MADRAS

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவசநபூஷணத் தநியன்கள்.

—(o)—

లోకాచార్యాయగురవే కృష్ణపాదస్యసూనవే।
సంసారభోగిసందష్టజీవజీవాతవేనమః॥

லோகாசார்யாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவேநம:॥

లోకగురుంగురుభిస్సహపూర్వైః కూరకులోత్తమదాసముదారమ్।
శ్రీనగపత్యభిరామవరేశౌ * దీప్రశయంవరయోగినమీడే॥

லோககுரும்குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம்।
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ * தீப்ரசயம்வரயோகிநமீடே॥

పురుషకారవైభవఞ్చ సాధనస్యగౌరవమ్
తదధికారికృత్య మస్యసద్గురూపసేవనమ్।
హరిదయామహైతుకీమ్ గురోరుపాయతాఞ్చయో
వచనభూషణేఽవద జ్జగద్గురుంతమాశ్రయే॥

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸ்யகௌரவம்
தததிகாரிக்ருத்ய மஸ்யஸத்குரூபஸேவநம்।
ஹரிதயாமஹைதுகீம் குரோருபாயதாஞ்சயோ
வசநபூஷணேஉவத ஜ்ஜகத்குரும்தமாச்ரயே॥

సాఙ్గాఖిలద్రవిడసంస్కృతరూపవేద సారార్థసఙ్గ్రహమహారసవాక్యజాతమ్।
సర్వజ్ఞలోకగురునిర్మితమార్యభోగ్యమ్ వన్దేసదావచనభూషణదివ్యశాస్త్రమ్॥

ஸாங்காகிலத்ரவிடஸம்ஸ்க்ருதரூபவேத
ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹமஹாரஸவாக்யஜாதம்।

---

* దీప్రశయానగురుంచ భజేఽహమ్.

* தீப்ரசயாநகுருஞ்ச பஜேஉஹம். என்று பாடாந்தரம்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

కోతిలులకాశరియ౯ కూరకులోత్తమతాశర్ ।
తీతిల్ తిరుమలై యాఴ్వార్ శెఴుఙ్గురవై మణవాళర్ ।
ఓతరియపుకఴ్ త్తిరునావుడైయపిరా౯ తాతరుడ౯ ।
పోతమణవాళమునిపొన్నడికళ్ పోఱ్ఱువనే ॥

వాఴియులకాశరియ౯ వాఴియవ౯ మన్నుకులమ్ ।
వాఴిముడుమ్బైయెన్నుమ్మానకరమ్ - వాఴి
మనఞ్జూఴ్న్దపేరిన్బమ్ మల్కుమికునల్లార్ ।
ఇనఞ్జూఴ్న్దిరుక్కుమిరుప్పు ॥

ఉలకాశరియ౯ తిరువడికళే శరణమ్.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர் ।
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவைமணவாளர் ।
ஓதரியபுகழ்த் திருநாவுடையபிரான்தாதருடன் ।
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே ॥

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம் ।
வாழிமுடும்பையென்னும் மாநகரம் - வாழி
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்பம் மல்குமிகுநல்லார் ।
இனஞ்சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு ॥

ఓతుముడుమ్బైయులకాశరియనరుళ్ ।
ఏతుమఱవాత వెమ్బెరుమా౯ - నీతి
వఴువాచ్చిఱువల్లూర్ మామఱైయో౯ పాతమ్ ।
తొఴువార్క్కు వారాతుయర్ ॥

ஓது முடும்பை யுலகாசிரிய னருள்
ஏது மறவாதவெம் பெருமான்—நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாதம்
தொழுவார்க்கு வாரா துயர்.

உலகாசிரியன் திருவடிகளே சரணம்.

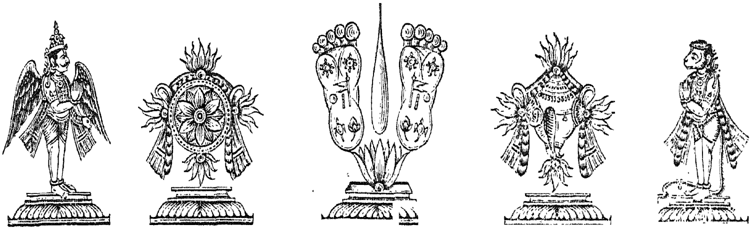

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜனன்யாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீ வசனபூஷணத்துக்கு

ஆய் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்யானத்தின்

அவதாரிகை.

சரமார்த்தப்ரகாஶகமான வதுவே ப்ரமாணஸாரமென்றும், சரமஶேஷியான ஸதாசார்யனே ப்ரமேயஸாரமென்றும், தச்சேஷபூதரே ப்ரமாத்ர்ஸாரபூதரென்றும், தச்சேஷத்வமே சரமஸ்வரூபமென்றும், தச்

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்யானத்தின்

அவதாரிகை.

ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வாகாரத்ரயமும், ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே "యత్ర ఋషయః ప్రథమజా యే పురాణాః" என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, ஶுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே, நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞானராய்க்கொண்டு, நிரந்தரம் பகவதநுபவ ஜனித நிரதிஶயானந்த த்ர்ப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், "అనాదిమాయయా సుప్తః". என்கிறபடியே "*திலதைலவத்தாருவஹ்நிவத்" துர்விவேசத்ரிகுணத்ரவ்யானுதி பகவன்மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாஶராய், அநாத்யவித்யா ஸஞ்சிதானந்த புண்யபாபகர்மாநுகுணமாக ஸுரநரதிர்யக்ஸ்தாவரயோனிகள்தோறும், "*மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்பிறந்து, தேஹாத்மாபிமானமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், அன்யஶேஷத்வமும், ஆகிற படுகுழியிலேவிழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்யஸாதனங்களிலேமண்டி, *யாதானும்பற்றிநீங்கும் விரதத்தையேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தஶேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவன்பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜன்ம பால்ய யௌவன வார்த்திக

சரணாரவிந்தயுகளமே சரமோபாயமென்றும், தத்கைங்கர்யமே சரமோபேயமென்றும், அறுதியிட்டு தன்னிஷ்டராய்ப் போரும் சரமார்த்தாபிலாஷிகளான ஸ்ரீமதுரகவிகள் துடங்கி திருத்தமப்பனார்பிள்ளை யளவாக, குருபரம்பரயா லப்த்தமான சரமஶ்லோக சரமார்த்தவிசேஷத்தை, ஸர்வஸாரஜ்ஞருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி, லோகாசார்யபிள்ளை, வசனபூஷணமுகேன வெளியிட்டருளுகிறார். ப்ரபல ப்ரமாணமான வேதத்தில், கர்மப்ரதிபாதகமான வம்ஶத்தைப்பற்ற ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான வம்ஶம் ஸாரம், அத்தைப்பற்ற ப்ரஹ்மநிஷ்ட்ட ப்ரதிபாதகமான வசனம் ஸாரமென்றும்,

---

மரண நரகங்களாகிற வவஸ்த்தாஸப்தகத்திலே, நிரந்தர விதத விவித நிரவதிகதுக்கங்களை யனுபவித்துத் திரிகிற விஸ்ஸம்ஸாரிசேதனரிலே, ஆரேனும் ஶிலர்க்கு ஜாயமானகால பகவத்கடாக்ஷ விஶேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை யுள்ளபடி யறிந்தே யுஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அவை தன்னை ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியப்பார்க்குமளவில், ஶாஸ்த்ரங்களில் தலையானவேதமானது, "அனந்தா வை வேதா:" என்கிற படியே யனந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வஶாகா ப்ரத்யயந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே, அல்பமதிகளுக் கவகாஹித்தர்த்தநிஶ்சயம்பண்ண வரிதாகையாலும், அனந்தவேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராபரதத்வவிபாகரான பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ர்ம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும், ஸாராஸாரவிவேகசதுரர்க்கொழிய, தாத்பர்யாம்ஶம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிசேதனோஜ்ஜீவனகாமனான ஸர்வேஶ்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேதஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும், அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே, ''மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று, ஸகலவேத ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குஶ பரகாலாதிகளானவாழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேதததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும், அளவிலிகளாலர்த்த தர்ஶனம்பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதனர் இழந்துபோம்படியிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞானரான நாதமுனிகள் துடக்கமான, ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தராய் ஸகலஶாஸ்த்ரநிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள், அந்தவேதாதிகளில் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேஶித்தும்போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதன ரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலே, ததுஜ்ஜீவனார்த்தமாக தாமும் பல ப்ரபந்தங்களு மருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தங்களான வர்த்தங்களில், அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிஶயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேஶித்துப் போந்தவையாய், அருமை பெருமைகளைப்பற்ற, இதுக்குமுன்பு தாமும் ப்ரகாஶிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டுபோந்தவையுமான வர்த்தவிஶேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்துக்குமேலே பெருமாளும் ஸ்வப்னத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, வசனபூஷணமாகிற விப்ரபந்தமுகேன வெளியிட்டருளுகிறார். முன்பே பேரருளாளப்பெருமாள், தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே, மணல்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமா

ஸர்வ விஶேஷண விஶிஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ஸர்வவிஶேஷ்ய ப்ரஹ்ம
ஸ்வரூபம் ப்ரமேயஸாரமென்றும் அத்தைப்பற்ற ஸகலப்ரஹ்ம விஶேஷம்
ப்ரமேய ஸாரமென்றும், ஸாதனாந்தரநிஷ்டரில் ஸித்தஸாதனநிஷ்டர் ப்ர
மாத்ர்ஸாரபூதர், அவர்களைப்பற்ற சரமோபாயநிஷ்டர் ப்ரமாத்ர்ஸார
பூதரென்றும், இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ர் ஸ்வரூப ஶோதனம்
பண்ணுகிற ஸாரஸங்க்ரஹமாய், ஒன்பதுப்ரகரணமான விப்ரபந்தத்தில்,
(வேதார்த்தம்) துடங்கி (அத்தாலேயதுமுற்பட்ட, தளவாக) ஸாரார்த்தப்ர
மாணப்ரகாஶிகையான ப்ரபந்தாதிஷ்டிகை; (இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்டம்)
துடங்கி (ப்ரபத்யுபதேஶம்பண்ணுத்து மிவளுக்காக, வளவாக) புருஷகார
வைபவப்ரகரணம்; (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி (ப்ரவ்ர்த்திஶேரு, மள

யிருப்பன ஶிலவர்த்தவிஶேஷங்களை தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்னமுகேன வரு
ளிச்செய்து, நீர் போயங்கேயிரண்டாத்துக்கும் நடுவேவர்த்தியும்; இன்ன
முமக்கிவ்வர்த்தங்களெல்லாம் விஶதமாக நாமங்கேஶொல்லுகிறோமென்று
திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெருமாளை ஸேவித்துக்
கொண்டு, தமக்கு முன்பங்கருளிச்செய்த வர்த்தங்களையும், அஶலறியாத
படி யனுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தி
யாநிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக்கந்தரங்கரான முதலிகளும்
தாமுமாக, பிள்ளை, ஒருநாளந்தகோயிலிலே யாத்ர்ச்சிகமாக வெழுந்த
ருளி, அவ்விடமேகாந்தமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யவர்
களுக்கருளிச் செய்துகொண் டெழுந்தருளி யிராநிற்க, அவைதமக்கு
பெருமாளருளிச்செய்த வர்த்தவிஶேஷங்களா யிருக்கையாலே, அவர்போ
ரவித்தராய், உள்ளுநின்றும்புறப்பட்டுவந்து, பிள்ளைஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து
அவரோநீரென்ன, அவராரென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப்
பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தே
ஶத்திலே போகவிட்டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கங்கே விஶதமாகச்
சொல்லுகிறோமென்றருளிச்செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, கேட்டு
மிகவும் ஹ்ர்ஷ்டராய் அவரையுமபிமானித்தருள, அவரு மங்குற்றைக்
கந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிறநாளிலே, பெருமாளவர்க்கு ஸ்வப்னத்திலே
இவ்வர்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்த மாக்கச்
சொன்னோமென்று, நீர் பிள்ளைக்குச்சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக,
அவர் இப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமா யருளினாரென்று விண்ணப்பஞ்
செய்ய, ஆனா லப்படி ஶெய்வோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அனந்தர
மிப்ரபந்தமிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமானபூஷணத்
துக்கு ரத்னபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய
வசனப்ரசுரமாய், அனுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்வல்யகரமாயிருக்கை
யாலே, இதுக்குவசனபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று. இப்ரபந்தத்தில்,
(வேதார்த்தமறுதியிடுவது) என்றுதுடங்கி, (அத்தாலே யதுமுற்பட்டது)
என்றுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணாயகப்ரமாணநிர்த்தாரணம்பண்ணு
கிறதாகையாலேப்ரபந்தோபோத்காதம்; (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டம்) என்று
துடங்கி (ப்ரபத்யுபதேஶம்பண்ணுத்து மிவளுக்காக) என்றுமளவும் ஸாப
ராதசேதனருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனை ஸஹிப்பித்து,
ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும், அந்தபுருஷகார
மும் மிகையாம்படியான வுபாயவைபவமுஞ்சொல்லுகிறது; (ப்ரபத்திக்கு)
என்றுதுடங்கி ("ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:") என்றுமளவு மிவ்வுபாய
வரணரூப ப்ரபத்தியினுடைய தேஶகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநிய

வாக) உபாயவைபவப்ரகரணம்; (ப்ராபகாந்தரம்)துடங்கி (ஸுகரூபமாயிரு
க்கு,மளவாக) உபாயாந்தரத்யாக ஹேதுவிஶேஷப்ரகரணம்;(இவனவனை
துடங்கி (இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல்ஶெய்யு, மளவாக) ஸித்தஸாதன

மம், ஆஶ்ரயவிஶேஷம், அத்தை ஸாதனமாக்கில் வரும்வத்யம், இதின்
ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றை ஶேரச்சொல்லி,ப்ரபத்தவ்யனே உபா
யமென்று ஸாதிக்கையாலே, பூர்வோக்தோபாயஶேஷமாகையால் உபா
யப்ரகரணம் ; இதில் (ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே) என்றுமளவும் ப்ர
தானப்ரமேயம், மேல்ப்ராஸங்கிகம் ; (உபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி
(உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்) என்றுமளவுமிவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு
உபேய்த்தைப்பெருவானொரு சேதனனுக்கு, உபாயோபேயாதிகாரப்ரதா
னுபேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தரத்யாகஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யா
ஜ்யோபாதேயங்களாயுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண ஶொல்லுகையாலே,
அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமஞ்சொல்லுகிறது;(தான் ஹிதோபதேஶம் பண்ணும்
போது) என்றுதுடங்கி (உகப்பு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்)
என்றுமளவாக, ஹிதோபதேஶஸமயத்தில் ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ர்யாதி
களான ஸதாசார்யலக்ஷணம், ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம், தது பயர் பரிமாற்றம்,
தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் ஶிஷ்யனுபகார ஸ்ம்ருதிக்ரமம்,
இவற்றைச்சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனுன வதிகாரியுடைய
ஸ்வாசார்யானுவர்தனக்ரமஞ்சொல்லுகிறது; (ஸ்வதோஷானுஸந்தானம்
பயஹேது) என்றுதுடங்கி (நிவர்தகஜ்ஞானமபயஹேது) என்றுமளவாக,
இவ்வதிகாரிக்கத்வேஷந்துடங்கி, ப்ராப்திபலமானகைங்கர்யபர்யந்தமாக
வுண்டானபேருகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய்,ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமானபக
வன்னிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது ; (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாய
மாகத்தான்பற்றினபோதிறே) என்றுதுடங்கிமேலெல்லாம், *மிக்கவேதி
யர் வேதத்தினுட்பொருளானசரமபர்வநிஷ்டையை வெளியாகச்சொல்லு
கிறது; (வேதார்த்தமறுதியிடுவது) என்றுதுடங்கி யிவ்வர்த்தத்திலே தலை
க்கட்டுகையாலே, இப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரணப்ரதிபாத்யமான வர்த்தம்
வேதாந்ததாத்பர்யமென்றுமிடம் ஸம்ப்ரதிபன்னம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரம
ஶ்லோகம்போலேயிறே, இப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம் ; அங்குஸாத்
யோபாயங்களை, உபதேஶித்துக்கொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பீத
னுனவனுக்கு அவற்றைத் தள்ளி ஸித்தோபாயங்காட்டப்பட்டது; இங்கு
ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்
துக்கஞ்சினவனுக்கு, ப்ரதமபர்வத்தைத்தள்ளி சரமபர்வங்காட்டப்பட்
டது ; ஆக இப்படி யாருப்ரகரணமாய் ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்,
ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்தப்ரதிபாதகமா யிருக்குமென்றவுமாம் ;
அந்தபக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத் ; மேல் (ப்ரபத்திக்கு) என்
றுதுடங்கி (பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்திஶேரும்) என்றுமளவும் பூர்வப்ரகர
ணோக்தோபாயஶேஷமாகையால், உபாயப்ரகரணம் ; (ப்ராபகாந்தரபரித்
யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி (ஆகையாலேஸுகரூபமாயிருக்கும்) என்
றுமளவுமுபாயாந்தரதோஷப்ரகரணம், இப்ரகரணத்தில், ப்ரபத்யுபாய
வைலக்ஷண்யகதனம் ப்ராஸங்கிகம் ; (இவனவனைப்பெறநினைக்கும்போது)
என்றுதுடங்கி (இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் ஶெய்யும்படியாயிருக்கும்)

நிஷ்ட்டாவைபவப்ரகரணம்;(இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)என்றுதுடங்கி (உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கு, மளவாக) ப்ரபன்னதினசர்யாப்ரகரணம்; (தான்ஹிதோபதேஸம்) துடங்கி (ருசியாலே வருகையாலே, யளவாக) ஸதாசார்யலக்ஷணப்ரகரணம்;(ஸிஷ்யன்) என்றுதுடங்கி (உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணு, மளவாக) ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்; (ஸ்வதோஷானுஸந்தானம்) துடங்கி (அபயஹேது, வளவாக) நிர்ஹேதுகப்ரகரணம்; (ஸ்வதந்த்ரனை)துடங்கிமேலடங்கசரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம். ஸித்தோபாயத்தைவிளப்பிக்கும் புருஷகாரவேஷமும், தநுன்மிஷித ஸித்தோபாயவேஷமும், ததிதரோபாயத்யாகபுத்திவிஸேஷமும், உபாயஸங்காஸஹஸித்தோபாயநிஷ்ட்டாஸ்வபாவவிஸேஷமும். தன்னிஷ்ட்டானுஷ்ட்டானநியதிவிஸேஷமும், தத்ப்ரதாசார்யலக்ஷணவிஸேஷமும், தன்னிஷ்ட்டஸச்சிஷ்யலக்ஷணவிஸேஷமும், தத்பாவோதயநிர்ஹேதுகத்வநிரூபணவிஸேஷமும், தத்ஸ்வரூபானுகுணசரமப்ராப்யப்ராபகநிர்ணயவிஸேஷமும், ஆகிறஅர்த்தவிஸேஷ ஸம்பந்தமுடைய விப்ரபந்தம், மந்த்ரத்ரயார்த்தமான ஸ்வரூபஸாதனபுருஷார்த்தவிஸேஷப்ரகாஸகமாயிருக்கும். இதில்ப்ரபன்னஸ்வரூபமும், தச்சரமஸ்வரூபமுஞ்சொல்லுகிற சதுர்த்தஸப்தமப்ரகரணங்களில் ஸ்வரூபமும், ஸாதனததங்க தத்ஸ்வீகாராபேக்ஷிதத்தத்ப்ரதமக்ருதி நிரூபகங்களான த்விதீய த்ருதீய ப்ரதமாஷ்டம ப்ரகரணங்களில் ஸாதனமும், சரமப்ரபன்னசரித சரமஸேஷி சரமப்ராப்ய ப்ரகாஸகங்களான பஞ்சமஷஷ்ட்டசரமப்ரகரணங்களில்புருஷார்த்தவிஸேஷமும்ப்ரகாஸிக்கிறதிறே;

என்றுமளவும் ஸித்தோபாயநிஷ்ட்டருடைய வைபவப்ரகரணம்; (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்றுதுடங்கி (உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்) என்றுமளவும், ப்ரபன்ன தினசர்யாப்ரகரணம்; (தான் ஹிதோபதேஸம் பண்ணும்போது) என்று துடங்கி (சேதனனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்றுமளவும் ஸதாசார்யலக்ஷணப்ரகரணம்; (ஸிஷ்யனென்பது) என்றுதுடங்கி (உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்றுமளவும் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்; (ஸ்வதோஷானுஸந்தானம்) என்றுதுடங்கி (நிவர்தகஜ்ஞான மபயஹேது) என்றுமளவும் பகவன்னிர்ஹேதுகவிஷயீகாரப்ரகரணம்; (ஸ்வதந்த்ரனை) என்றுதுடங்கி, மேலடங்க சரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம். இவ்விரண்டுக்ரமத்தையும்பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமவள் தன்பெருமை" "திருமா மகள்தன்" என்கிற தனியன்க ளிரண்டுமவதரித்தது; ஆகையா லிரண்டுப்ரகாரமு மனுஸந்திக்கக்குறையில்லை. இப்ரபந்தந்தான், தீர்க்கஸரணாகதியான திருவாய்மொழிபோலே, த்வயவிவரணமாயிருக்கும்; எங்கனேயென்னில், திருவாய்மொழியில், முதல்மூன்றுபத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ்சொல்லி, மேல் நாலுபத்தாலு மவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நஸையற்றபடியையும், அவனோடுதமக்குண்டான நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும், ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததனுரூபார்த்தங்களைச்சொல்லி தலைக்கட்டினாற்போலே, இதிலும் ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அனந்தரமுபாயத்தையும், அனந்தர மேததுபாயாதிகாரி நிஷ்ட்டையயுஞ்சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும், அவ்வதிகாரிநிஷ்ட்டைசொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச்சொல்லுகிறதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ்சொல்லி, மேல் ப்ரபந்தஸேஷத்தாலும், ததுபதேஷ்டாவான வாசார்யனளவில், இவனுக்குண்டாகவேண்டும்

ப்ரதம த்விதீய ப்ரகரணங்களால் த்வயத்தில் ஸமாஸபதார்த்தமும், த்ர்
தீயப்ரகரணத்தால் உத்தமனில் ஸ்வீகாரபூர்வபாவித்யாக நிரூபணமும்,
சதுர்த்தப்ரகரணத்தால் உத்தமனில் அனுஷ்டாதர்ஸ்வரூபமும், பஞ்சம
சரம ப்ரகரணங்களால் சரம சதுர்த்யர்த்தமும், ஷஷ்ட்ட ப்ரகரணத்தால்
சரம நாராயண பதார்த்தமும், ஸப்தம ப்ரகரணத்தால் சரம நாரஸப்தார்
த்தமும், அஷ்டம ப்ரகரணத்தால் பஹுவ்ரீஹிஸித்த ஸம்பந்தானுரூப
ரக்ஷணநிர்ஹேதுகத்வமும், (தன் வஸ்துவை கொடுக்கக்கடவனல்லன்)
இத்யாதியாலே சரமநமஸ்ஸப்தார்த்தமும் ப்ரகாஸிக்கையாலே, இப்ரபந்
தம் த்வயசரமார்த்த ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கும்; (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்து
க்கும்) இத்யாதியால் ல்யப்பிலர்த்தமும் (எல்லாமாசார்யனே) என்றவதார
ணார்த்தமும். (மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்)என்று, ணிச்சிலர்த்த
மும் ப்ரகாஸிக்கையாலே, இது ஸரண்யாபிமததம சரமார்த்த ப்ரகாஸக
முமாயிருக்கும். பின்னை ஒருநாள் $வெள்ளத்திருமுற்றத்திலே சரமார்த்
தத்தை யருளிச்செய்யாநிற்க, †திருச்சானூரில் நம்பியார், திருவடிகளிலே
விழுந்து, பேரருளாளப்பெருமாள், தமக்கு ஸ்வப்நத்திலே இரங்கின சர
மார்த்த ஸங்க்ரஹத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, தாமனுசந்திக்கிறவர்த்தமு
துதானுமையைக்கண்டுவித்தராய், அவரையு மங்கீகரித்துப் போந்த

ப்ரதிபத்யனுவர்த்தன ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹாவிஸ்வாஸ
ஹேதுவான பகவன்னிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவத்தையும், வாக்யத்வயோக்
தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ்சொல்லி தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்ப
தர்த்தப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்த
மான ஸ்வீகார முபாயாந்தர த்யாகபூர்வகமா யல்லதிராமையாலும்,
தினசர்யையு மப்பதத்திற்சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையா
லும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி
ஸொல்லுகிறதாகையாலும், த்வயவிவரணமாக நிர்வஹிக்கக்குறையில்லை.
இப்படி த்வயவிவரணமானவிதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்ய
த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களாயிருக்கும் ; எங்ஙனேயென்
னில் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி (அடியானென்றிறே) என்று
மளவாகவும் (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதானம்) என்றும் ப்ர
ணவார்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது; (ஸ்வயத்னநிவர்த்தி) இத்யாதியாலும்
(தன்னைத்தானேமுடிக்கையாவது) என்றுதுடங்கி (இப்படிஸர்வப்ரகாரத்
தாலும்) என்கிறதுக்கு கீழுள்ளத்தாலும் நமஸ்ஸப்தார்த்தஞ்சொல்லப்பட்
டது; (பரப்ரயோஜனப்ரவர்த்தி) இத்யாதியாலும் (உபேயத்துக்கிளைய
பெருமாளையும்) இத்யாதியாலும் (கைங்கர்யந்தான் பக்திமூலமல்லாத
போது) இத்யாதியாலும் த்ரீயபதார்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது; (அஜ்ஞா
னத்தாலே) இத்யாதியாலும் (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) இத்யா
தியாலு முபாயாந்தரத்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே,
தத்யாஜ்யத்தையும் த்யாகப்ரகாரமுஞ்சொல்லுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ்
சொல்லப்பட்டது ; (இது தனக்குஸ்வரூபம்) இத்யாதியாலும் (ப்ராப்
திக்குபாயமவன்னினைவு) இத்யாதியாலும் "மாமேகம்-ஸரணம்" என்
கிறபதங்களிலர்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது ; (ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு) இத்யாதி
யாலே "வ்ரஜ" என்கிற ஸ்வீகார வைலக்ஷண்யஞ்சொல்லப்பட்டது.
(அவனிவனை) என்றுதுடங்கி (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவரும் பாரதந்த்ர்யம்

$வெளித்திருமுற்றமென்றுவ்யவஹாரம். †நம்பியார்க்கு திருச்சுகனூர் அபிஜனமென்றும்
மணல்பாக்கம் நிவாஸமென்று மருளிச்செய்வர்கள்.

ருளுகிறவன்னுளிலே, பெரிய பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவாய்மலர்ந் தருளினபடியே ப்ரபந்தீகரித்தருளின பரமசரமரஹஸ்யமாய்த்து சரமப்ர பன்னஜனஶ்ரவணமனனரஸனபோக்யபூஷணமான விந்த வசனபூஷணம். இதில் ப்ரதமவாக்யத்தாலே, வேத தாத்பர்ய மிப்ரபந்தவிஷயம் அத்தை யறுதியிடுகை ப்ரயோஜனம், நிர்ணயகநிர்ணேதவ்யத்வாதி ஸம்பந்தம், ஸாரார்த்தஶ்ரோதா அதிகாரி, என்னுமிவை ஸூசிதங்கள்.

க. இந்த ப்ரதமவாக்யத்தால், உபப்ர்ம்ஹ்யோபப்ர்ம்ஹண விஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வேதார்த்த, மித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாண விலக்ஷணமாய் பரோக்ஷார்த்த ப்ரகாஶகமாய் அபௌருஷேயமாய் அவிச்சின்னபாட ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாய் யதார்த்தப்ரகாஶமாய் ஸ்வதஃப்ரமாண

மூலம்— க வேதார்த்தம்.

ப்ரபலம்) என்றுமளவும் ஸர்வபாபங்களையும் தள்ளி யங்கீகரிக்குமீஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், (க்ர்பாபலமுமனுபவித்தேயறவேணும்) என்று பலஸித்தியில் கண்ணழிவில்லாமையுஞ்சொல்லுகையாலே, உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

ஜீ=வ்யா.= க. (வேதார்த்த, மித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக்கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஶ்சயிப்பது. அந்தப்ரமாணந் தான், ப்ரத்யக்ஷாதிரூபேண அஷ்டவிதமாகச்சொல்லுவர்கள்; அதில் "ప్రత్యక్షమేకం చార్వాకాః" இத்யாதியிற்சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ர்ஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷானுமானாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீகரித்து, உபமாநாதிபஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகமந்தர்ப்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ரஹண யோக்யங்களிலும், அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தவ்யாப்தி க்ரஹணானுரூபமாக கதிபயபரோக்ஷார்த்தங்களிலும்ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் "వేదేఽప్రాప్తిర్ద్వయభాజాద్బలవతీహి నయో స్సృష్టే నీయమానే తన్మూలత్వేన మానం తదితరదఖిలం జాయతే" என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வதஃப்ராமாண்யமுடைய வேதமே, ப்ரபலப்ரமாணமாகவுமறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச்செய்கிற வர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்யமென்றுமிடந்தோற்ற, முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு, ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுங்க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதானத்வங்களாலே ஈஶ்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனா யிருக்குமாப்போலேயிறே, அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேதம் அகிலப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வாதி, "వాచా విరూపనిత్యయా" இத்யாதிஶ்ருதியாலும், 'అనాదినిధనా హ్యేషా వాగుత్సృష్టా స్వయమ్భువా । ఆదౌ వేదమయీ దివ్యా యతస్సర్వాః ప్రసూతయః' இத்யாதிஸ்ம்ர்தியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்தஶ்ருதி ஸ்ம்ர்திகள் வேதநித்யத்வத்தைச்சொல்லுகையாலே, ததபௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே; அதஏவ ப்ரம விப்ரலம்பப்ரமாதாஶக்திரூப தோஷசதுஷ்டயஸம்பாவனாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும்; பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்குமூலம். இப்படியிருக்கையால் இதுக்குமேல்பட்டதொருஶாஸ்த்ரமில்லை; ஆகையிறே "సత్యంసత్యంపునస్సత్యముద్ధృత్యభుజముచ్యతే । వేదశాస్త్రాత్పరం నాస్తి నదైవంకేశవాత్పరం" என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும்

மாய் "వేదయతీతి వేదః" என்று புபுத்ஸுக்களுக்குஸ்வார்த்த ப்ரகாஶகமான
வேதத்தின் கர்மப்ரஹ்மமாகிற பூர்வாபரபாகார்த்தத்தை, ஸம்ஶயவிபர்ய
யமற நிஶ்சயிப்பது, வேதார்த்தானுஸாரிணிகளான ஸதாசாராதி நிர்ணு

மூ.— அறுதியிடுவது.

ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்றமெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்
றியிறே "ஶுடர்மிகு ஶுருதி" என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்தது; அவ
ரைப்பின்செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும், "ఉదా వేదః
ప్రమాణం" என்றுரிறே. இத்தைவேதமென்கிறது, "వేదయతీతి వేదః" என்
கிறவ்யுத்பத்தியாலே, புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்குஸ்வார்த்த
ப்ரகாஶகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ளவேதந்தான், ப்ரதிபாத்
யார்த்தவிஶேஷத்தாலேபாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும்; அத்தை இவ்விடத்
தில் உபயபாக ஸாமான்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேன ஶொ
ல்லுகிறது. (அர்த்தம்) என்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும்,
உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையும்ஶொல்லுகிறது. பூர்வோத்
தரமீமாம்ஸைகள் "అథాతో ధర్మజిజ్ఞాసా" என்றும் "అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా" என்
றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையால் பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம்,
ஆராதனரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவானப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தி
னுடைய பகவதாராதனத்வம் "సఆత్మాఽఙ్గాన్యన్యాదేవతాః" என்று அக்னீந்த்
ராதி ஸகலதேவதைகளும், பகவச்சரீரபூதராக ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லுகை
யாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தையறிந்து அக்னீந்த்ராதிதேவதாந்
தர்யாமி ஸமாராதனமாக அனுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய
பகவதாராதனத்வம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்; இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்
வோதேவதாமாத்ரங்களையுத்தேஶித்துப்பண்ணும்கர்மமும், வஸ்துகத்யா
பகவதாராதனமாய்த்தலைக்கட்டும், "యేయజన్తి పితౄన్దేవాన్ బ్రాహ్మణాన్ సహుతా
శనాన్ । సర్వభూతాన్తరాత్మానం విష్ణుమేవయజన్తి తే" என்னக்கடவதிறே, "యేఽప్య
న్యదేవతాభక్తా యజన్తే శ్రద్ధయాన్వితాః । తేఽపిమామేవకౌన్తేయ యజన్త్యవిధిపూర్వకమ్"
என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையா லெல்லாப்படியாலும்,
கர்மத்துக்கு பகவதாராதனத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி யாராதன ரூப
மான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவானப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தை
யுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையு மறியலாயிருக்
கையாலே, பாகத்வயப்ரதிபாத்யம் கர்ம ப்ரஹ்மங்க ளென்கிறது. எங்க
னேயென்னில் கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐஶ்வர்யஸாதனமாய், முமு
க்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்குஉபாஸனாங்கமாய், ப்ரபன்னர்க்கு கைங்கர்ய
ரூபமாயிறே இருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்
ளபடியறியவே, அனந்தஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு,
இது உபாஸனாங்கத்வேனோபாதேயம்; ஐஶ்வர்யார்த்திகளுக்கு உபாதேய
மானவாகாரத்தால் த்யாஜ்யமென்றறியலாம். அனன்யஸாதனர்க்கு இது
கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்யரூபேணோ
பாதேயம்; உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான வாகாரத்தாலே த்யாஜ்யமென்
றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிக
ளெல்லா மறியவேண்டுகையாலே, விபூதிபூத சேதனாசேதனங்களின் ஸ்வ
ரூபமறியலாம்; அதில் ஜ்ஞானானந்தலக்ஷணமான சேதனஸ்வரூபவைல
க்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே, கைவல்யத்தின் வேஷமறியலாம்;

யகப்ரமாணமான மன்வாதிஸ்ம்ருதிகளாலும், புராவ்ருத்த ரூபங்களான இதிஹாஸங்களாலும், ஸர்காதி பஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான புராணங்களாலுமென்கிறார். முதலிலே (வேதம்) என்று "ఆదౌ వేదాః ప్రమాణం" "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்" என்கிற ஆசார்யோக்தியை யனுஸந்திக்கிறார். வேதஶப்தம் உபயபாகஸாமான்யவாசியாகையாலே; அர்த்தஶப்தமும் ஸாமான்யவாசியுமாமிறே. (அர்த்தமறுதியிடுவது) என்று ஶப்தமறுதியிடுகை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహయేత్ |

ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஶேஷித்வ ப்ராப்யத்வங்களை யறியவே, ததநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம்; தது பாஸ்யத்வ ஶரண்யத்வங்களை யறியவே, தத்ப்ராப்திஸாதந விஶேஷங்களை யறியலாம்; ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிஶயபோக்யதையையும், அநன்யஸாத்யத்வத்தையும், தத்ப்ரகாரதயா பாரதந்த்ரமானஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்ஶிக்கவே, ஸுஸ்பஷ்டமாகவறியலாம். ஆக இப்படியிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதந ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை, "త్వదర్చావిధిముపరిపరిక్షీయతే పూర్వభాగః | ఊర్ధ్వో భాగస్త్వదీహాగుణవిభవపరిజ్ఞాపనైస్త్వత్పదాప్తౌ" "த்வதர்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: ! ஊர்த்வோ பாகஸ்த்வதீஹாகுண விபவபரிஜ்ஞாபநை ஸ்த்வத்பதாப்தௌ" என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது. இப்படி பாகத்வயப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதியிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்கபலாதிகளையும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும், ஸம்ஶய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது, ஸகலஶாகாப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் ஸகலவேதாந்தப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் செய்ய வேணும். அதில் ஸகலஶாகா ப்ரத்யயந்யாயமாவது—ஒருவாக்கியத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராகவறிகைக்காக, ஶாகாந்தரங்களெல்லாத்திலும் ஸஞ்சரித்து; அவற்றிற்சொல்லுகிற வர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞானம் பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அன்யோன்யம் விரோதங்களையும் ஶமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச்சேர்க்கை. ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயமாவது — ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒருவாக்யமோரர்த்தத்தைச்சொன்னால், அல்லாதவேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றிற்சொல்லுகிற வர்த்தங்களுக் கன்யோன்யம் விரோதம் வாராதபடி விஷயவிபாகம்பண்ணி, தனக்கபிமதமான வர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச்சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்கு செய்யப்போகாமையால், உபப்ரும்ஹணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே தன்னிர்ணயகங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே, என்று) ஸ்ம்ருதிகளாவன—ஆப்தரான மன்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்மஶாஸ்த்ரங்கள்; இதிஹாஸங்களாவன—புராவ்ருத்தப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீமத்ராமாயண மஹாபாரதாதிகள்; புராணங்களாவன—ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்றாலே என்று இப்படி நியமேன வருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்பஶ்ருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே, வேதகாலுஷ்யஹேதுவாமென்று நினைத்து. இன்னியமந்தான் "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహా

బిభేత్యల్పశ్రుతాద్వేదో మామయమ్ప్రతరిష్యతి" "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ர்ம்ஹயேத் | பிபேத்யல்பஶ்ருதாத்வேதோ மாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி" என்று அவிஶதத்தை விஶதீகரிக்கும் ஸ்ம்ர்த்யாத் யுபப்ர்ம்ஹணங்களைக் கொண்டே, வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்க வேணுமென்றதிறே.

உ. இவற்றில் எத்தாலெவ்வர்த்த மறுதியிடப்படுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஸ்ம்ர்தியாலே, இத்யாதியால்) மன்வர்தி ஸ்ம்ர்தியாலே, பகவதர்சாவிதிபரமான பூர்வபாகார்த்த கர்மவிஶேஷம் அறுதியிடக்கடவது; இதிஹாஸ புராணங்களாகிற ஸ்ம்ர்தி வ்யாவர்த்தங்களான மற்றையிரண்டாலும், பகவத்ஸ்வரூபாதிஜ்ஞாபகமான உத்தரபாகார்த்தப்ரஹ்மம் அறுதியிடக்கடவது. இந்த ஸ்ம்ர்த்யாதிகளுக்கு வேதார்த்த நிர்ணயகத்வம் ஸமமாகிலும், அர்த்தவ்யக்திபேத நிர்ணயகத்வரூபமான தத்தத்பாகப்ராதான்யமுண்டென்றபடி. "ఆసీదిదం తమోభూతం" "ఆపో నారా ఇతి ప్రోక్తాః" "ஆஸீதிதம்தமோபூதம்" "ஆபோநாரா இதி ப்ரோக்தா:" என்றித்யாதியால் ஸ்ம்ர்திக்கு ப்ரஹ்மபரத்வமுண்டேயாகிலும் கர்மபரத்வத்திலும், "స్వకర్మ జాత

ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

உ. ஸ்ம்ர்தியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும் உத்தரபாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது.

யேத் | బిభేత్యల్పశ్రుతాద్వేదో మామయమ్ప్రతరిష్యతి" "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ர்ம்ஹயேத் | பிபேத்யல்பஶ்ருதாத்வேதோ மாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி" என்று பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ர்தியிலும் மஹாபாரதத்திலும் ஶொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்யப்ரக்ரியையாலே; புருஷகாரவைபவந் துடங்கி ஆசார்யாபிமான பர்யந்தமாக, இப்ரபந்தத்தி லிவரருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ர்ம்ஹணங்கள் கொண்டே நிஶ்சயித்தருளிச்செய்கிறா ரென்றுமிடந் தோற்றுகிறது ; அதுதான் தத்ததர்த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபன்னம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகலப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாண மென்றுமிடமும்; ததர்த்த நிர்ணயம்பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உ. இவற்றில் எத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ம்ர்தியாலே, என்று துடங்கி) உபப்ர்ம்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்த விஶேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து ; அப்படியே உபப்ர்ம்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்ய விஶேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ர்திகள் பூர்வபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும், இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்ததுபப்ர்ம்ஹணங்களைக்கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிஶ்சயம்பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அத்தைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயஶ்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான தர்மஶாஸ்த்ரங்களாலே, கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவது ; பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸ புராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்திலர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்ம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது-அநதிஶாகாந்தரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான இவற்றாலே, அதிஶாகார்த்தங்களை அபேக்ஷித விஶேஷ

మభ్యర్చ్య'' "వర్ణాశ్రమాచారవతా" ''ஸ்வகர்மணுதமப்யர்ச்ய"''வர்ணுஶ்ரமாசாரவதா" என்றித்யாதியால் இதிஹாஸாதிகளுக்கு கர்மபரத்வமுண்டேயாகிலும் ப்ரஹ்மபரத்வத்தில் ப்ராதான்யமாகக்கடவது. பூர்வபாகோபப்ர்ம்ஹணப்ரதான ஸ்ம்ர்தியைப்பற்ற, உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹணப்ரதானங்களான இதிஹாஸபுராணங்கள் ஸாராம்ஶமென்றுமத்தாலே (மற்றையிரண்டும்) என்று வ்யாவர்த்திக்கிறர்·

ங. இவைதான் தம்மிலொக்குமோவென்னில் ஒவ்வாது : இதிஹாஸமே ப்ரபலமென்கிறர்மேல், (இரண்டிலு, மித்யாதியால்) ஸாரபாகோபப்ர்ம்ஹணத்வ ஸாம்யமுள்ள இதிஹாஸ புராணங்களாகிற விரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, "యస్మిన్ కల్పేతు యత్ప్రోక్తం పురాణం బ్రహ్మణాపురా। తస్యతస్య తుమాహాత్మ్యం తత్స్వరూపేణవర్ణ్యతే'' ''யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணுபுரா | தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேணவர்ண்யதே" என்றித்யாதிப்படியே ராஜஸ தாமஸ ஸங்கீர்ண புருஷமாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக பரமபுருஷமாஹாத்ம்யத்தையும் கலந்து கட்டியாக வர்ணிக்குமதாய், பக்ஷபாதியாய் அன்யபரமாய் பகவத்குணமாத்ரங்களோடேகூட நிஶ்சயிக்கை. ஸ்ம்ர்திகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதனமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதனமும் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும் ; ஸ்ம்ர்திகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதனம் கர்மங்களினுடைய ததாராதன ரூபத்வ ஜ்ஞாபனர்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதனம் கர்மங்களினுடைய உபாஸனங்கத்வ ஜ்ஞாபனர்த்தமாகவும். ஆகையாலே இப்படிவகையிட்டு ஶொல்லக்குறையில்லை, "ప్రాయేణ పూర్వభాగార్థ పూరణం ధర్మశాస్త్రతః। ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదాన్తార్థః ప్రకాశ్యతే'' ''ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்தபூரணம் தர்மஶாஸ்த்ரத:|இதிஹாஸபுராணுப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாஶ்யதே" என்னக் கடவதிறே.

ங. இவையிரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டிதிஹாஸம்ப்ரபலம்.

ங. உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹணத்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோ, என்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறர் மேல்.—, அன்றிக்கே ஏகபாகவிஷயமான இரண்டு உபப்ர்ம்ஹணங்களிலும், இன்னது ப்ரபலமென்று மற்றையும் தர்ஶிப்பிக்கவேணுமென்று, தாமே திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறராகவுமாம், (இவை யிரண்டிலு, மென்றுதுடங்கி) அதாவது ஶ்ரேஷ்டபாகோபப்ர்ம்ஹணதயா வந்த சேர்த்தியையுடைத்தான இவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு,ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்குப்ராபல்யமுண்டென்கை.புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்குப்ராபல்யம், பரிக்ரஹாதிஶயம் மத்யஸ்த்தத்தை கர்து ராப்ததமத்வம், ஆகிறவிவற்றலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது —ஶாஸ்த்ர பரிக்ரஹம்; "వేదవేద్యేపరేపుంసి జాతే దశరథాత్మజే। వేదః ప్రాచేతసాదాసీత్సాక్షాద్రామాయణాత్మనా'' "మతిమన్థానమావిధ్యయేనాసౌశ్రుతిసాగరాత్।జగద్ధితాయజనితో మహాభారతచన్ద్రమాః॥ వ్యాసవాక్యజలౌఘేనకుధర్మతరుహారిణా। వేదశైలావతీర్ణేన నీరజస్కామహీకృతా॥ బిభేతిగహనాచ్ఛాస్త్రాన్నరస్త్రీవ్రీదివౌషధాత్। భారతశ్శాస్త్రిసారోఽయమతః కావ్యాత్మనాకృతః॥ విష్ణౌవేదేషువిప్రేషుగురుషుబ్రాహ్మణేషుచ। భక్తిర్భవతికల్యాణీభారతాదేవధీమతాం'' ''வேதவேத்யேபரேபும்ஸிஜாதே தஶரதாத்மஜே|வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்மனு" ''மதிமந்தான மாவித்யயே ணுஸௌஶ்ருதிஸாகராத்|ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:॥வ்யாஸ

ப்ரதானமாய் அபூர்ணார்த்தமுமான புராணத்திற்காட்டில், "వేదే రామాయణే పుణ్యే భారతే భరతర్షభ । ఆదౌ మధ్యే తథాన్తే చ విష్ణుస్సర్వత్ర గీయతే" "வேதே ராமாயணே புண்யே பாரதே பரதர்ஷப! ஆதௌமத்யே ததாந்த்யே ச விஷ்ணுஸ்ஸர்வத்ரகீயதே" என்று ஆதிமத்யாவஸானம் பரமபுருஷமாஹாத்ம்யத்தையே வர்ணிக்குமதாய் அபக்ஷபாதியாய் அனன்யபரமாய் பகவத்குணசேஷ்டிதோபயப்ரகாஶகமாய் "యదిహాస్తి తదన్యత్ర యన్నేహాస్తి న తత్క్వచిత్" "யதிஹாஸ்தேததன்யத்ரயன்னேஹாஸ்தே ந தத்க்வசித்" என்று பூர்ணார்த்தமுமான இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்கிறார். (இரண்டு) என்கிற விணைப்பால், இவற்றின் ஏகபாகோபப்ர்ம்ஹணத்வஸாம்யமும், ஸ்வஸ்வலக்ஷணஸித்தபேதமும், அன்யோன்யப்ரதியோகித்வமும் தோன்றுகிறது.

வாக்யஜலௌகேன ஶுதர்மதருஹாரிணா | வேதஶைலாவதீர்ணேன நீரஜஸ்காமஹீக்ர்தா || பிபேதி கஹனாச் சாஸ்த்ரான் னரஸ்தீவ்ராதிஶௌஷதாத் | பாரதஶ்ஶாஸ்த்ரஸாரோ(அ)யமத:காவ்யாத்மனாக்ர்த: || விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச | பக்திர்ப்பவதி கல்யாணீ பாரதாதேவதீமதாம்" இத்யாதிகளாலே புராணவிஶேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ஶ்லாகிக்கப்படாநின்றதிறே; மத்யஸ்த்ததையாவது—"యస్మిన్ కల్పే తు యత్ప్రోక్తం పురాణం బ్రహ్మణా పురా । తస్య తస్య తు మాహాత్మ్యం తత్స్వరూపేణ వర్ణ్యతే" "யஸ்மின் கல்பேது யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா| தஸ்ய தஸ்ய துமாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேணவர்ண்யதே" என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்தகுணானுகுண தேவதையுடைய மாஹாத்ம்யத்தை புராணத்தில் ஶொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிகவைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ர்தங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கேயிருக்கை; கர்த்த்ராப்ததமத்வமாவது—ப்ரபந்தகர்தாவானவன் யதார்த்ததர்ஶன ஸாமர்த்யத்தையும், யதாத்ர்ஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனாயிருக்கை. "అథేతిహాసపురాణయోరితిహాసో బలీయాంసః, కుతః తేషాం పరిగ్రహాతిరేకాత్, సర్వత్ర మాధ్యస్థ్యేన భూతార్థప్రతీతేః, వచనసౌష్ఠవేన కర్తురాప్తతమత్వావగతేశ్చ" "அதேதிஹாஸபுராணயோ ரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ:, குத:தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேன பூதார்த்தப்ரதீதே:, வசனஸௌஷ்ட்டவேன, கர்த்த்ராப்ததமத்வாவகதேஶ்ச" என்று துடங்கி பரிக்ரஹாதிஶயாதிகளாலே புராணாதிதிஹாஸப்ராபல்யம், ஸாமான்யேன தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும்; "మహాభారతం హి పరిగ్రహవిశేషావసితం" "மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹவிஶேஷாவஸிதம்" என்று துடங்கி, "ధర్మే చార్థే చ కామే చ మోక్షే చ భరతర్షభ । యదిహాస్తి తదన్యత్ర యన్నేహాస్తి న తత్క్వచిత్" "தர்மே சார்த்தே ச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப| யதிஹாஸ்தேததன்யத்ர யன்னேஹாஸ்தே ந தத் க்வசித்" இதி லௌகிகவைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி க்ர்தத்வேன, க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச, "పురాణేభ్యో బలవత్తరం" "புராணேப்யோ பலவத்தரம்" என்று மதலவாக பரிக்ரஹாதிஶயத்தாலும் மத்யஸ்த்ததையாலும் புராணங்களிற்காட்டில் இதிஹாஸவிஶேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம், ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே.

ச. இந்த ப்ராபல்யஸித்தமான இதிஹாஸத்தினுடைய ப்ராதான்ய த்தை மூதலிக்கிறுர் மேல், (அத்தா, லித்யாதியால்) ப்ரதிபாத்யார்த்த விஶேஷஸித்த ப்ராபல்யத்தாலே, புராணங்களில் வ்யாவர்த்தமான இதிஹாஸமானது, "ഇതിഹാസാഃ പുരാണാനി കല്പാഃ" "ഇതിഹാസപുരാണാഭ്യാം" "இதிஹாஸான் புராணுனிகல்பான்" "இதிஹாஸபுராணுப்யாம்" என்றும் உபப்ரும்ஹயோபப்ரும்ஹணங்களிலே புராணங்களில் முற்பட எடுக்கப்பட்டதென்று இதின் ப்ராபல்யம் ஸ்த்திரீகரிக்கப்படுகிறது. ஆக வேதத்தின் உபயபாகார்த்தோபப்ரும்ஹண பேதமும், பூர்வோபப்ரும்ஹணத்தில் ப்ரபலமான உத்தரோபப்ரும்ஹண த்வயத்தில், ப்ரதமோபப்ரும்ஹணத்தின் ப்ராதான்யம் ஸொல்லிற்றுய்த்து. இவ்வளவும் இப்ரபந்தாரம்பம்.

ரு. இப்படி ப்ரதானமான இதிஹாஸத்வயந்தான், அர்த்தவிஶேஷ தாரதம்யமுடைத்தென்கிறுர் மேல், (இதிஹாஸா திவாக்யத்வயத்தால்) மஹாபாரத ராமாயணமாகிற இதிஹாஸத்வயத்தில், ப்ரதிபாத்யார்த்த

ச. அத்தாலேயது முற்பட்டது.

ரு. இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டமான

ச. அதின் ப்ராபல்யத்தை யிஶைவிக்கிறுர். (அத்தாலே, என்று துடங்கி) அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, "ഇതിഹാസപുരാണം പഞ്ചമം" "இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்" என்றும், "ഇതിഹാസപുരാണാഭ്യാം" "இதிஹாஸ புராணுப்யாம்"என்றும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச்சொல் லுகிறவளவில் இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே ஸொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வஸமாஸத்தில் "அல்பாச்தரமாதல், அப்யர்ஹித" மாதலிறே முற்படுவது; அதில் அல்பாச்தர மன்றியேயிருக்க அதுமுற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த வப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.—, அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரும்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், "இதிஹாஸாஶ்ச புராணுனிச இதிஹாஸபுராணுனி, ஸ்ம்ருதயஶ்ச இதிஹாஸபுராணுனிச ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணுனி" என்றிப்படியிவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷையாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை அருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவையிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறு ராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிற விதுக்கு, அந்த ப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்குமுன்னே இதிஹாஸம் ஸொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக்கடவது. ஆக வேதார்த்தநிர்ணயம் பண்ணுமளவில் ததுபப்ரும்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தர பாகோபப்ரும்ஹணங்களின்னதென்றும், உத்தரபாகோப ப்ரும்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப்புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினுராய்த்து.

ரு. முதலிலே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியாலே வேத ததர்த்த ததுபப்ரும்ஹணங்களை ஸாகல்யேனேபாதானம்பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததுபப்ரும்ஹண விபாகங்களும் பண்ணினுரேயாகிலும் சேதனருடைய வுஜ்ஜீவனத்துக்கு அபேக்ஷிதார்த்தங்க ளருளிச்செய்ய விழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாகவேத்ய மன்றிக்கே உத்தர பாகவேத்யமாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்

ஷத்தைதப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் “కావ్యం రామా
ృత్స్నం సీతాయాశ్చరితం మహత్” “காவ்யம் ராமாயணம் க்ர்த்ஸ்னம் ஸீதா
ரிதம் மஹத்” என்று பிறர் ஶிறையைவிடுவிக்க பெருமாளைப்பிரி
ஶிறையிருந்த பிராட்டியுடைய க்ர்பாதிஶயத்தால் வந்த வேற்றஞ்
லுகிறது. “వేదానధ్యాపయామాస మహాభారత పంచమాన్” “வேதானத்யா
ஸ மஹாபாரத பஞ்சமான்” என்று பஞ்சமவேதமான மஹாபாரத
, “*இன்னார் தூதனென்று கழுத்திலே மடக்கோலைகட்டி தூது
க்ர்ஷ்ணனுடைய ஸௌலபரக்ஷகத்வத்தால் வந்த வேற்றஞ்சொல்

பணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது.
பாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ்சொல்லுகிறது.

ாதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த
தன ஸ்த்தலங்களிலே தத்ததனுகுண த்யாஜ்யோபாதேயகதனமு
?ஞாபிக்கலாயிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே
தராய், அது தன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளையும்
ாஸனுதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸா
விவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்ஶய
மற சேதனர்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி யருளிச்செய்து ஶஸ
மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹண த்வயத்
ாபலமாகச் சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு,
யணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு,
பாத்ய விஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட்
று துடங்கி) ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட்டதையா
ృకయే మహర్షయే సన్నిదేశాసనంతదా। బ్రహ్మణాసమనుజ్ఞాతస్సోఽప్యుపావిశదాసనే”
கயேமஹர்ஷயே ஸந்திதேஶாஸனம்ததா।ப்ரஹ்மணாஸமனுஜ்ஞா
ாப்யுபாவிஶதாஸனே”என்று ஸர்வலோக பிதாமஹனான ப்ரஹ்மா
ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகி பகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும்
ృతా కావ్యే కాచిదత్ర భవిష్యతి” “ந தே வாகன்ர்தா காவ்யே காசி
ஷ்யதி” என்று ப்ரஹ்மா வனுக்ரஹிக்கையாலே இதில் ஶொன்ன
களெல்லாம் மெய்யாகக்கடவதாகையாலும், “యావద్రామాయణకథా
చరిష్యతి” “யாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி”
கலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப்
ல ப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை
ந்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தா
ன்னமும் “వేదవేద్యే పరే పుంసి” “வேதவேத்யே பரே பும்ஸி” இத்
்யே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரி சேதன
ந்தமாக இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்
ந்க்ர்ஷ்டமான வேதமும், தததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபா
ன தததாஶ்ரயண ருசியை ஸம்ஸாரிகளுக் குண்டாக்கி ரக்ஷிக்
ஸ்ரீ ராமாயண ரூபேணாவதரித்த தென்று ஶொல்லப்படு
இதினுடைய வேற்றம் ஸம்ப்ரதிபன்னம். பிராட்டி என்று
ற யிருந்தவள்) என் றருளிச்செய்தது, அவளுடைய தயா
ந ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன்
் ஶிறை யிருப்பின் தன்மையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள்
விடுவிக்கைக்காக தான் சிறையிருந்தது தயாபரவஶையாயிறே;
ற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே,

னுகிறது. இதிஹாஸத்வ மிரண்டுக்குமொத்திருக்க, ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஶ்ரேஷ்ட்டதைக்கு காரணம் ஶப்த வைஷம்யத்தாலன்று, உபயமும் ஸம்ஸ்க்ருதமாகையால் ; வக்த்ருவைஷம்யத்தாலுமன்று, உபயவக்தாக்களும் ருஷிகளாகையால் ; க்ரந்தபாஹுள்யத்தாலுமன்று, மஹாபாரதமே பஹுளமாகையால் ; இனி ஆத்யப்ரபாவத்தைப்பகல் விளக்குபடுத்தும் ஶிறையிருந்த ப்ரபாவஞ் சொல்லுகையாகிற அர்த்த வைஷம்யமே காரணமாகக்கடவது. பிறற்காலில் விலங்கற ஶிறை யிருந்தும், பிறனார்த்தங்காணில் கால்நடை கெட்டும், ஸ்வாபாவிக பாரதந்த்ர்யமுடையளாயுமிருக்கு மிளநெஞ்ஜான புருஷகாரத்தி னேற்றஞ்சொல்லும் ஸாரதமத்தோடொக்குமோ ; "*தந்தைகாலில் விலங்கறவந்தும் ஶிறைப்படாமல் நழுவியும், பிறனார்த்தங்கண்டு கால்நடை தந்துபோய், கௌணபாரதந்த்ர்யம் பாவிக்கும் வன்னெஞ்சுடைய ஸ்வதந்த்ரோபாய வைபவஞ் சொல்

இச்சேதனர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்க வந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிகமாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தால் வந்த நிரதிஶயவாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாஶகமிறேயிது. இந்த குணாதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் " தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் " என்றருளிச்செய்தது ; அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். ஶிறையிருப்பு தண்மையாவது-கர்மநிபந்தனமாகிலிறே; ஆஶ்ரிதரானதேவர்களுடைய ஸ்திரீகள் ஶிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னனுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச்செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது ; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணி பிறக்கிறவிது, "பலபிறப்பா யொளிவரும்", என்னும்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தனமன்றிக்கே அனுக்ரஹ நிபந்தனமாகையிறே ; ஆனபின்பு இதுவும் அனுக்ரஹநிபந்தன மாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவண பலாத்காரத்தாலே வந்ததாகநினைப்பார் இவள் ஶக்தி விஶேஷ மறியாத க்ஷுத்ரரிறே ; " శీతో భవ " "ஶீதோ பவ" என்னவள் " నష్టో భవ " "நஷ்டோ பவ" என்ன மாட்டாளன்றே ; ஆகையா லிது தன் னனுக்ரஹத்தாலே பரரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த ஶெயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாஶக மென்று திருவுள்ளம் பற்றி யாய்த்து இவர் (ஶிறையிருந்தவள்) என்றருளிச்செய்தது. ஸ்ரீராமாயண மெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ் சொல்லுகிற தென்றுமிடம் "కావ్యం రామాయణం కృత్స్నం సీతాయాశ్చరితం మహత్" "காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்னம் ஸீதாயாஶ் சரிதம் மஹத்" என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே; "శ్రీమద్రామాయణమపి పరం ప్రాణితి త్వచ్చరిత్రే" "ஸ்ரீமத்ராமாயண மபி பரம் ப்ராணிதி த்வச்சரித்ரே" என்றருளிச்செய்தாரிறேபட்டர். அனந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச் செய்கிறார், (மஹாபாரதத்தா, லென்று துடங்கி) "కృష్ణద్వైపాయనం వ్యాసం విద్ధి నారాయణం ప్రభుం। కోహ్యన్యో భువి మైత్రేయ మహాభారతకృద్భవేత్ ॥ ఏవంవిధం భారతంతు ప్రోక్తం యేన మహాత్మనా। సోఽయం నారాయణ స్సాక్షా ద్వ్యాసరూపీ మహామునిః" "க்ருஷ்ணத்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்। கோஹ்யன்யோபுவிமைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத்பவேத்॥ ஏவம்விதம்பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேனமஹாத்மனா। ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:" என்று பகவதாவேஶாவதாரமாய், " సహోవాచ వ్యాసః పారాశర్యః " "ஸஹோவாசவ்யாஸ: பாராஶர்ய:" என்று

னும் ஸாரப்ரமாணம். இப்படி (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டம்) என்று ஸாரதம ப்ரமாணத்தை ப்ரதமத்திலே உபாதானம் பண்ணின வித்தால், ஸாரதம ப்ரமாணவேத்ய சரமஶேஷியாய், ஸம்ஸாரிகள் ஶிறையை விடுவிக்கைக்காக இக்கரைப்பட்டு ஶிறையிருந்தும், அவர்கள் வெஞ்சொல்பொறுத்தும், இஞ்சொல் ஶொல்வாரைத்தேடியும், ஆற்றாமைக்கரைபுரண்டு பாரதந்த்ர்யத்தை நோக்கியும், ஸ்வஶக்தியை கைவிட்டும்; ஶக்திமான் பின்றுடரும்படியாயும், ஆஸாரப்ரக்ருதிகளுக்கு ஹிதஞ்சொல்லியும், ததீயர் வரக்கண்டு ஸத்தையைப்பெற்றும், தத்ஸ்பர்ஶமுள்ளதுபெற்று பாடாற்றியும், ததீய விக்ரஹங்களாஶாஸனம்பண்ணியும், ததீயருடன் ஸல்லாபித்து தாபமாறியும், ஸாபராதரளவிலுங் க்ருபாளுக்களாயும், அனன்யார்ஹராயும் அனன்யதைவராயும் அனன்யபோகராயும் போரும் பரமாப்த கடகருடைய தன்னேற்றம் இப்ரபந்தத்திலே ஆமூலசூடம் ப்ரதானப்ரமேயம், என்றுமிடந்தோற்ற முதலிலே பீஜ ப்ரக்ஷேபம் ஶெய்தருளுகிறார், என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர்.

ப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானாலே "వేదానధ్యాపయామాసమహాభారతపఞ్చమాన్" "வேதாநத்யாபயாமாஸமஹாபாரதபஞ்சமான்" என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப்ரணீதமாய், அனேகபுராண ப்ரஶஸ்தமாயிருந்துள்ள மஹாபாரதமும், ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபலப்ரமாணம் இதுவும் நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தாமே யருளிச்செய்தார் பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, "శ్రీరామాయణవన్మహాభారతం ప్రమాణం" "ஸ்ரீராமாயணவன் மஹாபாரதம் ப்ரமாணம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே; ஸர்வேஶ்வரனென்றுதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய வாஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனை தன்பெருமையும் ஶெய்கிற தொழிலின் தன்மையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காக கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோய்ற்றது ப்ரணதபாரதந்த்ர்ய ருசிபரவஶனாயிறே; இதுதானிவனுடைய ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாஶகமா யிருப்பதொன்றிறே. இந்த குணதிக்யத்திலே ஈடுபட்டிறே "இன்னார் தூதனெனநின்றான்" என்றும் "குடைமன்னரிடை நடந்ததூதா" என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது; அந்த திவ்யஸூக்தியிறே இவ ரிப்படியருளிச் செய்கைக்குமூலம், "*பேஶுத்தே பேஶுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோனது தண்மையாவது—கர்மவஶ்யதையடியாக வரிலிறே; ஐச்சமாகவாஶ்ரிதவிஷயத்தில் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லா மேற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது. "స శ్రేయాన్ భవతి జాయమానః" "ஸஶ்ரேயான் பவதி ஜாயமான:" என்று பரார்த்தமாக பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ஶ்ருதிஶொன்னவிது, பரார்த்தமாக தன்னிச்சையாலே ஶெய்யுமவையெல்லாமிவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்று மதுக்குபலக்ஷணமிறே. இவன் ஶெய்ததூத்யத்தை 'மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை; அறிவில் தலைநின்றவர்கள் "எத்திறம்" என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ளவின்நீர்மையி லேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவர் (தூதுபோனவன்) என்றருளிச்செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாமிவனுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகையிலே தாத்பர்ய மாகையாலேயிறே, மஹாபாரதகதைஶொல்லத்துடங்குகிறவன் "నారాయణకథామిమాం" "நாராயணகதாமிமாம்" என்றது. ஆகவிப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதானப்ரதிபாத்யங்கள் இன்னதென்றுமிடம் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸா. இவ்வேற்ற மிரண்டினுற்றத்தை யருளிச்செய்கிருர் மேல், (இவை யிரண்டாலு மித்யாதியால்) பிறையிருத்தல் தூதுபோகல் ஆகிற விவையிரண்டாலும், அபராத பயநிவர்த்தி ஹேதுபூதமான புருஷகாரத்

சூ. இவையிரண்டாலும்

ஸா. உபப்ர்ம்ஹணமுகேன வேதாந்ததாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவனத்துக் குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது; அதிலிப்போது சொன்னவிவற்ருல் வேதாந்தத்திலெவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றுய்த்தென்று மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர் மேல், (இவை என்று துடங்கி) அதாவது,(பிறையிருந்தவளேற்றம்) (தூதுபோனவனேற்றம்)என்ன விவையிரண்டாலும் அபராதபூயிஷ்டரான சேதனர்க்காஶ்ரயணீயையாமளவில், அகில ஜகன்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும்,க்ர்பாதிகளாலும், நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடி வந் தாஶ்ரயிக்கலாம்படியாய், அபராதங்களைப்பார்த்து பரிறி "క్షిపామి" "க்ஷிபாமி" "నక్షమామి" "நக்ஷமாமி" என்றுமீஶ்வரஹ்ருதயத்தை திருத்தி, அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையானவள் வைபவமும் ; அங்கீகரித்தால், பின்னையவள் தானே "பிழைதகுறைக்கிலும், என்னடியாரதுசெய்யார்" என்றுமறுதலைத்து, தான்திண்ணியனுய் நின்று ரக்ஷிக்குமுபாயபூதனானவன் வைபவமுஞ் சொல்லிற்றுய்த்தென்கை (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை "మత్ప్రాప్తిం ప్రతిజన్తూనాం సంసారేపతతామధః। లక్ష్మీఃపురుషకారత్వేనిర్దిష్టాపరమర్షిభిః॥మమాపి చమతంహ్యేతన్నాన్యథాలక్షణంభవేత్" "மத்ப்ராப்திம் ப்ரதிஜந்தூனும் ஸம்ஸாரே பததாமத꞉। லக்ஷ்மீ꞉புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டாபரமர்ஷிபி꞉॥ மமாபிசமதம் ஹ்யேதன்னுன்யதா லக்ஷணம்பவேத்" என்றும் "అహం మత్ప్రాప్త్యుపాయోవై సాక్షాల్లక్ష్మీపతిస్స్వయం। లక్ష్మీఃపురుషకారేణ వల్లభాప్రాప్తియోగినీ। ఏతస్యాశ్చ విశేషోఽయం నిగమాన్తేషుశబ్ద్యతే" "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்। லக்ஷ்மீ꞉புருஷகாரேண வல்லபாப்ராப்தியோகினீ। ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிகமாந்தேஷு ஶப்த்யதே" என்றும் "ఆకిఞ్చన్యైకశరణాః కేచిద్భాగ్యాధికాః పునః। మత్పదామ్భోరుహద్వన్ద్వం ప్రపద్యప్రీతమానసాః॥లక్ష్మీం పురుషకారేణ వృతవన్తోవరాననే। మత్క్షమాం ప్రాప్యసేనేశ ప్రాప్యంప్రాపకమేవమాం ॥ లబ్ధ్వా కృతార్థాః ప్రాప్స్యన్తేమామేవానన్యమానసాః" "ஆகிஞ்சன்யைகஶரணா꞉ கேசித்ப்பாக்யாதிகா꞉ புன꞉। மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்யப்ரீதமானஸா꞉॥ லக்ஷ்மீம்புருஷகாரேண வ்ர்தவந்தோவரானனே। மத்க்ஷமாம் ப்ராப்யஸேனேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம்॥ லப்த்வாக்ர்தார்த்தா꞉ ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவானன்யமானஸா꞉" என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிறே. மற்றைப்பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும், இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறே யுள்ளது ; இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே ; ஆகையிறே "ఏతత్సాపేక్షసమ్బన్ధాదన్యేషామమలాత్మనాం। దేవీసూరిగురూణాంచ ఘటకత్వం నతుస్వతః" "ஏதத்ஸாபேக்ஷஸம்பந்தா தன்யேஷாமமலாத்மனும்। தேவீஸூரிகுரூணும்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத꞉" என்று தீபஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது உபாயத்வமும் "కృష్ణం ధర్మం సనాతనం" "க்ர்ஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம்" என்று ஸநாதனதர்மமாகச் சொல்லப்படுகிறவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய், ததீயர்க்குததாஸத்தியடியாகவருகிறதிறே

தின் தயாளுத்வாதிவைபவமும், ஸித்தோபாயத்தினுடைய ஸுலபத்வாதிவைபவமும் ஹார்தமாக சொல்லிற்றாய்த்து. மஹாபாரதராமாயணங்களை (இவை யிரண்டாலும்) என்றருளிச்செய்வர்.

எ. இந்த புருஷகாரம் கார்யகரமாம்போது வேண்டுவ தேதென்ன க்ருபாதிகள் வேணு மென்கிறார் மேல், (புருஷகாரமாம்போ தித்யாதியால்) ஸ்வதந்த்ரோபாயத்தின் இச்சாநுவிதானம்பண்ணி, தததிஸயகரமாய்க் கொண்டு புருஷீகரிப்பிக்கும்போது. (ஆம்போது) என்றது உபயஸம்பந்தமும் ததநுரூபபுருஷகாரத்வமும் அறுதியா யிருக்கச்செய்தேயும், தத்ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்தமான காலமன்றியே, க்ருபாவிஸிஷ்டஸ்வாதந்த்ர்யங் கண்டு நிரோதமற்று புருஷீகரிப்பிக்கும்போ தென்றபடி. பரது:கா ஸஹிஷ்ணுதாரூபையான க்ருபையும், பாராதீனஸ்வரூபாதிமத்வ

புருஷகாரவைபவமு முபாயவைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

எ. புருஷகாரமாம்போது

யுள்ளது ; ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈஸ்வரனுக் குபாயத்வமும் நிரூபகமாகத்தட்டில்லை ; இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காகவாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. இப்படி யுபப்ரும்ஹணமான ப்ரபந்தத்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமு முபாயத்வமும், உபப்ரும்ஹ்யமான வேதாந்தத்திலுக்தமான ஸ்த்தல மேதென்னில், கடவல்லியுபநிஷத்ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும்ஸோருக்தமிறே. இச்சேதனனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈஸ்வரஸமாஸ்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாகவேண்டுகிற தென்றென்னில், மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடின்யமார்தவங்கள் கலந்திருக்கை யன்றிக்கே கேவலம் மார்தவமேயாய், பிறர்க் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷி பண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்கு கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமான காடின்யத்தோடே பித்ருத்வப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையுமுடையனாய், குற்றங்களை பத்தும்பத்தாகக்கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப்பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முஞ்செல்ல குடல்கரிக்கும்படியிருக்குமீஸ்வரனை, உசிதோபாயங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்து கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே, அபராதமே வடிவான விச்சேதனன் அவனை யாஸ்ரயிக்குமளவில் புருஷகாரமாகவேணும்; ஆகையிறே இவனை யுபாயமாகவரிக்க விழிகிறவளவில் இவளை புருஷகாரமாகமுன்னிடுகிறது.

எ. அனந்தரம் புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவஸ்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார், (புருஷகாரமாம்போது) என்று துடங்கி (புருஷகாரமாம்போது) என்றது புருஷகாரமாமிடத்திலென்றபடி. க்ருபையாவது - பரது:கா ஸஹிஷ்ணுத்வம், பாரதந்த்ர்யமாவது - பாராதீனத்வம், அனன்யார்ஹத்வமாவது - தத்வ்யதிரிக்தவிஷயானர்ஹத்வம் ; இவை புருஷகாரத்துக் கவஸ்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்றென்னில், சேதனர் ஸம்ஸாரத்திற்படுகிற து:கம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈஸ்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக் குடலான யத்னம்பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும் ; ஸ்வதந்த்ரனை வஸீகரிக்கும்போது அநுவர்தனத்தாலே வஸீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மை யொழிந்ததொருவிஷ

மாகிற பாரதந்த்ர்யமும், அன்யார்ஹத்வயோக்யதாராஹித்யரூபமான அனன்யார்ஹத்வமும், உபயஸம்பந்தானுகுணமாக அவஶ்யம்வேணுமென்கிறார். நிரபேக்ஷமான ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவின் க்ர்பையும், ஸர்வஸாதாரணமான பாரதந்த்ர்யமும், அனன்யார்ஹமான ஜ்ஞானஶக்த்யாதிபகவத்குணமும் புருஷகாரஹேதுவாகக் கூடாமையால், அன்யோன்யஸாபேக்ஷமான இவைமூன்றும் புருஷகாரவஸ்துவுக்கே உள்ளதொன்றே; ஆஶ்ரயணீயர் தும்ஶகம் பொறுமைக்கும், தத்கடகத்வம்பக்னமாகாமல் ஸபலமாகைக்கும், க்ர்பாதிமூன்றும் புருஷகாரத்துக்கபேக்ஷிதமிறே. இதில் பாரதந்த்ர்யானன்யார்ஹத்வங்கள் பகவன்னிரூபகவஸ்துஸ்வரூபஸ்வபாவமாய், க்ர்பை நிரூபகஸ்வரூபத்தைப்பற்றிநின்று சேதனனை விஷயீகரித்து ஜீவபரகடகங்களாயிருக்கும்; புருஷகாரஸ்வரூபஸ்வபாவவத் தத்க்ர்த்யமும் பராதீனமுமாய் பரார்த்தமுமாயிருக்குமிறே.

க்ர்பையும் பாரதந்த்ர்யமு மனன்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

யத்துக்கர்ஹமன்றியே நமக்கே யதிஶயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ ஸொல்லுகிறது, என்று ஸொன்னபடி அவன் ஸெய்கைக் குறுப்பாகையாலே அனன்யார்ஹத்வம் வேணும்; ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்வத்துக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈஶ்வரன் க்ர்பையிற்காட்டில் இவள் பக்ர்கைக்கு விஶேஷமென்றென்னில், ஈஶ்வரனுவான் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹானுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதனகர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத்தீர்த்து மவனாகையாலே, அவனுடைய க்ர்பை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டுகிடந்து ஓரொரு தஶைகளிலே தலையெடுக்கக்கடவதா யிருக்கும்; இவளனுக்ரஹைகபரையாகையாலே, இவளுடைய க்ர்பைக்கு வேறொன்றால் ஓரபிபவமில்லாமையாலே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்கும்; ஆகையாலிவளுடைய க்ர்பை கரை யழிந்திருக்கும்; ஸம்பந்தத்தில் வ்யாவ்ர்த்திபோலேயாய்த்து க்ர்பையில் வ்யாவ்ர்த்தியும்; இப்படி யிருக்கையாலேயிறே இவளை யாஶ்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது. ஈஶ்வரவிஷயத்தில் இவளுடைய பாரதந்த்ர்யானன்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானமாத்ரமன்றிக்கே, "హ్రీశ్చతే లక్ష్మీశ్చ పత్న్యౌ" "ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்றும் "విష్ణుపత్నీ" "விஷ்ணுபத்னீ" என்றும் ஸொல்லுகிற பத்னீத்வப்ரயுக்தமாய், "అహన్తా బ్రహ్మణస్తస్య సాఽహమస్మి సనాతనీ" "அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸனாதனீ" என்றும் "శ్రీవత్సవక్షా నిత్యశ్రీః" "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:" என்றும் ஸொல்லுகிற ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதிஸித்தமான அனன்யத்வப்ரயுக்தமாயிருக்கும்; இப்படி யிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்கடைய மிதுனஶேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகஶேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவதானேன வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே, இவளுக் கீஶ்வரனை வஶீகரிக்கு மளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்றுகுணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு க்ர்பையானது "శ్రిఞ్ - సేవాయామ్" "ஸ்ரீஞ் - ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பன்னமான ஸ்ரீஶப்தத்தில் "శ్రీయతే" "ஶ்ரியதே" என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும், பாரதந்த்ர்யானன்யார்ஹத்வங்களிரண்டும் "శ్రయతే" "ஶ்ரயதே" என்கிற கர்தரிவ்யுத்பத்தியிலும் நித்யயோகவாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே.

அ. இந்தக்ர்பாதிகளின் புருஷகாரஹேதுத்வத்தை அநுஷ்ட்டானஶேஷமாக மூதலிக்கிறூர்மேல், (பிராட்டி இத்யாதியால்) நித்யானபாயினியான பிராட்டி, ராவணுபஹ்ருதையாய் முற்பட பெருமாளைப்பிரிந்து காட்டித்து, "కార్యం కరుణమార్యేణ నకశ్చిన్నాపరాధ్యతి" "கார்யம் கருணமார்யேண நகஶ்சின்னுபராத்யதி" என்று தன்னை நலிந்துபோந்த ராக்ஷஸி

அ. பிராட்டி

அ. இந்த க்ர்பாதித்ரயத்தையு மெல்லாரு மறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை, ஸ்ரீராமாயணத்தில் இவளுக்கு ஶொல்லப்பட்ட விஶ்லேஷத்ரயத்தாலும் தர்ஶிப்பிக்கிறூர் மேல், (பிராட்டி) என்று துடங்கி வாயத்ரயத்தாலே, (பிராட்டி இத்யாதி) அதாவது "దేవత్వే దేవదేహేయం మనుష్యత్వే చమానుషీ । విష్ణోర్దేహానురూపాం వై కరోత్యేషాత్మనస్తనుమ్" "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேசமாநுஷீ। விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம்வை கரோத்யேஷாத்மனஸ்துனும்" என்கிறபடியே நாயகனுன ஸர்வேஶ்வரனுடைய தத்ததவதாரஸஜாதீயமான விக்ரஹபரிக்ரஹம்பண்ணி வந்தவதரிக்கு மவளாகையாலே "రాఘవత్వేఽభవత్సీతా" "ராகவத்வேபவத்ஸீதா" என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுனவாறே ததனுரூபமாகத் தானும் ஜனகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே, இராவணன் பிரித்தானென் றூருவ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப் பிரிந்து இலங்கைக் கெழுந்தருளுத்து "దేవ్యాకారుణ్యరూపయా" "தேவ்யாகாருண்யரூபயா" என்று தத்குணஸாரத்வத்தாலே காருண்யந்தானுகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ர்பையை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காகவென்கை. எங்ஙனேயென்னில் தேவஸ்த்ரீகள் ஶிறையை விடுவிக்கைக்காகதான் ஶிறையிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும்பகலும் தர்ஜனபர்த்ஸனம்பண்ணி யருவித்தின்ன க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனுகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நம் கண்டத்தாலே பீதைகளாய் நடுங்குகிறதஶையிலே "భవేయం శరణం హి వః" "பவேயம் ஶரணம் ஹி வ:" என்று நீங்கள் நோவுபடும் ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே நீங்க ளஞ்சவேண்டா என் றபயப்ரதானம் பண்ணுகையாலும் ; அது உக்திமாத்ரமாய்ப்போகாமே, ராவணவதானந்தரம் தனக்கு ஶோபனம் ஶொல்லவந்த திருவடி, இவர்களை சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றுடி "రాజసంశ్రయవశ్యానామ్" "ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யானும்" இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக வுபபாதித்தும் "మర్షయామీహదుర్బలా" "மர்ஷயாமீஹதுர்பலா" என்று பிறர் நோவுகண்டு பொருத்திருக்கத்தக்க நெஞ்ஜூரந்தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும் "కార్యం కరుణమార్యేణ నకశ్చిన్నాపరాధ్యతి" "கார்யம் கருணமார்யேண நகஶ்சின்னு பராத்யதி" என்று அவனுக்குமிரங்கி யல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி வுபதேஶித்தும், இப்படி யொருநிலை நின்றுதா னடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞானுகுணமாக, ஆர்த்ராபராதைகளானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ர்பையை வெளியிட்டாளிறே. (நடுவில் இத்யாதி) நடுவிற்பிரிவாவது மீண்டு பெருமாளுடனேகூடி திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளி திருவயிருவாய்த்திருக்கிற காலத்திலே "అపత్యలాభో వైదేహి మమాయం సముపస్థితః । కిమిచ్ఛసి సకామాత్వం బ్రూహి సర్వం వరాననే" "அபத்யலாபோவைதேஹிமமாயம்ஸமுபஸ்த்தித:।கிமிச்சஸிஸகாமாத்வம் ப்ரூஹிஸர்வம் வரானனே" என்று உனக்கபேக்ஷை யேதென்று கேட்ட

களை, சேருக்கனுன திருவடியுடன் மன்னடி, குற்றமே நற்றமாக நோக்கினபடியாலே, புருஷகாரமுக்யகாரணமான தன் க்ருபையை, ஸ்வாபராதபீதரெல்லாரு மறியும்படி வெளியிடுகைக்காக. இளையபெருமாளை யிடுவித்து காட்டிலேவிட, (நடுவிற்பிரிந்தது) "†నకల్పత్యైవ సౌమిత్రే జీవితం జాహ్నవీజలే । త్యజేయం రాఘవంవంశే భర్తుర్మాపరిహాస్యతి" "நகல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்னவீஜலே । த்யஜேயம் ராகவம்வம்ஶே பர்துர்மா பரிஹாஸ்யதி" என்று கைவிட்ட பெருமாள் நினைவைப்பின்செென்று அவரை

முற்படப்பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக.

நடுவிற்பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக.

ருள "తపోవనాని పుణ్యాని ద్రష్టుమిచ్ఛామి రాఘవ । గఙ్గాతీరనివిష్టాని ఋషీణాముగ్రతేజసామ్ ॥ ఫలమూలాశినాం వీరపాదమూలేషు వర్తితుమ్ । ఏష మే పరమః కామో యన్మూలఫలభోజిషు ॥ అప్యేకరాత్రం కాకుత్స్థ వసేయం పుణ్యకీర్తిషు" "தபோவனானிபுண்யானி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ । கங்காதீரனிவிஷ்டானி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம்॥ பலமூலாஶினாம் வீரபாதமூலேஷுவர்திதும்। ஏஷமேபரம: காமோ யன்மூலபலபோஜிஷு ॥ அப்யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த்த வஸேயம் புண்யகீர்திஷு" என்று தனக்குண்டான வனவாஸரஸவாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்ற போகவிடுவாரைப்போலே லோகாபவாதபரிஹாரார்த்தமாக பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப்போனது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜனம் பெருமாள் காட்டிலே வைத்தபோதொடு காட்டிலே விட்டபோதொடு வாசியற அவருடைய நினைவைப் பின்செல்ல வேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்னீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கை கங்கைக் கரையேறின வனந்தர மிளையபெருமாள் கனக்கக்லேஶப்பட்டுக்கொண்டு பெருமாள் திருவுள்ளமாய் விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, அத்தைக் கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து "†నకల్పత్యైవ సౌమిత్రే జీవితంజాహ్నవీజలే । త్యజేయం రాఘవం వంశే భర్తుర్మాపరిహాస్యతి" "நகல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்னவீஜலே । த்யஜேயம் ராகவம் வம்ஶே பர்துர்மாபரிஹாஸ்யதி" என்ருளிறே; இத்தாலாற்ருமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச்செய்தேயும் அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் நினைவைப் பின்சென்று தன் ப்ராணனை நோக்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தையிறே ப்ரகாஶிப்பித்தது; பிறர்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்கு முடிவு தேட்டமானுலும் முடியப்போகாதே, "மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே" என்ருரிறே யாழ்வார்; ப்ரதமவிஶ்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம்பட்டவள் "పతిర్హి దైవతం నార్యాః పతిర్బన్ధుః పతిర్గతిః । ప్రాణైరపి ప్రియం తస్మాత్ భర్తుః కార్యం విశేషతః" "பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி: । ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்து: கார்யம் விஶேஷத:" என்று தாமரு

---

† భర్త్రా త్యక్తేన సమ్ప్రతి రఘువంశపత్యం పరిహీనం మా భూదితి హేతోః ఇదానీమేవ జీవితం గఙ్గాజలే న ముఞ్చేయమితి శ్లోకార్థః ॥ "త్యజేయం రాజవంశే స్తు భర్తుర్మే పరిహాస్యతే" ఇతి పాఠాన్తరమప్యత్ర దృశ్యతే ॥ తదా మద్భర్త్రా సమ్ప్రతి రాజసన్తతిర్విచ్ఛిద్యేతేత్యాశయేన జీవితం న త్యజేయమిత్యర్థః ॥ ఉభయతాపి "అపత్యలాభో వై దేహి" ఇతి భర్త్రాభిమత గర్భస్య మయి విద్యమానత్వాత్ పరతన్త్రయా మయా దేహో ధర్తవ్య ఇతి భావః ॥

விட்டிருந்தமையால், ஸ்வகார்யானுகுணமான பாரதந்த்ர்யத்தை துஸ்வதந்த்ரருமறியும்படி வெளியிடுகைக்காக. அஶ்வமேதயாகத்திலே, பெருமாள் திருமுன்பே பிறந்தகத்தைப்புக்கு, (அனன்தரம் பிரிந்தது) "అనన్యా రాఘవేణాహమ్" "அனன்யா ராகவேணாஹம்" என்கிற ஸ்வவர்த்யனு

அனந்தரம் பிரிந்த தனன்யார்ஹத்வத்தை
வெளியிடுகைக்காக.

ஷிச்செய்தபடியே பதிசித்தானுவிதானமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்யபுத்தியாலேயிறே அனேகஸம்வத்ஸரம் பாடாற்றி யிருந்தது; ஆகயிப்படி யிப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே. "அனன்தர மித்யாதி" அனந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸன்னிதியிலே வந்திருக்கச் செய்தே பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜனம் "అనన్యా రాఘవేణాహం" "అనన్యాహి మయాసీతా" "அனன்யாராகவேணாஹம்" "அனன்யாஹி மயாஸீதா" என்றுபயஸம்மதமான தன்னுடையவனன்யத்வப்ரயுக்தமான வனன்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வஸம்மதமாம்படி ப்ரகாஶிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில்; பெருமாள் அஶ்வமேதம் பண்ணி யருளாநிற்கச்செய்தே, ஶ்ரீவால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குஶலவர்கள் வந்து ஶ்ரீராமாயணத்தை பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப்பெருமாள் திருச்செவிஶாத்தி ஸன்னிதியிலேயிவர்களை யழைத்து விஶேஷஜ்ஞரெல்லாரையும் கூட்டி யவர்கள் பாட்டுக்கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களை பிராட்டியுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்தவனந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளம் சென்றுதனக்கேற ஶுத்தையாகில் கடுகவித்திரளிலே நாளை வந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன்ஶுத்தியை ப்ரகாஶிப்பிப்பாளாக வென்று, தூதமுகேன பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஶ்ரீவால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்தமஹாபரிஷத்திலே பெருமாள்ஸன்னிதியிலேவந்தொடுங்கி நிற்கச்செய்தே, ஶ்ரீவால்மீகிபகவான் இவள் ஶுத்தையென்னுமிடம் பலமுகத்தாலும்சொல்ல, பெருமாளு மிவள்ஶுத்தையென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷிசொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாதபரிஹாரார்த்தமாக ஒருப்ரத்யயமித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடியாலே "సర్వాన్ సమాగతాన్ దృష్ట్వా సీతా కాషాయవాసినీ । అబ్రవీత్ప్రాఞ్జలిర్వాక్యమధో దృష్టిరవాఙ్ముఖీ" "ஸர்வான் ஸமாகதான் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாகாஷாயவாஸினீ। அப்ரவீத் ப்ராஞ்சலிர்வாக்ய மதோத்ருஷ்டி ரவாங்முகீ" என்கிறபடியே கையுமஞ்சலியுமாய் கவிழ்தலையிட்டுக்கொண்டுநின்று "యథాహం రాఘవాదన్యం మనసాపి న చిన్తయే। తథా మే మాధవీ దేవీ వివరం దాతుమర్హతి॥ మనసా కర్మణా వాచా యథా రామం సమర్చయే । తథా మే మాధవీ దేవీ వివరం దాతుమర్హతి ॥ యథైతత్సత్యముక్తం మే వేద్మి రామాత్పరం న చ । తథా మే మాధవీ దేవీ వివరం దాతుమర్హతి" "யதாஹம் ராகவாதன்யம் மனஸாபி நசிந்தயே। ததா மே மாதவீதேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி॥ மனஸா கர்மணா வாசா. யதா ராமம் ஸமர்ச்சயே। ததாமே மாதவீதேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி॥ யதைதத் ஸத்ய முக்தம்மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச। ததாமே மாதவீதேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி" என்று ஶபதம்பண்ண "తథా శపన్త్యాం వైదేహ్యాం ప్రాదురాసీన్మహాద్భుతం । భూతలాదుత్థితం దివ్యం సింహాసనమనుత్తమమ్ ॥ ధ్రియమాణం శిరోభిస్తం నాగైరమితవిక్రమైః । దివ్యం దివ్యేన వపుషా సర్వరత్నవిభూషితమ్ ॥ తస్మింస్తు ధరణీదేవి బాహుభ్యాంగృహ్య మైథిలీం । స్వాగతేనాభినన్ద్యైనా మాసనే చోపవేశయత్ ॥

ரூபமான அனன்யார்ஹத்வத்தை அன்யார்ஹரு மறியும்படி வெளியிடு கைக்காக. பிரிவுக்கு யோக்யதையற்றும் பிரிந்து காட்டித்து ஸ்வாஶ்ரய ணத்தில் ருசி விளையும்படி ஸ்வஸ்வபாவவிஶேஷத்தை வெளியிடுகைக்காக வென்றபடி.

௯. ஸம்ஶ்லேஷ தஶையிற்போல் விஶ்லேஷதஶையிலும் புருஷகா ரத்வம் தோன்றுமோவென்ன தோன்றுமென்கிறார் மேல், (ஸம்ஶ்லேஷ மித்யாதியால்) "సీతామువాచ" "ஸீதாமுவாச" "மாழைமான் மடனோக்கி" "త్వమేవశరణఙ్గతః" "தமேவஶரணங்கதః" லக்ஷ்மணாகுஹகாகாதிகளுக்கு புரு

---

௯. ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வந்தோற்றும்

తామాసనగతాం దృష్ట్వా ప్రవిశన్తీం రసాతలం । పుష్పవృష్టిరవిచ్ఛిన్నా దివ్యా సీతామవాకిరత్" "ததாஶபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீன் மஹாத்ப்புதம் । பூதலா துத்த்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸனமனுத்தமம்॥ த்ரியமாணம் ஶிரோபிஸ்தம் நாகை ரமிதவிக்ரமைः । திவ்யம் திவ்யேனவபுஷா ஸர்வரத்னவிபூஷிதம் ॥ தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ர்ஹ்ய மைதிலீம்। ஸ்வாகதேனா பினந்த்யைனா மாஸனேசோபவேஶயத் ॥ தாமாஸனகதாம் த்ர்ஷ்ட்வா ப்ரவி ஶந்தீம்ரஸாதலம்। புஷ்பவர்ஷ்டிரவிச்சின்னா திவ்யாஸீதாமவாகிரத்" என்று அவ்வளவிலே பூமியினின்றும் ஒருதிவ்யஸிம்ஹாஸனம் வந்து தோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யிவளை ஸ்வாகதப்ரஶ்னபூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க ஆஸனகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேஶியாநிற்கிற விவளைக் கண்டு திவ்யபுஷ்பவர்ஷ்டி யிடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னு டைய வனன்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தாளிறே. ஆகவிவ்வவதாரத் திலிவளுக்கு ஶொல்லப்பட்ட விஶ்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங் களை யிப்படி வெளியிடுகை யாய்த்து ; இங்கனன்றாகில் அனபாயினியாய் அகர்மவஶ்யையாயிருக்கிற விவளுக்கு கர்மவஶ்யரைப்போலே இப்படிபிரிவு வருகைக்கு யோக்யதை யில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோப யோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக வந்தவவதாரமிறே யிது ; ஆகையிறே "యదుతాన్యదుదాహరన్తి సీతావతారముఖమేత దముష్యయోగ్యం" "யதுதான்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதாரமுகமேத தமுஷ்ய யோக்யம்" என்று பட்டரு மருளிச்செய்தது. இப்படி சேதனர்பக்கலனுக்ர ஹத்துக்குடலான க்ர்பையையும், ஈஶ்வரன்பக்கலனுகி வஶீகரிக்கைக்குட லானபாரதந்த்ர்யாதிகளையும் தானேவெளியிட்டது, ஶாஸ்த்ரங்களில் கேட் கிறமாத்ரமன்றிக்கே அனுஷ்டானபர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னை புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விஶ்வாஸங்கள் பிறக்கைக்குறுப்பாக.

௯. ஏவம்பூதகுணவிஶிஷ்டையான விவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷ ங்க ளென்றுதுடங்கி) புருஷகாரத்வமாவது—கடகத்வம், அது இவளுக்கு அவனோடுகூடியிருக்கும்தஶையிலும் நீங்கியிருக்கும்தஶையிலும் ப்ரகாஶிக் குமென்கை ; ஸம்ஶ்லேஷதஶையிலே இளையபெருமாளை காட்டுக் கெழுந் தருளுகிறபோது பெருமாள் திருத்திப்போவதாகத் தேடினவளவிலே, என் னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று "స భ్రాతుశ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునన్దనః । సీతామువాచాతియశా రాఘవఞ్చమహావ్రతం" "ஸப்ராதுஶ்சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தனः । ஸீதா முவாசாதியஶாः ராகவஞ்சமஹாவ்ரதம்" என்

ஷகாரமானமை ஸம்ஶ்லேஷதசையில் தோற்றினாப்போலே, ராக்ஷஸீ குஶலவபூமிகளுக்கு அபராதபயநிவர்தகபுருஷகாரமானமை விஶ்லேஷ

கிறபடியே ஶரணம் புகுகிறவளவிலும்; பஞ்சவடியிலெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேஶத்தைப் பார்த்து பர்ணஶாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச்செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மை கைவிட்டாரென்று விக்ர்தராய் "ఏవముక్తస్తు రామేణ లక్ష్మణస్సంయుతాఞ్జలిః । సీతాసమక్షం కాకుత్స్థమిదం వచనమబ్రవీత్ ॥ పరవానస్మి కాకుత్స్థ త్వయి వర్షశతం స్థితే । స్వయంతు రుచిరే దేశే క్రియతామితి మాం వద" "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யுதாஞ்ஜலி꞉ | ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்த மிதம் வசனமப்ரவீத்॥ பரவானஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷஶதம்ஸ்த்திதே| ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம்வத" என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தை பெருகைக்காக கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிறவளவிலும் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டு தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும்; ஆஶ்ரப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக்கொண்டுவந்து ஜனனிபக்கலிலே அக்ருத்யப்ரவர்த்தனாக, "స క్రీడతి సరోషేణ పఞ్చవక్త్రేణ భోగినా" "ஸ꞉ க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகினா" என்று பெருமாளவன்மேலே ஶீறி தலையையறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, "స పిత్రా చ పరిత్యక్తస్సురైశ్చ సమహర్షిభిః । త్రీన్ లోకాన్ సమ్పరిక్రమ్య తమేవ శరణం గతః" "ஸபித்ரா சபரித்யக்தஸ்ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி꞉| த்ரீன்லோகான் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணங்கத꞉" என்கிறபடியே எங்கும் ஶுத்தித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடமில்லாமையாலே போக்கற்று ஶரணம்புக "స తం నిపతితం భూమౌ శరణ్యశ్శరణాగతం । వధార్హమపి కాకుత్స్థః కృపయా పర్యపాలయత్" "ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாகதம்| வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த்த꞉ க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றும் "పురతః పతితం దేవీ ధరణ్యాం వాయసం తదా । తచ్ఛిరః పాదయోస్తస్య యోజయామాస జానకీ ॥ తముత్థాప్య కరేణాథ కృపాపీయూషసాగరః । రరక్ష రామో గుణవాన్ వాయసం దయయేక్షత" "புரத꞉ பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா| தச்சிர꞉ பாதயோஸ்தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜானகீ॥ தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபாபீயூஷஸாகர꞉| ரரக்ஷ ராமோ குணவான் வாயஸம் தயயைக்ஷத" என்றும், ஶ்ரீராமாயணபாத்மபுராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே இவள் புருஷகாரமாக பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும், விஶ்லேஷதசையிலே "ఇహ సన్తో న వా సన్తి సతో వా నానువర్తసే । తథాహి విపరీతా తే బుద్ధిరాచారవర్జితా" "இஹஸந்தோ நவாஸந்தி ஸதோவா நானுவர்தஸே| ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசாரவர்ஜிதா" இத்யாதியாலே விபரீதபுத்தியான ராவணனை பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும்; ராவணவதானந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம்பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து "పాపానాం వా శుభానాం వా వధార్హాణాం ప్లవఙ్గమ । కార్యం కరుణమార్యేణ న కశ్చిన్నాపరాధ్యతి" "பாபானாம்வா ஶுபானாம்வா வதார்ஹாணாம்ப்லவங்கம| கார்யம்கருணமார்யேண நகஶ்சின்னாபராத்யதி" என்று அவனிறங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச்சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலு முபயதசையிலுமிவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுகின்றதிறே. திருவடி ராக்ஷஸிகளை அபராதானுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தரவேணுமென்னவளவில் பிராட்டியவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றோ "మాతర్మైథిలి రాక్షసీస్త్వయి తదైవార్ద్రాపరాధాస్త్వయా రక్షన్త్యా పవనాత్మజాల్లఘుతరా రామస్య గోష్ఠీ కృతా । కాకం తం చ విభీషణం శరణమిత్యుక్తిక్షమౌ రక్షతః సా న

தசையிலும் விசதமாகத்தோன்றும்; அத்தசையில் ததீயசித்தகாலுஷ்யத்தை ஸமிப்பித்தமையுண்டிறே.

௯. தத்தத்தசைகளில் புருஷீகரிப்பிக்கும் ப்ரகார மென்னென்ன, அவனைச்சிறுங்கிக்கும் ஸம்ச்லேஷதசையில் நியந்தாவான ஸ்வதந்த்ர

---

௧௦. ஸம்ச்லேஷதசையி லீச்வரனைத் திருத்தும்;
விச்லேஷதசையில் சேதனனைத் திருத்தும்.

[illegible]" "மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயிததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ர்தா | காகம்தம்ச விபீஷணம்சரணமித்யுக்திக்ஷமௌரக்ஷதஸ் ஸானஸ்ஸாந்த்ரமஹாகஸஸ் ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ" என்று பவநாத்மஜன்னிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றோ பட்டரருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்ஙனேயென்னில் பலாத்காரத்தாலன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே யபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; 'திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே' என்று திருவடிவிஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே; ஆகையாலிரண்டுதசையிலு மிவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற விவ்வாக்யத்தில் இதுவுங்கூட்டக்குறையில்லை.

௧௦. இவ்வுபயதசையிலு மிவள்புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஸம்ச்லேஷதசையி லென்று துடங்கி) ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது—அபராதத்தையேபார்த்து "[illegible]" "[illegible]" "க்ஷிபாமி" "நக்ஷமாமி" என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து அங்கீகாரோன்முகனாக்குகை; சேதனனைத் திருத்துகையாவது—அக்ர்த்யகரணாதிபரனாய் பகவத்விமுகனாய்த் திரிகிற வாகாரத்தைக் குலைத்து ஆச்ரயணோன்முகனாக்குகை. ஸம்ச்லேஷதசையில் இளையபெருமாளுக்காக ஈச்வரவிஷயத்திலும், விச்லேஷதசையில் ராக்ஷஸிகளுக்காக திருவடிவிஷயத்திலும் புருஷீகரித்தமை, உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும் என்கிறமாத்ரத்துக்கு கூட்டிக்கொள்ளலா யிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமானவர்த்தம் ஸம்ஸாரிசேதனனையு மீச்வரனையும் சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கிப்படியே யர்த்தமாகக்கடவது; ஆகையாலீச்வரனோடு தான்கூடியிருக்கும் தசையில், சேதனனாச்ரயணோன்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே பூர்வாபராதத்தைப் பார்து ஈச்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில் அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ர்பாதிகுணங்களைக்கிளப்பி இவனை யங்கீகரிக்கும்படி யாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில் ஈச்வரனங்கீகாரோன்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, இச்சேதனன்கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில், இவன் வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியைவிளைப்பித் தாச்ரயணோன்முகனாக்குகையும் இவளிரண்டு தலையையுந்திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி யங்கீகாரவிரோதியானஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ர்பாதிகளை யுத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயணவிரோதியான வைமுக்யத்தைமாற்றி ஆச்ரயணருச்யாதிகளை ஜனிப்பிக்கையாலும், "[illegible]" "ச்ரூ-ஹிம்ஸாயாம்" என்கிறதாதுவிலும், "[illegible]" "ச்ரூ-விஸ்தாரே" என்கிறதாதுவிலும் நிஷ்பன்னமான ஸ்ரீ சப்தத்தில் "[illegible]" "[illegible]" "ச்ருணாதி" "ச்ருணாதி" என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயார்த்தமு மிவ்விடத்தில் தோற்றுகி

னைத்திருத்தும் ; தன்னுற்றுமைக்கிறையான விஶ்லேஷதசையில் நியாமயனான ஸ்வதந்த்ரனைத்திருத்தும்.

கக. எத்தாலே திருத்துவதென்ன தத்தநுசிதோபதேசத்தாலே யென்கிறார், "పితేవత్వత్ప్రేయాన్ జననిపరిపూర్ణాగసిజనే హితస్రోతోవృత్త్యాభవతిచ కదాచిత్కలుషధీః। కిమేతన్నిర్దోషః క ఇహ జగతీతిత్వముచితైరుపాయైర్విస్మార్యస్వజనయసిమాతా తదసినః" "பிதேவத்வத்ப்ரேயாந் ஜனனிபரிபூர்ணாகஸிஜனே ஹிதஸ்ரோதோவ்ர்த்யாபவதிசகதாசித்கலுஷதீ: । கிமேதன்னிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதித்வமுசிதை ருபாயை ர்விஸ்மார்யஸ்வஜனயஸி மாதாததஸி ந:" என்று சேதனன் பண்ணு மெண்ணிறந்த குற்றங்களைக் கண்டு இவனை யடக்கவேணுமென்று ஹிதபுத்தியாலே ஹிதைஷியானவன் ஶீற, கண்டாற்றுதவிவளும் இச்சீற்றத்துக்கடி யென்னென்ன, இவன் தீரக்கழியப்

கக. இருவரையும்

றது; "శ్రుణాతినిఖిలాన్దోషాన్ శ్రీణాతిచగుణైర్జగత్" "ஶ்ருணாதி நிகிலாந்தோஷான் ஶ்ரீணாதிச குணைர்ஜகத்" என்று இவ்யுத்பத்தித்வயமும் சேதனபரமாய்த் தோற்றுத்தேயாகிலும், (ஈஶ்வரனைத்திருத்தும்) என்கிறவிடத்திலு மிந்த ந்யாயந் தோற்றுகையாலே இப்படி ஶொல்லக்குறையில்லை.

கக. இருவரையுந்திருத்துவது எவ்வழியாலே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (இருவரையு மென்று துடங்கி) ஈஶ்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதனனுடைய வபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்குமிவனுக்குமுண்டான பந்தவிஶேஷத்தைப் பார்த்தால் "உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது" என்கிறபடியே குடநீர்விழிந்தாலும்போகாததொன்றன்றோ, ஸ்வம்மானவிவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வும்முடைய பேறாயன்றோயிருப்பது, "எதிர் சூழல்புக்குத்திரிகிற வுமக்கு நான் ஶொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணாபேக்ஷனாய் வந்தவிவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம்விகலமாகாதோ, அநுதிகாலம் நம்முடைய வாஜ்ஞாதிலங்கனம் பணணி நம்முடையஶீற்றத்துக் கிலக்காய்ப்போந்தவிவனை அபராதோசித தண்டம்பண்ணுதே அத்தைப் பொருத்தங்கீகரித்தால் ஶாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதோவென்றன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனைரக்ஷியாதே அபராதானுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடைய க்ர்பாதிகுணங்கள் ஜீவிக்கும்படி யென், அவைஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றோ, நியமியாதபோதுஶாஸ்த்ரம்ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ர்பாதிகள்ஜீவியாது, என்ஶெய்வோ மென்றஞ்ஜவேண்டா, ஶாஸ்த்ரத்தை விமுகர்விஷயமாக்கி க்ர்பாதிகளையபிமுகர்விஷயமாக்கினால் இரண்டும்ஜீவிக்கும், ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்றுமுபதேசத்தாலே ; இவ்வுபதேசக்ரமம் இவர்தாமருளிச்செய்த பறந்தபடியிலும், ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்த பறந்தரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேணக் காணலாம்; "పితేవత్వత్ప్రేయాన్ జనని పరిపూర్ణాగసి జనే హితస్రోతో వృత్త్యా భవతిచకదాచిత్కలుషధీః। కిమేతన్నిర్దోషఃక ఇహజగతీతిత్వముచితైరుపాయైర్విస్మార్యస్వజనయసి మాతాతదసినః" "பிதேவ த்வத்ப்ரேயான் ஜனனி பரிபூர்ணாகஸி ஜனே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ர்த்யா பவதிச கதாசித் கலுஷதீ: । கிமேதன் னிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயைர் விஸ்மார்யஸ்வஜனயஸி மாதா ததஸி ந:" என்றபராதபரிபூர்ணசேதன விஷயமாக ஹிதபரனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளம் ஶீறும்படியையும், அத்தசையில் இச்சீற்றத்துக் கடியென்னென்பது, இவந் தீரக்கழியச்

பண்ணுகிற குற்றங்களென்ன, இங்கதில்லாதாரென்ன, குற்றவாளரைக்
கைக்கொள்ளில் ஶாஸ்த்ரம் ஶிஙுகிடாதோவென்ன, குற்றங்கண்டு கைவி
டில் க்ர்பை குமரிராதோவென்ன, இரண்டுங்குலையாமல் ஶெய்யவடுப்ப
தென்னென்ன, உம்முடைய ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை விமுகர் பக்கலிலும்;
க்ர்பாகுணத்தை அபிமுகர் பக்கலிலும் விபக்தமாக்குமென்ன, அவனப்
படி ஶெய்யும்படி ஈஶ்வரனை யுபதேஶித்து திருத்தும்; "మిత్రమౌపయికం కర్తుం
రామః స్థానమ్పరీప్సతా । వధఞ్చానిచ్ఛతా ఘోరం త్వయాసౌ పురుషర్షభః ॥ విదితస్సహి ధర్మజ్ఞశ్శ
రణాగతవత్సలః । తేన మైత్రీ భవతు తే యది జీవితుమిచ్ఛసి" "மித்ரமௌபயிகம்கர்தும்
ராம: ஸ்த்தானம்பரீப்ஸதா | வதஞ்சானிச்சதாகோரம் த்வயாஸௌபுரு
ஷர்ஷப: ‖ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸல: | தேனமைத்ரீபவ
துதே யதிஜீவிதுமிச்சஸி" என்றுனக்குக்காலூன்றவிடம் வேண்டில், குட்
டிக்குலையாகவறுப்புண்ணுதொழியவேண்டில், பெருமாளுடன் தோழ
மைக்கொள்ளவடுக்கும் ஆனுகூல்யலேஶங்கண்டுகைக்கொள்ளும் ப்ரஸி

திருத்துவது முபதேஶத்தாலே.

செய்த வபராதமென்றவன்ஶொன்னால், மணல்ஶோற்றிலே கல்லாராய்
வாருண்டோ இந்த ஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பா ராரென்பதாய் உசி
தோபாயங்களாலே யபராதங்களை மறப்பித்து பிராட்டி ஶேர்க்கும்படி
யையு மருளிச்செய்கையாலே, உபதேஶத்தாலே ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்
படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டருமருளிச்செய்தாரிறே. அவதாரதஶையிலே
யும் "ప్రాణసంశయమాపన్నం దృష్ట్వా సీతాథ వాయసమ్ । త్రాహి త్రాహీతి భర్తార ముబాచదయ
యావిభుమ్" "ப்ராணஸம்ஶயமாபன்னும் த்ர்ஷ்ட்வா ஸீதாதவாயஸம்| த்ரா
ஹித்ராஹீதிபர்தாரமுவாச தயயாவிபும்" என்றுவாசாமகோசரமானமஹா
பராதத்தைப் பண்ணினகாகத்தை தலையறுப்பதாகவிட்ட ப்ரஹ்மாஸ்
த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவுகற்பித்து பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுத்து மிவ
ளுபதேஶத்தாலேயென்றுமிடம் பாத்மபுராணத்திலே ஶொல்லப்பட்ட
திறே. சேதனனைத்திருத்துவது உன்னபராதத்தின் கனத்தைப்பார்த்
தால் உனக்கோரிடத்திற்காலூன்றவிடமில்லை, ஈஶ்வரனுவான் நிரங்குஶஸ்
வதந்த்ரனுகையாலே அபராதங்களை பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நிறு
த்தறுத்துத் தீர்தாநிற்கும், இவ்வனர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன்
திருவடிகளிலே தலைஶாய்க்கையொழிய வேறுவழியில்லை, அபராதபரிபூர்ண
னுன வென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானோ வென்றஞ்ஜவேண்டா,
ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்
யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடானகுணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோக
ப்ரஸித்தனுயிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீஸுகமே யிருக்கவேணுமா
கில் அவனையாஶ்ரயிக்கப்பார், என்றும் பரமஹிதோபதேஶத்தாலே; அப்
படி யெங்கேகண்டோமென்னில் பாபிஷ்டனுய் வழிகெடநடந்துத் திரிகிற
ராவணனைக் குறித்து "మిత్రమౌపయికం కర్తుం రామః స్థానమ్పరీప్సతా । వధఞ్చానిచ్ఛతా
ఘోరం త్వయాసౌ పురుషర్షభః ॥ విదితస్సహి ధర్మజ్ఞశ్శరణాగతవత్సలః । తేన మైత్రీ భవతు తే యది
జీవితుమిచ్ఛసి" "மித்ரமௌபயிகம்கர்தும் ராம:ஸ்த்தானம் பரீப்ஸதா| வதஞ்
சானிச்சதாகோரம் த்வயாஸௌபுருஷர்ஷப:‖ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்
ஶரணாகதவத்ஸல: | தேனமைத்ரீபவது தே யதிஜீவிதுமிச்சஸி" என்று
பெருமாளோடுறவு பண்ணுகைகாணுனக்குப்ராப்தம், அதுஶெய்யப் பார்
த்திலையாகில் வழியடிப்பார்கும் தறையிலே கால்பாவிநின்று வழியடிக்க
வேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்தாயாகிலு மவரைப்பற்ற

த்தராய், ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியே யமையுங்கைக்கொள்ளவென்னும் தர்மஸூக்ஷ்மமறியுமவராய்; தாமிருந்தவிடத்தை யடைந்தவர்கள் குற்றம் நற்றமாகக் கொள்ளுமவராய்க் காணவிருப்பது, நீகுடிவாழவேண்டில் அவருடனுறவு கொண்டு வாழ்ந்திடுவாயாகவென்று, க்ரூரசேதனனை யுபதேஶித்து திருத்துமென்கிறார்.

கஉ. இந்த வுபதேஶத்வயத்தால் பலித்த தின்னதென்கிறார் மேல், (உபதேஶத்தா லித்யாதியால்) கர்த்தாவானவன் கர்மபல மனுபவிக்கவேண்டாவோ நாம் ஶெய்வதென்னென்று, கர்மத்தின் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைஶமத்தி மேல் நழுவுகிற ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், கர்மமென்றொன்றுண்டோ தேவர் கற்பித்த தித்தனையன்றோ, அசேதன

கஉ. உபதேஶத்தாலே இருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

வேணும், அவனுதல்லாததொரு ஸ்த்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதில் பட்டுப்போகவமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம்பண்ணாமல் நல்கொலையாகக் கொல்லும்போதுமவரைப்பற்றவேணுங்காண், நான்பண்ணின வபராதத்துக்கு என்னையவர் கைக்கொள்வரோவென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்யம் பண்ணினால் முன்பு ஶெய்த வபராதத்தைப்பார்த்து ஶீறுமந்த புன்மை அவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், ஶரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் ஶரணாகததோஷம்பாராத வத்ஸலராக வெல்லாருமறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீஜீவிக்கவேணுமென்றிச்சித்தாயாகில் அவரோடுனக்குறவுண்டாகவேணுமென்று இப்படியச்சமுறுத்தி யுபதேஶித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய வுபதேஶக்குறையன்றே அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி வுபயரையுமுபதேஶத்தாலே திருத்துமென்கையாலே, "శ్రు-శ్రవణే""ஶ்ரு-ஶ்ரவணே" என்கிறதாதுவிலே நிஷ்பன்னமான ஶ்ரீஶப்தத்தில் "శృణోతి" "శ్రావయతి""ஶ்ருணோதி""ஶ்ராவயதி" என்கிறவ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு "శ్రావయతి""ஶ்ராவயதி" என்கிறவ்யுத்பத்யர்த்தம் ஶொல்லப்பட்டது; "శ్రావయతి" "ஶ்ராவயதி" என்கிறவிது ஈஶ்வரவிஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில்பலவற்றிலுங் காணப்பட்டதாகிலும் " అథవా విముఖానామపి భగవదాశ్రయణోపదేశశ్రావయితృత్వమ్ "విదితస్సహి ధర్మజ్ఞః శరణాగతవత్సలః । తేన మైత్రీ భవతు తే యది జీవితుమిచ్ఛసి" ఇతి రావణమ్ప్రత్యుపదేశాత్" "அதவாவிமுகாநாமபி பகவதாஶ்ரயணோபதேஶஶ்ராவயித்ருத்வம் "விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞஶ் ஶரணாகதவத்ஸல:। தேனமைத்ரீ பவதுதே யதிஜீவிதுமிச்சஸி" இதிராவணம்ப்ரத்யுபதேஶாத்" என்று தத்த்வதீபத்திலே சேதனவிஷயமாகவும் ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சேதனவிஷயமாகவும் ஶொல்லக்குறையில்லை.

கஉ. இவ்வுபதேஶத்தா லிரண்டுதலையிலும் பலிக்குமதேதென்னவருளிச்செய்கிறார், (உபதேஶத்தாலே என்றுதுடங்கி) அதாவதிப்படியிரண்டுதலைக்கும் தத்ததனுகுணமாக விள்பண்ணு முபதேஶத்தாலே புண்யபாபங்களின் வஶத்திலே யிழிப்புண்டு பகவத்விமுகனாய்த் திரிகையாகிற சேதனனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், இவன்பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதானமாக்கி அதுக்கீடாகவே ஶெய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவர்த்தமாமென்கை. சேதனனுடையகர்மபாரதந்த்ர்யம் அனுத்யசித்

மானவிதுக்கு ப்ரேரகரும் பலப்ரதரும் வேறுண்டோ, ஆனபின்பு மூச்சற்ற கர்மத்துக்கொரு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கற்பித்து, பரதந்த்ரவஸ்துவைப் பாரடிக்கை உமக்குப்பழியாய்விடுங்காணும், இவரைக்கைக்கொண்டருளீர், என்னு மிவளுபதேஶத்தாலே குலையும்; அநாதிகாலமேபிடித்து பிறப்ப திறப்பதாய்க் கொண்டு ஸ்வர்கநரகங்களிலே சுழன் றலைந்தலைப்படுகிற முக்தசேதனனுடைய அநாதிகர்மபாரதந்த்ர்யமும், உன்னுடைய ஜ்ஞாத்ர்த்வநிபந்தனகர்த்ர்த்வமும், பகவததீனமுமாய் தத்ப்ரேரிதமுமாய் வருகையால், அந்த கர்த்ர்த்வமடியானகர்மமு மப்படியிருக்கு மத்தனையல்லது அதுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தமு மில்லைகாண், ஆனபின்பு அவன்போகரஸத்துக்குறுப்பாம்படி உன்னை பகவதேகபரதந்த்ரனாக வனுஸந்தித்துஜ்ஜீவி, என்னு மிவ்வுபதேஶத்தாலே குலையும்.

௧௫. இவ்வுபதேஶவிஶேஷம் பலியாவிடில் ஸித்தோபாயவிஶேஷங்களாலே திருத்துமென்கிறார்மேல், (உபதேஶத்தா லித்யாதியால்) உபயானுகுணமான வுபதேஶத்தா லுபயபரதந்த்ரரும் மீளாதபோது, உபதேஶங்கேளாமல் திமிரித்திரியுந் தன்புத்ரனான சேதனனை, வத்ஸலையான தன் மாத்ர்த்வநிபந்தனமான வருளாலே பகவதபிமுகனாம்படி திருத்தும்; இவனபிமுகனா யுஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னு மிவளிரக்கம் இவனை யபிமுகீகரிப்பித்துஜ்ஜீவிப்பிக்குமிறே; தன்னுபதேஶத்தை மீறவல்ல ஸ்வதந்த்ரநியந்தாவான தன்வல்லபனை, ஆலோகாலாபாதிகளி னளவிறந்தவழகாலே பித்தேறி அவன் உனக்கென்செய்கேனென்று நீர் பண்டமான தஶையிலே, ஓடமேத்தி கூலிகொள்வாரைப்போலே, இச்சேதனனை யங்கீகரித்தருளவேணுமென்று காட்டிக்குடுத்து, தானே "ஶிதைகுறைக்கிலும் என்னடியாரது

---

௧௫. உபதேஶத்தாலே மீளாதபோது சேதனனை யருளாலே திருத்தும்;

ஸம்பந்தகார்யமான அவித்யாநிபந்தனம், ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமான ஸ்வஸங்கல்பநிபந்தனம்; இவையிரண்டு மநாதிஸித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும், மாத்ர்த்வஸம்பந்தத்தாலேசேதனனுக் காப்த்தையாய், மஹிஷீத்வஸம்பந்தத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கபிமதையுமான விவள், இரண்டுதலையும் நெஞ்சிளகி ஆஶ்ரயணாங்கீகாராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணுமுபதேஶத்தாலே நிவர்த்தமாகத்தட்டில்லை.

௧௬. இவ்வுபதேஶத்தாலிவர்கள்மீளாதபோது இவள்செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபதேஶத்தாலே மீளாதபோ தென்று துடங்கி) சேதனன் மீளாமைக்கடி அநாதிகாலம் 'யாதானும்பற்றி நீங்கும்' என்கிறபடியே பகவத்விமுகனாய் விஷயாந்தரப்ரவணனாய்ப் போருகையால் வந்த துர்வாஸனாதிகள்; ஈஶ்வரன் மீளாமைக்கடி அபராதானுகுணமிவனை ஶிக்ஷிக்கவேணுமென்னு மபிஸந்தியாலே நின்றநிலையிளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோஹேதுக்களாலே இரண்டுதலையும் தன்னுடையவுபதேஶத்தால் ஸ்வஸ்வகர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாதவளவில்; (சேதனனையருளாலே திருத்துகையாவது)— அய்யோயிவனுடையதுர்புத்திநீங்கியனுகூலபுத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவந்திறத்தில் தான்பண்ணுகிற "பங்கயத்தாள் திருவருள்" என்கிற பரமக்ருபையாலேஅவன்பாபபுத்திகுலைந்துபகவதபிமுகனாம்படிபண்ணுகை; (ஈஶ்வரனை யழகாலேதிருத்துகையாவது)—ஓங்காண்போ உனக்குப்பணி

ஶெய்யார்" என்றவள் தன்னையு முதரி கைக்கொள்ளும்படி திருத்தியருளும்; போகதஶையில் திருப்பவளத்தில் கொடுக்கும் கர்ப்பூரநிகரமாக கைக்கொள்ளும்படி மெய்யான வுபாயங்கொண்டிறே இவள் திருத்துவது. ஸ்வஸௌந்தர்ய காருண்ய ரூப ஸித்தோபாய ஸாமர்த்யம் காட்டவேணுமென்னுங் கருத்தைப் பின்ஶென்று உபதேஶம் ஸபலமாகாமலொழிகிறதித்தனை; ஸ்தனந்தயனையும் நாயகனையு மணைத்துக்கொண்டு ஶயிக்குமாப்போலே போக கடகத்வங்களேககாலத்திலே கடிக்கையால் போகபுருஷகாரவிச்சேதம் வருமென்று ஶங்கிக்கவேண்டா.

கச. கிழ் (மஹாபாரதத்தால்) என்று ப்ரஸ்துதமான வுபாயவைபவ ஹேதுக்களை யருளிச்செய்கிறார்மேல் (அறியாதன இத்யாதியால்) அர்

ஈஶ்வரனை யழகாலே திருத்தும்.

கச. அறியாதவர்த்தங்களை

யன்றோ விது என்றுபதேஶத்தை யுதரினவாறே, கண்ணைப்புரட்டுதல் கச்சைநெகிழ்குதல் ஶெய்து தன்னழகாலே யவனைப்பிச்செற்றி தான்ஶொன்னபடி ஶெய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கிகாரோன்முகனாக்குகை. ஆக (புருஷகாரமாம்போது) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிஶேஷங்களையும், அவை தன்னைத்தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும், தத்ப்ரகாரவிஶேஷங்களையும் ஶொல்லிற்றாய்த்து.

கச. க்ர்பாதிகளைவெளியிட்டமைச்சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகாரவைபவ முக்தமானபடியை யுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்திலுபாயவைபவ முக்தமானமையை யுபபாதிக்கிறார்மேல், (அறியாத என்று துடங்கி) "அஜ்ஞாதஜ்ஞாபன மாசார்யக்ர்த்யமிறே, ஶரண்யக்ர்த்யமன்றே, ஆகையிறே "என்னைப்பெற்ற வத்தாயாய்த் தந்தையாய்" என்று ப்ரியகரத்வஹிதகரத்வங்களாகிற மாதாபித்ர்க்ர்த்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச் செய்தவுபகாரத்தை யருளிச்செய்தவனந்தரம், ஆசார்யன் ஶெய்யும்விஶேஷோபகாரத்தையுந் தானேதமக்குச்செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் "அறியாதனவறிவித்த" என்றருளிச்செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது. (அறியாதவர்த்தங்களை யடைய வறிவிக்கை யாவது)—தத்வவிவேகந்துடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுனனுக்கு முன் பஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களையெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமானியாய் தேஹானுபந்திகளானபந்துக்கள்பக்கலிலே "அஸ்த்தானே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிநிற்கிறவிவனை ப்ரக்ர்த்யாத்மவிவேகாதிகளாலே தெளிவிக்கவேண்டுகையாலே, "నత్వేవాహంజాతునాసం నత్వం నేమేజనాధిపాః | న చైవ నభవిష్యామ స్సర్వేవయమతఃపరమ్|| దేహినోఽస్మిన్ యథా దేహే కౌమారం యౌవనం జరా| తథా దేహాన్తరప్రాప్తి ర్ధీర స్తత్ర నముహ్యతి" "நத்வேவாஹம் ஜாதுநாஸம் நத்வம் நேமேஜநாதிபா:। நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வேவயமத:பரம் ॥ தேஹிநோஸ்மின் யதாதேஹே கௌமாரம்யௌவனம்ஜரா । ததாதேஹாந்தரப்ராப்திர் தீரஸ்தத்ர நமுஹ்யதி" இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ர்த்யாத்மவிவேகமாகிற தத்வவிவேகத்தையும்; "అన్తవన్త ఇమే దేహా నిత్యస్యోక్తా శ్శరీరిణః | అనాశినోఽప్రమేయస్య తస్మాద్యుధ్యస్వ భారత || నజాయతే మ్రియతే వా కదాచి న్నాయం భూత్వా భవితా వా నభూయః | అజో నిత్యశ్శాశ్వతోఽయం పురాణో నహన్యతే హన్యమానే శరీరే|| వాసాంసిజీర్ణానియ

ஜ்ஞானன் முன்பு கேட்டறியாத தத்வவிவேகாதியாய் ப்ரபத்யந்தமான ஷட்கத்ரயார்த்தங்களை ஒன்றும் நழுவாதபடி, "కరిష్యేవచనంతవ" "கரிஷ்யே வசனம்தவ" என்று துணிந்துநிற்கும்படி விஶதமாக வறிவித்து "அஜ்ஞாதஜ்ஞாபனமான வாசார்யக்ர்த்யத்தையும், அபராதபயநிவர்த்தகமான கடகத்வமாகிற புருஷகார க்ர்த்யத்தையும், இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார

அடையவறிவித்தாசார்ய க்ர்த்யத்தையும்

వాంసాంసి జీర్ణాని యథావిహాయ నవానిగృహ్ణాతి నరోఽపరాణి । తథాశరీరాణివిహాయజీర్ణా న్యన్యానిసంయాతి నవాని దేహీ" "அந்தவந்த இமேதேஹா நித்யஸ்யோக்தாஶரீரிண:। அநாஶிநோப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்யுத்த்யஸ்வபாரத ॥ நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசின் நாயம்பூத்வா பவிதாவா நபூய: । அஜோநித்யஶ் ஶாஶ்வதோயம்புராணோ நஹன்யதே ஹன்யமானேஶரீரே॥ வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதாவிஹாய நவானிக்ர்ஹ்ணாதி நரோபராணி । ததாஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணான் யன்யானி ஸம்யாதி நவானிதேஹீ" இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும் ப்ரதமமுபதேஶித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக "భూమిరాపోఽనలోవాయుః ఖంమనోబుద్ధిరేవచ । అహంకారఇతీయంమే భిన్నాప్రకృతిరష్టధా ॥ అపరేయమితస్త్వన్యాం ప్రకృతింవిద్ధిమేపరాం। జీవభూతాంమహాబాహో యయేదంధార్యతేజగత్" "பூமிராபோநலோவாயு: கம்மனோபுத்திரேவச। அஹங்காரஇதீயம்மே பின்னாப்ரக்ர்திரஷ்டதா॥ அபரேயமிதஸ்த்வன்யாம் ப்ரக்ர்திம் வித்திமேபராம்। ஜீவபூதாம்மஹாபாஹோ யயேதந்தார்யதேஜகத்" என்கிறபடியேசேதநாசேதநஶரீரியாய், "సర్వస్యచాహంహృది సన్నివిష్టో మత్తఃస్మృతిర్జ్ఞానమపోహనంచ" "ஸர்வஸ்யசாஹம்ஹ்ர்தி ஸன்னிவிஷ்டோ மத்த:ஸ்ம்ர்திர்ஜ்ஞானமபோஹனஞ்ச" என்றும் "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జునతిష్ఠతి । భ్రామయన్ సర్వభూతాని యన్త్రారూఢానిమాయయా" "ஈஶ்வரஸ்ஸர்வபூதானாம் ஹ்ர்த்தேஶேர்ஜுந திஷ்டதி। ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ராரூடானிமாயயா" என்றும் ஶொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜனஹ்ர்தயஸ்தனாய்நின்று, ஸகலப்ரவ்ர்த்திநிவ்ர்த்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ர்த்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வநியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்குமளவன்றிக்கே "పరిత్రాణాయసాధూనాం వినాశాయచదుష్కృతామ్। ధర్మసంస్థాపనార్థాయసమ్భవామి యుగేయుగే" "பரித்ராணாயஸாதூனாம் விநாஶாயசதுஷ்க்ர்தாம்। தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்றவதாரப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; "సమోఽహంసర్వభూతేషు నమేద్వేష్యోఽస్తినప్రియః" "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:" என்று தன்னுடையவாஶ்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும்; "ప్రకృతేః క్రియమాణాని గుణైః కర్మాణిసర్వశః । అహంకారవిమూఢాత్మా కర్తాహమితిమన్యతే" "ப்ரக்ர்தே:க்ரியமாணானி குணை:கர்மாணிஸர்வஶ:। அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதிமன்யதே" என்றஹங்காரதோஷத்தையும்; "యతతోహ్యపికౌన్తేయ పురుషస్యవిపశ్చితః । ఇన్ద్రియాణిప్రమాథీని హరన్తిప్రసభంమనః" "யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்யவிபஶ்சித:। இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீனி ஹரந்திப்ரஸபம்மந:" என்றிந்த்ரியப்ராபல்யத்தையும்; "అసంశయంమహాబాహో మనోదుర్నిగ్రహంచలమ్" "அஸம்ஶயம்மஹாபாஹோ மனோதுர்நிக்ரஹஞ்சலம்" என்றந்தப்ராபல்யத்தில் மற்றையிந்த்ரியங்களைப்பற்ற மனஸ்ஸினுடையப்ராதான்யத்தையும் தர்ஶிப்பிக்கையாலே ஆஶ்ரயணவிரோதிகளையும்; "తాని సర్వాణి సంయమ్య యుక్తఆసీత మత్పరః । వశేహియస్యేన్ద్రియాణి తస్యప్రజ్ఞాప్ర

ரத்வமாகிற வுபாயக்ர்த்யத்தையும், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய் நிரபேக்ஷாபாயமாய் நித்யோபேயமானதான் வலியவேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே, உபாயப்ரபாவபரமானமஹாபாரதத்தால்ஸித்தோபாயவைபவமும் ஶொல்லிதலைகட்டுத்தென்கிறார். உபதேஷ்டாவான ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரனுடைய க்ர்த்யத்தை உபதேஶவிஷயபூதனாய் ஆசார்யபாரதந்த்ர்யயோக்யதையற்ற தானே ஶெய்கையாலும், ஸ்வவிஶேஷணக்ர்த்யமான கடகத்வத்தை

புருஷகாரக்ர்த்யத்தையும்,

తిష్ఠితా'' தானிஸர்வாணிஸம்யம்யயுக்தஆஸீதமத்பர꞉। வஶேஹியஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்யப்ரஜ்ஞாப்ரதிஷ்ட்டிதா"என்றும்"యతో యతో నిశ్చరతిమనశ్చఞ్చలమస్థిరమ్ । తత స్తతో నియమ్యైతదాత్మ న్యేవవశంనయేత్'' "யதோயதோநிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்த்திரம்|ததஸ்ததோநியம்யைததாத்மன்யேவவஶம்நயேத்"என்றுஶ்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்ப்யந்தரகரணங்களை ஸ்வாதீனமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும்; "చతుర్విధాభజన్తేమాం జనాస్సుకృతినో௳ర్జున। ఆర్తో జిజ్ఞాసురర్థార్థీ జ్ఞానీచభరతర్షభ'' "சதுர்விதாபஜந்தேமாம் ஜநாஸ்ஸுக்ர்திநோர்ஜுன। ஆர்த்தோஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞானீச பரதர்ஷப" என்றுஶ்ரயிக்குமதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத்தையும்; "ద్వౌభూతసర్గౌలోకే௳స్మిన్ దైవఆసురఏవచ। దైవీసమ్పద్విమోక్షాయ నిబన్ధాయాసురీమతా'' "த்வௌபூதஸர்கௌலோகேஸ்மின் தைவஆஸுரஏவச। தைவீஸம்பத்விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீமதா" என்று தன்னுடையவாஜ்ஞானுவர்தனபரரானவர்கள் தேவர்கள் ததநிவர்தனபரரானவர்கள் அஸுரர்களென்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும்; "హన్త తేకథయిష్యామి విభూతీరాత్మనశ్శుభాః। ప్రాధాన్యతః కురుశ్రేష్ఠ నాస్త్యన్తోవిస్తరస్యమే'' "ஹந்ததேகதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மனஶ்ஶுபா꞉। ப்ராதான்யத꞉ குருஶ்ரேஷ்ட்டநாஸ்த்யந்தோவிஸ்தரஸ்யமே" என்று துடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமானஶப்தங்கள் தன்னளவிலேபர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்கும்படியையும்; "దివ్యందదామితేచక్షుః పశ్య మేయోగమైశ్వరమ్" "திவ்யம்ததாமிதேசக்ஷு꞉ பஶ்யமேயோகமைஶ்வரம்" என்று திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து, "పశ్యామిదేవాం స్తవదేవదేహే సర్వాం స్తథాభూతవిశేషసఙ్ఘాన్। బ్రహ్మాణమీశం కమలాసనస్థ మృషీంశ్చసర్వానురగాంశ్చ దివ్యాన్" "பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவதேவதேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்கான்। ப்ரஹ்மாணமீஶம்கமலாஸனஸ்த்தம்ர்ஷீம்ஶ்சஸர்வானுரகாம்ஶ்சதிவ்யான்" இத்யாதியாலே தன்னுடைய விஶ்வரூபத்தைக் கண்டு பேஶும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்கு திவ்யஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்ஶிப்பிக்குமென்றுமத்தையும்; "మన్మనాభవమద్భక్తో మద్యాజీమాంనమస్కురు। మామేవైష్యసియుక్త్వైవమాత్మానం మత్పరాయణః'' "மன்மனாபவமத்பக்தோ மத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு। மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ மாத்மானம்மத்பராயண꞉" என்றிப்படி யிருந்துள்ளபரத்வஸௌலப்யயுக்தனை தந்திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ளகர்மஜ்ஞானரூபாங்கஸஹிதையான பக்தியையும்; "మామేవయే ప్రపద్యన్తే మాయామేతాం తరన్తితే ॥ తమేవచాద్యమ్పురుషమ్ప్రపద్యే ॥ తమేవశరణంగచ్ఛ సర్వభావేనభారత'' "மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே ॥ தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே ॥ தமேவஶரணங்கச்ச ஸர்வபாவேனபாரத" என்றந்தபக்த்யங்க

விஶேஷ்யமான தானேஶெய்கையாலும், நித்யோபேயமாயிருக்க உபாயத்தின் காதாசித்கக்ர்த்யத்தை தானே ஶெய்கையாலும், மூன்றையுமேறிட்டுக்கொண்டது என்னலாமிறே; கீதோபநிஷத்ஸாரத்தை யுபதேஶிக்கையாலும், "మాం శరణం వ్రజ" "மாம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று தன்னைப்பற்றுவிக்கையாலும், விரோதிநிவர்த்திபூர்வகபலஸித்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கையாலுமிவற்றை யேறிட்டுக்கொண்டமை காணலாமிறே. ஆசார்யத்வம் ஸ்வகுணமாயிருக்க ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாவது— அத்யந்தஸுலபாவதாரத்தில் ஶெய்யுங் க்ர்த்யத்தை பரத்வஸௌலப்யகலப்த்தமானவவதாரத்திலே ஶெய்தமாத்ரத்தைப்பற்ற வென்றே கொள்ளவேணும்; இவன் கார்யந்தானே ஶெய்யவல்ல ஶக்தனுமாய் ஆப்தனுமா யிருந்தானேயாகிலும், இவன் ஸ்வாபராதபீதனுய்த் தளம்புகிறவளவிலும் இவனை யஞ்ஜேலென்று

உபாயக்ர்த்யத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே

மான ப்ரபத்தியையும்; சரமஶ்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளை யுணர்ந்து ஶோகிப்பார்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபானுரூபமுமானவுபாயம் ப்ரபத்தியென்று மத்தையுந் தானே யறிவித்தருளினனிறே; ஆகயிப்படி அறியாதவர்த்தங்களையெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்யக்ர்த்யத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது. இனிபுருஷகாரக்ர்த்யமும் ஶரண்யனுன தன்னுதன்றே பிராட்டி க்ர்த்யமிறே, "మత్ప్రాప్తిం ప్రతిజన్తూనాం సంసారే పతతామధః । లక్ష్మీః పురుషకారత్వే నిర్దిష్టా పరమర్షిభిః ॥ మమాపిచ మతం హ్యేతన్నాన్యథా లక్షణం భవేత్" "மத்ப்ராப்திம்ப்ரதிஜந்தூனும் ஸம்ஸாரேபததாமத꞉ । லக்ஷ்மீ꞉புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டாபரமர்ஷிபி꞉ ॥ மமாபிசமதம் ஹ்யேதன்னான்யதாலக்ஷணம்பவேத்" இத்யாதிகளாலே இது தன்னை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானேயருளிச்செய்தானிறே. இவனுக்கு தத்வஜ்ஞானாதிகளை யுண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டுகையாலே ஆசார்யக்ர்த்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானுகிறுன், புருஷகாரக்ர்த்யமேறிட்டுக்கொள்ளவேண்டுவானென் அங்கீகரித்துவிடவமையாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கிதுவு மவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே; எங்ஙனேயென்னில் இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையுமுண்டிறே, இவ்வுபயஸாபேக்ஷத்தையு முபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமசரமபதங்களிலே காணலாம், ஶ்ரீஶப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும் உத்தமனுலே யதிகாரியையுமிறே ஶொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதனர் தன்னை உபாயமாகப்பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராதபயத்தாலே பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராதநிபந்தனமான தன் திருவுள்ளத்தில் ஶீற்றத்தையாற்றிச் சேரவிட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்கனன்றிக்கே இவனபராதநிபந்தனமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையுந்தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச்சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலும், அது தான் ஶெய்கிறவளவில் அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாகச்செய்கையாலும், புருஷகாரக்ர்த்யத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொண்டான் என்கிறது. இனி உபாயக்ர்த்யம் தன்னுதாயிருக்க அத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொண்டானென்றது "త్వమేవోపాయభూతో మే భవ" "த்வமேவோபாயபூதோமேபவ" என்றிவனர்த்தித்தால் கார்யம் ஶெய்யவமைந்திருக்க, நாமே இவனுக்குபாயமாய் அனிஷ்டநிவர்த்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானேயென்றுகொண்டு "మామేకం శరణం వ్రజ, సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" "மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ, ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ

அவனைமுகங்கொண்டு வணக்கிச்சேர்பிக்கும் புருஷகாரம் வேண்டுகையா லும், அத்தைமுன்னிட்டே யுபாயமாகக்கடவோமென்று நித்யஙிய தஸங்கல் பத்தாலும் ''మామ్'' ''மாம்'' என்கிறவிடத்து புருஷகாரவிஶிஷ்டமே யாகி லும் தோன்றுநின்றுபுருஷீகரிப்பிக்கக்காணுமையாலும், தத்ஸாபேக்ஷனு மாய் தத்கர்த்யத்தையே றிட்டுக்கொண்டானென்னவும் தட்டில்லை; ''ఉపాయోపేయత్వే తదిహ తవ తత్త్వం న తు గుణౌ'' ''உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் நது குணௌ'' என்றுபேயத்வம்போலே உபாயத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் தத் கர்த்யமும் ஸ்வகர்த்யமா யிருந்ததேயாகிலும், உபாயாந்தரங்களுபாயமாக தானுபேயமானுப்போ லன்றியே, கருமுகமாலையை ஶூம்மாடாக்குவாரைப் போலே, ஶயலனுதியாலே உபேயமானதானே யுபாயமாய், ஆகந்துக தத் கர்த்யமும் ஶெய்யவேண்டினமையைப்பற்ற ஏறிட்டுக்கொண்டானென்னலா மிறே; அனுதிஸங்கல்பஸித்தமான வுபாயகர்த்யத்தை ''మోక్షయిష్యామి'' ''மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்று மீண்டும் ஸங்கல்பிக்கிற வித்தைப்பற்ற ஏறிட் டுக்கொண்டதென்கிறுர் என்றுமருளிச்செய்வர். ஆக ஸித்தோபாயமான

மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவமும் ஶொல்லிற்றுய்த்து.

யிஷ்யாமி'' என்கையாலே; அல்லது ''ఉపాయోపేయత్వే తదిహ తవ తత్త్వం న తు గుణౌ'' ''உபாயோபேயத்வேததிஹதவதத்வம் னதுகுணௌ'' என்கிற வஸ்துவுக் குபாயகர்த்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்கவிஶிஷ்டதை யாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான தன்னையுபாயமாக்குகையாலே உபாயகர்த்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது என்பாருமுண்டு, அதுபால்மருந்தாமா ப்போலே இவனுபாயமாமிடமெங்குமுள்ளதொன்ருகையாலே, அர்ஜுனனு னுக் கிப்போது அஸாதாரணமாகச் செய்ததொன் றல்லாமையாலும், (உபாயம்) என்றே வஸ்துவை நிர்தேஶித்து தத்வைபவம் ஶொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலு மிவ்விடத்துக் குசிதமன்று; ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன் னபடியே பொருளாகவேணும். ஆசார்யகர்த்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிற வளவில் ''కార్పణ్యదోషోపహతస్వభావః పృచ్ఛామి త్వాం ధర్మసమ్మూఢచేతాః । యచ్ఛ్రేయస్స్యాన్నిశ్చితం బ్రూహి తన్మే శిష్యస్తేఽహం శాధి మాం త్వాం ప్రపన్నమ్'' ''கார்பண்யதோ ஷோபஹதஸ்வபாவ꞉ ப்ர்ச்சாமித்வாம்தர்மஸம்மூடசேதா꞉ । யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யான்னிஶ்சிதம் ப்ரூஹிதன்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதிமாம் த்வாம்ப்ர பன்னம்'' என்றிவ னர்த்தித்வமுண்டாகையாலே அன்யகர்த்யத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டமாத்ரமே விவக்ஷிதமாகையாலும், புருஷகார கர்த்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில் அன்யகர்த்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டமையும் அது தன்னை அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக யேறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வகர்த்யமேறிட்டுக் கொள்ளு கிறவளவில் அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகை யாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது கர்த்யத்ர யத்திலும் யதாயோகமன்வயிக்கக்கடவது; ஆசார்யனஜ்ஞாதஜ்ஞாபனம் பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப்பற்று மவனு க்கு அநிஷ்டநிவர்த்யாதிகளைப் பண்ணிக்குடுக்க வமைந்திருக்க ; இவை யெல்லாத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே. (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவம் ஶொல்லிற்றுய்த்து)

தானே, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகனுமாய் கடகனுமாகவற்றென்று முபாயவைபவமும் மஹாபாரததாத்பர்யமென்றதாய்த்தென்கிறார்.

கரு. கீழ்ச் சொன்ன வைபவம்போலன்றியே உபயஸாதாரணமான வைபவவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (புருஷகாரத்துக்கு மித்யாதியால்) ஈத்ருசவைபவமுடைய வுபாயபூர்வபாவியான புருஷகாரத்துக்கும் தத்பூர்வ நிரபேக்ஷோபாயத்துக்கும் ஸாதாரணவைபவமாவது—ஆச்ரயணோன்முகனுடைய அநாதிகாலார்ஜிதமான வக்ர்த்யகரணாதிதோஷத்தையும், நிர்தோஷப்ரமாணப்ரமாதாக்கள் சொல்லுத்துச் செய்யாமையாகிற குணஹானியையும், முழுநோக்குச்செய்து தோஷதூஷிதனாய் நாஸ்திகனான இவனைக்கொண்டுகார்யமென்னென் றுபேக்ஷியாதே, கருணையாலேகாணுக் கண்ணிட்டு அங்கீகரிக்குமளவன்றிக்கே, இவனைச்சேர்ப்பித்துக்கைக்கொள்ளுகையாகிற ஸ்வஸ்வாங்கீகாரத்துக் குபேக்ஷாகாரணங்களாய் காட்டேறின

கரு. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணஹானியையும் பார் துபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

என்றது ஏறிட்டுக்கொண்டமை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்றபடி.

கரு. ஆக புருஷகாரோபாயங்களிரண்டுக்கு மஸாதாரணவைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபயஸாதாரணவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (புருஷகாரத்துக்கு மென்றுதுடங்கி) தத்தத்ஸாதாரணவைபவம் சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதானம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரணவைபவமாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரேணோபாதானம்பண்ணி யருளிச்செய்கிறார்; உபயத்துக்கு மஸாதாரணவைபவம் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாப்தமாக புருஷகாரஸ்வரூபமும், (உபாயக்ர்த்யத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லப்பட்டது, இங் குபயஸ்வரூபகதனபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார், (தோஷத்தையும் குணஹானியையும் பார்த் துபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே யங்கீகாரத்துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது - அக்ர்த்யகரணநிஷித்தானுஷ்ட்டானம், குணஹானியாவது - விஹிதாகரணம், இவை யிரண்டையும் "மநோவாக்காயை:" "மனோவாக்காயை:" இத்யாதிசூர்ணையாலே எம்பெருமானு ரருளிச்செய்தாரிறே; "இதம் குரு" "இதம் மாகார்ஷீ:" "இதம்குரு" "இதம்மாகார்ஷீ:" என்று விதிநிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரந்தான் பகவதாஜ்ஞாரூபமாயிறே யிருப்பது, "ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா" "ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே; ஏவம்பூதசாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும் விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே, அநாதிகாலம் "க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" "க்ஷிபாமி" "நக்ஷமாமி" என்றும் பகவன்னிக்ரஹத்துக்கிலக்காய்ப் போருகைக்குக்காரணம், (இவையிரண்டையும் பார் துபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே) என்றது - ஆச்ரயணோன்முகசேதனகதங்களான விவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே யென்றபடி; (அங்கீகாரத்

தோஷகுணஹானிகளாகிற வவைதன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக் கடியான பச்சையாக்குகையாய்த்து. மிறையிருக்கை க்ருபாதிகுணங்களை வெளியிடுகை தமாவிபாகமறபுருஷீகரிக்கைஉபயரையும் ஸ்வவமமாக்குகை புருஷகாரவைபவமென்றும், தூதுபோகை ஆரோபிதங்களானவுபதேஷ்ட்ர்த்வ கடகத்வமுடையனாகை உபேயமானதானுபாயமாகை உபாயவைபவமென்றும் கீழ்ச்சொன்ன வஸாதாரணவைபவத்தை பகல்விளக்குப்படுத்து முபயஸாதாரண வைபவமிறேயிது; மக்யமானவற்றைச் செய்கையிறே கீழில் வைபவம், துஸ்ஸ்வபாவங்களை ஸுஸ்வபாவங்களாகவே விரும்பி மேல்விழவேண்டு மருமையுள்ள வைபவமிறேயிது.

௧௬. இந்த புருஷகாரோபாயங்கள், வைஷம்யாதிபரிஹாரார்த்தமாக தோஷாத்யபிஸந்தி விராமமாத்ரத்தைப் பார்த்து இவனை அங்கீகரிக்கவேண்டாவோவென்ன, அப்படி செய்யில் அவை யவர்களுக்கே யாய்

௧௬. இரண்டுமிரண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கில்

துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை யாவது) அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹானிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக் குறுப்பான உபஹாரமாக கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது தயாக்ஷாந்திகள், பச்சையாக கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாத்ஸல்யம், மூவடுபட்டதறையில் புற்கவ்வாதபமூ தன் கடையில் நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பைபோக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது, இக்குணத்துக்கொப்பதொரு குணமில்லையிறே, ஆகையாலேயிறே "நிகரில் புகழாய்" என்றுழ்வா ரருளிச்செய்தது; உடையவரும் "అపారకారుణ్యసౌశీల్యవాత్సల్య" "அபாரகாருண்யஸௌசீல்யவாத்ஸல்ய" என்று குணாந்தரங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்திதோற்ற மீளவும் "ఆశ్రితవాత్సల్యైకజలధే" "ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதே" என்றூரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈஶ்வரனிலும் பிராட்டிக்கதிமயித்திறேயிருப்பது, ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்குந்தமையில், இச்சேதனனுடைய தோஷகுணஹானிகளை பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரிப்பர்களென்கை.

௧௬. இபட்டி புருஷகாரமு முபாயமும் தோஷகுணஹானிகள் குலைவதற்குமுன்னே அங்கீகரிக்கிறதென், அவைகுலைந்தே அங்கீகரிக்கக்கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்றென்ன வருளிச்செய்கிறூர், (இரண்டுமென்று துடங்கி) இரண்டு மென்கிறது - புருஷகாரோபாயங்களை, (இரண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கை யாவது) - இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு இவனுடைய தோஷகுணஹானிக ளிரண்டும்போய்க்கொள்ள வேணுமென்று நினைத்து ஆஶ்ரயணோன்முகனுன விவனை யங்கீகரியாதிருக்கை; இப்படி யிருக்கையில் (இரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாகையாவது)— புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்தோஷகுணஹானிகளிரண்டும் வருகை; எங்கனேயென்னில் தோஷம்வருகையாவது—"త్వం మాతా సర్వలోకానాం దేవదేవో హరిః పితా" "అఖిలజగన్మాతరమ్" "పితాసి లోకస్య" "த்வம்மாதா ஸர்வலோகாணும் தேவதேவோ ஹரி꞉பிதா" "அகிலஜகன்மாதரம்" "பிதாஸி லோகஸ்ய" என்கிறபடியே ஸகலசேதனர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந்தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதனனுடைய நன்மைத் தீமைகளிரண்டும் தங்களுதாம்படியான வுறவுண்டாயிருக்க, சேதனனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்தங்கீகரியாமையாலே தாத்ர்மஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தைவிளைகை; குண

விடுமென்கிறார் மேல், (இரண்டு மித்யாதியால்) தோஷகுணஹாநிகள் பச்சையாக சேதனனை யங்கீகரிக்கும் புருஷகாரமு முபாயமும், ஸ்வஸ்வாங்கீகாரவேளையில் அந்த தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டின் அபிஸந்தி குலையவேணுமென்றிருக்கில் ; இப்படி நினைக்கை ஸம்பந்தத்தை யழியமாருகிற புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் அபிமுக சேதனகத தோஷகுணஹானிகளிரண்டும் அப்போதே யுண்டாய்த்துதாம். இத்தயதிஸப்தம் யதாஸ்மரணவிபர்யயஸூசகம்.

௧௭. அபிமுகனான தோஷகுணஹாநிபூர்ணசேதனன்; அநாதியே பிடித்து அபிவர்த்தமாய் வருகிற தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டும், ஸ்வானுஷ்டானுஸந்திக்யங்களாலே நமக்கு கட்டுக்குலைந்துபோய்த்தென்று நிர்ப்பரனாயிருமாந்திருக்கில், அவையடியற்றதென்று கர்விந்திருக்கிற வித்தலைக்கு, ஸாபேக்ஷ புருஷகாரோபாயங்களைப்பற்றத் தேடின வந்ததோஷகுணஹாநிகளிரண்டும், பழையபடியே நிலைநிற்க வுண்டாய்த்துதா மென்கிறார். அகடிதகடனாரூபவ்யதிரேகார்த்தம் புத்ரனை யக்நியிலே கைவளரவிடுகை மாதாபிதாக்கள் குற்றமாமாப்போலவும், தர்மபூக்குதர்மியுதா

இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாய்த்துதாம்.

௧௭. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில்

ஹாநிவருகையாவது—இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும், க்ர்பாவாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை.—, (அதவா இரண்டுமுண்டாய்த்துதாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷகுணஹாநிகளாவன—அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணங்களு மாகவுமாம் ; புருஷகாரத்துக் கக்ர்த்யகரணமாவது—ஈஶ்வரனையுமுள்பட தோஷங்காணவொட்டாததான் தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி அங்கீகரியேனென்றிருக்கை, க்ர்த்யாகரணமாவது—இவனுடையதோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈஶ்வரனோடே ஸேர்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ர்த்யத்தைச்செய்யாமை; ஈஶ்வரனுக்கு அக்ர்த்யகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதனருடைய தண்மை பார்த்து கைவிடாதே ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்வேஷந்துடங்கி உண்டாக்குகைக்கு, “எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ர்த்தான தான், இச்சேதனனை யங்கீகரிக்குமளவில் இவன்தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேனென்றிருக்கை ; க்ர்த்யாகரணமாவது — இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ர்த்யமான அநிஷ்டநிவ்ர்த்யாதிகளைப் பண்ணுமை ; இதுதான் சேதனனுக்குச் சொன்ன வக்ர்த்யகரணாதிகளைப்போலே ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறவையன்றே ; இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறவை யித்தனையிறே. விமுகரையுமுள்பட தோஷகுணஹாநிகள் பச்சையாக மேல்விழுந் தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான விவர்களுக்கு, அபிமுக சேதனர்களை அங்கீகரிக்குமளவில் தோஷாதிகள் குலையவேணு மென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே, இவர்களுக்கு இவைவருகைக்கவகாஶமில்லையிறே. ஆயிருக்கச்செய்தே இப்படி யருளிச்செய்தது இவ்வர்த்த தத்வமறியாதவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணோன்முகனான சேதனகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல், அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக் கவஶ்யகரணீயமென் றறிவிக்கைக்காக.

௧௮. இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோ மென்றிருக்கில் அத்தலைக் கவையிரண்டும் வருமென்றுமிடம் ஸொல்லி, தோஷாதிகள்குலையப்பட்டன்றோ நம்மையங்கீகரித்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவை

மாப்போலவும், இத்தலையில்தோஷகுணஹாநி ஸத்ப்பாவவர்த்திகள் புருஷகாரோபாயங்களின் லீலாரஸாபேக்ஷயாலும், ததநுகுணாபேக்ஷயாலும் வருகையால் அவையவர்களுக்கே யென்னலாமிறே. ஸம்பந்த வாத்ஸல்யஹாநிவருகையிறே அவர்களுக்கு தோஷகுணஹாநிகளுண்டாகையாகிறது ; இனி யிவன்ஸ்வயத்னத்தாலே அவை குலைந்ததென்றிருக்கை தது பயோபேக்ஷக் கடியாகையாலே அபிவர்த்தமாகாதிராதிறே. ஆக தோஷாதிகளுக் கிளைந்தவனே ஆஶ்ரயணாதிகாரி, அவற்றைவிரும்புமவர்களே புருஷகாரோபாயபூதர் ; தோஷாதிவிராமாபேக்ஷ உபாயபூர்வபாவியான புருஷகாரத்துக்கு முற்பட்டு பஶ்சாத்ப்பாவியான வுபாயத்துக்குபிற்படும், அதடியாகதோஷாதிகளுண்டாகை தத்ஸத்தாகாரணமான வுபாயத்துக்கு முற்பட்டு தத்வர்த்திகாரணமான புருஷகாரத்துக்கு பிற்படும் ; ப்ரவர்த்தகரான ஶக்தரே நிவர்த்தகர், அப்ரவர்த்தகரான வஶக்தர் நிவர்த்தகராகமாட்டா ரென்றதாய்த்து. இதில் ஆஶ்ரயணவிரோதி நிவர்த்தகத்வமாத்ரத்திலே புருஷகாரத்துக்கன்வயமுண்டத்தனை, ப்ராப்திவிரோதி நிவர்த்தகத்வமுபாயத்துக்கேயுள்ளதொன்றிறே ; சேதனனே கர்மப்ரவர்த்தகனுயிருக்க ஈஶ்வரனை கர்மப்ரவர்த்தக னென்கிறது தத்காரயித்ருத்வத்தைப் பற்றவித்தனை, "ఏష ఏవసాధుకర్మ కారయతి" "ఏష ఏవాసాధుకర్మ కారయతి" "ஏஷ ஏவஸாதுகர்ம காரயதி" "ஏஷஏவாஸாதுகர்மகாரயதி"என்றுநின்றதிறே.

கஅ. இந்தபுருஷகாரோபாயங்கள் தோஷாதிகளை பச்சையாக வங்கீகரித்த விடங்களைக் காட்டுகிறார்மேல், (ராக்ஷஸிகளித்யாதியால்) க்ரூர

இத்தலைக் கிரண்டு முண்டாய்த்துதாம்.

கஅ. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

யிரண்டும் வருமென்கிறார்மேல், (இரண்டுங் குலைந்ததென்று துடங்கி) (இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கையாவது)---இத்தனைநாளும் நம்மை யங்கீகரியாதவிவர்கள் இன்றங்கீகரித்தது நம்தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ, ஆகையால் நமக்கிவைகுலைந்ததென்றனுஸந்தித்திருக்கை ; இப்படியிருக்கில் (இத்தலைக்கிரண்டு முண்டாகையாவது) அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யாகரணமும் வருகை ; எங்ஙனேயென்னில் இவ்வதிகாரிக்கு அநாதிகாலமங்கீகரியாதவர்கள் இன்று நம்மையங்கீகரித்தது, நம்முடைய தோஷகுணஹாநிகளிரண்டுங் குலைந்தவாறேயன்றோ என்றனுஸந்திக்கை யக்ருத்யமாயிருக்க அத்தைச்செய்கையாலும் ; "நீசனேன் நிறையொன்று மிலேன்" "అమర్యాదః" "బుధ్వాచనోచ" "అతిక్రామన్నాజ్ఞామ్" "அமர்யாத:" "புத்த்வாசஞேச" "அதிக்ராமன்னாஜ்ஞாம்" இத்யாதிப்படியே நம்முடைய தோஷகுணஹாநிகளிப்போதளவாக வொன்றுங்குலைந்ததில்லையென்றும், இப்படியிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகள் பச்சையாக நம்மையங்கீகரித்தருளுவதே என்று மனுஸந்திக்கை க்ருத்யமாயிருக்க அத்தைச்செய்யாமையாலு மிரண்டும் வருமிறே.

கஅ. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும், தோஷாதிகள் பச்சையாக வங்கீகரித்த விடமுண்டோ என்று மபேக்ஷயிலே, தத்ததங்கீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுநனுடையவும் தோஷங்களை தர்ஶிப்பிக்கவே, அது ஸித்திக்குமென்றுநினைத் து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார், (ராக்ஷஸிக ளென்றுதுடங்கி) ஏகாக்ஷீஏககர்ணீமுதலான ஏழுநூறுராக்ஷஸிகளும், பரஹிம்ஸைபண்ணப் பெறிலுண்ணாதே தடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யாபாபஶீலைகளாய், பத்துமாஸ மொருபடிப்பட தர்ஜந பர்த்ஸ

கர்மஜன்மங்களுடைய ராகையாலே ராக்ஷஸிகளுக்கு தோஷமுண்டென்றுமிடம் ஸுப்ரஸித்தம்; தோஷமுள்ளவிடத்தில் குணஹாநியுமுண்டிறே, த்ரிஜடை துடக்கமானார் விலக்கவிலக்க நலிந்து போந்தமையால் அதில்லாமையில்லையிறே; இப்படி தோஷாதிதுஷ்டங்களான ராக்ஷஸிகளை அதுவே பச்சையாக புருஷகாரமங்கீகரித்தமை காட்டப்பட்டது.

௧௧. ஆகிலுபாயபூதனான க்ர்ஷ்ணன் தோஷாதிகள் பச்சையாக வங்கீகரிக்கக்கூடாதென்று ஶங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் மேல், (ஜிதேந்த்ரியரித்யாதியால்) ஊர்வஶிமேல்விழ, முறைகூறவல்லவனாய்க்கொண்டு ஜிதேந்த்ரியர்கு முக்யனாகையால் தோஷப்ரஸங்கமில்லை; "శిష్యస్తేఽహం శాధిమాం త్వాం ప్రపన్నమ్" "ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதிமாம் த்வாம் ப்ரபன்னம்" என்று

௧௨. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனுயாஸ்திகாக்ரேஸரனாய் "కేశవస్యాత్మా" என்று க்ர்ஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற வர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில்,

நம்பண்ணி நலிந்து போந்தவர்களிறே; (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது—ஶ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேஶத்தி லறியாதாரில்லையென்றபடி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து "రాజసంశ్రయవశ్యానామ్" "పాపానాం వా శుభానాం వా" "ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யானும்" "பாபானும்வா ஶுபானும் வா" என்று குற்றத்தை குணமாக வுபபாதித்து திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமேபச்சையாக வங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி ஶொல்லாதொழிந்தது, தோஷமே பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்றுமிடம் ஶொல்லவேண்டாவிறேயென்று; இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது-இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில் இவளும் நம்மோபாதியொருபெண் பிறந்தவளன்றோவென்றாகிலும் மறந்து மல்பம் நெஞ்ஜிரக்கமுண்டாதல், "భవేయం శరణం హి వః" "பவேயம் ஶரணம்ஹிவ:" என்றதற்குப் பின்பு நலிகிறவிடத்தில் அய்யோ யிப்படி ஶொன்னவளன்றோ வென்று ஶற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் ஶெய்யாமைமுதலானவை.

௧௨. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன்பக்க லில்லாமையாலும், குணப்ரதையுண்டாகையாலும், இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற ஶங்கையை அனுவதித்துக்கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார், (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று துடங்கி) (ஜிதேந்த்ரியரில் தலை) என்றது— "ఆభరణస్యాభరణ మ్ప్రసాధనవిధేః ప్రసాధనవిశేషః। ఉపమానస్యాపి సఖే ప్రత్యుపమానం వపుస్తస్యాః" "ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதநவிதே: ப்ரஸாதநவிஶேஷ: | உபமானஸ்யாபி ஸகேப்ரத்யுபமானம் வபுஸ்தஸ்யா:" என்றும் வைலக்ஷண்யமுடையஊர்வஶி வந்து மேல்விழ, முறைகூறி நமஸ்கரித்து கடக்கநின்றவனாகையாலே, இந்த்ரியஜயம் பண்ணினரில் தனக்குமேல்பட்டாரில்லாதவனென்கை; (ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது - தர்மாதர்ம பரலோகசேதநேஶ்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்னடக்குமவனென்கை; ("కేశవస్యాత్మా" "கேஶவஸ்யாத்மா" என்று க்ர்ஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற) என்றது—"అర్జునః కేశవస్యాత్మా కృష్ణశ్చాత్మా కిరీటినః" "அர்ஜுன:கேஶவஸ்யாத்மா க்ர்ஷ்ணஶ்சாத்மாகிரீடின:" என்றன்யோன்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பர்களென்கையாலே, இவனைப்பிரியில் க்ர்ஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்குமவனென்கை. இப்படியிருக்கிற (அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேது) என்று ஶங்கை,

க்ருஷ்ண னருளிச்செய்ததே ப்ரமாணமென்று ஆஸ்திக்யமுடையனுய்க் கொண்டு, ப்ராமாணிகர்க்கு முன்னடக்குமவனுகையாலே குணஹாநிப்ரஸங்கமில்லை. "అర్జునః కేశవస్యాత్మా కృష్ణశ్చాత్మా కిరీటినః । అర్జునే చ జయో నిత్యం కృష్ణే కీర్తిశ్చ శాశ్వతీ" "அர்ஜுந꞉ கேஶவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணஶ்சாத்மா கிரீடிந꞉। அர்ஜுநே ச ஜயோ நித்யம் க்ருஷ்ணே கீர்த்திஶ்ச ஶாஶ்வதீ" என்று நிர்தோஷத்வகரனுய் ஸர்வதாரகனுன க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனென்றும்படி அபிமதனுன வர்ஜுனனுக்கு தோஷாதிஸத்பாவஶங்கையுங் கூடாமையால், ப்ரஸஜ்ய ப்ரதிஷேதிக்கப்படும் தோஷாதி ஏதென்னிலென்று ஶங்கித்து, "అస్థానే స్నేహకారుణ్య ధర్మాధర్మధియాకులమ్ । పార్థం ప్రపన్నముద్దిశ్య శాస్త్రావతరణం కృతమ్" "அஸ்தாநே ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம்। பார்த்தம் ப்ரபன்னமுத்திஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்॥" என்று ப்ராக்ருதபந்துக்கள் பக்கல் அஸ்தாநே யுண்டான முன்பில்லாததொரு ஸ்நேஹமும், பஶ்வாலம்பநத்தில் போலவவர்கள் பக்கல் அஸ்தாநேயுண்டானஹிம்ஸாஸஹத்வரூபகாருண்யமும், ஸ்வவர்ணதர்மமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமான பந்துவதரூபதர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யா வந்தபீதியும்.

பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.

(என்னில்) என்று தததனுவாதம். தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது, (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமுங் காருண்யமும் வதபீதியும்)என்று, இவற்றில் ஸ்நேஹகாருண்யங்கள் தோஷங்களாகிறது - அஸ்தாநே க்ருதங்களாகையாலே; வதபீதிதோஷமாகிறது - ஸ்வதர்மத்தி லதர்மபுத்த்யா வந்ததாகையாலே; "అస్థానే స్నేహకారుణ్య ధర్మాధర్మధియాకులమ్" "அஸ்தாநே ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம்" என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது; "ధర్మక్షేత్రే కురుక్షేత్రే సమవేతా యుయుత్సవః" "தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ꞉" என்கிறபடியே யுத்தேச்சையாலே இரண்டுதலையும் வந்தணிந்து நின்றபின்பு யுத்தமேகர்தவ்யமாயிருக்க, அத்தஶையிலே "న కాంక్షే విజయం కృష్ణ న చ రాజ్యం సుఖాని చ । కిం నో రాజ్యేన గోవింద కిం భోగైర్జీవితేన వా ॥ యేషామర్థే కాంక్షితం నో రాజ్యం భోగాస్సుఖాని చ । త ఇమేఽవస్థితా యుద్ధే ప్రాణాంస్త్యక్త్వా ధనాని చ" "நகாங்க்ஷே விஜயம்க்ருஷ்ண நசராஜ்யம் ஸுகாநிச। கிந்நோராஜ்யேநகோவிந்த கிம்போகைர்ஜீவிதேநவா॥ யேஷாமர்த்தேகாங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்யம்போகாஸ்ஸுகாநிச। தஇமேவஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தனாநிச" இத்யாதிப்படியே இவர்களைக் கொன்று நான் ஜீவிப்பதொருஜீவனமுண்டோ என்று பந்துக்கள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ணவிருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே. "తాన్ సమీక్ష్య స కౌన్తేయస్ సర్వాన్బన్ధూనవస్థితాన్ । కృపయా పరయావిష్టో విషీదన్నిదమబ్రవీత్" "தான் ஸமீக்ஷ்ய ஸகௌந்தேயஸ் ஸர்வான்பந்தூனவஸ்திதான்। க்ருபயாபரயாவிஷ்டோ விஷீதன்னிதமப்ரவீத்" என்றும்படி அத்தஶையில் பண்ணின காருண்யமும் பஶ்வாலம்பனத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. "కథం న జ్ఞేయమస్మాభిః పాపాదస్మాన్నివర్తితుమ్ । కులక్షయకృతం దోషం ప్రపశ్యద్భిర్జనార్దన" "கதந்நஜ்ஞேயமஸ்மாபி꞉ பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும்। குலக்ஷயக்ருதம்தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர்ஜனார்தன" என்று தொடங்கி "అహో బత మహత్పాపం కర్తుం వ్యవసితా వయమ్ । యద్రాజ్యసుఖలోభేన హన్తుం స్వజనముద్యతాః" "அஹோபத மஹத்பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதாவயம்। யத்ராஜ்யஸுகலோபேன ஹந்தும் ஸ்வஜனமுத்யதா꞉" என்றுமளவும் ஸ்வவர்ணதர்மமான வதத்திலே அதர்மபுத்த்யாபண்ணினபீதியு மப்படியேயிறே.

ஆ.—"రక్ష మాం శరణాగతామ్" "ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்று சரணாகதை யான த்ரௌபதியை சத்ருக்கள் பரிபவிக்கிற பரிபவத்தைக் கண்டும், ஸாமாந்யதர்மஹாநியைப் பார்த்துதாஸீநித்து பொறுத்திருந்ததுமிவை யெல்லாம் தோஷமிறே.

௨௦. இதில் சரணாகதையின் பரிபவங்கண்டிருந்ததோன்றுமே, சரணாகதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணனுடைய, "நம்மைநினைத்துக் கூப்பிடுகிற அபலையின் பரிபவத்தைக் கண்டாறியிருக்கவல்ல நிர்க்க்ருணனான பாபிஷ்டனன்றோ விவன்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே பரித்யாகஹேதுவான ப்ரதாநதோஷம், அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்யாதிகளிவனுக்கு ப்ரதாந தோஷமன்றென்று பரிஹரிக்கிறார்; இத்தனைதோஷமுள்ளவிடத்து குண ஹாநியுமுண்டிறே. "అనాశినోఽప్రమేయస్య తస్మాద్యుధ్యస్వ భారత" "அநாசி நோஉப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்யுத்த்யஸ்வ பாரத" என்றருளிச்செய்தபோதே, "కరిష్యే వచనం తవ" "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்றிசைந்து யுத்தோத்யுக்த னாகாதே பதினெட்டுச்சொல்லியிசைவிக்கவேண்டுகையால் குணஹாநியு முண்டென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். பந்துஸ்நேஹாதிகள் மூன்றும்ஸ்வவர்ண தோஷம், த்ரௌபதீபரிபவங்கண்டிருந்தது ஸ்வரூபதோஷம், அதுப்ராயச் சித்தவிநாச்யம், இதவிநாச்யம், அது ஸ்தூலதர்சிகள்காணும்தோஷம், இது ஸூக்ஷ்மதர்சிகள்காணும்தோஷம்; ஆகையாலிதுவே ப்ரதாநதோஷம்.

௨௧. இப்படிச் சரணாகதையின் பரிபவங்கண்டு கைவிட்டிருந்தபாண்ட வர்களையும், அவளைப் பரிபவித்த கௌரவாதிகளோடொக்கநிரஸிக்க ப்ராப்

௨௦. த்ரௌபதீபரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணா பிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்.

௨௧. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்கப்ராப்தமாயிருக்க

ஜீ.—௨௦. இவையெல்லாம் அப்ரதாநம், இன்னமும் பிரதாநதோஷம் வேறே என்கிறார், (த்ரௌபதீ) என்று துடங்கி. முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச்செய்தே, சூதிலே தோற்றமையைநினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், "గోవింద పుణ్డరీకాక్ష! రక్ష మాం శరణాగతామ్" "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணா கதாம்" என்று, க்ருஷ்ணனைச்சரணம்புகுந்தபின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவ தாச்ரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக்கண்டால், சக்தனாகில் விலக்கவேணும் அச க்தனாகில் இழவோடேயவ்வருகேபோகவேணுமென்னும் விசேஷசாஸ்த்ர மர்யாதையைப்பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டானஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களைநினைத்து அவனைச் சரணம்புகுந்தவள் பரிபவப்படப்பார்த் திருந்தால், அவன்முகத்திலே நாளைவிழிக்கும்படி யென்! என்றுதல், சட க்கெனவெழுந்திருந்து விலக்கவிறே அடுப்பது; அத்தைச்செய்யாதே, முன்புத்தையிற்காட்டில் ஒருவிசேஷமறவிருந்தானிறே: இதுவேயாய்த்து இவன்தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத் திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப்பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்குப்ராதாந்யம் க்ரௌர்யத்தாலே யிறே. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே "న క్షమామి" "ந க்ஷமாமி" என்னும்படி யான தோஷமிறேயிது.

௨௧. இத்தோஷத்தின்கொடுமையையுபபாதிக்கிறார்மேல், (பாண்டவர்க ளையும்) என்றுதுடங்கி,—அன்றிக்கே, இத்தோஷம்ஐவர்க்குமொவ்வாதோ. ஆனபின்பு இத்தலையையும் நிரஸித்துப்போகடாமல் வைத்ததென்என் கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். முற்பட்டஸங்கதிக்கு,

ஆ.—த்தியுண்டாயிருக்க, தலையை யறுமல் வைத்தது சரணாகதையான வள்கழுத்தை மங்களஸூத்ரவிரஹிதமாகக் காணமாட்டாமையாலேயென்கிறார். "శరణాగతః" "சரணாகதாம்" என்று நாக்குவேறன்றினகழுத்துக்கு ஒருகுணஹாநிவரக் காணமாட்டானே. இத்தால்-பாகவதர்களைப் பரிபவித்தவர்களோடு அதுகண்டிருந்தவர்களோடு வாசியற வத்த்யரென்றும், அவர்களுமுட்பட பாகவதஸம்பந்த்தமுண்டாகவே பகவதநுக்ரஹவிஷயமாவர்களென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து.

உஉ. ஆகிலிப்படி நிரஸநீயனான விவனுக்கு இழிதொழில் செய்து கோபத்தைவெளியிட்டதும், சரணாகதையின்காரியந்தலைக்கட்டுகைக்காகவென்கிறார் மேல், (அர்ஜுநனுக்கு) இத்யாதியால். பாகவதையின் பரிபவங்கண்டிருந்த தண்ணியனான வர்ஜுநனுக்குத் தண்ணியதொழிலான தூத்யஸாரத்த்யங்களைக்கூசாமல்பண்ணிற்றும், பரமஸத்வநிஷ்டர்க்கு அஷ்டகரணமாக வுபதேசிக்கப்படும் சரமோபாயமான ப்ரபத்தியைப் பூசல்களரியி

வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

உஉ. அர்ஜுநனுக்குதூத்யஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும்

ஜீ.—அர்ஜுநனையென்னாதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது - இத்தோஷம் ஐவர்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக என்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தரஸங்கதிக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதிபரிபவங்கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது "ச" சப்தத்தாலே. (நிரஸிக்கப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது-இவர்கள்செய்தகொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க, ப்ராணனோடேயிருக்கும்படி வைத்ததென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக) என்றது - அவளுக்கபிமதமான மங்களஸூத்ரம் போகாமைக்காகவென்றபடி. விரித்ததலைகாணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக்காணமாட்டானிறே. இத்தால், ஆச்ரிதரை பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களேயாச்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொருபந்த்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக வவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து.

உஉ. ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில் செய்ததும் பரமரஹஸ்யத்தையுபதேசித்ததும் என்செய்ய என்னவருளிச்செய்கிறார், (அர்ஜுநனுக்கு) இத்யாதியால். தூதுபோய்த்தது-"பொய்ச்சுற்றம் பேசிச் சென்று பேதம்செய்து" பூசல் விளைக்கைக்காக; (ஸாரத்த்யம்பண்ணிற்று) ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே, "கொல்லாமாக்கோல்கொலை செய்து பாரதப்போரெல்லாச்சேனையுமிருநிலத்தவி"க்கைக்காக; (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று)-"న యోత్స్యే" "ந யோத்ஸ்யாமி"என்றிருந்தவனை "కరిష్యే వచనం తవ" "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்னப்பண்ணி யுத்த்தேப்ரவ்ருத்தனாக்குகைக்காக: இவையெல்லாஞ் செய்தது - சரணாகதையான விவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளை யழியச்செய்து இவள்குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆகையால் அர்ஜுநன் திறத்தில்செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச்செய்தானென்கிறது. (பாண்டவர்களையும்) என்று துடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச்சொன்னப்ரதாநதோஷக்ரௌர்யமுபபாதிதமாய்த்து. ஆகவிப்படி அஸ்த்தாநஸ்நேஹாதிகளும், சரணாகதைபரிபவங்கண்டிருந்த மஹாதோஷமுமிவனுக்குண்டாயிருக்க "సర్వగుహ్యతమం భూయః శృణు మే పరమం వచః। ఇష్టోఽసి మే దృఢ ఇతి తతో వక్ష్యామి తే హితమ్॥ మన్మనా భవ మద్భక్తో మద్యాజీ మాం నమస్కురు। మామేవైష్యసి సత్యం తే ప్రతిజానే ప్రియోఽసి మే" "ஸர்வகுஹ்யத

ஆ.—லே உபதேசித்ததும், ப்ரபந்நையான இந்த்ரெளபதிகுழல் முடிப்பிக்கைக்காக; கடகன்போலத்தூதுபோய்ப் பூசல்விளைத்து, இவன்ஸாரதிபோலவிருந்து அவள் மநோரதத்தை நடத்தியும், ப்ரவ்ருத்தியிலே மூளும்படி நிவ்ருத்த்யுபாயோபதேசம் பண்ணியும், சரணாகதையின அபேக்ஷையைத் தலைக்கட்டினானிறே; ஆகவிப்படி தோஷகுணஹாநிகள் பாராமல் அர்ஜுநனை ரக்ஷிக்கையாலே, உபாயமும் அவைபச்சையாகக்கொள்ளுமென்னுமிடம் ஸுப்ரஸித்தமென்றதாய்த்து. ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் தன்னைப்பேணுமே <u>புருஷீகரித்தும்ததுபயோகிகுணங்களைப்ரகாசிப்பித்தும்அநுகுணமாகசேத</u>

ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்றுமதான)

புருஷகாரவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீ.—மம் பூயः ச்ருணு மே பரமம் வசः। இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்॥மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு।மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம்தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே” என்று-இவனளவிலுகப்புத்தோற்றவருளிச்செய்கையாலே இவன்தோஷங்களைப்பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநிசொல்லாதொழிந்தது, தோஷம்பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநிபச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமாகையாலே. இவன் நனக்கு குணஹாநிகளாவன-“తస్మాద్యుధ్యస్వ భారత” “தஸ்மாத்யுத்த்யஸ்வபாரத” என்றருளிச்செய்தபோதே “కరిష్యే వచనం తవ” “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்றெழுந்திருந்து ஸ்வக்ருத்யமானயுத்தத்தைப்பண்ணுமையும், க்ருஷ்ணனை சரணம்புகுந்தவனைப் பரியவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னுமநுதாபலேசம் நெஞ்சிலில்லாமையும்துடக்கமானவை. தூத்யஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணிற்றும்இவளுக்காகவாகில் இவன்தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டுஅங்கீகரித்தானென்னுமதுகூடாதியென்னில்; அதுக்குக்குறையில்லை; இவள்கார்யார்த்தமாகஇவனைக்குறித்திவையெல்லாம் செய்கிறவிடத்தில் இவன்தோஷங்களைப்பார்த்து முகம்சுழியாமல் உகப்போடேசெய்கையாலே:—அர்ஜுநனைக்குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளையேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலந்தும் நின்றுசெய்கை முதலானவை யுண்டாகையால். (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே - ஆச்ரயணஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதிகுணங்கள் ஸூசிதம்; இங்கே, (தூத்யஸாரத்த்யங்கள்பண்ணிற்றும்)என்கிறவித்தாலே-“అస్మాఁ వేత్తి పరాఁ వేత్తి వేత్తారం వేత్తి భాషితుమ్ । యద్యదస్త్యుధితం కృష్ణ తత్తద్వాచ్యస్సయోధనః” “அஸ்மாந் வேத்தி பராந் வேத்தி வேத்தார்த்தம் வேத்தி பாஷிதும்।யத்யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத்வாச்யஸ்ஸுயோதந” என்கிறபடியே, கார்யாகார்யஜ்ஞனான தான்போனாலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்த்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தையழியச்செய்தமையும் தோற்றுகையாலே, ஆச்ரிதகார்யபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள்ஸூசிதம்; இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும், சரமச்லோகத்தில் “మామ్” “అహమ్” “மாம்” “அஹம்” என்கிறபதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவிதகுணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகாரவைபவம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவம் சொல்லுகிறவிடத்திலே நாராயணபதார்த்தம் ப்ரகடிதம்.

ஆ.—நேச்வரர்களை சிக்ஷித்து வசீகரித்தும் சேதநதோஷாதிகளை விரும்பும் புருஷகாரவைபவம்சொல்லப்பட்டது ; இதிலுபாயவைபவபரமாய் வந்தவிடம், ப்ரதாநப்ரமேயமான புருஷகாரவைபவசேஷமாயிருக்கும்.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்ருமதான)
புருஷகாரவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபாயவைபவப்ரகரணம்.

உக. மேல் (ப்ரபத்திக்கு)என்றுதொடங்கி(ப்ரவ்ருத்திசேரு)மளவாக (மஹாபாரதத்தாலுபாயவைபவம்) என்றும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற் றும்) என்றும், ப்ரஸ்துதமுமாய் ப்ராஸங்கிகமுமான உபாயவைபவத்தை யருளிச்செய்கிருர். அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணுகிறவிடத்து ஒருதேசாதிநியதிகண்டிலோம், இதுக்கொரு நியதியுமில்லையோ வென்ன, விஷயநியதியொழிந்த வந்நியதிகளொன்றுமில்லையென்கிருர், (ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதியால். "ముముక్షోర్వై శరణమహం ప్రపద్యే" "முமுக்ஷுர்வை சரண

உபாயவைபவப்ரகரணம்.

உக. ப்ரபத்திக்குத் தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகார நியமமும்அதிகாரிநியமமும் பலநியமமுமில்லை.

ஜீ.—உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே "చరణౌ శరణమ్" "சரணௌ சரணம்" என்றதுவும் ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-ஸ்ரீ ராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷ காரோபாயவைபவங்கள், தத்தத்ஸ்வரூபங்களோடேவிசதமாக ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டது.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்ருமதான)
புருஷகாரவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபாயவைபவப்ரகரணம்.

உக. கீழுக்தமான வுபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய்,(ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணிற்றும்) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்த்துதையான ப்ரபத்தியினுடையபடியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிருர் மேல்.—அதில் ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒரு காலவிசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளுமின்றிக்கே யிருக்க உபதேசிப்பானென், இதுக்குத் தேசாதி நியமங்களில்லையோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர், (ப்ரபத்திக்கு)என்றுதொடங்கி.(ப்ரபத்தி)யாவது - பகவச்சரணவரணம். (தேசநிய) மமாவது - புண்யதேசங்களிலே செய்யவேணும், அந்யதேசங்களிலாகாதென்னுமது. (காலநியம)மாவது-வஸந்தாதிகாலங்களிலே செய்யவேணும், அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது. (ப்ரகாரநியம)மாவது - ஸ்நாநபாதப்ரக்ஷாலநாதிபூர்வகமாகச் செய்யவேணும், ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணாதென்னுமது.(அதிகாரிநியம) மாவது-த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராகவொண்ணாதென்னுமது.(பலநியம)மாவது-த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களிலின்னபலத்துக்கிது ஸாதநம்; அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்யவைகுண்யங்களடியாக வருமதிசயாநதிசயங்களை யுடைத்தாவதொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்குமளவில் சுத்தாசுத்தவிபாகமற அவகாஹிக்கலாயிருக்குமாப்போலே, ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய் சுத்தாசுத்தவிபாகமறத்தன்னோடேஅவயிக்கலாம்படியிருக்கையாலும், வர்ணாத்யநுரூபமாயிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்ப

ஆ.—மஹம் ப்ரபத்யே" "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றித்யாதி ப்ரஸித்தமாய்நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபாநுரூபமாய்மஹாவிச்வாஸரூபஸித்தோபாயமான(ப்ரபத்திக்கு), "ధర్మక్షేత్రే" "தர்மக்ஷேத்ரே" என்கிற(தேசநியமமும்), "బ్రాహ్మే ముహూర్తే చోత్థాయ" "ப்ராஹ்மேமுஹூர்த்தே சோத்தாய" என்கிற(காலநியமமும்), "ప్రక్షాళ్య పాదావాచామేత్" "ப்ரக்ஷாள்ய பாதாவாசாமேத்" என்கிற (ப்ரகாரநியமமும்), த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாகிற அதிகாரிநியமமும்), ஜ்யோதிஷ்டோமாதிஸித்த (பலநியமமுமில்லை).

உச. ஸாலபவஸ்துவே தனக்கு விஷயமாகவேணுமென்னுமிந்த (விஷயநியம)மொன்று(மே)யுள்ளது.

உரு. இதுபோலன்றியே ப்ரவ்ருத்திரூபமான ஸாதநத்துக்கு இந்நியதிகளொன்றுங்குலையவொண்ணாதென்கிறார்மேல். (கர்மத்துக்கு)இத்யாதியால். "ధర్మేణ పాపమపనుదతి" "தர்மேண பாபமபநுததி" "இறுக்குமிறை" என்றித்யாதிஸித்தமாய் விசிஷ்டவேஷாநுரூபமாய் ப்ரவ்ருத்திரூபமான வைதிககர்மத்துக்கு "కాశీ కాంచీ" "காசி காஞ்சி" என்கிறபுண்யக்ஷேத்ரம்" "వసన్తే వసన్తే జ్యోతిషా యజేత" "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" என்கிறவஸந்தாதிகாலமும் "స్నాత్వా భుఞ్జీత" "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" இத்யாதி தர்மசாஸ்த்ரோக்தமான ஸ்நாநாதி தத்தத்ப்ரகாரவிசேஷங்கள், அக்நி

உச. விஷயநியமமேயுள்ளது.

உரு. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம்வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிக

ஜீ.—தோன்றுகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான பலவிசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவதொன்றுகையாலும், இந்நியமங்களொன்றுமிதுக்கில்லையென்கிறது. " న జాతిభేదం న కులం న లిఙ్గం న గుణక్రియాః। న దేశకాలౌ నావస్థాం యోగో హ్యయమపేక్షతే॥ బ్రహ్మక్షత్రవిశశ్శూద్రాః స్త్రియశ్చాన్తరజాతయః। సర్వ ఏవ ప్రపద్యేరన్ సర్వధాతారమచ్యుతమ్॥" "ந ஜாதிபேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா:। ந தேசகாலௌ நாவஸ்த்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே॥ ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவிசச்சூத்ரா: ஸ்த்ரியச்சாந்தரஜாதய:। ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வதாதாரமச்யுதம்॥" என்று-ப்ரபத்திக்குத்தேசகாலப்ரகாராதிகாரிநியமாபாவம்பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும், "ప్రపత్తేః క్వచిదప్యేవం పరాపేక్షా న విద్యతే। సా హి సర్వత్ర సర్వేషాం సర్వకామఫలప్రదా॥" "ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே। ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா॥" என்று-பலநியமாபாவம் ஸநத்குமாரஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

உச. இவையில்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தானிதுக்குண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (விஷயநியமமேயுள்ளது)என்று. அதாவது-இன்னவிஷயத்திலேசெய்யவேணும் என்கிறநியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே.

உரு. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னையெதுக்குத் தானிவையெல்லாமுள்ளதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (கர்மத்துக்கு)என்று துடங்கி. (கர்ம)மாவது-ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். (புண்யக்ஷேத்ரங்க)ளாவன-சாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயாऽபிஹிதங்களானதேசங்கள். (வஸந்தாதி)என்கிறவிடத்தில், (ஆதி)சப்தத்தாலே க்ரீஷ்மசரச்சுக்லக்ருஷ்ணபக்ஷபூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதிகாலங்களைச்சொல்லுகிறது; "వసన్తే వసన్తే జ్యోతిషా యజేత" "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" இத்யாதிகளாலேகாலநியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்க)

ஆ.—வித்யாங்ககர்மாதிகாரமுள்ள த்ரைவர்ணிகரென்கிற க்ஷேத்ராதியான ஸாபல்யயோக்யதாபாதநயோக்யத்வததநு குணலப்யத்வரூபமான இவையெல்லாம், தப்பவொண்ணுதபடி வ்யவஸ்த்திதங்களாயிருக்கும்; ஆக ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவருமதுக்கு விஷயமொழிந்த நியமாபேக்ஷையில்லை, தோல்புரையேபோமதுக்கு தந்தந்நியதி தப்பில் விபரீதமாய்த் தலைக் கட்டுகையால், ததபேக்ஷையுண்டென்றபடி.

௨௬. மேல் ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமமில்லை என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார், ("స ఏషః" "ஸ ஏஷ:") இத்யாதியால். "స ఏషః దేశః కాలశ్చ భవతీహ యథా తథా। పురుషాత్పురుషం ప్రాప్య తథా దోషగుణావపి॥" "ஸ ஏஷ தேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா। புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷகுணாவபி" என்று தோஷதுஷ்டனான ராவணன் த்யாஜ்யன், குணவானான பெருமாளுபாதேயர்,

ரென்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்த்திதங்களாயிருக்கும்.

௨௬. "స ఏష దేశః కాలః" "ஸ ஏஷ தேச: கால:"

ஜீ.—ஸ்ராவண-சௌசாசமநஸ்நாநவ்ரதஜபாதிரூபேண அவ்வவகர்மங்களுக்கநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது—உபநயநஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிககர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே; இதுதான் க்ருஹமேதித்வக்ருஷ்ணகேசித்வ வேதவேதாங்கயுக்தத்வாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்த்திதங்களாயிருக்கும்) என்றது-நியதங்களாயிருக்குமென்றபடி.

௨௬. ப்ரபத்திக்கிவையொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியமராஹித்யத்தை உபபாதிக்கிறார், ("స ఏషః" "ஸ ஏஷ:") என்று துடங்கி. "బద్ధవైరాచ్చ పాపాచ్చ రాక్షసేన్ద్రాద్విభీషణః। అదేశకాలే సమ్ప్రాప్తస్సర్వథా శఙ్క్యతామయమ్" "பத்தவைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத்விபீஷண:। அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா சங்க்யதாமயம்" என்று முன்பு ஸ்ரீ ஜாம்பவாந் மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம்செய்தபக்ஷத்தை தூஷிக்கிற திருவடி— 'అదేశకాలే సమ్ప్రాప్త ఇత్యయం స విభీషణః। వివక్షా చాత్ర మేఽస్తీయం తాన్నిబోధ యథామతి॥ స ఏష దేశః కాలశ్చ భవతీహ యథా తథా। పురుషాత్పురుషమ్ప్రాప్య తథా దోషగుణావపి॥ దౌరాత్మ్యం రావణే దృష్ట్వా విక్రమఞ్చ తథా త్వయి। యుక్తమాగమనం తస్య సదృశం తస్య బుద్ధితః॥' 'அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸ விபீஷண:। விவக்ஷாசாத்ர மேஉஸ்தீயம் தாந்நிபோத யதாமதி॥ ஸ ஏஷ தேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா। புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷகுணாவபி। தௌராத்ம்யம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி। யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம் தஸ்ய புத்தித:॥' என்று-ராவணனாலே அவமாநிதனாய் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணமென்றுவந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்தப் பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கிந்தவிவக்ஷை யுண்டாகாநின்றது, அவன் வருகிறவளவில் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்தஇதுவேதேசமும் அந்தஇதுவேகாலமுமாய் யாதொருபடி அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தம:ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற்காட்டில், ஸத்த்வோத்தராகையாலே

ஆ.—என்று ராவணனைவிட்டுப் பெருமானைப்பற்றும் பாவசுத்தியுள்ள விபீஷணாழ்வான் வந்ததுவே தேசகாலங்கள், அதில் குறைபார்க்கக்கடவதல்லவென்று திருவடி ஸ்வமதோபந்யாஸம்பண்ணுகையாலே, இப்ரபத்திக்கு இன்ன தேசகாலமாகவேணுமென்னும் நியதியில்லை.

உ.எ. இந்நியதிராஹித்யமேறாது, அநுஷ்டாநமத்ரஸித்தமென்கிறார், (இவ்வர்த்தம்)இத்யாதியால்.தேசாதிநியதியில்லையென்கிறவிவ்வர்த்தம் "𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨" "த்வயேந மந்த்ரரத்நேந" என்று-ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரத மந்த்ரரத்நமான த்வயத்தில், ப்ரபத்திவிஷயப்ரகாசமான ப்ரதமபதத்திலே "𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍" "ஸ்ரீமத்" என்று புருஷகாரோபாயங்கள் தேசகாலோபாதிபற எங்குமெப்போதும் நித்யஸம்யுக்தங்களாய்க்கொண்டு ருசிபிறந்தபோது எல்லாருமாச்ரயிக்கும்படி யிருக்குமென்கையாலே, அவிசதமல்ல,ஸுஸ்பஷ்டம்; ஆக ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதிநியதிராஹித்யம் ஆரப்தவாக்யாநுஷ்டாநஸித்தமென்றதாய்த்து.

என்கையாலே யிதுக்கு தேசகாலநியமமில்லை.
இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே
ஸுவ்யக்தம்.

ஜீ.—பரரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்திபண்ணிஅப்படியே அவனைவிட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடைய வக்ருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்தப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்துபோகையாகிறதோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனேகூடப்பெற்றால் தத்ப்பலமான தேவரீர்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைலபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும்புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன்தௌராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களையநாயாஸேந வழிக்கவல்ல தேவராண்பிள்ளைத்தனத்தையுங்கண்டால், விசேஷஜ்ஞனானவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்குமிது ஸத்ருசம்" என்றானிறே. ஆக இப்படிப்பாவசுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் சரணமென்றுவந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக்கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமுமென்று, சரணாகதிதர்மஜ்ஞனான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்குத் தேசகாலநியமமில்லையென்கை.

உ.எ. இதுதான்ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநரூபமானத்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலாமென்கிறார், (இவ்வர்த்தம்)என்றுதுடங்கி. ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்யபலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டதயா "𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨" "த்வயேந மந்த்ரரத்நேந" என்கிறபடியே, மந்த்ரரத்நாக்யமாயிறே த்வயமிருப்பது; அந்தவைபவந்தோற்றுகைக்காக, த்வயமென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறார்; அதில் ப்ரதமபதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாயநித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம்-ஏதேனுமொருதேசத்திலே ஏதேனுமொருகாலத்திலே ஒருஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயணருசிவிளைந்தால், "𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑌨𑌃" "சஞ்சலம் ஹி மந:" "நின்றவாநில்லாநெஞ்சு" என்கிறபடியே-சூறுவளிகாற்றுப்போலே சுழன்றுவருகிற நெஞ்சு, தளமாக அங்குரித்து க்ஷணபங்குரையான ருசிதீருவதுக்கு முன்னே, தத்தத்க்ஷணத்திலே ஆச்ரயிக்கலாயிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலநியமராஹித்யம் அந்தப்பதத்திலே நன்றாகத் தோற்றுமென்கிறார்.

ஆ.—௨௮. இனி ப்ரகாரநியதிராஹித்யத்தை முதலிக்கிறார், (ப்ரகாரநியதி) இத்யாதியால். ஸ்நாநாதிப்ரகாரநியதி யில்லையென்னுமிடம் ஸ்த்ரீயும் விபாகமற எங்குமநுஷ்டாநசேஷமாகக் காணலாம்.

௨௯. அதெங்கேகண்டதென்ன, உத்க்ருஷ்டகுலத்திலே பிறந்து உத்க்ருஷ்டபார்யையான த்ரௌபதி, ஆபந்நையாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது சுத்தியையபேக்ஷித்தன்றே தந்திரபேக்ஷப்ரபத்தி பண்ணிற்று; ஆசாரப்ரதாநனனவர்ஜுநன் சோகார்த்தனாய் வேதாந்தார்த்தச்ரவணம் செய்கிறவிடத்து "நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர்" என்னும் பகவத்ஸ்மரணமற்ற நீசஸந்நாமத்யேயிறே, ஏகாந்தத்திற்கேட்குமிந்த சரமார்த்தத்தைக் கூசாமற் கேட்டதும் என்றிது நியமஸ்த்தாநுஷ்டாநஸித்தமென்கிறார்.

௩௦. இதில்பலிதார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார், (ஆகையால்) இத்யாதியால். ப்ரகாரநியமாபேக்ஷை யில்லாமை இதுக்குஸ்வபாவமாகையாலே,

---

௨௮. ப்ரகாரநியதியில்லையென்னுமிடமெங்கும் காணலாம். ।
௨௯. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்று;
அர்ஜுநன் நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங்கேட்டது.
௩௦. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டுந்தேடவேண்டா ;

ஜீ.—௨௮. ப்ரகாரநியமராஹித்யத்தைத்தர்சிப்பிக்கிறார்மேல், (ப்ரகாரநியதி) என்றுதுடங்கி. (எங்குங்காணலாம்) என்றது-இத்தை யநுஷ்டிப்பார் ச்ரவிப்பார் எல்லார்பக்கலிலுங் காணலாமென்றபடி.

௨௯. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார், (த்ரௌபதி) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்று) என்றது-துச்சாஸநாக்ருஷ்டையாய் ஸபையில் வருகிறபோது, "రజస్వలైకవస్త్రాహం న తు మాం నేతుమర్హసి। గురూణాంచ పురః స్థాతుం సభాయాం నాహముత్సహే" "ரஜஸ்வலைகவஸ்த்ராஹம் ந து மாம் நேதுமர்ஹஸி। குரூணாஞ்ச புரஃ ஸ்த்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே" என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம்பண்ணியன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால்—ப்ரபத்திபண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர்நடுவேயிறேயிவ்வர்த்தங்கேட்டது) என்றவிடத்தில் (நீசர்) என்கிறது "நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர்" என்றாழ்வாரருளிச்செய்த சௌரிசிந்தாவிமுகரான ஹேயரை. "విష్ణుభక్తివిహీనస్తు యతిశ్చ శ్వపచాధమః" "విప్రాద్ద్విషడ్గుణయుతాదరవిందనాభపాదారవిందవిముఖాచ్ఛ్వపచం వరిష్ఠమ్" "விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமஃ" "விப்ராத் த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தநாபபாதாரவிந்தவிமுகாச்ச்வபசம் வரிஷ்டம்" என்றுபகவத்விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே; அதுக்குமேல் சரணாகதையை பரிபவித்தும் சரணாகதரானபாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளைச்செய்தும் போருகையாலே, "సద్యశ్చణ్డాలతాం వ్రజేత్" "ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற கர்மசண்டாலரிறே கைகலந்துநிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே நீசஸ்ப்ருஷ்டியாலிவனுக்குண்டான வசுத்தியும் நீசஸகாசத்திலேயென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால்-ப்ரபத்திச்ரவணம் பண்ணும்போது நீசமத்யத்திலாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

௩௦. இத்தால் பலித்ததைச்சொல்லாநின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தைநிகமிக்கிறார், (ஆகையால்) என்றுதொடங்கி. (ஆகையால்) என்றது

ஆ.—யோக்யதாபாதகசுத்தியும் அயோக்யதாபாதகாசுத்தியுமாகிற ப்ரவ்ருத்திரூபமானவிரண்டும், பாவநமுமாய்ப்ரவ்ருத்த்யஸஹமுமான நிவ்ருத்திரூபநிரபேக்ஷ ப்ரபத்திக்கு, நின்றநிலைக்குமேற்பட தேடவேண்டா; ப்ரவ்ருத்திரூபமான வ்யபாபாதகமும் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூப க்ரியாஸஹமான விதுக்கு வேண்டாவிறே; ஆனால் வேண்டுவதென்னென்ன, ப்ரபதநகாலத்தில் சுத்தனாயிருந்தானாகில் அப்படியே அதிகாரியாமித்தனை, அன்றியே ததிதரனாயிருந்தானாகில் அப்படியே அதிகாரியாமித்தனை, சுத்தனாகவும் வேண்டா, அசுத்தனாகவும் வேண்டா, "అపవిత్రః పవిత్రో వా సర్వావస్థాం గతోఽపి వా । ద్వయస్మరణమాత్రేణ సబాహ్యాభ్యన్తరశ్శుచిః" "அபவித்ர: பவித்ரோ வா ஸர்வாவஸ்தாங்கதோऽபி வா। த்வயஸ்மரணமாத்ரேண ஸபாஹ்யாப்யந்தரச்சுசி:" என்றித்யாதிகள் உபயஸாபேக்ஷதையுமிவனுக்கில்லையென்னாநின்றதிறே.

௩௧. உபயஸாபேக்ஷதையுமில்லையென்னுமிவ்வர்த்தத்திலே, அபயப்ரதாநம் கேட்கிற வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்கு, அதருளிச்செய்கிற நம்பிள்ளை ப்ராஸங்கிகமாக வருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரித்து விச்வஸிப்பதென்கிறார்—நம்பிள்ளை, வேல்வெட்டி ஸோமயாஜியார்க்கு "'అఞ్జలిం ప్రాఙ్ముఖః కృత్వా' 'அஞ்சலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா' என்று நியமத்துடன் பெருமாள் ஸமுத்ரராஜனைப்ரபத்திபண்ணினார்" என்றருளிச்செய்ய, அவர் "மற்றைகர்

௩௨. இவ்விடத்திலே, வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்கு நம்பிள்ளை "....இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை."

ஜீ.— அநுஷ்டாநதசையிலும் ச்ரவணதசையிலும் இவர்களிருவருமிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (சுத்த்யசுத்திகளிரண்டுந்தேடவேண்டா) என்றது-ப்ரபத்தியில் அந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனாயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனாயிருக்குமவனுக்குஅசுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா வென்றபடி. (அசுத்தி தேடவேண்டா) என்றது-கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும்அசுத்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்கு வேணுமோவென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது-ப்ரபதநகாலத்திலசுத்தனாதல் சுத்தனாதல் யாதொரு படியிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே இதுக்கதிகாரியாமித்தனையென்றபடி. த்ரௌபதியுமர்ஜுநனும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந தச்ச்ரவண தசைகளில், ததங்கமாக சுத்திஸம்பாதியாதவோபாதி அசுத்தியும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே அதிகாரிகளான வித்தனையிறே.

௩௧. இவ்வர்த்தவிஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல், (இவ்விடத்திலே)என்று துடங்கி. அதாவது-வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதிநியமோபேதராய் சரணம்புகுருகையாலே, இதரோபாயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சிலநியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ என்று நம்பிள்ளையைக்கேட்க, பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன்வந்தியாயிருப்பதொன்றன்று, உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; பெருமாள் தமக்கு 'సముద్రం రాఘవో రాజా శరణం గన్తుమర్హతి' 'ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி' என்றுபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானிறே. அவன்றான் பெருமாளை சரணம்புகுகிறவிடத்தில், கட

ஆ.—மத்தைப்பற்றப்ரபத்திதானிதாயிருந்ததீயென்ன, “பெருமாள் ஸாமாந்யதர்மஸம்ஸ்த்தாபகராய் வந்தவராகையால்அப்படிசெய்தாரித்தனை காணும், விபீஷணன் ஸமுத்ரத்தின்மேலேவாராநிற்க கறுநினையவாகிலும்வந்து சரணம்புக்கிலன் கண்டீரே, நின்றநிலையிலே இதுக்கதிகாரம் இத்தனைகாணும்” என்றருளிச்செய்தாரிறே.

௯௨. கர்மாதிகள்போலன்றியே இதுக்கு(அதிகாரிநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடி யென் என்னில்) என்று ப்ரச்நம் பண்ணி, உத்தரமருளிச்செய்கிறார், (தர்மபுத்த்ராதிகளும்)இத்யாதியால். “ వర్ణానాం బ్రాహ్మణో గురుః ” “வர்ணாநாம் ப்ராஹ்மணோகுருঃ”என்றுஉத்தமவர்ணராநப்ராஹ்மணரைப்பற்ற ஒருபழுத்தாழநின்ற க்ஷத்த்ரியரான தர்மபுத்த்ராதிகளும் “ ద్రౌపద్యా సహితాః సర్వే నమశ్చక్రుర్జనార్దనమ్ ” “ த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்தநம்” என்று விச்வஸித்து சரணம்புகுருகையாலும்; மந்த்ராதிகாரமற்ற த்ரௌபதியும் “శంఖచక్రగదాపాణే ద్వారకానిలయాచ్యుత । గోవింద పుండరీకాక్ష రక్ష మాం శరణాగతామ్” “சங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத। கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்” என்று கூச்சமற்று சரணம்புகுருகையாலும்; சாஸ்த்ரவச்யஜந்மமன்றியே ப்ரதிகூலனுனகாகாஸுரனும் “స పిత్రా చ పరిత్యక్తస్సురైశ్చ సమహర్షిభిః । త్రీన్ లోకాన్ సమ్పరిక్రమ్య తమేవ శరణం గతః” “ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபிঃ। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கதঃ” என்று போக்கற்று சரணம்புகுருகையாலும்; தமப்ரசுரஜந்மமானகாளியனும் “నోఽహం తే దేవదేవేశ

பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
௯௨. அதிகாரிநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென் என்னில், தர்மபுத்த்ராதிகளும், த்ரௌபதியும்,

ஜீ.—விலேயொருமுழுக்கிட்டுவந்தானென்றில்லையே; இந்தார்சொல்விற்று ய்த்தது-பெருமாளிக்ஷ்வாகுவம்சயராயாசாரப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம்புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதியனுகையாலே நின்றநிலையிலேசரணம்புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதைஸம்பாதிக்கவேண்டா, நின்றநிலைகளிலே அதிகாரிகளாமித்தனையென்னுமது” என்றருளிச்செய்தவார்த்தை.

௯௨. அநந்தரமதிகாரிநியமாபாவத்தை யுபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார், (அதிகாரிநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடியென் என்னில்)என்று அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (தர்மபுத்த்ராதிகளும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது “ద్రౌపద్యా సహితాః సర్వే నమశ్చక్రుర్జనార్దనమ్ ” “ த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்தநம்” என்றுக்ஷத்த்ரியரானதர்மபுத்த்ராதிகளும்; “ శంఖచక్రగదాపాణే ద్వారకానిలయాచ్యుత। గోవింద పుండరీకాక్ష రక్ష మాం శరణాగతామ్” “சங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத। கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்” என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும்; “ స పిత్రా చ పరిత్యక్తస్సురైశ్చ సమహర్షిభిః । త్రీన్ లోకాన్ సమ్పరిక్రమ్య తమేవ శరణం గతః” “ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபிঃ। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கதঃ” என்று தேவரூபத்தை மறைத்துவந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணினகாகமும்; “నోఽహం తే దేవదేవేశ నార్చనాదౌ స్తుతౌ న చ। సామర్థ్యవాన్ కృపామాత్రమనోవృత్తిః ప్రసీ

ஆ.—నార్చనాదౌ స్తుతౌ నచ| సామర్థ్యవాన్ కృపామాత్ర మనోవృత్తిః ప్రసీదమే'' ''ஸோऽஹம்தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ நச ஸாமர்த்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திः ப்ரஸீதமே'' என்று பிடிக்கற்று சரணம்புகுருகையாலும்; திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ''పరమాపదమాపన్నో మనసాऽచిన్తయద్ధరిమ్| సతు నాగవరశ్శ్రీమాన్ నారాయణపరాయణః'' ''பரமாபதமாபந்நோ மநஸாऽசிந்தயத்தரிம்| ஸது நாகவரः ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயணः'' என்று மூச்சற்று சரணம்புகுருகையாலும்; ராக்ஷஸஜந்மாவாய் ப்ரதிகூலஸம்பந்தமுமுடைய தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ''సోऽహం పరుషితస్తేన దాసవచ్చావమానితః| త్యక్త్వా పుత్రాంశ్చ దారాంశ్చ రాఘవం శరణం గతః'' ''ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநிதः| த்யக்த்வா புத்த்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கதः'' என்று அந்யஸம்பந்தமற்று சரணம்புகுருகையாலும்; ஸ்வரூபகபாரதந்த்ரவஸ்துவைத்தேடிப் பின்செல்லும் ஸ்வதந்த்ரசரண்யரான பெருமாளும் ''బాహుం భుజగభోగాభ ముపధాయారిసూదనః| అఞ్జలిం ప్రాఙ్ముఖః కృత్వా ప్రతిశిశ్యే మహోదధేః'' ''பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதநः| அஞ்சலிம் ப்ராங்முகः க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததேः'' என்று ஸ்வபரத்வத்தைமறைத்து ஸமுத்ரராஜனை சரணம்புகுருகையாலும்; நிருபிதஸ்வதந்த்ரவஸ்துவைப் பின்செல்லும்பர தந்த்ரரான இளையபெருமாளும் ''స భ్రాతుశ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునన్దనః| సీతా ముపాచాతియశా రాఘవంచ మహావ్రతమ్'' ''ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தநः| ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவம்ச மஹாவ்ரதம்'' என்று தரிப்பற்று

காகமும், காளியனும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும்

ஜீ.—దమే'' ''ஸோऽஹம் தேதேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ நச| ஸாமர்த்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திः ப்ரஸீதமே'' என்று திர்யக்யோநிஜனாய் ப்ரதிகூலனுமானகாளியனும்; ''పరమాపదమాపన్నో మనసాऽచిన్తయద్ధరిమ్| స తు నాగవరశ్శ్రీమాన్నారాయణపరాయణః'' ''பரமாபதமாபந்நோ மநஸாऽசிந்தயத்தரிம்| ஸ து நாகவரச்ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயணः'' என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும்; ''సోऽహంపరుషితస్తేన దాసవచ్చావమానితః| త్యక్త్వాపుత్రాంశ్చదారాంశ్చ రాఘవం శరణంగతః'' ''ஸோऽஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநிதः| த்யக்த்வாபுத்த்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கதः'' என்று ராக்ஷஸஜாதீயனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும்; ''బాహుంభుజగభోగాభ ముపధాయారిసూదనః| అఞ్జలిం ప్రాఙ్ముఖః కృత్వా ప్రతిశిశ్యే మహోదధేః'' 'பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதநः| அஞ்சலிம் ப்ராங்முகः க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததேः'' என்று ஸர்வசரண்யரான பெருமாளும்; ''స భ్రాతుశ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునన్దనః| సీతాముపాచాతియశా రాఘవఞ్చ మహావ్రతమ్'' ''ஸப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தநः| ஸீதாமுவாசாதியசாராகவஞ்சமஹாவ்ரதம்'' என்றுஅக்கரையராய்துடர்ந்தடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும். (துடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே ''సోऽహం త్వాం శరణమపారమప్రమేయం సమ్ప్రాప్తః పరమపదం యతో నకిఞ్చిత్| సంసారశ్రమపరితాపతప్తచేతా నిర్వాణే పరిణతధామ్ని సాభిలాషః'' ''ஸோऽஹம்த்வாம்சரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்தः பரமபதம் யதோ நகிஞ்சித்| ஸம்ஸாரச்ரமபரிதாபதப்தசேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷः'' என்று ஸுகுந்தனும்; ''మూఢోऽయమల్పమతిరల్పవిచేష్టితోऽయం క్లిష్టం మనోऽస్య విషయైర్నమయి ప్రసఙ్గః|

ஆ.—சரணம்புகுருகையாலும் ; இன்னமும் முசுகுந்தப்ரஹ்லாதஸௌபரி ஸுமுககோபஜநாதிப்ரப்ருதிகள், ஸ்வஸ்வாபிலஷிதஸித்த்யர்த்தமாக சரணம்புகுருகையாலும்அதிகாரிநியதியில்லை,ஸர்வாதிகாரமித்தனையென் கிருர். மந்த்ராதிகாரிகளோடும் தந்த்ராதிகாரிகளோடும் சாஸ்த்ரவச்ய ரோடும்அசாஸ்த்ரவச்யரோடும்அநுகூலரோடும் ப்ரதிகூலரோடும்ஸ்வதந்த் ரரோடும் பாதந்த்ரரோடும் வாசியற ஸர்வரும் ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே ஸர்வாதிகாரமென்றது ஸித்தம்.

௩௩. இனி பலநியதியின்றிக்கே யொழிந்த ப்ரச்நத்துக்குத்தரமரு ளிச்செய்கிருர்மேல், ஐஹிகபலகாங்க்ஷிகளான தர்மபுத்ராதிகளுக்கு, ஐஹிகஸுகோபயோகியான ராஜ்யம் பலம்; ஸ்வவஸநாகாங்க்ஷியான த் ரௌபதிக்கு, ஐஹிகந்தன்னில் அத்யற்பமான அகளிதவஸ்த்ரம்பலம் ; ப்ரா ணுகாங்க்ஷிகளான காககாளியர்களுக்கு, ஐஹிகாமுஷ்மிகபலாநுப்வோபக ரணமானப்ராணஸ்த்திதியேபலம்; ஸ்வரூபாநுரூபபலகாங்க்ஷியானஸ்ரீகஜே ந்த்ராழ்வானுக்கு,ஸ்வரூபஸ்த்திதிஹேதுவான கைங்கர்யம்பலம்;ராமப்ரா ப்த்யாகாங்க்ஷியான ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்கு, கைங்கர்யபூர்வபாவியான

துடக்கமானவர்கள் சரணம்புகுருகையாலே யதிகாரிநிய மமில்லை.

௩௩. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்என்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ரா ணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீ ஷணுழ்வானுக்கு பலம் ராமப்ராப்தி;பெருமாளுக்கு பலம்

ஜீ,—ఇత్థం కృపాం కురు మయి ప్రణతేఽఖిలేశ త్వాం స్తోతుమప్యజభవోఽపి హి దేవ నేశః'' ''மூடோஉயமல்பமதிரல்பவிசேஷ்டிதோஉயம் க்லிஷ்டம் மநோஉஸ்யவிஷயை ர்நமயிப்ரஸங்கி। இத்த்தம்க்ருபாம் குரு மயிப்ரணதேகிலேச த்வாம்ஸ்தோது மம்புஜபவோஉபிஹிதேவநேச:" என்றுக்ஷத்ரபந்துவும்; "భగవన్తం ప్రపన్నా సా భగవన్తమవాప హ" "பகவந்தம் ப்ரபந்நா ஸா பகவந்தமவாபஹா" என்று மாதவியும் ; "తమ్ప్రభిన్నశిరోగ్రీవమాస్యేభ్యః స్రుతశోణితమ్ । విలోక్య శరణం జగ్ముస్తత్పత్న్యో మధుసూదనమ్" "தம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவமாஸ்யேப்ய: ஸ்ருதசோ ணிதம் । விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ்தத்பத்ந்யோ மதுஸூதநம்" என்று காளியபத்நிகளும் ; "ప్రణామప్రవణా నాథ దైత్యసైన్యపరాజితాః । శరణం త్వామనుప్రాప్తాః సమస్తా దేవతాగణాః" "ப்ரணுமப்ரவணு நாததைத்யஸைந்யபராஜிதா:। சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணு:" என்று இந்த்ராதி தேவர்களும் ; "రాక్షసైర్వధ్యమానానాం వానరాణాం మహాచమూః । శరణ్యం శరణం యాతా రామం దశరథాత్మజమ్" "ராக்ஷஸைர்வத்த்யமாநாநாம் வாநராணும் மஹாசமூ: । சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்று ஸ்ரீ வாநரஸேனையும் முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் சரணம்புகுருகையாலே ப்ரபத்திக்குஇன்னுரதிகாரிகளென்ருெருநியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லா ருமதிகாரிகளென்கை.

௩௩. அநந்தரம், பலநியமாபாவப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிருர், (பல நியமமின்றிக்கே ஒழிந்தபடியென் என்னில்) என்று. அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிருர், (தர்மபுத்ராதிகளுக்குபலம்)என்றுதுடங்கி. இத்தால் கீழ்அதிகாரிநியமாபாவத்துக்குடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்மபுத்ராதிகள் துட க்கமானப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும், வஸ்த்ரார்த்த

ஆ.—தத்ப்ராப்தியே பலம்; ஸமுத்ரோத்திதீர்ஷுவான பெருமாளுக்கு; ஸ்வாபிமதப்ராப்திஸாதநமான ஸமுத்ரதரணம் பலம்; ராமாநுஸஞ்சாராபிலாஷியான இளையபெருமாளுக்கு. கைங்கர்யாநுரூப ராமாநுவ்ருத்தி பலம்; ஆக அல்பாஸ்த்திரமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமான பலத்தோடு அநந்தஸ்த்திரமாய் ஸ்வரூபாவிருத்தமான பலத்தோடு ஸாத்யரூபபலத்தோடு ஸாதநரூபபலத்தோடுவாசியற, ஸர்வபலத்துக்கும் ஸாதநமான ப்ரபத்திக்கு பலநியதியில்லை.

௧௪. ஆக ப்ரபதநம் நிரபேக்ஷமாய் அங்காஸஹமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாய் இதரஸாதநவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கையாலே, தேசாதி நியமஸாபேக்ஷமன்றென்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையையுபபாதித்து. (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதிக்கிறார் மேல், (போக்யமுமாயிருக்கு)மளவாக; பகவதேகவிஷயையான ப்ரபத்திவிசேஷத்துக்கு (விஷயநியம)மாவது-ஸௌலப்யாதிகுணபூர்த்தியுள்ளவிடமே நியதவிஷயமாகையென்ன, அப்பூர்த்திதானுள்ளதெவ்விடத்தேயென்ன, "పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ పూర్ణమేవావశిష్యతే। సర్వమ్పూర్ణం సహోమ్" "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே । ஸர்வம்பூர்ணம் ஸஹோம்" என்று தத்குணபூர்த்தி ப்ரகடமாகவுள்ளதும் ஸுலபமான (அர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார்.

௧௫. இந்த ஸுலபவிஷயமொன்றிலுமே ப்ரபத்திபண்ணவேணுமென்னும் நிர்பந்தமென்னென்ன, சிஷ்டாசாரத்தைப்பற்றவென்கிறார்மேல் (ஆழ்வார்கள்) இத்யாதியால். "மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று உபயவிபூதி

ஸமுத்ரதரணம்; இளையபெருமாளுக்கு பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

௧௪. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

௧௫. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும்ப்ரபத்திபண்ணிற்றும்

ஜீ.—மாகவும், ப்ராணார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த்யர்த்தமாகவும், ஸமுத்ரதரணார்த்தமாகவும், ராமாநுவ்ருத்த்யர்த்தமாகவும், ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே, ப்ரபத்திக்கு பலநியமமில்லை என்றதாய்த்து.

௧௪. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதிநியமாபேக்ஷையில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார்கீழ், (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதிக்கிறார்மேல், (விஷயநியமமாவது) என்றுதுடங்கி. (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது-பரத்வாதிகளெந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதிகுணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகையென்றபடி. அந்தகுணபூர்த்திதானுள்ளதெங்கே யென்ன, (பூர்த்தியுள்ளதுமர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார். "అర్చావతారవిషయే మయాప్యుద్దేశతస్తథా। ఉక్తా గుణా న శక్యన్తే వక్తుం వర్షశతైరపి" "அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாப்யுத்தேசதஸ்ததா । உக்தாகுணா நசக்யந்தே வக்தும் வர்ஷசதைரபி" என்று ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானதானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித்தலைக்கட்டவரிதாம்படியிறே அர்ச்சாவதாரகுணபூர்த்தி யிருப்பது.

௧௫. இக்குணபூர்த்தியுள்ள வர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும்ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல், (ஆழ்வார்கள்) என்றுதுடங்கி. "மயர்வறமதிநலமருள" ப்பெறுகையாலேபரத்வாதிகளையெல்லாம்கரதலாமலகமாகக்கண்டிருக்கிறவர்களிறேஆழ்வார்கள். இப்படியிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிசய

ஆ.—யையும்ஸாக்ஷாத்கரித்துபரத்வாதிகளெல்லாம்பாணிமாணிக்கமாகக் காணவல்ல ஆழ்வார்கள், "திருவேங்கடத்தானே - உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" "ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேன்" "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" "உனதருளே பார்ப்பன்" "உன்னபாதமென்ன" "உன் கடைத்தலையிருந்துவாழும்" "அம்மான் திருக்கமலபாதம்வந்து" "என்னால் கெடுமாமிடர்" "கருங்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்" "அட்டபுய கரத்தான் தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு" என்றித்யாதிப்படியே பலவிடங்களிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயாத்த்யவஸாயம்பண்ணிற்றும் ஸர்வஸுலபமான வர்ச்சாவதாரத்திலே; ஆகையாலிது சிஷ்டாநுஷ்ட்டாந ஸித்தமென்கிறார்.

௫௯. குணபௌஷ்கல்யமுள்ள பரத்வத்திலவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணு தொழிவானென்னென்னில், விசேஷித்து தத்பௌஷ்கல்யமிங்கேயுண்டா கையாலேயென்கிறார்மேல், ("పూర్ణమ్" "பூர்ணம்")இத்யாதியால். "సర్వం

அர்ச்சாவதாரத்திலே.

௫௯. * "పూర్ణమ్" "பூர்ணம்" என்கையாலே யெல்லாகுணங் களும் புஷ்கலங்கள்.

ஜீ.—த்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில், பலவிடங்களிலுமர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்திபண்ணிற்று. ஸ்த்தலாந்தரத்தில் காதாசித்கமித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில்ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம்தலைவரான நம்மாழ்வார் "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" "கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" "நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்" "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றுஇப்படி பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; "பிறந்தவாறு" ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணம்புக்கது. திருமங்கையாழ்வாரும் "வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்" "விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்" "காவளம்பாடி மேயக்கண்ணனே களைகணீயே" "ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேனணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே" என்று இப்படிஅர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று. மற்றையாழ்வார்களுக்குமிப்படி தத்தத்ப்ரபந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. (ப்ரபத்திபண்ணிற்றும்) என்கிறவிந்த "ச" சப்தத்தாலே (பூர்த்தியுள்ளதும்) என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

௫௯. இப்படி யிவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்திபண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி, இதின் குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்திதன்னை ஸப்ரமாணமாகவருளிச் செய்கிறார்மேல் ("పూర్ణమ్" "பூர்ணம்") என்றுதுடங்கி. ("పూర్ణమ్" "பூர்ணம்" என்கையாலே) என்றது "పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ పూర్ణమేవావశిష్యతే।

* కఠవల్ల్యుపనిషది, "ఇదమ్పూర్ణమదః పూర్ణమ్పూర్ణాత్పూర్ణముద్రిచ్యతే। పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ పూర్ణమేవావశిష్యతే॥ సర్వమ్పూర్ణం సహోమ్" ఇతి. అస్యార్థః-ఇదమ్-ఏతదన్తర్యామిరూపమ్, పూర్ణమ్ - కల్యాణగుణపుష్కలమ్; అదః - నిత్యవిభూతిస్థపరవాసుదేవరూపమ్, పూర్ణమ్ -గుణైః పుష్కలమ్, పూర్ణాత్ - షాడ్గుణ్యపూర్ణాత్పరవాసుదేవాదభివ్యక్తమ్ పూర్ణమ్ - వ్యూహరూపమ్, ఉద్రిచ్యతే -ద్వాభ్యాం ద్వాభ్యాం గుణాభ్యాం బహువిధత్వమవగచ్ఛతే, పూర్ణస్య - అనన్తావతారకన్దక్షీరపయోధిశాయివ్యూహవిశేషప్రాదుర్భూతత్వాద్వ్యూహాత్మకపూర్ణసమ్బన్ధి, పూర్ణమ్ - కల్యాణగుణపూర్ణవిభవరూపమ్, ఆదాయ - స్వహేతుత్వేనస్వీకృత్య,

ஆ.—పూర్ణమ్'' "ஸர்வம்பூர்ணம்" என்று ச்ருதிசொல்லுகையாலே சேஷித்வோபயோகிகளான ஸ்ரீயப்பதித்வாதிகளும், ஆச்ரயணோபயோகிகளான வாத்ஸல்யாதிகளும், கார்யோபயோகிகளான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும்; அநுபவோபயோகிகளான ஸௌந்தர்யாதிகளுமான எல்லாகுணங்களும் ப்ரகாசிக்கையாலே புஷ்கலங்களாயிருக்கும்; "என்திருமகள்சேர் மார்பன்" "அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா" என்றும், "கோநிறைகாத்தவன்" என்றும், "நிகரில்புகழாய்" "மூன்றெழுத்ததாக்கியுண்டு" "உலகமுண்டபெருவாயா" என்றும், "கடல்வண்ணா கடர்ஆழிபடையாய்" என்றுமித்யாதிகளிலே உக்தகுணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்னுமிடங்காணலாமிறே.

௩௭. ஒழிந்தகுணங்களைப்பற்றவும் ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகுணப்ரகாசமுள்ளதுஇவ்வர்ச்சாவதாரத்திலேயென்கிறார்மேல். (ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதியால். பகவத்விஷயத்தை ப்ரத்யக்ஷித்துப் பண்ணவேண்டும் ப்ரபத்திக்கு. அநுரூப விஷயமாகைக்கபேக்ஷிதங்களான மாம்ஸத்ருஷ்டிவிஷயமாகையாகிறஸௌலப்யஸாபலமும், பெருமையற்றுக்கலந்துபரிமாறுகையாகிற ஸௌசீல்யம், கலந்து ஸம்பந்தமற்றிராதே உடையவனும் ஸ்வாமித்வம், ஸ்வாமியாய் குற்றம் காணவொட்டாத வாத்ஸல்யமென்கிற இந்த ஸௌலப்யாதிகுணவிசேஷங்கள், பதார்த்ததர்சநம் பண்ணப்போகாத இருட்டறையில் பளபளத்துவிளங்கும் விளக்குப்போலே ஸங்கோசமற ப்ரகாசிப்ப

௩௭. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்

ஜீ.—సర్వమ్పూర్ణం సహోమ్'' "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே । ஸர்வம்பூர்ணம்ஸஹோம்" என்று ச்ருதிசொல்லுகையாலேயென்றபடி; (எல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது - ஆச்ரயணஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங்களோடு கார்யாபாதகங்களான குணங்களோடுவாசியற ஸகலகல்யாணகுணங்களுமிவ்விஷயத்திலே ஸம்பூர்ணமென்றபடி.

௩௭. ஆனால் "వాసుదేవో౽సి పూర్ణః" "வாஸுதேவோ௨ஸி பூர்ண:" என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் இங்குத்தைக்கேற்றமென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி. (ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான) என்றது-உபாயமாகப்பற்றுமிடத்தில்வேண்டுமவையானவையென்றபடி. (ஸௌலப்யாதிக)ளாவன-கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமும், மேன்மைகண்டகலாமைக்குறுப்பான ஸௌசீல்யமும், கார்யஞ்செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெறுவாமைக்குறுப்பான வாத்ஸல்யமும்; "நிகரில்புகழாய்" இத்யாதிகளாலே இந்நாலு குணத்தையுமிறே ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. (இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது-பரத்வத்தில் இக்குணங்களெல்லாமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிறவிடமாகையாலே, பகல் விளக்குப்போலே ப்ரகாசமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் தண்மைக்கெல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலேஅத்யுஜ்ஜ்வலமாய்த்தோற்றுமென்றபடி; விஷயமுள்ளவிடத்தேயிறேகுணங்கள்

పూర్ణమేవ - సకలకల్యాణగుణపరిపూర్ణో౽ర్చావతార ఏవ, అవశిష్యతే - నిత్యాశ్రయణీయతయా నిత్యసన్నిహితస్సౌలభ్యాదివిశిష్టభూమిస్సర్వపరత్వాదిషు చరమతయా౽వతిష్ఠతే, ఓమ్-రక్షకత్వప్రాప్యత్వవిశిష్టే౽ర్చావతారే, సర్వమ్ - ఆశ్రయణసౌకర్యాపాదకాశ్రితకార్యాపాదక సకలకల్యాణగుణజాతమ్, సహాపూర్ణమ్ - మిళితంసత్ పుష్కలమవలోక్యతే.

ஆ.—திந்த அர்ச்சாவதாரத்திலே; ஸங்குசிதமாய் பகல்விளக்குப்பட்டிருக்குமந்த பரத்வத்திலென்கிறார். ஸௌலப்யம்முதலாக வெடுத்தது ஸுலப விஷயமே ப்ரபத்திக்குவேணுமென்னும் ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற.

௩௮. மேல் பரத்வத்திலர்ச்சாவதாரத்துக்குள்ள தன்னேற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பூர்த்தியையும்) இத்யாதியால். அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற பூர்த்தியை இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாய் குலைத்துக்கொண்டுஸ்வேச்சாசாரித்வமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இவனிச்சாதீநவ்ருத்தியையுடையனாய் குலைத்துக்கொண்டு, அபராதமே பச்சையாக வாதரிக்கிற

டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

௩௮. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங்குலைத்துக்கொண்டு,

ஜீ.—ப்ரகாசிப்பது; அங்குள்ளாருஞ்சிலாதிகுணாநுபவம்பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே; ஸௌலப்யம் முன்னாகவருளிச்செய்தது கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

௩௮. இக்குணங்கள் (ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார், (பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி. (பூர்த்தி) யாவது அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்; அத்தைக் (குலைத்துக்) கொள்ளுகையாவது-இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை; (ஸ்வாதந்த்ர்ய) மாவது-ஸ்வாதீநஸ்வரூபாதிமத்த்வம்; அத்தைக் (குலைத்துக்) கொள்ளுகையாவது-ஆச்ரிதாதீநஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளையுடையனாகை. "తదిచ్ఛయా మహాతేజా భుఙ్క్తే వై భక్తవత్సలః। స్నానం పానం తథా యాత్రాం కురుతే వై జగత్పతిః॥ స్వతన్త్రస్సజగన్నాథో ఉప్యస్వతన్త్రో యథాతథా। సర్వశక్తిర్జగద్ధాతా ప్యశక్త ఇవ చేష్టతే" "ததிச்சயா மஹாதேஜாபுங்க்தே வை பக்தவத்ஸலஃ। ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதே வைஜகத்பதிஃ॥ ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸஜகந்நாதோ உப்யஸ்வதந்த்ரோ யதாததா। ஸர்வசக்திர் ஜகத்தாதாப்யசக்த இவ சேஷ்டதே" என்னக்கடவதிறே. "అర్చకపరాధీనాఖిలాత్మస్థితిః" "அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்த்திதிஃ" என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்; தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக்குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார்; (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது-தானிப்படி ஸுலபனாய்வந்துநின்றால் அரியவனெளியவனாய் நிற்கப்பெற்றோமென்றுவிரும்பிமேல் விழுகையன்றிக்கே, அவ்வெளிமைதானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தான்விடமாட்டாதவளவன்றிக்கே, அவர்களையொழியச்செல்லாமைதோற்றும்படி நிற்கிறஸ்த்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. (பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு) நிற்கையாலே ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத்தானாதரித்துநிற்கை) யாலே ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்றுகின்றதிறே.—அன்றிக்கே (பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும்-குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதாநமான ஸௌலப்யத்தையே வோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போதிவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்யஸங்கதியாகக்கடவது; கண்ணுக்குவிஷயமாம்படி நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிறவளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை, ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக்கொண்டு, தன்னையநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; "ఏవమ్బహుప్రకారోఽహం మత్తో నాన్యోతి తామథః।

ஆ.—தன்னை, அதிஸௌலப்ப்யமேபற்றாசாக முகம்பாராமலநாதரிக்கிறஹீந ஸம்ஸாரிகளை; அவ்வநாதரங்கண்டு விடமாட்டாத ஸ்நேஹமுடைய தான், அநாதரகந்தமற ஆதரிக்கிறவிடமர்ச்சாவதாரம்; அதுவே ப்ரபத்திக்கு விஷயமென்கிறார்

௩௯. பரத்வாதிகள் ப்ரபத்திக்கு விஷயமாகாது. அர்ச்சாவதாரமே விஷயமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். (பூகதஜலம்) இத்யாதியால். ஸந்நிஹிதமாயும் ப்ரயத்நஸாத்யமாய்க்கொண்டு துர்லபமான பூகதஜலம்போலே, அந்தராத்மதயா ஸந்நிஹிதமாயும் அஷ்டாங்கயோகஸாத்யமாய்க்கண்ணுக்கெட்டாத வந்தர்யாமித்வமும். அதிவிப்ரக்ருஷ்டமாயெட்டுப்படாத ஆவரணஜலம்போலே அவ்வருகுபட்டு ஸம்ஸாரவர்த்திகளுக்கெட்டுப்படாத பரத்வமும், அதுபோலே அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியேயிருந்தும் மநுஷ்யாதிகளுக்குசெல்லப்போகாத பாற்கடல்போலே அண்டத்துக்குட்பட்டும் மூலமுடங்களான மநுஷ்யாதிகளுக்கு அலப்யமான வ்யூஹமும், முன்புசொன்னவைபோலன்றியே ஸந்நிஹிதமாயும் தத்காலவர்த்திகளுக்கே உபஜீவ்யமாய் பிற்பட்டார்க்குபஜீவ்யமல்லாத பெருக்காறுபோலே பூமியிலே அவதரித்தும் தாதாத்விகர்க்கே ஆச்ரயணீயமாய் பிற்பட்ட பாவிகளுக்கெட்டாதேபோன விபவமும், ப்ரபத்திக்கு நித்யவிஷயமாகமாட்டாது; முன்புசொன்னவைபோலன்றியே அயத்நஸித்தமாய் அதிஸந்நி

தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்.

௩௯. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்;

ஜீ.—పూర్వస్మాదపి పూర్వస్మాజ్జ్యాయాంశ్చైవోత్తరోత్తరః॥ సౌలభ్యతో జగత్స్వామీ సులభో హ్యుత్తరోత్తరః'' "ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோऽஹமாத்மநாம் பததாமத:। பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ச்சைவோத்தரோத்தர:॥ ஸௌலப்ப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:" என்று பரத்வாதிகளைந்திலும் ஸௌலப்ப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்தைக்காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்ப்யமதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே ஸௌலப்ப்யத்துக்கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

௩௯. பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்ப்யத்தையும் அர்ச்சாவதாரஸௌலப்ப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (பூகதஜலம்) என்றுதுடங்கி. த்ருஷ்ணார்தனுக்கு தேசாந்தரத்தில் போகவேண்டாதபடி நிற்கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டுங்குந்தாலியுங்கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூகதஜலம்போலேயாய்த்து, கண்டுபற்றவேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச்செய்தேயும், "கட்கிலீ" என்கிறபடியே கண்ணுக்குவிஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூபயத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான வந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப்புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிறஆவரணஜலம்போலேயாய்த்து; இவனுக்கும் "அப்பால்முதலாய்நின்றவளப்பெரியவாரமுது" என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபகமான பாற்கடல்போலேயாய்த்து, இவனுக்கும் "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்" என்கிறபடியே கேட்டிருக்குமத்தனையல்லது சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம் ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்குபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யனானவனுக்கு

ஆ.—ஹிதமாய் எப்போதும்நிலைநிற்கிற பெருக்காற்றில் தேங்கினமடுக்கள் போலே, அஷ்டாங்கயத்நதூரகமநிரபேக்ஷமாய் கோயில்முதலான திவ்யஸ்த்தலங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதமாய் ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாகநிலைத்து, தத்ததவதாரங்களின் நித்யவிக்ரஹவிசிஷ்டமாய் கண்ணுக்கிலக்கமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயமான வர்ச்சாவதாரமே, துர்லபவிஷயபராங்முகையான ப்ரபத்திக்கு ப்ரியதமவிஷயம். பெருவிடாயன் குளிர்ந்து தெளிந்து நிறைந்த தடாகமருகிருக்க, அத்தைவிட்டு, கிணறுகல்லியும், அண்டத்தப்புறத்தெழுப்பாய்ந்தும், பாற்கடலிற் பாரிபுகுந்தும், வற்றினவாற்றிலோடிச் சென்று தண்ணீர்குடித்து விடாய்கெடத்தேடுமாப்போலே யாய்த்து, ஸுலபவிஷயமான வர்ச்சாவதாரத்தைவிட்டு துர்லபங்களான வந்தர்யாமித்வாதிகளைக்கிட்டி ப்ரபத்தி பண்ணத்தேடுகை.

௪௦. இப்படி ப்ரபத்திக்கு ஸுலபவிஷயமாமளவேயல்ல, ருசிஜநகத்வாதிகளுமிவ்வர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்கிறார், (இதுதான்)இத்யாதியால். இப்படிப்ரபத்திக்குநேரேவிஷயமானவிவ்வர்ச்சாவதாரந்தான்"ఇచ్ఛయా విషయాసక్తో నరో౽నర్థ పరమ్పరామ్। యాత్యత్రాముత్ర చాత్యర్థం విచారే తత్ర కా రతిః॥ మూత్రద్వారమిదం గుహ్యం యత్ర ముగ్ధం జగత్త్రయమ్। అపానవాయునా జుష్టం సర్వథైవాతికుత్సితమ్" "இச்சயா விஷயாஸக்தோ நரோ௨நர்த்தபரம்பராம்|யாத்யத்ராமுத்ரசாத்யர்த்த்

௪௦. பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கினமடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

௪௦. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே,

ஜீ.—துர்லபமானபெருக்காறுபோலேயாய்த்து, "மண்மீதுழல்வாய்" என்கிறபடியே பூமியிலேயவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்காச்ரயணீயமாய்பிற்காலத்திலுளனானவினுக்குக்கிட்டாதபடியானவிபவம். முன்புசொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்குவிடாய் கெடப்பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள்போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேசகாலகரணவிப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்கவெல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படிநிற்கிற "பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி"யான வர்ச்சாவதாரம், "భౌమనికేతనేష్వపి కుటీకుఞ్జేషు" "பௌமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்சேஷு" என்கிறபடியே பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணிநிற்கும்படியைநினைத்திறே, (மடுக்கள்போலே)என்று பஹுவசநத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதாரகுணங்களெல்லாம் அர்ச்சாஸ்த்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதாரவிக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கையாலும், (அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே) என்கிறது.

௪௦. இப்படி ஆச்ரயணருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸுலபமாயிருக்குமளவேயன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளு மிவ்வர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இதுதான்)என்று துடங்கி. ப்ரக்ருதமானஸௌலப்யாதிகுணயோகத்தையுட்கொண்டு(இதுதான்) என்று பராமர்சிக்கிறார்; (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணா)மையாவது ஹிதாநுசாஸநம்பண்ணுகிற ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களானவை, அருசிபிறக்கும்படி இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும், ருசிபிறக்கும்படி பகவத்விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையுமுபதேசித்தாலும், அவற்றாலிதரவிஷயங்களைவிட்டு இவ்விஷயத்தைப்பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை; துர்வாஸநாபலம் உபதேசத்தை நிரர்த்தக

ஆ.—தம்விசாரேதத்ராகாரதி "பூர்த்வாபரிதம் குர்வபயத்ரமுக்த்தம் ஜகத்த்ரயம்। அபாகவாயுநா ஜுஷ்டம் ஸர்வதைவாதிருத்விஜம்" என்றே வமாதிகளால் விஷய சிந்தைப்பண்ணும் ஹிதா நுஸந்தாநங்களாலே சாஸித்து திருத்தவொண்ணாதபடி, அப்ராப்தங்களுமாய் அபோக்யங்களுமாய் ஜுகுப்ஸிதங்களுமான தேஹவிஷயங்களிலே, மீட்கவொண்ணாதபடி பெருமிடர்செய்துமண்டி, பகவத்விஷயமென்றால் கற்பங்கண்ட பாம்பை போலே முகம்மாறிக்கொண்டு, அநாதிகாலமேபிடித்து விமுகராய்நாத்தப்பட்டு அஸத்கல்பராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு, பகவத்விஷயமென்றால் வேப்பங்குடிநீராய் "யாதானும்பற்றி நீங்கிப்" போருகிற வைமுக்க்யத்தை மறுவலிடாதபடி ருசிவாஸனைகளுடன் மாற்றி, "தன்பாலாதரம் பெருக வைத்த" என்று தன்னைக்கோகாட்டாட்டும் விஷயங்களை காரித்துமியும்படி, மெய்யான ஸ்வருசியை பலபர்யந்தமாக விளைப்பிக்கக் கடவதாய், பற்றற்று விடாதபடியான தன்பக்கலுண்டான ருசி ஸ்வஸௌந்தர்யாவிஷ்காரத்தாலே ஒருபடி பிறந்தால் "இவத்தைத்தரும் மெய்" என்று இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரம் பண்ணுமபத்நஸித்தோபாயமாய் "உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றுபாயாத்த்யவஸாயிகளானால் "எனக்குத் தேனே பாலே" இத்யாதிப்படியே நிரதிசயபோக்யமான உபேயமாயிருக்கு

விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய் உபாயபரி

ஜீ.—மாக்கிவிடுமிறே; "జన్మాన్తరసహస్రేషు యా బుద్ధిర్భావితా నృణామ్। తామేవ భజతే జన్తురుపదేశో నిరర్థకః" "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர்ப்பாவிதா ந்ருணாம்। தாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேசோ நிரர்த்தக:" என்னக்கடவதிறே: (விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரு)கையாவது "சிலம்படியுருவிற்கருநெடுங்கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையே மறந்து புலம்படித்துண்ணும் போகமே பெருக்கி" என்றும், "சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக்காதலே மிகுத்துக் கண்டவாதிருந்த" என்றும், "மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதரவிஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய் "யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை" மேறிட்டுக்கொண்டு, பகவத்விஷயத்தில் முகம் வைக்க விசையாதே வர்த்திக்கை; இப்படிபோரும் சேதநர்க்கு (வைமுக்க்யத்தைமாற்றி ருசியை விளைக்கை) யாவது - "போதரேயென்றுசொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன்" என்கிறபடியே ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம்பண்ணி; தன்னைக்காணவேண்டோமென்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, கண்டகண்மாற வைக்கமாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தாலுபாயமாகை)யாவது இப்படி தன் வைலக்ஷண்யதர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்த வநந்தரம், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்கு தானே ஸாதநமாகை. (உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கை)யாவது தன்னை யுபாயமாக பரிக்ரஹித்தால் உபேயஸித்திக்கொருதேசவிசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதே, "அணியரங்கனென்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்றும் "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கையாலே, தானே யுபேய

ஆ. —மென்கிறார். ஆக உபாயோபேயமாய் தத்துபயருசிஜநகமாய் இதரவிஷயருசிமோசகமாய்தேசாத்யுபாதியற ஸர்வஸுலபமாய் அநாதரிப்பாரை யாதரிக்குமதாய் ப்ரபத்த்யநுகுணமாய் ஸர்வகுணஸம்பூர்ணமாய் ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தர்க்குச் சரணவரணவிஷயமுமான அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயம் ; இந்நியதியே ப்ரபத்திக்குள்ளதென்று கீழோடே ஸம்பந்தம்.

சக. மேல் (இதில் ப்ரபத்திபண்ணும்)என்று துடங்கி(“ఇదం శరణమ్” “இதம் சரணே”) மாவாக இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரி த்ரைவித்த்யத்தையும், அதில்முக்க்யாதிகாரிவிசேஷத்தையு மருளிச் செய்கிறார், (இதில்) இத்யாதியால். ப்ரபத்திக்குநியதவிஷயமான விந்தவர்ச்சாவதாரத்தில், பரஸமர்பணரூபப்ரபத்திபண்ணும் நிவ்ருத்த்யதிகாரிகள், ப்ரபதநஹேதுபேதத்தாலே மூவர்.

சஉ. அவர்களாரென்ன(அஜ்ஞரும் ஜ்ஞாநாதிகரும் பக்திவிவசரும்) என்கிறார்.

க்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

சக. இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்.

சஉ. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திவிவசரும்.

ஜீ.—முமாயிருக்கை. ஆகப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமேவிஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயென்றும், அத்தைப்பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலேயென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள் என்றும், விசேஷித்துப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதகுணங்கள்விசதமாகப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இதுதான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி, தன்னை நாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டுநிற்கிற ஸ்த்தலமென்றும், பரத்வாதிகளோரொருப்ரகாரத்தாலே துர்லபம் இது ஸர்வப்ரகாரஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாயுபாயோபேயமுமாயிருக்குமென்றும், சொல்லப்பட்டது ; இத்தாலுபாயோபேயங்களிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதரவிஷயவிரக்திபூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வஸுலபமாய், தன்படிகளை யழியமாறிக்கொண்டு தன்னையநாதரிப்பாரையுமாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகுணோஜ்ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுணஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தர்க்கு உபாயவரணவிஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமென்றதாய்த்து.

சக. (ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும்) என்று துடங்கி, இவ்வளவுமுபாயவரணாத்மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதிநியமாபாவமும் விஷயநியமமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது ; இப்படி விஷயவிசேஷத்தை தர்சிப்பித்தவநந்தரம் பகவச்ச்சாஸ்த்ராதி ஸித்த்தமான வதிகாரிவிசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதிகாரிவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று. அதாவது ஸௌலப்ப்யாதிகுணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள், ப்ரபதநஹேதுபேதத்தாலே மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை.

சஉ. அவர்களாரென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் ; (அஜ்ஞரும்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞ)ராகிறார் - பகவல்லாபத்துக்குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் ; அஜ்

ஆ.—௪௩. இதரஸாதநங்களையநுஷ்டிக்கவுமரிதென்றும் (அஜ்ஞாநத்தாலே) ஸாதநாந்தரங்களை விட்டு, அவை யிரண்டுக்குமெளிதான ப்ரபத்திபண்ணும் (ப்ரபந்நர்) ஸ்தூலதர்சிகளான (அஸ்மதாதிகள்) என்று அநுச்சிகரிக்கிறார்; இதரஸாதநம் ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தம், ப்ரபதநம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்றறியாமையாகிற அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நரென்றும் யோஜிப்பர்கள்; துஷ்கரத்வாதிப்ரபத்தியால் விடுகை இரண்டுக்கு மொக்கும்; அஜ்ஞாநமசக்திக்குபலக்ஷணம். ஸாதநாந்தரம் பரதந்த்ர ஸ்வரூபநாசகம், ப்ரபதநம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிற (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) நாதமுநிகள் தொடக்கமான (பூர்வாசார்யர்கள்). பகவத்ப்ரஸாதலப்தையான பக்தியின் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாந காலுஷ்யத்தாலே (ப்ரபந்நர்) "மயர்வறமதிநலமருளி"ப்பெற்ற (ஆழ்வார்கள்).

௪௩. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்;
ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்;
பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

ஜீ.—ஞாநமசக்திக்குமுபலக்ஷணம்; (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்குமஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர்தாமே யருளிச்செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநாதிக)ராகிறார்-ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பகவதத்யந்தபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கும்படிக்கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியுடையவர்கள். (பக்திவிவச)ராகிறார்-ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்டிக்கக்ஷமரல்லாதபடி பகவத்ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணராயிருக்குமவர்கள்.

௪௩. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிகளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்கள் இன்னாரென்னுமிடங் காணலாமிடமுண்டோவென்னுமாகாங்க்ஷையிலேயருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று துடங்கி. (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது-இதரோபாயாநுஷ்டாநத்திலிழிகைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு பகவத்விஷயத்திலே பந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி; (அஸ்மதாதிகள்) என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையுங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது - உபாயாந்தரங்கள்ஸ்வரூபநாசகமென்று நடுங்கும்படியானஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்சநத்தால் வந்த ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி; (பூர்வாசார்யர்களா)கிறார் - நாதயாமுநயதிவராதிகள். (பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது - பகவத்ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தாலே, "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்றும் "இட்டகாலிட்டகை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு, அவன்பக்கலிலே பரஸமர்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி; பக்திபரவசர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப்போகாதென்னுமிடம், "உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குத்தேனுமல்லேன்" என்றும் "என்கொள்வன்" என்கிறபாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

ஆ.—சச. அஜ்ஞாநாதிஹேதுகமான வதிகாரிபேதோக்திக்கு ஹ்ரு தயமருளிச்செய்கிறார்மேல், (இப்படி) இத்யாதியால். அஜ்ஞாநாதிஹேதுபே தத்தாலே ப்ரபத்த்யதிகாரத்தை இப்படி பிரித்துச் சொல்லுகிறதும், இவ் வதிகாரிகளுக்கு தந்தாமதிகரித்த அஜ்ஞாநாதிஹேதுகப்ரபத்திவிசே ஷங்களிலுண்டான ப்ரதிபத்தி நியதி விசேஷத்தைப் பற்ற. ப்ராப்தாப்ரா ப்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமில்லாத முற்பட்டவர்களுக்கு அஜ்ஞாநஹேதுக ப்ர பத்தியிலும் துஷ்கரத்வப்ரதிபத்தி நடக்கிலும், ப்ராப்தாப்ராப்த ஜ்ஞாந முள்ள நடுவிலவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாதிக்யஹேதுக ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் நடையாடிலும், பக்திபரவசரான பிற்பட்டவர்களுக்கு பக்திபார வச்யஹேதுக ப்ரபத்தியிலும் நிஷ்டையாயிருக்குமென்றபடி.

இப்படி. சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

ஜீ.—சச. இப்படி அஜ்ஞாநாதிகளிலோரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ர பதநஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்னவென்கிறார், (இப்படி) என்று தொடங்கி. அதாவது அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும் பகவத்பக்தியுமாகிற இவை மூன்றிலும் மூவர்க்குமந்வயமுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஓரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலோரொன்றே இவ்வதிகாரிகள்பக்கல் உறைத்திருக்கையாலே யென்கை. இத்தால் முற்பட்டவர்கள்பக்கல் ஜ்ஞானபக்திகளிரண்டும் குறைந்து அஜ்ஞாநமே மிஞ்சியிருக்கும்; நடுவிலவர்கள்பக்கல் அஜ்ஞாந மற்பமாய் பக்தியுமளவுபட்டு ஜ்ஞாநமே மிஞ்சியிருக்கும்; பிற்பட்டவர்கள் பக்கல் அஜ்ஞாநமத்யற்பமாய் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும்; ஆகையாலெல்லாம் எல்லார்பக் கலிலுமுண்டேயாகிலும், அற்பங்களானவை கிடக்கச்செய்தே அதிக மானதுவே யவ்வவர்க்குப் ப்ரபதந ஹேதுவாமென்றதாய்த்து.—இந்த யோஜநைக்கொருகுறையுண்டு - "மயர்வறமதிநலம் பெற்ற வாழ்வார்களுக் கும், அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ளவேண்டிவருகை யாலே: ஆனால் செய்வதென் என்னில், (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிற வித்தையநுஸந்த்தாநபரமாக்கி யோஜிக்குமளவிலிவ்விரோதமில்லை; அப் போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத்பக்தியுமாகிற விம்மூன்றினுடையவு மநுஸந்த்தா நம் மூவர்க்குமேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஓரொன் றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும், இவற்றிலோ ரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக்கூற்றமாகையாலே என்று பொருளாகக் கடவது; அதாவது அநந்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞா நாதித்ரயாநுஸந்த்தாநமும்மூவர்க்குமுண்டாளுலும், மூன்றிலும்வைத்துக் கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக்கு அநந்யகதிகளாய் ப்ரபத்தியிலிழி கைக்குஹேதுவாகவநுஸந்த்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரத மாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்த்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவுசொன்னவர் களுக்கும் ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாஸநநி வ்ருத்தி கூடாமையால் அஜ்ஞாநாநுஸந்த்தாநங்கூடும்; பிற்பட்டவர்கள் "மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகையாலேஅஜ்ஞாநாநுஸந்த்தாநம்நைச்ய நிபந்த்தநமாமித்தனை.

ஆ.—௪௫. இந்த ஹேதுத்ரயத்தின் காரணத்ரயத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல். இந்த அஜ்ஞாநாதிகளில் அஜ்ஞாநாசக்திகள் அசித்தத்த்வத்தைப்பற்றிவரும், துர்ஜ்ஞேயத்வதுஷ்கரத்வங்கள் ப்ராக்ருதகரணஸங்கோசநிபந்தநமாய் வருகையால்; ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவரும், ப்ராப்த்யப்ராப்திகள் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநநிபந்தநமாய் வருகையால்; பக்திபாரவச்யம் ஈச்வரதத்த்வத்தைப்பற்றிவரும். பாரவச்யம் பகவத்வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநநிபந்தநமாய் வருகையால்.

௪௬. இந்தபேதங்கண்டவிடமுண்டோவென்ன உண்டென்கிறார், ("என்னான்") இத்யாதியால். "என்னான் செய்கேன்" என்கிற வாழ்வாருடைய ப்ரபதநோக்தியிலே, அஜ்ஞனான நானென்செய்கேன். அப்ராப்தனான நானென்செய்கேன். பக்திபரவசனான நானென்செய்கேன். என்றிம்மூன்றுபேதமுமுண்டு.

---

௪௫. இம்மூன்றும் மூன்றுதத்த்வத்தையும் பற்றிவரும்.

௪௬. "என்னான்செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

ஜீ.—௪௫. இவ்வஜ்ஞாநாதித்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார். (இம்மூன்றும்) என்றுதுடங்கி. (மூன்று தத்த்வத்தையும்பற்றிவரும்) என்றது ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்குமூலம், கர்மநிபந்தநமான அசித்ஸம்பந்தமாகையாலே அஜ்ஞாநம் அசித்தத்த்வத்தைப்பற்றிவரும்; இதரஸாதநங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்றுபரித்யஜிக்கைக்கு டலான ஜ்ஞாநபூர்த்திக்கடி, மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யமாத்மதத்த்வத்தைப்பற்றிவரும்; ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதில்யத்தைபண்ணும்பக்திவிவ்ருத்திக்குக்காரணம் "காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி" என்னும் பகவத்விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகையாலே, பக்திபாரவச்யம் பகவத்தத்த்வத்தைப்பற்றிவருமென்றபடி.

௪௬. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதித்ரயத்திலுமந்வயமுண்டாயிருக்க ஓரொன்றே ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதிகாரிபக்கலிலே இம்மூன்றுமுண்டென்னுமிடங்காணலாமிடமுண்டோ என்னஅருளிச்செய்கிறார், ("என்னான்") என்றுதுடங்கி. அதாவது எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்திகண்டிரங்கக் காணாமையாலே, தன்னைப்பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக் கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என்செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே யென்னில், நீதந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநமப்ராப்தமென்றிருக்கிற நான் என்செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப்பெறலாமாகில் அதுதன்னை யநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே; ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பக்திபரவசனான நான்என்செய்கேனென்று மூன்றும் ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே, இவ்விடத்திலே யிம்மூன்றுமுண்டென்கை; ஆகையாலிவ்விடத்திலே காணலாமென்றுகருத்து.

ஆ.—௪௭. அந்த ஸூக்தியில் பக்திபாரவச்யமொன்றையுமேபற்றி ப்ர பத்திவருமென்றே கொள்ளவேணும், அஜ்ஞாநாப்ராப்திகள் பாரவச்யத் தாலே ஜ்ஞாநவிஷயமாகமாட்டாமையால்.

௪௮. அசித்தையும் ஆத்மாவையும்பற்றி வருமதில், பகவத்வைலக்ஷ ண்யத்தைப்பற்றி ப்ரபந்நாநாம் அதுவேமுக்க்யம்; மற்றையவையிரண்டும் கௌணமென்கிறார்.

௪௯. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணு மேல், "అవిద్యాతో దేవే పరిబృఢతయా వా విదితయా స్వభక్తేర్భూమ్నా వా జగతి గతిమన్యామ విదుషామ్ । గతిర్గమ్యశ్చాఽసౌ హరిరితి జితన్తాహ్వయమనోరహస్యం వ్యాజహ్రే స ఖలు భగవాన్ శౌనకమునిః" "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக் தேர்ப்பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யாமவிதுஷாம்। கதிர்கம்யச்சாஸௌ ஹரி ரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ கலு பகவாந் சௌநகமுநி:" என்கிற ச்லோகத்தில் "அவித்யாத:" என்று ஜ்ஞாந

---

௪௭. அங்கொன்றைப் பற்றி யிருக்கும்

௪௮. முக்க்யமதுவே.

௪௯. "అవిద్యాతః" "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே

ஜீ.—௪௭. ஆனால் இம்மூன்றுமவ்விடத்தில் ப்ரபத்திகாரணமாகிறதோ வென்ன (அங்கொன்றைப்பற்றியிருக்கும்) என்கிறார்; அதாவது அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டேன்றியிருக்கிற பக்திபார வச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப்பற்றி யிருக்குமென்றபடி.

௪௮. இந்தஹேதுத்ரயமடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முக்க்யமே தென்ன (முக்க்யமதுவே) என்கிறார்; அதாவது - பக்திபாரவச்யமடியாக ப்ரபத்திபண்ணுமிடத்தில் ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுண்டாகையாலே யதுவே முக்க்யமென்றபடி.

௪௯. இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணமுண்டோவென்ன ப்ரத மம் பட்டரருளிச்செய்ததொரு ச்லோகத்தை உதாஹரிக்கிறார், ("అవిద్యా తః" "அவித்யாத:") என்று துடங்கி. "అవిద్యాతో దేవే పరిబృఢతయా వా విదితయా స్వభక్తేర్భూమ్నా వా జగతి గతిమన్యామవిదుషామ్। గతిర్గమ్యశ్చాఽసౌ హరిరితి జితన్తాహ్వయమ నోరహస్యం వ్యాజహ్రే స ఖలు భగవాన్ శౌనకమునిః" "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருட தயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்ப்பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யாமவிதுஷாம்। கதிர்கம்யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ் ரே ஸ கலு பகவாந் சௌநகமுநி:" இச்ச்லோகார்த்தம் ஜிதந்தாவ்யாக்ய யாநோபோத்காதத்திலே "'ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞ ரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்டரருளிச்செய்தாரிறே' என்று துடங்கி, 'அஜ்ஞனாகிறான் பகவல்லாபத்துக்கு தன்பக்கலில் ஜ்ஞாநசக்திக ளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான் தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத வைபவத்தையுடையவன் ஈச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்ய ஸாத்யனென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவசனாகிறான் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டா யிருக்கச்செய்தே அடைவுபடவநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன்; இவர்கள் மூவ ரும் பகவத்விஷயமொழிய வேறுபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களு க்கு ப்ராபகனுமாய் ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்' என்று ஜிதந்தை என்றுபேரையுடைத்தான மந்த்ரரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீசௌநக

ஆ.—ஹேதுகப்ரபத்தியையும் "దేవే పరిబృఢతయా వా విదితయా" "தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா" என்று ஜ்ஞாநாதிக்யஹேதுகப்ரபத்தியையும், "స్వభక్తేర్భూమ్నా వా" "ஸ்வபக்தேர்ப்பூம்நா வா" என்று பக்திபாரவச்யஹேதுகப்ரபத்தியையும் சொல்லிற்று.

௫௦. "ఇదం శరణమజ్ఞానామిదమేవ విజానతామ్ । ఇదం తితీర్షతాం పారమిదమానన్త్యమిచ్ఛతామ్" "இதம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம் । இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்யமிச்சதாம்" என்கிற ச்லோகத்திலும் அஜ்ஞாந விஜ்ஞாந திதீர்ஷைகளாலே இம்மூன்றதிகாரமுமுக்தமென்றிவ்வளவாக

இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

௫௧. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."

ஜீ.—பகவான் வ்யாக்க்யாநம்பண்ணப்பெறுவதேயென்கிறார்" என்றுச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்தார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச்சொல்லிற்று, இந்த ச்லோகத்தில் பகவதநந்யஸாத்த்யத்வஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லிற்று, ஆகையாலிரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வபூர்வகமான ப்ரபதநத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும்; கீழுமிதுதானே யர்த்தமானாலோவென்னிலொண்ணாது; (இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும்பற்றி வரும்) என்றதோடு சேராமையால்.

௫௦. அநந்தரமிவ்வர்த்தவிஷயமாக அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி, லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலருளிச்செய்த வசநத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார், ("ఇదం శరణమజ్ఞానామ్") ("இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்") என்று. "ఇదం శరణమజ్ఞానామిదమేవ విజానతామ్ । ఇదం తితీర్షతాం పారమిదమానన్త్యమిచ్ఛతామ్" "இதம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம் । இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்யமிச்சதாம்" இந்த ச்லோகத்தில் "இதம்" என்று பராமர்சிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன சரணாகதியை; "అపాయోపాయనిర్ముక్తా మధ్యమాం స్థితిమాస్థితా । శరణాగతిరగ్ర్యైషా సంసారార్ణవతారిణీ" "அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்த்யமாம் ஸ்த்திதிமாஸ்த்திதா । சரணாகதிரக்ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ" என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; லிங்கவ்யத்யயம் சரணசப்தவிவக்ஷையாலே; இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்ப்புடமாகச்சொல்லுகையாலே மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும்; "ఇదం తితీర్షతాం పారమ్" "இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்" என்றது சடக்கெனவநிஷ்டநிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையுடையார்க்கென்றபடி; "ఆనన్త్యమిచ్ఛతామ్" "ஆநந்த்யமிச்சதாம்" என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ணபகவதநுபவத்தைப் பெற்றாலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி; இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே; பக்திபாரவச்யமுபாயாந்தராநுஷ்ட்டாநத்தில் அசக்திக்குமுறுப்பாய், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலுமிஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்குமுடலாயிறே யிருப்பது; அதில் விளம்பாக்ஷமதைக்குடலானவாகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது; ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாகவன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில், அதிகாரித்ரைவித்த்யம் தர்சிப்பிக்கிறவளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத்தட்டில்லை; "అవిద్యాతః" "அவித்யாதः" என்கிற ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லி

ஆ.—அர்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிவிசேஷங்களை யருளிச்செய்து,

௫௧. அதில் பக்திபரவசர்க்கு பாரவச்யபாகவிசேஷத்தாலே இப்ப்ரபத்திதான் குலையுமென்கிறார் மேல், (பக்திதன்னிலே) இத்யாதியால். ப்ரபத்தியிலே மூட்டுமதான ஸத்தாநிபந்தநபக்திதன்னிலே, க்ருதப்ரபத்த்யத்த்யவஸாயபஞ்ஜகமான புநஃப்ரபதநாதிப்ரேரகத்வராதிசயரூபாவஸ்த்தாபேதமும் பக்த்யுத்பாதகேச்சாநுகுணமாகப் பிறந்தவாறே, ஸக்ருத்கரணீயமாய் உபாயாந்தரஸ்பர்சகந்தம்பொறாத பூர்வக்ருதமான விப்ரபதநந்தான், சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே நிலைகுலையக்கடவதாயிருக்கும்.

௫௨. இப்படி ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவது குலைப்பதாய்க்கொண்டு, ஒருபடிப்பட்டிராமை பக்திக்குள்ளதொன்றென்கிறார், (தன்னைப்பேணவும்) இத்யாதியால். "காறை பூணும்...தன் கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும்" என்று தன்னைப்பேணவும்பண்ணும்; "அயர்க்கும்" என்று ஸ்வாலங்காரமநர்த்தஹேதுவாய்த்தோ வென்று மோஹம் விளைய "தேறி" என்றந்த

௫௧. பக்திதன்னிலே யவஸ்த்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதா யிருக்கும்.

௫௨. தன்னைப்பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்.

ஜீ.—வந்ததும் பின்னமாயிருக்கச்செய்தே, அதிகாரித்ரைவித்த்யத்துக்கு ப்ரமாணமாகவந்ததைச் சொன்னாப்போலே.

௫௧. ஆக ப்ரபத்த்யதிகாரித்ரைவித்த்யத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டினாரய்நின்றார்க்கிழ். இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும்பக்திபாரவச்யப்ரபத்தியே முக்க்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று; ஏவம்பூதப்ரபத்திநிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டையை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மீளுவது; அவன்வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்குநிதாநமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பக்திதன்னிலே) என்றுதுடங்கி. (பக்திதன்னிலேயவஸ்த்தாபேதம் பிற)க்கையாவது கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்நக்ஷமரன்றிக்கே, அவனேயுபாயமாகவத்த்யவஸித்து, அவன்வரவு பார்த்திருக்குமவஸ்த்தையாவன்றிக்கே, கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு ஏதேனுமொருபடியாலேயாகிலும்அவனையிப்போதே பெறவேணுமென்னுமதிமாத்ரத்வராவஸ்த்தைவிளைகை. (இது) என்று ப்ரபத்தியைச்சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்த்தைபிறந்தால் ப்ரபத்தி(குலை)கையாவது "என்னான்செய்கேன்" என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதிந்யஸ்தபரராயிருக்குமிருப்புக்குலைகை.

௫௨. இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டைகுலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்த்தாபேதம்விளைக்குமத்தையருளிச்செய்கிறார், (தன்னை) என்றுதுடங்கி. (தன்னைப் பேணப்பண்ணு)கையாவது-"காறைபூணும்" இத்யாதியிற்படியே அவன்வரவுக்குடலாகத் தன்னையலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை; அதாவது பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டுமென்றபடி; இது மடலெடுக்கைமுதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்குமுபலக்ஷணம்; (தரிக்கப் பண்ணு)கையாவது-அரைக்ஷணமவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன்வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளும்படிபண்ணினவதுதானே, அவன்வரக்கொள்ள விளம்பரோஷத்தாலே "போகுநம்பி" "கழகமேறேல் நம்பி" என்று அவனையுபேக்ஷித்து தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக இவையிரண்டாலும் "என்னான்செய்கேன்" என்றும் "தரியேனினி"

ஆ.—க்ஷணத்திலே அந்திமதசையிற்போல் மேன்மேலென தெளிவுபிறந்து; இந்த தசையில் வாராதொழியாயென்று தரிக்கவும்பண்ணும்; இப்படி நாநாஸ்வபாவத்தை விளைக்கை பக்திக்குள்ளதொன்று.

௫௩. இந்த ஸ்வபாவம் பக்திவிஷயத்தைப்பற்றி வருமதைவொல்லாத்திலுங் காணலாமென்கிறார் மேல், (இந்த ஸ்வபாவம்) இத்யாதியால். பல ஸ்வபாவத்தை விளைக்கையாகிறவித்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள், "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" "கோவிந்தன்குணம்பாடியாவி காத்திருப்பேனே" என்று பாதகமாயும் தாரகமாயும் போருகிற கல்யாண குணங்களிலும், "கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" "மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" என்று ஸாதம்யாதும் ஸாதர்மீத்தும் போருகிற

௫௩. இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும்

ஜீ.—என்றுமிருக்குமிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்குமென்றபடி. ஆகையால் ப்ரபத்திநிஷ்டனுகுலைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்யாதிகளில் இழிகைக்கடி பக்தியினுடையவஸ்த்தாபேதமென்று கருத்து.

௫௩. (தன்னைப்பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்) என்று எம்பெருமான் வருகைக்குடலாக க்ருஷிபண்ணுகையும், அவன் வரக்கோள்ள அவனையுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பரவிருத்தஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்த்தாவிசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பரவிருத்தஸ்வபாவங்கள் தத்விஷயமாத்ரத்திலன்றிக்கே, தத்ஸம்பந்திகளான்னுக்கள்விஷயமாகவுங் காணலாமென்கிறார் மேல், (இந்த) என்றுதுடங்கி. (இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் என்று கீழ்ச்சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவவிசேஷங்களென்றபடி; அவையாவன-அநுபாவ்யவிஷயமொருபடிப்பட்டிராநிற்கச்செய்தே அத்தையநுபவிக்கிறவிவர்களுக்கு தாரகமாய்த்தோற்றுகையும் பாதகமாய்த்தோற்றுகையும். (கல்யாணகுணங்கள்) இத்யாதி. "கோவிந்தன்குணம்பாடியாவிகாத்திருப்பேனே" என்று தாரகமாகவும், "வல்வினையேனையீர்கின்றகுணங்களையுடையாய்" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே கல்யாணகுணவிஷயமாகவும், "சாங்களாண்ட தண்டாமரைக்கண்ணனுக்கன்றியென்மனந்தாழ்ந்துநில்லாதே" என்று தாரகமாகவும், "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருச்சரவிஷயமாகவும், "திருமாலைப்பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக்கைகூப்பிவணங்கினாளே" என்று தாரகமாகவும், "கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருநாமவிஷயமாகவும், "எங்களுக்கேயொருநாள்வந்தூதவுன் குழலின்னிசை போதராயே" என்று தாரகமாகவும், "அவனுடைத்தீங்குழலீருமாலோ" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசைவிஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி. என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணாதிகள் தாரகமாய்த்தோற்றுவது பாதகமாய்த்தோற்றுவதாகிறது, அநுபோக்தாக்களானவிவர்களுடைய ப்ரேமஸ்வபாவவிசேஷங்களாலேயிறே; அல்லது குணாதிகளின் ஸ்வரூபபேதத்தாலன்றே; ஆகையால் பக்த்யவஸ்த்தாபேதஜநிதங்களான ஸ்வபாவவிசேஷங்கள், இவ்வோவஸ்துக்கள்விஷயமாகவுங்காணலாமென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிறவிடத்தில், இரண்டுமொருவர் பேச்சன்றிக்கேயிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாருமேகப்ரக்ருதி

ஆ.—திருநாமங்களிலும், “ச்சிந்நம் பிந்நம் ஶரைர்” “சிந்நம் பிந்நம் ஶரைர்தக்தம்” “எரிசிதறும் சரத்தால்” “சரங்களாண்ட” என்று சேதநபேதநாதிமுகத்தாலுமழகாலும் ப்ரதிகூலரை முடித்துமநுகூலரை வாழ்வித்தும் போருகிற திருச்சரங்களிலும், “அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ” “எங்களுக்கே யொருநாள் வந்தூதாய்” என்று அஸஹ்யமாயும் ஸஹ்யமாயும் போருகிற திருக்குழலோசையிலும் விசேஷஜ்ஞர்க்குக் காணலாம்; பக்திவிஷயபகவத்ஸம்பந்தமுடையவைபோல் பக்திபாரவச்யமும் ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவது குலைப்பதாய்க்கொண்டு பலஸ்வபாவத்தை விளக்கை தத்ஸம்பந்தி வஸ்துஸ்வபாவமென்றபடி; ஆச்ரயதோஷத்தால் குலையிலிறே யதிகாரப்ரச்யுதிவருவது.

திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

ஜீ.—களாகையாலும், எல்லாருடையபக்தியும் பகவத்ப்ரஸாதலப்த்தையான பரபக்தியாகையாலும், அந்தபக்திஸ்வபாவவிசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமேயிவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. “சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற” என்கிறவிது பராஜிதராக்ஷஸர்பாசுரமன்றோ, அத்தை “சரங்களாண்ட” என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச்சொல்லலாமோவென்னில், ராமவிஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்தவிஜயத்துக்கிலக்காய்த்தோற்ற ராக்ஷஸர்தசைபிறந்து, பிராட்டிமார்தசைபிறந்து பேசுமாப்போலே, தாமானதன்மைதோற்றதே தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறாரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்க்யாநம் பண்ணியருளுகிறவாசார்யர்களருளிச்செய்வது; ஆகையால் தம்முடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்நரான பின்பு, திருச்சரங்கள் பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த்தோற்றிப்பேசுகையாலே, அப்படிசொல்லக்குறையில்லை.—அதவா (தன்னைப்பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்) என்றவிவையிரண்டாலும் அவன் தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப்பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளி தரித்திருக்கப் பண்ணுவதாம்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி விருத்தஸ்வபாவங்களையொன்றுதானே விளைக்குமென்னுமிது வேறுசிலவிஷயங்களிலும்காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இந்த) என்று துடங்கி. அதாவதிப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் “கோவிந்தன்குணம்பாடி” என்றுதுடங்கி கீழ்ச்சொன்னபடியே ஒருதசையிலே தாரகமாகப்பேசுவது ஒருதசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்தஸ்வபாவங்களை விளைக்கிற கல்யாணகுணாதிகளிலேயும் காணலாமென்கை. ஆக (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக ப்ரபத்திவைபவத்தையும், தத்விஷயவைபவத்தையும், தததிகாரித்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும்பக்திபாரவச்யஹேதுகப்ரபத்தியினுடைய முக்க்யதையையும், அது தனக்கு ஸ்வஹேதுபூதபக்த்யவஸ்த்தாபேதத்தால்வரும் குலைத்தலையும், அந்தபக்த்யவஸ்த்தாபேதம் செய்விக்குமம்சங்களையுமருளிச்செய்தார்.

ஆ.—௫௪. இந்தஸ்வகதப்ரபத்தி உபயஸ்வரூபஸம்பந்தநாஶகமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார், (இதுதன்னை) இத்யாதியால். ரக்ஷகன்பண்ணும் ரக்ஷணஹேதுவாக ரக்ஷ்யமானவிவன்பண்ணும் ப்ரபத்திதன்னை உள்ளபடி நிரூபித்துப்பார்த்தால், ஹிதைஷியாய் அறியாததசையிலும் ரக்ஷிக்கையாகிற பெற்றபிதாவுக்கு, பிதாபுத்ரஸம்பந்தமறிந்த ரக்ஷணீயபுத்ரன் உபநயநாதியைப்பண்ணி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று மார்விலேபோறித்தெழுத்துவாங்கினால், நல்லபிதாவும் நல்லபுத்ரனுமாய்த்தென்று, நாட்டார் பழிமொழியும் விளைந்து, உபயஸம்பந்தக்கேடத்தையும் விளையுமாப்போலே, விசேஷஜ்ஞர் சிரிக்கைக்குமுபயஸம்பந்தக்கேடத்தையும் விளைக்கைக்குமடியாயிருப்பதொன்று.

௫௪. இதுதன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்கு புத்ரனெழுத்துவாங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று.

ஜீ.—௫௪. இப்ப்ரபத்திதனக்கு(தர்மபுத்ராதிகளும்)என்றுதுடங்கிகிழுக்தரானவதிகாரிகள்பக்கலிலே ஸாதநதயாநுஷ்டானம் காண்கையாலும், கர்மஜ்ஞாநபக்திப்ரபத்திகள் என்றுபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், "యన్న కామకామేన న సాధ్యం సాధనాన్తరైః। ముముక్షుణా యత్సాఙ్ఖ్యేన యోగేన న చ భక్తితః। ప్రాప్యతే పరమం ధామ యతో నావర్తతే పునః। తేన తేనాప్యతే తత్త్వన్న్యాసేనైవ మహామునే। పరమాత్మా చ తేనైవ సాధ్యతే పురుషోత్తమః" "யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: । முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தித:। ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்ததே புந:। தேந தேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே । பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:" என்றும் "ఇదం శరణమజ్ఞానామ్" "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்" என்றும் இப்படியே சாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வப்ரதிபத்தியோக்யதையுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையுமருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே இப்ப்ரபத்தியையுபாயமாகக் கொண்டால் வருமவத்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், (இதுதன்னை) என்றுதுடங்கி. (இதுதன்னைப்பார்த்தால்) என்றது—இச்சேதநனீச்வரவிஷயத்தில் பண்ணுமிப்ப்ரபத்திதன்னை யுபாயமாகப்பார்த்தாலென்றபடி.—ஈச்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக இச்சேதநன்பண்ணும் ப்ரபத்தி தன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதுமர்த்தமொக்குமிறே. (பிதாவுக்குபுத்ரனெழுத்துவாங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று) என்றது—உத்பாதகனாகையாலே ஹிதைஷியாய், தானறியாததசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்ததசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்று எழுத்துவாங்கினால் இரண்டுதலைக்குமுண்டான வுறவுக்குக் கேடத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க்கொண்டுபோருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனான விவனுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்துக்கவத்யகரமென்றபடி; (எழுத்துவாங்கு)கையாவது - ரக்ஷகன்பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை.

ஆ.—௫௫. ஆகில் இப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமாய்த்ததேதென்ன ஸாதநத்வாகாரமற்ற நிலைநின்றவாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (இதுதனக்கு) இத்யாதியால். சரணவரணரூபையானவிப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வாஸாதாரணரூபம், அதிகாரிவிசேஷணமாகையே நிலைநின்றவேஷமானதன்னை, பலஸாதநமானவுபாயமென்ன, ஸ்வவ்யாவர்த்யாதிகாரம் குலையும்படி பொருந்தொழிகை. பரப்ரேரிதமாய் பரதந்த்ரவஸ்துவிசேஷணமானதன்னை ஆபாதஸ்வப்ரதீதிமாத்ரமாய்க்கொண்டு உபாயமென்னப்பொருந்திறே; இது வரணபூர்வபாவியுமாய் வரணாநந்தரபாவியுமான ஸ்வரூபமென்னவும் உபேயமென்னவும் பொருந்து; (தன்னைப்பொருந்து) என்கிற ஸாமாந்யோக்தி, உசிதார்த்தத்தை யிப்படிகாட்டித்தேயாகிலும், உபாயமென்னப்பொருந்து என்னுமிதுவே ப்ரகரணோசிதம். பரகதமானதன்னை ஸ்வகதமாக்கப்பொருதென்றுமருளிச்செய்வர்; ஸ்வகதமானபோது ஆச்ரயவிஷயதூஷகமாய்க்கொண்டு தானுமழியும்; பரகதமானபோது ஆச்ரயவிஷயோத்தேஜகமாய்க்கொண்டு தான் வீறடிக்கும்.

௫௬. "𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂" "யத்யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்" என்கையால் உபாயத்வலக்ஷணமான விதரோபாயத்யாகமாகிற வங்கமிதுக்குண்டேயென்ன, இந்தவங்கத்திநுகாரவிசேஷத்தை யருளிச்செய்து, உபாயத்வத்தை நுடைக்கிறார்மேல், (அங்கம்) இத்யாதியால். ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்தைப்பற்ற ச்லோகத்தில் விதேயமானவிதரோபாயத்யாகமாகிறவங்கம், த்யாகரூபமானதன்னையொழிந்த ப்ரதியோகிஸ்வீகாரரூபமானவற்றை, அதிகாரபங்கம் வாராதபடி பொருந்தொழிகை; ஸ்வரூபோத்பாதகத்வம், உத்பந்நஸ்வரூபவர்த்தகத்வம், வர்த்திதஸ்வரூபபலப்ரதத்வமாகிற அங்கலக்ஷணமின்றியே, இதரஸ்பர்சாஸஹத்வமாத்ரமேயிறே இந்தவங்கத்துக்குள்ளது; ஸ்வீகாரபூர்வபாவித்வமாத்ரங்கொண்டு இத்தையங்கமென்கிறதித்தனையிறே; இதுக்கங்கியாய்த்தோற்றுகிறதுபாயமாகிலிறே இதங்கமாவது; இனி ஸித்தோபாயத்துக்கு அங்கஸாத்ய்யந்வ

---

௫௫. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப்பொருந்தொழிகை.

ஜீ.—௫௫. ஆனாலிதுதனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) என்றுதுடங்கி. (இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது - இப்ப்ரபத்திதனக்கஸாதாரணாகாரமென்றபடி; (தன்னைப்பொருந்தொழிகை) யாவது - உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியாயிருக்கை; அதாவது ஆபாதப்ரதீதியிலொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே (தன்னைப்பொருந்தொழிகை) என்கிறவிடத்தில் உபாயத்வேந ப்ரதீதமானதன்னைப்பொருந்தொழிகை என்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படிசொன்னாலும் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்த்யஸஹத்வமே பொருளாமிறே.

௫௬. சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே "𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂" "யத்யத்ஸாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்" என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வாராதோவென்ன, அங்கஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிங்குவாராதென்று பார்த்து அதுதன்னை யருளிச்செய்கிறார், (அங்கம்) என்றுதுடங்கி. (தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருந்தொழிகை) யாவது - ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த சேதநப்ரவ்ருத்திகளில் ஒன்றையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை; ஸாதநரூபஸகலப்ரவ்ருத்திகளினுடை

ஆ.—யில்லையிறே. அன்றியே ப்ரபத்யங்கமானவிது, அங்கியானஸ்வீகாரந்தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொறுதொழிகையென்றும், த்யாகரூபமான தன்னையும் ஸ்வீகாரரூபமானவொழிந்தவற்றையும் ப்ரவ்ருத்யனுக்வேத பொறுதொழிகையென்றுமருளிச்செய்வர். ஆக, அங்கத்வத்துடையுண்மையால் உபாயமென்னப்பொறுது என்ற ப்ரதிஜ்ஞைநுபபாதிக்கப்பட்டது.

ருஎ. ஆகில், பொறுப்பதேதென்னவருளிச்செய்கிறார்மேல், ஸித்தோபாயமானவீச்வரன், உபேயமான தன்னை சேதநன் ஸ்வயத்நத்தைப் பற்ற உபாயமென்னப்பொறுக்கும், ஸித்தோபாயமென்றிவ்வளவை ஸஹிக்குமித்தனையல்லது, அங்கியென்னவும் ஸஹியாது; அங்கமென்னவும் ஸஹியாது.

ருஅ. இப்பொறுமை எல்லாவுபாயத்துக்குமொக்குமோவென்ன, ஸாத்யமான கர்மாத்யுபாயங்கள், அங்கம் அங்கி என்கிற விரண்டையும் பொறுக்குமென்கிறார். கர்மம் ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாகையாலே

ருசு. அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொறுதொழிகை.
ருஎ. உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்.

ஜீ.—யவும் ஸவாஸநத்யாகமிறே யிதுக்கங்கம்; “సర్వధర్మాన్” “பத்யத் ஸாங்கம்” என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்திரூபாங்கஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலே, இதுதானே இதினுடைய வநுபாயத்வஸூசகமென்று கருத்து.

ருஎ. இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச்சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியையருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) என்றுதுடங்கி (பொறுது) என்னுமளவாக. (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே, தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத்தகுதியாயிருக்குமென்றபடி. “ఉపాయోపేయత్వే తదిహ తవ తత్త్వం న తు గుణౌ” “உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் ந து குணௌ” என்றுபேயத்வத்தோபாதிவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமிருப்பது; “యే చ వేదవిదో విప్రా యే చాధ్యాత్మవిదో జనాః । తే వదన్తి మహాత్మానం కృష్ణం ధర్మం సనాతనమ్॥ శరణ్యం శరణం చ త్వామాహుర్దివ్యా మహర్షయః । అమృతం సాధనం సాధ్యం సమ్పశ్యన్తి మనీషిణః” “யே ச வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: । தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் । சரண்யம் சரணம் ச த்வாமாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய: । அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண:” என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப்பொறுக்கும்) என்கிறவிவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே, தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொறுமை அர்த்தாத்ஸித்தம்; இந்த ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்காஸஹமாயிறேயிருப்பது, இவ்வுபாயவிசேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே “ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளுக்குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாதஸ்வேதம்போலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது” என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

ருஅ. (உபாயாந்தரமிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது-ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநரஹிதராய் ஸ்வயத்நபரராயிருப்பார்க்கு மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகை

ஆ.—ஜ்ஞாநத்தையங்கமாகவுடைத்தாய், ஜ்ஞாநம்விரோதிபாபநிவர்தக கர்மபூர்வகமாகையாலே கர்மத்தையங்கமாகவுடைத்தாய், பக்திகர்மஜ்ஞாநஸாத்யமாகையாலே ததுபயத்தையுமங்கமாகவுடைத்தாய், அந்தஜ்ஞாநகர்மங்கள்தான் ப்ரீதிபூர்வகமாய் வருகையால் பக்தியை யங்கமாகவுடைத்தாய், இப்படியுபாயாந்தரங்களுக்கு அந்யோந்யமங்காங்கிபாவமுண்டாகையால் இரண்டையும் பொறுக்குமிறே.

ருக. ஆகில், ஸித்தோபாயேதரமாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமென்னலானவிவன்பண்ணும் ப்ரபத்தியும் இரண்டையும்பொறுக்குமே, பொருதென்னீரென்ன, ப்ரவ்ருத்யஸஹமான நிவ்ருத்திரூபமாகையால் அங்கமென்னவும்பொருது, நிரபேக்ஷஸித்தரூபமாயிருப்பதொன்றுகையாலே அங்கியென்னவும் பொருதென்கிறார்; "ஆநுகூல்யாதிகளுமங்கமல்ல இப் ப்ரபத்தியுண்டாகவே அவகாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமவையாகையால், உபாயமாகாதவித்தை உபாயமாகவிதித்ததும், ஜ்ஞாநபாகாநுகுணமாக உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஸித்தோபாயநிஷ்டை வருகைக்கு வழியாகவித்தனை. ஆக, அதிகாரிவிசேஷணமானவிதுக்குபாயத்வாகாரம் நேராகத் துடையுண்கையால், அங்காங்கித்வங்களை ஸஹியாதென்றதாய்த்து.

ருஅ உபாயாந்தரமிரண்டையும் பொறுக்கும்.

ருக. இதிரண்டையும் பொருது.

ஜீ.—பாலே, ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹமுமாய், ஸ்வோத்பத்யாதிகளில் ப்ரவ்ருத்திரூபாங்கஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும்ஸஹிக்குமதாய் இருக்குமென்றபடி. "భక్త్యా లభ్య స్త్వనన్యయా" "ఉభయపరికర్మితస్వాన్తస్యైకాన్తికాత్యన్తికభక్తియోగైకలభ్యః" "జన్మాన్తరసహస్రేషు తపోజ్ఞానసమాధిభిః । నరాణాం క్షీణపాపానాం కృష్ణే భక్తిః ప్రజాయతే" "பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா" "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய:" "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோத்யாநஸமாதிபி: । நராணம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்னக்கடவதிறே.

ருக. (இதிரண்டையும்பொருது) என்றது - ஸித்தோபாயவரணரூபமாய் நிவ்ருத்திஸாத்யரூபமாய் அதிகாரிவிசேஷணமாய் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கிற விந்தப்ப்ரபத்தி, உபயாஸஹமாயிருக்குமென்றபடி; ஆகையால் ஸித்தஸாத்யோபாயவ்யாவ்ருத்தவேஷையாயிருக்கிறவிந்தப்ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமஸம்பாவிதமென்றதாய்த்து.

அன்றிக்கே (இது தனக்குஸ்வரூபம் [ருரு.]) இத்யாதிக்கு,—ஆனால் ஸாங்கமாக சாஸ்த்ரவிஹிதமானவிந்தப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச் சொல்லுகிறவங்கந்தானேதென்ன, அவை இரண்டையுமடைவே யருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.

ஆனால் தன்னைப்பொறுப்பதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபாயம் [ருஎ.]) இத்யாதி. தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதேதென்னவருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரம்[ருஅ.]) இத்யாதி. இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்களிரண்டிலுமிப் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பியாநின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதி என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

ஆ.—௯௦. இப்படி யிப்ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய்விட்டால் பேற்றுக்கடியாக சில இத்தலையில் வேண்டாவோவென்ன, அதுக்கு வேண்டுவது இவ்வளவேயென்கிறார்மேல், (பலத்துக்கு) இத்யாதியால். ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி கொடுக்கிறபலலாபத்துக்கு, திருமந்த்ரோக்தமான சேஷசேஷிஸம்பந்த்த ஜ்ஞாநமும், நானுன்னை ரக்ஷிப்பனென்றால் ப்ரதிஷேதியாமையுமே, சாஸ்த்ரம் சிலுகிடாமைக்கு வேண்டுவது. ஜ்ஞாநமடியாக பலமுண்டாகையாலும், அதுதான் ஸ்வரூபமாகையாலும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கஸஹேதுகத்வங்கள் வாராதென்றபடி.

௯௧. இத்தலையில் சிலஸாபேக்ஷனாய், பலப்ரதனானால் வருங்குறையேதென்ன, உபயர்க்குங் கொத்தையாமென்கிறார், (அல்லாதபோது) இத்யாதியால். ஆத்மஜ்ஞாநாதியொழிய அன்யஸாபேக்ஷனாக இவன் சிறிது செய்யும்போது, நிருபாதிகரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தத்துக்கும் ஸாபேக்ஷத்வசங்காகந்த்தமற்ற பூர்த்திக்கும், ஸோபாதிகத்வாபூர்த்தித்வங்களாகிற கொத்தையாம். ஸார்வபௌமன் ஸாபேக்ஷனாய்த்தன்மஹிஷீரக்ஷணம்பண்

---

௯௦. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

௯௧. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

ஜீ.—அதவா இதினநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்களிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு[௫௫]) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே; இதினநுபாயத்வத்தை ஸ்ப்புடமாக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்த்யோபாயங்களின்படிகளை தர்சிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்த்தோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்[௫௭]) இத்யாதியால்; அநந்தரம் ஸாத்த்யோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரம்[௫௮]) இத்யாதியால்; இவை யிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால் என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்; இவ்வுபயஸங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக்கர்த்தம் பூர்வவத்.

௯௦. இப்படி யிப்ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய்விட்டால், பலஸித்திக்கு இவன்பக்கலிலும் சிலவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பலத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (பலத்துக்கு) என்றது-பலஸித்திக்கென்றபடி; (ஆத்மஜ்ஞாந)மாவது ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது-ததேகசேஷத்வததேகரக்ஷ்யத்வங்களையறிகை; (அப்ரதிஷேத)மாவது - நிருபாதிகசேஷியாய் நிருபாதிகரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால்-இவையிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்திற்சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்திற்சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞாநமும், மத்த்யமபதத்திற்சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது.

௯௧. இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதநமாக இவனும் சில செய்யவேணுமென்றால், வருந்தீங்கென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (அல்லாத) என்றுதுடங்கி. (அல்லாதபோது) என்றது - இவ்வளவன்றிக்கே பலஹேதுகமாக இவன் சில செய்யவேண்டும்போதென்றபடி; (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையா)கையாவது- இவனுடையரக்ஷணம் தன் பேறும்படியான

ஆ.—னுகையும், அவள் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுகையும், ஸம்பந்தபூர்த்திகளுக்குக் கொத்தையாகாதிராதிறே.

சூ௨. ஆகில் அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யர்த்தமாகவாகிலும் சிறிது யத்நிக்கவேண்டாவோவென்ன, அப்படிசெய்யில் அவ்வநிஷ்டமநிவ்ருத்தமாய்விடுமென்கிறார், (ஆபத்தை) இத்யாதியால். ஆமஜ்வரத்தை யாற்றக்கோலி ஆற்றிலே முழுகத்தேடுவாரைப்போலே, ஸம்ஸாரமாகிற மஹாபத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே மறுவலிடாதபடி போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரமித்து, ஸ்வயத்நநிவர்த்யமல்லாத வந்தவாபத்தை, ஸ்வயத்நமாகிற வபத்த்யஸேவையாலே சதசாகமாகவிளைத்துக்கொள்ளாதே, அந்த ப்ரமத்தை விட்டு, ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தனாயிருக்கையே தன்னிவ்ருத்திக்கு வேண்டுவது. அநிஷ்டநிவ்ருத்தியில் இவன் கைமுடங்கவே, தந்நிவர்தகன் கை நிமிருமிறே.

சூ௩. ஆகில் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவதேதென்ன, அவன் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகையே வேண்டுவதென்கிறார், (ரக்ஷணத்துக்கு) இத்யாதியால். நிருபாதிகரக்ஷகன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு பக்ஷபாதி

சூ௨. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

சூ௩. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

ஜீ.—அவனுடைய நிருபாதிகசேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையுமபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுகை.

சூ௨. ஆனாலும் அநந்தக்லேசபாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடந்தலைகிற தன்னுபத்தையுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனானவீச்வரனை ஸ்வப்ரபத்தியாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆபத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி, ஸம்ஸாரமாகிற (ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று) தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே, தன் (ஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளுகி)றோனாக (ப்ரமித்து), தத்தேகபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை (விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே) தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன் செய்ய வேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது- ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற; அல்லது ப்ராக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்சித்தபடியன்று.

சூ௩. ஆனாலும் "𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇" "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன், ரக்ஷ்யபூதனான இச்சேதநனுடையவபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்குமென்கையாலே, அவன்பண்ணும்ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ யிருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ரக்ஷணத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - நிருபாதிகரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன்பக்கல் வேண்டுவது, நீ யெனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லேனென்னாதே, தன்னு

ஆ'—யாகாமைக்கபேக்ஷிதம், நீ யெனக்கு ரக்ஷ்யமென்ருல் ஒக்குமென்று அநுமதிபண்ணுமென்றிவ்வளவே வேண்டுவது. அதில்லாமையிறே அநாதி காலமிழந்ததும்.

௫௪. இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதோவென்ன வொண்ணுமென்கிருர் மேல் (இதுதான்) இத்யாதியால், இந்த ரக்ஷ்யத்வாநுமதிதான் ஸாத்யஸித்தரூபமான எல்லாவுபாயங்களுக்கும் நித்யாநுஷ்டாநத்வாரேண பொதுவாகையாலும், ஸ்வரூபதர்மமான சைதந்யத்தின் ஆகாராந்தரமான பரேச்சாநுவிதாநரூபகார்யமாகையாலும், வரணதசையளவன்றிக்கே ப்ராப்யப்ராப்திதசையிலும் "அது கப நுவிதிவகைபே" என்றநுமதிமுன்னாக ப்ராபிக்கவேண்டி யநுவர்த்திக்கையாலும், சேஷமாய் பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு சேஷபதிசயகரியாய் தச்சித்தாநுவிதாநம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை யதிரேகித்திருப்பதொன்றல்லாமையாலும், சைதந்யாதாரமல்லாத அசித்வ்யாவர்த்தகையான சைதந்ய

௫௪. எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்யகார்யமாகையாலும், ப்ராப்திதசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்தவேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

ஜீ.—டைய ரக்ஷ்யத்வத்தை இசையுமிவ்வளவேயென்கை. "[illegible]" "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறவபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. "[illegible]" "யாச்ஞா ப்ரபத்திः ப்ரார்த்தநாமதி:" என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேதத்யோதகமென்றிறே இவர்தாமருளிச்செய்தது.

௫௪. இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனும் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிருர், (எல்லாம்) என்றுதுடங்கி. (எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகை)யாவது - போகமோக்ஷாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே யதிகரிக்கு மவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டியென்ருல் அப்படியே செய்கிறேன் என்னுமநுமதிபூர்வகமாக அதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாயஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தாலோரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரிவிசேஷணத்வமொழிய, பலஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்யகார்யமாகை)யாவது ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதநஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாநசூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை அறிகைக்கு யோக்யமல்லாத வசேதநம்போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரயபூதனாகையாலே அத்தை யறிகைக்கு யோக்யனாயிருக்கிற இச்சேதநன்பக்கலுண்டானவநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு வந்ததாயிருக்கை; இத்தாலிவ்வநுமதி சேதநனைவாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதநகோடியிலந்வயியாதென்றபடி. (ப்ராப்திதசையிலுமநுவர்த்திக்கை)யாவது உபாயதசையளவிலன்றிக்கே உபேயதசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநுகுணமாகக் கொள்ளும் விநியோகவிசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணுமென்னுமநுமதி இவனுக்கு நடந்துசெல்லுகை. இத்தால் ஸாதனமாகில் பலஸித்தியளவிலே மீளவேணுமென்றுகருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமை)யாவது, சேஷிசெய்யுமதுக்குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யமாகையாலே, இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப்புறம்பன்றிக்கே

ஆ'—வேஷாநுமதியை, பொதுவன்றியே ஸ்வதந்த்ரமாய் சேதநதர்மமல்லாததாய் ஸ்வதசையளவிலே நிற்பதாய் ஸ்வரூபாதிரேகியான ஸாதநகோடியிலே ஒதுக்கவொண்ணாது. (இதுதான்) என்றது ப்ரபத்தியென்று கொள்ளும்போது; ஸக்ருத்க்ருதையான வித்தை, தசாந்தரத்திலநுவர்திக்குமென்னக்கூடாது.

௬௫. இவன் தன்னுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்கிறுர் மேல், பகவச்சேஷமான ஜ்ஞாநாகாரத்தைகரூபையான (அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு) அநுரூபமான (ப்ரயோஜநம்), பரமசேதநமான ஸித்த்தோபாயத்தின்பக்கல் "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்கிற (உபகாரஸ்ம்ருதியும்), நித்யசேஷிவிஷயநித்ய கைங்கர்யமாகிற (உபேயத்தில்) "உகந்து பணிசெய்து" என்கிற(உகப்பும்) ஸ்ம்ருதிப்ரீதியோக்யதையற்ற அசித்திற்காட்டில் ததுபயயோக்யதையிறே இவன் சேதநனுனவற்றல் பெற்றபலம்.

௬௬. ஈத்ருசனுன இவனுக்கு ப்ராப்த்யுபாயமாயறுவது இன்னதுஎன்கிறுர்மேல், ("உன் மனத்தால்") இத்யாதியால். "குவளையங்கண்ணி" என்கிறஜ்ஞாநமும், "கொள்ளியம்பாவை" என்கிற பாரதந்த்ர்யமும், "நின்

---

௬௫. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜனம், உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

௬௬. "உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்குபாயம் அவன்னினைவு.

ஜீ.—ஸ்வரூபமாயிருக்கை; இத்தால் ஸாதநமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேணுமென்றுகருத்து. (அசித்வ்யாவ்ருத்தவேஷ)மாவது ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாநசூந்யமானவசித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஆகாரம்; இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது - ஜ்ஞாநகார்யமான அநுமதி; இத்தை (ஸாதநமாக்கவொண்ணுது) என்றது - இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வஹேதுக்களநேகமுண்டாகையால் இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகாதென்றபடி. (அசித்வ்யாவ்ருத்திவேஷம்) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாநசூந்யமான வசித்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வரூபவ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமானவநுமதியை என்று சப்தார்த்தம்.

௬௫. ஆனுல் இவ்வசித்வ்யாவ்ருத்திதனக்கொருப்ரயோஜநம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர், (அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்றுதுடங்கி. (உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதி)யாவது "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்கிறபடியே ஸித்த்தோபாயமானவெம்பெருமான் தன்திறத்தில் பண்ணினவுபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபேயத்திலுகப்)பாவது- அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணுங்கைங்கர்யங்களில் "உகந்துபணிசெய்து" என்கிறவுகப்பும், அத்தாலவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக்கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும்.

௬௬. இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்றுமுபாயமன்றுகில், இவனுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர், ("உன் மனத்தால்") என்றுதுடங்கி. அதாவது இத்தலையிலுள்ளதொன்றும் பேற்றுக்கு உபாயமல்லாமையாலே, "உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்"

ஆ.—தான்நயந்த" என்கிற ஸ்வரூபாநுரூபபக்தியும், அங்கீகாரஹேதுவன்றியே இவற்றைப் பார்த்து கைவிடவோ, உன்னையேபார்த்து கைக்கொள்ளவோ, ஏது திருவுள்ளம் என்கிற திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின்படியே; பரதந்த்ரனுய் ஸ்வம்மானவிவன் ஸ்வதந்த்ரனுய் ஸ்வாமியானவவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயமாயறுவநு, நினைத்தபடிசெய்து தலைக்கட்டவல்லனுமாய், ப்ராப்தனுமான அவனுடைய இவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்னும் சலனமற்ற (நினைவு).

கூஎ. ஆகில் இன்னுள்வரை யவனுக்கின்னினைவுண்டாய்த்தில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறர், (அதுதான்) இத்யாதியால். ப்ராப்த்யுபாயமாயற்றவவன்னினைவுதான், இவனவனைப் பிரிந்து திரிகிறவகாதிகாலமே பிடித்து (எப்போதுமுண்டு).

கூஅ. ஆகில் இன்னுள்வரை பலியாதொழிவானென் என்ன வருளிச் செய்கிறர்,(அது பலிப்பது)இத்யாதி. அநாதியைப்பிடித்துண்டான வவன் நினைவு இவனுக்கு ப்ராப்திஸாதகமாய் பலிப்பது, தன்னநுமதியளவாக தத்ப்ராப்திஸாதகமென்று ப்ரமிக்கிற இந்த அஜ்ஞசேதநனுடைய ப்ரதிபந்தகமான ஸ்வரக்ஷணசிந்தமான நினைவு, அவன் நினைவே தஞ்சமென்னும்படி அவன்தன்னினைவாலே ஸவாஸமாகவற்றதாகில்.

கூகூ. ப்ராப்தியிலிவன்னினைவு குலையவேணுமென்னுமிதுக்கு சிஷ்டவசநங் காட்டுகிறர், (அந்திமகாலம்) இத்யாதியால். அழகியமணவாளப் பெருமாள் பட்டருடைய வந்திமதசையிலே நஞ்சீயரெழுந்தருளி வினவி

கூஎ. அதுதானெப்போதுமுண்டு.

கூஅ அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினல்.

கூகூ. "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயருளிச்செய்வர்.

ஜீ.—என்று கைகழிந்தவற்றுக்கும் ஒருபோக்கடிபார்த்திருக்கக்கடவவுன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்ததென் என்று, ஹிதைஷியானவவன்நினைவே வுபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனைப் ப்ராபிக்கைக்குபாயம், ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனுய் பரமதயாளுவாயிருக்கிறவவனுடைய, இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி.

கூஎ. அந்நினைவுதானவனுக்கு எப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச் செய்கிறர், (அதுதானெப்போதுமுண்டு) என்று. (எப்போதும்)என்றது - இவன் ''யாதானும்பற்றி நீங்கித்திரிகிறகாலத்தோடு இன்றேடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலுமென்றபடி.

கூஅ. ஆனல் அதிந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானென் என்னவருளிச்செய்கிறர், (அது பலிப்பதிவன்னினைவுமாறினல்) என்று. அதாவது-அவன்னினைவு இவனுக்கு கார்யகரமாவது; இவனுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை மாறினகாலத்திலென்றபடி.

கூகூ. இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தயர்த்தமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறர், (அந்திமகாலத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது-நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலேயுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை

ஆ.—யருள, அவரும் ஜீயா அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமேதென்ன, இப்போது தஞ்சமென் என்கிறநினைவு குலைகையே காணும் தஞ்சம்; "అహం స్మరామి" "அஹம் ஸ்மராமி" என்றதசையில் அவன் வாய்புகுசோறுகாணுமென்று ஜீயரருளிச்செய்தாரென்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார். ஆக இவன் பேறிழவு தன்னுதாம்படியான பந்தவிசேஷமுள்ள ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன்னினைவே பேற்றுக்குடலாய், தத்ப்ரதிபந்தகமான இவன்னினைவிழவுக்குடலாய்விடுமென்றதாய்த்து.

௭௦. இப்படி ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான நினைவுடைய இவனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வமில்லை, ப்ராப்தாவல்லாதவனுக்கு ப்ராபகாபேக்ஷையில்லை, ப்ராபகமில்லாதவனுக்கு ப்ராப்தியால் வரும் ப்ரீதிப்ராப்தியுமில்லை, ஆனபின்பிவ்விடத்திலே ப்ராப்த்ருத்வாதிகளுடையவனாரென்ன, அவையெல்லாமவனே யென்கிறார், (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதியால். தன் ஸ்வத்தை ப்ராப்தியுடன் ப்ராபிக்குமவனுந்தான், இவனை ப்ராபிக்குமிடத்து ப்ராபகனும், இவனை ப்ராபித்துகப்பானும், ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனாய் சேஷியானவவனே; அவதாரரூபேணவும் ஸ்வஸங்கல்பரூபேணவும் ப்ரதாநபலித்வரூபேணவும் உக்தத்ரயமுந்தானேயாகையால், ஈச்வரலாபம்ஆத்மாவதன்றியே ஆத்மலாபம் ஈச்வரனதென்னுமுபயஸம்பந்தவிசேஷார்த்தம் சொல்லப்பட்டது.— அன்றியே பராதீநப்ராப்யத்வமடியாக (ப்ராப்தாவும்) அவனேயென்று ஸமாநாதிகரித்து, இவனுடைய ப்ராப்திகர்த்ருத்வம் மூச்சறுத்தும், ஸ்வதந்த்ரப்ராபகத்வமடியாக (ப்ராபகனும்) அவனே யென்று

---

௭௦. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

ஜீ.—கோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "அடியேனுக்கந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம், நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை குலைகைகாணும்" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தனை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷணசிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து.

௭௦. ப்ராபகன் ஈச்வரனானாலும், ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமிவனன்றோ, ஆனபின்பிவன்னினைவை இப்படி கோரகத்துடைக்கலாமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்)என்றுதுடங்கி.—அன்றிக்கே இச்சேதநன்கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வகந்தமறத்துடைத்து, ஈச்வரனேயுபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும்இவனதன்றிக்கே, உபாயபூதனான ஈச்வரனதேயாய் பலித்துவிடுகை; ஆகையால் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறாராகவுமாம். (ப்ராப்தா) அவனாகையாவது-"స్వత్వ మాత్మని సఞ్జాతం స్వామిత్వం బ్రహ్మణి స్థితమ్" "ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ராஹ்மணிஸ்த்திதம்" என்கிற ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வஸம்பந்தமடியாக, உடைமையைப் ப்ராபிக்குமுடையவனைப் போலே இவ்வாத்மாவைப் ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. (ப்ராபகன்) அவனாகையாவது - தானிவனைப் ப்ராபிக்குமிடத்தில் ப்ராப்திக்குமுபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வசக்தித்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகுணவிசிஷ்டனாய் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை. (ப்ராப்திக்குகப்பா)னவனாகையாவது-ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத்போக்தாவான ஸ்வாமிஹ்ருஷ்டனமாப்போலே, இவனைப்

ஆ.—ஸ்வயத்நத்தில் ரூச்சறுத்தும், பராதிநப்ரயோஜநபோக்த்ருத்வரூப போக்யத்வமடியாக (உகப்பானுமவனே) என்று ஸ்வார்த்தபோக்த்ருத்வம் ரூச்சறுத்தும், இப்படி யிவனுடைய பாரார்த்தத்வபரைகாந்த்யத்வபரைகார்த்தத்வரூபபாரதந்த்ர்யசேஷத்வஸித்தியைச் சொல்லுகிறதென்று மருளிச்செய்வர்.

௭௧. உக்தார்த்தவிசேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜநங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வயத்ந) இத்யாதியால். (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்) அவனே என்கிற (ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி), பரேச்சாதீநஸ்வரூபஸ்த்திதியுடையனாகை யாகிற (பாரதந்த்ர்ய)த்தின் ஸ்வஸத்தாஸித்திரூப (பலம்); (ப்ராப்திக்கு கப்பானுமவனே) என்கிற (ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி), பரைகப்ரயோஜநத்வமாகிற (சேஷத்வ)த்தின் ஸ்வரூபஸித்திரூப (பலம்);பாரதந்த்ர்யசேஷத்வங்கள் ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநத்வங்கள் நடையாடில், கிடக்கின்ற மாணிக்யம்போலே தன்னுருகெடுத்துவைத்துக்கொண்டு, அவை நிவ்ருத்தங்களாகவே, தெளியக்கடைந்த மாணிக்யம்போலே பாஸம்செய்யுமிறே. தத்வயநிவ்ருத்தியும் தத்துபயபலமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

௭௨. இந்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம்பிறந்து பின்னுமிவனுக்குண்டாம் ஸ்வயத்நங்களில் ஸ்வப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார்மேல், (பரப்ரயோ

---

௭௧. ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யபலம்; ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி சேஷத்வபலம்.

௭௨. பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்;

ஜீ.—ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே! என்றுகப்பானும், இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானாயிருக்கை. இவைமூன்றும்(அவனே)என்கிற அவதாரணத்தாலே இவற்றிலிவனோடன்வயிப்பதொன்றுமில்லையென்கை. இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்) அவனேயென்கையாலே, இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்திலந்வயமில்லையென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்கையாலே, ஸ்வப்ரயோஜநத்திலந்வயமில்லையென்னுமிடமும் ஸித்ததமாய்த்து.

௭௧. ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்களையுடையவனாகையாலே, ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கர்ஹனாயிருக்க, இவையிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி யிவனுக்கெவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார்,(ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - ஜ்ஞாத்ருத்வநிபந்தநமான கர்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத்ப்ராப்திக்குத் தானொரு யத்நம்பண்ணுமலிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி; ''பராதீநஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிமத்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்ன வொன்றில் ரஸமின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால்-பாரதந்த்ர்யசேஷத்வங்களிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவை யிரண்டும் தன்னடையேவருமென்றதாய்த்து.

௭௨. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜந

ஆ·—ஜநம்) இத்யாதியால். இந்தநிவ்ருத்த்யதிகாரிக்கு அவச்யகரணீயங்களான ஊர்த்த்வபுண்ட்ரதாரணத்வயோச்சாரணமாலாகரணதீபாரோபணாதி சிஷ்டாசாரரூபஸ்வப்ரயத்நத்துக்குபலம், ப்ரயத்நவிஷயபூதனுமாய் ப்ரேரகனுமான பரனுக்கு ப்ரீதிவர்த்தகமாய்க்கொண்டு தத்ப்ரயோஜநமான ப்ரவ்ருத்தி விசேஷமாயிருக்குமத்தனை. அது ஸ்வப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தியாகாமையால் பாரதந்த்ர்யவிரோதியாகாது.

சேதநனுனவிவன்சைதந்யபலமின்னதென்கிருர்மேல், (தத்விஷயம்)இத்யாதி. தான்செய்யும் சேஷவ்ருத்தியைக்கண்டு அத்யந்தப்ரீதனுவந்த விலக்ஷணசேஷியை விஷயீகரித்து ப்ராப்தப்ரீதியுடையனுகை, இவன் சேதநனுகையால் பெற்றபலம். அன்றியே தத நுபவத்திலுண்டானப்ரீதி இவனுக்குமன்றியே அவனுக்கேவிஷயமாயிருக்கை சைதந்யபலமென்றருளிச்செய்வர்.

எ௬. இவனுக்குண்டாம்ப்ரீதி அவனுக்கேயாகவேண்டுவானேன் என்ன, இவனுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாகையாலென்கிருர், (அஹமர்த்தம்) இத்யாதியால். ப்ரத்யக்காய்க்கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் அஹம்சப்தார்த்தமான ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வா

தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்.

எ௬. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்த்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே

ஜீ.—மென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர், (பரப்ரயோஜந) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது "అహం సర్వం కరిష్యామి" "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்கிறபடியே பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப்பண்ணும் கைங்கர்யரூபப்ரவ்ருத்தி, இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்யோகரூபமான ப்ரயத்நத்துக்குப் ப்ரயோஜநம் "నిత్యకింకరః ప్రహర్షయిష్యామి" "நித்யகிங்கரஃ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே அத்தலையிலுகப்புக்குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டனுயிருக்கிறவந்தபரனை விஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்குப் ப்ரயோஜநமென்கை. "படியாய்க்கிடந்துன்பவளவாய்காண்பேனே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் பாரதந்த்ர்யசேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்திகளையுடையனுன சேதநனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்யசேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள்சொல்லிற்ருய்த்து.

எ௬. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்மதர்மங்களாயிருக்கச்செய்தே, சேஷத்வாதிகளைப் ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது, மற்றைப்படிதானுலோவென்ன வருளிச்செய்கிருர், (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (அஹமர்த்த)மாவது - ப்ரத்யக்த்வேநாஹம்புத்திவ்யவஹாரார்ஹமானவாத்மவஸ்து; (ஜ்ஞாநாநந்தங்க)ளாவன - தத்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள்; "జ్ఞానానన్దమయస్త్వాత్మా" "ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா" "స్వరూపమణుమాత్రం స్యాత్ జ్ఞానానన్దైకలక్షణమ్" "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநா

ஆ.—காரத்தையிட்டுப் பிரித்து வ்யவஹரிக்கும் ஸ்வநிரூபகஜ்ஞாநாநந்தங்களும் பஹிரங்கமாய்க்கொண்டு புறவிதழென்னும்படி, பாரதந்த்ர்யகரத்வமே வேஷமான தாஸ்யமேயிறே. தன்னைப் புறவிதழாக்கும் ஸ்வநிரூபகாந்தரமற்று, அந்தரங்கமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி நிரூபிக்கும் நிரூபகவிசேஷம் நித்யவிசேஷ்யசேஷிக்கு நித்யவிசேஷணமான சேஷமாயிறே யிவ்வஹமர்த்தஸத்பாவமிருப்பது; இதரவ்யாவர்த்தகமாய்வருமவையிறே மற்றுள்ளவை. இப்படிசேஷத்வஜ்ஞாநமே நிரூபகமும் நிருப்யமுமான ஸ்வரூபத்துக்கு, ஸ்வப்ரயோஜநாந்வயம் கூடாதென்றபடி.

எச. லோகத்தில் வந்தேறியாயிருப்பதன்றோ தாஸ்யம் என்ன, அன்றென்கிறார்; ஸ்வரூபநிரூபகமான விந்த தாஸ்யந்தான் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகை

அந்தரங்கநிரூபகம்.

எச. இதுதான் வந்தேறியன்று.

ஜீ.—நந்தைதகலக்ஷணம்" என்றிவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது; (தடஸ்த்தமென்னும்படி) என்றது பஹிரங்கநிரூபகதயா புறவிதழென்னும் படியென்றபடி; (தாஸ்ய) மாவது சேஷத்வம். இது (அந்தரங்கநிரூபக)மாகையாவது, பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி இருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. இத்தால், (நிரூபக)மாகையாவது, வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வரவ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபகத்வயமும் வஸ்துவுக்கபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே, பகவத்ப்ரகாரதயா லப்தஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு, அசித்திற்காட்டிலுண்டானவாசியை யறிவிக்கிறமாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாக்குமென்றதாய்த்து. (இறே) என்றிவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநகத்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம்; "దాసభూతా స్స్వతస్సర్వే హ్యాత్మానః పరమాత్మనః । నాన్యథా లక్షణం తేషాం బన్ధే మోక్షే తథైవ చ" "தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: । நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம்பந்த்தே மோக்ஷே ததைவ ச" இத்யாதிகளுமுண்டிறே. "அடியேனுள்ளான்" என்றாரிறேயாழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்வானாறுமாஸம் ஸேவித்துநின்று மஹாநிதியாகப்பெற்றவர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்கநிரூபகமாகையாலே நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே ததநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

எச. இது ஸ்வரூபநிரூபகமாகில், ஆத்மாவுள்ளவன்றே துடங்கியுண்டாய்ப்போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே யிப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஔபாதிகமாய்நடக்கக்காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று. (இதுதான்) என்று ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; (வந்தேறி) யாவது ஆகந்துகம்; (அன்று)

ஆ.—யாலே வந்தேறியன்று, "ఆత్మదాస్యం హరేస్స్వామ్యం స్వభావం చ సదా స్మర" "ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர" "நானுமுனக்குப் பழவடியே"னிறே.

௭௫. ஆகில் வந்தேறியாய்ப்போவதேதென்ன, பகவத்பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வ(ஸ்வாதந்த்ர்யமும்)பகவச்சேஷத்வவிரோதியான(அந்யசேஷத்வ)மாய்த்து ஆகந்துகமாய்க்கொண்டு பற்றிக் கழியுண்ணுமதென்கிறார். ஸத்தாப்ரயுக்தம் நித்யஸித்தம், உபாதிப்ரயுக்தம் ஆகந்துகம்.

௭௬. இந்த சேஷத்வப்ரகாசவிரோதியாய்ப் போந்ததென், என்ன, ஸாமாந்யசேஷத்வஸத்பாவவிரோதியாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் என்கிறார்.

அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம்போய் சேஷத்வத்துக்கிசைந்தபின் பகவச்சேஷத்வப்ரகாசவிரோதியாயிருப்பதேதென்ன, நிருபாதிகசேஷிக்கு நிருபாதிகசேஷமாகையாகிற தச்சேஷத்வத்தை ப்ரகாசிக்கவொட்டாமல் மறைக்கும் ப்ரபலவிரோதி, மாதாபித்ருதேவதாந்தரமாகிற ததிதரசேஷத்வ ப்ரதீதியென்கிறார். (ஸ்வாதந்த்ர்ய)ாந்ய (சேஷத்வ)ங்கள் அயதாசேஷத்வ ப்ரதீதி யதாவஸ்திதசேஷத்வப்ரகாசத்துக்கும் நிரோதகங்கள்; இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலையவே அயதாசேஷத்வப்ரமத்திலிசைவுபிறக்கும், அந்த ப்ரமம் குலையவே யதாசேஷத்வப்ரகாசமுண்டாம்.

---

௭௫. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.
௭௬. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதரசேஷத்வம்.

ஜ்.—என்கையாலே ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. "స్వోజ్జీవనేచ్ఛా యది తే స్వసత్తాయాం స్పృహా యది । ఆత్మదాస్యం హరేస్స్వామ్యం స్వభావం చ సదా స్మర" "ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி। ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர" "நானுமுனக்குப்பழவடியேன்" என்னக்கடவதிறே.

௭௫. ஆனால் வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்கள்தானெவையென்ன, இதுக்கு விரோதிகளானவை யென்றருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்றுதுடங்கி. (ஸ்வாதந்த்ர்ய)மாவது - நானெனக்குரியனென்றிருக்கை; (அந்யசேஷத்வ) மாவது பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை; இவற்றை (வந்தேறி) என்கிறது - இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே.

௭௬. இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார் மேல் (சேஷத்வவிரோதி) என்றுதுடங்கி. (சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது - நானெனக்குரியேனென்றிருக்குமளவில், ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேஷத்வத்தையுதிக்கவொட்டாதென்றபடி.

(தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதரசேஷத்வம்) என்றது - ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலைந்து சேஷத்வத்துக்கிசைந்தாலும், பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது, நிருபாதிகசேஷியானவன்பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாதென்றபடி.

ஆ.—எஎ. இப்படி பகவதேகசேஷத்வமேவடிவான ஸ்வரூபத்துக்கு, ஆகந்துகமாலிந்யமறவே சேஷத்வமே நித்யநிரூபகம் என்கிறார், (அஹங்காரம்) இத்யாதியால். ப்ரக்ருதிஸம்பந்த்தநிபந்த்தநமான தேஹாத்மாபிமாநம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநம்என்கிற(அஹங்காரமாகிற) ஸ்வரூபப்ரகாசதிரோதாயகமாய்க்கொண்டு வந்தேறியான (ஆர்ப்பை) ஆசார்யன் ஜ்ஞாநக்கையாலே பற்றறத் (துடைத்தால்) சேஷத்வமேஸ்வரூபமான நிர்மலாத்மாவுக்கு, தேவத்வமநுஷ்யத்வாதிகள்போலழியுமதன்றிக்கே, ஸம்ஸாரதசையோடு மோக்ஷதசையோடு வாசியற ஒன்றிலும்(அழியாதபேர்), "குலதொலடியேன்" "அடியானிவனென்று" "அடியவர்கள் தம்மடியான்" என்னுமதிறே; ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும்அஹங்காரமாலிந்யமறவே, விளக்கினமாணிக்கக்கண்ணாடிபோல் நிர்மலசேஷத்வமே நிரூபகமாயிருக்கும்.

எஅ, எகூ. இப்படி பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபநித்யநிரூபகமென்று சிக்ஷித்த பரமைகாந்திக்கு, தேஹாநுபந்த்தியான (க்ராமகுலாதிகளால்

எஎ. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத்துடைத்தால்
ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.
எஅ. க்ராமகுலாதிகளால் வரும்பேர் அநர்த்தஹேது.

ஜீ.—எஎ. (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்றுதுடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கிறார் மேல், (அஹங்காரம்) என்றுதுடங்கி. அஹங்காரந்தான் தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும இரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது; (ஆர்ப்)பு என்கையாலே அதினுடைய திரோதாயகத்வமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது; அத்தை (துடை)க்கையாவது - ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே ஸவாஸநமாகப் போக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாத பேர்அடியான்) என்றது-ஔபாதிகமான ஜாதிவர்ணாச்ரமாதிகளாலே வந்தழிந்துபோம் நாமங்கள்போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி; (இறே) என்றிவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி; "దాసభూతాస్స్వతః" "தாஸபூதாஸ்ஸ்வத:" "ఆత్మదాస్యమ్" "ஆத்மதாஸ்யம்" இத்யாதிகளிவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள்; ஆகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம், தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிகமென்னக் குறையில்லையென்று கருத்து.

எஅ. அதுவென், க்ராமகுலாதிகளால் வரும் வ்யபதேசமன்றோ நடந்து போருகிறது என்னவருளிச்செய்கிறார், (க்ராம) இத்யாதியால். அதாவது - க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூபஹாநிரூபாநர்த்தகரமென்றபடி; ஆகையாலவற்றாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து.

எகூ. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் மேல், ("ఏకాన్తీ వ్యపదేష్టవ్యః") ("ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:") என்று. "ఏకాన్తీ వ్యపదేష్టవ్యో నైవ గ్రామకులాదిభిః। విష్ణునా వ్యపదేష్టవ్యస్తస్య సర్వం స ఏవ హి" "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:। விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி". இத்தால் பகவதேகபரனாயிருக்குமவன் க்ராமகுலாதிஸம்பந்த்தங்களையிட்டுச்சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத்ஸம்பந்த்தத்தையிட்டு சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானேயிறே என்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வ

ஆ.—வரும்) வ்யபதேசம், சேஷத்வரூபஸ்வரூபஹாநியாகிறமஹாநர்த்தஹேதுவென்றருளிச்செய்து "ఏకాన్తీ వ్యపదేష్టవ్యో నైవ గ్రామకులాదిభిః। విష్ణునా వ్యపదేష్టవ్యస్తస్య సర్వం స ఏవ హి" "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி꞉। விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்றதுக்கு ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)

உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

௭௯. "ఏకాన్తీ వ్యపదేష్టవ్యః" "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய꞉".

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)

உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீ.—யத்நநிவ்ருத்த்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே, இவற்றுக்கு நிதாநமின்னதென்றும், ஏவம்பூதனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யப்ரயோஜநமும் சேஷத்வாதிப்ராதாந்யஹேது ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்கநிரூபகத்வமென்றும், இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத்விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியிலாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்யநிரூபகமாயிருக்குமென்கையாலே இவ்வர்த்தத்தை மூதலித்தும், க்ராமகுலாதிகளாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமும் சொல்லுகையாலே (ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி) இத்யாதிவாக்யம் துடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லை, விஷயநியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும், அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரைவித்யமும், ப்ரபத்தியை யுபாயமாக்கினால் வருமவத்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே வுபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)

உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆ.—௮௦. ஆகஇப்படி அஹங்காரகர்ப்பமான வ்யபதேசமகர்த்தஹேது, அதற்று சேஷத்வவ்யபதேசமுஜ்ஜீவகஹேது, இந்தபகவச்சேஷத்வாந்ய சேஷத்வவிரோதிகளான அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் ஆகந்துகங்கள், பகவச்சேஷத்வமே அந்தரங்கநித்யநிரூபகம், சேஷபூதசைதந்ய தத்கார்யபலம் தத்விஷயப்ரீதிப்ரயோஜநங்கள். ஸ்வப்ரயோஜநஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி தச்சேஷத்வபாரதந்த்ர்யபலம், சேஷத்வபாரதந்த்ர்யவஸ்துப்ராப்திப்ரீதிகர்த்ருத்வங்கள் சேஷியான ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியது, அத ஏவ ப்ராப்திதசையில் நினைவுமவனது, ப்ராப்த்யுபாயமாயிருப்பதும்அவன்னினைவு, அது அநாதிஸித்தமாயிருக்க இவன் ஸ்வார்த்தநினைவுமாறினபோது உபாயமாமென்று ஸிம்ஹாவலோகந்யாயேந ப்ராஸங்கிகமானவர்த்தத்தை தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான வுபாயோபேயங்களின திகாரிகளிருக்கும்படியையருளிச்செய்கிறார்மேல், (உபாயத்தில் [துக்கு]) இத்யாதியால். ஸ்வதந்த்ரனேஸித்தோபாயமென்கிறவத்யவஸாயரூபமானவுபாயத்தில், “[illegible] సదృశంభవేత్” “தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்று ஸ்வாசக்தியைவிட்டு பாரதந்த்ர்யத்தைநோக்கி, லங்காபவநத்திலேபெருமாள்வரவுபார்த்திருந்த(பிராட்டியை)ப்போலே, உபாயாதிகாரியும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரசக்தியைவிட்டு, ஸ்வயத்நாநர்ஹஸ்வரூபத்தையே நோக்கி துஸ்ஸஹமானஸம்ஸாரத்திலே ஸ்வதந்த்ரனுடைய அங்கீகாரகாலத்தைப்பார்த்திருக்கவேணும்; ஸபாமத்யே ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தலஜ்ஜையைவிட்டு, பர்த்தாக்கள்ரக்ஷகரென்னும் ப்ரதிபத்தியையும்விட்டு, க்ருஷ்ணனே ஆபத்ரக்ஷகனென்றத்யவஸித்து, சரணாகதையாய்நின்ற(த்ரௌபதியை)ப்போலே, லௌகிகஸந்நிதியில்தத்ஸங்க்ரஹப்ரவ்ருத்தித்யாகலஜ்ஜையைவிட்டு, உபாயாந்தரங்களிலுபாயத்வப்ரதிபத்தியைவிட்டு, ஸுலபஸ்வாமியே உபாயமென்றத்யவஸித்துக்கொண்டு ப்ரபந்நனாயிருக்கவேணும்; ஒருசேவகன் ஒருசேவகன்வாசலிலே நாயை

அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம்.

௮௦. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும்

அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம்.

ஜீ.—௮௦. அநந்தரம் அதிகாரிசோதநம்பண்ணுகிறது:—உபாயமுபேயார்த்தமாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும்) என்றும், (பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபயமுமபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநன் இன்னவின்னபடி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை

ஆ.—யடிக்க அதுபொறுமல் அவனைநிர்வர, இருவரும் பொருதுபட்டுக்கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒருக்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலே யொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காக தன்னையழியமாறினபடி கண்டால், 'பரம சேதநன் திருவாசலிலே யொதுங்கினால் அவனென்படுமோவென்று தண்டியில் குதித்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே "நாயேன்வந்தடைந்தேன்" என்று அப்படியே பாவித்து பரவ்யாபாரமே ஸ்வவ்யாபாரமாம்படி கண்வளர்ந்தருளின (திருக்கண்ணமங்கையாண்டானை)ப்போலே, ஸ்வவ்யாபாரயோக்யஜாதிஸ்மரணமற்று "காம்பரத்தலை சிரைத்துன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்ப"ராகவேணுமென்கிறார். ஸித்தோபாயபலமான பகவத்கைங்கர்யரூபமாயும் தத்விஷயவிக்ரஹமாயுமிருக்கிற உபேயத்தில், கைங்கர்யாபிநிவேசியான (இளையபெருமாளையும்), ஸ்ரீகார்யம் நிமித்தமாக தம்மையழியமாறின (பெரியவுடையாரையும்), எம்பெருமான் திருமேனியிலே நெருப்புப்படில் செய்வதேதென்னும் பயத்தாலே ஸகுடும்பமாக வணைத்துக்கொண்டு திருமேனியை த்யஜித்த (பிள்ளை திருநறையூரரையரையும்), திருக்குழலோசைகேட்டோடுகிறபோது பர்த்தா கையில் ப்பிடித்துத் தகைய, உன்னெச்சில் சரக்கைக்கொள்ளலாகாதோ வென்று சரீரத்தைவிட்டு, க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட்டின (சிந்தயந்தியையும்போல)வும், உபேயாதிகாரி கைங்கர்யாபிநிவேசியாய் தத்ததீயப்ரேமாந்ததையாலே ஸ்வசரீரத்தை யழியமாறும்படி ப்ரேமாதிகனாயிருக்கவேணுமென்கிறார். பரசமயிகளிட்ட தீ திருநாராயணபுரத்தெம்பெருமான் திருமேனியை ஸ்பர்சியாதபடி, திருநறையூரரையர் தழுவிக்கொண்டு ஸகுடும்பமாக திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாரென்றருளிச்செய்வர்.

அக. உபாயாதிகாரிகளுக்கு நிதர்சநபூதரானாரில், அந்யபரையான (த்ரௌபதி)யில் அநந்யபரையான (பிராட்டிக்கு) நிவ்ருத்த்யதிகாரத்தில் (வாசி), விரோதிவர்கத்தை பஸ்மீகரிக்கவல்ல (சக்தி)யுண்டாகையும், (பிரா

பெரியவுடையாரையும் பிள்ளை திருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

அக. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

ஜீ.—நிதர்சநமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. (உபாயத்துக்கு) என்றது - உபாயத்துக்கதிகாரியாம் போதென்றபடி; உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம்; இப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது உபாயவிஷயத்திலென்றபடி; இப்படியே மற்றையதுவும்.

அக. அவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள் படிகளை அடைவே யருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளை யருளிச்செய்கைக்குடலாக, ப்ரதமத்திலே யுபயர்க்கும் வாசியையருளிச்செய்கிறார், (பிராட்டிக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "తత్తస్య సదృశం భవేత్" "தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், "రక్ష మాం" "ரக்ஷ மாம்" என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி, "శీతో భవ" "சீதோ பவ" என்று நெருப்பை நீராக்கினாப்போலே, "దగ్ధో భవ" "தக்த்தோ பவ" என்று விரோதிவர்கத்தை பஸ்மமாக்கி தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல

ஆ.—ட்டி) யில் (த்ரௌபதிக்கு…வாசி), உறியுண்கிற சேலையை யிடுக்க மாட்டாத(அசக்தி) யுண்டாகையும்.

அஉ. இப்படி சக்தாசக்தைகளாயிருவர்கள் செய்ததென்னென்ன, நாயகசக்தியையேநோக்கும்(பிராட்டி) ஸ்வபாரதந்த்ர்யஹானியைப் பிறப்பிக்கும் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான(ஸ்வசக்தியை) மறுவிடாதபடி(விட்டாள்); ஸ்வசக்தித்யாகம் பரசக்த்யாலம்பநஸூசகம். ஆபத்ஸகன் க்ருஷ்ணனென்று விச்வஸித்து, (த்ரௌபதி) ஸபாமத்த்யே யிருகையையும் விட்டு, பரமபுருஷனை சரணம்புக்கு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான (லஜ்ஜையை) பிற்காலியாமல் (விட்டா)ளென்கிறார்; ஸ்வஸ்வபாவத்யாகம் ஸ்வவிச்வாஸவிசேஷபலமாய் வந்ததிவளுக்கு. ஜாத்யாதிகளிலுத்க்ருஷ்டனான (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்), ஸ்வஜாதிஸ்வவர்ணாநுரூபமான(ஸ்வவ்யாபாரத்தை) வாஸநாருசியுடன்(விட்டான்); பரசக்தியைப்பற்றி ஸ்வசக்தியை விடுகையும், பரைகரக்ஷகத்வத்தைப்பற்றி ஸ்வரக்ஷணாபிமாநத்தை விடுகையும், பரவ்யாபாரத்தைப் பற்றி ஸ்வவ்யாபாரத்தை விடுகையும், உபாயாதிகாரிக்ருத்யமென்றபடி.

அஉ. பிராட்டி ஸ்வசக்தியைவிட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தைவிட்டான்.

ஜீ.—சக்தியுண்டாகையும்; ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத்தள்ளி தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும், நோக்கிக்கொள்ளுகைக்கிடான சக்தி தனக்கில்லாமையும் என்கை.

அஉ. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்ததைதன்னை யருளிச்செய்கிறார், (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று. (ஸ்வசக்தியைவி)டுகையாவது - நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது, நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதொழிகை. "అసన్దేశాత్తు రామస్య తపసశ్చానుపాలనాత్ । న త్వా కుర్మి దశగ్రీవ భస్మ భస్మార్హ తేజసా" "அஸந்தேசாத் து ராமஸ்ய தபஸச்சாநுபாலநாத் । ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா" என்றாளிறே. (லஜ்ஜையைவி)டுகையாவது - துச்சாஸநன் ஸபாமத்த்யே துகிலை யுரிகிறவளவில், லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலை யிடுக்குகையன்றிக்கே, இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு பெருமாளே ரக்ஷகரென்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகனென்று மஹாவிச்வாஸம்பண்ணி மஹாஸபாமத்த்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே யரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்), அதாவது - ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டானென்றபடி; ஒருசேவகனுடைய நாயை ஒருசேவகன் அடிக்க, அவன் அது பொறாமல் அடித்தவனோடே திர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாகயிருக்கிற படியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷேத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலே யொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காக தன்னை யழிய மாறினபடி கண்டால், பரமசேதநனபிமாநத்திலே யொதுங்கினால்அவனென்படுமோவென்று ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களை யடையவிட்டு, அந்நாயோபாதியாகத்தம்மையநுஸந்தித்துக்கொண்டு, அப்போதேவந்துதிருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

ஆ.—அகூ. உபேயாதிகாரிக்ருத்யவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார், (பசியர்) இத்யாதியால். பெரும்பசியராய் சோறுசமைவதெப்போதோவென்று துடித்துக்கொண்டாகாங்க்ஷித்திருப்பார் ஊர்க்க(ட்ட சோறுமுண்ணவேணும்) நாட்டுக்க(டுகிற சோறுமுண்ணவேணுமென்று) மநோரதிக்குமாப் போலே, நாட்டுக்குக் கட்டினகாப்பே காட்டுக்காம்படி கொடியகாட்டுக்கு பித்ருவசநபரிபாலகராய் பெருமாள் முகமலர்ந்து போகிறபோது, "బాల్యాత్ప్రభృతి సుస్నిగ్ధః" "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்தः"என்று பால்யம் துடங்கி திருத்தொட்டிலிணைத்தீண்டவேண்டும்படி ஸுஸ்நிக்த்தரான யிளையபெருமாள் "న చ సీతా త్వయా హీనా న చాహమపి రాఘవ। ముహూర్తమపి జీవావో జలాన్మత్స్యావివోద్ధృతౌ" "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ। முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்று பிராட்டிபோல(பிரியில்) ஸ்வஸத்தை (தரியாமையை முன்னிட்டு)ப் பின்சென்று "భవాంస్తు సహ వైదేహ్యా గిరిసానుషు రంస్యతే। అహం సర్వం కరిష్యామి జాగ్రతస్స్వపతశ్చ తే। పరవానస్మి కాకుత్స్థ త్వయి వర్షశతం స్థితే। స్వయం తు రుచిరే దేశే క్రియతామితి మాం వద" "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே। பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி

அகூ. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும் அடுகிற சோறுமுண்ணவேணுமென்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும்

ஜீ.—அகூ. இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளையபெருமாள்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார், (பசியர்) என்று துடங்கி. அதாவது- (பசியராயிருப்பார்) தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன்பாக்கின சோறும் இப்போதாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணுமென்று மநோரதிக்குமாப்போலே, பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, "பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த்த"ரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்குமுன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிறபடியைக் கண்டு, நீர் நில்லுமென்று நிர்பந்தித்தருள, "కురుష్వ మామనుచరం వైధర్మ్యం నేహ విద్యతే। కృతార్థోఽహం భవిష్యామి తవ చార్థః ప్రకల్పతే" "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே। க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்தः ப்ரகல்பதே" என்றும், கங்கைகடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அநேகமருளிச்செய்ய, "న చ సీతా త్వయా హీనా న చాహమపి రాఘవ। ముహూర్తమపి జీవావో జలాన్మత్స్యావివోద్ధృతౌ" "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ। முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராகமாட்டாமையை முன்னிட்டு "కురుష్వ మామ్" "குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே, "ధనురాదాయ సగుణం ఖనిత్రపిటకాధరః। అగ్రతస్తే గమిష్యామి పన్థానమనుదర్శయన్। ఆహరిష్యామి తే నిత్యం మూలాని చ ఫలాని చ। వన్యాని యాని చాన్యాని స్వాహారాణి తపస్వినామ్" "தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ரபிடகாதரः। அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி பந்த்தாநமநுதர்சயந்॥ ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி ச பலாநி ச। வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்" என்கையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக வடிமை செய்யவேணுமென்றும், தததநந்தரத்திலே "భవాంస్తు సహ వైదేహ్యా గిరిసానుషు రంస్యతే। అహం సర్వం కరిష్యామి జాగ్రతస్స్వపతశ్చ తే" "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்

ஆ.—வர்ஷசதம் ஸ்த்திதே । ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்று சேஷத்வம்கிலே நிற்கும்படி சேஷவ்ருத்தியான வடிமைசெய்யவே ணும்; அதில் இன்னது செய்வன் இன்னது செய்யேன் என்றன்றே, சேஷிக்கபி மதமான எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும்; செய்யுமிடத்து ஸ்வாதந்த்ர்ய விஷம் தட்டாதபடி, ஸ்வதந்த்ரசேஷி ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்றுப் ரார்த்தித்தார்; "ஸுக்ரீவமாருதிவிபீஷணபுண்யபாதஸஞ்சார" த்தாலே சோஷணதாஹநப்லாவகம் பண்ணின திருப்படைவீட்டிலே, பெருமாள் நாச்சியாருடன் பெருமழியோடே நாடுகளிக்கப்புக்குப் புகுந்தபோது, அடிமைக்குக் கூட்டுப்படுவாரொருவருமற்ற காட்டிலே, தாமேயான தனியிடத்துத் தாமேயடிமைசெய்கையாகிற ஸ்வயம்பாகத்திலே, கைங்கர்யாபிநிவேசமாகிற வயிற்றை, பதினாலாண்டு அமைவுதலறப் பெருக்கினபடியாலே, ஸ்ரீபரதாதிகளுடன் பகுந்தடிமைசெய்கையாகிற (ஓப்பூணுண்ணமாட்டாதே)

செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும்வேணும் என்றார்;
படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில்
ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே,

ஜீ.—யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதச்ச தே" என்கையாலே-அதுதன்னிலும் இன்னவின்னவடிமையென்று ஒருநியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொருப்ரதேசத்தைப்பார்த்து பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன, "ఏవముక్తస్తు రామేణ లక్ష్మణస్సంయతాఞ్జలిః। సీతాసమక్షం కాకుత్స్థమిదం వచనమబ్రవీత్" "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி: । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்தமிதம் வசநமப்ரவீத்" என்று - நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்ஜலியுமாய்நின்று, "పరవానస్మి కాకుత్స్థ త్వయి వర్షశతం స్థితే। స్వయం తు రుచిరే దేశే క్రియతామితి మాం వద" "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்த்திதே। ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்கையாலே-அடிமைசெய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி யுசிதகைங்கர்யங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தாரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி.- திருப்படைவீட்டிலே யெழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட வடிமைசெய்கைக்கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர்யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினவன் ஓப்பூணுண்ணமாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீபரதாழ்வான்துடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமுமோரடிமை செய்துநிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக்குடையை யெடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற இரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "ఛత్రచామరపాణిస్తు లక్ష్మణోఽనుజగామహ" "சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோऽநுஜகாமஹ" என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோவென்னில், காட்டுக்கெழுந்தருளுவதற்குமுன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்த:புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித்திருமாளிகையைநோக்கி திருத்தேரிலேயேறி பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யாகாண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது

ஆ.—"ఛత్రచామరపాణిస్తు లక్ష్మణోఽనుజో మహాన్" "சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோஉநுஜகாமஹ" என்று மற்றைத் திருக்கைக்குக் கூறுகொடுக்கமாட்டாத (ஒருதிருக்கையாலே) தம்முடையஆகாராந்தரமான (திருவெண்கொற்றக்குடையையும்) அத்தை தரிக்க ஆசைப்பட்டவிகிற (ஒரு திருக்கையாலே) ஸ்வாகாராந்தரமான (திருவெண்சாமரத்தையும்) சேதநஸமாதியான வவற்றுடன், ப்ரயோஜக கர்த்தாவாய்நின்று (தரித்து) பலர் செய்யுமடிமையைத்தாமொருவரே செய்தார்.

அசு. ஒழிந்த உபேயாதிகாரிகள்மூவரும் செய்ததேதென்ன, அவர்

ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும், தரித்தடிமைசெய்தார்.

அசு. பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்

ஜீ.—சேராது. ஆனால்இவரென்கொண்டிப்படியருளிச்செய்தாரென்னில்; பாத்மபுராணப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். "అథతస్మిన్దినే పుణ్యే శుభలగ్నే శుభాన్వితే । రాఘవస్యాభిషేకార్థం మఙ్గళం చక్రిరే జనాః" "அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுபலக்நே சுபாந்விதே । ராகவஸ்யாபிஷேகார்த்தம் மங்களம் சக்ரிரே ஜநாः" என்றுதுடங்கி பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து, "మన్త్రపూతజలైశ్శుద్ధైర్మునయస్సంశితవ్రతాః । జపన్తో వైష్ణవాన్ సూక్తాన్ చతుర్వేదమయాన్ శుభాన్ ॥ అభిషేకం శుభం చక్రుః కాకుత్స్థం జగతాం పతిమ్ । తస్మిన్ శుభతమే లగ్నే దేవదున్దుభయో దివి ॥ నినేదుః పుష్పవర్షాణి వవర్షుశ్చ సమన్తతః । దివ్యామ్బరైర్భూషణైశ్చ దివ్యగన్ధానులేపనైః ॥ పుష్పైర్నానావిధైర్దివ్యైర్దేవ్యా సహ రఘూద్వహః । అలఙ్కృతశ్చ శుశుభే మునిభిర్వేదపారగైః ॥ ఛత్రంచ చామరం దివ్యం ధృతవాన్ లక్ష్మణస్తథా । పార్శ్వే భరతశత్రుఘ్నౌ తాలవృన్తే వివీజతుః ॥ దర్పణం ప్రదదౌ శ్రీమాన్ రాక్షసేన్ద్రో విభీషణః । దధార పూర్ణకలశం సుగ్రీవో వానరేశ్వరః ॥ జామ్బవాంశ్చ మహాతేజాః పుష్పమాలాం మనోహరామ్ । వాలిపుత్రస్తు తామ్బూలం సకర్పూరం దదౌ ప్రియాత్ ॥ హనుమాన్ దీపికాం దివ్యాం సుషేణస్తు ధ్వజం శుభమ్ । పరివార్య మహాత్మానం మన్త్రిణస్సముపాసిరే" "மந்த்ரபூதஜலைச்சுத்தைர் முநயஸ்ஸம்சிதவ்ரதாः। ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேதமயாந் சுபாந் ॥ அபிஷேகம் சுபம் சக்ருः காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் । தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவதுந்துபயோ திவி ॥ நிநேதுः புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுச்ச ஸமந்ததः। திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந்தாநுலேபநைः॥ புஷ்பைர் நாநாவிதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹः। அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகைः॥ சத்ரம்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ்ததா। பார்ச்வே பரதசத்ருக்நௌ தாலவ்ருந்தே விவேஜதுः॥ தர்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷணः। ததார பூர்ணகலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வரः॥ ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாதேஜாः புஷ்பமாலாம் மநோஹராம்। வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்பூரம் ததௌ ப்ரியாத்॥ ஹநுமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம்। பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ்ஸமுபாஸிரே" என்று பாத்மபுராணத்தில் உத்தரகண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாமத்த்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. "ఛత్రంచ చామరం దివ్యం ధృతవాన్" "சத்ரம்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும்தரித்து) என்றருளிச்செய்தது.

அசு. (பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பையுபேக்ஷித்தார்கள்).-ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரைப்பெரியவுடையார்என்றுய்த்து

ஆ.—களில் மிதுநவிச்லேஷத்தில் தம்மையழியமாறும்பெரியவுடையாரும், அச்சேர்த்தி நித்யமாகவேணுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும், ப்ரேமபாரவச்யத்தாலே கைங்கர்யோபகரணமான திருமேனியை அழிவுக்கிட்ட சரக்காக்கி உபேக்ஷித்தார்கள்; "చిన్తయన్తీ జగత్సూతిం పరబ్రహ్మస్వరూపిణమ్। నిరుచ్ఛ్వాసతయా ముక్తిం గతాన్యా గోపకన్యకా" "சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்று பர்தாவரத் தகைவுபட்ட சிந்தயந்திக்கு, அப்போதே க்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணப்பெறாமல் துவண்ட வுடம்பு, இவளுபேக்ஷித்து விடவேண்டாதபடி, க்ருஷ்ணவிக்ரஹஸ்நேஹமாத்மாவை யிருஞ்சிந்

> பையுபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போய்த்து.

ஜீ.—நம்முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளித்தம்மையங்கீகரித்து "ఇహ వత్స్యామి సౌమిత్రే సార్ధమేతేన పక్షిణా" "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா" என்றவன்று துடங்கி திருவடிகளுக்குமிகவும்பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக்கு ஆஸந்நமாக வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன்வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக் கொண்டுபோக, அப்போது பிராட்டி இவரையொரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலேகண்டு "என்னையிவனிப்படி யபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்" என்று இவர் பேரைச்சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்தஆர்தத்த்வநியைக்கேட்டுணர்ந்து, ராவணன்கொண்டுபோகிறபடியைக்கண்டு "உனக்கிது தகாதுகாண்" என்று தர்மோபதேசம்பண்ணினவளவில் அவன்கேளாமையாலே, "நம் ப்ராணனோடிதுகண்டிருக்கக்கடவோமல்லோம் யுத்தம்பண்ணிமீட்குதலில்லையாகில் முடிதல்செய்யக்கடவோம்" என்றத்யவஸித்து அதிபலபராக்ரமராகையாலே அவனோடே மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி, அவன்கையாலேயடிபட்டுவிழுந்து தம்திருமேனியை விட்டாரிறே.—பிள்ளை திருநறையூரரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப்பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக்கோயிலிலே அக்நிப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளுநின்றவர்களெல்லாரும்புறப்பட்டோடிப்போகச் செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக்கழிவு வருகிறபடியைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்கமுடிவதாகவத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளுமிவரைவிட்டுப்போகோமென்றுநிற்க, அவர்களும் தாமும் கூட வதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. (சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போய்த்து).-அதாவது:—"కాచిదావసథస్యాన్తః స్థిత్వా దృష్ట్వా బహిర్గురుమ్। తన్మయత్వేన గోవిన్దం దధ్యౌ మీలితలోచనా॥ తచ్చిత్తవిమలాహ్లాదక్షీణపుణ్యచయా తథా। తదప్రాప్తిమహాదుఃఖవిలీనాశేషపాతకా॥ చిన్తయన్తీ జగత్సూతిం పరబ్రహ్మస్వరూపిణమ్। నిరుచ్ఛ్వాసతయా ముక్తిం గతాన్యా గోపకన్యకా" "காசிதாவஸதஸ்யாந்தே ஸ்த்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் । தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்த்யௌ மீலிதலோசநா ॥ தச்சித்தவிமலாஹ்லாதக்ஷீணபுண்யசயா ததா । தத ப்ராப்திமஹாதுக்கவிலீநாசேஷபாதகா ॥ சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்கிறபடியே திருக்குரவையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தேறப் போவதாகப்புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சநத்தாலேபோகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்த்யாநம்பண்ணி, தத்கதசித்தையாகையாலே வந்த நிர்மலஸுகத்தாலும் ததப்ராப்திநிபந்தநமான நிரவதிக

ஆ.—கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கக் கொள்வதாய், நினைவறத் தன்னடையே விட்டுப்போய்த்து.

அரு. இந்த வுபயவிதாதிகாரிகள் அநுஷ்ட்டாநதாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்துக்கு) இத்யாதியால். ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபப்ரபத்த்யு பாயத்துக்கு ஒருவனதிகாரியாம்போது, நிதர்சநமான மூவரையும்போலே ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வயத்நசக்தியும், த்யாகஸ்வீகாரங்களில் பிற்காலிக்கப் பண்ணும் லஜ்ஜையும், ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிருத்தமான யத்நமும், தத்ததக்நத்தஸ்பர்சமற உபாயசக்த்யா குலையவேணும்; அநுரூபமான வுபேயத்துக்கதிகாரியாம்போது, நிதர்சநமான நால்வரையும்போலே கைங்கர்யப்ரேமமும், ப்ரேமத்தாலே தன்னுடம்பைப் பேணுமையும், விக்ரஹாநுபவம் பெறுவிடில் முடியும்படி தரியாமையும், உபயவைலக்ஷண்யப்ரகாசத்தாலே யுண்டாகவேணும்; இப்படி செய்யாவிடில் தத்ததிகாரிபூர்த்தியில்லை.

அசு. பிள்ளைதிருநறையூரரையர் வலிய திருமேனியை த்யஜிக்கை சாஸ்த்ரவிருத்தமன்றோவென்ன பரிஹரிக்கிறார்மேல், (இவனுக்கு) இத்யாதியால். பகவத்ப்ரேமாந்தனான இவனுக்கு, "ఇదం శరీరం" "இதம் சுர்

அரு· உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலையவேணும்; உபேயத்துக்கு, ப்ரேமமும் தன்னைப்பேணுமையும் தரியாமையும் வேணும்·

அசு· இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது,

ஜீ.—துக்கத்தாலும் ப்ரக்ஷீணசேஷபுண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம்செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாபக்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத்தானுபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை.

அரு. ஆக, இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச்சொல்லி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்துக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம்தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற வுபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில், நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக்கதிகாரியாம்போது, சேஷியைப்பிரியாதேநின்று எல்லாவடிமையுமவனேவினபடி செய்யவேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அதுகண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி.—ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது-இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

அசு. "విష్ణోః కార్యం సముద్దిశ్య దేహత్యాగో యదా కృతః। తదా వైకుణ్ఠమాసాద్య ముక్తో భవతి మానవః" "விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹத்யாகோ யதா க்ருத:। ததா வைகுண்ட்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதிமாநவ:" என்றுக்நேயபுராணத்திலும், "దేవకార్యపరో భూత్వా స్వాం తనుం యః పరిత్యజేత్ । స యాతి విష్ణుసాయుజ్యమపి పాతకకృన్నరః" "தேவகார்யபரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத்। ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமபி பாதகக்ருந்நர:" என்று வாயவ்யத்திலும், "రఙ్గనాథం సమాశ్రిత్య దేహత్యాగం కరోతి యః। తస్య వంశే మృతాస్సర్వే గచ్ఛన్త్యాత్యన్తికం లయమ్"

ஆ.—யாத்” என்கிற விதிப்ரயுக்தமாய் சோபாதிதேஹாநுகமாய்வரும் நிஷித்தமான சரீரத்யாகத்தையிறே விதத்யதிக்ரமபீதியாலே வருந்தித் த்யஜிக்கலாவது; ப்ராப்தவிஷயராகப்ராப்தமாய் விதத்யநுஸாரம்பண்ணவொட்டாத ராகப்ரேரித ஸ்வசரீரத்யாகத்தை வருந்தியும் த்யஜிக்க வொண்ணாதிறே. ஸ்வதோஷத்தாலே வருமதிலே தோஷம் வநுரிக்கவல்லது, ப்ராப்தராகத்தால் வருமதில் தோஷப்ரஸங்கமேயில்லையென்றபடி; ‘మన్నిమిత్తకృతం పాపమపి ధర్మాయ కల్పతే మామనాదృత్య ధర్మోఽపి పాపం స్యాన్మత్ప్రభావతః’’ ‘‘மந்நிமித்தக்ருதம் பாபமபி தர்மாய கல்பதே|மாமநாத்ருத்ய தர்மோऽபி பாபம் ஸ்யாந்மத்ப்ரபாவத:” என்னாநின்றதிறே.

௮௭. ஸ்வசரீரத்யாகரூபவ்யவஸாயம் பாரதந்த்ர்யதூஷணமாகாதோவென்ன, உபாயாதிகாரிக்காம் அல்லது உபேயாதிகாரிக்கு தூஷணமாகாதென்கிறார், (உபாயத்வ) இத்யாதியால். ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவை யுபாயமென்று பரதந்த்ரவஸ்து வநுஸந்திக்கிற வுபாயத்வாநுஸந்தாநம், தன்னை நு

ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

௮௭. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

ஜீ.—‘‘ரங்கநாதம்ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய:| தஸ்யவம்சே ம்ருதாஸ்ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்”என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிகபர்வத்தில் வைஷ்ணவதர்மசாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே ‘‘అగ్నిప్రవేశం యశ్చాపి కురుతే మద్గతాత్మనా। స యాత్యగ్నిప్రకాశేన విమానేన మమాలయమ్॥ ప్రాణాన్ సంత్యజతి యో మర్త్యో మాం ప్రపన్నోఽప్యనాశకమ్। బాలసూర్యప్రకాశేన వ్రజేద్యానేన మద్గృహమ్” ‘‘அக்நிப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா| ஸ யாத்யக்நிப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம்|| ப்ராணாந்ஸந்த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோऽப்யநாசகம்| பாலஸூர்யப்ரகாசேந வ்ரஜேத் யாநேந மத்க்ருஹம்” என்று பகவான்தானே யருளிச்செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷஸாதநமாகச்சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அநந்யஸாதநனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நராயிருக்கிறபிள்ளை திருநறையூரரையர் இத்தையநுஷ்டிப்பானென் என்ன வருளிச்செய்கிறார்,(இவனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது ‘‘ఇదం కుర్యాత్’’ ‘‘இதம் குர்யாத்”என்று ஒருவிதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி யிவனுக்குக் கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன்விரஹத்திலாற்றப்போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில்ராகப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப்போகாதிறேயென்கை.

௮௭. வைதமாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்யஜமாவானேன் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே. (உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது—வைதமாய் வரும் தசையில் தேஹத்யாகரூபப்ரவ்ருத்தியில் உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்யாகரூப ப்ரவ்ருத்தியினின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி.(உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்)என்றது—ராகப்ராப்தமாய் வரும்தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக்கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை யதிலே மூளுவிக்குமென்றபடி.—அன்றிக்கே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத்விஷயத்திலுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த

ஆ.—ரும்பு நறுக்கவொட்டாதபடி ஸ்வயத்நநிவர்த்தகமாயிருக்கும்; நித்ய சேஷவிக்ரஹமே நித்யோபேயமென்கிற தத்விக்ரஹவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநாநுரூபமான உபேயத்வாநுஸந்த்தாநம், துரும்பெழுந்தாடும்படி தன்னை ஸ்வயத்நத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். ஸ்வதந்த்ர நித்யோபாயோபேயாநுஸந்த்தாநம் நிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்திநிஷ்டையைப் பிறப்பித்து, உபயாதிகாரத்தையும் நிலைப்பிக்குமென்றபடி.

அஅ. ப்ரவர்த்தகமான துர்நிவார தத்ப்ராவண்யம் ஏது செய்வியாதென்கிறார் மேல், (அப்ராப்த) இத்யாதியால். ஸ்வரூபநாசகமாய்க்கொண்டு அப்ராப்தமான ஹேயவிஷயங்களிலே, ஒன்றாலும்மீளாதபடி ஸக்தனானவன், அவ்விஷயந்தனக்கு வருந்தியும் லபிக்கவேணுமென்று அதிஸாஹஸங்களைக்கோலி தன்னையழியமாறியிராநின்றால், ஸ்வரூபவர்த்தகமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமாய் நிரதிசயபோக்யமான பகவத்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்னும் அநிவாரிதப்ராவண்ய பரவசனானவுபேயாதிகாரிக்கு, தன்னையழியமாறும்படியான ப்ரவ்ருத்தி விசேஷமுண்டாமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே யென்கிறார். ஒருவேச்யாஸக்தன் அவளுக்கு வ்யாதியாற ப்ரார்த்தித்து ஒருதேவதைக்கு தன்தலையறுத்துக் கொடுத்தானென்றருளிச்செய்வர்.

அகூ. இந்தப்ரேமகார்யப்ரவ்ருத்தி, உபாயாதிகாரிக்குப்போல வுபாயாந்தர்கதமாகாதென்கிறார் மேல், (அநுஷ்ட்டாநமும்) இத்யாதியால்.

அஅ. அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அதுலபிக்கவேணும் என்றிராநின்றால்; ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

அகூ. அநுஷ்ட்டாநமுமநநுஷ்ட்டாநமுமுபாயகோடியிலந்வயியாது.

ஜீ.—கமாம்; ராகப்ராப்தமாய்வரும்போது, அவ்விஷயத்திலுபேயத்வாநுஸந்த்தாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமாமென்னவுமாம்.

அஅ. இப்படியொரு ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே, தத்விஷயப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான நிலைவிளையக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே. அதாவது-ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறியாகிலுமவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹத்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்றால், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப்பற்ற தன்னை யழியமாறுகையாகிற விது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமன்றோவென்கை.—ஒருவேச்யையளவிலே ஒருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டுபோருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதிகனக்க வந்தவளவிலே, "இவளாறியெழுந்திருந்தவாறே நானென் தலையை யரிந்துதருகிறேன்" என்று ஒருதைவத்துக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தன்தலையையரிந்துகொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

அகூ. உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றும் சொன்ன வநுஷ்ட்டாநங்கள்போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அநந்யஸாதநனுக்கு அநுஷ்ட்டாநமானவிந்ததேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயகோடியிலே அந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அநுஷ்ட்டாநமும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அநுஷ்ட்டாநமாகச்சொன்ன ஸ்வசக்தித்

ஆ.—பூர்வாதிகாரிகளுக்குண்டான ஸ்வசக்தித்யாகாதிவிசிஷ்டாநுஷ்டானம் உத்தராதிகாரிகளில் ஒருவருக்குண்டான ஸ்வசரீரத்யாகபர்யந்தமான பரத்ருஷ்ட்யா தோன்றுகிற அநநுஷ்டானமும், ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான வுபாயகோடியி லொருபடியாலுமந்வயியாது; ஸ்வரூபத்திலும் ப்ராப்யத்திலுமந்வயிக்குமித்தனை.

௯௦. இப்ப்ராவண்யம் விசிஷ்டவேஷவிரோதிகளை ஊட்டுகிறவளவேயோ, நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதிகளிலும் ஊட்டுகிறதில்லையோ வென்கிறார், (அநந்யோபாயத்வமும்) இத்யாதியால். "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்கிற வநந்யோபாயத்வமும் குலையும்படியான "நோற்கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்" என்கிற வுபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" "உனக்கேயாளாய்த் திரிகின்றோம்" என்கிற வநந்யோபேயத்வமும் குலையும்படியான "யாமணிவோம்" "நமக்கே நலமாதலில்" என்று ஸ்வரஸத்வாந்வயமாகிற உபேயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியும், "தேவாதிதே

௯௦. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகாணாநின்றோமிறே.

ஜீ—யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராந்தர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்டானமாகச்சொன்னஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாயபுத்த்யாவநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியில் அந்வயியாது; உபேயாதிகாரத்திலேயந்தர்ப்பவிக்குமத்தனையென்கை. 'உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யாவநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில்ப்ரபந்நனானவன் உபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யா பண்ணுகிற புண்யதேசவாஸாதிகளுமுபாயகோடியிலே அந்வயிக்கவேணுமிறே.

௯௦. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே அந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைத்தல் வருமித்தனையிறே; அது ப்ரேமபரவசர்க்கவத்யமன்றென்கைக்காக ப்ரேமபரவசர்ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார், (அநந்யோபாயத்வமும்) என்று துடங்கி. அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - "திருந்தவே நோற்கின்றேன்" "நோற்கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்" "குதிரியாய் மடலூர்தும்" "ஓதிநாமம்" "ஊராதொழியேன் நான் - வாரார்பூம்பெண்ணைமடல்" "உலகறிய வூர்வன்நான் —மன்னிய பூம்பெண்ணைமடல்" என்று-நோன்புநோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை, அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், "தூமலர்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்" என்றும் தனக்கதிசயந்தேடத்துடங்குகை. அநந்யதைவத்வம்குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - "காமதேவா வுன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்" "பேசுவதொன்றுண்டிங்கெம்பெருமான்" என்று-காமன்பக்கலிலே தேவதாபுத்திபண்ணி யாராதிக்கை. (காணாநின்றோமிறே) என்றது - ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள்பக்கலிலுமுண்டாகக் காணாநின்றோமிறே யென்கை. முன்பு சொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்குபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிறமாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரேவுபாயபுத்த்யா

ஆ.-வனைச் .. சேவி" க்கையாகிற வநந்யதைவத்வமுங்குலையும்படியான "உன்னையுமும்பியையுந்தொழுதேன்" என்கிற வநந்யசேஷத்வ விருத்தப்ரவ்ருத்தியும், உபேயப்ராவண்யமடியாக "மயர்வறமதிநலமருள" ப்பெற்றுத்தெளியக்கண்டவர்களுக்குமுண்டாகக் காணாநின்றோமிறே.

௯௧. பாரதந்த்ர்யபோதத்வாநந்யார்ஹத்வபஞ்ஜகங்களான விந்தப்ரவ்ருத்திகள், ஹேதுபேதத்தைப்பற்ற ச்லாக்யங்களாயிருக்குமென்கிறார், (ஜ்ஞாநவிபாகம்) இத்யாதியால். ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநத்தின் விசேஷபரிபாகரூபபக்திகார்யமாய் கர்தவ்யாகர்தவ்யவிவேகதிரோதாயகபாரவச்யரூபமானவஜ்ஞாநத்தாலே, பக்திபரவசர்க்கு ஸ்வசரீரத்யாககாமபஜநாதியாய்வருமவையான வ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம், ச்லாக்யங்களுமாய ப்ரார்த்தநீயங்களுமாகையாலே (அடிக்கழஞ்சுபெறும்). ஜ்ஞாநதசையில் வருமஜ்ஞாநகார்யங்களாய்த்து ஸ்வரூபஹாநியைப் பிறப்பிக்குமத்தனையல்லது, பக்திபாரவச்யதசையில் வருமஜ்ஞாநகார்யம் ஸ்வரூபவர்த்தகமத்தனை யென்றபடி.

௯௨. இந்த பக்திப்ரேரிதவ்ருத்திகள், பூர்வபாவியான வுபாயப்ரதிபந்தகங்களாகாதென்கிறார் மேல், (உபாயபலம்) இத்யாதியால். உபாயஜ்ஞாநாநந்தரபாவியான உபேயப்ராவண்யகார்யங்களாய்க்கொண்டு இவையுண்

௯௧. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.
௯௨. உபாய பலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

ஜீ.—வநுஷ்ட்டிதமானவையிறே யிவை ; ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கிது அவத்யமன்றென்று கருத்து.

௯௧. இத்தனையும் சலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவையொன்றுமாதரணீயமன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே. (ஜ்ஞாநவிபாக)மாவது—"ஞானங்கனிந்தநலம்" என்கிறபடியே- ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாகரூபையானபக்தி; அதின்கார்யமான (அஜ்ஞாந)மாவது- அந்தபக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாபாவம் ; அத்தாலேவரும் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது- அதி ச்லாக்யங்களாயிருக்குமென்றபடி. கர்மநிபந்தநமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

௯௨. ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் ஸஹியாதஸித்தோபாயத்தின் காரியகரத்வத்துக்குப்ரதிபந்தகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபாய) இத்யாதியாலே. (உபாய பலம்) என்றது-ஸித்தோபாயமான வவன்பண்ணின க்ருஷிபலமென்றபடி. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" "பேரமர்காதல்கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்றும் ஏவம்பூதப்ரவ்ருத்திஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனுமவனேயிறே; ஆகையாலே, பக்திபாரவச்யநிபந்தநமான விப்ப்ரவ்ருத்தியை உபாயபலமென்கிறது. (உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது) என்றது- ப்ராப்யத்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலை படுகிற வலமாப்பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப்படிப்படப் பெறுவதே என்று அவன்முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை துடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு, உபேயத்திலே

ஆ.—டாகையாலே, உபாயத்தின் பலமாய், உபாயஸ்வீகாராநந்தரபாவிகளான ஆநுகூல்யாதிகள்போலே, பகவத்கைங்கர்யரூபோபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிற காமபஜநாதியான விவைதனக்கு, பூர்வபாவியான வுபாயத்துக்கு அநுதயாபாதகப்ரதிபந்தகமாகாது சேஷிக்கதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸித்தஸாத்யஸமாகமென்கிருர்.

கூங. தத்ப்ராப்த்யர்த்தமாக வருமிவற்றுக்கு ஸாதநத்வந்தான் வரில் தட்டென் என்கிருர், (விளம்பாஸஹம்) இத்யாதியால். பலவிளம்பத்தை ஸஹியாதென்றன்றோ ஸித்தஸாதநந்தனக்கு உபாயாந்தரங்களைப்பற்ற ஏற்ற முண்டாகிறது; அத்தைப்பற்றவும் விளம்பாஸஹத்வமிவற்றுக்கே யதிசயித்திருக்கையால், இவைதானும் ஸித்தோபாயவிசேஷங்களானல் வரும்தட்டென் என்றுகருத்து. இவன் இவற்றிலே ப்ரயவதற்குமுன்னே, அவனை த்வரித்துக்கொண்டு வரப்பண்ணுமவையிறே யிவை. ஆனால் ஸித்தோபாய த்வித்வம் வாராதோவென்னவேண்டா, ஒன்று ஜ்ஞாநதசையிலும் ஒன்று பக்திதசையிலும் வருகையால்; ஏகதசையில் வரிலிறே ஸமவிகல்பம்வருவது.—அன்றிக்கே, சேஷிக்கதிசயகரமாகையாலே ஸாத்யமான

கூங. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்

ஜீ.—அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கை. (உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது - ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகாதென்றபடி.

கூங, இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாயப்ரதிபந்தகமாகாதென்னுமிடம்சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்தோபாயஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர்மேல், (ஸாத்யஸமாநம்) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - ஸாத்யவஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், பலவிளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்துகொடுக்குமென்றுமிறே இதரஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யத்தில்ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்ரஹந்தன்னிலிழிகிறது; அவை இரண்டுமிவற்றுக்குமுண்டென்றுகருத்து. எங்ஙனேயென்னில் - மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக்கதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களாயிருக்கையாலும், மடலூருதல்கோன்புநோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே, ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக்கொண்டுவந்து இவர்கள் காலிலேவிழும்படிபண்ணிக்கொடுக்கையாலே பலவிளம்பாஸஹங்களாயிருக்கையாலும், ஸித்தஸாதநம்போலே இதரஸாதநங்களிற்காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்யமடியாக விவற்றிலிழிகிற வாகாரமுமொத்திருக்கையாலே. இத்தால் - ஸித்தோபாயத்தையொழியவுமிது தானே கார்யம் செய்யவற்ருகையாலே, தத்ப்ரதிபந்தகமென்னும் தூஷணமில்லையென்றுகருத்து.— அன்றிக்கே, (உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றத்தை இன்னமும் முகபேதத்தாலே வ்யபாதிக்கிருர், (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-பால்மருந்தாமாப்போலே ஸாத்யவஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோடொத்திருக்குமென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்குமளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொருது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றோ ஸாதநாந்தரத்திற்காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகாரத்வயமும் ஸாத்யப்ராவண்யஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாகவிளைந்து க்ஷணகாலவிளம்பம் பொருமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடுக்கைமு

ஆ.—கைங்கர்யஸமாநமாய், இதரஸாதநங்கள்போலன்றியேபலவிளம்பாஸஹமாயிருக்குமென்றிறே ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்; அப்படியே யிவையுமென்று ஸாத்யஸமாநத்தை மேலேகூட்டியுமருளிச் செய்வர்.

ஹேதுஸாம்யத்தாலிவையும் ஸித்தஸாதநமாமென்கிறார் மேல் (ஸாத்யப்ராவண்யம்) இத்யாதியால். கைங்கர்யரூப ஸாத்யப்ராப்தி ப்ராவண்யமடியாகவிறே தத்விளம்பாஸஹமான ஸித்தஸாதநத்திலிழிகிறதும்; தத்விக்ரஹாநுபவரூபகைங்கர்யப்ராவண்யத்தாலே இவற்றிலே யிழிகையால், இவற்றையும் ஸித்தஸாதநம் என்னலாமென்று கருத்து. ஆக, பக்திபாரவச்யகார்யங்களான காமப்ஜநாதிகள் உபேயாந்தர்கதமாய்க்கொண்டு, உபாயப்ரதிபந்தகமாகாதென்றதாய்த்து.

௯௩. இப்படி ப்ரவர்தகமான விந்த ப்ராவண்யம் ஆத்மகுணகணகாரணமாயிருக்குமென்கிறார், (இவனுக்குப் பிறக்கும்) இத்யாதியால். ஸத்வகுணோத்மேஷமுடைய விவனுக்கு ஆசார்யாங்கீகாரஹேதுவாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும் முமுக்ஷுத்வமுக்தத்வாநுகுணமான ஜ்ஞாநாத்யாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும், ப்ரகாச ப்ரதாநஹேது ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த் துடிப்பிக்குமிந்த பகவத்ப்ராவண்யம்.

துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

௯௪. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

ஜீ.—தலான விஸ்ஸாதநத்திலிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூதப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச்செய்கிற விப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக்குடலாமித்தனையல்லது, தத்ப்ரதிபந்தகமாகாதென்று கருத்து. ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்வர, பிள்ளைதிருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே, பகவத்ப்ரபந்நனாயிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்விஷயப்ராவண்யத்தால்வரும் ஸ்வதேஹத்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமல்லாமையாலே அதுதானுபாயகோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேமபரவசர்க்கு தோஷாயவன்று, புத்திபூர்வகமாகவநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக்கண்டவர்கள்பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாநமூலமேயாகிலும் ப்ரேமகார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையால் அதிச்லாக்யங்கள், ஸித்தோபாயப்ரதிபந்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே, அத்தோடொக்கச்சொல்லலாம்படியன்றோ இவற்றின்பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணுமை) என்று சொன்ன விது அநந்யஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னுமதிசங்காபரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

௯௪. ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம்விஷயவைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, சமதமாத்யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையுமிதுதானேயுண்டாக்குமென்கிறார்மேல், (இவனுக்கு)என்றுதுடங்கி. "శమదమనియతాత్మా" "சமதமநியதாத்மா" "అమానిత్వమ్" "அமாநித்வம்" இத்யாதியிற்சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநனுக்குண்டாகத் தக்கஆத்மகுணங்கள் தானநேகமுண்டிறே; அவையெல்லாவற்றுக்குமிந்த ப்ராவண்யம்(ப்ரதாநஹேது) வாகையாவது - அநுகூலஸஹவாஸசாஸ்த்ராப்யாஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்யஹேதுவாயிருக்கை.

ஆ.—கரு. உக்தார்த்தப்ரமாணோபாதாநம்பண்ணுகிறார், ("மாற்பால்") இத்யாதியால். "*மாற்பால்மனஞ்சுழி" த்தபின்பிறே "மங்கையர்தோள் கைவிட்ட"து; ("పరమాత్మని యో రక్తః" "பரமாத்மநி யோ ரக்த") என்று பரமாத்மாவின்பக்கல் ரக்தியுண்டானபிறே அபரமாத்மாக்கள்பக்கல் விரக்தியுண்டாவது; அந்தமிதுநசேர்த்தியைக் கண்ட பின்பிறே இந்த ஐச்வர்யகைவல்யங்களை யொழிந்தது.

கசு. ப்ராவண்யஹேதுகுணப்ரதாநங்கள் இன்னதென்கிறார், (ஆத்மகுணங்களில்) இத்யாதியால். ஸ்வாதிகாராபேக்ஷிதஜ்ஞாநாத்யாத்மகுணங்களில், அதிகாராந்வயப்ரதாநம் பாஹ்யகரணநியமநரூபமான சமமும் அந்தஃகரணநியமநரூபமான தமமுமென்கிறார்; "శాన్తో దాన్త ఉపరతస్తితిక్షుస్సమాహితః" "சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹித" "శమదమనియతాత్మా" "சமதமநியதாத்மா" இத்யாதிப்ரமாணஸித்தங்களிறே யிவை.

கரு. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப," "పరమాత్మని యో రక్తః" "பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ" "கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து".

கசு. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

ஜீ.—கரு. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார், ("மாற்பால்") என்றுதுடங்கி. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்" என்று-ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடையதோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மனஸ்ஸை வைக்கவெளிதாமென்றும்; "పరమాత్మని యో రక్తో విరక్తో ఽపరమాత్మని" "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ உபரமாத்மநி" என்று - பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதரவிஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும்; "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு - கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுழலுமைங்கருவிகண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்" என்று-பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமாயொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கேப்ரவணனாய், ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனானேனென்றும் பகவத்ப்ராவண்யமிதரவிஷயவிரக்திஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

கசு. பகவத்ப்ராவண்யமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷயவிரக்திஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை தர்சிப்பிப்பானென் என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று. (சம)மாவது - அந்தஃகரணநியமநம்; (தம)மாவது - பாஹ்யகரணநியமநம்; "శమశ్చిత్తప్రశాన్తిస్స్యాద్దమశ్చేన్ద్రియనిగ్రహః" "சமச்சித்தப்ரசாந்திஸ்ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரியநிக்ரஹஃ" என்னக்கடவதிறே. "క్షమా సత్యం దమశ్శమః" "க்ஷமா ஸத்யம் தமச்சமஃ" என்கிறவிடத்தில் "దమో బాహ్యకరణానామనర్థవిషయేభ్యో నియమనమ్; శమోఽన్తఃకరణస్య తథా నియమనమ్" "தமோ பாஹ்யகரணாநாமநர்த்தவிஷயேப்யோ நியமநம்; சமோஉந்தஃகரணஸ்ய ததா நியமநம்" என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது; மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்தசமதமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாதகுணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து — அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம், ஸகலாத்மகுணோத்பத்திக்கும் ஹேதுவென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்மகுணங்களில்

ஆ.—௬ஐ. இவை யிரண்டாலும் வரும் ப்ரயோஜநவிசேஷங்களை ஆரோஹணக்ரமத்தாலும், ப்ரதாநப்ரயோஜநமான ப்ராப்யலாபஹேதுபரம்பரைகளை அவரோஹணக்ரமத்தாலுமருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவையிரண்டும்) இத்யாதியால். ப்ரதாநகுணங்களான விவையிரண்டும், ஸதாசார்யபகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிலைநிற்க வுண்டாகப்பெற்றால், இவை கண்டுகந்து விசேஷேண கடாக்ஷிக்கும் ஹிதைஷியான ஸதாசார்யன், ஸ்வாபிமதார்த்தத்தையுபதேசிக்கும்படி கைபுகுரும்; இது ப்ரதமாங்கீகாரமல்லாமையால் ஸஹேதுகத்வதோஷம் வாராது; முன்பு நிர்ஹேதுகமாக வங்கீகரித்தபின்பு, சமதமாதிகண்டுகந்துவிசேஷமாக வங்கீகரிக்கையுமுண்டிறே. இத்தலையில் நன்மைகண்டுகக்கும் ஹிதைஷியான ஸதாசார்யன், ஜாத்யந்த்தனுக்கு நிதிபோல கைபுகுந்தவாறே, ஸ்வரூபாதிப்ரகாசகமான மாணிக்கச் செப்பான திருமந்த்ரம், ஸ்வார்த்தாநுஸந்த்தாநபரனும்படி கைபுகுரும்; அர்த்தப்ரதாநமான திருமந்த்ரம்அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக கைபுகுந்தவாறே, அதில்ச்சமித்த "ஸ்ரீஸ்தநாபரண"மான வீச்வரன் "இனிநான்போகலொட்டேன்" என்

௬ஐ. இவையிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன்கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது

ஜீ.—ப்ரதாநமேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

௬ஐ. இந்தசமதமங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ பலபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவை யிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்கு பூர்வபாவியான வளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்தசமதமங்களி(ரண்டுமுண்டானால்ஆசார்யன் கைபுகுரு)கையாவது- இவ்வாத்மகுணம்கண்டுகந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படியிவனுக்குவச்யனாகை. "తస్మై స విద్వానుపపన్నాయ సమ్యక్ప్రశాన్తచిత్తాయ శమాన్వితాయ। యేనాక్షరం పురుషం వేద సత్యం ప్రోవాచ తాం తత్త్వతో బ్రహ్మవిద్యామ్" "தஸ்மை ஸவித்வாநுபபந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய । யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்று- சமதமோபேதனைக்கொண்டு உபபந்நனைவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்த்வதঃ உபதேசிக்கச்சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச்சொன்ன சமதமங்களுக்கு, "ఏతేన శ్రవణోపయుక్తమవధానం వివక్షితమ్-న తూపాసనోపయుక్తాత్యన్తేన్ద్రియజయాదిః" "ஏதேந ச்ரவணோபயுக்தமவதாநம் விவக்ஷிதம்-நதூபாஸநோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரியஜயாதி:" என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்க்யாநம் பண்ணிற்று.—(ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம்கைபுகுரு) கையாவது "తన్మన్త్రం బ్రాహ్మణాధీనమ్" "தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்" என்று- திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, தது பதேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன் நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்ட்டிதமாகை.—"బ్రహ్మవిద్బ్రహ్మణో విదుః" "ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோவிது:" என்கையாலே - "బ్రాహ్మణాధీనమ్"

ஆ.—னும்படி கைபுகுரும்; ஸ்வதந்த்ரனை யீச்வரன் பரதந்த்ரனும்படி கைபுகுந்தவாறே, “மற்றது” வான “வைகுந்தமாநகர்” “கையதுவே” என்று இதர வ்யாவ்ருத்த முக்தப்ராப்யபூமியான பரமபதம், “பொன்னுலகாளீரோ” என்று தானுகந்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி கைபுகுரும்.

௯௮. பரமபதப்ராப்திரூபப்ராப்யலாபம், இத்தை ப்ராபிக்கும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமான நியந்தாவாலே யுண்டாம். இந்த ஸ்வதந்த்ரப்ராபகலாபம், நமச்சப்தசரணசப்தங்களாலே தத்ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்தாலே யுண்டாம். இந்த ஸங்க்ரஹவிவரணரூபமந்த்ரலாபம், ஸ்வார்த்தோபதேசியான ஸதாசார்யனாலே யுண்டாம். (ப்ராபகலாபம்) என்று மந்த்ரார்த்தத்தை விசேஷிக்கையாலே, ஸ்வார்த்தோபதேஷ்ட்ருத்வப்ராதாந்யத்தைத் தோற்றுகிறது; “గరీయానర్థదో గురుః” “கரீயாநர்த்தநோ குரு:” என்றிறே ப்ரமாணம். இந்த ஸதாசார்யலாபம் தத்ப்ராவண்யஹேதுக சமதமரூபமான வாத்மகுணத்தாலே யுண்டாம். ஆக சமதமஹேதுசரமஸாத்யப்ராதாந்யமும், ப்ராப்யலாபஹேதுப்ரதாநப்ராதாந்யமும் உபக்ரமத்தாலும் சொல்லப்பட்டது.

௯௯. இந்த சமதமரூபையான விரக்தி, போகமோக்ஷாபிலாஷிகளெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், (இதுதான்) இத்யாதியால். ஆப்தா

கையதுவே” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுரும்.

௯௮. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

ஜீ.—சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரு)கையாவது- “మన్త్రాధీనం చ దైవతమ్” “மந்த்ராதீநம் ச தைவதம்” என்று- திருமந்த்ரமிட்டவழக்காயிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக வது கைபுகுந்தவாறே, தத்ப்ரதிபாத்யனானதான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை. (ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, “வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமிகைபுகுரு)கை யாவது-“దైవాధీనం జగత్సర్వమ్” “தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்” என்று உபயவிபூதியும் ஈச்வரனிட்டவழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்டமிவனுக்கத்யந்தஸுலபமாகை.

௯௮. இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தரமிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹக்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச்சொல்லிற்று அதுநியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்யலாபம்) இத்யாதியாலே. இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் இந்தஹேது பரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவையிரண்டுமிவனுக்குண்டாகவேணுமென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாபமீச்வரனாலே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச்செய்தது.

௯௯. இந்தசமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும்வேணுமென்கிறார், (இதுதான்)என்றுதுடங்கி. ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதிபோ

ஆ.—ங்கீகாரஹேதுவான இவ்விஷயவிரக்தி தான் க்ஷுத்ரப்ரயோஜநார்த்திகளான ஐச்வர்யகாமர்க்கும் அநந்யப்ரயோஜநராயுமந்யஸாதநரான வுபாஸகர்க்கும். அநந்யப்ரயோஜநருமாயநந்யஸாதநருமான ப்ரபந்நர்க்கும் உபாஸ்த்யோக்யதாஜ்ஞாநவைசத்யாத்யநந்யபோக்யத்வஸித்த்யர்த்தமாக வவச்யம் வேணும். உபயர்க்குபாஸநாங்கமாக வேணுமே, ப்ரபந்நர்க்குபேயாநுகுணமாக வேணும்.

க00. இம்மூவரிலுமதிகமாகவபேக்ஷிதம் ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், (மூவரிலும்) இத்யாதியால். இப்படி பிந்நாதிகாரிகளான மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு இவ்விஷயவிரக்தி மிகவும் வேண்டுவது, பகவதேகபோகனான ப்ரபந்நனுக்கு.

க0க. (மிகவும்) என்றதை விசதீகரிக்கிறார் மேல், (மற்றையிருவர்க்கும்) இத்யாதியால். பலஸாதநகலக்கமுடைய மற்றையிருவர்க்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்தவிஷயபரதாரஸ்பர்சநிவ்ருத்திமாத்ரமே யமையும் ; உபய கல

கூகூ. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

க00. மூவரிலும்வைத்துக்கொண்டு மிகவும்வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

க0க. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தியேய

ஜீ.-க்ஷமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத்ஸாதநாநுஷ்டாநதசையில்சமதமாதிகள்வேணும் ; "ఇన్ద్రియాణి పురా జిత్వా జితం త్రిభువనం త్వయా" "இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா" "படிமன்னுபல்கலன்பற்றோடறுத்தைம்புலன்வென்று" என்னக்கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" என்றது-மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம்.— உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதிவேணும்;"తస్మాదేవంవిచ్ఛాన్తో దాన్త ఉపరతస్తితిక్షుస్సమాహితో భూత్వాత్మన్యేవాత్మానం పశ్యేత్" "தஸ்மாதேவம்விச்சாந்தோதாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்" "புன்புலவழியடைத்தரக்கிலச்சினைசெய்துநன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீ"என்னக்கடவதிறே.ப்ரபந்நர்க்கதிகாரார்த்தமாக சமாதிவேணும்; "ఏకాన్తీ తు వినిశ్చిత్య దేవతా విషయాన్తరైః। భక్త్యుపాయం సమం కృష్ణప్రాప్తౌ కృష్ణైకసాధనః" "ஏகாந்தீ து விநிச்சித்ய தேவதாவிஷயாந்தரை:।பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:" "அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி யாசையாமவைத் துடக்கறுத்து வந்துநின்தொழிற்கணின்ற வென்னை" என்னக்கடவதிறே.

க00. இப்படி யதிகாரித்ரயத்துக்கும் அபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாகவேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், (மூவரிலும்) என்றுதுடங்கி. இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை இவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

க0க. அவ்வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றையிருவர்க்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-சப்தாதிபோகபரனான வைச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ரநிஷித்தவிஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்திமாத்ரமமையும் ; ததுபயவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்

ஆ.—க்கமற்றப்ரபந்நனுக்கு, ததேகபோகத்வ துஷணைய் வாராதபடி, சாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயஸ்வதாரஸ்பர்சநிவ்ருத்தி, அவர்களைப்பற்ற தன்னேற்றம். விசிஷ்டாகாரநிஷேதத்தோடு அநிஷேதத்தோடு வாசியற. நிஷித்தவ்யட ஸ்வரூபவிரோதித்வேந நிஷித்ததயமாகிறதிறே யிவ்வதிகாரிக்கு.

க0உ. இந்த விஷயவிரக்தியின் ஹேதுபேதங்களையருளிச்செய்கிறார் மேல், (இதுதான்) இத்யாதியால். ஸ்வபரவிபாகமற இவ்விஷயவிரக்திதான், உள்ளபடி அவன் வடிவழகைக் காட்டக்கண்டார் சிலர்க்கு "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்னப்பண்ணும் ஸித்தோபாயபூனவன் வடிவழகாலே வருத்தமற வப்போதே பிறக்கும். மூன்றுமின்றாதபடி விஷயமக்நராணர் சிலர்க்கு, நம்மநுபவத்துக்கிட்டுப்பிறந்துயிவனைப்பாடுபடுவதேயென்னும் திருவருளாலே அயத்நேந பிறக்கும். தத்த்வஜ்ஞராயும் ப்ரக்ருதிவாஸனையநுவர்திப்பார் சிலர்க்கு பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்வதாரவிரக்தராயிறே போந்தார்கள்; எம்பார் தனியிடங்கண்டிலேனென்றாரே; அவர்களாசாரத்தைப் பின்செல்லாவிடில், அவர்கள் பேற்றுக்கசலாய் அநர்த்தப்படாமோவென்னும்படி பண்ணும் சிஷ்டாசாரதர்சநச்ரவணங்களாலே க்ரமேண பிறக்கும்.

மையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

க0உ. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

ஜீ.—கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பலதசையில் போக்யதாபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும், உபாஸநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்திக்கையும் ஸ்வாதிகாரபஞ்ஜகமாகையாலே விஹிதவிஷயத்திலும் நிவ்ருத்திவேணுமென்றதாய்த்து.

க0உ. தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதாபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸனைபண்ணிப்போந்தவிஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான்பிறக்கும்படி யெங்ஙனேயென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (இதுதான் சிலர்க்கு) என்றுதுடங்கி. (சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது-ஸாக்ஷாத்க்ருதபகவத்தத்த்வரான பக்திபாரவச்யப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலேபிறக்குமென்றபடி.—(சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது- தத்த்வயாதாத்ம்யதர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக்யப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மையநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமாய் அநர்த்தப்படுவதே" என்று, அந்யவிஷயஸங்கமறும்படி அவன்பண்ணும் பரமக்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி.—(சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது-அளவிலிகளான வஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் "మర్యాదానాం చ లోకస్య కర్తా కారయితా చ సః" "மர்யாதாநாம் ச லோகஸ்ய கர்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே அதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்களாசரித்துப் போந்த படிகளையும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலுமாசார்யோபதேசக்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்குமென்றபடி.

ஆ.—க0௩. இப்படிபிறந்தஹேதுகவிரக்திப்ரகாரம்(பிறக்கும்படியென் என்னில்) என்று ப்ரச்நம்பண்ணி, உத்தரமருளிச்செய்கிறார், (அழகு) இத்யாதியால். வைரவுருக்கான வவன்வடிவழகு; விஷயாந்தரஸத்ப்பாவப்ரதிபத்த்யபாவமாகிற வஜ்ஞாநத்தை அவிச்சிந்நமாக விளைக்கும்; பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வமானவவனருள் ஹேயத்வதர்சநமடியாக விஷயங்களில் அருசியைக்கொழுந்துவிட விளைக்கும்; விசிஷ்டசிஷ்டாசாரஸ்மரணம் விஷயாஸக்தி அநர்த்தகரையென்று அச்சத்தை விஷயஸ்பர்சபீருவாம்படி நிரந்தரம் விளைக்கும். ஸௌந்தர்யாதிஹேதுகவிரக்திவிசேஷங்கள் விஷயதர்சநாபாவம் நிமித்தமாகவும், தர்சநத்தில் ஹேயதாப்ரகாசம் நிமித்தமாகவும், தத்ஸந்நிதியில் பிறக்கும் விகாரதர்சநபீதிநிமித்தமாகவுமுண்டாகின்றன.

க0௪. விரக்தியை வகையிட்டுச் சொல்லுகிறது ஒன்றிலே யொன்றுக் கூற்றமாகையாலே யென்கிறார்; அழகுக்கு விஷயாஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கையிலும், அருளுக்கதிலருசியைவிளைக்கையிலும், ஆசாரத்துக்கச்சத்தை விளைக்கையிலும் ஊற்றமென்கிற வ்வூற்றத்தைப்பற்ற விரக்திவ்யக்திபேதம்சொல்லுகிறது. அழகுமாசாரமுமருசியையும் அருளச்சத்தையும்விளைக்கவற்றாகிலும்,ஸ்வஸ்வாநுரூபமானவொவ்வொன்றிலேயூன்றிநிற்கும்; அழகு இதரவிஷயங்களைக் காரித்துமியும்படி அருசியை விளைக்குமதாகிலும் விஷ

க0௩. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தைவிளைக்கும்.

க0௪. இவையுமூற்றத்தைப்பற்றிச்சொல்லுகிறது.

ஜீ.—க0௩. இவ்வோஹேதுக்களால்பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார், (பிறக்கும் க்ரமம்) என்று துடங்கி. (அழகஜ்ஞாநத்தைவிளைக்)கையாவது - சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை யொன்றாகவறியாதபடியாக்குகை. (அருளருசியை விளைக்)கையாவது - விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரமச்சத்தை விளைக்)கையாவது - ருசிசெல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பலிக்குமென்று, விஷயஸ்பர்சத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து.

க0௪. இத்தத்ரிவிதப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதித்ரயத்திலோரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாநத்தையருளிச்செய்கிறார், (இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது) என்று. அதாவது—(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் - இவர்களுக்குச்சொன்ன ப்ரபத்திஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொன்னாப்போலே, (அழகாலே பிறக்கும்) என்றுதுடங்கிச் சொன்னவிரக்திஹேதுக்களான விவையும், ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் - பக்திபாரவச்யப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்சத்துக்கடியான வாசாராநுஸந்தாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பகவத்விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவிக்குமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே யெப்போதும் நெஞ்சுபற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடிபண்ணுமவ்வழகே அவர்கள்பக்கலூற்றத்திருக்கும்: ஜ்ஞாநாதிக்யப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹஸௌந்தர்

ஆ.—யாஜ்ஞாநத்தைவிளக்கையே தனக்கு நிலைநின்றவேஷமாய், ஆசாரம் சிஷ்டர்கடை கணிசியாத ஹேயமென்று அருசியைவிளக்கவற்றாகிலும் தத் கர்ஹிதஸ்பர்சபீதியை விளக்கையே தனக்கு நிலைநின்றவேஷமாய், அருள் விஷயஸ்பர்சம் ப்ராப்யவிரோதமென்னுமர்த்தத்தைவிளக்கவற்றாகிலும் துஃக்கர்வஹவிஷயதோஷத்தை தர்சிப்பிக்கையே தனக்கு நிலைநின்றவேஷமாய், இப்படியொன்றிலேயொன்றுக்கூற்றமாயிருக்குமென்றபடி.

௧0௫. ஈத்ருசவிரக்திகளின் முக்க்யாமுக்க்யசோதநம் பண்ணுகிறார், (அருசி) இத்யாதியால். அழகடியான வஜ்ஞாநவிரக்திஹேதுவை யொழிந்தால் அருளடியான வருசியன்றோ விரக்திப்ரதாநஹேதுவென்ன, அவ்விஷயங்களில் விரக்திஹேதுவான வருசிபிறக்கும்போதைக்கு, தோஷதர்சநம் பண்ணினாலல்லது அதுபிறக்கக்கூடாமையாலே தோஷதர்சநமவச்யமபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

௧0௬. இஹலோகவிஷயங்களிலே வரும் தோஷங்காணில் பரலோகவிஷயங்களிலதுகாணவிரகற்று, அங்கே ருசிமண்டும்படியாய், வருத்திபாஞ்சபௌதிகத்வாதிதோஷகல்பனைபண்ணி விரக்திபிறக்கவேண்டுமிறமையுண்டிறே; ஆகையால் விஷயங்களிலருசிபிறக்கை விரக்திக்கு ப்ரதாநஹேதுவன்று.

---

௧0௫. அருசிபிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சநமபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

௧0௬. அது ப்ராதாநஹேதுவன்று.

ஜீ.—யத்தை அர்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும் பயஹேதுவான ப்ராக்தநசிஷ்டாசாராநுஸந்தாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன்க்ருபையை முழுமடைசெய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியானக்ருபை அவர்கள்பக்கலுறைத்திருக்கும்; அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹஸௌந்தர்யாநுபவமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவான அவ்வாசாரங்கள் அவர்கள்நெஞ்சிலே யூன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஓரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதென்றதாய்த்து.

௧0௫. விஷயவைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாந்தராஜ்ஞாநம் விளையவும் கூடும், ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாநத்தாலே அவிஹிதவிஹிதவிஷயஸ்பர்சத்திலச்சம் விளையவும் கூடும், அநாதிகாலமாசைப்பட்டு மேல்விழுந்துபோந்த விஷயங்களிலே அருசிபிறக்கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்டவருசிதான் அவனருளாலே பிறக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார், (அருசி) என்று துடங்கி. (தோஷதர்சந) மாவது - போக்யதாபுத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம் "மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி" ஸமுதாயமாய் சர்மாவநத்தமாய் துர்கந்தியாயிருக்கும்படியையும், போகந்தான் அல்பமாய் அஸ்த்திரமாய் துஃக்கமிச்ரமாய் அநர்த்தாவஹமாயிருக்கும்படியையும், ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

௧0௬. ஆனால் அதுவே பின்னையருசிஹேது வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அது) இத்யாதியால். (ப்ரதாநஹேதுவன்று) என்றது - அதுவுமொருஹேது, முக்க்யஹேதுவன்றென்றபடி.

ஆ. —௧0௭. ஆகில், ப்ரதாநஹேதுவாவதேதென்ன, விஷயாஸக்தி, ஸ்வரூபநாசகையாகையாலும்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகையாகையாலும் சிஷ்டகர்ஹிதையாகையாலும் நமக்கப்ராப்தையென்றே யத்தைவிடுகையே விரக்திக்கு ப்ரதாநஹேதுவென்கிறார். தோஷஜ்ஞாநமின்றியுமப்ராப்தமென்றே விடுமிடங்களில் விரக்தியுண்டாயும், அதுண்டாயுமப்ராப்தமென்று விடாவிடங்களில் விரக்தியுண்டாகாமலும் போருகிறதிறே.

௧0௮. இப்படி விஷயாந்தரங்களை தோஷங்கண்டன்றியே யப்ராப்தமென்று விடுமாப்போலே, உபாதேயமான குணபூர்ணபகவத்விஷயத்திலிழிகிறதும் தத்கல்யாணகுணங்கண்டன்று; தத்ப்ருதக்ஸித்தமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வதஃப்ராப்தமென்று.

௧0௯. இதரவிஷயபகவத்விஷயங்கள் அப்ராப்திப்ராப்தியடியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்றுகொள்ளாதே, தோஷகுணங்களடியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்றுகொள்ளும்போது, ஆற்றாமையடியாக குணஹீநமென்று நினைத்த பக்திபாரவச்யதசையில், மடங்கி மேல்விழுகையாகிற பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரத்தின் ஹேயத்வதுஃக்கமயத்வாதிதோஷங்களை யநுஸந்திக்கிற ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாநதசையில், மடங்கி அஹங்காரதத்கார்யவிஷயாந்தரங்களிலழுந்துகையாகிற ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்தியும், ஸர்வதா கூடாதொழியவேணுமென்கிறார். பகவத்விஷயம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வுபாதேயம்,

---

௧0௭. அப்ராப்ததைதயே ப்ரதாநஹேது.

௧0௮. பகவத்விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.

௧0௯. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்ததசையில் பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநு

ஜீ.—௧0௭. ஆனால், ப்ரதாநஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததைதயே ப்ரதாநஹேது) என்கிறார். (அப்ராப்ததை) யாவது—பகவதேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில் தோஷதர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால், தோஷதர்சநமும் அப்ராப்திதர்சநமும் அருசிக்கு கௌணமுக்க்யஹேதுக்களாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

௧0௮. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப" இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்யவிஷயமாகச்சொன்ன பகவத்விஷயத்தில் குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங்கண்டேவிடுகிறதானாலோவென்ன, (பகவத்விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று) என்கிறார். ஆகிலெத்தாலேயென்ன, (ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று) என்கிறார். அதாவது - பகவத்விஷயத்தைதப்பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாணகுணங்களடியாகவன்று, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே யென்கை.

௧0௯. கீழ் தாமருளிச்செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதம் காட்டுகிறார், (இப்படி) என்றுதுடங்கி. (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - இதரவிஷயங்களிலருசிக்குஹேது அப்ராப்ததை, பகவத்விஷயத்தில் ருசிக்குஹேது ப்ராப்ததையென்று கொள்ளாதே, தோஷதர்சநத்தையும் குணதர்சநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும்போதென்றபடி. (குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி) யாவது - பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடா

ஆ.—இதரவிஷயம் ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்றிப்படி கொள்ளும்போதாய்த்து, தத்தத்தசைகளில் தநுபயப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகூடுவதென்றபடி.

கக0. குணஹீநத்வாநுஸந்தாநதசையிலும் தத்விஷயப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்மேல், (''கொடியவென்னெஞ்சம்'') இத்யாதியால். ப்ரணயரோஷத்தாலே ''கடியன்'' இத்யாதி குணஹீநத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறதசையிலே ''ஆகிலும் கொடிய வென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்'' என்று தத்விஷயஸக்திவிடாதென்றும்; ''வேம்பின் புழு'' என்றுதுடங்கி, விரஸவஸ்துவைத் தின்றுவளரும் ஜந்து ஸரஸவஸ்துவில் முகம்வையாதாப்போலே, சேஷியான நீ குணஹீநனா லும் சேஷமான நான்உன்னையல்லது மற்றொரு குணவத்தான சேஷ்யந்தரத்தை யாசைப்படேனென்றும் இப்படியாழ்வார்கள்பாசுரங்களில் தத்குண

ஸந்த்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

கக0. "கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" "அடி

ஜீ.—ய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமாகிற்க, சடக்கெனவந்து முகங்காட்டாமையாலே குணஹீநமென்று சிந்தித்ததசையிலே, பின்னையும் ''அவனையல்லதறியேன்'' என்று அவன்பக்கலிலே யத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணுகை.—(தோஷாநுஸந்த்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி)யாவது-மாதாபித்ராதிகளும் பார்யாபுத்த்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதிபோகங்களை அநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் து:க்கபஹுலத்வாதிதோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந்தநுஸந்த்தியாநிற்கச் செய்தேயும் அதிலே அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை. இவையிரண்டும் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்த்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி)யாவது - தத்த்வவித்துக்களான மஹர்ஷிகள்துடக்கமானார், ஸாராஸாரவிவேகவத்தயா விஷயதோஷாநுஸந்த்தாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, சாஸ்த்ரத்தை விஹிததயா ப்ராப்தமென்கிற புத்த்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படிகொள்ளாதபோதிவைகூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்த்தாபிக்கப்பட்டது.

கக0. குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியெங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (''கொடியவென்னெஞ்சம்'')என்றுதுடங்கி. அதாவது—''கடியன்'' என்றுதுடங்கி, ''அறிவருமேனி மாயத்தன்'' என்னுமளவும்-ஸ்வகார்யபரன், பிறர்கோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவன் என்று அவன்குணஹாநியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோகக்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்லதறியாதே யிருக்குமென்றும்; வேம்புக்கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக்கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, ''கடல்மல்லைக் கிடந்தகரும்பு'' என்னும்படி நிரதிசயபோக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவன்றும், த்வதநந்யார்ஹசேஷபூதனான நான், எனக்குவகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளையொழியவாசைப் படே

ஆ.—ஹீநத்வஸ்மரணதசையிலும் தத்ப்ரவ்ருத்தியுண்டென்றுநின்றதிறே.

கககூ. ஆகில், "సౌహార్దాస్యముపాగతః" "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்றித்யாதிகளிலே பகவத்குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கிருக்கையுமுண்டேயென்ன, சேஷியின் குணவசீக்ருதனுய் வரும் தாஸ்யத்தைப்பற்ற, ததப்ருதக்ஸித்த்த சேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிகதாஸ்யமொன்றுமேயிறே ஸத்தாப்ரயுக்தத்வேந ப்ரதாநமாய்த்ததென்கிருர்.

ககஉ. ஏதத்ப்ராதாந்யப்ரமாணேபாதாநம் பண்ணுகிருர், (அநஸூயை) இத்யாதியால். "ஸுகுமாரையாயிருக்கப் பின் துடர்ந்து நீர் வந்தது பெருமாள்வடிவழகிலே யீடுபடுகையாலிறே" யென்ற வநஸூயைக்கு, நித்யாநபாயிநியான பிராட்டி, "தர்மியைவிட்டு தர்மம் நில்லாதாப்போலே, பிரிந்திருக்க யோக்யதையற்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையேனுகையாலே பின்சென்று வந்தேனத்தனை, பெருமாள் விரூபராதல் என்னகவாயும் கண்ணுக்கிலக்காதல் செய்யிலிறே என் ஸ்வரூபம் உனக்குள்ளபடி யறியலாவது ;

யேன் நான்பின்னுமுன்சேவடியன்றி நயவேன்" என்று நின்றுர்களிறே.

கககூ. குணக்ருததாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

ககஉ. அநஸூயைக்குப் பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

ஜீ.—னென்றும்; "மயர்வறமதிநலமருளப்" பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யாநின்றுர்களிறே யென்கை.

கககூ. "సౌహార్దాస్యముపాగతః" "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்றுருமில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர், (குணக்ருததாஸ்யத்திலும்)என்று துடங்கி. (குணக்ருததாஸ்ய)மாவது -அவன் குணங்களுக்குத்தோற்றுஅடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதாஸ்ய)மாவது - சேஷத்வைகநிரூபணீயமானதன்ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபாநிப்படியிருந்தாலும், குணுதிகவிஷயமாகையாலே குணக்ருததாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியாநிற்கும்; ஆகையிறே, சேஷத்வைகநிரூபகரான விளையபெருமாள் தாமப்படியருளிச்செய்ததும். ஆனுலும், குணக்ருததாஸ்யமானது ஔபாதிகமாகையாலே யப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமாயிருக்கும் ; அத்தைப்பற்றவிறே தத்ப்ராதாந்யப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்தது.

ககஉ. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் மேல், (அநஸூயைக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அத்ரிபகவானுச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையுமநுவர்த்தித்திருந்தவநந்தரம், தத்பத்நியான வநஸூயையைப் பிராட்டி சென்றநுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள், பிராட்டியைப்பார்த்து, "பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் விட்டு பெருமாள்பின்னேகாட்டிலேபோந்தவிது தைவயோகத்தாலே யுமக்கு நன்றுகக்கூடிற்று, நகரஸ்த்தனுகிலுமாம் வநஸ்த்தனுகிலுமாம் நல்லவனுகிலுமாம், தீயவனுகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்தாவேகிடீர், நீரிப்படியெப்போதும் பெருமாள்விஷயமாக வநுகூலித்துப் போரும்" என்ன; பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்து, "எனக்குப்பெருமாள்பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் குணுதிகராயிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவ

ஆ.—வெறும் வடிவழகுகண்டு பின் தொடர்ந்தேனல்லகாண்" என்றருளிச்செய்த இதிஹாஸச்ரேஷ்டப்ரஸித்தவார்த்தையை ப்ரமாணமாக ஸ்மரிப்பதென்கிறார்.

௧௧௩. குணபூர்ணபகவத்விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி குணங்கண்டல்லது கூடுமோவென்று சங்கித்து, குணங்கண்டன்றியே ஸ்வரூபநிபந்தநமாக பகவத்விஷயத்திலிழிகிறவதுக்கடி "அன்புருகி நிற்குமது" என்கிற ஸத்தாநிபந்தநநித்யப்ராவண்யம். ததாவிதப்ராவண்யந்தனக்கடி ஸ்நேஹோத்பாதகதத்ஸம்பந்தம். ப்ராவண்யப்ரேரகமான வந்த சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தந்தான், ப்ராக்ருதஸம்பந்தம்போலாகந்துகமாய்க்கொண்டுபாதிப்ரயுக்தமாமதன்று; விசேஷ்யசேஷிக்கு விசேஷணரூபசேஷமாய்க்கொண்டுநித்த தத்ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

௧௧௪. ஏவம்விதமான ஸத்தை ஸத்தாப்ரயுக்தஸம்பந்தநிபந்தந ப்ராவண்யத்தின் கார்யமான தத்விக்ரஹாநுபவமில்லாதபோது குலையும்படிவரும். அந்த ப்ராவண்யாதீநமான ஸத்தை தத்கார்யாநுபவாலாபத்தாலே குலையாமைக்காக, அநுபவஹேதுவாக வருமநந்யோபாயத்வாதிபஞ்ஜகங்களான காமபஜநாதிஸ்வயத்நப்ரவ்ருத்திகளானவையெல்லாம், பாரதந்த்ர்யாநுஸந்தாநத்தால் அவர்ஜநீயங்களுமாய், சேஷிக்கதிசயகரங்களுமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்.

---

௧௧௩. பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னைச்சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதானௌபாதிகமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

௧௧௪. அந்தஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அதுகுலையாமைக்காக வருமவையெல்

ஜீ.—பந்தத்தை குணநிபந்தநமேயென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்டவொண்ணாமையாலே, நானவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை யறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நானவர்பக்கலிப்படிகாணுமிருப்பது" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை.

௧௧௩. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், சேஷிசெய்தபடிகண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படியவ்விஷயத்தைக்குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்திசேருமோவென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார், (பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்றுதுடங்கி. (ப்ராவண்ய) மாவது - அதிமாத்ரஸ்நேஹம். அந்தப்ராவண்யத்துக்கடி விஷயவைலக்ஷண்யமன்றோவென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்த)மாவது-சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோவென்ன, (அதுதானௌபாதிகமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தாப்ரயுக்தம்) என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.

௧௧௪. இத்தால் கீழ்ப்பண்ணின சங்கைக்குப்பரிஹாரமானதேதென்னவருளிச்செய்கிறார் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே. (அந்தஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்றது - அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்தஸம்பந்தமடியாய்வருகிற ப்ராவண்யகார்யமான பகவதநுபவமில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி.—(அதுகுலையாமை

ஆ.—இப்படி ஸத்தாப்ரயுக்தமான ப்ராவண்யமிவனுக்குண்டாகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே குணஜ்ஞாநமில்லாவிடிலும், நிருபாதிக பந்துவானபகவத்விஷயத்தி லாச்ரயணரூப ப்ரவ்ருத்தி, ஸ்வரூபப்ராப்த மாகையாலே சேருமென்று பரிஹரிக்கிறார். "ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்தியின் அநியம நியமாதிகாரி விசேஷணத்வ நிரூபணமும், அபேக்ஷிதாநுமதிஸித்த்யோபாய ததநிகாராநுகுணஸ்வரூபநிரூபணமும், உபயாநுஷ்டாநசோதநவிஷயநிவ்ருத்தி பகவத்ப்ரவ்ருத்திப்ரகாரநிரூபணமும் சொல்லப்பட்டது. (இதிரண்டையும் பொருத)ளவாக, ப்ரதாநப்ரமேயமும், மேலடங்க ப்ராஸங்கிகவிசேஷப்ரகரணமுமாயிருக்கும்.

ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

லாமவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீ.—க்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்) என்றது-அந்தஸத்தையழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கதிசயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்குமென்றபடி.—(ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று-உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு, ப்ரக்ருதசங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரதமப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:,

த்விதீயப்ரகரணம்.

ஆ.—ககரு. உக்தோபாயபூர்வபாவியாய்க்கொண்டு, த்யாகவிஷயமானவுபாயாந்தரங்களின் த்யாகப்ரகாரோபபாதநமுகேந தோஷவிசேஷங்களையருளிச்செய்கிறார்; (ப்ராபகாந்தரம்) துடங்கி (ஸ்வரூப)மளவாக. அப்ராப்தமென்றுவிடுகை விஷயாந்தரத்துக்கேயல்ல, ஸாதநாந்தரத்துக்குமொக்குமென்கிறார், (ப்ராபகாந்தரம்)இத்யாதியால். ச்லோகத்தில் "தர்ம" சப்தவாச்யங்களாய் மோக்ஷஸாதநங்களான கர்மஜ்ஞாநாதிப்ராபகாந்தரங்களுடைய ஸோபஸர்கல்யபந்தஸித்தஸவாஸநத்யாகத்துக்கும் ப்ரதாநஹேது, துர்ஜ்ஞேயத்வதுரநுஷ்டேயத்வரூபங்களானவஜ்ஞாநாசக்திகளன்று; பாதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யங்களானவை விரோதிகளென்று விடுமதே ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ப்ரதாநஹேது. இவற்றை யஜ்ஞாநாசக்திகளடியாக த்யஜிக்கில், ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாமளவில் மீண்டும் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருகையால் அது ஸவாஸநத்யாகமாகமாட்டாது; ஸ்வரூபவிரோதிகளென்று த்யஜிக்கில் மீண்டும் பரிக்ரஹிக்கக் கூடாமையால், அது ஸவாஸநத்யாகமாகவற்றென்றபடி.

ககசு. இப்படி யிவற்றை விரோதிகளென்னலாமோ, அவையும் மோக்ஷோபாயங்களன்றோவென்ன, உள்ளபடி யுணர்ந்தவர்களுக்கபாயங்களைத்தனை யென்கிறார், (ப்ராபகாந்தரமஜ்ஞர்க்கு) இத்யாதியால். ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராபகாந்தரத்தை அஜ்ஞாநாசக்திகளடியாகவிடுமஜ்ஞர்க்கா

ககரு. ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோதமே ப்ரதாநஹேது.

ககசு. ப்ராபகாந்தரமஜ்ஞர்க்குபாயம்.

ஜீ.—ககரு. இதரவிஷய பரித்யாகத்துக்கும்பகவத்விஷயபரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாநஹேதுக்களின்னதென்கிறார்கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாயபரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேது இன்னதென்கிறார்மேல், (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்)என்றுதுடங்கி. (ப்ராபகாந்தரங்க)ளாவன-ப்ரபத்த்யுபாயத்தையொழிந்தவுபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று)என்றது - அவற்றையறிகைக்குமநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாமைதத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவன்றென்றபடி. (ஸ்வரூப விரோதமேப்ரதாநஹேது)என்றது-பகவதத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதென்னுமதுவே முக்க்யஹேதுவென்றபடி.—இத்தால்-(அஜ்ஞாநத்தாலேப்ரபந்நர்) என்கிறவிடத்திற்சொன்ன அஜ்ஞாநாசக்திகள் முக்க்யஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாசக்திகளடியாக விடில் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடாதொழிவது.

ககசு. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அதுபின்னையார்க்குபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ராபகாந்தரம்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞர்க்குபாயம்) என்றது-ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நகந்த்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை

ஆ.—யிற்று, இது அஷ்கரோபாயம் ப்ரபத்தி ஸஹகரோபாயமென்று ப்ர பத்தியோடொக்க அதுவுமுபாயமாகத்தோற்றுவது.

ககஎ. இது பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதியென்றுணர்ந்துவிடும் ஜ்ஞாநி களுக்கு, ஸ்வயத்நரூபமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிரோதியுமாய், ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமியுடைய வுபேக்ஷாஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதியுமா யிருக்கையாலே, அபாயமாகவே தோற்றும்.

ககஅ. இவை ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயமாவானேன் என்ன, அபாயமாய்த் தோற்றுகைக்கடி, ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரஸ்வரூபநா சகமாகையாலே யென்கிறார்.

ககக. ததபாயத்வப்ரகாசகப்ரமாணங்காட்டுகிறார், ("நெறிகாட்டி") இத்யாதியால். ஸாதநாந்தரங்களைக்காட்டி யகற்றப் பார்த்தாயோ வென்று, இவை யவனை யகற்றுமபாயங்களாகவே த்ராவிடவேதஸூக்தி சொல்லாநின்றதிறே.

கஉ0. இவற்றினபாயத்வத்தைஸ்வபாவத்வயத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கி றார் மேல், "శరీరే చ గతా చాపి వర్తతే మే మహద్భయమ్" "சரீரே ச கதௌ சாபி வர்ததே மே மஹத்பயம்" என்று ஸாதநாந்தராநுஷ்டாநயோக்யமான சரீரத்திலே இருக்கவே கான்றத்தைக் கவ்விவிக்குமாப்போலே, த்யக்த மான விவற்றிலே மீண்டும்மூட்டுகிறதோவென்று, ஆச்ரயத்தளவல்லாத பயம் கனக்க வநுவர்தியாநின்றதென்கையாலே, இவை ஸ்வரூபஹாநிநிமி த்தபயஜநகங்களுமாய்; "మా శుచః" "மா சுச:" என்று ஸாதநாந்தரதர்

ககஎ. ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்.

ககஅ. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே.

ககக. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்றுநின்றதிறே.

கஉ0. "వర్తతే మే మహద్భయమ్" "வர்ததே மே மஹத்பயம்"

ஜீ.—புள்ளபடி தர்சிப்பிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்குபாயமா யிருக்குமென்றபடி.

ககஎ. ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனேயென்ன, (ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயம்) என்கிறார். அதாவது - ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமுடையவர்களு க்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை.

ககஅ. இவர்களுக்கு அபாயமாவானேன் என்ன, (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே) என்கிறார். (ஸ்வரூப)மாவது - அத்யந்தபார தந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே.

ககக. ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரரான வாழ்வார்பாசு ரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார், ("நெறிகாட்டி") என்றுதுடங்கி. அதாவது- உன்னையொழியவேறொருபாயத்தைக்காட்டி யுன்பக்கலினின்று மகற்றப் பார்க்கிறாயோ வென்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே யென்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்ய மான வுபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித்தனக்கசலாக்குகையிறே.

கஉ0. இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங் களை யருளிச்செய்கிறார், ("వర్తతే" "வர்ததே") இத்யாதி வாக்யத்வய த்தாலே. அதாவது-"కాలేష్వపి చ సర్వేషు దిక్షు సర్వాసు చాచ్యుత । శరీరే చ గతౌ చాపి వర్తతే మే మహద్భయమ్" "காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத। சரீரே ச கதௌ சாபி வர்ததே மே மஹத்பயம்" என்றுபாயாந்தரா நுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான காலதேசதேஹவிஷயமாகவும், உபா

ஆ.—சநத்தாலே கலங்கி சோகாவிஷ்டனுன அர்ஜுநனை, பழுதையைப் பாம்பென்று சோகிக்கவேண்டாவென்கையாலே, ஸ்வாநுரூபமல்லாமையைப்பற்ற சோகஜநகங்களுமாயிருக்கும். இப்படி பயசோகஜநகங்களான வபாயங்களாகையாலே, ஸ்வரூபவிரோதித்வமே யிவற்றின் நிரவசேஷபரித்யாகஹேதுவென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம்.

கஉக. இதின் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தையிசைவிக்கிறார் மேல், (இப்படி) இத்யாதியால். ஸ்வரூபவிரோதித்வேந இவை த்யாஜ்யங்களென்று கொள்ளாதபோது, உபாயமாகத்தோற்றுகிற விந்த ஸாதநாந்தரங்களை ப்ரவர்திப்பிக்குமிடத்து, கூச்மாண்டகணஹோமாதிப்ராயச்சித்த கர்மவிதியோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டாமையால் கூடாது; ஸ்வரூபப்ராப்தங்களேயாகில் ப்ராயச்சித்தம்பண்ணி யிவற்றிலிழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ராப்தத்திலிழிகிறவனுக்கு அது காணுமையால்.

கஉஉ. இவை புத்திவிசேஷபரிசுத்தங்களாகிலும், அஹங்காரகர்ப்பத்வேந த்யாஜ்யங்களேயத்தனை யென்னுமிடம் சிஷ்டோக்திஸித்தத

என்கையாலே பயஜநகம்; "మా శుచః" "மா சுச:"
என்கையாலே சோகஜநகம்.

கஉக. இப்படிகொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில்
ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

கஉஉ. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி-மதிரா

ஜீ.—யாந்தரங்கள் தன்விஷயமாகவும், எனக்கு மஹாபயம்வர்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தரச்ரவணாநந்தரம்அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து, "మా శుచః" "மா சுச:" என்று சோகாபநோதநம்பண்ணி யருளுகையாலும்; ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை.

கஉக. கீழ்ச்சொன்னபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதவளவில் விரோதங்காட்டுகிறார், (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றுதுடங்கி. (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூபநாசகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி; (ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது) என்றது -"సకృదేవ హి శాస్త్రార్థః కృతోఽయం తారయేన్నరమ్ । ఉపాయాపాయసంయోగే నిష్ఠయా హీయతేఽనయా॥ అపాయసంప్లవే సద్యః ప్రాయశ్చిత్తం సమాచరేత్ । ప్రాయశ్చిత్తిరియం సాత్ర యత్పునశ్శరణం వ్రజేత్ ॥ ఉపాయానాముపాయత్వస్వీకారేఽప్యేతదేవ హి" "ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம் । உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்ட்டயா ஹீயதேऽநயா ॥ அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத் । ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம்வ்ரஜேத் ॥ உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரேऽப்யேததேவ ஹி" என்று ப்ரபந்நனுனவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்திவந்தகாலத்தில், அபாயப்ரவ்ருத்தியிற்போலே புந:ப்ரபதநரூபப்ராயச்சித்தத்தை விதிக்கக்கூடாதென்கை. புந:ப்ரபதநமாவது - பூர்வப்ரபதநஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று.

கஉஉ. இப்படி ஸ்வரூபநாசகமான வுபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்தநிஷித்தத்வத்தை அபியுக்தவசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார், (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்றுதுடங்கி. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுகிறார் - ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர்திருவடிகளிலே ஸேவித்து ததபிமதவிஷயமாய் ஸகலசாஸ்த்ரங்களையுமாராய்ந்தறுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே, ஆப்ததமராயிருக்குமவரிறே; (பணிக்கும்படி) என்றது - அருளிச்

ஆ.—மென்கிறார்மேல், (திருக்குருகைப்பிரான்) இத்யாதியால். ஸகல வேதசாஸ்த்ரதாத்பர்யஜ்ஞரான திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவுள்ளத்தில் சோதித்தபடியே பணிக்கும்படி, அவாச்யத்ரவ்யத்தின் அத்யல்பபிந்துலேசஸ்ப்ருஷ்டமான ஸ்ப்ருஹணீயபாவநபாஜநஸ்த்த பரிசுத்த்தஜலம் பரித்யாஜ்யமாமாப்போலே, "நீர் நுமதென்று" அவாச்யமான வஹங்கார லேசமிச்ரமாய் பரிசுத்த்தசேஷத்வஜ்ஞாநாந்தர்கதமாய் தத்கைங்கர்ய புத்த்யா பரிசுத்த்தமுமான ஸ்வயத்நரூப மோக்ஷோபாயாந்தரங்கள், இவை பரிசுத்த்தமோக்ஷஸாதநங்களேயாகிலும், ஸ்வயத்நரூபஹீநாஹங்காரஸ்பர்சமுண்டாகையாலுபாதேயமன்றென்றபடி.

௧௨௩. ஆகிலுமிவை ஸாதநமாக வீச்வரன் மோக்ஷபலத்தைக் கொடாநின்றானே யென்ன, ரத்நராஜ்யார்த்திகள் உதாரனான ராஜாவின்பக்கலிலே பலகரையும் எலுமிச்சம்பழமும் கொடுத்து ரத்நராஜ்யங்களைப் பெற்றால், அந்த குருட்டுப்பலகரையு மெலுமிச்சங்காயும், மஹாலாபமான அவ

பிந்துமிச்ரமான சாதகும்ப்பமயகும்ப்பகததீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.

௧௨௩. ரத்நத்துக்குப் பலகரைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு

ஜீ.—செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரை)யாவது - அத்யந்தநிஷித்த்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்த்தமாக்குமதிறே; இத்தை யஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்தநிஷித்த்தத்வமும், தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ளவஸ்துவும் தத்வந்நிஷித்த்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. (சாதகும்ப்ப)மாவது - ஸுவர்ணம்; (தந்மயகும்ப்பம்) என்றது - உள்ளுத்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேற்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப்பண்ணின குடமென்றபடி. இத்தால் - பாத்ரசுத்த்தி சொல்லுகிறது. (தத்கததீர்த்தஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே - இங்கும் பாத்ரசுத்த்தியும் தத்கதபதார்த்தசுத்த்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது - "[illegible]" "ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமல:" என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹசேஷதையாலும் பரிசுத்த்தமாயிறே பக்த்யாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து விருப்பது; தத்கதபக்தியும் பகவதேகாக்ரதயா பரிசுத்த்தையிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒரு குறையில்லையே.—ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்ததென் என்னில்; ஸுவர்ணபாத்ரகதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்த்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்த்தமாயிருக்க, ஸுராபிந்துமிச்ரதையாலே நிஷித்த்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்த்தமான வாத்மவஸ்துகதையாய் பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்த்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்நமூலமான வஹங்காரஸ்பர்சத்தாலே, ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்த்தையாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்கு ச்சேர, வாக்யத்தின்முடிவிலே, என்று என்கிற வித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

௧௨௩. இன்னமுமிதுக்கு பலவிஸத்ருசத்வமென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிறார், (ரத்நத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகரையாபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகரையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக்கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள்

ஆ.—ற்றுக்கு ஸத்ருசப்ரதேயமாகமாட்டாதே அபேக்ஷிதார்த்தஸூசக மாத்ரங்களாய்விடுமாப்போலே, மோக்ஷார்த்திகளும் பரமோதாரனை யெம்பெருமான்பக்கலிலே, ஸ்வயத்நஸாத்த்யையான துச்ச்சபக்தியைப்பண்ணினாராய் அநந்தஸ்த்திரபலமான மோக்ஷத்தைப்பெற்றால், அந்தக்லிஷ்ட பக்தி அதுக்கு ஸத்ருசமன்றியே, அநந்யபரத்வஸூசகமாத்ரமாமத்தனை யிறே யென்கிறார்.

௧௨௪. ஆனாலும் பலஹேதுவாகவேதேனும் சிறிது அவனுக்குக்கொடுக்கவேண்டாவோ என்ன, தன்னுதென்று ஓராத்மாத்மீயங்களில்லாதபடி தான் நித்யதரித்ரனுகையாலே, மதீயமென்ன யோக்யதையற்ற தனக்கு, ததீயமென்னுமல் ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார்.

௧௨௫. "దదామి బుద్ధియోగం తం యేన మాముపయాన్తి తే" "ததாமி புத்த்தியோகம்தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" என்று அவன் தந்தபக்தியை அவனுக்

எலுமிச்சம்பழம்போலேயும், பலத்துக்கு ஸத்ருமன்று.

௧௨௪. தான் தரித்ரனுகையாலே தனக்குக்கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

௧௨௫. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே

ஜீ.—ராஜ்யார்த்தியாய்வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பர்கள்; இப்படி கொடுப்பர்களென்றால் மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹாஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகரையுமெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருசஸாதநமல்லாதாப்போலே, "భక్త్యా లభ్యస్త్వనన్యయా" "భక్త్యాత్వనన్యయా శక్యః" "பக்த்யா லப்ப்யஸ்த்வநந்யயா" "பக்த்யாத்வநந்யயா சக்யः" என்கிறபடியே - பக்திசபலனாய் பரமோதாரனான வீச்வரன், இவன் பக்கல் பக்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத்துக்கிது ஸத்ருசஸாதநமன்றென்கை.

௧௨௪. ஆனால், விஸத்ருசமான பலகரையையும் எலுமிச்சம்பழத்தையும் உபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள் தான்பெறுகிறபடியென், அவ்வோபாதியாகிறது என்ன; அது தனக்கும் யோக்யதையில்லை யென்கிறார், (தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்ன ஒருபலகரையும் எலுமிச்சம்பழமுமுண்டாகையாலே யதுசெய்யலாம்; இங்கப்படியன்றிக்கே "யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனுகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன்விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை யென்கை.

௧௨௫. கோதாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்த்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன்தந்தது தன்னை யவனுக்குக் கொடுத்தாலோ வென்னவருளிச்செய்கிறார், (அவன்) என்றுதுடங்கி. (அவன்தந்தத்தைக் கொடுக்கை)யாவது - "విచిత్రా దేహసమ్పత్తిరీశ్వరాయ నివేదితుమ్। పూర్వమేవ కృతా బ్రహ్మన్ హస్తపాదాదిసంయుతా" "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்। பூர்வமேவக்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" என்றும், "அந்நாள் நீதந்த வாக்கை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே-அடியிலே யவன்தந்த கரணகளேபரங்களை, "మన్మనా భవ మద్భక్తో మద్యాజీ మాం నమస్కురు" "மந்மநா பவ மத்ப்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும் "సతతం కీర్తయన్తో మాం

ஆ.—குக்கொடுத்தாலோவென்ன, ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் தந்த பக்தியே, தரித்ரனானவிவன் பூர்ணனானவவனுக்குக் கொடுக்குமிடத்து, அவன் தந்தத்தை மீண்டு அவன்கையிலே கொடுக்கையாகிற வடைவிலே கொடுக்கில், அவனைப்பெறுகைக்கது ஸாதநமாகமாட்டாமையாகிற வநுபாயமாமத்தனை; கொடுத்தத்தை கொடுக்கில் பலஸாதநமாகமாட்டாதிறே. நாம் கொடுத்தத்தையே நமக்குக்கொடுத்து நாக்கு நீட்டாநின்றாய் நீ யென்றபஹஸிக்கைக்குடலாமித்தனை. அன்றியே அவன் கொடுத்த பக்தியை தன்னுதாக வபிமாநித்து, அடைவுகெடும்படிகொடுக்கிறானாக பாவிக்கில், பரத்ரவ்யாபஹாரமாகிற கோயில் களவு, வருந்தியும் மறைக்கவொண்ணாதபடி பாவஜ்ஞரறிய வெளிப்பட்டுவிடும். திருவாபரணத்தைக் களவுகண்டு மீளக்கொடுக்கையோபாதியாய்விடுமிறே.

கஉகூ. இப்படி களவுவெளிப்படுமளவேயன்று, தன்னுடன் கலந்த பர்தாவினுடைய போகத்தையே தன்ப்ரயோஜநமென்றுநினையாதே, தன் வயிறுவளர்க்கைக்குறுப்பென்று பதிவ்ரதை நினைக்கில், சேஷபூதையான தனக்கும் ரக்ஷகனான பர்தாவுக்கும் அவத்யமாமாப்போலே, பரபோகோபகரணபக்தியே ஸ்வபோகத்துக்குறுப்பென்று சேஷபூதன் நினைக்கில், தத்தேகபோகனான தனக்கும் நிருபாதிகரக்ஷகனான சேஷிக்கும் நிலைநின்றவவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார்.

கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவுவெளிப்படும்.

கஉகூ. பர்த்ருபோகத்தை வயிறுவளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப்போலே, இருவர்க்குமவத்யம்.

ஜீ.—யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதா: "ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - த்யாநார்சநப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படிபண்ணுகை. (அடைவிலேகொடுக்கை)யாவது - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்த வித்தனையொழிய, தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாதென்றபடி. (அடைவுகெடக்கொடுக்கை)யாவது - மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிசெய்யில் (களவுவெளிப்படும்) என்றது-பகவத்த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன்கொடை.

கஉகூ. இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார், (பர்த்ருபோக) இத்யாதியாலே. அதாவது-பார்யையானவள் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதரபோஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்தாவுக்கும், தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாமாப்போலே, பகவத்வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போகரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில், தன்னை சேஷபூதனாகவிரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின வீச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை.— "ராத்ரி பர்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலிதரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, பக்தியை யுபாயமாகக்கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானருளிச்செய்தது.

ஆ·—கஉஎ, கஉஅ. இப்படி யிருவர்க்குமவத்யகரையான விந்தபக்தியை “ శ్రోతవ్యో మన్తవ్యో నిదిధ్యాసితవ్యః ” “ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்றித்யாதிகளாலே ஸாராம்சமான வேதாந்தங்கள் மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறபடி யென் என்று சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார், (ஔஷதஸேவை) இத்யாதியால். வேண்டிக்கொள்ளவும் ஔஷதஸேவைபண்ணாதே முகம்மாறித்திரிகிற வபிமதரான ரோகிகளுக்கு, ரோகாநுகுணமாக ததபிமதமான வபத்யவஸ்துக்களிலே, ரோகநாசகரமான வந்த திவ்யௌஷதத்தை மறைத்துக் கலசியிடும் ஹிதைஷிகளான வைத்யரைப் போலே, ஸம்ஸாரமஹாரோகநாசகரமாம் ஔஷதமான நச்சுமாமருந்தை யுபதேசித்தாலும் ஸேவியாதே விமுகராய்த் திரிகிற சேஷபூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸம்ஸாராநுகுணமாக ததபிமதமாய் அஹங்காரகர்ப்பமான ஸ்வயத்நத்திலே நோய்களறுக்கும் மருந்தான வீச்வரனைத்தெரியாதபடி கலந்து, அந்த வேதாந்தங்கள் வாத்ஸல்யத்தாலே விதிக்கிற வித்தனை. பரிசுத்த பகவதுபாஸநத்திலே யிழியவே, ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யசேஷத்வங்க

கஉஎ. வேதாந்தங்களுபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

கஉஅ. ஔஷதஸேவைபண்ணாதவர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களிலே அத்தைக்கலசியிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறதித்தனை.

ஜீ.—கஉஎ. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷதுஷ்டமானவித்தை, ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிறவேதாந்தங்கள், “ఓమిత్యాత్మానం ధ్యాయథ” “ఆత్మానమేవ లోకముపాసీత” “ఆత్మా వా అరే ద్రష్టవ్యశ్శ్రోతవ్యో మన్తవ్యో నిదిధ్యాసితవ్యః ” “ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத” “ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத” “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோமந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதானமருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (வேதாந்தங்கள்) என்றுதுடங்கி.

கஉஅ. தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார், (ஔஷதஸேவை)இத்யாதியாலே. அதாவது - அத்யந்தருக்ணராய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே, அத்தை யவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னால துக்கிசையாத பாலபுத்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸாரவ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்நவாஸனையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக்கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக்கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை.—த்ருஷ்டாந்தத்தில், அபிமதவஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதிஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந்மிச்ரனான வீச்வரனே உபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவதாநேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப் போக்கும் ஔஷதம்; அபிமதவஸ்துமிச்ரமானபோது

ஆ.—எடங்குமே முன்னமென்னும் ஹிம்ஸைதஷித்வத்தாலேயாயிற்று அவை ஸ்வயத்நருபோபாஸநத்தைவிதித்ததுமென்றபடி.

கஉக. ஸ்வரூபஹாநிகராக்ருத்யவிசேஷநிவர்தநார்த்தமாகவாயிற்று இந்தவுபாஸநத்தை வேதாந்தசாஸ்த்ரம் விதித்ததுமென்கிருர், (இத்தை) இத்யாதியால். இந்த உபாஸநத்திலே யிவனைமூட்டினது, ஸ்வர்கஸாதநப்ரவ்ருத்தியாகிற பரஹிம்ஸையினின்றுமிவனை மீட்கைக்காக. இந்த ஹிம்ஸா சப்தமபிசாரகர்மவாசகமென்னவொண்ணுது, தந்நிவர்தகம் ஸ்வர்காதிஸாதநவிதியேயாகையாலும் ஏதத்விதியல்லாமையாலும். ஆனாலும் து:க்கஸாதநமன்றியே ஸுகஸாதநமான விவற்றை பரஹிம்ஸையென்னலாமோவென்னவேண்டா, "సర్వదుఃఖ మయంగతే" "ஸர்வதுஃக்கமயம்கதே" என்றுப்ராக்ருத

கஉக. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

ஜீ.—து விளம்பேந கார்யகரமாகிறுப்போலேயாய்த்து உபாஸநமிச்ரனுனபோது ஈச்வரன் விளம்ப்யபலப்ரதனுகிறதும்.

கஉக. இனி யிப்படி இதுதன்னைவிதித்தது, கீழ்நின்ற நிலையைக்குலைத்து மேலேகொண்டுபோகைக்காகவித்தனை யென்கிருர், (இத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சாஸ்த்ரமாகிறது, "త్రైగుణ్యవిషయా వేదాః" "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்தபதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையாயிருக்குமாப்போலே, " மாதாபித்ருஸஹஸ்ர " ங்களிற்காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்த்வப்ரசுரரோடு வாசியற, அவர்கள் அபதே ப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய குணநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள் கொம்பிலே யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ச்யேநவிதிதுடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாகவருமளவும் சேதநர் நின்றநின்றவளவுக்கீடாக, உத்தரோத்தரபுருஷார்த்தஸாதநங்களை ப்ரவர்திப்பித்து, பூர்வபூர்வங்களை நிவர்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்திப்பிக்கைக்காக.—(பரஹிம்ஸை)என்றது-மேலான ஹிம்ஸையென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் - மேலான தேவதை மேலான கதி யென்றர்த்தமாகிறுப்போலே. அதாவது - ச்யேநவிதிக்குமேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸை யென்னலாமோ வென்னில், விஹிதஹிம்ஸையென்னக் கடவதிறே. "అగ్నీషోమీయం పశుమాలభేత" "அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத" என்கிற விடத்தில், ஆலம்ப்பசப்தம், "ఆలమ్భః స్పర్శహింసయోః" "ஆலம்ப்ப: ஸ்பர்சஹிம்ஸயோ:" என்கையாலே ஹிம்ஸாவாசியிறே. இத்தால், காம்யகர்மத்தைச்சொன்னபடி. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை) யென்று ச்யேநவிதியைச்சொல்லுகையாலும், ததுபரிவிஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.—அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக வநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு, அக்நீந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமிஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுக்தயாகாதிகர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனுய்க்கொண்டு, ஸ்வர்காதிபலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதிதேவதாமாத்ரங்களை யுத்தே

ஆ.—போகமடங்க வுள்ளபடி நிரூபித்தால் துக்கப்ராயமாகையாலே, தத்ஸாதனமடங்க ஹிம்ஸையாமென்றே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தோற்றுகையால்; பகவத்பாரதந்த்ர்யத்தின் மிடத்தையுருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரமகாரணமான ஸ்வர்காதிஸாதநப்ரவ்ருத்தியை, ஸ்வரூபஜ்ஞர் பரஹிம்ஸையென்றேயிறே நினைத்திருப்பது.

கூ௦. இப்படி விதேயமானவித்தை மீண்டும் நிஷேதிக்கிறதென் என்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (இதுதான்) இத்யாதியால். பரஹிம்ஸாநிவர்த்தகத்வேந விஹிதமானவிதுதான், நாஸ்திகரான தமஃப்ரசுரரைப் பற்ற விதிக்கப்பட்டு சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுடைய ரஜஃப்ரசுரரான ஆஸ்திகரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிற பூர்வவிஹிதஹிம்ஸையாகிற வபிசாரகர்மம்போலே, அந்யசேஷத்வமற்ற வாத்மாக்களைப்பற்ற "నిదిధ్యాసితవ్యః" "நிதித்த்யாஸிதவ்ய:" என்றுவிதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம்பிறந்த பரமஸாத்த்விகரைப்பற்ற "పరిత్యజ్య" "பரித்யஜ்ய" என்று இந்த வுபாஸநம் நிஷேதிக்கவும்படத் தட்டில்லை.

கூக. நிஷேத்த்யங்களான விவற்றையேதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (அத்தை) இத்யாதியால். க்ரூரகர்மமான வந்த வபி

கூ௦. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே
விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்குட் குறையில்லை.

கூக. அத்தை சாஸ்த்ரவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது;

ஜீ.—சித்துப்பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுக்தகாம்யகர்மம்விசேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படி அத்யந்தநிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தையிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸையென்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேகவிஷயமுமாயிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை, ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயமென்றவோபாதி, இதுவுமதிகாரிவிசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. "అథ పాతకభీతస్త్వం" "அத பாதகபீதஸ்த்வம்" என்று-உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச்சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். புபுக்ஷுவுக்குபாதேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்தவாச்யமாகாநின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும் - இவ்விடத்தில் காம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படிதான் யோஜிக்கிறது உபாஸநவிதிக்கு நிவர்த்யம் காம்யகர்மமாக இவர்தாமே பரந்த ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே.

கூ௦. ஆனலிப்படி விதித்தத்தைப் பின்னை நிஷேதிக்கிறதென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை)யாவது - "శ్యేనేనాభిచరన్ యజేత" "ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத" என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசாரகர்மம்; அது தமஃப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதிகாம்யகர்மங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜஃப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறப்போலே, இவ்வுபாஸநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யசேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸத்த்வநிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை.

கூக. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அத்தை)என்றுதுடங்கி.

ஆ.—சாரகர்மத்தை, சாஸ்த்ரமில்லை யென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு, சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுண்டாகைக்காக விதித்தது ; அஹங்காரகர்ப்பமான விந்தபக்த்யுபாயத்தை, அந்யசேஷமென்று ப்ரமித்த வந்யதாஜ்ஞாநிக்கு, ஸ்வரூபம் பகவச்சேஷமென்று விச்வஸித்து ஸத்தைபெறுகைக்காக விதித்தது. சாஸ்த்ரவிச்வாஸஜநகமானவது தத்ப்ரவர்த்தகஸ்வரூபஜ்ஞாநஜநகமாகமாட்டாதாப்போலே, ஸ்வரூபவிச்வாஸஜநகமானவிதுவும் தத்யாதாத்ம்யவிச்வாஸஜநகமாகமாட்டாதென்று கருத்து. அத்தை விதித்து மீள நிஷேதிக்கைக்கடி ஹிம்ஸாரூபமாய்க்கொண்டு பாபஹேதுவாகையாலே; இத்தை விதித்து மீள நிஷேதிக்கைக்கடி அஹங்காரகர்ப்பமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே.

௧௩௨. இவை யிவனுக்கு விரோதிகளென்னுமிடமொத்திருந்ததே யென்ன, அதிலுமிது கொடிதென்கிறார்மேல், (அது) இத்யாதியால். விசிஷ்டவேஷவிரோதியான வந்த வபிசாரம் துஃக்காநுபவஸாதநங்களான சிலதேஹங்களை பரிக்ரஹிப்பித்து ஆத்மஸ்பர்சியாகாமல் தோல்புரையானதேஹத்தளவிலே போய்விடும். நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதியான விந்த ஸ்வயத்நப்ரவ்ருத்த்யஹங்காரம் சேஷத்வவேஷமானஸ்வரூபஸ்பர்சியாய்க்கொண்டு தந்நாசகமாய் ப்ராப்யாநுபவமளவாகத் துடரும் மர்மஸ்பர்சி.

௧௩௩. அவ்வளவேயன்று, ஸ்வரூபவிரோதியான விதுதான் காயக்லேசகரகர்மஸாத்த்யமாகையாலே, எலி யெலும்பனுனவிவனால் செய்துதலைக்கட்டவொண்ணாதபடி துஷ்கரமுமாய், முகங்கொள்ள வரிதாயிருக்கும்.

இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

௧௩௨. அது தோல்புரையேபோம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

௧௩௩. இதுதான் கர்மஸாத்த்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

ஜீ.—அதாவது-"శఠచిత్తశాస్త్రవశతోఽపాయోఽభిచారశ్రుతిః" "சடசித்தசாஸ்த்ரவசதோऽபாயோऽபிசாரச்ருதி:" என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தைவிதித்து சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரவிச்வாஸம்பிறக்கைக்காக ; உபாஸநத்தை விதித்தது தன்னைஸ்வதந்த்ரனென்றும் அந்யசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப்போந்த சேதநனுக்கவையிரண்டும்வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்றவேஷம் என்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கைக்காக வென்கை.

௧௩௨. இப்படி வேரோவிச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை ஒத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றிநின்றால் அபிசாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றே யிதுவென்ன, அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார், (அது) என்றுதுடங்கி. பரஹிம்ஸாரூபமான வந்த வபிசாரகர்மம், தேஹாத்மாபிமாநிசெயலாய் விசிஷ்டவேஷவிரோதியாய், அத்தால்வரும் பலமும் சில துஃக்காநுபவமாத்ரமாய்க்கொண்டு மேலெழப் போகையாலே (தோல்புரையேபோம்) என்கிறது; அஹங்காரகர்ப்பமான விந்த வுபாஸநம், ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவன்செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதியாய் பகவதேகபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபநாசகமாகையாலே (மர்மஸ்பர்சி) என்கிறது.

௧௩௩. இவ்வளவேயன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார், (இதுதான்) இத்யாதியாலே. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபாஸநந்தான் "యజ్ఞేన దానేన తపసా నాశకేన బ్రాహ్మణా వివిదిషన్తి" "అవిద్యయా మృత్యుం తీర్త్వా విద్యయాఽమృతమశ్నుతే" "సర్వాపేక్షా చ" "యజ్ఞాదిశ్రుతేరశ్వవత్" "కషాయపక్తిః

ஆ.—ஆக துஷ்கரமுமாய் மர்மஸ்பர்சியுமாய் நிஷித்தமுமாய் க்ஷுத்ரமுமாய் அஹங்காரமிச்ரமுமாய் சோகபயஜநகமுமாய் அபாயமுமாய் ஸ்வரூபவிரோதியுமான ப்ராபகாந்தரங்களை, ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தமென்றே விடவேணுமென்று கீழோடே ஸம்பந்தம்.

கஙச. ஆகில், ஜ்ஞாநவிசேஷமாய்க்கொண்டு தத்வ்ய திரிக்தோபாயமான ப்ரபத்திக்கும் உக்த தூஷணம்வருமென்று சங்கிக்கவேண்டா வென்கிறார்மேல், (ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதியால். பகவச்சரணாரவிந்தசரணவரணரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு, அபாயத்வாதி துஷ்கரத்வாந்தமாக உபாயாந்தரங்களுக்குச்சொன்ன ஸ்வரூபவிரோதிகளான விக்குற்றங்களொன்றுமில்லை ; வரணம் ஸ்வகதமாய்நின்று ஸ்வரூபயாதாத்ம்யமான பாரதந்த்ர்யவிரோதியாம் குற்றமே யுள்ளது.

கஙரு. இதுக்கு அக்குற்றமற்றமையைத் தோற்றுவிக்கிறார்மேல், (ஆத்மயாதாத்ம்ய) இத்யாதியால். ஆத்மாவின் பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாகிற ஆத்மயாதாத்ம்யத்தின் கார்யமான ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூப

கஙச. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

கஙரு. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே,

ஜீ.—కర్మాణి జ్ఞానస్య పరమా గతిః। కషాయే కర్మభిః పక్వే తతో జ్ఞానం ప్రవర్తతే" "జన్మాన్తరసహస్రేషు తపోజ్ఞానసమాధిభిః। నరాణాం క్షీణపాపానాం కృష్ణే భక్తిః ప్రజాయతే" "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" "அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்நுதே" "ஸர்வாபேக்ஷா ச, யஜ்ஞாதிச்ருதேரச்வவத்" "கஷாயபக்திঃ கர்மாணி ஜ்ஞாநம் து பரமா கதிঃ। கஷாயே கர்மபிঃ பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே" "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபிঃ। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்திঃ ப்ரஜாயதே" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே காயக்லேசகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அசக்தனுனவிவனுல்செய்து தலைக்கட்டவுமரிதாயிருக்குமென்கை.—ஆக, (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, உபாயாந்தரதோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

கஙச. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கொரு குற்றமுந்தானில்லையோ வென்னவருளிச்செய்கிறார், (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (இக்குற்றங்கள்) என்று - ஸ்வரூபவிரோதம்முதலாக துஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவையெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது - ஒருதோஷமும் இதின்பக்கலில்லை யென்றபடி.—(இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே - மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடந்தோற்றுகிறது ; அதாவது - வஸ்துதঃ உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படி யிருக்கை.

கஙரு. இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வஸௌகர்யத்வங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ஆத்மயாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே. இப்ப்ரபத்தி (ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகை)யாவது - திருமந்த்ரத்தில் மத்த்யமபதத்திற்சொல்லுகிறபடியே, ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்திதவேஷமான பகவதத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக்குசிதமாகை)யாவது - அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமா

ஆ.—மாயிருக்கையாலே, பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்குசிதமாய், ‘‘சிற்றவேண்டா’’ சிற்றுதல்-சிதறுதலாய், பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டாவென்று சொல்லு கிறபடியே, ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, காயக்லேசதுஷ்கரமின்றியே, மூகங்கொள்ளும்படி ஸுகரமுமாயிருக்கும். இத்தால் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கநுசிதமாய் துஷ்கரமுமான வுபாயாந்தரத்துக்குள்ள குற்றமிதுக்கில்லை யென்றதாய்த்து.

கஙசு. அத்யவஸாயஜ்ஞாநவிசேஷமான விதுவே யமையுமோ வவனைப் பெறுகைக்கென்ன, இவ்வளவல்லதவனுக்கிவனால் செய்யலாவதில் லையென்கிறார், (பூர்ணவிஷயம்) இத்யாதியால். ஸ்வப்ராப்யபூதன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான பரிபூர்ணவிஷயமாகையாலே, அபரிச்சிந்நமான வவன் பெருமைக்கீடாக அவனை த்ருப்தனாக்கும் பச்சை, அபரிபூர்ணனாய் அதி க்ஷுத்ரனான விவனால் வருந்தியு மிடவொண்ணாது.

ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், “சிற்ற வேண்டா” என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

கஙசு. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சை யிட வொண்ணாது.

ஜீ.—யிருக்கை. (‘‘சிற்றவேண்டா’’) என்றது-சிற்றுதல்- சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது-ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்) என்றது- ‘‘భగవత్ప్రవృత్తివిరోధిస్వప్రవృత్తినివృత్తిః ప్రపత్తిః’’ ‘‘பகவத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஃ ப்ரபத்திஃ’’ என்கிறபடியே - ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, எளிதாகச்செய்யலுமாயிருக்குமென்கை.—இவை இரண்டையும்சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடியென் என்னில்; அபாயத்வபயஜநகத்வ சோகஜநகத்வாஹங்காரமிச்ரதயாகிஷித்தத்வாவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப்பற்றிவருகிறவையாகையாலும், பலவிஸத்ருசத்வம் இது பலஸாதநமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய் அதிகாரிவிசேஷணமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இதின்பக்கல் வருகைக் கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறுதோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக்குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே; கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லையென்னுமிடம், (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்யஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து.

கஙசு. இப்படி உபாயம் அவனென்று அத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன்சிலபச்சையிடவேண்டாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார், (பூர்ணவிஷயம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக்கீடாகவிறே யிடுவது; இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கில் அப்படியிடவேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக்கநுகுணமாக இவனாலொரு பச்சையிடப்போகாதென்கை.

ஆ.—௧௫௭. இவன் சிறிது பச்சையிடாதிருக்க அவனுக்கு ஸந்தோஷம் விளையுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்; அநாதிகாலமேபிடித்து விமுகனாய்ப்போந்த விவனுடைய வாபிமுக்யத்தை ஸூசிப்பிக்குமதான வைமுக்யத்தின் அபிஸந்திவிராமமாத்ரத்திலே, விமுகனாய்க்கொண்டே போரக்கடவோமென்ற நினைவுகுலையப் பெற்றோம், இனி யிவன் நமக்கு செய்யவேண்டுவதென் என்று அவன்றிருவுள்ளத்திலே அநவரதாபரிமித ஸந்தோஷம் பலபர்யந்தமாக விளையும்.

௧௫௮. ஆனாலும் பூர்ணவிஷயத்தை அபூர்ணன் வந்துகிட்டப்போமோவென்ன, இவனுக்கு ஜநகனான வவன்பூர்த்தி, அந்யனென்று கைவாங்காதே நம் ஜநகனான விவன்பூர்த்தியெல்லாம் நமதன்றோவென்று களித்து மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை; தேங்கி பிற்காலிடுகைக்கு ஹேதுவன்றென்கிறார்.

௧௫௯. இப்படி அல்பஸந்துஷ்டனுமிதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், ("పత్రం పుష్పమ్" "பத்ரம் புஷ்பம்") இத்யாதியால். "పత్రం పుష్పం ఫలం

---

௧௫௭. ஆபிமுக்யஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

௧௫௮. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

௧௫௯. "పత్రం పుష్పమ్" "பத்ரம் புஷ்பம்"

ஜீ.—௧௫௭. ஆனால் அவனுக்கிவனளவில் ஸந்தோஷம்விளையும்படியென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆபிமுக்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது- அநாதிகாலம் "யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை" யே நிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப்போந்த விவன், அந்நினைவுகுலைந்து தன்பக்கலபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்றவளவிலே, இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப்போந்தவன் இன்று அபிமுகனாகப்பெறுவதே யென்று அவன்றிருவுள்ளம் மிகவுமுகக்குமென்றபடி.

௧௫௮. அவனப்படியிருந்தாலும், அவன்பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மாலவனை யுகப்பித்தனுகப்போகாதென்று இவன்கைவாங்கும்படி பண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பூர்த்தி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணோந்முகனான விவன் நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, நம்பக்கல்பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிநிவேசித்துப் பற்றுகைக்குடலாமித்தனை யென்கை. அன்றிக்கே அவன்பூர்த்தி அவனை இப்படி ஸந்தோஷிக்கவொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணாதோவென்ன, (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது-அவனுடையபூர்த்தியானது, இவன் பச்சையிட்டிலன் என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, ஆபிமுக்யஸூசகமாத்ரத்துக்குமேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவதுண்டோ" என்று விரும்பிக் கைக் கொள்ளுகைக்குடலாமித்தனை யென்கை.

௧௫௯. இப்படி யவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், ("పత్రం పుష్పమ్" "பத்ரம் புஷ்பம்") என்றுதுடங்கி. "పత్రం పుష్పం ఫలం తోయం యో మే భక్త్యా ప్రయచ్ఛతి।తదహం

ஆ.—తోయం యో మే భక్త్యా ప్రయచ్ఛతి । తదహం భక్త్యుపహృతమశ్నామి ప్రయతాత్మనః" "பத்ரம் புஷ்பம்பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்ச்சதி। ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மநঃ" என்று பக்திபாரவச்யத்தாலே இவனடைவுகெடக்கொடுக்குமாப்போலே, நானும் ஸ்நேஹபாரவச்யத்தாலே அடைவுகெடஸ்வீகரிப்பன். "అన్యత్పూర్ణాదపాం కుమ్భాదన్యత్పాదావనేజనాత్ । అన్యత్కుశలసమ్ప్రశ్నాన్న చేచ్ఛతి జనార్దనః" "அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்ப்பாதந்யத் பாதாவநேஜநாத்। அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாந் நசேச்ச்சதி ஜநார்தநঃ" என்று தனக்கென்றுவேறுகட்டிவைத்த தண்ணீரைக்காட்டுதல், திருவடிகளைநனைத்தல், உதவின வின்சொற்சொல்லுதல் செய்யுமிவ்வளவாயிற்று அவன்பெறுகைக்காசைப்படுவது. "நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகை பூவே"—அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்சமற்ற திருமஞ்சனத்தை அக்ரமமாகவிரைத்து, போரப் பொலியக் கொடுப்பது

"అన్యత్పూర్ణాత్" "அந்யத் பூர்ணாத்" "புரிவதுவும் புகைபூவே."

ஜீ.—భక్త్యుపహృతమశ్నామి ప్రయతాత్మనః" "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்ச்சதி। ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மநঃ" என்று பத்ரத்தையாகவுமாம், புஷ்பத்தையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம், ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவன் எனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்யப்ரயோஜநனையாகிற சுத்தியோடேகூடினமநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய அப்படிப்பட்டபக்தியோடே தரப்பட்டஅத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலேகலங்கித்தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலேகலங்கிஅடைவுகெடவிநியோகம்கொள்ளுவன் என்றுதானேயருளிச்செய்தானிறே. "అన్యత్పూర్ణాదపాం కుమ్భాదన్యత్పాదావనేజనాత్ । అన్యత్కుశలసమ్ప్రశ్నాన్న చేచ్ఛతి జనార్దనః" "அந்யத்பூர்ணாதபாம் கும்ப்பாதந்யத்பாதாவநேஜநாத்। அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாந் நசேச்ச்சதி ஜநார்தநঃ"—அதாவது-ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்ட்ரன் பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான்; அவனுக்குச் சிலநாட்டையுங்கொடுத்து பொன்னையுங்கொடுத்து நமக்காக்கிக்கொள்ளுகிறோம் என்றாப்போலே சிலவற்றைச்சொல்ல; நினைவும் செயலுமொத்திராத வஞ்சகனானவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், வருகிறவனந்நினைத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவதிவ்வளவு என்கிறான்.—அதாவது - தான் குடிக்கும்தண்ணீரையொருகுடத்திலே நிறைத்துக் குளிர வைக்கக்கடவனே, அந்தை யவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலேவைக்கவமையும், அதுக்கு மேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதிவந்து புகுந்தால் காலைக்கழுவுவதாக ஸாமாந்யசாஸ்த்ரம் விதித்துவைத்ததிறே, அவ்வோபாதி யவன்றிருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனனவாசிக்கு விசேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனை குசலப்ரச்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி ஓர்இன்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாக வொன்றும்வேண்டா; இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை யிச்சியான்காண் அவனென்கை.—இத்தால் நீ கொடுக்கநினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையும் அவனொருசரக்காக நினைத்திருக்குமோ; வல்லையாகிலுன் ஆபிமுக்க்யஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பாரென்றபடி. "பரிவதிலீசனை" என்றுதுடங்கி ("புரிவதுவும்புகைபூவே") என்று "ஹேயப்ரத்யநீகனை ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாராந்முக்தராயநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே "ఏతత్సామ గాయన్నాస్తే"

ஆ.—மேதேனுமொரு புகை ஏதேனுமொரு பூவாகவுமாம்; பாவசுத்தி பார்க்குமல்லது பதார்த்தவைஷம்யம்காணக்கண்ணில்லை யவனுக்கு; இன்று இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனும் என்னுமிடம் ப்ரபலப்ரமாணஸித்தம்.

கசO. இப்படி யிவன் சிலசெய்யுமதும் ஸ்வரூபமாய் அத்தால் பலஸாதநமாயுமுவதேதென்ன வேறில்லை யென்கிறார், (புல்லைக்காட்டி) இத்யாதியால். கறவைக்குக்காட்டி யழைப்பதும் கட்டியிடுவதும் புல்லானாப்போலே, பலஸாதநமான திருவடிகள்தானே ஸாத்யமான பலமுமாயிருக்கையாலே, ஸாத்யஸாதநங்களிரண்டுக்கும் வஸ்துபேதமில்லை; அநுஸந்தாநபேதமே யுள்ளது.

கசக. இப்படி நிரதிசயபோக்யமான ஸாத்யமே நிரபாயஸாதநமாகையாலே, தச்சரணவரணரூபப்ரபத்தியும் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு, பரதந்த்ராத்மாநுகூலமான ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் அபாயத்வாதிதோஷதுஷ்டங்களான ஸாத

கசO. புல்லைக்காட்டியழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

கசக. ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

ஜீ.—“ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்கிறபடியே பாடி விஸ்த்ருதராகையைப்பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபார்த்தகனுகைதவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தையேதேனுமொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னையவனுக்கு அருள்கொடையாகக்கொடுப்பதுவுமேதேனுமொருபுகையும் ஏதேனுமொரு பூவும்; இவ்வளவும் அமையும் கிடிகோளவனுக்கு” என்று அவனுடைய ஸ்வாராதநதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிறே.

கசO. (பூர்ணவிஷயம்) என்றுதுடங்கி இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனையிறே, ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது; ஆகையாலே யதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக, ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை முந்தற வருளிச்செய்கிறார், (புல்லைக்காட்டி)என்றுதுடங்கி. அதாவது-கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார், தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகாரஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுணவிக்ரஹவிசிஷ்டனானதானே முந்தற விவனைச்சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குபாயமாய், பின்னையென்றுமொக்க விவனுக்குபேயமாயிருக்கையாலே, பலஸாதநங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை.

கசக. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், (ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸாத்யவஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே, தத்வரணரூபமானவிது தேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்றபடி.—அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிறார், (புல்லை) இத்யாதியாலே. அதாவது-புல்லைக்காட்டி தேநுவை யழைத்துக்கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” “நமச்ச்ருங்கர்ஜநார்தநம்” “ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி:” “நமச்சக்ருர்ஜநார்தநம்” இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதிரூபையான ப்ரபத்

ஆ.—நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வேந த்யாஜ்யங்கள், தத்த்யாகாங்கியாய்தந்தோஷமற்ற ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபோசிதத்வாதிகுண விலக்ஷணமென்றதாயிற்று; இதில் (ப்ரபத்த்யுபாயம்) துடங்கி மேல் ப்ராஸங்கிகம்.

௧௪௨. இனிமேல் (இவனவனை) துடங்கி (இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல்செய்யு) மளவாக, ஸித்தோபாயநிஷ்டர் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தியேயோ இவனவனைப் பெறுகைக்குபாயமாய்த்ததென்ன, இதுவுமன்றென்கிறார், (இவன்) இத்யாதியால். பரதந்த்ரனான விவன் ஸ்வதந்த்ரனான வவனைத்தான் பலியாய்ப் பெற நினைக்கும்போது, ஸ்வரூபாநுரூபையான விந்த ப்ரபத்தியும் அவனைப்பெறுவிக்குமுபாயமன்று; அவனை யிழப்பிக்கு மபாயமத்தனை.

௧௪௩. ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் பரதந்த்ரனானவிவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்கும்போது, இவன் அநாதிகாலமேபிடித்து புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த வநேகமஹாபாதகமுமவனைப் பெறுகைக்கு விலக்கன்று. இவன் பலியானபோது ஸ்வகதமான ஸ்வரூபாநுரூபமான

---

௧௪௨. இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்தப்ரபத்தியுமுபாயமன்று.

௧௪௩. அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும்

ஜீ.—தியைமுன்னிட்டு ஈச்வரனைவசீகரித்தால் பின்னை யவனுக்குகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், "బద్ధాఞ్జలిపుటా హృష్టా నమ ఇత్యేవ వాదినః" "பத்தாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:" "கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னை" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்திவிசேஷங்களாகையாலே, பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே, இவனுக்கு ஸுகரூபமாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, ப்ரபத்தியினுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

௧௪௨. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய வநுபாயத்வத்தையும் தத்ப்ரதிகோடியான பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு) இத்யாதியாலும், கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, மூகாந்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமானவித்தை ஸாதநமாக்கிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனானவவனை யிவன்பெறப்பார்க்குமன்று, அவன் நினைவுகூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார், (இவனவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-உடைமையை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியானவவனானே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனான விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன்ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனானவவனைப் பெற நினைக்குமளவில், அவன்நினைவுகூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதநமாகாதென்றபடி.

௧௪௩. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ளவாசி சொல்லுகிறார், (அவனிவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனான அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும், காட்டப்பட்டது. "చిత్తఃపరమ

ஆ.—துவும் பலஹேதுவாகாது; அவனே பலியானபோது அபாயமான துவும் பலப்ரதிபந்தகமாகாது.

கசச. இப்படி ஸ்வகதமானது விபலமாய் பரகதமானதுவே ஸபலமாகக் கண்டவிடமுண்டோ வென்ன காட்டுகிறார், (இவை இரண்டும்) இத்யாதியால். ஸ்வகதவைபல்யமும் பரகதஸாபல்யமுமென்கிற விவை யிரண்டும் "శేష్యే పురస్తాచ్ఛాలాయాం యావన్మే న ప్రసీదతి" "சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயாம் யாவந் மே ந ப்ரஸீததி" என்று மீண்டருளவேணுமென்று பெருமாளை ப்ரபத்திபண்ணின வுறவுள்ள ஸ்ரீபரதாழ்வான்பக்கலிலும், "ஏழை யேதலன் கீழ்மகனென்றுமிரங்கி" என்று தோஷமே பச்சையாகப் பெருமாளுறவுகொண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் அநுஷ்டாநசேஷமாகக் காணலாம்.

கசரு. தான் பலியாய் ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, ப்ரபதநமாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளங்கன்றி யவ்வருகே போம்படிபண்ணும் தீமையாயிற்று; பெருமாளே பலியாய்ச்சென்று கைக்கொண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு "ஏழை யேதலன் கீழ்மகன்" என்கிற வஜ்ஞாநாதிதீமைதானே அங்கீகாரஹேதுவான நன்மையாயிற்று.

விலக்கன்று.

கசச. இவையிரண்டும், ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள்பக்கலிலும் காணலாம்.

கசரு. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து; ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தீமைதானே நன்மை யாய்த்து.

ஜீ.—"సిద్ధః పరమశీలాపే ప్రపత్తిరపి నోపధిః। విపర్యయే తు నైవాస్య ప్రతిషేధాయ పాతకమ్" "ஸித்தஃ பரமசீலாபே ப்ரபத்திரபி நோபதிஃ। விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்" என்னக்கடவதிறே.

கசச. இப்படி யிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவை) என்றுதுடங்கி.

கசரு. அவர்கள் தங்கள்பக்கலிவை கண்டபடி யென் என்னவருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணுவித்து தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழ்கைக்காக, "ఏభిశ్చ సచివైస్సార్థమ్" "ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்" இத்யாதிப்படியே வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டுசென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே அவர்திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்படிபண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது.—"ஏழை யேதலன்" இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை.—"యత్త్వత్ప్రియం తదిహ పుణ్యమపుణ్యమన్యత్" "யத்த்வத் ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமந்யத்" என்றிறே புண்யபாபலக்ஷணம்; ஆகையாலிவர்கள்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

ஆ.—கசசு. இப்படி இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி பொறுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமபராதமாய்த் தோற்றித்திறே உடையவர்க்கென்கிறார்; (ஸர்வாபராதம்) இத்யாதியால். பகவதபசாராதிஸர்வாபராதங்களுக்கும், அவற்றைக்கண்டு சீறுகிற ஸர்வேச்வரன்திருவுள்ளத்தை யாறவிடும் ப்ராயச்சித்தமான "త్వత్పాదారవిన్దయుగళం శరణమహం ప్రపద్యే" "த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று பூர்வகத்யத்திற்பண்ணின ப்ரபத்திதானும், ஸ்வகதையாமென்னும்பீதியாலே, பகவதபசாராதியான வபராதகோடியிலே யொன்றாகவே திருவுள்ளம்பற்றி "పితేవ పుత్రస్య సఖేవ సఖ్యుః ప్రియః ప్రియాయార్హసి దేవ సోఢుమ్" "பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யுः ப்ரியः ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும்" என்று புத்ராதிகளில் குற்றத்தை பித்ராதிகள் பொறுக்குமாப்போலே, ப்ரபத்தியில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிற குற்றத்தைப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, ப்ரபத்தவ்யனை க்ஷமிப்பிக்கவேண்டும்படி மஹாபயஹேதுவாய் நில்லாநின்றதிறே.

கசசு. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராதகோடியிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

ஜீ.—கசசு. இவன்பண்ணும் ப்ரபதநம் சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரியல்லாதபோது அபராதகோடிகடிதமாமென்னுமிடமருளிச்செய்தார்கீழ்; இதுதானிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாநப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "అహమస్మ్యపరాధానామాలయః" "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயः" என்கிறபடியே, அபராதங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற விச்சேதநன் ப்ரபத்திபண்ணவே, "సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய்விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதானிருப்பது; இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, "త్వత్పాదారవిన్దయుగళం శరణమహం ప్రపద్యే" "த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானுமபராதகோடியிலேயாய், "త్వమేవ మాతా చ" "த்வமேவ மாதாச" என்றுதுடங்கி. இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக்குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, "తస్మాత్ప్రణమ్య" "தஸ்மாத் ப்ரணம்ய" இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்துநின்று ப்ரபத்தி பண்ணின விவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே யென்கை. ஆகையால், இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடிகடிதமாயிருக்குமென்கை. அநாதிகாலமபராதத்தைப் பண்ணி பின்பொருநாளிலே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணினானேயாகிலும், "దోషాణామపి వత్సలః" "యది వా రావణస్స్వయమ్" "ரிபூணமபி வத்ஸலः" "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்குமீச்வரஹ்ருதயத்தைப்பார்த்தால், அவன் கைக்கொள்ள வொரு குறையில்லை. அவனப்படி யிருந்தானேயாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை யபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம்பண்ணவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது.

ஆ.—கசஎ. இந்த ஸம்ஸாரிசேதநன் பண்ணும்ப்ரபத்தி அவன் திருவுள்ளம் சிறுகைக்குடலாய்விடுமென்னுமிடத்தை, த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார், (நெடுநாள்) இத்யாதியால். ஒருநாளிரண்டுநாளன்றியே நெடுநாளொழிடித்து பர்த்தாவறிய அந்யபரையாய், அவன் விட்டிருக்க அவன் முகத்திலிட்டேறமாட்டாமலொதுங்கிப்போந்த அந்யபரையான பார்யை, இப்படியிருந்த நாம் அவனருகே செல்லும்படியென்!என்கிற லஜ்ஜையும், அருகேசெல்லில் சித்ரவதைப்படுத்துமவனென்னும் பயமுமின்றியே, தன் துச்சரிதத்தைக்கண்டு கேட்டுக் கினர்ந்திருக்கிற ஸ்வதந்த்ரபர்த்தாவினருகேயெதிரேசென்று, துடை நடுங்காமல் நின்று வாய்விட்டு என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அவன் காலிலே கூசாமல்விழுந்தபேக்ஷிக்குமாப்போலே, அதிஸாஹஸமாயிருப்பதொன்றிறே அநாதிகாலமேபிடித்து தனக்கு திருபாதிகரக்ஷகனான வெம்பெருமானறியவே அந்யபரனாய், அவன் ஸம்ஸாரத்திலே விட்டிருக்க அவன்முகம்பெறுமல் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போருகிற பாதந்த்ரசேதநன், நாமென்கொண்டு அவர் முன்னில் போவோம் வருந்தி நின்றுலெப்பாடு படுவுதோமென்னுமிவை யிரண்டுமின்றியே, தன்குற்றம் கணக்கிட்டு "...." "க்ஷிபாமி" என்று மிகவும் சீறின ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிமுன்னே பிற்காலியாமல் நின்று திருவடிகளிலேவிழுந்து பண்ணும் சரணவரணப்ரபத்தியுமென்கிறார். ஆக பலித்வாபிமாநித்வமற்ற பாதந்த்ரன் பண்ணும் ப்ரபத்தி உபாயமாகமாட்டாது; பலியுமாய் அபிமாநியுமான ஸ்வதந்த்ரன் தானே ஸ்வீகரிக்குமதுவே உபாயமாமித்தனை யென்றதாய்த்து.

கசஎ. நெடுநாளந்யபரையாய்ப்போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்றுஎன்னையங்கீகரிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி.

ஜீ.—கசஎ. இவன் பண்ணும்ப்ரபத்தி ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால்அபராதகோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமத்தைத்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல்,(நெடுநாள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-நெடுங்காலம் பர்த்தாவோடொட்டற்று பரபுருஷகாமிநியாய் தந்நிக்ரஹபாத்ரமாய்ப் போந்தாளொரு பார்யை, இப்படிப்பட்டநாம்அவன் ஸந்நிதியிலே கூசாமல் சென்று நிற்கும்படியென் ! என்கிறலஜ்ஜையும், இத்தனைகாலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மை வந்திப்படி யபேக்ஷிப்பதே யென்று தண்டிக்கில் செய்வதென்!என்னும் பயமுமின்றிக்கே, அவன்முன்னேசென்றுநின்று என்னையங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்குமளவில் எத்தனை யபராதமுண்டு; அப்படியேயிருப்பதொன்றிறே பகவதநந்யார்ஹனய்வைத்து அநாதிகாலமவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்யபரனாய்ப்போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாநுஸந்தாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனானவன் தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னையங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரணவரணமென்கை. ஆக, இவ்வளவும் ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ஆ.—௧௪௮. மேல் அவனிவனை ஸ்வீகரிக்கும் ப்ரகாரமிரண்டு, அதிலொன்று ப்ரபலமென்கிறார், (க்ருபையாலே) இத்யாதியால். "జీవే దుఃఖాకులే విష్ణోః కృపా కాప్యుపజాయతే" "ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே" என்று தனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷபூதனான விவன் ஸம்ஸாரசக்ரத்திலே சுழன்று து:க்கிக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மையநுபவித்து ஸுகிக்கவிட்டுப்பிறந்த விவனிப்படி து:க்கிப்பதே யென்னும் க்ருபாபரதந்த்ரனாய், இவனைக் கடாக்ஷித்தங்கீகரிக்குமதிற்காட்டில், இத்தலையில் ஸுக து:க்கங்களொன்றும் பாராதே ஸ்வேச்சாகாரித்வமாகிற நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யபாதந்த்ரனாய், பட்டத்துக்குரியவானை யுகந்தாரொருவனைத் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளுமாப்போலே, செருக்காலே தானே மேல்விழுந்தங்கீகரிக்குமதே ப்ரபலமென்கிறார். க்ருபாபாரதந்த்ர்யம்போல் மற்றொன்றால் தகைவுபடாமல் து:க்கதர்சநிரபேக்ஷமாய், குணாந்தரமடியாக தோற்றவேண்டாமல் கடாக்ஷப்ரேரகமாமளவன்றிக்கே, தான் மேல்விழுந்தங்கீகரிக்குமதான ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யமேயிறே ப்ரபலம். சிறையிட்டவனே சிறைவெட்டி விடுமாப்போலே ஸம்ஸரிப்பித்த ஸ்வாதந்த்ர்யந்தானே இவனை முக்தனாக்குகை தகுசிதமென்றருளிச்செய்வர். க்ருபாபரதந்த்ரனாகையாவது - ஸ்வேச்சாநுரூபக்ருபாவிகாரவிசிஷ்டனாகை; ஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனாகையாவது - ஆகாராந்தராபந்நஸ்வாதந்த்ர்யவிகாரவிசிஷ்டனாகை. அல்லது ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபம் ஸ்வபரதந்த்ரமான குணபரதந்த்ரமாகாதிறே.

௧௪௯. இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யாங்கீகாரமாகிற துர்லபமான விவ்வர்த்தத்தை "తస్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనూం స్వామ్" "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ரு

௧௪௮. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்.

௧௪௯. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷனபேக்ஷித்தான்.

ஜீ.—௧௪௮. இனி, இவன் ஸ்வீகாரம் கண்டிரங்கி அவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனாவதிலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்து பரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமென்கிறார், (க்ருபையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆர்த்தராய் அநந்யசரணராய் தன் திருவடிகளிலேவந்து சரணம்புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரிய வானையுமரசும்போலே தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும் இரண்டுமீச்வரனுக்குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது ஓரோ தசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்தமாய் விபலிக்கவுங்கூடும்; பிற்பட்டது அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங்காட்டிலிது ப்ரபலமென்கை.

௧௪௯. இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார் மேல், (இவ்வர்த்தத்தை) என்றுதுடங்கி. (இவ்வர்த்தம்) என்கிறது-கீழ் ப்ரபலமாகச்சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை; (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது "నాయమాత్మా ప్రవచనేన లభ్యః న మేధయా న బహునా శ్రుతేన యమేవైష వృణుతే తేన లభ్యః తస్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనూం స్వామ్" "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்

ஆ.—ணுதே தநூம் ஸ்வாம்” என்று பரமபுருஷார்த்தத்தின் சீர்மையறியும் வேதபுருஷன், அலப்யலாபமாகையாலே யபேக்ஷித்தான்.

௧௫௦. அவனபேக்ஷித்ததொழிய மற்றொருவர்க்கும் இதுண்டாகப் பெற்றதில்லையே யென்ன, இந்த அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நிர்யக்ஜந்மமான திருவடிக்கும், கீழ்மகனான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும், ஸ்வாதந்த்ர்யாங்கீகாரமானவிது நினைவற வுண்டாய்த்தென்கிறார்.

௧௫௧. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாய் இவர்களை யங்கீகரிக்கிறவிடத்தும், ஸ்வஸங்கல்பாநுகுணமாக இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கீகரித்தவிடம் கண்டதுண்டோ வென்ன காட்டுகிறார் மேல், (இவன் முன்னிடும்) இத்யாதியால். ஆச்ரயணோந்முகனான விச்சேதநன், ஸ்வாபராதபயநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக முன்னிடும் புருஷகாரபூதரை, ஆச்ரயணீயனான வுபாயபூதனும் முன்னிட்டே கைக்கொள்ளுமென்னு மிந்த புருஷகாரவைபவம், “అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ” “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம” என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கபயப்ரதாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலும், “సర్వలోకశరణ్యాయ రాఘవాయ మహాత్మనే। నివేదయత మాం క్షిప్రం విభీషణముపస్థి

௧௫௦. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திருவடிக்கும் ஸ்ரீ குஹப் பெருமாளுக்கும் இதுண்டாய்த்து.

௧௫௧. இவன் முன்னிடுமவர்களை யவன் முன்னிடுமென்னு

ஜீ.—யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்” என்று கடவல்லியிலும் முண்டோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே ஆதரித்தானென்கை. அஸக்ருத் கீர்த்தமபேக்ஷாகார்யமிறே.

௧௫௦. இத்தலையிலபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க, இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப் பெற்றவர்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) என்று துடங்கி. அதாவது - தந்தாம்பக்கலபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும், இந்த பரகதஸ்வீகாரமுண்டாய்த்தென்கை.

௧௫௧. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாய் இவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், “తమభ్యభాష సౌమిత్రే సుగ్రీవసచివం కపిమ్” “தமப்யபாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம்” “மாழைமான் மடநோக்கி யுன் தோழியும்பியெம்பி” என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்; (இவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனுமங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடுமென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்; “సోఽహం పరుషితస్తేన దాసవచ్చావమానితః। త్యక్త్వా పుత్రాంశ్చ దారాంశ్చ రాఘవం శరణం గతః” “ஸோஉஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநிதஃ। த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கதஃ” என்று சரணம்புகுந்து, “సర్వలోకశరణ్యాయ రాఘవాయ మహాత్మనే। నివేదయత మాం క్షిప్రం విభీషణముపస్థితమ్” “ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே। நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்த்திதம்” என்று நின்ற

ஆ.—తమ్'' ''ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே। நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்த்திதம்'' என்று ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் முன்னிட்ட மஹாராஜப்ரப்ருதிகளை, ''ఆనయైనం హరిశ్రేష్ఠ దత్తమస్యాభయం మయా। విభీషణో వా సుగ్రీవ యది వా రావణస్స్వయమ్'' ''ஆநயைநம்ஹரிச்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' என்று பெருமாளும் முன்னிட்டு அவனை யங்கீகரிக்கையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாமென்கிறார். ப்ரதாநரை முன்னிடவே அப்ரதாநருமந்தர்கதரிறே.

க௫௨. ஆச்ரயிக்கிற சேதநனையாதே இருவரும் முன்னிடவேண்டுகிறதென்னென்ன, ஆச்ரயணோந்முகனும் ஆச்ரயணீயனும் புருஷகாரபூதரை முன்னிடுகிறது, அநாதிகாலவைமுக்யம் அநாதிகாலோபேக்ஷையாகிற தந்தாங்குற்றங்களைத் தந்தாமுக்கிடாக சமிப்பிக்கைக்காக, இந்நாள்வரை புருஷீகரியாமையாலுபேக்ஷித்தோமத்தனை யென்று ஈச்வரனும் தன் குற்றம் சமிப்பிக்க முன்னிடும்.

மிடம் அபயப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

க௫௨. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

ஜீ.—ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாகவங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், ''ఆనయైనం హరిశ్రేష్ఠ దత్తమస్యాభయం మయా। విభీషణో వా సుగ్రీవ యది వా రావణస్స్వయమ్'' ''ஆநயைநம்ஹரிச்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே யங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில் பிராட்டி ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளும்போது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே திருவாபரணங்களையும் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே யெழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்திருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டியையும் முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கித்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்திகூடாதிறே. ஆகையாலேயிறே பரகதஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்தத்தையு மிவர் ஸஹபடித்தது.

க௫௨. இவன் நிருபாதிகசேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியாயிருக்கையாலே, அவ்யவதாநேந யாச்ரயிக்கவு மங்கீகரிக்கவும் அமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதெதுக்காக வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இருவர்) என்றுதுடங்கி. சேதநனுக்குக் குற்றமாவது- அநாதிகாலமவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்யவிஷயப்ரவணனாய் ததாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணி கூடுபூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது - அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தைசமிப்பிக்கையாவது-இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீறுதபடிபண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது - இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

ஆ.—௧௫௩. அவ்வளவே யல்ல ரக்ஷ்யமாயும் ரக்ஷித்தும்போருகிற சேதநேச்வரஸ்வரூபஸித்தியும், ரக்ஷிப்பிக்குமிந்த புருஷகாரத்தாலே. ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தம் நித்யமாகிலும், ரக்ஷணப்ரேரகை யிவளிறே.

௧௫௪. ஆகிலவன் ஸ்வதந்த்ர ரக்ஷணத்துக்கும் இவன் ததேகரக்ஷ்யத்வரூபபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் கொத்தையாகாதோவென்ன, உபயர்க்கும் ஸோபாதிகபுருஷகாரபாரதந்த்ர்யமுண்டாகையாலே கொத்தையாகாதென்கிறார். (ஔபாதிகம்) இத்யாதியால். ப்ரணயித்வநிபந்தநமாக வருகையாலே ஔபாதிகமுமாய், ப்ரணயிப்ரணயிநீஸம்பந்தமடியாகமாகையாலே நித்யமுமான ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமும், ததீயத்வநிபந்தநமாய் வருகையாலே ஔபாதிகமுமாய், தத்ததீயஸம்பந்தமடியாகமாகையாலே நித்யமுமான ததீயபாரதந்த்ர்யமும், நிரங்குசஸ்வதந்த்ரன் ததேகபரதந்த்ரனென்கிற விருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வரூபாநுகுணமாகவுண்டிறே. ஏவம்விதபாரதந்த்ர்ய மிருவர்க்குமுண்டாகையால் இருவர்களுடைய புருஷகாரஸாபேக்ஷரக்ஷகத்வரக்ஷ்யத்வங்கள், நிருபாதிகஸம்பந்தஸித்த ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யங்களுக்கும் கொத்தையாகாதென்றபடி. ஆக, ஈச்வரனுக்கு நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமான ஸ்வதஸ்ஸித்தவேஷம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்; ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான வேஷம் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யம்; சேதநனுக்கு நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமானவேஷம் பகவத்பாரதந்த்ர்யம்; ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான வேஷம் ததீயபாரதந்த்ர்யம்; ப்ரணயித்வததீயபாரதந்த்ர்யங்களுக்கு ப்ரதமவிஷயம் பிராட்டி சரமவிஷயம் ததீயர்.

௧௫௩. ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே.

௧௫௪. ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டிறே.

ஜீ.—௧௫௩. இவ்வளவேயன்றுஇன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார், (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே. ஸ்வரூபமாவது-இவனுக்கு ததீயபாரதந்த்ர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம். "தேவும்தன்னையும்" என்று ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்குத்தானான தன்மையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே யென்கை.

௧௫௪. கீழே (ஸ்வரூபம்) என்று சொன்னத்தை யுபபாதிக்கிறார், (ஔபாதிகமுமாய்)என்றுதுடங்கி. அதாவது - சேதநனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ததீயத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிகபகவத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆச்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. (இருவர்க்குமுண்டு)என்றதே, (உண்டிறே) என்றது - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கைக்காக.

ஆ.—௧௫௫. ஈத்ருசபுருஷகார மூபயருடைய வுமாகந்துகபாரதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்து, உபயஸ்வபாவத்தை நிலைப்பிக்குமென்கிறார் மேல்; புருஷீகரிப்பிக்கக் குலைகையாலே யநித்யமாய், தான்பண்ணின கர்மந்தானே யநுபவிக்கிறான் நாம் செய்வதென்னென்று கர்மத்தின் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்து தன்னைக்கொண்டு நழுவுகையாகிற வீச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், ஸர்வசியந்தாவான தேவரையொழிய கர்மத்துக்கொரு மூச்சுண்டோ, கண்ணழியாதே கைக்கொண் டருளீரென்று புருஷீகரித்து திருத்துமிந்த புருஷகாரத்தாலே குலையும். புருஷகாரபூர்வகஸித்தோபாயவிநாச்யமாகையாலே யநித்யமாய் நெடுங்காலமேபிடித்து கர்மமிட்டவழக்காய் ஸம்ஸரிக்கையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், பகவத்பரதந்த்ரனான விவன் கர்மபாரதந்த்ரனாய் காலங்கழிப்பதேயென்று நினைத்து திருத்தும் புருஷகாரத்தாலே குலையும். இது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் நித்யப்ரதியோகியான விதின் அநித்யத்வமிங்கு விசேஷித்துச் சொல்லுகையால் பௌநருக்த்யதோஷமில்லை.

௧௫௬. இப்புருஷகாரத்தால் பலித்த ஸாத்த்யவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸஸாக்ஷிகம்) இத்யாதியால். ஏவம்விதபுருஷகாரமாகிற வுபாயாநுமதஸாக்ஷியோடே கூடியிருக்கையாலே, சேதநேச்வரர்களுடைய ஸ்வதஸ்ஸித்தரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தத்தை, ரக்ஷக

---

௧௫௫. அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ர்யமும் குலைவதும் அத்தாலே

௧௫௬. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப்போகாது.

ஜீ.—௧௫௫. இவ்வளவன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார், (அநித்யமான) என்றுதுடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - அவச்யமநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுபகர்மங்களின் வசத்திலே யிழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - தான்செய்த கர்மம் தானநுபவிக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென்னென்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி, அதுக்கிடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது "సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை யநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டுதலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

௧௫௬. அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த விவன் இன்றிறே ஆபிமுக்ய்யம்பண்ணிற்று, ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே தூர்வாஸனை மேலிட்டு, ஆச்ரயணாங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான விந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகபந்தத்தை யில்லைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநுகுணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம்விநியோகம் கொண்டுபோந்த வீச்வரன்தான் இப்பந்தத்தை யில்லைசெய்து முன்புபோலே யிவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப்பார்க்குதல் செய்யிலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸஸாக்ஷிகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தம் இரண்டுதலை

ஆ.—ஞன வவனுலும் ரக்ஷ்யமான விவனுலும், ரக்ஷியாமல் அதுக்கிலக்காகாமல் இல்லை செய்பவொண்ணுது.

௧௫௭. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர், (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) இத்யாதியால். நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்தபின்பு, ஸர்வசக்தியான தானும் கைவிடமாட்டானென்னும், பிராட்டிபக்கலுண்டான பரிவு அவள் பரிக்ரஹமான வென்னளவும் வந்ததென்றிறே இந்த திவ்யஸூக்திகள் சொல்லுகிறன. முற்பட்டஸூக்தியில் ஸம்பந்தத்தின் அசைதில்யமும், பிற்பட்டதில் அதின் புருஷகாரபூர்வகத்வமும் தோற்றுகிறது.

௧௫௮. அத்தை யில்லைசெய்யவொண்ணுமைக்கடியான வுபயருடைய ஸாக்ஷிபாரதந்த்ர்ய விசேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர், (கர்மணி) இத்யாதியால். "श्रीमन्" "ஸ்ரீமந்" என்கிற ஆதிமபதத்தில் "श्रीयते" "ஸ்ரீயதே" என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியிலே, சேதநன் மிதுநசேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும், ஈச்வரன் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்தாலும், ஸ்வஸ்வாநுகுணமாக வருகிறவளுடைய ஸேவாகர்தாக்களல்லாதாரில்லாமையாகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை, இவ்விடத்தே வுபயருடைய புருஷகாரபாரதந்த்ர்யநிர்ணயார்த்தமாக நினைப்பதென்கிருர். ஆக ஸ்வோக்மேஷிதபந்தத்தை உபயரும் சிதிலீகரிக்க

௧௫௭. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப்பாவைக்கன் பாகிய."

௧௫௮. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற

ஜீ.—யும் அறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே, புருஷகாரரூபஸாக்ஷிஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை யிருவராலு மழியமாறப் போகாதென்கை.

௧௫௭. இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர்மேல், ("என்னை") என்றுதுடங்கி. நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்தபின்பு ஸர்வசக்தியானதானும் கைவிடமாட்டானென்கையாலே, "என்னைநெகிழ்க்கிலும்" என்கிற பாட்டு அவனாலேயிப் பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்குப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான வென்பக்கலிலே யதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவக்தென்னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்று வைத்து இனி நழுவ விடுவனோ வென்கையாலே "கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்கிறபாட்டு புருஷகாரம் முன்னாகவந்த விப்பந்தத்தை சேதநனாலு மில்லைசெய்யப்போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்.

௧௫௮. (ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை... இல்லைசெய்யப் போகாது)என்றது-ஸாக்ஷியான புருஷகாரவிஷயத்திலிருவர்க்குமுண்டான நித்ய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்றவாகையாலே. இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் மேல், (கர்மணி) என்றுதுடங்கி. (கர்மணிவ்யுத்பத்தி)யாவது "श्रिञ् - सेवायाम्" "ஸ்ரீங் - ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவில் "श्रीयते" "ஸ்ரீயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தி; இதுக்கர்த்தம் ஸேவிக்கப்படாநின்றுளென்றிறே; இவ்வ்யுத்பத்தியில் (ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்ய)மாவது - சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதநபரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை; அதாவது இரண்டுதலைக்குமிவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவை யவிச்ச்

ஆ.—வொண்ணாதபடி உபயபஹூமந்தவ்யஸம்பந்தம் இப்புருஷகாரத்துக்குண்டென்றபடி.

கருக. ப்ரபத்த்யதிகாரிகளானவர்களுக்கு இப்புருஷகாரம் அதிகாரிஸித்த்யர்த்தமாக வவச்யம் வேணுமென்கிறார் மேல்; அஜ்ஞாநாதிப்ரபத்த்யதிகாரித்ரயத்துக்கும், அபராதபயநிவர்த்தகமான புருஷகாரம், ஸ்வாதிகாராந்வயமிய தபூர்வபாவித்வேநாவர்ஜநீயமாயிருக்கும். பக்திநிஷ்டருக்குப்போல தோஷம் ப்ராயச்சித்தவிநாச்யமன்றியே புருஷகாரவிநாச்யமாகையாலும், இத்தையொழிய ஸித்தோபாயவிசேஷம் பலியாமையாலும், ப்ரபத்த்யதிகாரிகளானாரெல்லார்க்கும், புருஷகாரத்தையொழிய ஸ்வாதிகாராந்வயஸித்தி யில்லை. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிற ஸாமாந்யோக்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்யகைவல்யபகவச்சரணார்த்திகளைக் கொள்ளுகை யப்ரஸ்துதமாகையாலும், அவர்கள் ஸ்வஸ்வஸாதநங்களில் அந்வ

கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது.

கருக. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயம்.

ஜீ.—சிநமாய்ச் செல்லுகை; இத்தை (நினைப்பது) என்றது - இப்படியிவ்விஷயத்திலிரண்டு தலைக்குமுண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

கருக. இப்படி யிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கு மவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார்மேல், (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரய)மாவது - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்திவிவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும்; இவர்களுக்கு (புருஷகாரமவர்ஜநீயம்) என்றது— குற்றத்தைசமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே ஸர்வதா கைவிடவொண்ணாதென்கை.—அதவா இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்திபண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது ஐச்வர்யகைவல்யபகவச்சரணார்த்திகளை; இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகாரமவர்ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வாபிலஷிதஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கை. பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகாரபூர்வகமானவுபாயவரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே யநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநவிசேஷம் பலசதுஷ்டயஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது; அதிலிவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பலவிசேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யமென்று பரந்தபடியிலும்; கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பலசதுஷ்டயஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, இவனுக்கபேக்ஷிதமான பலவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ச்ரிய:பதிப்படியிலும்; உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்றென்கை இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலு மிவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே; "திருமாலைக் கைதொழுவர்" "அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னாகப்பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றையொழிந்து "ஒண்டொடியாள் திருமகளு" மவனுமானசேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன வுபாயபலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறென்றிறே, இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய

ஆ.—யிக்குமிடத்து தத்ததநுகுணப்ராயச்சித்தமொழிய புருஷகாராச்ரயணம் வேண்டாமையாலும்,(நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்தவிநாசம்)என்று இவர்தாம் விசேஷிக்கையாலும், ச்ரிய:பதியை யுபாஸிப்பர்களென்னுமளவுகொண்டு புருஷகாரபாவம் வாராமையாலும் சேராது. ஆக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் அங்கீகரிக்குமிடத்திலும் ஏவம்விதபுருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கீகரிக்குமென்று கீழே ஸம்பந்தித்திருக்கிறது.

கசுo. கீழே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்வகதையான ப்ரபத்தி தீமையானாப்போலே, ஸ்வகதமான ஸ்வரூபாந்தரங்ககுணங்களும் தீமையாய்விடுமென்கிறார், (தனக்குத்தான்) இத்யாதியால். இஷ்டவிநியோகார்ஹசேஷத்வமேவடிவான தனக்கு, ஸ்வரூபாநுரூபம் சேஷத்வமென்று ப்ரமிக்கிற

கசுo. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை

ஜீ.—த்திலருளிச்செய்தது.—ஆக, (இவனவனை) என்றுதுடங்கி. இவ்வளவாக ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும்,பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும்,தத்ப்ராபல்யமும்,அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம்முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதுதனக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்னுமிடமும்;ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது. ப்ரதமப்ரகரணத்திலே புருஷகாரவைபவகதநமுகேந"శ్రీమత్" "ஸ்ரீமத்"பதார்த்தத்தையும், உபாயவைபவகதநமுகேந"నారాయణచరణౌ శరణమ్" "நாராயணசரணௌ சரணம்" என்கிற பதங்களிலர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்தவநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும்)என்றுதுடங்கி, "ప్రపద్యే" "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய் தேசாதிநியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷயநியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை)என்றுதுடங்கி முக்தகண்டமாக மீளவும் "నారాయణ" "நாராயண" பதார்த்தத்தையும், (இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்திலஜ்ஜாயத்ந நிவ்ருத்திசமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்திலுடையதோஷபூயஸ்தையையும்,தத்ப்ரதிகோடிதயாப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்திப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனேஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தைமுன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்குமென்னுமிடத்தையும்;உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

கசுo. இப்ப்ரகரணாதியிலே (உபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி, உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிகமித்தனை, இனி உபேயாதிகாரபரமான ப்ரகரணசேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். அதுசெய்கிறவிடத்தில், பாஷ்யகாரர்கத்யத்ரயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தமநுஸந்தித்தருளினக்ரமத்திலே,"నమః" "நமச்"சப்தார்த்தம்முன்னாகவருளிச்செய்கிறார்.அதில் இந்நமஸ்ஸு தான் ப்ராப்யவிரோதிநிவ்ருத்திப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்யவிரோதிகளானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செய்கிறார்,(தனக்குத்தான்)என்றுதுடங்கி, கீழே(ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு

ஆ.—தான், சேஷியழித்து விநியோகிக்குமிடத்து நம்சேஷத்வமழிய வொண்ணுதென்று பிறகாலித்து ஆர்ஜிக்கிற ஸ்வார்ஹசேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலார்ஜித அக்ருத்யகரணாதிகளான தீமைகளோபாதி, சேஷியின் போகாநுரூபவிநியோகத்துக்கு விலக்காயிருக்கும்.

கசுக. அதெென்போலவென்ன நாயகனுகக்குமழுக்கிட்ட சட்டை, போகதசையில் அவனணைக்கைக்கு விரோதியாய் கழற்றிவைக்கவேண்டிறுப்போலே, சேஷியுகக்கும் ஆத்மாலங்காரமான சேஷத்வம், போகாநுரூபமல்லாவிடில் விரோதியாய்க் கழற்றி வைக்கவேண்டிவருமிறே.

கசுஉ. அபிமதாபரணமும் தசாவிசேஷத்தில் அநபிமதமாமென்னுமிடத்துக்கு அநுஷ்டாநப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் மேல்; "హారో ఽపి నార్పితః కణ్ఠే స్పర్శసంరోధభీరుణా। ఆవయోరన్తరే జాతాః పర్వతాస్సరితో ద్రుమాః" "ஹாரோऽபி நார்பிதः கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணா। ஆவயோரந்தரே ஜாதாः பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்ருமாः" என்று ஸ்பர்சவிரோதியாமென்று நாயகிதிருக்கழு

தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

கசுக. அழுக்கிட்டசட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே.

கசுஉ. "హారో ఽపి" "ஹாரோऽபி."

ஜீ.—நன்மைதானே தீமையாய்த்து)என்று ஸ்வகதப்ரபத்தி சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரியல்லாதபோது தீமையாய்த்தலைக்கட்டும்படி சொன்னவித்தாலே, உபாயதசையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையாமென்னுமிடமருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேயதசையிலும் தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை தீமையாமென்னுமிடமருளிச்செய்கிறுரென்று கீழோடிது க்குஸங்கதி,(தனக்கு)இத்யாதி. அதாவது-சேஷியானவன் போகதசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது" என்னும்படி தன் திறத்தில் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறுமளவில்,நாம் சேஷபூதரன்றோ நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோவென்று ஸ்வஸைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிறகாலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் "స్వతన్త్రో ఽహమ్" "ஸ்வதந்த்ரோऽஹம்" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன்போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாயிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று அக்ருத்யகரணாதிகளைச் சொல்லவுமாம்

கசுக. சேஷியினுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறுர், (அழுக்கிட்ட சட்டை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸ்த்ரீக்கு அழுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய் அவளுக்கலங்காரமாயிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில் ஆலிங்கநவிரோதியாமாப்போலே, இதுவும் போகவிரோதியாமென்றபடி.

கசுஉ. அழுக்குடலானது அநுபவவிரோதியாமென்னுமிடம், சேஷிவசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறுர்மேல், ("హారో ఽపి" "ஹாரோऽபி") என்றுதுடங்கி."హారో ఽపి నార్పితః కణ్ఠే స్పర్శసంరోధభీరుణా। ఆవయోరన్తరే జాతాః పర్వతాస్సరితో ద్రుమాః" "ஹாரோऽபிநார்பிதःகண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணா। ஆவயோரந்தரே ஜாதாः பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்ருமாः" என்று ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்பர்சவிரோதியாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்திலொரு முத்துவடமுட்படப் பூண்பதில்லை என்ருரிறேபெருமாள்; "భీరుణా"

ஆ.—த்திலொரு முத்துத்தாவடமுட்படப் பூண்பதில்லை யென்னுரே பரம போகியான பெருமாள்.

கசுரு. இப்படி போகாநுரூபமல்லாத சேஷத்வம் விரோதியாமாப் போலே, போகாநுரூபமல்லாத பாரதந்த்ர்யமும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான பரனுடைய வநுபவத்துக்குத் தூரலான விலக்காயிருக்கும், அநாதிகாலார்ஜிதபுண்யம் மோக்ஷத்துக்கு விலக்கடியாமாப்போலேயென்கிறுர். ஆக, ஸ்வாதீநசேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் புண்யபாபவத் பரித்யாஜ்யங்கள், போகாதீநமானவை போகோபகரணவத் உபாதேயங்கள், தத்போகாநுரூபமான சேஷித்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களும் பராதிசயத்வேந சேஷத்வபாரதந்த்ர்யபராகாஷ்ட்டையாய்விடும்; ஆகையால் போகாநுரூபமாகையே ஓடவைத்த ஸ்வரூபமென்றபடி.

கசுச. ஸ்வகதமானவிவை ஸ்வரூபவிருத்தப்ரவ்ருத்திபோலே விருத்தமாய்விடுமென்கிறுர்மேல், (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று. அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான தோஷத்தின் ஸ்வாதீநநிவ்ருத்தி தத்ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றவும், பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதியாமாப்போலே, ஸ்வகதாந்தரங்கருணங்களும் விரோதிகளாய்விடுமென்கிருரென்று, [தோஷநிவ்ருத்தி

கசுரு. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

கசுச. குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி.

ஜீ.—"பிருணு" என்கிற லிங்கவ்யத்யயமார்ஷம்.—அன்றிக்கே அழுகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னு மிடமறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாக பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

கசுரு. ஆனுல் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறுர்மேல், (புண்யம்போலே) என்றுதுடங்கி. (புண்யம்) என்கிறது-கீழ் (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே யிருய்க்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகாநிற்கும், அப்படியே, போகதசையில் அவனுக்கெதிர்விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவலபாரதந்த்ர்யமும், எதிர்விழிஸாபேக்ஷனை வீச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியாமென்றபடி.—அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கச் செய்தே பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமாகாநிற்கும், அப்படியே யிருய்க்கைக்குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில், அசித்துப்போலே யெதிர்த்தலையிட்டதுவழுக்காயிருக்கைக்குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும், எதிர்விழிகொடுக்கைக்குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடையவநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாமென்னவுமாம். இத்தால்-கேவலசேஷத்வமும் கேவலபாரதந்த்ர்யமும் ஓரோராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகாநிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தோடேகூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை.

கசுச. இப்படி உபேயதசையில் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த வநந்தரம், ப்ராப்திதசையில் இவனுடைய நிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷநிவ்ருத்தி, பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்கிறுர், (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று. (குணம்) என்கிறது கீழ் விரோதியாகச்சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கருணமாயிறேயிருப்பது. இதுபோலே (தோஷநிவ்ருத்தி) என்றது - இவ்வாத்மகுண

ஆ.—போலே-குணம்] என்றந்வயித்தருளிச்செய்வர்.—அன்றியே ஸ்வகத குணம்போலே, ஸ்வதோஷநிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்தியும் ஸ்வரூபவிரோதி யென்று; மேலில் ப்ராஸங்கிகாநுகுணமாக யதாந்வயமாகவுமருளிச்செய் வர். ஆக, அவனுக்கநபிமதமாமது இவனுக்கு விரோதி யென்றதாய்த்து.

கசுரு. ஆகில், தோஷமபிமதமாய் ஸ்வதோஷத்தைப் போக்குகையு மநபிமதமாமோ வென்ன, அபிமதவிஷயமானால் அப்படியாமிறே என்கிறார், (ஆபரணம்) இத்யாதியால். அசோகவநிகையினின்றும் எழுந்தருளுகிற போது நாச்சியார் சாத்தின வாபரணம் அப்போது பெருமாளுக்கநபிமத மாய், அங்கே பத்துமாஸமெழுந்தருளியிருந்தபடியே உடைமுடிபேணு திருந்த திருமேனியிலழுக்கும் அவ்விருப்பும் காணவாசைப்பட்ட அவர்க்கு அத்தசையிலழுக்கே அபிமதமாயிராநின்றதிறே. அப்படியே யிவனுடைய ஸ்வயத்நக்ருதநிர்தோஷத்வம் அங்கீகாரதசையில் அநபிமதமாய், ஸதோ ஷத்வமே வத்ஸலனான ஸ்வாமிக்கபிமதமாமென்றபடி.

கசுசு. இந்த ஸ்வதோஷநிவ்ருத்த்யந்வயமவனுக்கநபிமதமாமளவே யல்ல, ரோஷஜநகமுமாயிருக்குமென்னுமதுக்கு, ஸ்ரீ விபீஷணப்பெரு

கசுரு. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே.

கசுசு. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை

ஜீ.—த்வயமும் கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக் காகிறது, அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமா கையாலே இத்தோடே சிறிதுநாள்வைத்தநுபவிக்க இச்சிக்கிற வவனு டையவநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று பாரதந்த் ர்ய மொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிறதாகவுமாம்.

கசுரு. தோஷநிவ்ருத்தியில் ஆத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபி மதமாய் தோஷமபிமதமாயிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆபரணம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் விஷயப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு அபிமதவிஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஹேதுவானவாப ரணமநபிமதமாய், அநௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான வழுக்கபிமதமாயிராநின்ற திறேயென்கை.

கசுசு. இதுதான்லௌகிகத்திலன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன் றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கி றார் மேல், (ஸ்நாநம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகமென்னுமத்தை ப்ரகா சிப்பிக்கிற "దీపో నేత్రాతురస్యేవ ప్రతికూలాసి మే ధ్రువమ్" "தீபோ நேத்ராதுரஸ் யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்" என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக்குட லாக ஸ்மரிப்பதென்கை. "సపఙ్కామనలఙ్కారామ్" "ஸபங்காமநலங்கா ராம்" இத்யாதிப்படியே - பத்து மாஸம் திருமஞ்சனம்பண்ணாமல் அழுக் கடைந்திருந்த வடிவைக் காண ஆசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ் சனம்பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், "దీర్ఘముష్ణం వినిశ్వస్య మేదినీ మవలోకయన్ । ఉవాచ మేఘసఙ్కాశం విభీషణముపస్థితమ్ ॥ దివ్యాఙ్గరాగాం వైదేహీం దివ్యాభరణభూషితామ్ । ఇహ సీతాం శిరస్స్నాతా ముపస్థాపయ మా చిరమ్" "தீர்க்கமுஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீ மவலோகயந் । உவாச மே

ஆ.—மாள் நிர்பந்த்திக்க, பெருமாளுகப்பரென்று நாச்சியார் பண்ணின ஸ்நாகம், அழுக்குடன் காணவாசைப்பட்ட பெருமாளுக்கு, "దీపో నేత్రాతురస్యేవ ప్రతికూలాసి మే దృఢమ్" "தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம்" என்று நேத்ரரோகிக்கு தீபம் பெருவுதலைப் பிறப்பிக்குமாப்போலே ரோஷஜநகமுமாயிற்றென்கிற ஸ்ரீராமயணவார்த்தையை ஸ்மரிப்பதென்கிறார்.

கசுஎ. ஆச்ரிதரழுக்குகக்கும் அவனென்னுமித்தை அநுஷ்டாந சேஷமாகக் காட்டுகிறார் மேல், ("வஞ்சக்கள்வன்") இத்யாதியால். இவர் தோஷமென்று கழிக்கிற திருமேனியுடன், பூவேடேறின நாறுபோலே தத்ஸம்பந்த்தங்கொண்டு விரும்பப்படும் ஸ்வரூபத்துடன் வாசியற வொரு

ஸ்மரிப்பது.

கசுஎ. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு."

ஜீ.—கஸங்காசம் விபீஷணமுபஸ்த்திதம் ॥ திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரணபூஷிதாம் । இஹ ஸீதாம் சிரஸ்ஸ்நாதாமுபஸ்த்தாபய மாசிரம்" என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்சனம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைப்பார்த்தருளிச்செய்தவர்; இப்படி யிருக்கச் செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென் என்னில்; நாம் நல்லவார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானே யறியாளோவென்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னவார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக்கூடாதிறே. அவள்தான், "అస్నాతా ద్రష్టుమిచ్ఛామి భర్తారం రాక్షసాధిప" "அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்றிருக்கச்செய்தே, "యథాహ రామో భర్తా తే తథా తత్కర్తుమర్హసి" "யதாஹ ராமோ பர்தா தே ததா தத்கர்துமர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிர்பந்த்தித்துச்சொன்னபின்பன்றோ திருமஞ்சனம் பண்ணிற்றென்னில்; அவன், பெருமாள் திருவுள்ளக்கருத்தறியாதே, அருளிச்செய்தவார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே; எல்லாம் செய்தாலும் பத்து மாஸம் ராவணபவநத்திலே யிருந்தவிவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்சனம் பண்ணேன் என்றிருக்கவேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்சனம்பண்ணிவந்தாளிறே. அது, அவ்விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக்குறையில்லை.—, அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகமென்கிற வார்த்தை) யாவது - ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் திருமஞ்சனம்செய்தருளச்சொன்னபோது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷஜநகமாய்வந்து முடியுமென்று நினைத்து, "అస్నాతా ద్రష్టుమిచ్ఛామి భర్తారం రాక్షసాధిప" "அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்று பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தை யாகவுமாம். ரோஷஜநகமென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறவார்த்தை என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்குமொக்கும்.

கசுஎ. இப்படி யபிமதவிஷயத்திலழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவிவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிறவித்தேஹத்தை, ஈச்வரன்விரும்ப எங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார், ("வஞ்சக்கள்வன்") இத்யாதியால். அதாவது - ("வஞ்சக்கள்வன்") என்று துடங்கி. ("மங்கவொட்டு") என்னுமளவாக தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யா

ஆ.—நீராகக்கலந்து, தலை நீர்பாட்டிலே யநுபவிக்கிற பிராட்டிமுதலானாரு மறியாதபடி யிவற்றை புஜித்து, தானே போக்தாவும் பரிபூர்ணனுமானா னென்றும்; அன்னனும் துன்னனுமான விந்த ப்ரக்ருதி மங்கும்படி யிசைய வேணுமென்றும்; இப்படி யிவன் தோஷமாக நினைக்குமத்தையே, அவன் போக்யமாக மேல்விழுந்து இவர்விடுவிக்கச் சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், விட விசையாமல் விரும்பினானிறே.

கசுஅ. மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்சூடும் போகிகள், மண்ணை யுதறில் மணம் குன்றுமென்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகியான வெம்பெருமானும் விமலசரமதேஹியான ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தை விடுவிக்கில் ஜ்ஞாநச்செவ்வி குலையுமென்று, ஜ்ஞாநம் பிறந்த விக்ரஹத்துடன் ஆதரிக்குமென்கிறார்.

கசுகூ. அவ்வாதரமிறே முமுக்ஷுத்வம் முற்றின பின்புமிவனை வைக்கைக்கடியென்கிறார், (பரமார்தன்) இத்யாதியால். "இனி யாமுறாமை" என்னும்படி ஸம்ஸாரமடிக்கொதித்து "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ராப்யப்ராப்தியிலே த்ருஷ்ணை யதிசயித்து பரமார்தனான ப்ரபந்ந முமுக்ஷுவான விவனுடைய நிர்மூலகர்மமுடையசரீரத்தில் துஸ்ஸஹ

கசுஅ. வேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றா தாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

கசுகூ. பரமார்தனான விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது,

ஜீ.—தரத்தைப்பண்ணி அவனநுபவித்தபடிகளையும், அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபல்யத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோவதாக அவன் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, பிரானே இப்படிசெய்தருளவொண்ணாது என்று நிர்பந்தித்து, இதினுடையதோஷத்தை யவனுக்குணர்த்தி, இப்படிஹேயமானவிது மங்கும்படியிசையவேணுமென்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக்கொண்டுபோம்படி வருந்தி யிசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

கசுஅ. அபிமதவிஷயத்திலழுக்குப்போலே ஆதரிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளமித்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தை யாதரிக்குமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (வேர்) இத்யாதியாலே. அதாவது - மணத்தின்வாசியறிந்து வேர்ச்சூடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணையுதறில் மணங்குன்றுமென்று மண்பற்றுக்கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகியான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாநியான விவனைவிரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், "[illegible]" "ஆஹ்லாத சீதநேத்ராம்பு:" இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாநகார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லாமாச்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி இருக்கிற விக்ரஹத்தோடே கூடவிரும்புமென்றபடி.

கசுகூ. இன்னமும் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், (பரமார்தன்) என்றுதுடங்கி. (பரமார்தன்)ஆகிறான் "இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" "எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்," "எங்கினித்தலைப்பெய்வன்," "நாளேலறியேன்," "தரியேனினி," "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதோ" என்று ஸம்ஸாரத்திலடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியார்திவிளைந்தவன்; ஏவம்பூதனானவனுடைய சரீரஸ்தி

ஆ.—மான ஸ்த்திதிக்குஹேது, ஜ்ஞாநம்பிறந்த விவன் சரீரத்தை இன்னும் சிலநாளிங்கேவைத்து புஜிப்போமென்றும் வஸ்துவாசியறியும் பகவானுடைய கேவலேச்சையிறே யென்கிறார். மூமுக்ஷுத்வபரிபாகமுண்டாயும் இருக்கைக்கடி கர்மமல்ல, ஸ்ரிகத்ததபோக்தாவினிச்சையே யத்தனையென்ற படி. முன்புண்டான சரீரஸ்த்திதிஹேது லீலாநுகுணகர்மநிபந்த்தனேச்சை; பின்புண்டான தத்ஸ்த்திதிஹேது போகாநுகுணகேவலஸ்வேச்சை.

கள0. கேவலஸ்வேச்சாஸ்த்திதமான விவன் சரமதேஹைகதேசத்தில், ஸ்வாபிமதஸ்த்தலமெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் ஆதரத்தைப் பண்ணுமென்கிறார் மேல், (திருமாலிருஞ்சோலை) இத்யாதியால். தெற்கில் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை என்னுத்தமாங்கத்தில் பண்ணினனென்றும்; பரமபதத்திலும் வடக்கில் திருமலையிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை தம் திருமேனியிலே பண்ணினனென்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆழ்வாருகந்தருளின நிலமான பரமபதாதிகளெல்லாவற்றிலும் இருப்பது கிடப்பது நிற்பதாய்க்கொண்டு மிகவும் பண்ணும் விருப்பமெல்லாவற்றையு மொருமடைக்கொண்டு, தானுகந்தருளின நிலமாய், அவ்வுருவான விவர் திருமேனியில் ஓரோரவயவைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

கேவலபகவதிச்சையிறே.

கள0. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

ஜீ.—திக்குஹேது ப்ராரப்த்தகர்மமென்ன வொண்ணாதிறே, "సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே. "ఆర్తానామాశు ఫలదా సకృదేవ కృతాహ్యసౌ । దృప్తానామపి జన్తూనాం దేహాన్తరనివారిణీ" "ஆர்த்தாநாமாசு பலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ । த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணீ" என்றிறே ப்ரபத்திஸ்வபாவந்தானிருப்பது. ஆகையால் இவனுடைய சரீரஸ்த்திதிக்கு ஹேது, இன்னம் சிலநாளிவனை இச்சரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்க வேணுமென்கிற வீச்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே, (கேவலபகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த்தகர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்தவிஷயத்திலும் பகவதிச்சையுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது (கேவல) சப்தத்தாலே.

கள0. இப்படி தன்விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன்சரீரத்தை அவன் விரும்பும்ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறார் மேல், ("திருமாலிருஞ்சோலைமலை") என்றுதுடங்கி. அதாவது - தெற்குத்திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும், என்னுத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான், ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் வடக்குத்திருமலையையும் என்னுடையசரீரத்தையு மொக்கவிரும்பாநின்றான் என்றாரிறே யாழ்வார். இப்படி வோரோரவயவங்களிலே யிரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினனென்றவிது எல்லாத்திருப்பதிகளிலும் பண்ணினவிருப்பத்தை வோரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றானென்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே தனக்கபிமதமான திவ்யதேசங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை, ஜ்ஞாநியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

ஆ.—கஎக. இரண்டிடத்துக்குமுண்டானவாசி யருளிச்செய்கிறார்மேல், (அங்குத்தைவாஸம்) இத்யாதியால். பரமபதாதிபோகஸ்த்தலமான வங்குத்தை நிரந்தரவாஸம், ஆழ்வார் திருமேனியில் அலப்யவாஸம்பெறுகைக்கு ஸித்தஸாதநமாயிருக்கும்; ஆழ்வார் திருமேனியிலிருப்பாகிற ப்ராப்யமான விங்குத்தை நிச்சிந்தவாஸம், ஸாதநாநுஷ்டாநயோக்யமான தத்தத்ஸ்த்தலவிசேஷங்களிலிருப்பால் பெற்ற சரமஸாத்யமாயிருக்கும். இத்தால் ஸாபேக்ஷஸாதநத்தைப்பற்ற நிரபேக்ஷஸாத்யம் ப்ரதாநமென்றபடி.

கஎஉ. இந்த ஸாத்யாதரம் ஸாதநாதரத்தை மழுங்கப்பண்ணுமென்கிறார் மேல், ("கல்லும்") இத்யாதியால். திருமலைதுடக்கமான திவ்யதேசங்களை த்ருணவத்கரிக்கும்படியே, இவர் திருமேனியாகிற ஸாத்யதேசம் தனக்கே யற்றுத் தீரும்படி நேராக ஸித்தித்து, அத்தால் ஸாதநமான அந்த திவ்யதேசங்களில் பண்ணுமாதரம் முன்புபோலன்றியே, இருக்கிலுமாம் போகிலுமாமென்னும்படி மட்டமாயிருக்குமென்கிறார். வைவாஹிகக்ருஹாஸக்தனுக்கு ஸ்வக்ருஹஸ்த்திதிபோலவாம்; ஸாத்யத்தின் போக்யதாதிசயம் காணக்காண வதிசயிக்கிற ஸாதநாதராதிசயம், ஸாத்யாநுபவாதரம் அதிசயித்தவாறே மந்தமாய்விடுமென்றபடி.—இவருடைய ஸாத்யமவனுக்கு ஸாதநமாய் அவனுடைய ஸாத்யமிவர்க்கு த்யாஜ்யமாயிருக்கிறது.

கஎக. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்.

கஎஉ. "கல்லும் கனைகடலும்", என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

ஜீ.—கஎக. உகந்தருளின நிலங்களிலெல்லாவற்றிலும்பண்ணும்விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார்கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களிலாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்குமுண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார், (அங்குத்தை) என்றுதுடங்கி. உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பி வர்த்திக்கிறது, உசிதோபாயங்களாலே சேதநரை யகப்படுத்திக் கொள்ளைக்காகையாலே, (அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான்வஸிக்கப்பெற்றவிது, அங்கு நின்றுபண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே, (இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. "நாகத்தணைக்குடந்தை" "மலைமேல்தான்நின்று" "பனிக்கடலுட்பள்ளிகோளை" இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யங்கள் தோற்றுகின்றதிறே.

கஎஉ. இந்த ஸாதநஸாத்யத்வப்ரயுக்தமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், ("கல்லும்") என்றுதுடங்கி. அதாவது - தன் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு தனக்குப் புறம்பொன்றிலுமாதரமில்லையென்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமானதேசமும், புல்லியவாய்த்தினவோ என்றாரிறே யாழ்வார். இப்படியே ஸாத்யமான விச்சேதநஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால் இதுக்குஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேசங்களிலாதரம் ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்கை, ஸாத்யம் கைபுகுருமளவுமிறே ஸாதநத்திலாதரம் மிக்கிருப்பது.

ஆ.—களங. அவனுக்கு அவற்றிலாதரம் மட்டமானபடியை, மூதலிக்கிறார்மேல், (இளங்கோயில்) இத்யாதியால். பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று ப்ரார்த்தித்து, இவர் வலியமூட்டும்படியாய்த்து அவற்றிலாதரம் மட்டமானபடி யென்கிறார்.

களச. அபிமததமஸாத்த்யத்தைப் பெற்றபின்பு அவற்றிலாதரந்தான் நடப்பானேன் என்ன, ஆகாரத்வயத்தைப்பற்ற வென்கிறார்மேல், (ப்ராப்ய) இத்யாதியால். போக்தாவான வெம்பெருமான், தனக்கு சரமப்ராப்யமான ஆழ்வார்க்கு ப்ரீதிவிஷயங்களாகையாலும், இவ்வோதிலை வாசியன்றோ ஆழ்வாரைப்பெற்றதென்னும் க்ருதஜ்ஞதையாலும், ப்ராப்யமான ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பும், ப்ராபகங்களான அந்ததிவ்யஸ்த்தலங்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும்படி யபிமதங்களாயிருக்குமென்கிறார். போக்

களங. "இளங்கோயில்கைவிடேல்" என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.

களச. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும் க்ருதஞ்ஜதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்.

ஜீ.—களங. ஆதரம்மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிறார், (இளங்கோயில்) இத்யாதியாலே. அதாவது-ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக் குறுப்பாக முன்பு தான்விரும்பின திவ்யதேசங்களில் முன்புத்தையாதரமின்றிக்கே தன்றிருவுள்ளத்திலே யத்யாதரத்தைப் பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக்கண்டு, அவ்வோதிவ்யதேசங்களைக்கைவிடப் புகுகிறானோ என்றதிசங்கைப்பண்ணி, என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்றாரிறே. ஆகையால், இப்படி இவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றிலாதரம் மட்டமாம்படியென்கை.

களச. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்த்யம் ஸித்தித்தபின்பு அவனுக்கவை யபிமதங்களாயிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே. (ப்ராப்ய ப்ரீதிவிஷயத்வ) மாவது-தனக்கு ப்ராப்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமாயிருக்கை; கண்டியூரரங்கம் மெய்யம்கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டியிறே யிவனிருப்பது. (க்ருதஜ்ஞதை) யாவது-இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயன்றோ நாமிவனைப்பெற்றதென்று அத்தேசம்தனக்குப்பண்ணின வுபகாரத்தை யநுஸந்த்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்த்யமான விச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோதேசங்களபிமதங்களாயிருக்குமென்கை. ஆக, (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்றுகீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகுணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்குவிலக்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு அபிமதமாயிருக்கும்படியையும், இவன் "அழுககுடம்பு" என்று கழிக்கிறவிதிலே யவனத்யாதரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியானவிவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனவிவன் தேஹஸ்த்திதிகொண்டே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பமறியலாமென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தைவிரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்த்யமானவிது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் அவ்வோதேசங்களைக் கைவிடாதொழியவேணுமென்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்த்யம் ஸித்தித்திருக்

ஆ.—யதாதிசயத்தால்வந்த ஆதரமன்றியே தத்ஸாதநத்வேந வந்த வாதரமே யவற்றிலுள்ளதென்றபடி.

௧௭௫. மேல், ப்ரஸ்துதமான ப்ராஸங்கிகார்த்தவிசேஷத்தை நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலே) இத்யாதியால். இப்படி ஸ்வாச்ரிததோஷமே போக்யமாம்படி ஆதரவிசேஷமுண்டாகையால், ஸ்வாதீநதோஷநிவ்ருத்தி பராதீநஸ்வரூபவிரோதியாமாப்போலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களைப் பற்ற ஆந்தரகுணங்களான ஸ்வாதீநசேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் தத்போகவிரோதித்வேந ஸ்வரூபவிரோதிகளென்று ஸிம்ஹாவலோகநம்பண்ணி, (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்கிற வாக்யார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

௧௭௬. தோஷநிவ்ருத்யங்வயத்தில்வரும் தோஷமேதென்ன, அந்த ஸ்வாதீநதோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷஸாதநமாமளவன்றிக்கே, பரதந்த்ரஸ்வரூபநாசகமான தோஷம் தானுமிருக்குமிறேயென்கிறார்.

---

௧௭௫. ஆகையாலே, தோஷநிவ்ருத்தி போலே ஆந்தரகுணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

௧௭௬. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

ஜீ.—கச்செய்தேயும் ஹேதுத்வயத்தாலே அவனுக்கவை யபிமதங்களாயிருக்கும்படியையுமருளிச் செய்தார்.

௧௭௫. இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையுமருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அதுதன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவவிரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார், (ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. (ஆகையாலே)என்று-கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தையநுவதிக்கிறார். (தோஷநிவ்ருத்திபோலே) என்றது-தோஷங்கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்குறுப்பாயிருக்கச்செய்தேயும், தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியானவவனுக்கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலேயென்றபடி. (ஆந்தரகுணம்.) என்கிறது - சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தரகுணம்)என்கிறது-ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவவிரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும், (ஆந்தரகுணம்) என்கிறது-பாரதந்த்ர்யமொன்றையுமாகவுமாம்.

௧௭௬. இப்படி சொல்லுகைக்கு தோஷநிவ்ருத்தியில் வரும் தோஷமேதென்ன; வேறொருதோஷமும் வேண்டா, இதுதானே தோஷமாமென்கிறார், (தோஷ) இத்யாதியாலே. அதாவது - காமிநியானவள் தன்னுடம்பிலழுக்குக்கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க நிச்சிக்குமாப்போலே, ஸ்வதஃபரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்படவேணுமென்று ஸ்வநிர்பந்தத்தாலே இவன்பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷநிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷமேயபிமதமாய் இத்தோடே தன்னை புஜிக்கவாதரிக்கிற பரனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாமிறேயென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்தது கீழுபபாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து.

ஆ.—கஎஎ. ஆகில், தோஷநிவ்ருத்தியத்நமன்றோ தோஷமாவது, தாந்தனக்கு ஸபார்ஜநம்பண்ணலாமேயென்ன, அதுவும் விரஸமாய் அப்ராப்தமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை விசிஷ்டோக்தியாலே விசேஷிக்கிறார், (தன்னால்வரும் நன்மை) இத்யாதியால். தனக்குரியனல்லாத தன்னால் தனக்கு வருத்தப்பட்டிவரும் ஜ்ஞாநபக்த்யாதிநன்மை, விலைப்பால்போலே விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்கும். தனக்குரியஸ்வாமியான வவனால் வருத்தமற வரும் அந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதிநன்மை, ஸ்தநந்த்யனுக்கு தாய்முலைப்பால்போலே ஸரஸமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானருளிச்செய்த வார்த்தை யென்கிறார்.

கஎஅ. ப்ராப்தனுமாய் ஆப்தனுமான வவன் தன்னுடைமையான விவனுக்கு நன்மைதேடுகையொழிய, அப்ராப்தனுமாயநாப்தனுமான விவன் ஸ்வோஜ்ஜீவநநன்மை ஸ்வயத்நத்தாலே தேடுகையாவது - ஸ்தந்யைகதாரகனாய் மாத்ரைகரக்ஷ்யனான ஸ்தநந்த்யப்ரஜையை, ப்ரியஹிதபரராய் ரக்ஷிக்கும் மாதாபிதாக்கள்கையினின்றும் கத்தக்கத்தப்பறித்து வாங்கித் துடிக்கத்துடிக்க அறுத்தறுத்து மாம்ஸவிக்ரயம்பண்ணும் காது

கஎஎ. "தன்னால்வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

கஎஅ. அவனையொழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேடுகையாவது - ஸ்தநந்த்யப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வாங்கி காதுகனான ஆட்டுவாணியன்கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று.

ஜீ.—கஎஎ. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்றும், (தனக்குத் தான்தேடும்நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) என்றும், (தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும்-தான் தனக்குத் தேடும்நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன்தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படிதான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன்தேடும் நன்மை யுபாதேயமென்னுமிடத்தை ஆப்தவசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (தன்னால்) என்றுதுடங்கி. (தன்னால் வரும்நன்மை) யாவது - ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது-ஔபாதிகமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை. — (அவனால்வரும் நன்மை) யாவது - நிருபாதிகஸ்வாமியானவவன்றானே இவனுக்கிதுவேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை.— (முலைப்பால்போலே) என்றது - நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை.

கஎஅ. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேடவிழிந்தால் ஸ்வவிநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச்செய்கிறார், (அவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மைதேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்தட்டானதான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மைஸம்பாதிக்கையாவது - ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதிகளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்த்யப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள்கையில்நின்றும் வலியவாங்கி,

ஆ.—கனுன பாபி ஆட்டுவாணியன்கையிலே பையலைப்பசலைப் பேணி ரக்ஷித்துக்கொள்ளென்று காட்டிக்கொடுத்து உயிர்க்கொலைக் கொல்லுவிக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றென்கிறார்.

கஎக. இப்படி ப்ராப்தஸ்வாமியானவன் நன்மைதேடும்படி ததேகரக்ஷ்யமாயிருக்கிற தன்னை தீமையை நன்மையென்றுதேடி ஹிம்ஸித்துக்கொள்ளும் அஹிதகரனான தானேயிறே, "ஸ்நேஹ" "அஸந்நேவ" என்றுருமாயும்படி கண்ணற்று முடிப்பானென்கிறார்.

கஅ௦. இது கீழிலர்த்தநிகமநமாய் மேலிலர்த்தஸங்க்ரஹமுமானதொரு வார்த்தை, குணம் ஸ்வகதமென்னும் தோஷநிவ்ருத்தி ஸ்வாதீநையென்னும் பராதீநஸ்வரூபத்தை முடிக்கையென்று உக்தார்த்தநிகமநப்ரகாரம் வக்ஷ்யமாணார்த்தாநுகுணமாக (தன்னைத்தான்முடிக்கை) யாவது - என்றநுபாஷித்து, ஸ்வரூபநாசகமான அஹங்காரத்தையும் ஹேயவிஷயங்

கஎக. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

கஅ௦. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது -அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

ஜீ.— கொலைக்குக்கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக்கொன்று மாம்ஸங்களோடேகலசி விற்றுவிடும் காதுகனுன ஆட்டுவாணியன்கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றென்கை.—இத்தால் - ஸர்வேச்வரனேரக்ஷகன், தான்தனக்கு நாசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

கஎக. இப்படி யிவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தன்னைத்தானே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸர்வேச்வரன் இவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கொருநாளும் அவன்ஹேதுவன்று, இனி"ஸ்நேஹ" "அஸந்நேவ"என்னும்படி தன்னைநசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறேயென்கை.—"யானேயென்னை" என்கிறபாட்டிலே, "யானே" என்று-என்னிழவு பகவத்க்ருதமல்ல, அவன் எதிர்சூழல்புக்குத்திரியாநிற்க நானேகிடீர்விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார்.

கஅ௦. இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவதேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (தன்னைத்தானே) என்றுதுடங்கி. அஹங்கார)மாவது—தேஹாத்மாபிமாநமும்,ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களா)வன- விஹிதநிஷித்தவிஷயங்கள்; இவற்றை (விரும்புகை)யாவது- இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்மஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாத்ருசஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே-இவற்றிலே யிவன் ப்ரவணனாகையாவது.—உத்தரவாக்யநமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவையெல்லாமென்னென்னில்; உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே - புருஷார்த்தத்துக்கிடைச்சுவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்றவிறே,"மநோவாக்காயை:" "மநோவாக்காயை:" என்றுதுடங்கி, மூன்றுசூர்ணையாலே ஸகலவிரோதிநிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே யவித்யாதிகளும்கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும், தேஹாத்மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம்,

ஆ.—களையும் அநர்த்தகரமபோக்யமென்றறியாமல் விளக்குகளை விரும்பும் ஐந்துபோல் விரும்புகையென்று அதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்.

கஅக. அதில் முந்தற வஹங்காரத்தின்கொடுமையை விசதீகரிக்கிறார் மேல், (அஹங்காரம்) இத்யாதியால். தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும் விஷயப்ராவண்யஜநகமாயுமுள்ள அஹங்காரம், பட்டவிடமெங்கும் வேங்குருமாயும்படி சுட்டெரிக்கும் அக்நிஸ்பர்சம்போலே, அதாஹ்யமான ஸ்வரூபத்தையும் தக்தத்தமாக்கிவிடுமென்கிறார்.

கஅஉ. இப்படி யாச்ரயாசியான வஹங்காரஸ்பர்சமுள்ளவை யடங்க பரித்யாஜ்யங்களென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்மேல்; "న కామ కలుషం చిత్తం మమ తే పాదయోస్స్థితమ్" "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ்ஸ்திதம்" என்று ஸ்வாமியான உன்திருவடிகளிலே நிலைநின்ற வென்னெஞ்சு ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற காமங்களால் கலக்குண்ணாது; அவையெல்லாம் உன்னைப் பற்றவன்றியே என்னைப்பற்றிவருமன்று த்யாஜ்யங்களத்தனையென்றும்; "న హి మే జీవితేనార్థో నైవార్థైర్న చ భూషణైః। వసన్త్యా రాక్షసీమధ్యే వినా రామం మహారథమ్" "ந ஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்ந ச பூஷணைः।வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்" என்றுபெருமாள் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களாலெனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை;

. கஅக. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம்போலே.

கஅஉ. "న కామకలుషం చిత్తమ్" "న హి మే జీవితేనార్థః" "న దేహమ్"

ஜீ.—ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம்முதலான விரோதிகளையெல்லாம், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

கஅக. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணுபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையையருளிச்செய்கிறார், (அஹங்காரம்) என்றுதுடங்கி. (அக்நிஸ்பர்சம்போலே) என்றது - அக்நிஸ்பர்சமானது அங்வயித்தவிடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடுமென்கை.

கஅஉ. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார்மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்;"న కామకలుషం చిత్తం మమ తే పాదయోస్స్థితమ్। కామయే వైష్ణవత్వం తు సర్వజన్మసు కేవలమ్" "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ்ஸ்திதம்। காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம்" இதுக்கர்த்தம்-நிருபாதிகசேஷியாய் நிரதிசயபோக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கி யிருக்கிறதன்று, ஸர்வஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கேகரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்றதென்று. கேவலபதத்தால் இத்தலைக்குமாயிருக்குமிருப்பைக் கழிக்கிறது;"து""து"சப்தம் அவதாரணார்த்தம்.இத்தால்மோக்ஷபர்யந்தமாகத்தன்னுகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம் பிராட்டிவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், "న హి మే జీవితేనార్థో నైవార్థైర్న చ భూషణైః। వసన్త్యా రాక్షసీమధ్యే వినా రామం మహారథమ్" "ந ஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்ந ச பூஷ

ஆ.—அவற்றையவர்விரும்பாமைக்கடிநான் என்னுதென்று தூஷிக்கையாலேயிறே; இப்படி தூஷிதங்களாய்வருமுபேக்ஷாவிஷயங்களானவை எனக்கு த்யாஜ்யங்களன்றோவென்றும். "న దేహం న ప్రాణాన్ న చ సుఖమశేషాభిలషితం నచాత్మానం నాన్యత్కిమపి తవ శేషత్వవిభవాత్ । బహిర్భూతం నాథ క్షణమపి సహే యాతు శతధా వినాశం తత్సత్యం మధుమథన విజ్ఞాపనమిదమ్" "ந தேஹம் நப்ராணாந் ந ச ஸௌகமசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத் | பஹிர்ப்பூதம் நாதக்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்" என்று தேவர் சேஷத்வத்துக்கசலாய் நான்என்னுதென்றபிமானித்த வாத்மாத்மீயங்களெல்லாவற்றையும் க்ஷணகாலமும் ஸத்தையுடனிருக்கக்காணவும் பொறேன், அவை விளக்குப்பிணம் பட்டுப்போயிடுகவென்றும். ("எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்") உனக்குத் தருகிறோமென்றஹங்காரகர்ப்பமோக்ஷம் எல்லாப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமேயாகிலும், நிஷேதார்த்தமாகவும் அதின்பேர்சொல்லக்கடவோமல்லோமென்றும் தத்வஜ்ஞர் சொல்லுகிறபடியே, சண்டாளஸ்பர்சமுள்ளவை த்யாஜ்யமாமாப்போலே "అహం మమేతి చణ్డాలః" "அஹம் மமேதி சண்டாலः" என்றுசொல்லுகிற அஹங்காரமாகிற சண்டாலஸ்பர்சமுள்ளதடங்க த்யாஜ்யமாமிறே. இப்படி

"ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தः"
"ந தேஹம்" "எம்மாவீட்டுத்திறமும்".

ஜீ.—ணைः|வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்த்யே விநா ராமம் மஹாரதம்" இதுக்கர்த்தம் மஹாரதரான பெருமாளைப்பிரிந்து ராக்ஷஸிகள்நடுவே வஸியாநிற்கிறவெனக்கு, ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜநமில்லை, அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலுமொருப்ரயோஜநமில்லையென்று. இத்தால் ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையில் விநியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கானபோது அஹங்காரஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார்வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், "న దేహం న ప్రాణాన్ న చ సుఖమశేషాభిలషితం న చాత్మానం నాన్యత్కిమపి తవ శేషత్వవిభవాత్ । బహిర్భూతం నాథ క్షణమపి సహే యాతు శతధా వినాశం తత్సత్యం మధుమథన విజ్ఞాపనమిదమ్" "ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸௌகமசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத்| பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்" இதுக்கர்த்தம்-எனக்குவகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற ஐச்வர்யத்துக்குப் புறம்பானதேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு தாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்படப்பட்ட ஸௌகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவானவாத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லாமுருக்காணவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போகவேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப்பொய்யனை மதுபட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால்-அத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்காரதுஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர்வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், (யெம்மாவீட்டுத்திறமும்) என்று. அதாவது - "ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக்கொள்ளும்" என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிறமோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும்விலக்ஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும்

ஆ.—ஹீநமாய் அதிக்ரூரமான வஹங்காரத்தைத் தான்விரும்புகையாயிற்று (தன்னைத் தான் முடிக்கையாவது) என்கிறார்.

கஅரு. (விஷயங்களையும் விரும்புகை) என்று அஹங்காரத்துடன் ஆத்மநாசகரமாக வெடுத்த விஷயவிசேஷங்களின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்சம்) இத்யாதியால், சாஸ்த்ரநிஷித்தமாய் நரகஹேதுவாய்க்கொண்டு ஆத்மப்ரதிகூலமான அவிஹிதவிஷயஸ்பர்சம், அறிந்தறிந்துகுடிக்கும் ஆசிவிஷஸ்பர்சம்போலே அப்போதே முடித்துவிடும். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் நரகஹேதுவுமன்றியே விசிஷ்டவேஷாநுகூலம்போலே தோற்றுகிற விஹிதவிஷயஸ்பர்சம், க்ரூரவிஷமிச்ரமான சால்யந்நபோஜநம்போலே மேலெழ நன்மை போலத்தோற்றி முடிக்குமதாயிருக்கும். இரண்டும் தன்னில்தான் வாசிபட்டிருந்தாலும் அப்ராப்தவிஷயஹேயமாமிடத்து வாசியற்று நிலை நின்ற சரமவேஷமான அநந்யபோகத்வத்தைக் கொன்று நின்றுவிடும். ஒன்று நோக்க ப்ராதிகூல்யம்தோன்றினது; ஒன்றுமேலெழ ப்ராதிகூல்யம் தோற்றாதது; ஒன்று சாஸ்த்ரநிஷித்தம், ஒன்று தாத்பர்யநிஷித்தம்; ஒன்று அஸாரஜ்ஞசிஷ்டகர்ஹிதம், ஒன்று ஸாரஜ்ஞசிஷ்டகர்ஹிதம்; "విషస్య విషయాణాఞ్చ దూరమత్యన్తమన్తరమ్। ఉపభుక్తం విషం హన్తి విషయాస్స్మరణాదపి" ''விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்தமந்தரம் । உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" என்று உபயவிஷயஸ்மரணமும் விஷஸ்பர்சத்தைப் பற்றவும் கொடிதென்றுநின்றதிறே.

கஅரு. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம்போலே ;
அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ரபோஜநம்போலே.

ஜீ.—ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோமல்லோமென்கை. இத்தால் - தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

கஅரு. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்தார்கீழ்; அநந்தரம், விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம்) என்றுதுடங்கி. (ப்ரதிகூலவிஷய)மாவது - லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்தவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷஸ்பர்சம்போலே) என்றது - ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்த்ரநிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றேதோற்றியிருந்து ஸ்வரூபநாசத்தைப்பண்ணுகையாலே.—(அநுகூலவிஷய)மாவது—லோகவிருத்தமுமன்றிக்கேநரகஹேதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்டவேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ரபோஜநம்போலே) என்றது - விஷமிச்ராந்நபோஜநம் அதறியாதவனுக்குஅநுகூலமென்றேதோற்றியிருந்து அவன்ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே. அநுகூலம் போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய வநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே. " విషస్య విషయాణాంచ దూరమత్యన్తమన్తరమ్ । ఉపభుక్తం విషం హన్తి విషయాస్స్మరణాదపి" ''விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூரமத்யந்தமந்தரம்। உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" என்று—புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற் காட்டில் விஷயமதிக்ரூரமென்னுநின்றதிறே.

ஆ.—௧௮௪. ஆனாலும் விஷயாநுபவத்திலேயொருஸுகப்ரதீதியநுவர்த்தித்து மேல்விழப்பண்ணுகின்றதேயென்ன, அது விபரீதஜ்ஞாநமத்தனையென்கிறார்மேல், (அக்நிஜ்வாலையை) இத்யாதியால். "ఆస్వాద్య దహనజ్వాలా ముదాన్యా శమనం యథా। తథా విషయసంసర్గా త్సుఖచిన్తా శరీరిణామ్" "ஆஸ்வாத்ய தஹநஜ்வாலா முதாந்யா சமநம் யதா । ததா விஷயஸம்ஸர்காத் ஸுகசிந்தா சரீரிணாம்" என்று காட்டுத்தீக்கதுவ தாஹித்தவன், சேர்ந்துக் குளிர்ந்த தண்ணீராலே தன் விடாய்க்கெடாதே, கொழுந்துபட்டுச் சிவந்தெரிகிற அக்நிஜ்வாலையை மிடறும் நாவும் பல்லும் குளிரவிழுங்கி விடாய்கெடலாமென்று மநோரதிக்குமாப்போலவும்; "విషయాణాం చ సంసర్గా ద్యో బిభర్తి సుఖం నరః। నృత్యతః ఫణినచ్ఛాయాం విశ్రమాయాశ్రయేత్సః॥ ప్రకుపితభుజగఫణానామివ విషయాణామహం ఛాయామ్। సతి తవ భుజసురవిటపిప్రచ్ఛాయే రఙ్గజీవితం భజామి" "விஷயாணாம் ச ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்தி ஸுகம் நர: । ந்ருத்யத: பணிநச்ச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ: ॥ ப்ரகுபிதபுஜகபணாநாமிவ விஷயாணாமஹம் சாயாம் । ஸதி தவ புஜஸுரவிடபிப்ரச்ச்சாயே ரங்கஜீவிதம் பஜாமி" என்று படத்தைவிரித்தாடுகிற பாம்பின் பயங்கரமான படநிழலிலே யொதுங்கி யிளப்பாற நினைக்குமாப்போலவும்; விநாசகரக்ரூரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனா யாத்மாநுகூலமாக ஸுகிக்க நினைக்கையென்கிறார். தேஹபாதகங்களை ஆப்யாயகங்களென்று ப்ரமிக்குமத்தோடொக்கும் ஸ்வரூப பாதகவிஷயங்களை ஸுகஸாதநமென்று ப்ரமிக்கையும்.

௧௮௪. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

ஜீ.—௧௮௪. இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்தத்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார், (அக்நிஜ்வாலையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "ఆస్వాద్య దహనజ్వాలాముదన్యా శమనం యథా। తథా విషయసంసర్గాత్సుఖచిన్తా శరీరిణః" "ஆஸ்வாத்ய தஹநஜ்வாலாமுதந்யா சமநம் யதா । ததா விஷயஸம்ஸர்காத் ஸுகசிந்தா சரீரிண:" என்றும் "విషయాణాన్తు సంసర్గాద్యో బిభర్తి సుఖం నరః। నృత్యతః ఫణినచ్ఛాయాం విశ్రమాయాశ్రయేత్సః" "விஷயாணாம் து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்தி ஸுகம் நர: । ந்ருத்யத: பணிநச்ச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ:" என்றும்சொல்லுகிறபடியே - தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நிஜ்வாலையைவிழுங்கித்தன்விடாய் தீரநினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்யகிரணங்களாலே அதிமாத்ரதப்தனானவன் அந்ததாபத்தையாற்றுகைக்காக, நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாம்யநர்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்தகுபிதமாய்ப் படத்தைவிரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின்நிழலிலே யொதுங்கநினைக்குமாப்போலேயுமிருப்பதொன்று, பாதகமானவிஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய், அவற்றையநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

ஆ.—௧௮௫. இவற்றின் ஸ்பர்சம்வேணுமோ, காணவேமுடியும்ம்ருது ப்ரக்ருதிகளுமில்லையோ வென்கிறார் மேல், (அசுணமா) இத்யாதியால். ம்ருதுப்ரக்ருதியான அசுணமாவென்கிற பக்ஷிவிசேஷம், இனியப்பாட்டு கேட்டுத் திரண்டுவந்து, பறையடிக்கக்கேட்டுப் பொட்டெனப்பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே, ஸ்வபோகவிதுரமாக ஸ்வாமிபோகைகபரனாய் விஷயஸ்மரணத்தில் மாய்ந்துபோம்படி ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், இதரவிஷயங்களில் த்ருஷ்டிவிஷயமான கொடியகாட்சியிலே பீதபீதனாய் முடியும்படி யென்கிறார்.

௧௮௬. ஏதத்தர்சநத்தில் முடியுமவஸ்தைதபிறந்தமையை மூதலிக்கிறார்மேல்; "பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ" பஹுவிதமான த்ருஷ்டிவிஷமான விஷயங்களைக்கண்கள் பெறவாங்கிக்காட்டி முடிக்கப் பார்த்தாயோ, என்று ம்ருதுப்ரக்ருதிகள் சொல்லக்கடவதிறே யென்று.

௧௮௭. ஏதத்தோஷமறிந்தும் ப்ரவணராவாரைப்பற்ற, அறியாதவஜ்ஞரைத் திருத்தலாமென்கிறார், (அஜ்ஞனை) இத்யாதியால். விஷயாந்தரம் அநேகதோஷதுஷ்டம் தத்ப்ராவண்யமநர்த்தகரமென்றறியாத அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன், ஹிதம் சொன்னு விசைந்துதிருந்தும் நாஸ்

---

௧௮௫. அசுணமா முடியுமாப்போலே, பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதர்சநத்தாலே முடியும்படி.

௧௮௬. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக்கடவதிறே.

௧௮௭. அஜ்ஞனைவிஷயப்ரவணன் கேவலநாஸ்திகனைப்

ஜீ.—௧௮௫. விஷயஸ்பர்சம் ஸ்வரூபநாசகம், விஷயப்ரவணனாய் ஸஹிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; இவ்விஷயஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத்குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக்காணவே முடியுமென்கிறார்மேல், (அசுணமா) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அசுணமாவென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான காநச்ரவணத்தாலே நெஞ்சுநீர்ப் பண்டமாயிளகினதசையிலே அதிகடிநமான பறையையடிக்கக்கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலேயாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்குணரஸத்திலே நைந்து இதரவிஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருதுப்ராக்ருதியாயிருக்குமவன், பகவதேகபோகத்வரூபஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படியென்கை.

௧௮௬. இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யிசைவிக்கிறார், (காட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக்காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கானநிலத்திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

௧௮௭. ஏவம்பூதவிஷயதோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனுமவனுக்கும், இத்தையறிந்துவைத்தே ப்ரவணனு மவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (அஜ்ஞனை) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞனைவிஷயப்ரவணனு) கிறான் - விஷயங்களினுடைய தோஷபூயஸ்தையையும் ஸ்வரூபவிருத்ததையையும் அறியாதே, அவற்றையாசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனு) கிறான் - தர்மாதர்மபரலோகசேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்யபுத்தியொன்று

ஆ.—திகரைப்போலே விஷயதோஷம்சொன்னால் இசைந்து விரக்தனாய்த் திருந்தும் யோக்யதையுள்ளவன்; விஷயம் தோஷதுஷ்டம் அநர்த்தகரமென்றறிந்து அதிலேஸக்தனாய் ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன், சொல்லிற்றுக்கேட்டுத் திருந்துகைக்கு யோக்யதையற்ற ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே விஷயதோஷம் சொல்லி திருத்திக்கொள்ள யோக்யதையற்றவன்.

கஅஅ. சாஸ்த்ரதர்மாதிஸர்வத்திலு மப்ராமாணிகனான கேவலநாஸ்திகனை ந்யாயோபதேசத்தாலே மெள்ள திருத்தலாம்; அவையெல்லாமுண்டென்றறிந்தும் உதாஸீநித்து யதேஷ்டம் சரிக்குமாஸ்திகநாஸ்திகனை, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஸர்வசக்தியாலும் திருத்தவொண்ணாது. "అజ్ఞ స్సుఖమారాధ్య స్సుఖతరమారాధ్యతే విశేషజ్ఞః। జ్ఞానలవదుర్విదగ్ధం బ్రహ్మాపి నరం నరఞ్జయతి" "அஜ்ஞஸ்ஸுகமாராத்ய ஸ்ஸுகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:। ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்த்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி" இறே.

கஅகூ. ஏவம்விதவிஷயங்களை விரும்புகை, (தன்னைத்தானேமுடித்துக்கொள்ளுகை) யாவது என்று ஸிம்ஹாவலோகநம்பண்ணி அவற்றால்

போலே; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே.

கஅஅ. கேவலநாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திகநாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

கஅகூ. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே

ஜீ.—மின்றிக்கே ஸ்வைரஸஞ்சாரபரனாய்த்திரிகிற சுத்தநாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணனா)கிறான்-விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும் ஸ்வரூபவிருத்தத்தையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன்.-(ஆஸ்திகநாஸ்திகனா)கிறான்-தர்மாதர்மாதிஸகலப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய், அந்த சாஸ்த்ரமர்யாதையில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்துதிரிகையாலே நாஸ்திகஸமனா யிருக்குமவன்.

கஅஅ. த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்களிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்னவருளிச்செய்கிறார், (கேவல) இத்யாதியாலே. அதாவது - சாஸ்த்ரத்தையில்லையென்று, தோற்றிற்றுச்செய்துதிரிகிறவனை, சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதேசங்களைப்பண்ணி விதிநிஷேதவச்யனாம்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய், தத்ப்ரதிபாத்யப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாபபயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம்ஸஞ்சரிக்கிறவனைச்சொல்லியறிவிக்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே யுபதேசமுகத்தாலொருநாளும் திருத்தவொண்ணாதென்கை.—இத்தால்-அஜ்ஞனான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேசமுகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வ்யக்தமாகவறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தாலொருநாளும் திருத்தவரிதென்றதாய்த்து.—"అజ్ఞస్సుఖమారాధ్య స్సుఖతరమారాధ్యతే విశేషజ్ఞః।జ్ఞానలవదుర్విదగ్ధం బ్రహ్మాపి నరం నరఞ్జయతి" "அஜ்ஞஸ்ஸுகமாராத்யஸ்ஸுகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:। ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்த்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி" என்னக்கடவதிறே. ஆகையால், அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்றுகருத்து.

கஅகூ. (தன்னைத்தானே)என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்வரூபநாசகங்களாகச்சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்

ஆ.—வரும் அநர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (இவையிரண்டும்) இத்யாதியால். இப்படி யநேகதோஷதுஷ்டங்களான விவையிரண்டும் பகவச்சேஷத்வ ரூபஸ்வரூபத்தைக் கலக்கிமுடிக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநயோக்யதையுமறும்படி நித்யஸம்ஸாரியாக்கிவிடும் நிலைநின்ற பாகவதவிரோதத்தையும் மேன்மேலென் விளைத்து மறுகிளை கிளையாதபடி முடிக்கும்.

கக௦. இந்த பாகவதவிரோதம் வைஷ்ணவர்களை விசேஷித்து உருமாயும்படி முடிக்குமென்கிறார்மேல், (நாமரூபம்)இத்யாதியால். வைஷ்ணவதாஸாதிநாமங்களையும் திருவிலச்சினையும் திருநாமம் முதலான வைஷ்ணவலக்ஷணரூபத்தையு முடையராயிருந்துவைத்து, உள்ளுப்போட்கராய் அஹங்காராதிக்ரஸ்தராய் அநர்த்தகரமான பாகவதவிரோதம்பண்ணிப் போருமவர்கள், வெந்து முருவுடைத்துப்போலத்தோற்றுகிற தக்த்தபடம் போலேயென்று.

ககக. இத்தை விசதீகரிக்கிறார்மேல், மடித்துச் செரியக்கொட்டின மடிப்புடவை தட்டுருவ வெந்தால், அப்போது உண்டையும் பாவுமொத்திக்கிடக்கிறது போலத்தோன்றும்; அநந்தரக்ஷணத்திலே யொருகாத்தடித்தவாறே சாம்பலும் காணவொண்ணுதபடி சிந்தாறுபட்டுப்பறந்துபோம்; அப்படியே ஆசார்யஸமாச்ரயணம்பண்ணி அழுக்கற்றொடுங்கி நாமரூபமிணுக்கமுடையாரும், நிலைநின்ற பாகவதவிரோதத்தாலே சேஷத்வஸத்தாப்பசை

பாகவதவிரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

கக௦. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம்பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்த்தபடம்போலே.

ககக. மடிப்புடவைவெந்தா லுண்டையும் பாவுமொத்துக்கிட

ஜீ.—யத்தைத்தனித்தனியே யருளிச்செய்தார்கீழ்; உபயத்துக்குமுள்ள தொரு க்ரௌர்யவிசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிறார்மேல், (இவை)என்றுதுடங்கி. அதாவது-உக்ததோஷயுக்தமான விவ்வஹங்காரமும் விஷயப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும், தானுனவாகாரத்தாலே நின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தையும் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண)என்றது-ஸ்வேந ரூபேணவென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனுனுலுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினுலுள்ள பகவந்நிக்ரஹம்.

கக௦. ஆனுல் பாகவதவிரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூபநாசம் பிறக்குமாகில், பாகவதவிரோதத்தைப் பண்ணிப்போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராய்க்கொண்டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (நாமரூபங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான தாஸ்யநாமத்தையும் ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதிவச்யராய் பாகவதர்கள்திறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே, உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தக்த்தபடத்தோடுஸத்ருசரென்கை.

ககக. தக்த்தபடத்தின்படி தன்னை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல், (மடி)என்றுதுடங்கி. அதாவது -தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும்; ஒருகாற்றுவந்து சிதற வடித்தவாறே உருக்காணவொண்ணுதபடி

ஆ.—யற வெங்கும் நாமரூபமுடையவர்போலத் தோன்றி, பத்தராவியின் சிற்றப்பெருங்காற்றடிக்க "அஸந்நேவ" ராய்ப் போவர்களென்றபடி.

௧௬௨. ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன், நித்யவிபூதியிலிருப்புக்குலை ந்து அவதரித்துத் தாழநின்றுபண்ணின பூம்யுத்தரணாதியான யானைத் தொழில்களெல்லாம், ஸ்ரீபூமிப்ரஹ்லாதவிபீஷணாதிகளை உதைத்தும், தண் டித்தும், பருஷித்தும் ஹிரண்யாக்ஷாதிகள் பண்ணின மஹாபாகவதாப சாரம் பொறாமையால் வந்த கைச்சினம் தீருகைக்காகவென்று நஞ்ஜீயரரு ளிச்செய்வரென்கிறார். ஆக, பாகவதாபசாரம் பண்ணினாரை ஆளிட்டன்றியே பகவான் தானே குட்டிக்கொலையாக வருத்துச் சினம் தீருமென்றபடி.

௧௬௩. "అవమానక్రియా తేషాం సంహరత్యఖిలం జగత్" "அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்" என்று அந்த பாகவதாபசாரந்தானே பகவான் தானும் வருந்தவேண்டாதபடி, ததீயாபசாரஸம்பந்தமுடைய ஸர்வஜகத்தையும் ஸம்ஹரிக்குமென்றாநின்றதிறே யென்கிறார்.

௧௬௪. இப்படி கொடிதான விந்த பாகவதாபசாரந்தான், ஜந்மநிரூ பணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், அவயவநி ரூபணம், பந்துநிரூபணமென்று அநேகவிதம்.

க்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

௧௬௨. "ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

௧௬௩. "అవమానక్రియా" "அவமாநக்ரியா."

௧௬௪. பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்.

ஜீ.—பாறிப்பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்ஷிதக்த்தராய் வைத்து நாமரூபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும் பகவந்நிக்ரஹவிசேஷத் தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்றுகருத்து.

௧௬௨. பாகவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈச்வரன் அஸஹமாநனாய் உசி ததண்டம்பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யருளிச்செய்கிறார், (ஈச்வரன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தை யும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன், தன்னையழியமாறி இதரஸஜாதீயனாயவதரித்துக் கைதொடனாய்நின்றுசெய்த ஹிரண்யராவ ணாதிநிரஸநரூபாத்யதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹ ர்ஷிகள் துடக்கமான அவ்வோபாகவதவிஷயங்களில் அவ்வவர்பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமையாலேயென்று, ஆப்ததமரான நஞ்ஜீயரருளிச்செய் வரென்கை.

௧௬௩. இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் பகவதுக் தியை தர்சிப்பிக்கிறார், ("అవమానక్రియా" "அவமாநக்ரியா") என்று. "యా ప్రీతిర్మయి సంవృత్తా మద్భక్తేషు సదా స్తుతే । అవమానక్రియా తేషాం సంహరత్యఖిలం జగత్" "யா ப்ரீதிர்மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதா ஸ்துதே। அவமாநக்ரி யா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்" என்றானிறே.

௧௬௪. இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவித்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பாகவதாபசாரந்தான்) என்றுதுடங்கி. (அநேகவிதம்) என்றது-ஜந்மநிரூபணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூ பணம், பந்துநிரூபணம், வாஸநிரூபணம், இத்யாதிகளிலே பலபடிப்பட்டி ருக்குமென்றபடி.

ஆ.—௧௧௫. இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு இவையெல்லாமொருதட்டும் தானொருதட்டுமென்னும்படி அத்விதீயமாய் ஸத்தாநாசகரமாயிருக்கும், இந்த பாகவதர்பக்கல்பண்ணும் ப்ராஹ்மணநியான ப்ரதமசரமஜந்மநிரூபணம்.

௧௧௬. இந்த ஜந்மநிரூபணந்தான், பூர்ணவிஷயமான அர்சாவதாரத்தில் தத்விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்யநிரூபணஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில், ஸ்வஸத்தாநாசகரமாகையாலே யதிக்ரூரம்.

௧௧௭. "అర్చావతారోపాదానం వైష్ణవోత్పత్తిచింతనమ్ । మాతృయోనిపరీక్షాయా స్తుల్యమాహుర్మనీషిణః" "அர்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயா ஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண:" என்று வாச்யமானவற்றை பாபவிசேஷநிரூபணம்பண்ணும் சாஸ்த்ரம், மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொத்த மஹாபாதகமென்று மூதையிட்டுச் சொல்லும்.

---

௧௧௫. அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்.

௧௧௬. இதுதான் அர்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம்.

௧௧௭. அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும் என்றுசாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

ஸ்ரீ.—௧௧௫. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார், (அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்) என்று. (ஜந்மநிரூபண)மாவது-நிக்ருஷ்டகுலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர்களை, பகவதீயத்வப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷபுத்த்யா தத்தஜ்ஜந்மங்களை நிரூபிக்கை.

௧௧௬. இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார், (இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்று-பாகவதஜந்மநிரூபணத்தை பராமர்சிக்கிறது. (அர்சாவதாரத்திலுபாதாநஸ்ம்ருதி) யாவது - ஆச்ரிதருசந்ததேதேனு மொருத்ரவ்யத்தைத்தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருததிவ்யவிக்ரஹத்தில் பண்ணும்விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தையறியாதே நிகர்ஷபுத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாநத்ரவ்யமின்னதன்றோவென்று சிந்திக்கை; அதிலும்காட்டில் க்ரூரமாகையாவது - அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தநிக்ரஹஹேதுவாகை.

௧௧௭. அதுதன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தானெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அத்தை) இத்யாதியாலே. "అర్చావతారోపాదానం వైష్ణవోత్పత్తిచింతనమ్ । మాతృయోనిపరీక్షాయా స్తుల్యమాహుర్మనీషిణః" "அர்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயா ஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண:" என்னுகின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸாம்யமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்சாவதாரத்திலுபாதாநஸ்ம்ருதிக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக்கருத்து. (மாத்ருயோநிபரீக்ஷை) யாவது-அந்யஸ்த்ரீயோநிவைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்யநிரூபணவாஸனையாலே இத்தையுமப்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படிநிரூபித்தால் அதுக்கெத்தனைபாபமுண்டு, அர்சாவதாரவிக்ரஹோபாதாநசிந்தநத்திலு மத்தனைபாபமுண்டென்றபடி.

ஆ.—ககூஅ. இந்தபாகவதாபசாரம் பண்ணினால் வருமநர்த்தமென் என்ன, உத்தமவர்ணத்தை நீசவர்ணமாக்குமென்னுமிடத்தை மூதலிக்கிறார் மேல், (த்ரிசங்கு) இத்யாதியால். ஸசரீரஸ்வர்கம்பெறவேணுமென்று மூற்பட வஸிஷ்டரையும் பிற்பட அவன் சிஷ்யர்களையுமபேக்ஷிக்க, ஆசார்யன் செய்யாத தெங்களாற்செய்யமுடியாதென்ன, ஆகில், விச்வாமித்ரன்பக்கல் போவேனென்ன, நீ கர்மசண்டாலனாவாயென்று சபிக்க, இந்த பாகவதாபசாரத்தாலே மார்பிலிட்ட பரிசுத்தமான யஜ்ஞோபவீதந்தானே ஸ்பர்சயோக்யதையற்ற வாராய்விட்டு சண்டாலவேஷமாய்நின்ற த்ரிசங்குவென்

ககூஅ. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாலனாய், மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

ஜீ.—ககூஅ. இவ்வபசாரத்துக்குபலம், தக்ஷ்தபடம்போலே நஷ்டகல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே உருமாய்ந்துபோமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம்பண்ணினபோதே கர்மசண்டாலனாய்விடுமென்கிறார், (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இக்ஷ்வாகுவம்சயனாயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன்குலகுருவாயிருக்கிற வஸிஷ்டமஹர்ஷியை, ஸசரீரஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, அதுநமக்கசக்யமென்ன; அங்குநின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிறவிடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச்சொல்லி அவர்களை மிகவுமநுவர்த்தித்து, நீங்களென்னையிப்படி யஜிப்பிக்கவேணுமென்று நிர்பந்திக்க; நீ துர்புத்தியாயிருந்தாய், மஹர்ஷி, 'போகாது, என்றதத்தையெங்களாலே செய்யப்போமோவென்ன; "తేషాం తద్వచనం శ్రుత్వా క్రోధపర్యాకులాక్షరమ్। స రాజా పునరేవైతానిదం వచనమబ్రవీత్ ॥ ప్రత్యాఖ్యాతో భగవతా గురుపుత్రైస్తథైవ చ। అన్యాం గతిం గమిష్యామి స్వస్తి వోఽస్తు తపోధనాః" "தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோதபர்யாகுலாக்ஷரம்। ஸ ராஜா புநரேவைதாநிதம் வசநமப்ரவீத் ॥ ப்ரத்யாக்க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ்ததைவ ச। அந்யாம் கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோऽஸ்து தபோதநா:" என்று அவன்க்ருத்தநாய், குருவானவவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோமென்றீர்களாகில், நான்மற்றோரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள ஸுகமேயிருங்கோளென்ன, "ఋషిపుత్రాస్తు తచ్ఛ్రుత్వా వాక్యం ఘోరాభిసంహితమ్। శేపుః పరమసంక్రుద్ధాశ్చణ్డాలత్వం గమిష్యసి" "ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம்। சேபு:பரமஸங்க்ருத்தாச்சண்டாலத்வம் கமிஷ்யஸி" என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதிபண்ணிச்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்கள்மிகவும்க்ருத்தராய், நீசண்டாலனாகக்கடவையென்றுசபிக்க, "అథ రాత్ర్యాం వ్యతీతాయాం రాజా చణ్డాలతాం గతః। నీలవస్త్రధరో నీలః పరుషోధ్వస్తమూర్ధజః ॥ చిత్యమాల్యాఙ్గరాగశ్చ ఆయసాభరణోఽభవత్" "அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாலதாங்கத:। நீலவஸ்த்ரதரோநீல: பருஷோத்வஸ்தமூர்த்தஜ:॥ சித்ரமால்யாங்காகச்ச ஆயஸாபரணோऽபவத்" என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாலனாய்விட்டானிறே. அப்படியே பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாலனாய், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக்குறுப்பாகமார்பிலிட்டயஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாலவேஷத்துக் கடைத்தவாராய்விடுமென்கை. அங்கு சாபஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே ஜ்ஞாநத்ருஷ்டிவிஷயமாகவிருக்கும். "అనాచారాన్ దురాచారాన్ అజ్ఞాతౄన్ హీనజన్మనః। మద్భక్తాన్ శ్రోత్రియో నిన్దన్ సద్యశ్చణ్డాలతాం వ్రజేత్" "அநாசா

ஆ.—கிற ராஜாவைப்போலே, மற்றுமொருவன் பாகவதாபசாரம்பண்ணினால் நீசனாய் உத்தமலக்ஷணமும் நீசலக்ஷணமாய்விடுமென்கிறார்.

௧௯௯. "అనాచారాన్ దురాచారాన్ అజ్ఞాతౄన్ హీనజన్మనః। మద్భక్తాన్ శ్రోత్రియో నిన్దన్ సద్యశ్చణ్డాలతాం వ్రజేత్" "அநாசாராந் துராசாரா நஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந:। மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" இத்யாதிகர்மசண்டாலனென்ன விசேஷாந்திக்கு பலமருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஜாதியாலே சண்டாலனானவனுக்கு அந்தஜந்மந்தன்னிலே ஜந்மாந்தரத்தே பகவத்கடாக்ஷமுண்டாவதொரு காலாந்தரத்திலே பாகவதனாயீடேறுகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அந்தகாலாந்தரஸம்பந்தயோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரப்பட்டு கர்மசண்டாலனை விப்பாவிக்கு.

௨௦௦. அதெத்தாலேயென்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி, பாகவதாபசாரப் பெருங்காற்றுதள்ள, நித்யஸம்ஸாரமாகிற பாதாளத்திலே ஸ்வரூபம் தகரவிழுந்துமுடிந்த ஆரூடபதிதனாகையாலே, வைஷ்ணவனாய் பாகவதாபசாரம்பண்ணினவனுக்கு பகவதநுக்ரஹம்பெற்று ஒருகாலத்திலுமீடேற விரகில்லை யென்றுகருத்து.

௨௦௧. இப்படி யதஃபதிப்பிக்கும் பாகவதாபசாரந்தனக்குப் பெரியவன் பண்ணினால் அபசாரமில்லை, சிறியவனுக்கே வுள்ளதென்கிற அதிகாராநதிகாரரூபமான அதிகாரிநியமமில்லை.

௧௯௯. ஜாதிசண்டாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

௨௦௦. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

௨௦௧. இதுதனக்கு அதிகாரிநியமமில்லை.

ஜீ.—ராந் துராசாரா நஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந: । மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே.

௧௯௯. சண்டாலனேயாகிலும் இவனுமொருகாலத்திலே யீடேறுமென்று நினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதிசண்டாலனில் கர்மசண்டாலனுக்குள்ளதண்மையை யருளிச்செய்கிறார், (ஜாதிசண்டாலனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜாத்யா சண்டாலனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத்கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனாய் பகவத்ஸம்பந்தநிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு, அந்தயோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரரூபகர்மத்தாலே சண்டாலனை விப்பாபிஷ்டனுக்கு.

௨௦௦. அதுக்கடி-பாகவதத்வமாகிற வுயர்ந்தநிலத்திலேயேறி "పద్మకోటిశతేనాపి నక్షమామి" "பத்மகோடிசதேநாபி நக்ஷமாமி" என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவந்நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அதஃபதித்தவனாகையாலே யென்கை.

௨௦௧. இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலுமொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) இத்யாதியாலே. அதாவது பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படியிருப்பதோரதிகாரி நியதியில்லையென்கை.

ஆ.—உOஉ. இதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார்மேல், (தமர்கள்) இத்யாதியால். ஸாங்காத்த்யயநம்பண்ணி ததீயச்ரேஷ்ட்டருமான உத்க்ருஷ்டஜந்மிகளேயாகிலும், உனக்கநந்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், அந்த க்ஷணத்திலே பேர்த்தடியிடுவதற்கு முன்னே முகம்பார்க்க யோக்யதைபற்றவவர்கள்தாங்கள், ஒருபோலி கண்டால் சண்டாலரோடொப்பரென்றலா மத்தனையல்லது அவர்களுத்க்ருஷ்டராம்படி மிகத்தண்ணியரென்று தத்த்வதர்சியான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, பெரியோரும் பாகவதாபசாரத்தாலே யநர்த்தப்படுவர்; இதில் சிறுமைபெருமை யில்லையென்னுமிடம் ஸித்தம்.

உOக. இவ்வர்த்தவிச்வாஸார்த்தமாக இதிஹாஸத்வயத்தையும் ஸ்மரிப்பிக்கிறார், (இவ்விடத்திலே) இத்யாதியால். ஒருப்ராஹ்மணபுத்ரன்வேதாத்த்யயநம்பண்ணிகுருதக்ஷிணைசெய்யவேணுமென்று அதிநிர்பந்த்திக்க, குருவும் கோபித்து எண்ணூறுபச்சைக்குதிரைக் கொண்டுவாவென்ன, தேசாந்தரபர்யடநம்பண்ணி யிளைத்துவிழுகிற தசையிலே, தனக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான பெரியதிருவடியை நினைக்க, அவரும்வந்து இவனை யுடன்கொண்டு, ஒருவிந்த்யத்திலேயொரு ஜ்ஞாநாதிகையுடைய திருமாளிகை

உOஉ. "தமர்களில் தலைவராய் சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

உOக. இவ்விடத்திலே, வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்,

ஜீ.—உOஉ. இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (தமர்களில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்த்யயநம்பண்ணி ததீயச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்த்தைகநிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந்தன்னிலே யவர்கள்தாங்கள் சண்டாலரும், இவர்களுக்கொருபோலிமாத்ரமென்னும்படி அவர்களிற்காட்டி லத்யந்தநீசராவரென்று, தத்த்வயாதாத்ம்யதர்சிகளான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச்செய்கையாலே யென்கை.

உOக. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார், (இவ்விடத்திலே) என்றுதுடங்கி. (வைநதேயவ்ருத்தாந்த)மாவது- விச்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லாமதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணையைக்கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாதென்றுபார்த்து, நானிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்கதேது என்றுகேட்க, நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய சிச்ரூஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதராநோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனது செய்யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலிலே தக்ஷிணைவாங்கிக்கொள்ளவேணுமென்று அதிநிர்பந்த்தம்பண்ணுகையாலே, "కించిదాగతసంరమ్భో విశ్వామిత్రో ఽబ్రవీదిదమ్ । ఏకతశ్శ్యామకర్ణానాం శతాన్యష్టౌ తు దేహి మే । హయానాం చన్ద్రశుభ్రాణాం గచ్ఛ గాలవ మాచిరమ్" "கிஞ்சிதாகதஸம்ரம்ப்போ விச்வாமித்ரோ உப்ரவீதிதம் । ஏகதச்ச்யாமகர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே । ஹயாநாம் சந்த்ரசுப்ப்ராணாம் கச்ச காலவமாசிரம்" என்றுஅவன்குபிதனாய், இவ

ஆ.—யேற வெழுந்தருளி அவளாலே ஸத்க்ருதராய், இவளிங்கேயிருப்பதே
யென்றுநினைக்க, சிறகுமுதிர்ந்து விம்மல்பொருமலாய்ப்பட, அவள் திருக்
கைகளாலே ஸ்பர்சிக்க ஸ்வஸ்த்தராய் தந்முகேந குருதக்ஷிணையும் பண்
ணிவித்தாரென்கிற வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்; ஓரயநத்தினன்றுநீரா
டி கரையேறுகிறபிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானை ஆழ்வானந்லலகாலமாயிருக்
கது, இன்றுமுதலாக த்ரிவிதகரணங்களாலும், பாகவதாபசாரம்பண்
ணேமென்று தாரைவாரும்மென்ன, அவருமப்படியேசெய்து திருமேனியி
லுபேக்ஷைபிறந்து, ஈரத்திருப்பரிவட்டத்துடன் திருமாளிகையிலே முசி
த்துக் கண்வளர, ஆழ்வானுமாண்டானைப்பார்த்து இந்நேரமாயும் ஆழ்
வான் வந்திலரீயென்ன, அவனும்குருவின்கழுத்தில் பனங்காயாகவேதேனு
மருளிச்செய்ததுண்டோவென்ன, சிறிதுண்டென்றுஅவர் திருமாளிகை

பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு

ஜீ.—னைப்பார்த்து உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒரு
செவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணாறுகுதிரை நமக்குக்கொண்டுவந்துதர,
என்ன, இத்தைக்கேட்டுமஹாவ்யாகுலனாய், இதுக்கினிச்செய்வதென் என்
று பஹுமுகமாகவிசாரித்து ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான ஸர்வேச்வரனை யுபா
ஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிற வளவிலே, முன்பேயிவனுக்கு ஸகாவாயி
ருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்குவந்து முன்னிற்க ; அவரைஸ்
தோத்ரம்பண்ணி, இதுக்குச்செய்யவடுப்பதென்னென்றுகேட்க ; அவரு
ன்னை நானிப்பூமியெங்கும் கொண்டுபோகிறேன், இருவரும் கூட ஆராய்
வோம்வாஎன்று இவனை யிடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இனைப்பான
வாறே, இங்கேயினைப்பாறிப் போகக்கடவோமென்று மேல்ஸமுத்ரத்திலே
ருஷபமென்கிற பர்வதத்தின்மேல் வஸிப்பாளாய் ஜ்ஞாநாதிகையாயி
ருக்கிற சாண்டிலியென்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாத
நாதிகளைப்பண்ண, அவளத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க, அநந்த
ரம் விச்ராந்தராய் சயிக்கிறவளவிலே, இப்படிவிலக்ஷணையாயிருக்கிறவிவள்
ஒருவிலக்ஷணதேசங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லை யென்று பெரியதிருவடி
நாயனார்விசாரித்து, இவளையிங்குநின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே
கொண்டுபோய்வைக்கக் கடவோமென்று நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செ
ய்தே, அந்த பாகவதையிருந்த தேசத்தைக் குறையநினைத்த வ்யபசா
ரத்தாலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன
ப்ராஹ்மணன்கண்டு "కిన్ను తే మనసా ధ్యాత మశుభం పతతాంవర। నహ్యయంభవతస్స్వల్పో
వ్యభిచారోభవిష్యతి" "கிந்நுதேமநஸாத்த்யாத மசுபம் பததாம்வர ।
நஹ்யயம்பவதஸ்ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி" என்றேதேனும் உம்மு
டைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்குகள் நினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்
பமும் வ்யபிசாரம்வருகைக்கு யோக்யதையில்லையேயென்ன, உண்டாயிற்
றுக்காணென்று தா மந்தபாகவதைவிஷயத்தில் நினைத்தப்ரகாரத்தை யவ
னுக்கருளிச்செய்து, அநந்தரமித்தைப் பொறுக்கவேணுமென்றவளைச்செ
ன்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோ
லேயானாரென்கிறது. இதுதான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோ
து நாரதாதிமஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவு
ள்ளத்தைப்பின் செல்லுகைக்குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக்குறித்து பலக
தைகளும்சொல்லி வருகிற ப்ரகரணத்திலே; ஸ்ரீநாரதபகவானநுக்ரஹித்த
தாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோபப்ரும்ஹண

ஆ.—க்கெழுந்தருள; அவரும் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து திருவடிகளிலேவிழுந் தஞ்ஜலித்து நிற்க, திருவுள்ளத்தில் முசிப்பென்னென்று வினவியருள, அபசாரஹேதுவான சரீரமன்றோவிடாமல் படுத்துகிறதென்ன, நல்லீரிவ்வளவநுதாபம்பிறந்ததே, காயிகம்கூடாது, மாநஸமெம்பெருமானிடையிடும், வாசிகமொன்றையும் குறிக்கொண்டிருமென்ன, அவரும் மௌனியாய்ப் போரும்படி பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்தவார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பதென்கிறார். ஆக நித்யஸூரிகளோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற, பாகவதாபசாரம் பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேணுமென்றதாயிற்று.

உ௦ச. இந்த ததீயஸம்பந்த்தாபசாரங்கள் பேறிழவுகளுக்கமைந்திருக்குமென்கிறார் மேல்; தத்த்வஜ்ஞாநமும் தத்நுரூப ஸதநுஷ்ட்டாநமுமின்றிக்கே யொழிந்தாலும், ததீய கைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றுக்கும்

ஆழ்வான்பணித்தவார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

உ௦ச. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு

ஜீ.—ஸித்த்தமிறே. (பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தை) யாவது- பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவராபிஜாத்யாதிகளா லுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவதவிஷயங்களி லவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, இவர்க்கிப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்க ளெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தி தானேமேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும், அதுக்குவேலியிட்டு வைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஓரயநத்தினன்று நீராடியேறின வளவிலே, இவரைப்பார்த்து எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும் நமக்கொருதாநம் பண்ணமாட்டீரோவென்ன, அடியே னெத்தை தாநம்பண்ணுவது எல்லாமங்குத்தையதா யிருந்ததேயென்ன அர்த்தஸ்த்திதியன்றோவது, அவ்வளவும்போராது கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம்பண்ணுமல் வர்த்திக்கக்கடவேனென்று நங்கையிலே உதகம்பண்ணித்தரவேணுமென்ன, அப்படியே இவருமுதகம்பண்ணிக்கொடுத்த வநந்தரம் ஒருபாகவததோஷத்தைப் பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து நாமினிமுடிந்தோமென்று பயப்பட்டுமூடிக்கொண்டு தம் திருமாளிகையிலே கண்வளர, இவர்முன்புவரும் காலத்தில் வரக்காணுமையாலே ஆழ்வா னிவர்திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி, ஏன்தான்! முசிப்பென் என்று வினவியருள, தாம் மநஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பம்செய்து கரணத்ரயத்தாலுமபசாரம்புகுராதபடி இத்தேஹத்தோடுவர்த்திக்கை யரிந்தறதுாிராநி என்செய்யக்கடவேனென்று திருவடிகளைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க, இத்தனையநுதாப மிவர்க்குண்டாகப்பெற்றோமேயென்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸால் நினைத்ததுக் கநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காயிகமாகவொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பவையிரண்டும் உமக்குக்கழித்துத்தந்தோம், இனிவாக்கொன்றையும் நன்றாகக்குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப்போருமென் றருளிச்செய்தது.

உ௦ச. பகவல்லாபஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையானொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயிற்றாகிலும், பகவானதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக்கூட்டிக் கொண்டு விடானோ? அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமேப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழக்கேபோய்விடு மென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

ஆ.—ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநபூர்ணரான இந்தபாகவதர் பக்கல் தர்சநஸ்பர்சநாதி ஸம்பந்த்தமே அந்யநிரபேக்ஷமாக வமைகிருப்போலே, பேற்றுக்கவச்யாபேக்ஷிதங்களான இந்தஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்கள் பூர்ணமாக உண்டாறாலும் பகவத்கடாக்ஷம்துடங்கி ததீய கைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றினிழவுக்கு, ஸ்வஸம்பந்த்தமாத்ரம் கொண்டுஜ்ஜீவிப்பிக்கு மிந்தபாகவதர்பக்கலில் ஏதேனுமோ ரபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப்போரு மென்கிறார்.

உ0ரு. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநஹீநரும்ததீயஸம்பந்த்தம்கொண்டே யுஜ்ஜீவிப்பர்கள், ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநபூர்ணரும் ததபசாரலேசத்தாலே பேற்றுக்கசலாவர்களென்னுமிதில், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் மினுக்கமற்ற பாகவதஸம்பந்த்தமுண்டானவர்களுக்குப் பேறில்லை, ஜந்மவ்ருத்தமினுக்கமுள்ள பாகவதஸம்பந்த்தமுண்டாகிலாயிற்று பேறுண்டாவதென்கிற நியதியும், ஜந்மவ்ருத்தாதி மினுக்கமுள்ளவர் பாகவதாபசாரம்பண்ணினால்

அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்த்தமே யமைகிருப்போலே, அவையுண்டாறாலு மிழவுக்கவர்கள் பக்கலபசாரமே போரும்.

உ0ரு. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

ஜீ.—(ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்கள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-"ఉభాభ్యామేవ పక్షాభ్యాం యథాఖే పక్షిణాంగతిః । తథైవజ్ఞానకర్మాభ్యాం ప్రాప్యతేభగవాన్ హరిః" "உபாப்யாமேவபக்ஷாப்யா மாகாசேபக்ஷிணாம்கதி꞉ । ததைவஜ்ஞாநகர்மாப்யாம் ப்ராப்யதேபகவாந்ஹரி꞉" என்றும் "வீசும்சிறகால் பறத்தீர்விண்ணாடுநுங்கட்கெளிது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவல்லாபஹேதுவான தத்த்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும், பகவல்லாபத்துக்கு "పశుర్మనుష్యః పక్షీవా యేచవైష్ణవసంశ్రయాః । తేనైవతేప్రయాస్యన్తి తద్విష్ణోఃపరమంపదమ్" "பசுர்மநுஷ்ய꞉ பக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவஸம்ச்ரயா꞉। தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ꞉பரமம்பதம்" என்றும் "యంయం స్పృశతి పాణిభ్యాం యంయంపశ్యతిచక్షుషా । స్థావరాణ్యపిముచ్యన్తే కింపునర్బాన్ధవాజనాః" "யம்யம்ஸ்ப்ருசதிபாணிப்யாம் யம்யம்பச்யதிசக்ஷுஷா । ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்பாந்த்தவாஜநா꞉" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதஸம்பந்த்தமே நிரபேக்ஷஸாதநமாகிருப்போலே, அந்தஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களிரண்டும் குறைவறவுண்டாயிற்றாகிலும், பகவத்விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்தபாகவத விஷயத்தில் பண்ணு மபசாரமே நிரபேக்ஷஸாதநமாகப் போருமென்றபடி.

உ0ரு. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (இதில்) என்றுதுடங்கி. (இதில்) என்றது - பேற்றுக்கு பாகவதஸம்பந்த்தமே யமையும் இழவுக் கவர்கள்பக்கலபசாரமேபோரும் என்றுசொன்னவிவை யிரண்டிலுமென்றபடி. (ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டானஸம்பந்த்தமே பேற்றுக்குஹேதுவாவது; அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்த்தம் பேற்றுக்குஹேதுவாகாதென்கிற நியமமும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்றாலபக்ருஷ்ட

ஆ.—பேற்றினிழவில்லை, அம்மினுக்கமற்றவர்கள் அபசாரம் பண்ணிஞலாயிற்று பேற்றி னிழவுண்டாவ தென்கிற நியதியுமில்லையென்கிருர்.

உ0சா. ஜந்மவ்ருத்தமினுக்கமற்ற பாகவதஸம்பந்தத்தாலே பேறுண்டாமென்னுமிவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், அம்மினுக்கமுள்ளவனுக்கு பாகவதாபசாரம் பலிக்குமென்னுமிவ்வர்த்தம் உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாமென்கிருர். திருக்குறுங்குடிக்கருகே ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்க விருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்; உத்த்தான ஏகாதசியினன்று ராத்ரியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்ள வீணையுங்கையுமாய்க் கொண்டெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேயொரு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு நீயெனக்கு பக்ஷ்யமாகவேணுமென்றடர்க்க, மீண்டுவருவனென்றநேக

உ0சா. இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும்,

ஜீ.—ரானவர்கள் திறத்தில்பண்ணுமபசார மப்படி யிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமுமில்லை யென்றபடி.

உ0சா. இவ்வர்த்தம் காணலாமிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிருர், (இவ்வர்த்தம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சரககுலோத்பவனுன ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச்செய்வதாக உபக்ரமித்து யதாக்ரமமநுஷ்டியாமல் அதுஸமாப்திப்பதற்குமுன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுய்ப்பிறந்து திரியாநிற்க, "మద్భక్తం శ్వపచంవాపి" "மத்பக்தம்ச்வபசம்வாபி" என்கிறபடியே ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் பகவத்பக்தியே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொருபாகவதர், உத்த்தானைகாதசியினன்று ராத்ரிஸித்தாச்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்வதாக வீணுபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, அவரைப் பக்ஷிப்பதாகவந்தடர்க்க, அவர் மீண்டுவருகைக்குறுப்பான அநேகசபதங்களைப் பண்ணிக்கொடுத்து ததநுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம்ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்தப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நின்றவிடத்திலே மீளவும்விரைந்துவந்து யதேஷ்டம் இனியென்சரீரத்தை நீபுஜியென்ன, அவனிவருடைய ஸத்யவாதித்வாதிவைபவத்தைக்கண்டு நீயின்றுபாடினபாட்டின் பலத்தைத்தா, நானுன்னைப்ராணனோடே போகவிடும்படியென்ன, அவரதுக்கிசையாதொழிய, அர்த்தராத்ரத்தில்பலம் ஏகயாமத்தில் பலமென்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும் நானதுசெய்வதில்லை முன்பு நீசொன்னபடியே யென்னைப்பக்ஷிக்குமத்தனையென்று ஒருநிலைநின்றபடியாலே, "త్వంవైగీతప్రభావేన నిస్తారయితుమర్హసి । ఏవ ముక్త్వాథచణ్డాలం రాక్షసశ్శరణఙ్గతః" "த்வம்வைகீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி । ஏவமுக்த்வாதசண்டாலம் ராக்ஷஸச்சரணங்கத:" என்கிறபடியே நீயுன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரையேற்றவேணுமென்று சரணம்புகுர, அந்தபாகவதர் "యన్మయా పశ్చిమం గీతం స్వరం కైశికముత్తమమ్" "யந்மயாபச்சிமம்கீதம் ஸ்வரம்கைசிகமுத்தமம்" இத்யாதிப்படியே தாம் பின்புபாடின கைசிகமாகிற பண்ணின்பலத்தைக்கொடுத்து கர்மதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைக்கழித்து முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனுய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணிஞரென்கிற கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலே, ஜந்மாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோ ட்டைஸம்பந்தமேஉஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்ருலபக்ருஷ்டரானவ ளோட்டைஸம்பந்த முஜ்ஜீவநஹேதுவாகாதென்கிற நியமமில்லையெ னு மதுகாணலாம். ருஷிகளும் தேவர்களும்

ஆ.—சபதம் பண்ணிப்போய் ஸேவித்து, தகைந்தப்ராஹ்மணனுநுஜ்ஞை கொண்டு அந்தப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு நின்றவிடத்தேறவெழுந்தருளி ராக்ஷஸன்வந்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று சரணம்புக, அதுக்கு "యన్మయాపశ్చిమంగీతం స్వరం కైశికముత్తమమ్" "யந்மயாபச்சிமங்கீதம் ஸ்வரம்கைசிகமுத்தமம்" என்று தாம்பின்புபாடின கைசிகப்பண்ணின் பலத்தைக்கொடுத்து கர்மதோஷத்தால்வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைப்போக்கி ப்ராஹ்மணவேஷமாக்க, அவனந்த வைஷ்ணவஸம்பந்தத்தாலே உஜ்ஜீவித்தானென்கிற கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும்; யாகார்த்தமான பசுநிமித்தமாக தேவர்களும் ருஷிகளும்

உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

ஜீ.—தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம்கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வவர்ணாநுரூபவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணாதனாய் பகவதாராதந தத்பரனாய்க்கொண்டு போருகையாலே வந்தவ்ருத்தாதிகனுமாய் ஸ்வதபோபலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்க்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனாய்த்திரியுமுபரிசரவஸுவென்கிறமஹாராஜாவானவன், யாகார்த்தமான பசுநிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களில்விவாதம்பண்ணுகிறவளவிலே, "మార్గాగతో నృపశ్రేష్ఠ స్తం దేశం ప్రాప్తవాన్ వసుః। అన్తరిక్షచరః శ్రీమాన్ సమగ్రబలవాహనః॥ తం దృష్ట్వా సహసాయాన్తం వసుం తే త్వన్తరిక్షగమ్। ఊచుర్ద్విజాతయో దేవా ఏష ఛేత్స్యతి సంశయమ్" "மார்காகதோந்ருபச்ரேஷ்ட ஸ்தம்தேசம் ப்ராப்தவாந்வஸுः। அந்தரிக்ஷசரச்ச்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹநः॥ தம்த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும்தே த்வந்தரிக்ஷகம்। ஊசுர்த்விஜாதயோதேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யதிஸம்சயம்" என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற விவனைக்கண்டு இவன் நம்முடையஸம்சயத்தை யறுக்கவல்லனென்றறுதியிட்டு, இவனைச்சென்று கிட்டி செய்யவடுப்பதேதென்றுகேட்க, அவன் உந்தாமுடைய மதங்கள் தன்னைச்சொல்லுங்கோளென்ன, "ధాన్యైర్యష్టవ్యమిత్యేష పక్షోஉస్మాకం నరాధిప। దేవతానాం హి పశుభిః పక్షో రాజన్ వదస్వ నః" "தாந்யைர்யஷ்டவ்ய மித்யேஷ பக்ஷோऽஸ்மாகம்நராதிப। தேவதாநாம் ஹிபசுபிः பக்ஷோராஜந்வதஸ்வநः" என்று தாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்றெங்களுக்குப்பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்குப்பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென்சொல்லென்று ருஷிகள்கேட்க, "దేవానాం తు మతం శ్రుత్వా వసునా పక్షసంశ్రయాత్। ఛాగేనాజేన యష్టవ్య మేవముక్తం వచ స్తదా" "தேவாநாம்துமதம்ச்ருத்வா வஸுநாபக்ஷஸம்ச்ரயாத்। சாகேநாஜேநயஷ்டவ்ய மேவமுக்தம்வசஸ்ததா" என்கிறபடியே அவன்தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தாலே சாகத்தாலே யஜிக்கவேணுமென்ன, "కుపితాస్తే తదా సర్వే మునయస్సూర్యవర్చసః। ఊచుర్వసుం విమానస్థం దేవపక్షార్థవాదినమ్॥ సురపక్షో గృహీతస్తే యస్మాత్తస్మాద్దివః పత। అద్యప్రభృతి తే రాజన్నాకాశే విహతా గతిః। అస్మచ్ఛాపాభిఘాతేన మహీం భిత్త్వా ప్రవేక్ష్యసి। విరుద్ధం వేదసూత్రాణా ముక్తం యది భవేన్నృప। వయం విరుద్ధవచనా యది తత్ర పతామహే" "குபிதாஸ்தே ததா ஸர்வே முநயஸ்ஸூர்யவர்சஸः। ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவபக்ஷார்த்தவாதிநம்। ஸுரபக்ஷோ க்ருஹீதஸ்தே யஸ்மாத்தஸ்மாத்திவःபத। அத்யப்ரப்ருதிதேராஜந் நாகாசேவிஹதாகதிः। அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம்பித்வாப்ரவேக்ஷ்யஸி। விருத்தம்வேதஸூத்ராணாமுக்தம் யதிபவேந்ந்ருப। வயம்விருத்தவசநா யதிதத்ரபதாமஹே" என்று ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய் தேவபக்ஷார்த்தவாதியாய் விமாநஸ்த்தனாயிருக்கிற விவனைப்பார்த்து நீசொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்குவிருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய்வார்த்தைசொன்னநீ த்யௌவில்நின்று

ஆ.—விவாதம்பண்ணித் தன்பக்கல்வர,கர்வித்து பிஷ்டபசுவேண்டா ஸாக்ஷாத்பசுவாகவேணுமென்று தேவபக்ஷபாதியாக, அந்தருஷிகளும்சபிக்க அப்போதே பாதாளத்தேயடித்துக்கொண்டு விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும், ஜந்மாதிமினுக்கமற்ற பாகவதாங்கீகாரமுத்தாரகம், அம்மினுக்கமுள்ளவனுக்கும் தத்அபசார மநர்த்தகரமென்னுமிடம் காணலாமிறே.

உ௱எ. ஆனாலும் "వర్ణానాం బ్రాహ్మణో గురుః" "வர்ணாநாம் ப்ராஹ்மணோ குரு:" என்று ச்ரேஷ்ட்டவர்ணமான ப்ராஹ்மண்யமேயன்றோ உபாதேயமென்ன அதுவு மபசாரஹேதுவாமாகில் த்யாஜ்யமாய்விடு மென்கிறார், (బ్రాహ్మణ్యమ్) (ப்ராஹ்மண்யம்) இத்யாதியால். "వేదేకించిదధీయానో బ్రాహ్మణః" "வேதேகிஞ்சிததீயாநோப்ராஹ்மண:" என்று யதாசக்திவேதாத்யயநம் பண்ணவுண்டாம் ப்ராஹ்மண்யம் விசிஷ்டாங்கீகார்யமாய்விலைச்செல்லுவது "స్వాధ్యాయో௨ధ్యేతవ్యః" "ஸ்வாத்யாயோ௨த்யேதவ்ய:" என்று விதி

உ௱எ. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது,

ஜீ.—மதப்பாதியாய், இப்போதுதுடங்கி உன்னுடைய ஆகாசகமநமும்மாறி பாதாளத்தேவிழக்கடவை; நாங்கள்தான் விருத்தவசநம் சொன்னோமாகிலப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோமென்று சபிக்க, "తతస్తస్మిన్ ముహూర్తేతు రాజోపరిచరస్తథా । అధోవై సంబభూవాశు భూమేర్వివరగో నృపః" "ததஸ்தஸ்மிந் முஹூர்தேது ராஜோபரிசரஸ்ததா । அதோவைஸம்பபூவாசு பூமேர்விவரகோந்ருப:" என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலே, ருஷிகளும் தர்மஸந்தேஹங்கள் தன்னைக்கேட்கும்படி வித்யாதிகளாலவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே அதஃபதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டர் திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே யிழவிக்குடலாவது, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில்பண்ணும் அபசார மிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்னுமதுகாணலாமென்கை. ஜந்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்ய மிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளுமொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது. கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஶ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஶ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு ஶ்ரீ வராஹநாயனாரருளிச்செய்ததாகையாலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷதர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஶ்ரீ பீஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும், இவைதானாப்தப்ரமாணஸித்தமிறே.

உ௱எ. இப்படி ஜந்மாதிகளால் வருமுத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்றுசொல்லலாமோ, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (బ్రాహ్మణ్యమ్) (ப்ராஹ்மண்யம்) என்றுதுடங்கி. (விலைச்செல்லுகை) யாவது-விருப்பத்துக்குவிஷயமாய்ச்செல்லுகை;(வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகை) யாவது - "సర్వే వేదా యత్పదమామనన్తి" "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி" என்றும் "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః" "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தரபாகங்களாலே ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதத்தை, "స్వా

ஆ.—ஸித்த்தமானவத்த்யயநாத்த்யாபநாநுஷ்ட்டாநமுகத்தாலே "బ్రాహ్మణో విద్వానభిజయతి తస్మాద్బ్రాహ్మణో మహిమానమాప్నోతి" "ப்ராஹ்மணோவித்வாநபிஜயதி தஸ்மாத்ப்ராஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்கிற விலக்ஷணபகவத்ப்ராப்திரூப மஹாலாப ஹேதுவென்றாயிற்று; ஸ்வரூபாநுரூப பலஹேதுவான அந்தப்ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு "శ్రోత్రియో నిన్దన్ సద్యశ్చణ్డాలతాం వ్రజేత్" "ச்ரோத்ரியோநிந்தன் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற பகவந்நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தை விளைத்து நித்யஸம்ஸாரியா யிழந்துவிடுகைக்குறுப்பாகில், அநர்த்த மிருக்களுக்கு தோஷவத்த்யாஜ்யமாமிறேயென்கிறார்.

உ௦அ. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதிக ளிழவுக்குறுப்பாகில் அபக்ருஷ்டஜந்மாதிகள் பேற்றுக் குறுப்பாமோவென்ன, இரண்டுமிரண்டுக்கு முறுப்பல்லவென்கிறார் மேல், (జన్మవృత్తేషు) (ஜந்மவ்ருத்தம்) இத்யாதியால், உத்தமாதமஜந்மவ்ருத்தங்களுடையஸ்வபாவஸித்த்தமானஉத்கர்ஷமுமபகர்ஷமும் பகவல்லாபாலாபமாகிற பேறிழவுகளுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மமுடையாரடங்க பேறிழவுகளுடையவரென்ன

வேதாத்த்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று ; அதுதானேயிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே!

உ௦அ. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடையஉத்கர்ஷமும்அபகர்ஷமும்,

ஜீ.—స్వాధ్యాయోఽధ్యేతవ్యః "ஸ்வாத்த்யாயோऽத்த்யேதவ்ய:" என்கிறவிதிபரதந்த்ரனாய் அத்த்யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே ததர்த்தநிர்ணயம்செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலேயிழிந்து பகவத்விஷயத்தைப்பெறுகைக்குறுப்பாகை; (அதுதானேயிழவுக்குறுப்பாகில்) என்றது-அந்தப்ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு, "మద్భక్తాన్ శ్రోత్రియో నిన్దన్ సద్యశ్చణ్డాలతాం వ్రజేత్" "மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோநிந்தந் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே பகவதத்யந்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத்விஷயத்துக் கசலாய்ப் போகைக்குறுப்பாகிலென்றபடி. (த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்த்திதோற்ற வருளிச்செய்தது, யாதொன்று பகவல்லாபத்துக்குறுப்பு அதுஉபாதேயம், யாதொன்றுததலாபத்துக்குறுப்பு அதுத்யாஜ்யமாயற்றபின்பு, இதுவு மிழவுக்குறுப்பானபோதே யப்படியாகக்குறையில்லை யென்கிறநிச்சயத்தாலே.

உ௦அ. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதிகளிழவுக்குறுப்பாகில் அபக்ருஷ்டஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக்குடலாமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார், (ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்குமிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய வபகர்ஷமு மிவை யிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்கை.— அன்றிக்கே (இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதிநியமமில்லை) என்பது (இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகாநின்றீர், இங்ஙன்சொல்லலாமோ, வேதாத்த்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகையாலேஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும்; அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்த்யயநாதிகளுக் கநர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்குப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்றென்கை. பேறிழவுகளாவனபகவல்லாபததலாபங்

ஆ.—க்கூடாது, இரண்டுவகையிலும் சில ரிழப்பாரும் சிலர்பெறுவாருமா யிருக்கையால்; ததுத்கர்ஷாபகர்ஷமே தது பயஹேதுவாமாகில், உத்க்ருஷ்டரெல்லாரும்பெறுதல் அபக்ருஷ்டரெல்லாரு மிழத்தல் செய்யவேணும். ஆகையால் அவையவற்றுக்கு ப்ரயோஜகமல்ல.

௨௦௯. ஆகில் ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன, தல்லாபாலாபமாகிறபேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகம், ஸதாசார்யாங்கீகாரரூப பகவத்ஸம்பந்தமும் ததபாவரூபபகவத்ஸம்பந்தமுமென்கிறார். உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாதியில் நிர்பந்தமில்லை; ததங்கீகாரவிசேஷஸம்பந்தா ஸம்பந்தமுடையாராகையே பேறிழவுகளுக்கடியென்றபடி. இத்தை அயநஸம்பந்தமென்னில் அதில்லாதாரில்லாமையால் ததபாவ மிழவுக்கடி யென்னக்கூடாது; தந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷரூபஸம்பந்தமும் பேற்றுக்கடியான ஆசார்யஸம்பந்தஹேதுவாய்க்கொண்டு பலஹேதுவாமத்தனை; "సాక్షాన్నారాయణో దేవః" "ஸாக்ஷாந்நாராயணோதேவ:" என்று பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகையாலே பகவத்ஸம்பந்த மென்னத்தகும் கேவலபகவத்ஸம்பந்தமே பலஹேதுவென்கை; ஆசார்யஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவென்னு மத்தோடுசேராது, "ఆచార్యవత్తయా ముక్తౌ" "ஆசார்யவத்தயாமுக்தௌ" இத்யாதிவசநங்களுமுண்டிறே. ஆக தத்ஸம்பந்தாஸம்பந்தங்களொழிய ஜந்மாத்யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தல்லாபாலாபஹேதுவன்றென்றதாயிற்று. "మాంహి పార్థ వ్యపాశ్రిత్య యేఽపి స్యుః పాపయోనయః। స్త్రియో వైశ్యాస్తథా శూద్రాస్తేఽపి యాంతి పరాంగతిం। సర్వత్ర కులమాన్యత్వం ... " "மாம்ஹிபார்த்தவ்யபாச்ரித்ய யேபிஸ்யு:பாபயோநய:। ஸ்த்ரியோவைச்யாஸ்ததாசூத்ரா ஸ்தே஽பியாந்திபராங்கதிம்॥ ஸர்வத்ரகுலத்ருச்யந்தே

பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

௨௦௯. ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும்.

௨௧௦. பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானு லிரண்டுமொக்குமோ, என்னில்,

ஜீ.—கள்; (ப்ரயோஜக) மாவது-பலிப்பிக்குமது; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே சில ரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக்காண்கையாலும், இவையிரண்டு மிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே!

௨௦௯. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ప్రయోజకమ్) (ப்ரயோஜகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்குப்ரயோஜகம் நாம் பகவதநந்யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத்ஸம்பந்தம்; ததலாபமாகிற இழவுக்கு ப்ரயோஜகம் ததநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவமென்றபடி.

௨௧௦. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் பாகவதத்வஸாம்யமன்றோவுள்ளது, அத்தோடேஜந்மோத்கர்ஷமு முடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப்பண்ணுகிற ப்ரச்நத்தையநுவதிக்கிறார், (பகவத்ஸம்பந்த

ஆ.—ஸாதவோ தர்மசாரிண꞉", என்று தத்ஸம்பந்தோஜ்ஜீவநம் ஸர்வவர்ணிகளுக்கு மூண்டிறே.

உகக. லாபஹேதுவான இந்த பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மமிரண்டும் தன்னிலொக்குமோவென்னில், என்று ப்ரச்நம்பண்ணி, (ஒவ்வாது) என்றுத்தரமருளிச்செய்கிறார்.

உகஉ. (உத்க்ருஷ்டமாக) இத்யாதியால், மேலெழுந்தவிசிஷ்டவேஷத்தையிட்டு யதாநிரூபணமின்றி உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிறஜந்மம், ஸவாஸநமாக த்யஜித்த ஸ்வரூபவிருத்தங்களிலே மீளவும்மூட்டி நிவ்ருத்தயதிகாரப்ப்ரம்சத்தைப் பிறப்பிக்கத் தக்கதாகையாலே, "శరీరేచగౌరవాచ్చాపి వర్తతేమే మహద్భయమ్" "சரீரேசகௌரவாச்சாபி வர்ததேமேமஹத்ப்பயம்" என்று கான்னத்தைக் கவ்விவிக்கும் ஹீநஜந்மமென்று த்யாகநிஷ்டர்க்கு மஹாபயத்தை விளைக்குமதா யிருக்கும்.

உகங. இப்படி பயஜநகமான விசிஷ்டஜந்மத்துக்கு, சேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ராப்தமான நீசபாவத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு பாவித்துநடக்கவேணும்.

உகக. ஒவ்வாது.

உகஉ. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம் ப்ரபசஸம்ப்பாவனை யாலே "శరీరేచ" "சரீரேச" என்கிறபடியே பயஜநகம்.

உகங. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்.

ஜீ.—மூண்டானு விரண்டுமொக்குமோவென்னில்) என்று. (இரண்டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச்சொல்லுகிறது.

உகக. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்ததத்தை யபக்ருஷ்டமாகவும் அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (ஒவ்வாது) என்று.

உகஉ. அத்தையுபபாதிக்கிறார், (உத்க்ருஷ்டமாக) என்றுதுடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யஹங்கரித்து நசிக்கைக்குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாகநினைத்து ப்ரசநம்பண்ணித்து அதஸ்மிம் ஸ்ததபுத்தியாலே யென்னுமிடம்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம்) என்கிறார். (ப்ரம்சஸம்ப்பாவனை) யாவது- உபாயாந்தரங்களிலந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. ("శరీరేచ" "சரீரேச" என்கிறபடியே பயஜநகம்) என்றது - "కాలేష్వపిచ" "காலேஷ்வபிச" என்றுதுடங்கி உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வளவிலே அவையெல்லாத்திலும் ப்ரதாநமாக "శరీరేచవర్తతేమే మహద్భయమ్" "சரீரேசவர்ததே மே மஹத்ப்பயம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய வித்துக்களா யுபாயாந்தர கந்தாஸஹராயிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு, இதிருக்கவிருக்க என்செய்யத்தேடுகிறதென்னும் பயத்தை விளைக்குமதாயிருக்குமென்றபடி.

உகங. இன்னமிதுக்கொரு தோஷமருளிச்செய்கிறார், (அதுக்கு) என்றுதுடங்கி (அதுக்கு) என்று கீழ்ச்சொன்னஜந்மத்தை பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூபப்ராப்தமானநைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது-பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர் செய்கிறதுகண்டநுகரித்து நடக்கவேணுமென்றபடி.

ஆ.—உகச. இவர்கள் நிர்ப்பயஜந்மிகளான ததீயரை யநுவர்த்திக்குமிடத்தில், ஜந்மமினுக்கமுடைய நாம் இப்படி தாழ்கிறோமென்று துஷ்ப்ரதிபத்தியநுவர்த்திக்குமிறே, மேலெழக்கண்டு யதார்த்ரூபணமற்று அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற நிக்ருஷ்டவேஷாநுரூபமான வுத்க்ருஷ்டவர்ணத்துக்கு, நிவ்ருத்த்யதிகாரப்ப்ரம்சஸம்பாவநாயோக்யதை பயஜநகத்வமாகிற இரண்டுப்ரபலதோஷமும் முதலிலேயில்லை.

உகரு. ததீயாநுவர்த்தநத்தில் தண்ணியோமான நாம் அநுவர்த்திக்கத்தகுவோமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே, ததீயவிஷய நைச்யம் பிறந்துடைத்தென்கிறார்.

உகசு. இப்படி அபக்ருஷ்டஜந்மதோஷத்வயமும் ஸ்வபாவபாவனையுமின்றி ஸ்வரூபாநுகுணமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபோசிதமான வுத்க்ருஷ்டஜந்மமே ததநுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்ட்டதம மென்கிறார். ஆக பகவத்ஸம்பந்தமுண்டாகையும், அஹங்காரகர்ப்பமா மத்தைப்பற்ற தத்ஸம்பந்தாநுரூபமான வஹங்காரமற்றதுவே ச்ரேஷ்ட்டஜந்மமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞர்க்குத் தோற்றுமென்றதாயிற்று. தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்மமிறே.

உகள. "శ్వపచో௨పిమహీపాల విష్ణుభక్తోద్విజాధికః । విష్ణుభక్తివిహీనస్తు యతిశ్చ శ్వపచాధమః" "ச்வபசோ௨பி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகః ।

உகச. அபக்ருஷ்டமாகப்ரமித்த வுத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக் கிரண்டுதோஷமுமில்லை.

உகரு. நைச்யம் ஜந்மஸித்தம்.

உகசு. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்ட்டம்.

உகள. "శ్వపచో௨పిమహీపాల" "ச்வபசோ௨பிமஹீபால"

ஜீ.—உகச. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தையருளிச்செய்கிறார், (அபக்ருஷ்டமாக) என்றுதுடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளால் வரு மஹங்காரயோக்யதை யின்றிக்கே சேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தும் "அதஸ்மிம் ஸ்தத்புத்தி என்னு மிடம்தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தவுத்க்ருஷ்டஜந்மம்) என்கிறார்; (இரண்டுதோஷமுமில்லை) என்றது-ப்ரம்சஸம்பாவனையால் வரும் பயஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமானநைச்யம் பாவிக்கவேண்டுகையுமாகிறதோஷத்வயமு மில்லையென்றபடி.

உகரு. ப்ரம்சஸம்பாவனையன்றோ யில்லாதது, நைச்யபாவனை யில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (నైచ్యం జన్మసిద్ధమ్) (நைச்யம் ஜந்மஸித்தம்) என்று. அதாவது பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளுக் குறுப்பான தாட்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே, பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாயிருக்கு மென்றபடி.

உகசு. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலே) என்று துடங்கி. (ஆகையாலே) என்றது-இப்படி அதுஸதோஷமும் இதுகிர்தோஷமுமாகையா லென்றபடி. (ఉత్కృష్టజన్మమే శ్రేష్ఠమ్) (உத்க்ருஷ்டஜந்மமேச்ரேஷ்டடம்) என்றது-சேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டஜந்மமாயிருக்கிறவித்த ஜந்மமே, ததநுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்ட்டமென்றபடி.

உகள. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்காட்டுகிறார், ("శ్వపచో௨పిమహీపాల") ("ச்வபசோ௨பிமஹீபால") என்று. "శ్వపచో௨పిమహీపాల విష్ణుభక్తోద్విజాధికః । విష్ణుభక్తి విహీనస్తు యతిశ్చ శ్వపచాధమః" "ச்வபசோ௨பிமஹீபால

ஆ.—விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமः”, என்று உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார். பகவத்ப்ரேமஸம்பந்தமற்ற உத்க்ருஷ்டோத்தமன் நிக்ருஷ்டாதமன்; தத்ஸம்பந்தமுள்ள நிக்ருஷ்டாதமன் உத்க்ருஷ்டாநிகதமன்.

உகஅ. இப்படி யஹங்காரகர்ப்பமாய்க்கொண்டு நிக்ருஷ்டமான துஷ்டஜந்மத்தால் வந்த அஹங்காரரூப துஷ்ப்ரதிக்ரியாதோஷம் மேலிடாமல் சமிப்பது, “குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும்பிறந்திலேன்” என்று ஸதோஷஜந்மஸம்பந்தமற்று ஸ்வரூபாநுரூபஜந்மவ்ருத்தராய் ஹீநஸ்பர்சகந்தம்பொறாத விலக்ஷணமான சரமதநீயருடைய தர்சநஸ்பர்சநாதி ஸம்பந்தத்தாலே யென்கிறார்.

உகக. தத்ஸம்பந்தத்துக் கநுகுணமான யோக்யதை பாக்யவசாதுண்டாம்போது, அந்தவிலக்ஷணஸம்பந்ததூஷகமான துரபிமாநதூஷித நிக்ருஷ்டஜந்மக்கொத்தை ஸவாஸநமாக ஸத்ஸேவாபரிசயத்தாலே போகவேணுமென்கிறார்.

உகஅ. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோஷம் சமிப்பது விலக்ஷணஸம்பந்தத்தாலே.

உகக. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும்.

ஜீ.—விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகः | விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்சச்வபசாதமः” என்று எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்தனானவன் த்விஜனில்காட்டிலதிகன்; உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவளவன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியாயிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்திஹீநனானவன் ச்வபசனில்காட்டி லதம னென்று, வர்ணாச்ரமங்களில் பசக்கறுத்து பகவத்ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்சஸம்ப்பாவநாதிகளாலே தத்ஸம்பந்தவிரோதியான ஜந்மத்தில்காட்டில் ததநுரூபமான ஜந்மமேச்ரேஷ்டமென்றுகருத்து. இங்ஙனன்றாகில் கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்துக் கிது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே.

உகஅ. ஆக நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதுகீழ்; அதில்நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோஷம் சமிப்பதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது - அஹங்காரஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாகவந்த நைச்யம்பாவிக்கவேண்டுகைமுதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வய யோக்யதாகந்தரஹிதராயிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூபஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

உகக. தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அந்தவிலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தத்துக்கர்ஹதை யிவனுக் குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.

ஆ.—உஉ0. அக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்ன, அவையிரண்டும் "பழுதிலாவொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே ஸூக்ஷ்மதர்சிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கிறார் ("பழுதிலா") இத்யாதியால். ப்ரஹ்மா துடங்கி தங்களளவும்வர நெடுகப்போருகிற வம்சப்ரவாஹத்திலொரு தோஷமின்றிக்கே பித்ருபிதாமஹாதிமுகேந பலரான சதுர்வேதிகளே, இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை யென்னும்படி ஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து ததநுரூபமான ஸதாசாரத்தை யுடையாராகில், அவர்களை நீங்கள் ப்ரணாமாதிகள் பண்ணி யநுவர்த்தியுங்கோள்; அவர்களுங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷபண்ணில் நீங்களாதரித்துச்சொல்லுங்கோள்; அவர்களுங்களுக்கு பகவத்ஜ்ஞாநத்தை ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டுக்ருதார்த்தராங்கோள்; "తస్మైదేయంతతోగ్రాహ్యం సచపూజ్యోయథాహ్యహమ్" "தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்று பரமசேஷியானவென்னை நினைத்திருக்கும்படியே த்வாரசேஷிகளான அவர்களையும் நினைத்திருங்கோள்; என்கிறவிந்தபரமரஹஸ்யத்தை தேவ ரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ, இப்படி உபதேசமாத்ரமாய்ப்போகாமே கோயிலிலேயெழுந்தருளி ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுனிகள்தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை விசேஷித்துக்காட்டிற்றிலீரோ வென்கிறவிப்பாட்டிலே, அபிஜநாத்யபிமாநம் ஜந்மக்கொத்தை, அந்த துரபிமாநமற்ற விலக்ஷண ததீயாநுவர்த்தந விசேஷம் அதுக்குப் பரிஹாரமென்று வெளியிட்டருளிச்செய்தாரென்று வித்த

உஉ0. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையு மதுக்குப்பரிஹாரமும் "பழுதிலாவொழுகல்" என்கிறபாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

ஜீ.—உஉ0. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும்) என்று துடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று தத்த்வவிதக்ரேஸராய் ததீயசேஷத்வஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் "பழுதிலாவொழுகல்" இத்யாதியாலே ப்ரஹ்மா துடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்சப்ரவாஹத்திலொருதோஷமன்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள், இதில்கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான அஸாதாரணஸம்பந்தத்தை யறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தை யுடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந் தாராதியுங்கோள்; அவர்களுங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷபண்ணில் நீங்களாதரித்துச்சொல்லுங்கோள், அவர்கள் பகவத்ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராங்கோள்; எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலுமவர்களை யாராதித்து நல்வழிபோங்கோளென்று, இந்தபரமரஹஸ்யத்தை "భక్తిరష్టవిధాహ్యేషా యస్మిన్ మ్లేచ్ఛేపి వర్తతే । తస్మైదేయంతతోగ్రాహ్యం సచపూజ్యోయథాహ్యహమ్" "பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்று பரமாப்தரான தேவரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொருஸம்சயமுண்டோ; இப்படி யுபதேசமாத்ரமாய்ப்போகாதே கோயிலிலேவந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுனிதலையிலே திருப்பாணாழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக்காட்டிற்றிலீரோ

ஆ.—ராகிறார். ஆக அபிஜநாதிதுரபிமாநத்தை ஸவாஸநமாக விடலா யிற்று துரபிமாநமற்ற விலக்ஷணஸம்பந்தத்துக்கு போக்யதைதா னுண் டாவதென்றபடி.

௨௨௧. தத்ஸம்பந்தமுண்டானபோதாக தத்வைலக்ஷண்ய முண் டாமோவென்ன அது தத்ஸாம்யாபத்தியைக்கடுக வுண்டாக்குமென்கிறார், (வேதகப்பொன்) இத்யாதியால். அநேக ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்க, ஸ்பர்சவேதியானவேதகப்பொன் ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே யிரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே, ஸதாசார்யஸேவாபரிசயத்தாலே கச டற்று ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபாகம் பிறந்து ஸ்பர்சபாவநரான விவர்களுடைய தர்சநஸ்பர்சநாதிஸம்பந்தம், அபிஜநாதிதுரபிமாநோபஹதராய் அஸ த்கல்பரானாரையும், தத்ஸாம்யாபந்நராகப் பண்ணுமென்கிறார்.

௨௨௨. இப்படி ஸ்வஸாம்யப்ரதரான தன்னேற்றமுடையவிவர்களை புத்திபண்ணும்ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இவர்கள்) இத்யாதி யால். உபயதோஷராஹித்யாதிவைலக்ஷண்யமுடைய விவர்கள்பக்கல், உத்க்ருஷ்டதமஸாம்யபுத்தியும் நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டாதிக்ய புத்தி யும் அஸ்க்கலிதமாக நடக்கவேணும்.

௨௨௩. இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல்; அந்தபுத்தித்வயமாவது- ஆத்மேச்வரவிலக்ஷணரான ஸதாசார்ய ஸத்ருசரென்னும், ஜ்ஞாநாதிக

---

௨௨௧. வேதகப்பொன்போலேயிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

௨௨௨. இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

௨௨௩. அதாவது-ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும்

ஜீ.—வென்னவிப்பாட்டிலே, அபிஜநாத்யபிமாநம் ஜந்மக்கொத்தை, அந்த துரபிமாநமில்லாத அந்த விலக்ஷணரான ததீயரளவில் பண்ணுமநுவர் தநவிசேஷம் அதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை.

௨௨௧. ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தைகழிந்துவிலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தமுண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனாய்விடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார், (வேதகப்பொன்) என்றுதுடங்கி. (वेधकं) (வேதகம்) என்கிற வித்தை வேதகமென்றுத்ராவிடோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார், (வேதக ப்பொன்னாவது) அநேகஸித்தௌஷதங்களையிட்டு பலகாலுருக்கிகுளிகை யாகப்பண்ணிரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியானபொன்; அது ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப்போலேயாயிற்று ஜந்ம ஸித்தமான நைச்யாதிகளை யுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனை யும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்படி.

௨௨௨. ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக்கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத்தரும் விலக்ஷணரானவர்களை, எங்ஙனேப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கவேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

௨௨௩. இத்தைவிவரிக்கிறார், (அதாவது) என்றுதுடங்கி. (ஆசார் யதுல்யரென்று நினைக்கை யாவது - "गुरुरेव परं ब्रह्म" "குருரேவபரம் ப்ரஹ்ம" இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனான வாசா ர்யனோடிவர்களை ஸமராகப்ரதிபத்திபண்ணுகை; (ஸம்ஸாரிகளி லதிகாராக

ஆ.—ளுடையராகையாலே அவையில்லாத ஸம்ஸாரிகளி லதிகரென்னும், சேஷிகளாகையாலே சேஷமானதன்னி லதிகரென்னும், ஸ்வாசார்யபர தந்த்ரராய் திருத்துமவர்களாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமௌனியா யுதாஸீ நிக்குமீச்வரனி லதிகரென்னும் புத்திபண்ணவேணுமென்கிறார்.

உஉச. ச்ருதபலத்தாலே ததீயர்பக்கலாசார்யஸாம்யபுத்திபிறக் கும், ஜாத்யாதிகளாலே ஸம்ஸாரிஸாம்யமும் ஜ்ஞாநாதிகளாலே ஸ்வ ஸாம்யமும் தத்ப்ரதிபந்தகமாய் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிகத்வ சேஷி த்வங்கள் ததுபயாதிக்யபுத்தியைப்பிறப்பிக்க அஜ்ஞாநத்வாந்தரோ தாரியான ஈச்வரஸாம்யமும், பரஹிதைகபரத்வபுருஷகாரத்வாதிகள் ஈச்வராதிக்யபுத்தியைப்பிறப்பிக்க, இந்தஸர்வாதிகனான ஈச்வராதிக்ய புத்தி ஆசார்யஸாம்யபுத்தியை ஸ்த்தாபிக்க, ஸர்வாதிகஸாம்யபுத் திஸ்த்தாபகமாய்க்கொண்டு க்ரமேண நிக்ருஷ்ட ஸர்வோத்க்ருஷ்டா திக்யபுத்தி பிறக்கவேணுமாகையாலே, ஸர்வாதிகஸமருமா யதிகரு மான இவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டாதிக்யபுத்தி சொல்லத்தட்டில்லை. ஆக ஆதிக்யபுத்தித்ரயமு மாசார்யஸாம்யபுத்தி ஸ்த்தாபகமாமிடத்து ஸர்வாதிகாதிக்யபுத்தி ஸாக்ஷாத்த்தேது, ஸம்ஸாரிவைஷ்ணவாதிக்ய புத்திபரம்பராஹேது; ஆசார்யதுல்யபுத்தி ஸங்க்ரஹம், ததிதர ஸர்வாதிக்யபுத்தி விவரணம்.

தன்னிலு மீச்வரனிலு மதிகரென்றும் நினைக்கை.

உஉச. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடியாசார்யவசநம்.

ஜீ.—நினைக்கை) யாவது - ஜாத்யாதிகளையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸம புத்திபண்ணாதே ஜ்ஞாநாதிகளால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; (தன்னிலதிகரென்றுநினைக்கை) யாவது- ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டு தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்குசேஷிகளான வாகா ரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; (ஈச்வரனிலதிக ரென்று நினைக்கை) யாவது - சேஷித்வத்தையிட்டு நமக்கவனு மிவர் களுமொக்குமென்றிராதே, கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகம் கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமலஸமாச்ரயண தசையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனா யிருக்கச் செய்தேயும், அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே யிருக்குமவனைப்போலன்றியே, ஸ்வரூபாநு குணமாகவே விநியோகம் கொள்ளுமவர்களாய் ஸ்வாச்ரயணத்தில் புருஷ கார நிரபேக்ஷராய் வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி

உஉச. ஆசார்யனோடொருவிஷயத்தையும் ஸமபுத்திபண்ணுகை யயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்யஸாம்யபுத்திக்கடியேது? என்னுமாகாங்க்ஷ யிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஆசா ர்யஸாம்யப்ரதிபத்திக்குமூலம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்மைக்க ண்டாப்போலே காணுமென்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்ய னருளிச் செய்த வசநமென்கை.

ஆ.—உஉரு. ஸாம்யபுத்தி லாபார்த்தமாகச் சொன்னவாதிக்யத்தை சாப்தமாகவிவரிக்கையால்; இவர்களை ஆசார்யதுல்யரென்னில் ஸர்வாதிகனாசார்யனென்னும் நினைவு விகற்பிக்குமேயென்ன, இவர்களை ஆசார்யஸமரென்று நினைக்கைக்கடி தன்னினைவாலன்று; ஆசார்யவசநாநுஸாரம் பண்ணுகையால் விகற்பியாதென்கிறார்; என்னைப்போலேயாகிலும் ததீயரை பஹுமதிபண்ணவேணுமென்று தத்வசநமிருப்பது. இப்படி நினையாதொழிந்தால் வருவதென்னென்ன, ஆசார்யன் நியமித்தருளிச்செய்தபடியே தத்ஸத்ருசரென்று நினையாதொழிகையு மாசார்யாபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார். இந்தஸாமாந்யோக்தி அபசாரத்ரயத்தையும் காட்டுமென்றருளிச்செய்வர்.

உஉசு. ஈத்ருசபாகவதப்ரபாவம் ஆப்தவசநஸித்தமென்கிறார்மேல், (இவ்வர்த்தம்) இத்யாதியால். ஜந்மாதிமினுக்கமற்ற ததீயரும் ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்ட பஹுமந்தவ்யரென்கிற விவ்வர்த்தம் “సమేపూజ్యస్సదాచార్యో మద్భక్తశ్శ్వపచోఽపియః। తస్మై దేయం తతో గ్రాహ్యం సచపూజ్యో యథాహ్యహమ్” “నశూద్రాభగవద్భక్తా విప్రాభాగవతాస్స్మృతాః” “ஸமேபூஜ்யஸ்ஸதாசாரோ மத்பக்தஃ ச்வபசோऽபியஃ। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்” “நசூத்ராபகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா ஸ்ஸ்ம்ருதாঃ”

உஉரு. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

உஉசு. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும்,

ஜீ.—உஉரு. இப்படி நினையாதபோது வரு மநர்த்தமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இப்படி) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஜந்மாதிகளையிட்டு நிகர்ஷபுத்திபண்ணுகை யபசாரமானுப்போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையு மபசாரமாய்த்தலைக்கட்டு மென்றபடி.

உஉசு. இப்படி யிந்தபாகவதவைபவம் ஆப்தவசநங்களில் விசதமாகக்காணலா மிடங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவ்வர்த்தமிதிஹாஸ புராணங்களிலும்) என்றுதுடங்கி. (இவ்வர்த்தம்) என்றுகீழ் விஸ்தரேணோக்தமான பாகவதவைபவத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; மஹாபாரதத்திலே “మద్భక్తం శూద్రసామాన్యాదవమన్యన్తి యే నరాః। నరకేష్వవతిష్ఠన్తి వర్షకోటీర్నరాధమాః॥ చణ్డాలమపి మద్భక్తం నావమన్యేత బుద్ధిమాన్। అవమానాత్పతత్యేవ రౌరవే నరకే చ సః” “மத்பக்தம் சூத்ரஸாமாந்யா தவமந்யந்தியேநராঃ। நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர்நராதமாঃ॥ சண்டாலமபிமத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந்। அவமாநாத்பதத்யேவ ரௌரவேநரகேசஸঃ” இத்யாதியாலும், “నశూద్రాభగవద్భక్తా విప్రాభాగవతాస్స్మృతాః। సర్వవర్ణేషు తేశూద్రా యేహ్యభక్తా జనార్దనే” “நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதாঃ। ஸர்வவர்ணேஷு தேசூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்தநே” இத்யாதியாலும், “మద్భక్తజనవాత్సల్యం పూజాయాఞ్చానుమోదనమ్। స్వయమభ్యర్చనఞ్చైవ మదర్థేదమ్భవర్జనమ్॥ మత్కథాశ్రవణేభక్తిః స్వరనేత్రాఙ్గవిక్రియా। మమానుస్మరణంనిత్యం యచ్చమాం నోపజీవతి॥ భక్తిరష్టవిధాహ్యేషా యస్మిన్ మ్లేచ్ఛేఽపి వర్తతే। సవిప్రేన్ద్రో మునిశ్శ్రీమాన్ సయతిస్సచపణ్డితః॥ నమేపూజ్యశ్చతుర్వేదీ పూజయన్ భక్తివర్జితః। సమేపూజ్యస్సదాచారో మద్భక్తశ్శ్వపచోఽపియః॥ తస్మై దేయం తతో గ్రాహ్యం సచపూజ్యో యథాహ్యహమ్” “மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம்। ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தேதம்பவர்ஜநம்॥ மத்கதாச்ரவணேபக்திঃ ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா। மமாநுஸ்மரணம்நித்யம் யச்சமாம்நோபஜீவதி॥ பக்திரஷ்டவிதா

ஆ.—"శూద్రం వా భగవద్భక్తం నిషాదం శ్వపచం తథా । ఈక్షతే జాతిసామాన్యాత్ స యాతి నరకం నరః" "சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம்ததா। ஈக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத்ஸயாதிநரகம்நர:" என்றித்யாதிகளாலே ஸாரோபப்ரும்ஹணம்பண்ணு மிதிஹாஸபுராணங்களிலும்;

ஸ்ரீ.—ஹ்யேஷா யஸ்மிம்லேச்ச்சேபி வர்த்ததே। ஸவிப்ரேந்த்ரோமுநிச்ச்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸசபண்டித:॥ நமேபூஜ்யச்சதுர்வேதீ பூஜயந்ப்பக்திவர்ஜித:। ஸமேபூஜ்யஸ்ஸதாசாஸௌ மத்பக்த:ச்வபசோ உபிய:॥ தஸ்மைதேயம்ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்" இத்யாதியாலும் பலவிடங்களிலும் பாகவதவைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே "శూద్రం వా భగవద్భక్తం నిషాదం శ్వపచం తథా । వీక్షతే జాతిసామాన్యాత్ స యాతి నరకం నరః" "சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம்ததா। வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸயாதிநரகம்நர:" இத்யாதியாலே பாகவதப்ரபாவம் ப்ரகீர்திதம்; இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும் பாகவதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதநம் வந்த விடங்களிலே கண்டுகொள்வது: ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே "మద్భక్తం శ్వపచం వాపి నిన్దాం కుర్వన్తి యే నరాః । పద్మకోటిశతేనాపి న క్షమామి వసున్ధరే" "மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம்குர்வந்தியேநரா:। பத்மகோடிசதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே" இத்யாதியாலே பாகவதவைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே "శ్వపచోఽపి మహీపాల విష్ణుభక్తో ద్విజాధికః । విష్ణుభక్తివిహీనస్తు యతిశ్చ శ్వపచాధమః ॥ విప్రాద్ద్విషడ్గుణయుతాదరవిన్దనాభపాదారవిన్దవిముఖాచ్ఛ్వపచం వరిష్ఠమ్ । మన్యే తదర్పితమనోవచనేహితార్థప్రాణః పునాతి సకలం న తు భూరిమానః" "ச்வபசோ உபிமஹீபால விஷ்ணுபக்தோத்விஜாதிக:। விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:॥ விப்ராத்த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தநாபபாதாரவிந்தவிமுகாச்ச்வபசம் வரிஷ்டம்। மந்யேததர்பிதமநோவசநேஹிதார்த்தப்ராண:புநாதிஸகலம் நதுபூரிமாந:" இத்யாதிகளாலே பாகவதவைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லிங்கத்திலும் "వైష్ణవానాం విశేషోఽస్తి విష్ణోరాయతనం మహత్ । జఙ్గమశ్రీవిమానాని హృదయాని మనీషిణామ్ । యః పశ్యతి శుభాచారం వైష్ణవం వీతకల్మషమ్ । యస్మిన్ కస్మిన్ కులే జాతం ప్రణమేద్దణ్డవద్భువి" "வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஉஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் மஹத்। ஜங்கமஸ்ரீவிமாநாநி ஹ்ருதயாநிமநீஷிணாம்॥ ய:பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம்। யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலேஜாதம் ப்ரணமேத்தண்டவத்புவி" இத்யாதியாலே பாகவதவைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படிபாகவதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதநம் பலபுராணங்களிலுமுண்டாகையாலே தத்தத்ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்தவசநங்களிலே பாகவதர்களை ஜந்மநிரூபணோ அவமதி செய்தால் வருமநர்த்தவிசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர், உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுல்யரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரமசேஷியான ஈச்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தி லபசாரம் காலதத்த்வமுள்ளதனையு மீச்வரன் பொறுனென்றும், கரணத்ரய வ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ராணாதிகளோடு வாசியற பகவத்விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும்; அவர்களுடையஹ்ருதயம் ஈச்வரனுக்கு ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால் தண்டவத்ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே! இப்படி யிதி

ஆ.—ஜந்மவ்ருத்தாதிவிபாகமற பகவத்குணைகதாரகரான பாகவதரே சேஷிகளென்கிற "பயிலும் சுடரொளி"யிலும்; அந்தபாகவதரே பரமப்ராப்யரென்கிற "நெடுமாற்கடிமை"யிலும்; பரமப்ராப்யபூதரான அவர்களுடைய ஸ்மரணாதிஸாரஸ்யம் சொல்லுகிற "கண்சோரவெங்குருதி"யிலும்; அர்ச்சாவதாரப்ரவணரானவர்கள் ஸ்வாமித்வேநாநுவர்த்நீயரென்கிற "நண்ணாதவாளவுண"ரிலும்; பகவத்பக்திபரவசரானவர்கள் ஸமூஹமேதர்சநீயமென்கிற "தேட்டருந்திறற்றேனி"லும்;

பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும் கண்சோர
வெங்குருதியிலும் நண்ணாதவாளவுணரிலும்,
தேட்டருந்திறற்றேனிலும்,

ஜீ.—ஹாஸபுராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார் "பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்-பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும்பரமரே" என்றுதுடங்கி. பகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரானபாகவதர்களை நமக்குசேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில், "யவரேலுமவர்கண்டீர்" "கும்பிநரகர்களேத்துவரேலுமவர்கண்டீர்" "எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்" என்று ஜந்மாதிகளா லெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமாந மில்லாதவர்கள்கிடீர்நமக்கு மிகவுமுத்தேச்யரென்றருளிச்செய்த "பயிலும்சுடரொளியிலும்;" "கொடுமாவினையேனவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்-வியன் மூவுலகுபெறினும்-விடுமாறென்பதென்னந்தோ" என்றுதுடங்கி பாகவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மவ்ருத்தாதி விபாகமன்றிக்கே "சயமேயடிமை தலைநின்றார்" "அவனடியார்" "மணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்" "கோதிலடியார்" "நீக்கமில்லாவடியார்" என்று பகவத்ஸௌந்தர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே அவர்களுக்கு நிரூபகமாகவருளிச்செய்த "நெடுமாற்கடிமையிலும்;" திருமங்கையாழ்வார் "தண்சேறையெம்பெருமான்தாள் தொழுவார்காண்மி னென்தலைமேலாரே" என்றுதுடங்கி அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நமக்கு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை யொருக்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருதயம் தேனூறியெப்போது மினிதாகாநின்றது, அவர்களைக்கண்ட மாத்ரத்திலே கண்டிகோளேயென்னுடைய மநோத்ருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களைநெஞ்சால் நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கு மஞ்ஜவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருதய மவர்கள்விஷயத்திலே விழுகிறபடிகண்டிகோளே, என்றிப்படி யருளிச்செய்கிறவிடத்தில் ஜந்மாதிப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த "கண்சோரவெங்குருதி" யிலும்; "கடல்மல்லைத்தலசயனமாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே" என்றேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளையுடையராகவுமாம் திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள் நின்றநிலைகளிலே ப்ரமாணம்காட்டாதே நம்மைக்காரியம்கொள்ள உரியாரென்று துடங்கி. "ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்னாயகர்" "அவரெங்கள்குலதெய்வமே" என்றுகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகளென்றருளிச்செய்த "நண்ணாதவாளவுணரி"லும்; ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் "மெய்யடியார்கள் தம்மீட்டம் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே" "தொண்டரடிப்

ஆ.—த்வயைகசிஷ்டர்கள்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டானவுகப்பைக் காட்டும் "மேம்பொருள்" என்கிறபாட்டுக்கு ஜந்மாதிமினுக்கமற்றததீயர் சிரஸாவாஹ்யர், அவர்கள் துஷ்க்ருதபல மநுபவியார், அவர்கள் ஸ்வபாவநப்ரஸாதர், ஜ்ஞாநப்ரதிக்ரஹயோக்யர், தந்நிந்தகர் கர்மசண்டாலர், துர்லபபலலாபிகளென்கிற மேலில்பாட்டுக்களிலும் ஸம்சயமற விசதமாக நிதிதர்சநவத் காணலாமென்கிறார்.

உஉஎ. இப்படி கண்டாலும் அபக்ருஷ்டவர்ண முத்க்ருஷ்டவர்ணமாகக்கூடுமோ ஒருஜந்மத்திலேயென்ன, கூடினபடியைக்காட்டுகிறார் மேல்; க்ஷத்ரியனாய் ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அந்தஜந்மத்திலே ஒருகர்மவிசேஷத்திலே க்ஷத்ரியத்வம்போய் வஸிஷ்டவாக்யத்தாலே

மேம்பொருளுக்குமேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

உஉஎ, க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

ஜீ.—பொடி யாடகாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னுவதே" இத்யாதிகளாலே தம்முடைய பாகவதப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மாத்யுத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரஸங்கமின்றியே பகவத்பக்தி பாரவச்யமேயவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த "தேட்டருந்திறற்றேனி"லும்; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயநிஷ்டர்பக்க லீச்வரனுக்குண்டான வுகப்பையருளிச்செய்த "மேம்பொருள்" என்கிறபாட்டுக்கு மேல் எத்தனையேனும் தண்ணியஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையையுடையராகில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்யரென்றும், ஜந்மத்தால் வந்த தண்மையேயன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணியவ்ருத்தமுடையாரு மிந்தஜ்ஞாநநிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருதபலமநுபவியாரென்றும், தங்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் வருங்குறையில்லாமையேயன்று தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள்ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தாலே பரிசுத்தராம்படியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்தஜ்ஞாநவிதுரராய் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதிபூஜ்யராய் ஜ்ஞாநதாநப்ரதிக்ரஹங்களுக் கர்ஹராவரென்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதிவைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத்ப்ரபாவத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதேகர்மநிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணி தாழநினைத்தார்களாகில் அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாலராவரென்றும், இப்படி ப்ரஸாதித்தவர்த்தங்கள் ஸம்ப்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமானபேற்றை திர்யக்ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்றும், அருளிச்செய்த ஆறுபாட்டுக்களிலும்; (விசதமாகக் காணலாம்) என்றது - ஸம்சயவிபர்யயமற தர்சிக்கலாமென்றபடி.

உஉஎ. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவதவைபவம் சொல்லப்பட்டதே யாகிலும் "నశూద్రాభగవద్భక్తా విప్రాభాగవతాస్స్మృతాః" "సవిప్రేన్ద్రో మునిశ్శ్రీమాన్ సయతిస్సచపణ్డితః" "நசூத்ராபகவத்பக்தா விப்ராபாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:" "ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச்ச்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸசபண்டித:" என்றுசொன்ன விப்ரத்வாதிக ளர்த்தவாதமாமித்தனையல்லது, அப

ஆ.—ப்ரஹ்மர்ஷியுமானுன்; இப்படி யேகஜந்மத்திலே வர்ணாந்தரம் வரக் காண்கையாலே வர்ண மநித்யமென்னுமிடம் ஸித்தம். அல்பசக்திகவஸிஷ்ட்டவாக்யம் செய்தபடிகண்டால் ஸர்வசக்திஸம்பந்த்தவிசேஷ மென் செய்யாதென்று கருத்து.

உஉஅ. ஆனுலிவர்களை பஹுமதிபண்ணிஞருண்டோவென்ன, பெருமாள்முதலானுர் பலருமுண்டு, அதில் ஸம்சயிக்கவேண்டா வென்கிறுர். "విభీషణస్తు ధర్మాత్మా" "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" என்று ராவணனுடன் பிறந்தும் தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளை, "ప్రదీయతాం దాశరథాయ మైథిలీ" "ப்ரதீயதாம் தாசரதாயமைதிலீ" என்று ஹிதம் சொன்னதுவே குற்றமாக குபிதனுன ராவணன், "కులపాంసనమ్" "குலபாம்ஸநம்" என்று அதர்மம்வளருகிற கோஷ்ட்டியிலே தர்மத்தைப்புகிறவிட்டு தூஷித்தாய், இக்குலத்துக்கழுக்கா யிருந்தாயென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான். இப்படி தள்ளுண்டவவரை இக்ஷ்வாகுகுலதிலகரான பெருமாள் "అస్మాభిస్తుల్యో భవతు" "அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது" என்றுத்தவுத்க்ருஷ்டவம்சத்திலே யவதரித்த தங்கள் நால்வரிலே யொருவராகத்

உஉஅ. விபீஷணனை ராவணன் "కులపాంసనమ్" "குலபாம்ஸநம்" என்றுன். பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்சயனுக நினைத்து வார்த்தையருளிச்செய்தார்.

ஜீ.—க்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்தசரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனுகக்கூடுமோவென்ன, கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச்செய்கிறுர், (க்ஷத்ரியனுன) என்றுதுடங்கி. அதாவது க்ஷத்ரியகுலோத்பவனுன விச்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்ட்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னுட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையாலத்யந்தாபக்ருஷ்டகுலோத்பவரானுலும் அந்த சரீரம் தன்னேடே அநவதிகசக்திகபகவத்ஸம்பந்த்தரூப ஸம்ஸ்காரவிசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையில்லையென்கை. அல்பசக்திகவஸிஷ்ட்டவாக்யம் செய்தபடிகண்டால் ஸர்வசக்திஸம்பந்த்தவிசேஷ மென்செய்யமாட்டாது.

உஉஅ. இதிஹாஸாதிப்ரமாணமுகத்தாலே பாகவதவைபவத்தை தர்சிப்பித்தார்கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசாரமுகத்தாலும் பாகவதவைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர் மேல், "ధర్మజ్ఞసమయః ప్రమాణం వేదాశ్చ" "தர்மஜ்ஞஸமய:ப்ரமாணம்வேதாச்ச" என்று ஆப்தப்ரமாணமான வேதத்துக்குமுன்னே யெடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜாதீயரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கைக்காக, ராவணுநுஜனைக்குறித்து பெருமாளருளிச்செய்தவார்த்தையை யருளிச்செய்கிறுர், (விபீஷணனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது "ప్రదీయతాం దాశరథాయ మైథిలీ" "ப்ரதீயதாம் தாசரதாயமைதிலீ" என்று தனக்கு ஹிதத்தைச்சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானை, பாபிஷ்ட்டனுனராவணன் குபிதனுய் "త్వాం తు ధిక్కులపాంసనమ్" "த்வாம்துதிக்குலபாம்ஸநம்" என்றிக்குலத்துக்கழுக்காகப் பிறந்தவுன்னை வேண்டேனென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷ்வாகுகுலநாதரான பெருமாள் இவனையாதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்த வநந்தரம் "ఆఖ్యాహి మమ తత్త్వేన రాక్షసానాం బలాబలమ్" "ஆக்யாஹி

ஆ—திருவுள்ளம்பற்றி திருவாய்மலர்ந்து கைக்கொண் டருளினர். இத்
தால் ஸ்வஜநம் கைவிட்டவர்களையும் ஆநுகூல்யமேபார்த்து சீரியராய்ப்
புரையறக்கைக்கொள்ளுவ ரென்றபடி.

௨௨௯. தம்மையழியமாறும்படி யுடையராய் ஸ்ரீகார்யம் செய்த
பெரியவுடையார்க்கு, ஸாமாந்யதர்மஸம்ஸ்த்தாபகரான பெருமாள், ஜந்
மாதிநிகர்ஷம்பாராமல் ஜாத்யாத்யுத்க்ருஷ்டர்க்கு ஸத்புத்ர சிஷ்யர்கள்
பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெருப்பேறாகப் பண்ணினர்.
இத்தால் ஸாமாந்யசிஷ்டரும் ஜாத்யாதிநிகர்ஷம்பாராமல் பாகவதர்களு
க்குச் சேஷவ்ருத்தி பண்ணுவரென்றபடி.

௨௩௦. வர்ணதர்மத்தையே பேணிப்போரும் தர்மபுத்ரரும், விச்வஸ
நீயமான வசரீரிவாக்யத்தையும் க்ருஷ்ணங்கீகாரயோக்ய ஜ்ஞாநாதிக்யத்
தையும் ஸம்ஸ்காரயோக்யதாஹேதுவாகக்கொண்டு, வர்ணதிகரன்றியே

---

௨௨௯. பெரியவுடையார்க்கு பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்
காரம்பண்ணி யருளினர்.

௨௩௦. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை

ஜீ.—மமதத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்" என்றுராக்ஷஸருடைய பலா
பல மிருக்கும்படி நமக்குச்சொல்லுமென்கையாலே இவனை ராக்ஷஸஜாதீய
னாக நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபிமானித்து வார்
த்தையருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்த
மையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, பகவதாநுகூ
ல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் இவன் நமக்குடலல்லனென்று கைவிடுமவர்க
ளென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல்விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னு
மிடமும் சொல்லப்பட்டது.

௨௨௯. இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே பாகவதவைபவத்தை
வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார், (பெரிய
வுடையார்க்கு) என்றுதுடங்கி. "మర్యాదానాంచలోకస్య కర్తాకారయితాచసః"
"மர்யாதாநாம்சலோகஸ்ய கர்தாகாரயிதாசஸ:" என்கிறபடியே லோக
மர்யாதாஸ்த்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளாலே
ஸாமாந்யதர்மஸ்த்தாபநசீலராயிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்
ப்பூதரானவர் பிராட்டிபிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை தம்மையழிய
மாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரான
வர்களுக்கு தத்புத்ரசிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரத்தை,
அவருடையப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கச்
செய்தே தாமே ஸாதரமாகப்பண்ணி யருளினரிறே. இத்தால் ஜந்மா
த்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அவற்றல்குறைந்திருக்கும் விலக்ஷண பாகவத
விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்யமநுஷ்ட்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

௨௩௦. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ராநுஷ்ட்டாநத்தாலும் தெளி
விக்கிறார், (தர்மபுத்ரர்) என்றுதுடங்கி. பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமா
ந்யதர்மத்தைப் பண்ணிப்போந்தாரேயாகிலும் விசேஷதர்மத்திலே திரு
வுள்ளமோத்திருக்கையாலே யவர்க்குச்செய்யலாம்; இவர்செய்ததிறேயரி
யது; ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேச்யமாகநினைத்து ஸர்வாவஸ்த்
தையிலு மதுக்கொரு நழுவுதல்வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக்கொ
ண்டுபோருமவரிறே யிவர்; இப்படியிருக்கிற விவர் ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்

ஆ.—ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீவிதுரரை வைதிகமான ப்ரஹ்மமேதத்தாலே கூச்சமற ஸம்ஸ்கரித்தார். இத்தால் வர்ணதர்மிகளும் ஜ்ஞாநாதிகரை வர்ணாபகர்ஷம்பாராமலநுவர்த்திக்கவேணுமென்றபடி.

உகக. விசிஷ்டவேஷதர்சிகளாய் மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களான ருஷிகள், மந்த்ரச்ரவணயோக்யதையற்ற தர்மவ்யாதன் வாசலிலே நெடுநாள் துவண்டு, ச்ரேயஸ்ஸாதநங்களான தர்மங்களினுடைய அயதாப்ரதிபத்திரூபஸந்தேஹங்களை, யதார்த்தோபதேசச்ரவணங்களாலே சமிப்பித்துக்கொண்டு நிஸ்ஸம்சயதர்மஜ்ஞராஞர்கள். ஒருவ்ருக்ஷமூலத்திலே நின்று தபஸ்ஸுபண்ணுகிற ஒருப்ராஹ்மணன் மேலே யெச்சமிட்டதொரு பக்ஷியைச்சுடப்பார்க்க, அது வெந்து நீறாய்ப்பறக்கக்கண்டு விஸ்மிதனாய், அருகணைந்ததொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷைவரவுதாழ்த்ததென்று ஒரு

யும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

உகக. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தே

ஜீ.—கரிக்கிறதசையில் அவருடையவர்ணத்தைப்பார்ப்பதுஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப்பார்ப்பதாய் என்செய்யக்கடவோமென்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே "ధర్మరాజస్తుతత్రైనం సంచిస్కారయిషుస్తదా । దగ్ధుకామోఽభవద్విద్వానథాకాశేవచోఽబ్రవీత్ ॥ భోభో రాజన్నదగ్ధవ్యమేతద్విదురసంజ్ఞకమ్ । కళేబరమిహైతత్తే నైషధర్మస్సనాతనః ॥ లోకవైలక్షణోనామ భవిష్యత్యస్యపార్థివ । యతిధర్మమవాప్తోఽసౌ నశోచ్యభరతర్షభ" "தர்மராஜஸ்துதத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷுஸ்ததா । தக்த்துகாமோऽபவத்வித்வாநதாகாசேவசோऽப்ரவீத் ॥ போபோ ராஜந்நதக்த்தவ்யமேதத்விதுரஸம்ஜ்ஞகம் । கலேபரமிஹைதத்தே நைஷதர்மஸ்ஸநாதநः ॥ லோகவைலக்ஷணோநாம பவிஷ்யத்யஸ்யபார்த்திவ । யதிதர்மமவாப்தோऽஸௌநசோசபரதர்ஷப" என்றிவர் ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரார்ஹரென்று சொன்ன அசரீரிவாக்யத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று, வைதிகாக்ரேஸரருக்குச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

உகக. அநந்தரம் ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானருஷிகள் நதபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மச்ரவணம்பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார், (ருஷிகள்) என்றுதுடங்கி. சதுர்வேததரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூதரானவர்கள் வேதச்ரவணயோக்யதை யில்லாதகுலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரம்சமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருசிச்ருஷாவிசேஷத்தாலும் ஸகலதர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநனாயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலேசென்று, மாதாபித்ருசிச்ருஷைகபரனாயிருக்கிறவவனவஸரம்பார்த்துத்துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களானதர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்திக்த்தங்களானவையெல்லா மவன்பக்கலிலேகேட்டு அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்களென்கை. "కశ్చిద్ద్విజాతిప్రవరో వేదాధ్యాయీతపోధనః । తపస్వీధర్మశీలశ్చ కౌశికోనామభారత ॥ సాఙ్గోపనిషదాన్వేదానధీతేద్విజసత్తమః । సవృక్షమూలేకస్మింశ్చిద్వేదానుచ్చారయన్స్థితః ॥ ఉపరిష్టాచ్చవృక్షస్య బలాకాసన్న్యలీయత । తయాపురీషముత్సృష్టం బ్రాహ్మణస్యతదోపరి" "கச்சித்த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதநः । தபஸ்வீ தர்மசீலச்ச கௌசிகோநாமபாரத ॥ ஸாங்கோபநிஷதாந்வேதாநதீதேத்விஜஸத்தமः । ஸவ்ருக்ஷமூலேகஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந்ஸ்த்திதः ॥ உபரிஷ்டாச்சவ்ருக்ஷஸ்ய பலாகாஸந்ந்யலீயத ।

ஆ. பதிவ்ரதையைச்சுடப்பார்க்க, அவளும்பகவத்ஸமாராதநம்பண்ணும் பர்த்ருசிச்ருஷண பரையாய் தாழ்த்தேனத்தனை காணும், அந்தப்பக்ஷியைப்பார்த்தாப்போலே யென்னையும் பார்க்கலாமென்றிருந்தீரோ, பிக்ஷைக்கு வந்துகோபியாமல்போமென்ன, அவனும்திகைத் தநுதாபப்பட்டு இதுக்கு ப்ராயச்சித்தமநுக்ரஹிக்கவேணுமென்ன, அத்தை தர்மவ்யாதன்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்வதென்ன, பின்பு தர்மவ்யாதனிருக்கிறவிடத்தே சென்று அவன் மாம்ஸவிக்ரயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபடியைக்கண்டு சங்கித்துக்கொண்டுநிற்க அவனுமிவனைக்கடைக்கணித்து பக்ஷியைக்கொன்ற பாபப்ராயச்சித்தமென் பக்கலிலே கேட்கச்சொல்லி அப்பதிவ்ரதைவரவிடஹங்களைச் சமிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

ஜீ.—தபாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய தஸ்தோரஸி" என்றுதுடங்கி, கௌசிகனென்று பேரையுடையனாய் அதீதஸாங்கஸசிரஸ்கஸகலவேதனாயிருப்பானொருப்ராஹ்மணோத்தமன், ஒருவ்ருக்ஷமூலத்திலே வேதங்களையுமுச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே யிருந்ததொரு கொக்கெச்சமிட்டதுதன் மார்பிலேவந்து பட்டவாறே, க்ருத்தனாய்ப்பார்த்தபார்வையிலே அதுபட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு தப்தசித்தனாய் கனக்கசோகித்து ராகத்வேஷபலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச்செய்தோமென்று பலகாலும்சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொருக்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலேசென்று "భిక్షాందేహి" "பிக்ஷாம்தேஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்தக்ருஹிணியானவள் நில்லும் வருகிறேனென்றுசொல்லி கரசுத்த்யாதிகள்பண்ணி பிக்ஷைகொண்டுவருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதிவக்ஷுதார்த்தனாய்வந்துபுக்கு, அவள்பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷைகொண்டுவருகிறத்தைவிட்டு பாத்யாசமநீயாஸநப்ரதாநாதிகளாலே யவனைசிச்ருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணர் நிற்கிறத்தை மறந்து நெடும்போது நின்று பின்னையவன் நிற்கிறத்தைக்கண்டு நடுங்கி பிக்ஷையைக்கொண்டுவந்தவளவிலே, என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீபுறப்படாதிருப்பானென்னென் றவன்குபிதனானவாறே, அவளவனை ஸாந்த்வநம்பண்ணி இத்தைப்பொறுக்க வேண்டிக்கொண்டு நான்பர்த்தாவேதெய்வமென் றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்துவருகையாலே தச்சிச்ருஷைபண்ணிநின்றேனித்தனையென்ன, உனக்குபர்த்தாவேயன்றோ ஸத்கரிக்கவேண்டுவது ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவப்ரதிபத்தியில்லையேயென்று வ்யங்க்யமாகச்சொல்லி, க்ருஹதர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படியவமதிபண்ணலாகாதுகாணென்ன, நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதிபண்ணேன் ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாகவறிவனென்று பரக்கச்சொல்லிக்காட்டி, இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும் பர்த்தாவேதெய்வமென் றிருக்கையாலே தச்சிச்ருஷையிலே பரவசையாய்நின்றேனித்தனை, என்னுடைய பதிசிச்ருஷையினுடைய பலத்தைப்பாரீர் உம்முடையரோஷத்தாலே யந்தகொக்கு யாதொருபடிதக்த்தமாயிற்று அதுவுமெனக்கு விதிதம்காணுமென்றுசொல்லி "క్రోధశ్శత్రుశ్శరీరస్థో మనుష్యాణాంద్విజోత్తమ । యఃక్రోధమోహౌత్యజతి తందేవాబ్రాహ్మణంవిదుః" "க்ரோதச்சத்ருச்சரீரஸ்த்தோ மநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம । யஃக்ரோதமோஹௌத்யஜதி தம்தேவாப்ராஹ்மணம் விதுஃ" என்று துடங்கி. காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக்காகாது,

ஆ.—வன்ருேவந்திர், என்வ்ருத்திகண்டு சங்கிக்கவேண்டாகாறும், ஜாதியிதுவாகையாலே இந்த விக்ரயமாத்ரத்தால்வந்தகொத்தாரம்கொண்டு இங்ஙனே வர்த்திப்பனித்தனே, ஒன்றையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லையென்று, அவன் தத்ப்ராயச்சித்தமின்னதென்ன; தத்தர்சகஸம்பாஷணமாத்ரத்தாலே இவனும் பூதனாய் பலதர்மஸந்தேஹங்களும் சமிப்பித்துக்கொண்டு போனான். இன்னமிங்ஙனேபல இதிஹாஸங்க ளுண்டென்றருளிச்செய்வர். இத்தால் ஜ்ஞாநாதிகனே தர்மச்ரவணம்பண்ணுவார்க்கு அதிகவிஷயமென்றபடி.

ஜீ.—ஸத்யார்ஜவாதிகளுண்டாகவேணுமென்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, “భవానపిచధర్మజ్ఞస్స్వాధ్యాయనిరతశ్శుచిః । నతుతత్త్వేనభగవన్ ధర్మాన్ వేత్సీతిమేమతిః॥ మాతాపితృభ్యాంశుశ్రూషుస్సత్యవాదీజితేన్ద్రియః । మిథిలాయాంవసన్ వ్యాధఃసతేధర్మాన్ ప్రవక్ష్యతి॥ తత్రగచ్ఛస్వభద్రంతే యథాకామం ద్విజోత్తమ। వ్యాధఃపరమధర్మాత్మా సతేఛేత్స్యతిసంశయాన్” “பவாநபிசதர்மஜ்ஞஸ்ஸ்வாத்த்யாயநிரதச்சுசி: । நதுதத்த்வேநபகவந் தர்மாந்வேத்ஸீதிமேமதி: । மாதாபித்ருப்யாம்சிச்ருஷுஸ்ஸத்யவாதீஜிதேந்த்ரிய: । மிதிலாயாம்வஸந்வ்யாத: ஸதே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி ॥ தத்ரகச்சஸ்வபத்ரம்தே யதாகாமம் த்விஜோத்தம । வ்யாத:பரமதர்மாத்மா ஸதேசேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந்” என்று நீரும் தர்மஜ்ஞர் வேதாத்யநநிரதர் சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும் தர்மங்களையுள்ளபடி யறியீரென் றெனக்கு நினைவு; மாதாபித்ருசிச்ருஷுவாய் ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு, மிதிலையிலேயிருக்கிற வ்யாத னுமக்குதர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன் அங்கேபோம், உமக்கு நன்மையுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவாயிருக்கிற அந்தவ்யாதன் வேண்டினபடி யும்முடையஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்கக்கடவனென்ன, அவன் ப்ரீதனாய் இவனை நனக்கஸ்தோத்ரம்பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலையிலேசென்று, “పఞ్చకానిపవిత్రాణి శిష్టాచారేషునిత్యదా । ఏతన్మహామతే వ్యాధ ప్రబ్రూహియథాతథమ్” “பஞ்சகாநிபவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா । ஏதந்மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரூஹியதாததம்” என்று சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுஎவை? மஹாமதியானவனே யத்தைச்சொல்லவேணுமென்ன, “యజ్ఞోదానంతపోవేదాస్సత్యంచ ద్విజసత్తమ। పఞ్చైతాని పవిత్రాణి శిష్టాచారేషునిత్యదా” “யஜ்ஞோதாநம் தபோவேதா ஸ்ஸத்யம்ச த்விஜஸத்தம । பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா” என்று யஜ்ஞமும் தானமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களான விவையைந்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்குமென்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதேசிக்க, மேல்மேலும் தனக்கு ஸம்சயமானவையெல்லா மிவன் கேட்க உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாதனறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்யபர்வத்திலே யிருநூறுமத்த்யாயம் தொடங்கி பதிமூன்றத்த்யாயத்தாலேபரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமுமிப்படி பலருமிவன்வாசலிலேதுவண்டு தர்மஸந்தேஹங்கள் சமிப்பித்துக்கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு. இத்தால் ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகரா யிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலேதுவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக்குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

ஆ.—உகூஉ. தர்மஸம்ஸ்த்தாபகனான க்ருஷ்ணன் "భీష్మద్రోణావతిక్రమ్య మాం చైవ మధుసూదన" "பீஷ்மத்ரோணாவதிக்ரம்ய மாம்சைவமதுஸூதந" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பீஷ்மத்ரோணாதிகளுடைய வலங்க்ருதமான க்ருஹங்களைக் கடைக்கணியாமல் புறக்கணித்துவிட்டு, வர்ணோத்யுத்கர்ஷமுமின்றியே யெழுந்தருளக் கூடுமென்னும் நினைவுமில்லாத ஸ்ரீவிதுராருடைய ஆநந்தாச்ருபங்கிலமாய் ஸஸம்ப்ரமந்ர்த்தஸமுத்க்ததூளிதூஸரிதமுமாய் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே பெருத்த திருமாளிகையிலே, "భుక్తవత్సు ద్విజాగ్రేషు నిషణ్ణః పరమాసనే। విదురాన్నాని బుభుజే శుచీని గుణవన్తి చ" "புக்தவத் ஸுத்விஜாக்ரேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே। விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசிநிகுணவந்திச" என்றுபாவநத்வபோக்யத்வ பரிமளஸாரஸ்யம் திருப்பவளத்திலும் திருவுள்ளத்திலுமூற்றெழும்படி யமுதுசெய்தான்.

உகூஉ. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதி க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே யமுதுசெய்தான்,

---

ஜீ.—உகூஉ. அநந்தரம் "యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠః" "யத்யதாசரதிச்ரேஷ்ட்ட:" என்று க்ருஷ்ணனுசரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், (க்ருஷ்ணன்)என்றுதுடங்கி. தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி "లోకసంగ్రహమేవాపి సంపశ్యన్ కర్తుమర్హసి" "லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்துமர்ஹஸி" என்று ஜ்ஞாநியானாலும் லோகஸங்க்ரஹத்தைப்பார்த்து வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் நன்றாகவநுஷ்டிக்க வேணுமென்றுபதேசித்தும், "యది హ్యహం న వర్తేయం జాతు కర్మణ్యతన్ద్రితః। మమ వర్త్మానువర్తన్తే మనుష్యాః పార్థ సర్వశః" "யதிஹ்யஹம்நவர்தேயம் ஜாதுகர்மண்யதந்த்ரித:। மமவர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்தஸர்வச:" என்றொருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லா மென்வழியைப்பின்செல்லு மென்றபடியே பரார்த்தமாகத்தான் குறிக்கொண் டநுஷ்டித்தும் போரும் ஸ்வபாவனிறேக்ருஷ்ணன்; ஏவம்பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது "భీష్మద్రోణావతిక్రమ్య మాం చైవ మధుసూదన। కిమర్థం పుణ్డరీకాక్ష భుక్తం వృషల భోజనమ్" "பீஷ்மத்ரோணாவதிக்ரம்ய மாம்சைவமதுஸூதந। கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம்வ்ருஷலபோஜநம்" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் இங்கேயெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களையுபேக்ஷித்து, வர்ணோத்யுத்கர்ஷரஹிதராய் அத்தாலே யிங்கேயெழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச்சென்றுபுக்கு "సమ్భ్రమైస్తుష్యగోవిన్ద ఏతన్నః పరమం ధనమ్" "ஸம்ப்ரமைஸ்துஷ்யகோவிந்த ஏதந்ந:பரமம்தநம்" என்று பக்திபரவசரான அவர்பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களையெல்லாம் கண்டுகந்து, "విదురాన్నాని బుభుజే శుచీని గుణవన్తి చ" "விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசிநி குணவந்திச" என்கிறபடியே அஹங்காரோபஹதமல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிறவன்னத்தை, அந்த பாவநத்வபோக்யத்வங்களடியாக அத்யாதரம்பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

ஆ.—௨௧௩. பாவநபதார்த்தவாசியறியும் பெருமாள் "𑌶𑌬𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃" "சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோதசரதாத்மஜ:" என்று ஜ்ஞாநாதிகையாய் பரிவையான ஸ்ரீசபரியின் ஜலஸ்பர்சமில்லாத திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்விஜஸ்பர்சமுள்ள தித்தித்தவற்றைத் திருப்பவளத்திலேகொடுக்க, துறைவாசியறிந்து விடாய்கெட வமுதுசெய்தருளினார். இத்தால் அபிமாநமற்ற ஜ்ஞாநாதிகபக்திமான்களுடைய வபிமாநஸ்பர்சமுள்ளது, துறைவாசியறியும் விசிஷ்டர்க்குப் பாவநமுமாய் பரமபோக்யமுமாய் ப்ரார்த்தநீயமுமா யிருக்குமென்றபடி.

௨௧௪. மாறனேரிநம்பி பெரியநம்பிமடியிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர், நானின்னபடியின்னபடிசொன்னேனாகில் நீருமின்னபடியின்னபடிசெய்யும், நானொருபடியும் சொல்லிற்றிலேனாகில் நீருமொருபடியும் செய்யாதிருமென்று ஒன்றுமருளிச்செய்யாமல் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; நம்பியுமவரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே பள்ளிபடுத்தி யருளிச்செய்தபடியே செய்தருள; இவரை வினவவெழுந்தருளினவுடையவர் ஜீயா லோகம்சிலுகிடாதபடி யடியோமொருவழியிலே யடைத்துக்கொண்டுவர தேவரீர் ஒருவழியே பிரித்தருளாநின்றது தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றோவென்ன, ஆளிட்டந்திதொழுவோ நான் பெருமாளில் தர்மபுத்ரனில் பெரியனோ, இவர்பெரியவுடையாரில் ஸ்ரீவிதுரரில் தண்ணியரோ, நாட்டாரோடியல்வொழிந்தநமக்கு அவர்கள்சிலுகால்வரும் தாழ்வேது, பயிலும்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமையி லாழ்வாரருளிச்செய்த ததீயசேஷத்வத்திலிங்கக்வயியாமல் எங்கேபோய்ப் பின்னைகொள்ளலாமென்

---

௨௧௩. பெருமாள் ஸ்ரீசபரிகையாலே யமுதுசெய்தருளினார்.

௨௧௪. மாறனேரி நம்பி விஷயமாக பெரியநம்பி உடையவர்க்

ஜீ.—௨௧௩. ஏதத் பூர்வாவதாரத்திலு மிப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பெருமாள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ரகுகுலதிலகரா யாசாரப்ரதாநரான பெருமாள், "𑌶𑌬𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃" "சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக்ராமோதசரதாத்மஜ:" என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருசிச்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்நாவுக்கு இனிதாயிருந்த பலமூலாதிகளெல்லாம் இங்குத்தைக்கென்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்னுதராநுகுணமாகத் தன்கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராயமுது செய்தாரென்கை. இத்தா லபிஜநாதிகளால் வரு மபிமாநகந்தமற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகருடைய வபிமாநஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணதர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதிவ பாவநபோக்யங்களாயிருக்குமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

௨௧௪. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவதவைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார்கீழ்; இன்னமுமிவ்வர்த்தவிஷயமாக பூர்வாசார்யவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார், (மாறனேரி நம்பி) என்றுதுடங்கி, அதாவது - அபிமாநஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தாதிகளன்றிக்கே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்யாத்மஜ்ஞாநபரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடையவந்திமதசையிலே ஆளவந்தாரபிமாநித்தருளின வித்தேஹத்தை ப்ரக்ருதிபந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில்செய்வதென்னென்றதிசங்கை பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப்பார்த்து புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீரென்றருளிச்செய்து

ஆ.—ஏிருந்தீரோவென்ன, உடையவருமுகந்து வித்தராய்நிற்க, இவரொன்று மருளிச்செய்யாமலெழுந்தருளினதுக்கு காரணமென்னென்ன, ச்லோகத்வயம் காணும் அப்போதிவர்க்கநுஸந்தாநமென்ன, ...ம்பண கண்ட பிச்சின் வார்த்தையன்றோவென்ன, இப்... னுடைய நிஷ்... யோகத்தை யநுஸந்தித்தருளவேண்ட ... ர வென்ன, நம்பியுமுகந்து அப்போது விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி ...ரென்கிற சரமாதிகாரியான மாறனேரி நம்பிவிஷயமாக சரமார்த்த நிஷ்டரான பெரியநம்பி ச்ரோதாவானவுடையவர்க்கு மறையாமலருளிச்செய்ததஞ்ஜமானவார்த்தையைபரமரஹஸ்யமாகையாலே ஸூசித்து(ஸ்மரிப்பது)என்கிறார். ஆகஜாத்யாதிநிகர்ஷம்பாராமல்ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையேபார்த்துததீயரையாதரித்தநுவர்த்திக்க வேணுமென்னுமிடம் ததீயாநுஷ்டாநஸித்தமென்றதாயிற்று.

உஙருு. இனி பகவத்ஸாஜாத்யாதிகள்போல் ததீயஸாஜாத்யாதிகளும் ச்லாக்யங்கள், அபாகவதருடைய வித்யாத்யுத்கர்ஷமடங்க கர்ஹ்யங்களென்று மருளிச்செய்கிறார், ("ప్రాదుర్భావైః")("ப்ராதுர்ப்பாவை:") இத்யாதியால். "ప్రాదుర్భావైః సురనరసమో దేవదేవస్తదీయా జాత్యావృత్తైరపిచ గుణతస్తాదృశో నాత్రగర్హా। కింతు శ్రీమద్భువనభవనత్రాణతో ఽన్యేషు విద్యావృత్తప్రాయోభవతి విధవాకల్పకల్పః ప్రకర్షః" "ப்ராதுர்ப்பாவை ஸ்ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ்ததீயா ஜாத்யாவ்ருத்தை ரபிச குணதஸ்தாத்ருசோநாத்ரகர்ஹா। கிந்து ஸ்ரீமத்ப்புவநபவநத்ராணதோ உந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோபவதிவிதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:"

கருளிச்செய்தவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

உஙருு. "ప్రాదుర్భావైః" "ப்ராதுர்ப்பாவை:" இத்யாதி

ஜீ.—திருநாட்டுக்கெழுந்தருள பெரியநம்பியுமப்படியே பிறர்கையில்காட்டிக்கொடாதே தாமேபள்ளிபடுத்துவந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தையுடையவர்கேட்டருளி; பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து, ஜீயா மர்யாதைகிடக்கக் காரியம்செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர்செய்தருளவேண்டிற்றேவென்ன, ஆளிட்டந்திதொழுவோ, நான் பெருமாளில்காட்டி லுத்க்ருஷ்டனோ; இவர் பெரியவுடையாரில்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்தவர்த்தத்தைச் சிறிதுகுறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ வென்றருளிச்செய்தவார்த்தை.

உஙருு. இனி பாகவதஜந்மாதி ச்லாக்யதாகதநபூர்வகமாக அபாகவதோத்கர்ஷ நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார், ("ప్రాదుర్భావైః")("ப்ராதுர்ப்பாவை:") இத்யாதி என்று. "ప్రాదుర్భావైః సురనరసమో దేవదేవస్తదీయా జాత్యావృత్తైరపిచగుణతస్తాదృశో నాత్రగర్హా। కింతు శ్రీమద్భువనభవనత్రాణతో ఽన్యేషు విద్యావృత్తప్రాయోభవతి విధవాకల్పకల్పః ప్రకర్షః" "ப்ராதுர்ப்பாவைஸ்ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ்ததீயா ஜாத்யாவ்ருத்தை ரபிசகுணதஸ்தாத்ருசோநாத்ரகர்ஹா। கிந்து ஸ்ரீமத்ப்புவநபவநத்ராணதோ உந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோபவதி விதவாகல்பகல்ப:ப்ரகர்ஷ:" இத்தால் அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ப்ராதுர்ப்பாவங்களாலே ஸுரநரஸஜாதீயனாகிறதும், ததீயரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலு மப்படியே யிதரஸமராயிருப்பர்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாகையேயுள்ளது; உபயரு மிப்படி நிற்கிறது இந்தலோகரக்ஷணம் நிமித்தமாக; இனி அபாகவதர் பக்கலுண்டான வித்யாவ்ருத்தபாஹுள்யரூபமான வுத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகா நின்றதென்கிறது.

ஆ.—உ௬௬. பாகவதரன்றென்ன அதிகரித்த வேதவித்யை நிஷ்பலமாமோவென்ன ஆமென்றுப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதேயென்கிறார்மேல், (பாகவதன்) இத்யாதியால். "చతుర్వేదధరో విప్రో వాసుదేవం నవిన్దతి । వేదభారభరాక్రాన్తస్సవై బ్రాహ్మణగర్దభః" "சதுர்வேததரோவிப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி। வேதபாரபராக்ராந்த ஸ்ஸவைப்ராஹ்மணகர்தப:" என்று வேதத்தினுட்பொருளான பக... ஸம்பந்தியான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமின்றியே புறப்பொருளான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமுடைய ஸ்த்தூலதர்சியானவன், தத்ததீயபோக்யமான வேதபரிமள த்ரவ்யபாரத்தைக் கினிய பரித்திளைத்து அதில் போக்யதாசுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதையென்று ப்ரமாணம் தாக்ஷிண்யமறச்சொல்லாநின்றதிறே யென்கிறார். "అవైష్ణవో వేదవిద్యో వేదహీనశ్చ వైష్ణవః । జ్యాయానసమనయోర్విద్ధి యస్యభక్తిః స్థిరామయి" அவைஷ்ணவோ வேதவித்யோ வேதஹீநச்சவைஷ்ணவ: । ஜ்யாயாம்ஸமநயோர்வித்தி யஸ்யபக்தி: ஸ்திராமயி" என்று வேதமோதாதவைஷ்ணவனில் ஓதியுமவைஷ்ணவனானவன் தண்ணியனென்று நின்றதிறே.

உ௬௭. பகவத்ஸம்பந்தமற்ற வைதிகஜந்மம் ஸத்கர்ஹிதமாமாப் போலே, தத்ஸம்பந்தமுள்ள திர்யகாதிஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்தநீயமாயிருக்குமென்கிறார் மேல் (ராஜாவான) இத்யாதியால். ரமணீயமானவற்றை யாசைப்படும்ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் "கோனேரிவாழும்

உ௬௬. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளை யுடையவன் குங்குமம்சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லா நின்றதிறே.

உ௬௭. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்த்தாவர

ஜீ.—உ௬௬. பாகவதர்களன்றென்று அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன அப்படிப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறேயென்கிறார் (பாகவதனன்றிக்கே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "చతుర్వేదధరో విప్రో వాసుదేవం నవిన్దతి । వేదభారభరాక్రాన్తస్సవై బ్రాహ్మణగర్దభః" "சதுர்வேததரோவிப்ரோ வாஸுதேவம்நவிந்ததி। வேதபாரபராக்ராந்த ஸ்ஸவைப்ராஹ்மணகர்தப:" என்று வேததாத்பர்யமான பகவத்ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்த்யயநத்தோடே அதில் ஸ்த்தூலார்த்தஜ்ஞாநாதிகளை யுடையனுயிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமளத்ரவ்யமான குங்குமத்தைச்சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாதகழுதைபோலே, பூர்வோத்தரபாகங்களாலே ஆராதநஸ்வரூபத்தையு மாராத்த்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷணவஸ்துபாரத்தைக்கினியச்சுமந்துகொண் டிருக்கச்செய்தே, அதின் சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதையென்று வேதோபப்ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறேயென்கை.

உ௬௭. பகவத்ஸம்பந்தரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார்க்கீழ்; தத்ஸம்பந்தமான திர்யகாதிஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்த்யமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல், (ராஜாவான) என்றுதுடங்கி. அதாவது த்விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்த்தாவரஜந்மங்களானவை "వాచికైః పక్షిమృగతాం" "வாசிகை:பக்ஷிம்ருகதாம்" இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச்சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே "வேங்கடத்துக்கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிற

ஆ.—குருகாய்ப்பிறப்பேனே" "செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனாவே னே" என்றித்யாதியாலே திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை அலப்யலாபமாக வாசைப்பட்டார்.

௨௯௮. உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை யாசைப்படவேண்டாதபடி ப்ராஹ்மணோத்தமரான வேண்டியவேதங்களோதி வேதார்த்தஸ்த்தாபநம் பண்ணும் பெரியாழ்வாரும்; வேதமனைத்துக்கும் வித்தானமழலைச் சொல்லுடைய பிஞ்ஞில்பழுத்த விவர்திருமகளாரான வாண்டாளும் தாங்களவதரித்தவர்ணத்துக்கு நீசமானமூன்றும் வர்ணமாய் அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜந்மத்தை "நான்மெலிந்தேன் நங்காய்" "என்மகன் கோவிந்தன்" இத்யாதிகளாலும் "ஆய்ப்பாடிச்செல்வச்சிறுமியர்காள்" "நாமும் நம்பாவைக்கு" இத்யாதிகளாலும் இடையர்படி வடிவிலே துடைகொள்ளலாம்படி தானவனாகமீளாதபடி யாஸ்த்தாநம்பண்ணினார்கள், ஆக தத்தீய ஸம்பந்தமுள்ள ஜந்மமேவுத்க்ருஷ்டம், இதரமபக்ருஷ்டமென்றதாயிற்று.

௨௯௯. இப்படி ஸ்ரீகோபிமாராக பாவிக்குங்காட்டில் ததவஸ்த்தை பிறக்கப்போகிறதோவென்ன, தத்ஸ்வாமிநியான பிராட்டி யவஸ்த்தையும் பிறவாநின்றால் ததவஸ்த்தைபிறக்கச்சொல்லவேணுமோ வென்கிறார் மேல்,

---

ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

௨௯௮. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினார்கள்.

௨௯௯. கந்தல்கழிந்தால் ஸர்வருக்கும் நாரீணாமுத்தமை

ஜீ.—ப்பேனே" "மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனாவேனே" "செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே" "தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே" என்று திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறாப்பேறாக வாசைப்பட்டாரென்றபடி.

௨௯௮. இப்படி யாசைப்பட்டளவன்றிக்கே தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம்பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராஹ்மணோத்தமர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யாமாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீயஸகலலோகோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவவர் தம்மைப்போலே பேதைப்பருவத்திலே வேதஸாரார்த்த வித்தமையாயிருக்குமவர் திருமகளான வாண்டாளும், க்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே "மிடுக்கிலாமையால் நான்மெலிந்தேன் நங்காய்" "என்மகன் கோவிந்தன்" "பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப்பாங்கினால்" இத்யாதியாலும் "ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமியர்காள்" "நாமும் நம்பாவைக்கு" "ஆய்க்குலத்துன்றன்னைப்பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோம்" இத்யாதியாலும், தானவளாகப்பேசும்படி தாங்களவதரித்தவர்ணத்துக்கு மூன்றும்வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாயிருந்துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற ஏறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை.

௨௯௯. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்த்தாநம்பண்ணுகையு மொழிய, கந்தல்கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (கந்தல்கழிந்தால்) என்றுதுடங்கி.—, அன்றிக்கே இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்த்தைக ளன்றிக்கே, கந்தல்

ஆ.—(கந்தல்) இத்யாதியால். அநாதியேபிடித்து ஸ்வரூபத்தைதுருப்பற்றின ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தல் தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாகக் கழிந்தால், பாரதந்த்ர்யமேவடிவான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் "సర్వలక్షణసమ్పన్నా నారీణాముత్తమా వధూః" "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமாவதூ:" என்று ஸமீசீநலக்ஷணவதிகளான நாரிகளெல்லார்க்கும் தன்னபிமாநத்தாலே தல்லக்ஷணம்பெறவேண்டும்படி யுத்தமையான நாச்சியாருடைய நிரதிசய ப்ரேமாவஸ்த்தை தன்னடையேவரக்கடவதாயிருக்கும்.

௨௪௰. ஏததவஸ்த்தை யிவர்களுக்குண்டாகைக்கடியென்னென்ன, அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநந்யசரணத்வம் அநந்யபோகத்வம் ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை விச்லேஷத்தில் தரியாமை ததேகநிர்வாஹ்யத்வமென்கிற சேஷபரதந்த்ர ஸ்வரூபசேதந ஸ்வரூபாநுரூபமானவாறு ப்ரகாரத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தமற்று, பரிசுத்தமான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு கடிமாமலர்ப்பாவையோடுண்டான ஸ்வபாவஸாம்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக வுண்டு; அதாயிற்றவ்வவஸ்த்தை யுண்டாகைக்கடியென்கிறார். இப்படி பிராட்டியுடைய ஸ்வபாவமுட்பட வுண்டாகைக்கிட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு, அவரபிமாநத்திலே யொதுங்கின ஸ்ரீகோபிமார் ஸ்வபாவமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோவென்று கீழோடு ஸம்பந்தம்.

௨௪௧. ப்ராஹ்மணோத்தமரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டப்ராஹ்மஜந்மத்தை யுபேக்ஷித்து கோபஜந்மத்தை யாதரிப்பானென்னென்ன, அவற்றினஹங்காராநஹங்காரத்தாலே யென்கிறார், (த்ருஷ்டத்தில்) இத்யாதியால்.

யுடைய வவஸ்த்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

௨௪௰. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

௨௪௧. த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ்மஹங்காரத்தாலே;

ஜீ.—கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்குமவரு மவஸ்த்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம், (கந்தல்கழிந்தால்) இத்யாதி அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடிப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மநுபவித்துப் போந்தவந்தேறியானவவித்யாதிதோஷம், பகவத்ப்ரஸாதவிசேஷத்தாலே பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப்போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் "సర్వలక్షణసమ్పన్నా నారీణాముత్తమా వధూః" "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமாவதூ:" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்று, ஸ்வேதரஸகலஸ்த்ரீணாமுத்தமையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையேவரக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

௨௪௰. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யத்தையுபபாதிக்கிறார், (ஆறுப்ரகாரத்தாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநந்யார்ஹசேஷத்வ மநந்யசரணத்வ மநந்யபோக்யத்வம் ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை விச்லேஷத்தில் தரியாமை ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற வாறுப்ரகாரத்தாலே, நிச்சேஷநிவ்ருத்தாவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமானவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்குமென்கை. இந்தஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே "கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்" என்றாழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக இவ்விரண்டுவாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம்.

௨௪௧. இனி யவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களையுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ரு

ஆ.—விசிஷ்டவேஷமாகிற த்ருஷ்டத்தில் அபக்ருஷ்டரைப்பற்ற ஒருவனு க்கு வருமுத்கர்ஷம், அதி லுத்க்ருஷ்டாகாரத்தைதப்பற்றி வருமஹங்கார த்தாலே யுண்டாம்; நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமாகிற வத்ருஷ்டத்தில் ஸ்வேதர ரைப்பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதி லுத்க்ருஷ்டாகாரத்தை ப்பற்றிவரு மஹங்காரராஹித்யத்தாலே யுண்டாம். அஹங்காரஹேது வான வர்ணாதிகளில் வருமுத்கர்ஷம் விசிஷ்டவேஷாபிமாநமாகிற வஹங் காரத்தாலே நிற்கும்; அஹங்காரராஹித்யஹேதுவான சேஷத்வாதிக ளில் வரு முத்கர்ஷம் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுகுணமான ததாவிதாஹங்கார ராஹித்யத்தாலே நிற்குமென்றபடி. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களி னுபேக்ஷாபேக்ஷைக்கடி அஹங்காராநஹங்கார கார்யமான த்ருஷ்டா த்ருஷ்டோத்கர்ஷஹேதுவாகையாலே என்று கீழ்ஸம்பந்தம்.

உசஉ. இந்த வஹங்காராநஹங்காரங்கள் பேறிழவுகளையுண்டாக் கும்படியை மூதலித்துக்காட்டுகிறார் மேல் (ப்ரஹ்மாவாய்) இத்யாதி யால். "ద్విపరార్ధావసానేమాం ప్రాప్తుమర్హసి పద్మజ" "த்விபரார்த்தாவஸாநேமாம் ப்ராப்துமர்ஹஸிபத்மஜ" "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்" என் கிறபடியே த்விபரார்த்தகாலாவஸாநத்தளவும் அஹங்கார கார்யத்ருஷ் டத்தி லுத்கர்ஷாதிசயமுடைய ப்ரஹ்மாவாய், ஸர்வஸுலபனான கண்ண னடிக்கமலத்தை யிழந்தகர்த்தப்பட்டுப்போதல்; "ముక్తింగతాన్యా గోపకన్యకా" "முக்திம்கதாந்யாகோபகந்யகா" என்றஹங்காரராஹித்யகார்யமான வத் ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷாதிசயமுடைய இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைச்சி சிந்தயந்தியாய் கண்ணன் கழலிணை நண்ணிவாழ்ந்துவிடு தல் செய்யும்படியிறே அஹங்காராநஹங்காரஸ்வபாவ மிருக்கும்படியென்கி றார். அண்டாதிபத்யத்தால்வந்தவஹங்காரமளவிறந்து அதடங்க விட்டுப் பற்றவேண்டுமெருமையுண்டவனுக்கு; ஒரு குடிசிலேப்பற்றி வருமஹங்கார மும் திருக்குழலோசையாலடியறுகையால் வருத்தமறக் கடுகெனபெறலா

அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷமஹங்கார ராஹித்யத்தாலே.

உசஉ. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப்பெற்று விடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும்.

ஜீ.—ஷ்டத்தில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆபிஜாத்யாதிகளுமைச்வர்ய மூமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குள்ளவுயர்த்தி விச்வாமித் ராதிகளைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலேயுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்யஸம்பத்து மாகிற அத்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி இவற்றி னுடைய வபிவ்ருத்தியி லாசையினாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படி யான வஹங்காரராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

உசஉ. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்கள் இழவுபேறுகளுக்குட லாம்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ரஹ்மாவாய்) என்றுதுடங்கி. அதா வது த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத்தக்க வஹங்காராதிகனான ப்ர ஹ்மாவாய் "ద్విపరార్ధావసానేమాం ప్రాప్తుమర్హసి పద్మజ" "த்விபரார்த்தாவஸா நேமாம்ப்ராப்துமர்ஹஸிபத்மஜ" என்றும் "கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை யயன்" என்றும் சொல்லுகிற படியே யிழந்துபோதல்; அஹங்காரஹேதுக்க ளொன்று மில்லாமை யாலே தத்ராஹிதையாய் இடக்கை வலக்கையறியாத யிடைச்சியான சிந்த யந்தியாய் "ముక్తింగతాన్యా గోపకన్యకా" "முக்திம்கதாந்யா கோபகந்யகா"

ஆ.—மிவனுக்கு. ஆக பகவல்லாபாலாபத்துக்கடி அஹங்காரா நஹங்கார ப்ராவண்யமென்றதாயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால் பகவதங்கீகார விசேஷாபேக்ஷித புருஷகாரபலமும், ததங்கீக்ருத குணவ்ருத்தி தூஷகாஹங்காராதி கார்யாபசாரகோரதையும், நிரஹங்காராதி ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்ட ததீயப்ரஸித்த வைபவவிசேஷமும், அஹங்கார கார்யஜந்மாதி தோஷதுஷ்டதையும் சொல்லப்பட்டது.

உசங. மேல் (இப்படி) என்று துடங்கி. (உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்குமளவாக) உக்தவைபவவிசிஷ்டப்ரபந்ந திநசர்யா நுஸந்தாநா நுஷ்டாந ப்ரகாரவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இப்படி) என்று - அஹங்கார விஷயங்களின் பூர்வோக்த தோஷவிசேஷ ஸ்மரணம்பண்ணுகிறார்; ஸ்வரூபேணமுடித்தும் பாகவதவிரோதத்தைவிளைத்து முடித்தும் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமாயும் போருகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அஸத்ஸாம்யாபத்திரூப ஸ்வரூபவிநாசஹேதுவான சரீராத்மாக்களைப் பற்றிவரு முபயவிதமான வஹங்காரத்துக்கும், தேஹாத்மாபிமான ரூபமான வஹங்காரத்தின் கார்யமாய் விஹித நிஷித்தரூப விஷயப்ராவண்யத்துக்கு முத்பத்தி வ்ருத்திஹேதுவான விளைநிலம்; அஹங்கார விஷயப்ராவண்ய காரணமான ஹேயதேஹவிசிஷ்டனை தானுகையாலே, சத்ருசதேஹ விசிஷ்டனாய் அஹங்கார விஷயரதிக்ரஹக்ரஸ்தனாய்க்கொண்டு பகவத்

உசங. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும், அதினுடையகார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும், விளை நிலம்தானுகையாலே, தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு

ஜீ.—என்னும்படியவன் திருவடிகளைப்பெற்று விடுதல்செய்யும்படியாயிருக்கு மிவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்களின் ஸ்வரூபமென்கை. இப்படி யஹங்காரதத்ராஹித்யங்கள் இவனையிழக்கைக்கும் பெறுகைக்குமுடலாகையாலே, ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்காரஹேதுவாக ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத்ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

உசங. (தன்னைத்தானேமுடிக்கை) யாவது என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக அஹங்காராதிகளின்தோஷமுபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டுமவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யாவிசேஷம் சொல்லப்படுகிறது, (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்றுதுடங்கி (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று - கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகை) யாவது - ஸ்வரூபேணமுடித்தும் பாகவதவிரோதத்தை விளைத்து முடித்தும் பகவல்லாபவிரோதியாயும் எல்லாப்படியாலும் "𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵" "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை யுருவழியப்பண்ணுமதாயிருக்கை; அஹங்காரம்தான் தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும் தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாந ரூபமாயுமிரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது, இவ்விடத்தி லவையிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது; (அதினுடையகார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே விஷயப்ராவண்யத்தை யஹங்கார கார்யமென்கிறது; விஷயசப்தத்தாலே கீழநுகூலமாகவும்

ஆ.—விமுகனாய்ப்போந்த தன்னை ச்ரவணமநந தர்சநங்களாலே யுள்ளபடி கண்டால், உருவினவாளும் எரிந்தவிழியும் இறுக்கினபல்லும் தானுமாய் வெட்டத்துடரும் சத்ருவைக்கண்டாப்போலே யேங்கி நமக்கு நாசகமென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதி வர்த்தகராய்க்கொண்டு தத்வசீக்ருதராய்த்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக் காணுக்கண்ணொன்றிருக்கிறதான், காதாசித்கமாகக் கண்டால் சீறி மூனைந்தெதிர்ந்துவரும் துஷ்டஸர்ப்பத்தை நினைவறக்கண்டாப்போலே வெருவிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதிகளின் தோஷதர்சநத்தைப்பண்ணுவித்து அவற்றின்பேர்சொல்ல கருக்குலையும்படி ஸவாஸநமாக அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரானததுபய ஸ்பர்சகந்தமற்ற விலக்ஷண விசிஷ்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை "ஈட்டம்கண்டிடக்கூடுமேல்" என்று கண்குளிரக்கண்டால், நெடுநாள் தூரதேசாந்தரம்போய்வந்தவாப்தரானபந்துக்களை சத்ருஸர்ப்பமத்த்யே பயம்கெடக் கண்டாப்போலே மேல்விழுந்துகந்து அபிமததமரென்றேநினைத்தும், அந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முன்னாகப்பற்றுமர்ச்சாவதார ஸுலபனை

வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈச்வரனைக்கண்டால் பிதாவைக்கண்டாப்

ஜீ.—ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹிதநிஷித்தரூபவிஷயத்வயத்தையும் சொல்லுகிறது; (வினைநிலம் தானாகையாலே) என்றது-இவையிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமிபகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதிபரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்ம விசேஷாரப்தமாயிருக்கிற சரீரவிசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி; கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கி, தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரிய னல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமானிப்பது தனக்கநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவதா மவன்தானேயிறே; (தன்னைக்கண்டால்)இத்யாதி. இப்படி யநாதிகாலம்போந்தவனாய் இப்போது மதுக்குயோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனாயிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால், கொன்றல்லது விடேனென்று ஸாயுதராய்ப் பல்கவ்வித்திரியும் சத்ருவைக்கண்டாப்போலே குடல்கரித்து தனக்குநாசகனாக நினைத்தும், தங்களுடைய வுக்திவ்ருத்திகளாலே துர்வாஸனையைக்கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேல்மேலும் வளரும்படிபண்ணும் ததுபயவச்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரேகண்டால், அணுகில் மேல்விழுந் தள்ளிக்கொள்ளு மதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும் அஞ்சி நடுங்கி பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும், தங்களுடைய வுபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷதர்சநத்தைப்பண்ணுவித்து, தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனாம்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக வவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய வநர்த்தாப்ப்யுதயங்களிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நல்லதில்மூட்டி ரக்ஷிக்குமாப்தபந்துக்களைக் கண்டாப்போலே அத்யாதரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும், அடியிலே கரணகளேபரங்களைத்தந்து அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி

ஆ.—ஈச்வரனை “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்றபிநிவேசித்தபடியே விடாய்கெடக்கண்டால், ஹிதப்ரவர்த்தகனான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹபயமிரண்டுமுடையனாய் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியென்றே நினைத்தும்; அந்த ஈச்வரனை கையிற்கனியென்னக்காட்டும் ஸதாசார்யனை த்ருஷ்ணையுடன் கண்டபோதெல்லாம், பெரும்பசியன்கைப்பட்டசேர்ப்பால்சோற்றைக்கண்டாப்போலே அபிநிவேசத்துடன் மேல்விழுந் தநுபவித்து போக்யபூதனென்றே நினைத்தும்; ஆசார்யஸேவையாலே பழுத்தஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநபூர்ணனான ஸச்சிஷ்யனை அன்புடன்கண்டால், தானுகந்தவபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே சேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதியான வாத்மபூஷணங்களைப்பூட்டி வைராக்யமாகிறகட்டுக்குள்ளே அந்ய த்ருஷ்டிபடாதபடி மறைத்து பகவத்குணாநுஸந்தாநரூபபோகவிஷயமாக்கி நிரந்தரம் நெடுநோக்குக்கொள்ளும் விஷயமென்று நினைத்தும்; விரோதிவர்த்தக ஸ்வரூபவிஷயத்தில் பாதகப்ரதிபத்தியும், தந்நிவர்த்தக விஷயத்தில் ஸ்வரூபவர்த்தக ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வதந்த்ரசேஷிபக்கல் ஹிதைஷித்வப்ரதிபத்தியும், பரதந்த்ரசேஷிபக்கல் ப்ராப்யைகப்ரதிபத்தியும் தத்பரதந்த்ரர் பக்கலாதரணீய ப்ரதிபத்தியுமுடையனாய், ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண் டநர்த்தகரமான வஹங்காராதிகள் மூன்றில், ஆச்ரயாசி

போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன்சோற்றைக்கண்டாப்போலேயும்; சிஷ்யனைக்கண்டா லபிமதவிஷயத்தைக்கண்டாப்போலேயும் நினைத்து; அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்,

ஜீ.—சாஸ்த்ரங்களைக்காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் சிக்ஷித்துஸர்வாவஸ்த்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமேபார்த்துப் போருமீச்வரனை அர்ச்சாஸ்த்தலங்களிலே கண்களாரக்கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸவிநயங்களையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும் அநாதிகாலம் ‘‘அஸந்நேவ’’ ‘‘அஸந்நேவ’’ என்னும்படி கிடந்ததன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாநவைராக்யபக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக்காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய் ‘‘உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்’’ என்றும் ‘‘உன்றன்மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றிவேண்டிலன்’’ என்றும் சொல்லும்படி குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்குமாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணஞ்சுழலையிடும் பெரும்பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக்கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்குதாரகபோக்யவிஷயமென்றேநினைத்தும். ஸாத்த்யாந்தரநிவ்ருத்யாதி ஸமஸ்தஸ்வபாவ ஸம்பந்நதயா ஸம்யக்ஜ்ஞாநப்ரேமவானாயிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக்கண்டால், தனக்காநந்தாவஹமான வபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத்குணாநுஸந்தாநதசையில் நாம்சொல்லுகிற பகவத்குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனுவதாமாகாரங்களினாலே நமக்காநந்தாவஹனென்று நினைத்தும். (அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு அஹங்காரமநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப்பிறப்பிக்கும், அதாவது - சேஷத்வத்தை தன் ஸந்நிதியில் ிக்கவொட்டாதபடியிறே யஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரி

ஆ,—யானவஹங்காரம் ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஸ்வாதிக்யஸாம்யபுத்தியால் வரும் ஸ்வநாசகரமான வநாதரத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று கருக்குலைந்தும்; அநர்த்தகரமானவர்த்தம் ஸ்வரூபநாசகரமாய்க்கொண்டு ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் ஒரு இடாக்காசைநச்சப்பண்ணு மாத்மநாசகரப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று நடுங்கியும்; அப்ராப்தவிஷயகாமம் தன்கால்மேல் விழிலுதைத்துத்தள்ளிப் பருஷித்து முகம்காட்டாமலுபேக்ஷிக்கும் விமுகஸ்த்ரீகள்பக்கல், இப்படி நம்மையுபேக்ஷித்தாகிலும் காலாலேஸ்பர்சித்து முகம்பார்த்து வையப்பெறுவோமேயென்றும் அபஹாஸ்யநிஷித்தாபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்குமென் றஞ்சியும்; இப்படி ஆதரணீயவிஷயத்தில்நாதரத்தையும் அநாதரணீயவிஷயத்தி லாதரத்தையும் உபேக்ஷாவிஷயத்தி

அநுகூலர்பக்கலநாதரத்தையுப் ப்ரதிகூலர்பக்கல்ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி,

---

ஜீ,—யானவன் “𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨” “நமேயம் கதஞ்சந” என்றிருக்குமதொழிய வொருவிஷயத்திலும் தலைதாழ்க்கவிசையானே, ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில் ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்முடையசேஷிகளென்றுதுடை நடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வகமாக வநுவர்த்தநங்களைப்பண்ணவொட்டாதே, தன்னையவர்களிலதிகனாகவாதல் அவர்களைத்தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்திபண்ணி யநாதரித்திருக்கும்படி பண்ணுமென்கை; அர்த்தம் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும், அதாவது ஆரையாகிலும் சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசுபெற்றதாய்விடவேணுமென்னும்படியிறே அர்த்தராகமிருக்கும்படி, ஆகையாலது ஸ்வரூபநாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் வெருவியோடிப்போகவேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி யவர்களோடே யுறவுபண்ணி யவர்களிருந்தவிடங்களிலே பலகாலம்செல்லுவது அவர்களையழைத்து விருந்திடுவது அவர்கள்குணகீர்த்தநம்பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை; காமம் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும், “𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌃” “காம்யத இதிகாம:” என்கிறபடியே காமசப்தத்தாலே விஷயஸம்போகஸ்பீகத்தைச் சொல்லுகிறது, அது - “ஈசிபோமின்” இத்யாதிப்படியே தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாகத்தன்னை முகம்பாராமல்தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம்பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே “ஏழையர் தாமிழிப்பச்செல்வர்” என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம் முதலானவைதன்னையே யுத்தேச்யமாகக்கொண்டு செல்லும்படி விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்குமென்கை; ஆகவிப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும் ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்கும்படியும் ஸ்வரூபநாசகதையோடே யுபேக்ஷகருமாயிருக்கு மவர்களை யபேக்ஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின்கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத்தேடுகிறதோவென்றஞ்சி;—; (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானலும் “𑌗𑌰𑍍𑌵𑍋𑌽𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃” “கர்வோऽபிமாநோऽஹங்கார:” என்கிறபடியே அபிமாநசப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிற தாகையாலே (அநுகூலர்பக்கல்) இத்யாதியை நிரைநிரையாக்காதே யதா

ஆ.—லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மஹங்காராதிகளின் கொடுமையை நினைத்து குடல்குலைந்து, சமதமாத்யாத்மகுணங்கள் அநாத்மகுணபூர்ணரான நம்மாலு முள்ளவாத்மகுணங்களையும் கெடுத்து இல்லாதவநாத்மகுணங்களையு முண்டாக்கு மநாத்மகுணபூர்ணரான பிறராலும் வருந்தியும் பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாது; ஸகலாத்மகுண ஸம்பூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய நிர்ஹேதுகப்ரஸாதமடியாக இவ்வாத்மகுணபூர்ணனு யுஜ்ஜீவித்திடுகவென்கிற ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ண பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வருத்தமறப்பிறக்குமத்தனையென்று நிச்சலித்தனுய்த் துணிந்தும்; குளித்துண்டுடுத்து பூசிப்புலர்த்திமதர்த்துத் திரிகையாகிற வஹங்காரவிஷயப்ராவண்ய வர்த்தகையான தேஹயாத்ரையில், ஹேயமான விந்ததேஹத்துக்கு இவையேதுக்கென்று கடைக்கணியாதவுபேக்ஷையும்; ஸத்துக்களுடன்சேர்ந்து ஸதாசார்யஸேவைபண்ணி தத்த்வார்த்தச்ரவணம்பண்ணி தத்ததீயகைங்கர்யதத்பரனாய் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வக ப்ராப்ய தேசப்ராப்தி லபிப்பதெப்போதோ வென்னுமாத்ம

ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாது, சதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாகவருகிற பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கு மத்தனையென்று துணிந்து, தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷையும் ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்தி நிவ்ருத்தியும், தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதநஸமாப்திப்ரசாத ப்ரதிபத்தியென்கிறபுத்தி

ஜீ.—யோகம்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோசிக்கக்கடவது; (ஆத்மகுணங்கள்) இத்யாதி. சமதமாத்யாத்மகுணங்கள் அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகுணோதயவிரோதிகளான வஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுணபரிபூர்ணராய் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாது; ஆத்மகுணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலேதன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே நம்மையங்கீகரித்தருளி நமக்காத்மகுண முண்டாவதெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க்கொண்டுபோரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற நம்முடைய வாத்மகுணோதயவிரோதிபாபக்ஷயம் பண்ணி அமலங்களாகவிழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்றத்யவஸித்து; (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷை) யாவது - தேஹரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை; (ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷை) யாவது - சேஷத்வமேவடிவானவாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவகைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனுயிராதே மேன்மேலுமாசைப்படுகை; (ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்திநிவ்ருத்தி) யாவது - அசநாச்சாதநங்களுக்குறுப்பான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களி லாதரத்துக்கடியான போக்யத்வ புத்திதவிருகை; (தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்குத் தக்கவளவுபுஜிக்கை; பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்திரூபையான ப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமுமென்கை;—அன்றிக்கே (பரமாத்ம ஸமாராதநஸமாப்தி) என்கிற புத்திவிசேஷமும்,

ஆ.—யாத்ரையி லநவரதாபேக்ஷையும்; அங்கபாநீய க்ருதக்ஷீரவஸ்த்ர சந்தநகுஸுமதாம்பூலாதி ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ராகத்ருஷ்ணாவர்த்த கையான போக்யதாபுத்தியின் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; ப்ராக்ருதவஸ்துக் களா லுண்டாம் தேஹதாரணம், “పరమాత్మా చ సర్వేషామ్” “பரமாத்மாச ஸர்வேஷாம்” என்றந்தர்யாமியான பரமாத்மாவினுடைய ஸமாராதந த்தின் ஸமாப்தியான ப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும்; —, அன்றிக்கே தேஹதாரணத்தில் பரமாத்மஸமாராதநப்ரதிபத்தி தத் ஸமாப்திப்ரதிபத்தி தத்ததீயப்ரஸாதப்ரதிபத்தி என்கிற பாகாநுகுண புத்திவிசேஷமும்; முமுக்ஷுவான தனக்கு அர்த்தபுத்ரதாரவியோகா தியானக்லேசம் நினைவறவுண்டானால் இது அநுபவவிநாச்யமான ப்ராரப்த் தகர்மத்தின்பலம் ஒன்றொன்றாக ப்ராப்திப்ரதிபந்தகம் கழியப்பெறா நின் றோம்; ப்ராப்திகாலமணித்தணித்தாக வாராநின்றதென்றாதல் வருந்திப் பிறக்கும் ப்ரீதியும் ஸ்வரூபநாசகர கர்வஹேதுவான விவற்றைப்போக்கி அஹங்காரத்தைத் தலைசாயப்பண்ணி ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து ரக்ஷி க்கிற பகவத்க்ருபையின் பலமன்றோவிதென்றாதல் வருத்தமறப்பிறக்கும் ப்ரீதியும்;—, அன்றியே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணின நமக்கு கேடுவரு வதே யென்றத்தலையிலே குறையேறிடாதபடி இதுக்கடியாக நடுவே வொருகர்மமுண்டாகப் பெற்றோமேயென்னுமது கர்மபலப்ரீதியென்றும்;

விசேஷமும்தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபல மென்றாதல் க்ருபாபலமென்றாதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்,

ஜீ.—(தத்ப்ரஸாதப்ரதிபத்தியென்கிற புத்திவிசேஷமும்) என்னவுமாம்; (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனானாலும் ப்ராரப்த்த சரீரமிருக்குமளவும் தாபத்ரயம்வருகை தவிராதிறே, ஆகையாலே இச் சரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லே சமுண்டானால் இது அநுபவ விநாச்யமான ப்ராரப்த்தகர்மபலமன்றோ, ஏவம்பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ, இச்சரீரத்தோடு நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றாகி லும் கழியப்பெற்றோமேயென்கிற வநுஸந்தாநத்தாலே யாதல், துர் வாஸனையாலே யிவ்வுடம்பை விடவிசையாமல் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை யும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துஃக்கதர்சநத்தைப் பண்ணிவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இதென்கிற வநு ஸந்தாநத்தாலே யாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியுமென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்த்தகண்டம் எல்லாங்கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமான சரீரத்தி லநுபாவ்யகர்மமித்தனையுங் கழிக்கையரிதன்றிறே; கர்மபலமான துஃக்கபரம்பரைகளை யநுபவியாநின்றாலு மித்தேஹத்தைவிடவென்றா விசையாதவிவனை, நிர்துஃக்கனாக்கிவைப்போமாகில் இச்சரீத்தோடே நெடு ங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னமொருசரீரந்தன்னை யிச்சிக்குதல் செய்யுமாகையா லிச்சரீரத்துக்குள்ளகர்ம மநுபவித்தே யிறுக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்நின்று மிவனைக்கடுகத்திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகையிலுண்டான க்ருபையாலே யானாப்போலே, இத்தனையுங் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே; அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரங்தோறு மநுபவித்ததுஃக்கம் பகவந்நிக்ரஹபலம், இதவனநுக்ரஹபலம் “యస్యానుగ్రహమిచ్ఛామి తస్య విత్తం హరామ్యహమ్” “யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி

ஆ.—கர்மபலபுத்தியில் சரீராவஸாநத்தளவும் ப்ராரப்தகர்ம மநுவர்த்திக்குமென்னும் நினைவு; க்ருபாபலபுத்தியில் பகவத்ஸமாச்ரயணவேளையிலே ஸர்வகர்மமும் நசிக்கும், ததிச்சாஹேதுக சரீரவாஸநாதோஷங்களைச்சமிப்பிக்கும் க்லேசத்தையுண்டாக்குகை க்ருபாபலமென்னும் நினைவு; ப்ரபந்நத்வாநுகுணமான த்வயாநுஸந்தாநாதி ஸாத்யாந்தர்கத ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் மோக்ஷஸாதநத்வ புத்தியின் ஸவாஸந நிவ்ருத்தியும்; வ்யாவ்ருத்தஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களால் விலக்ஷணரான பூர்வாசார்யதத்ஸத்ருசருடைய நிர்மலசரமஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் நிரந்தரமுண்டாம் நித்யவாஞ்ச்சையும்; ஜங்கமாஜங்கமமான வுகந்தருளின நிலங்களில் பரமபதாதிகளி லதிசயித்த வாதராதிசயமும்; அவ்வுகந்தருளின நிலங்களை விரும்பும் தத்ததீயவிஷயத்தில் ஸௌகுமார்ய நிபந்தநமங்களாசாஸநமும்; ததிதரஹேயவிஷயங்களில் தோஷபூயஸ்த்வாப்ராப்தத்வஹேதுக ஜுகுப்ஸாரூபையான வருசியும்; இதரவிஷய ஸக்திஹேதுவான தேஹஸ்த்திதி அடிச்சுட்டு ப்ராப்யவிளம்பாஸஹத்ருஷ்ணைவிளைந்து துடித்துக்கூப்பிடுகிற வார்த்தியும்; தத்ததீய விஷயத்தில் நீசோக்திவிநயாஞ்சலிகளால் அநுவர்த்திக்கு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருதர்பக்கல்

ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷண:ருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்ச்சையும் உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும், மங்களாசாநஸமும், இதரவிஷயங்களிலருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தநநியதியும்,

---

ஜீ.—தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்” என்றாறிறே; ஆகையாலே யித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது. (ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தி) யாவது - ப்ரபந்நனை தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டுபோரும் நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை; (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்ச்சை) யாவது - நாட்டாரோடியல் வொழிந்து நாரணனை நண்ணியிருக்கையாலே, நிர்மலஜ்ஞாநபக்திகராயிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை; (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசய)மாவது - “தானுகந்த வூர்” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால் “நண்ணியூரரங்கம்மெய்யம்கச்சிபேர் மல்லை யென்றுமண்டினார்” என்கிறபடியே மநஸ்ஸங்கே மண்டிவிழும்படி மேன்மேலும்பெருகுகிற வாதரம்(மங்களாசாஸந)மாவது அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிறவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும்பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூலவர்கங்களின திசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, என் செய்யத்தேடுகிறதென்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டுபாடுகை; (இதரவிஷயங்களிலருசி)யாவது - பகவத்வ்யதிரிக்தங்களான ஹேயவிஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை; (ஆர்த்தி) யாவது - இதரவிஷய ப்ராவண்யஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருள்தருமாஞாலத்திலிருக்கிற விதி லடிக்கொதிப்பாலும் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யதர்சநத்தால்வந்த ப்ராப்திவிளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும்க்லேசம்; (அநுவர்த்தநநியதி) யாவது - பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீசவ்ருத்திகளாலே பண்ணுமநுவர்த்தநத்தை

ஆ.—மறந்தும் செய்யாமையாகிற அநுவர்த்தநாஸ்க்கலிதநியதியும் ; சிஷ்டகர்ஹிதபிம்பாதி நிஷித்தபதார்த்த நிரீக்ஷணம்பண்ணாதே ப்ராக்ருதஸ்ப்ருஷ்ட. த்ருஷ்டங்களை ஸ்பர்சியாதே தத்ததீயப்ரஸாதமல்லது ஸ்வீகரியாதே போருகையாகிற பரிசுத்தாஹாரத்தில் அவச்யநியதியும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநவர்த்தகத்வேந அநுகூலரானவைஷ்ணவர்களுடன் அகவில் செய்வதென்னென்றவஸ்த்தைபிறந்து நிரந்தரஸஹவாஸமும் ; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடுண்டான துஸ்ஸஹக்ஷணஸஹவாஸத்தின் ஸவாஸந நிவ்ருத்தியும் ; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய வப்ரதிஹதநிரந்தரப்ரஸாதத்தாலேக்ஷணந்தோறும் கொழுந்துபட்டுவர்த்திக்கும்படி யாசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு நாள்தோறும் போரக்கடவன்.

ஜகந்யாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஆஹார நியதியும், அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஜீ'—ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் மறந்துஞ்செய்யாதொழிகை ; (ஆஹாரநியதி)யாவது-ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய் ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோமென்றிருக்கை ; (அநுகூலஸஹவாஸ) மாவது - ஸ்வஸம்ஸர்கத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தி) யாவது-ஸ்வஸம்ஸர்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியா நிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடிவர்த்தியாதொழிகை ; இங்குச்சொன்னவநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலேதாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி இவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்துகொண்டுபோருகை ; தத்ப்ரஸாதகங்களாவன· இதினுடைய உபபாதகஸ்த்தலத்தி லருளிச்செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேணவருளிச்செய்தது இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்,

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

த்ருதீயப்ரகரணம்.

உசச. ஆக ஸ்வரூபநாசகவர்த்தகவிரோதிவிஷய புத்திவிசே
ஸ்வகுணை த்பாதகபுத்திபூர்வக த்யாஜ்யோபாதேயவிசேஷமும்,
ந்த்தமாம்படி வர்த்திக்கக்கடவனென்று ப்ரபந்நதிநசர்யாநுஸந்
நுஷ்டாந ப்ரகாரவிசேஷத்தைவிதித்து, அதிலுத்தேசித்த வதி
யாபேக்ஷித மங்களாசாஸநாதித்ரயத்தில் மூன்றாம மங்களாசா
ந விவரித்தருளுகிறார் மேல் (மங்களாசாஸநம்) இத்யாதியால்.
நாஞ்ச மங்களமாய் அமங்களப்ரதிபடனான ஸர்வரக்ஷகனுக்கு,
ங்களம் தான்போக்கிக்கொள்ளமாட்டாதவசக்தரக்ஷ்யபூதன் அபி
ஸத்தை ஆசாஸநம்பண்ணுகை, ததேகரக்ஷ்யத்வமே வேஷமான
ந்துக்கு தத்விபர்யயகரணம் விருத்தமன்றோவென்று சங்கித்து,
கிறார் மேல் (ஞாநதசையில்) இத்யாதியால். அவனே நமக்குரக்ஷ
வனுக்கே ரக்ஷ்யபூதனென்று தாத்பர்யத்தாநுஸந்தாநம்பண்
ஸ்வரூபஞாநதசையில், பாரதந்த்ரயஸ்வாதந்த்ரயாநுரூபமான
ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம், பாரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரவஸ்துக்களாகிற தன்

மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்
னில் ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே
கிடக்கும் ப்ரேமதசையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

உசச. இந்த திநசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்கவேண்டு
ற விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களா
த்தை விவரித்தருளுகிறார் (மங்களாசாஸநம்) என்றுதுடங்கி.
ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதானனாய் ஸ்வேதரஸகல ரக்ஷகனாயிரே
ச்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிறவவனை தனக்குண்டான வமங்க
ளப்போக்கி இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ
ஷ்யபூதனான விவன், தனக்குரக்ஷகனானவனுக்கு தான் மங்கள
யாசாஸிக்கை ததேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்
ன்றோ வென்கிறசங்கையை யநுவதிக்கிறார், (மங்களாசாஸநம் ஸ்வ
ருத்தமன்றோ வென்னில்) என்று. அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (ஜ்ஞா
யில்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதசை) யாவது- ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷ
வும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிற
தெளியக்கண்டநுஸந்தித்திருக்குந்தசை; அந்த தசையில்
வாய்துன்பம்களையாதொழிவாய்" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய
நிவ்ருத்யாதிகளுக்கவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்ய
பாவம் தனக்கடைத்த வாச்ரயத்திலேகிடக்கும். (ப்ரேமதசை, யா
ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்த்

ஆ.—கப்பிலே மாறுடாமல் சலனமற்றுக்கிடக்கும். பகவத்ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யதர்சநாநுஸந்தானஜநிதப்ரேமகலுஷிதசித்தனாய் அஸ்த்தாநேபயசங்கைபண்ணுகிற சரமபதார்த்தாநுஸந்தாநமாகிற ப்ரேமதசையில், பரதந்த்ரரக்ஷ்யவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷகபாவமும் ஸ்வதந்த்ர ரக்ஷகவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபாவமுமாய், தது்பயபாவமும் தட்டுமாறி மீட்சியின்றிக்கிடக்கும்.

உசரு. இந்த தசாத்வயஹேதுவான வநுஸந்த்தாநபேதம் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவ விபர்யயஹேதுவென்றுக்தார்த்தத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல் (அவன்ஸ்வரூபத்தை) இத்யாதியால். ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனானவவனுடைய ஸாதாரணரூபத்தை, தாத்வர்த்தஞாநம்பிறந்து தத்தேகமநாவாயநுஸந்த்தித்தால், ரக்ஷிக்கையில் சக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமானவவனை அநிஷ்டநிவாரகமாய் காக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸ்வரக்ஷணத்திலசக்தனுமாயப்ராப்தனுமாய் தத்தேகரக்ஷ்யமான தன்னை ஸ்வரக்ஷணோத்யமகந்தஸ்பர்சமறநோக்கும்; அநுபாவ்யமானவவனுடைய பேசப்பிசகும்படியான விக்ரஹஸௌகுமார்யத்தை, காரரயணபதார்த்தஜ்ஞாநம்பிறந்து தத்தேகாக்ரசித்தனாயநுஸந்த்தித்தால், சர்வசக்தித்வத்தைமறந்து இவ்வஸ்துவுக்கென்ன தீங்குவருகிறதோவென்று வயிறுபிடிக்கும் ப்ரேமார்த்தனான தன்னை அத்தலையிலமங்களம் ஸ்பர்சியாமல் நோக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸர்வசக்தித்வாதிகளைமறைக்கும் ஸௌகுமார்யாதிசயமுடையவவனை நிரந்தரமங்களாசாஸநம்பண்ணி கண்ணெச்சில் வாராதபடி நோக்கும். ஆக அவன் ஸ்வரூபகுணாநுஸந்த்தாநம் தன்ஸ்வரூபத்தையதாவாகப்பண்ணும்; ரூபகுணாநுஸந்த்தாநம் தன் ஸ்வரூபத்தைதமாறுடப்பண்ணுமென்றபடி.

உசரு. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்த்தித்தால் அவனைக்கடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும் ஸௌகுமார்யத்தையநுஸந்த்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக் கொண்டவனை நோக்கும்.

ஜீ.—தித்து இவ்விஷயத்துக்கென்வருகிறதோவென்று அஸ்த்தாநேபயசங்கைபண்ணி, அவன் ஸ்வரூபத்தையநுஸந்த்திக்க க்ஷமரன்றிக்கே நெஞ்சுமறுகுகிறபடியான தசை, அந்த தசையில் ஈச்வரனைரக்ஷிக்கவழி தேடித்தடுமாறுகையாலே ஈச்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபாவமும் சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷகபாவமுமாய் தனக்கடைத்தவாச்ரயத்திலன்றிக்கே மாறுடிக்கிடக்குமென்றபடி.

உசரு. உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறார், (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய்ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனானவவனுடைய ஸ்வரூபத்தையநுஸந்த்தித்தால், அவனை தனக்கநிஷ்டநிவாரகனாகக்கொண்டு அஜ்ஞனாயசக்தனாயப்ராப்தனான தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும். பேசப்பிசகும்படியானவவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்த்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வாதிகளைமறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்து, தன்னை ரக்ஷகனாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி யவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம்சொல்லிற்றில்லையாகிலும் அதுவும் மங்களாசாஸநஹேதுவாகையாலும் மேலேசொல்லுகையாலும், ஸௌகுமார்யமிதுக்குபலக்ஷணம்.

ஆ.—உ௪௯. இப்படி ரக்ஷகனுடைய சக்திவிசேஷத்தைமறந்து மங்களாசாஸநம்பண்ணக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன, சக்ரவர்த்திதுடக்கமானார் பக்கலிலே அநுஷ்டாநசேஷமாகக் காணலாமென்கிறார், (இவ்வர்த்தம்) இத்யாதியால். ரக்ஷகனுடைய ஸௌகுமார்யம் ஸர்வசக்தித்வாதிகளை மறைப்பித்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிவ்வர்த்தம், "క్షత్రరోషాత్ప్రశాన్తస్త్వం బ్రాహ్మణశ్చ మహాయశాః । బాలానాం మమ పుత్రాణా మభయం దాతుమర్హసి" "க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணச்சமஹாயசா:| பாலாநாம்மமபுத்ராணா மபயம்தாதுமர்ஹஸி" என்று தாடகாதாடகேய நிரஸநம்பண்ணின தோள்வலியைமறந்து பெருமாளுடைய பால்யதுர்பலத்வங்களைக்காட்டி ரக்ஷிக்கவேணுமென்று பல்காட்டி பரசுராமனைச்சரணம் புக்க தசரதசக்ரவர்த்தி பக்கலிலும்; "ఇయం సీతా మమ సుతా సహధర్మచరీ తవ । ప్రతీచ్ఛ చైనాం భద్రం తే పాణిం గృహ్ణీష్వ పాణినా" "இயம்ஸீதாமமஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ | ப்ரதீச்சசைநாம்பத்ரந்தே பாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா" என்று பெருமாள் வில்லிறுத்துநின்ற வீரப்பாடு கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஆபிஜாத்யாதிகளுடைய விலைக்கைக்கொண்டருளுமென்ன லஜ்ஜித்துநிற்கிறநிலைக்கு கண்ணெச்சில்வாராமல் காப்பிட்ட ஸ்ரீஜநகசக்ரவர்த்தி பக்கலிலும்; "పతిసమ్మానితా సీతా భర్తారమసితేక్షణా । ఆద్వారమనువ్రాజ మఙ్గలాన్యభి పధ్నూషీ" "பதிஸம்மாநிதாஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா| ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்கலாந்யபிதத்நுஷீ" என்றுபெருமாள் தநுர்ப்பங்கம்பண்ணின

உ௪௯. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்

ஜீ.—உ௪௯. இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டுகலங்கி ரக்ஷகனானவனுடைய சக்திவைபவத்தைமறந்து, தானவனைரக்ஷிக்குமென்கிறவிவ்வர்த்தமெங்கேகாணலாமென்னுமபேக்ஷையிலே, இது சிஷ்டாசாரஸித்தமென்னுமிடம் காட்டுகிறார் மேல், (இவ்வர்த்தம்) என்றுதுடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத்திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன்வந்து தோற்றினவளவிலே தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே இவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாகவறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடையபால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமேபார்த்து என்னாகப்புகுகிறதோவென்று பீதனாய், தான் முன்னேயோடிச்சென்று "క్షత్రరోషాత్ప్రశాన్తస్త్వం బ్రాహ్మణశ్చ మహాయశాః । బాలానాం మమ పుత్రాణా మభయం దాతుమర్హసి" "க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணச்சமஹாயசா:| பாலாநாம்மமபுத்ராணா மபயம்தாதுமர்ஹஸி" என்று சரணம் புக்குபின்னையுமவன் பெருமாள்மேலேயடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று "గతో రామ ఇతి శ్రుత్వా హృష్టః ప్రముదితో నృపః । పునర్జాతం తదా మేనే సుతానాత్మానమేవ చ" "கதோராம இதிச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோந்ருப: | புநர்ஜாதம்ததாமேநே ஸுதாநாத்மாநமேவச" என்கிறபடியே அவன்தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவிபிறந்தாராக நினைத்திருந்தானிறே; ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவருடையவைபவமெல்லாமறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக வலங்க்ருத திவ்யகாத்ரராய்க்கொண்டு சக்ரவர்த்திமாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலேதோற்று இதுக்கென்வருகிறதோவென்று ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, "పతిసమ్మానితా సీతా భర్తారమసితేక్షణా । ఆద్వారమనువ్రాజ మఙ్గలాన్యభి పధ్నూషీ" "பதிஸம்மாநிதாஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா| ஆத்வாரமநு

ஆ.—ஸாமர்த்த்யம் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் திருவபிஷேகார்த்தமான விநீதவேஷத்துடன் சக்ரவர்த்திபக்கலெழுந்தருளுகிறபோது திருவாசலளவும்சென்று, தன் கண்ணொளியாலே கரிபூசிக் காப்பிட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணின ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பக்கலிலும்; "విశ్వామిత్రస్తు బ్రహ్మర్షిర్హుంకారేణాభిభర్త్స్యతామ్ । స్వస్తి రాఘవయోరస్తు జయశ్చైవాభ్యభాషత" "விச்வாமித்ரஸ்துப்ரஹ்மர்ஷிர்ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்யதாம் | ஸ்வஸ்திராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்யபாஷத" என்று பெருமாள் சக்திமானென்றழைத்துக்கொண்டு போகச்செய்தேயும், அடர்த்துக்கொண்டுவருகிற தாடகையைக்கண்டு பீதனாய் அவளை ஹுடாத்கரித்துகிலத்தைக்கிள்ளி பெருமாள் திருநெற்றியிலே யபிமந்த்ரித்து ரக்ஷையிட்டுஆசீர்வதித்த விச்வாமித்ரன்பக்கலிலும்; "తే తం సోమమివోద్యన్తం దృష్ట్వా వై ధర్మచారిణః । మఙ్గలాని ప్రయుఞ్జానాః ప్రత్యగృహ్ణన్ దృఢవ్రతాః" "தேதம்ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: | மங்கலாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:" என்று பெருமாள் வீரப்பாடறிந்திருக்கச்செய்தேயும்,

---

விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள்

ஜீ.—வ்ராஜ மங்கலாந்யபிதத்த்நுஷீ" என்று திருவாசலளவும் தான்மங்களாசாஸநம்பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, "పూర్వాం దిశం వజ్రధరో దక్షిణాం పాతు తే యమః । వరుణః పశ్చిమామాశాం ధనదస్తూత్తరాం దిశమ్" "பூர்வாம் திசம்வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம்பாதுதேயம: | வருண:பச்சிமாமாசாம் தநதஸ்தூத்தராம் திசம்" என்று திக்பாலர்களை யிவர்க்குரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தாளிறே; (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச்சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேச்வரதநுர்ப்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், "ఇయం సీతా మమ సుతా సహధర్మచరీ తవ । ప్రతీచ్ఛ చైనాం భద్రం తే పాణిం గృహ్ణీష్వ పాణినా" "இயம்ஸீதாமம ஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ| ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா" என்று ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான விவளைக்கைக்கொண்டருளுமென்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடையவழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டுகலங்கி இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்குவாராதொழியவேணுமென்று "భద్రం తే" "பத்ரந்தே" என்று மங்களாசாஸநம்பண்ணினனென்கை; விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்த்வரத்ராணார்த்தமாகப்பெருமாளையழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரியவார்ப்பரவத்தோடே யாக்ரமித்துக்கொண்டுவருகிறபடியைக்கண்டு, "అహం వేద్మి మహాత్మానం రామం సత్యపరాక్రమమ్" "அஹம்வேத்மிமஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்கிறபடியே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தைப்பார்த்துக் கலங்கி, "విశ్వామిత్రస్తు బ్రహ్మర్షిర్హుంకారేణాభిభర్త్స్యతామ్ । స్వస్తి రాఘవయోరస్తు జయశ్చైవాభ్యభాషత" "விச்வாமித்ரஸ்துப்ரஹ்மர்ஷிர்ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்யதாம் | ஸ்வஸ்திராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்யபாஷத" என்கிறபடியே தான் முன்னே நின்று அவளை ஹுங்கரித்து பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒருதீங்குவாராமைக்காக மங்களாசாஸநம் செய்தானிறே. ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், "తే తం సోమమివోద్యన్తం దృష్ట్వా వై ధర్మచారిణః । మఙ్గలాని ప్రయుఞ్జానాః ప్రత్యగృహ్ణన్ దృఢవ్రతాః" "தேதம்ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிண: | மங்கலாநிப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந்

ஆ.—துஷ்ட ராக்ஷஸர்கள் வர்த்திக்கிற காட்டிலே காத்திவிட்டேரிக்க
வெழுந்தருளுகிற வழகைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகின்ற
திர்க்கொண்ட ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள் பக்கலி
லும்; “ఆయతాశ్చ సువృత్తాశ్చ బాహవః పరిఘోపమాః । సర్వభూషణభూషార్హాః
కిమర్థం నవిభూషితాః” ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃபரிகோபமா: |
ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:” என்று பெருமாள்
திருத்தோள்மிடுக்குக்காணுநிற்கச்செய்தேயும், அழகைக் கண்டேங்கி
இத்திருத்தோள்களை ஸர்வாபரணங்களையுமிட்டு மறையாமல் கண்ணைச்
சில்பட வெளியிட்டகாரணமென்னென்று வயிறுபிடித்த திருவடிபக்கலிலும்;
“యామోషధిమివాయుష్మన్నన్వేషసి మహావనే । సా దేవీ మమచ ప్రాణా రావణేనోభయం
హృతమ్” “யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந்நந்வேஷஸி மஹாவநே | ஸாதேவீ
மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்” என்று வீரனை சக்ரவர்த்
தித்திருமகனென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், பிராட்டியைப்பிரிந்து தளர்
ந்துவருகிற பெருமாளைக்கண்டு, நன்மருந்துதேடுவாரைப்போலே தேடா
நின்றீர். உம்முடைய நம்முடைய ப்ராணங்களைப் பையலபஹரித்தான்
காணும்; இவ்வவஸாதம் நீங்கி நெடுநாள் வாழ்ந்தருளவேணுமென்று

திருவடி மஹாராஜர்

ஜீ.—த்ருடவ்ரதா:” என்று தங்களாபந்நிவ்ருத்தியையும் அபிமதஸித்தி
யையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற
தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றைமறந்து, இவர் வடிவழ
கிலேதுவக்குண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணினார்களிறே; திருவடி, ப்ரதம
தர்சநத்திலே “ఆయతాశ్చ సువృత్తాశ్చ బాహవఃపరిఘోపమాః । సర్వభూషణభూషార్హాః
కిమర్థం నవిభూషితాః” “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃபரிகோபமா: |
ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:” என்று கணையங்கள்
போலேயிருக்கிறதிருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு நமக்கிவர் ரக்ஷக
ராகக்குறையில்லையென்று புத்திபண்ணிநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றி
னழகைக்கண்டுடுபட்டு பிறர்கண்ணெச்சில்படில் செய்வதென்னென்றதி
சங்கைபண்ணி, திருவாபரணங்களாலே யித்தை மறைத்திட்டுவையாதே
இப்படி வெளியிடக்காரணமென்னென்று வயிறுபிடித்து, பின்பு பெருமா
ளுடையசக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணுநிற்கச்செய்தேயும்,
ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே யிவர்க்கென் வருகிறதோ வென்று
துணுக்குத்துணுக்கென்று ஸர்வதசையிலும்கூட நின்று நோக்கிக்கொ
ண்டு திரிந்தானிறே; மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய
சக்திகௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தையேபா
ர்த்துக்கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய்வந்து தோற்
றினபோது “ఏష సర్వాయుధోపేత శ్చతుర్భిస్సహ రాక్షసైః। రాక్షసోఽభ్యేతి పశ్యధ్వమస్మాన్
హన్తుం నసంశయః” “ஏஷஸர்வாயுதோபேதச்சதுர்ப்பிஸ்ஸஹராக்ஷஸை:| ரா
க்ஷஸோஉப்யேதிபச்யத்வமஸ்மாந் ஹந்தும்நஸம்சய:” என்று நமக்கெ
ல்லாமோருயிரான பெருமாளை நலிகிறவழியாலே நம்மையெல்லாரையும்
முடிப்பதாகவருகிறானிவனென்றறுதியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி,
“రాఘవం శరణంగతః” “ராகவம்சரணம்கத:” “నివేదయతమాం క్షిప్రమ్” “நிவே
தயதமாம்க்ஷிப்ரம்” என்ற உக்திகளைக் கேட்டுவைத்தும், “వధ్యతామేష
తీవ్రేణ దణ్డేనసచివైస్సహ । రావణస్యనృశంసస్య భ్రాతా హ్యేషవిభీషణః” “வத்யதாமே
ஷதீவ்ரேண தண்டேநஸசிவைஸ்ஸஹ| ராவணஸ்யந்ருசம்ஸஸ்யப் ப்ராதா

ஆ.—மங்களாசாஸநம் பண்ணின ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர்பக்கலிலும்; "రక్షతుత్వా మశేషాణాం భూతానాం ప్రభవో హరిః । యస్య నాభిసముద్భూతపఙ్కజాదభవజ్జగత్" "ரக்ஷதுத்வா மசேஷாணாம் பூதாநாம் ப்ரபவோ ஹரிঃ। யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூதபங்கஜாதபவஜ்ஜகத்" என்று பூதநாகிரஸநம்கண்டிருக்கச் செய்தேயும், துவளுகிற முக்த்த க்ருஷ்ணனைக் கண்டு ஸகலதுரித ஹரண நிபுணனை ஸர்வேச்வரனும்மை ரக்ஷிப்பானாகவென்று கோ கரீஷங்கொண்டு ரக்ஷையிட்ட கூர்வேற்கொடுந் தொழிலனை ஸ்ரீ நந்தகோபர் பக்கலிலும்; "సంస్పృశన్నాసనం శౌరేర్మహామతిరుపావిశత్" "ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம்சௌரேர்மஹாமதிருபாவிசத்" என்று பொய்யாஸந மிடக்கண்ட பீதியாலே தாமிட்டவாஸநத்தையும் சங்கித்துத் தொட்டு அமுக்கிப்பார்க்கும் மஹாமதியான ஸ்ரீவிதுரர்பக்கலிலும்; திருவரங்கச்

ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறங்காவில்லி

ஜீ—ஹ்யேஷவிபீஷண:" என்று ராவணஸம்பந்தத்தையேபார்த்து இவனைச்சித்ரவதம்பண்ணவேணுமென்பது. "రావణేన ప్రణిహితం తమవేహి నిశాచరమ్। తస్యాహం నిగ్రహం మన్యే క్షమం క్షమవతాం వర" "ராவணேநப்ரணிஹிதம் தமவேஹி நிசாசரம் । தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம்மந்யே க்ஷமம்க்ஷமவதாம்வர" என்று ராவணன் வரவிடவந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணும், அவனைத்தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திபண்ணு நின்றேனென்பதாய், இப்படிகளிலே பலவற்றையும்சொல்லி இவனை ஸர்வதாகைக்கொள்ள வொண்ணாதென்று ஒரு நிலை நின்று, "పిశాచాన్ దానవాన్" "பிசாசாந்தாநவாந்" இத்யாதியாலே தம்முடையபலத்தைக்காட்டியும் அபோதோபாக்யாநம் கண்டபோக்யாநம் இவையருளிச்செய்தும், தெளிவித்து பயத்தைக் கெடுத்து "ఆనయైనం హరిశ్రేష్ఠ" "ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட" என்னவெண்ணும்படி பெருமானைக்குழைச்சரக்காக நினைத்துக்காத்துக்கொண்டும் போந்தானிறே. (மஹாராஜர்)என்கிறது ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை என்றும் சொல்லுவர்கள்; அதாவது ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குத்துயிராய்க்கிடக்கிற தம்மை பெருமாள்வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்த்தாநத்திலிருந்த பதிநாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் தனிவீரம்செய்து நின்றுகொன்ற தோள்வலியையறிந்திருக்கச்செய்தேயும், "యామోషధిమివాయుష్మన్నన్వేషసి మహావనే । సా దేవీ మమ చ ప్రాణా రావణేనోభయం హృతమ్" "யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந் நந்வேஷஸிமஹாவநே। ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம்ஹ்ருதம்" என்று அருமருந்து தேடுவாரடவிதோறும் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை இந்தப்பரந்த காட்டிலே தேடிக்கொண்டுதிரிகிறீர், உமக்கு நித்யம்ப்ராணஸமையானவவளும் என்னுடையப்ராணங்களுமிரண்டும் ராவணனாகிறபையலாலே யபஹ்ருதமாயிற்றுக்காணுமென்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே, இவருடைய விரஹக்லேசத்தால் வந்த தளர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் ராக்ஷஸரோட்டை வான்பகையையும் நினைத்து என்னைத்தேடுகிறதோவென்றஞ்சி, "ఆయుష్మన్" "ஆயுஷ்மந்" என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே; ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநாகிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசக்தியோகத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், சைசவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக்கலங்கி வயிறெரிந்து "రక్షతుత్వా మశేషాణాం భూతానాం ప్రభవో హరిః।యస్య నాభిసముద్భూతపఙ్కజాదభవజ్జగత్" "ரக்ஷதுத்வாமசேஷாணாம் பூதாநாம் ப்ரபவோஹரிঃ | யஸ்யநாபிஸமுத்பூதபங்கஜா

ஆ,—செல்வரெழுந்தருளும்போதெல்லா முருவினவாளும் கையுமா யுணர்த்தியுடன் ஸேவிக்குமர்ச்சாவதாரப் பரிவுடைய பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பக்கலிலும்; பெருமாள்திருவொத்தசாமததிலே நாவற்பழப்ரஸாதமும் பால்ப்ரஸாதமும் வரவிட்டருள, விருத்தமானவிவற்றை யமுதுசெய்யப் பெருமாள் திருமேனிக்கென்வருகிறதோவென்று மோஹித்தருளின உடையவர் பக்கலிலும்; சௌரிராஜனுக்குச்சாற்றுகிற எண்ணெய்க்காப்பு திருக்கண்களிலேவழிய கரிக்குமென்றஞ்சி முன்கையாலேதுடைத்தும், பாலமுதுசுட்டென்று ஆறியமுதுசெய்யப்பண்ணியும், ஸௌகுமார்யத்தே கண்வைக்கும் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி பக்கலிலும் ஸ்பஷ்டமாகக்காணலா மென்கிறார்.

உசஎ. இப்படி விசேஷஜ்ஞரோடவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறமங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன, தத்ஸௌந்தர்யஸக்ருத்தர்சநமிப்படி

தாஸர் துடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

உசஎ. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமா ளதிசங்கை

ஜீ.—தபவஜ்ஜகத்" என்று ஸர்வஜகத்காரணபூதனாய் ஸகலவிரோதிநிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரனும்மைரக்ஷிப்பானாகவென்று ரக்ஷையிட்டாரிறே; ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், துர்யோதநகோஷ்டியிலே யெழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக்கண்டஞ்சி, ப்ரேமாந்த்ததையாலே "సంస్పృశన్నాసనం శౌరే ర్విదురస్స మహామతిః" "ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம்சௌரேர்விதுரஸ்ஸமஹாமதி:" என்று தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்டவாஸநத்தையு மதிசங்கைபண்ணி தன்கையாலே யமுக்கிப்பார்த்தாரிறே; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளெல்லாமறிந்து பெருமாளே நமக்கு ரக்ஷகரென்றிராநிற்கச்செய்தேயும், ப்ரேமபரவசராகையாலே பெருமாளுலாவிவரும்போது எங்கேனுமொரு சலநம்பிறக்கில் நம்ப்ராணனைவிடுமித்தனையென்று சொட்டையை யுருவிப்பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே. துடக்கமானவர்களென்கிற வித்தால் "స్త్రియో వృద్ధాస్తరుణ్యశ్చ సాయం ప్రాతస్సమాహితాః । సర్వాన్ దేవాన్ నమస్యన్తి రామస్యార్థే యశస్వినః" "ஸ்த்ரியோவ்ருத்தாஸ்தருண்யச்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா: । ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:" என்று திருவயோத்யாவாஸிஜநங்கள்; "యన్మఙ్గలం సుపర్ణస్య వినతాకల్పయత్పురా । అమృతం ప్రార్థయానస్య తత్తే భవతు మఙ్గలమ్" "யந்மங்கலம்ஸுபர்ணஸ்ய விநதாகல்பயத்புரா । அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தேபவது மங்கலம்" என்று ஸ்ரீகௌஸலையார்; "జాతోఽసి దేవదేవేశ శఙ్ఖచక్రగదాధర । దివ్యరూపమిదం దేవ ప్రసాదేనోపసంహర" "ஜாதோ஽ஸிதேவதேவேச சங்க்கசக்ரகதாதர। திவ்யரூபமிதம்தேவ ப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர" என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; "ఉపసంహర సర్వాత్మన్ రూపమేతచ్చతుర్భుజమ్ । జానాతు మావతారం తే కంసోఽయం దితిజన్మజః" "உபஸம்ஹரஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்ப்புஜம் । ஜாநாதுமாவதாரந்தே கம்ஸோ஽யம் திதிஜந்மஜ:" என்று தேவகிபிராட்டி முதலானாரையெல்லாம் நினைக்கிறது.

உசஎ. இவ்விஷய வைலக்ஷண்யமாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக் கின்னமோருதாஹரணம் காட்டுகிறார், (இளையபெருமாளை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளைய

ஆ.—செய்விக்குமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிருர்; (இளையபெருமாள்) இத்யாதியால். பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸௌஸ்நிக்த்தராய் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளைச்சங்கித் தேற்றினவில்லுடனிமைபாமல் நோக்குமிளையபெருமாளை, குறும்படித்துத்திரிந்தன்றுவந்து கண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஒருதம்பி காட்டேறத் தள்ளிவிட்டான், ஒருதம்பி பின்தொடர்ந்துவந்து ஸாயுதனாய்க்கொண்டு இடம்பார்த்திராநின்ருன்; இவனேதேனும் தீங்குநினைக்கிலதுக்குத் தக்கதுகாண்போமென்றுருவினவேலும்தானுமா யதிசங்கைபண்ண; ஒருவன் ஜ்ஞாதி ஒருவன் குறும்பன் இவர்களேதேனும் பொல்லாங்கு நினைத்தார்களாகில் இருவர்க்கும் தக்கதுகாண்போமென்று அவர்களிருவரையுமதிசங்கைபண்ணி பரிவரான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்குத்தீர்ந்தவரடங்கக் கண்டகாட்சியிலே மிகவும் பரிவராய், கண்வளர்ந்தருளுகிற பெருமாளை உருவினவாயுதத்துடன் விழித்துக்கொண்டிருந்து நோக்கிற்றிறே.

பண்ண இருவரையு மதிசங்கைபண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

ஜீ.—பெருமாள் படுத்துக்குடுத்த பர்ணசய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸௌஸ்நிக்த்தராகையாலே என்வருகிறதோவென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட வம்பராத்தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்தவில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக்கண்டு, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஒருதம்பிதாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கி கட்டினகாப்போடே காட்டிலேதள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதி யொருதம்பியன்றே, தனியிடத்திலே யென்செய்யநினைத்திப்படியாயத்தமாய் நின்ருனென்று தெரியாதென்றதிசங்கைபண்ணி, அப்படியேதேனுமொருதீங்குநினைக்கில் இவன்தன்னைத் தீரக்காணக்கடவோமென்று வில்லும்கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே யடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளேவல்தொழில்செய்துதிரியும் பரிகரம், அவன்ஜ்ஞாதி இவன் குறும்பனானவன்னியன் இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிருர்களோவென்றிருவரையு மதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யிலிவர்களை யழியச்செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே யென்கை. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் "నియమ్యపృష్ఠేతుతలాంగులిత్రవాన్ శరైస్సుపూర్ణావిషుధింపరంతపః। మహద్ధనుస్సజ్యమపోహ్యలక్ష్మణో నిశామతిష్ఠత్పరితోఽస్యకేవలమ్॥ తతస్త్వహంచోత్తమచాపబాణభృత్ స్థితోఽభవం తత్రసయత్రలక్ష్మణః। అతన్ద్రిభిర్జ్ఞాతిభిరాత్తకార్ముకైర్మహేన్ద్రకల్పం పరిపాలయంస్తదా" "நியம்யப்ருஷ்டேது தலாங்குலித்ரவாந் சரைஸ்ஸுபூர்ணாமிஷுதிம்பரந்தப:। மஹத்தநுஸ்ஸஜ்யமபோஹ்யலக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத்பரிதோऽஸ்யகேவலம்॥ ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தமசாபபாணப்ருத் ஸ்திதோऽபவம் தத்ரஸயத்ரலக்ஷ்மண:। அதந்த்ரிபிர்ஜ்ஞாதிபிராத்தகார்முகைர்மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ்ததா" என்றற்றை ராத்ரியில் வ்ருத்தாந்தத்தைச்சொன்னானிறே.

ஆ.—௨௪௮. ஸித்தார்த்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார் மேல், (ஒருநாள்) இத்யாதியால். (ஒருநாள்) என்றது ஏகக்ஷணத்திலென்றபடி; (முகத்தில்) என்றது ஈடுபடுத்துகைக்கவயவைகதேசமமையுமென்றபடி; (விழித்த) என்றது ஈடுபடுத்துகைக்கு ஸக்ருத்தர்சநமமையுமென்றபடி; (விழித்தவர்களை) என்றது ஈடுபடுவாரின்னாரின்னாரென்னும் நியதியில்லையென்றபடி; (வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது) என்று ஸ்வரூபகுணங்களீடுபடுத்துமதில் வ்யாவ்ருத்தி. ஆக ஜ்ஞாஜ்ஞவிபாகமற கண்டகாட்சியிலே மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டவற்று தத்ஸௌந்தர்யமென்றதாயிற்று.

௨௪௯. கண்டகாட்சியிலே ஸ்நேஹிக்கும்படியாக இவர்களிருந்தபடியென்னென்ன, இது பெரியதொன்றோ ஆழ்வார்கள் நிலைகண்டாலென்கிறார்; விசேஷஜ்ஞரல்லாத சக்ரவர்த்திதுடக்கமானவிவர்கள் மங்களாசாஸநத்தில் புதியதுண்டறியாதே, நமக்கு நன்மைதேடுகிற தண்ணியரான நம்முடைய கோடியிலே யுள்ளவர்களத்தனை யென்று தோற்றும்படியிறே மயர்வறமதிநலம் பெற்றவாழ்வார்கள் மங்களாசாஸநத்தில் புரையற்ற நிலை. (இவர்கள்) என்று பிராட்டி ஜநகராஜன் பிள்ளையுரங்காவில்லிதாஸர் முதலானோரொழிந்தவர்களைக் காட்டுகிறதென்றே கொள்ள வேணும்; அவர்களை (நம்முடைய கோடியிலே) என்று தண்ணிதாக

---

௨௪௮. ஒருநாள்முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

௨௪௯. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

ஜீ.—௨௪௮. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கும் கண்டமாத்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸனையில்லையிறே; இப்படியிருக்கச் செய்தே இவர்களுக்கிவ்வாகாரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஒருநாள்) என்று துடங்கி. அதாவது நெடுநாள் வாஸனை பண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகதர்சநம் பண்ணினவர்களையும், அவன் விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் படுத்தும்படியாயிற்றிதுவென்கை. ஸதாபச்யந்தி பண்ணினாரோபாதி ஸக்ருத்தர்சநம் பண்ணினாரையும், ப்ரேமாந்தராய் அஸ்தானே பயசங்கையாலே அநுகூலரையு மதிசங்கை பண்ணிப்பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றாயிறே பகவத்விக்ரஹஸௌந்தர்யமிருப்பது.

௨௪௯. இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக் குதாஹரணமாகக்கீழ்ச்சொன்னவர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான வாழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸநநிஷ்டையை யருளிச்செய்கிறார்; (இவர்கள்) என்று துடங்கி. (இவர்கள்) என்று சக்ரவர்த்திமுதலாகக் கீழ்ச்சொன்னவதிகாரிகளையடையப் பராமர்சிக்கிறது; ஆனால் பிராட்டியையு மொக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில் ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலும்காட்டில் பெரியாழ்வார்க்கேற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போகபரவசையான வவளிற் காட்டில் மங்களாசாஸநத்திலூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை; ஆனாலும் (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில் இவ்வர்த்தநிஷ்டையி லவர்களுடைய வாதிக்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை; ஆகையாலிவ்விஷயவைலக்ஷண்ய கலுஷித்தராய் இதுக்கென்வருகிறதோவென்று பரிந்து நோக்கினவர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாரு மென்றபடி; (நம்முடைய

ஆ. —கிளைக்க வொண்ணுமையால்; கீழெடுத்த மங்களாசாஸநாதிகாரிகள் இவ்வாழ்வார்கள் ஸந்நிதியிலே கத்யோதகல்பரிறே; ஆகையிறே பிரித்த ருளிச்செய்கிறது.

௨௫௦. இவ்வாழ்வார்கள்தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமிடத்து தம்மிலொப்பர்களோவென்ன மங்களாசாஸநத்தில்வந்தால் மற்றுள்ளவாழ் வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் பர்வத பரமாணுக்களுக்குள்ள வாசி யுண்டு; அவர்களெல்லாரும் கூடினுலு மிவர்க்கொருபுடை யொப்பாக மாட்டார்களென்கிறூர்.

௨௫௧. அவர்களைப்பற்ற விவர்க்கித்தால்வந்த தன்னேற்ற மேதெ ன்ன அத்தை மூதலித்துக் காட்டுகிறூர், (அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்) இத்யாதியால் அதில் மூந்துற மங்களாசாஸநநித்யதையா லிவர்க்குவந்த வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறூர்; ஆற்றாமையால் வரும் ஸ்வஸம்ரு த்த்யபேக்ஷாஸம்பாவனையுள்ள வவர்களுக்கு, பரஸம்ருத்த்யேகவேஷமான விந்தமங்களாசாஸநம், எங்கேனுமொரு தசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண் டும்படி காதாசித்கம்; ஸ்வஸம்ருத்த்யபேக்ஷாஸம்பாவனையற்று பரஸம் ருத்த்யேக ப்ரயோஜநரான விவர்க்கு ஸ்வஸம்ருத்த்யபேக்ஷ கந்தம் பொருதவிந்த மங்களாசாஸநம் ஜ்ஞாநதசையோடநுபவதசையோடு வாசி யற நிரந்தரமாய்ப் போருகையாலே நித்யம் மங்களாசாஸந விச்சேத முள்ள வவர்களைப்போலன்றே யதில்லாதவிவர்; அடியோம், பல்லாண்டு, சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டிறே.

---

௨௫௦. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

௨௫௧. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம், இவர்க்கிது நித்யம்.

ஜீ. —கோடியிலேயென்னும்படியாயிற்று) என்றது- இவ்விஷயத்திலே யவ காஹித்திருக்கச்செய்தேயும் ப்ரேமபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்ற மற்றிருக்கிற நம்போல்வார்மாத்ரமென்று சொல்லலாம்படியாயிற் றென்ற படி; (ஆழ்வார்கள் நிலை) என்றது- மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகை யாலே நிரதிசயப்ரேமயுக்தரான வாழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸநநிஷ்ட் டை யென்றபடி.

௨௫௦. இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்களாசாஸநத்தில் வந்தால் தங்களிலொப்பர்களோ வென்னவருளிச்செய்கிறூர் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று துடங்கி; அதாவது மங்களாசாஸநத்திலே மற்றுள்ள வாழ்வார் களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசி யுண்டென்கை.

௨௫௧. அவர்களைப்பற்ற விவர்க்கிதிலேற்றமேதென்ன வருளிச்செய் கிறூர், (அவர்களுக்கிது) என்று துடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே வைரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண் ணுடையுடுத்தும் பகவத்விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவகாமராகா நிற்கும். மற்றை யாழ்வார்களுக்கு பரஸ ம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமான விந்த மங்களாசாஸந மெப்போது மொக்க வின்றிக்கே எங்கேனுமொரு தசையிலே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வைலக்ஷண்யதர்சநாநந்தரம் தத நுபவபரராகையன்றிக்கே அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணி திருப்பல்லாண்டுபாடும் ப்ரேமஸ்வபாவ ரான விவர்க்கு இந்த மங்களாசாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லு மென்கை.

ஆ.—௨௫௨. அவர்களைப்போலிளநெஞ்சல்லாமையாலே இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறார் மேல்; ஸௌந்தர்ய சபலரான வவர்களுடைய சுழித்துக்குமிழ்நீருட்டுமாழுங்காலான வகாதஸௌந்தர்யந்தானே, மங்களாசாஸந சபலரானவிவர்க்கு காலூன்றித்தரித்துநிற்கும் மேட்டுநிலமாயிருக்கும். ஸௌந்தர்யத்திலினிமைக்கு நாக்குநீட்டி யழுந்துமவர்களைப்போலன்றே அந்த ஸௌந்தர்யத்தின் மேன்மையிலேகண்வைத்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுமிவர்.

௨௫௩. உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல்; பகவத்ஸௌந்தர்யாபிலாஷிகளாயாற்றாமை கரைபுரண்ட வவ்வாழ்வார்களுக்கு, ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்திபலதச்சேஷத்வத்தையும் தத்ஸீமாபூமியான ததீயசேஷத்வத்தையும் "நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டி யுருவழித்து, ததீயசேஷத்வமே நிலைநின்ற வடிவான ஸ்வரூபத்தை தன்னிலேகதேசத்திலே யமிழ்த்து கரையேறவொட்டாமல் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமதான பகவத்விக்ரஹஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்யம் தன்னை வெளிவிழுங்கில் செய்வதேதென்று பீதபீதராய், "செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்றதுதனக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுமிவர்க்கு "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்றும் "வடிவாய்" துடங்கி "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே" என்றும் ததீயமங்களாசாஸநரூபவிசேஷவ்ருத்தி பண்ணுகையாலே, தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வமாகிற உபயத்தின் வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ததீய

---

௨௫௨. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்குமேடாயிருக்கும்.

௨௫௩. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக்குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு பய

ஜீ.—௨௫௨. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அவர்களுடைய) என்றுதுடங்கி; அதாவது அநுபவபரரான அவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம்பண்ணி யாழங்காற்படுத்துமவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே, அதுக்கென்வருகிறதோவென்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்படி மங்களாசாஸநபரரான விவர்க்கு, தரித்துநின்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்குமென்கை.

௨௫௩. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்திலாற்றாமைகரைபுரளும்படியிருக்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனொருவர்க்குரியேனோ" என்றும் "உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்றுமநுஸந்திக்கும்படி, ப்ரதமமத்யமபதஸித்தமானபகவச்சேஷத்வமும் தத்காஷ்டையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிற வுபயசேஷத்வத்தையும் "நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே "போகுநம்பீ" "கழகமேறேல் நம்பீ" என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகாதென்னுமளவில் "உங்களோடெங்களிடை யில்லை" என்று உதறும்படிபண்ணியும், "வஞ்சிறைப்புள்" இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தைசொல்லுவித்துமழித்து, பராதிசயகரத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸநமென்பதொன்றறியாதபடி தன்பக்கலிலே மக்நமாகப்பண்ணுமதான பகவத்ஸௌந்தர்யம்; அந்த

ஆ.—சேஷத்வ பர்யந்த தச்ச்சேஷத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை ஸ்வப்ரயோஜந ஸ்பர்சத்தாலே யழியாதபடி, தன் ஸௌகுமார்யத்தையே காட்டி மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டி, பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநத்வமாகிற கரையேற்று மென்கிறார். மற்றையவர்களைப்போலே ஸ்வரூபத்தை யழிவுக்கிட்ட சரக்காக்காதே அத்தை யபிவ்ருத்த்தமாக்குமவரிறே யிவர்; தத்ஸௌந்தர்யம் ஸ்வாச்ரயவிஷய மங்களாசாஸநத்திலேமூட்டி தச்ச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வமாம்படியும், ததீயசேஷத்வம் ஸர்வததீயவிஷயமாம்படியு மபிவ்ருத்த்தமாக்கி நிலைப்பித்து இவருடைய ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜீவிப்பிக்குமிறே, "செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்று தச்ச்சேஷத்வாபிவ்ருத்த்தியும் "வடிவாய்" இத்யாதியால் ததீயசேஷத்வாபிவ்ருத்த்தியும் ஸ்வோக்திஸித்தமிறே.

உ௯௪. இந்த மங்களாசாஸநைகயாத்ரையாலு மிவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்; ஸௌகுமார்ய தர்சநத்தால் தமக்கு வந்த பயம் கெடவேணுமென்று அவன் காட்டுகிற மல்லநிரஸநப்ரபலபுஜ லக்ஷ்மீ திவ்யாயுதங்களாகிற பயநிவர்த்தகங்கள் தமக்கு என்வருகிறதோ வென்று மிகவும்பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுவது; கைவல்யைச்வர்யார்த்திகளாகிற ப்ரதிகூலரையும் பகவச்சரணார்த்திகளாகிற வநுகூலரையும் "வாழாள்" துடங்கிமங்களாசாஸநத்துக் கநுகூலராக்குவது; இந்த-அபி-சப்தம் ப்ரதியோகிசமுச்சயபரம்; (ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்குகை) யாவது - கைவல்யைச்வர்யார்த்திகளுடைய ஸ்வதந்த்ராபிமாந

வ்ருத்த்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

உ௯௪. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக்கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களி லபதாநங்களுக் குத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்த்

ஜீ.—ஸௌந்தர்யதர்சநத்தில்அநுபவத்தில்நெஞ்சுசெல்லாதேஅதுக்கென் வருகிறதோவென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு "உன்செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு" "மங்கையும் பல்லாண்டு" "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்சசந்யமும் பல்லாண்டு" என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணிவிக்கையாலே உபய சேஷத்வ வ்ருத்த்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தை தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக வவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணுகிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யமும் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே, அவர்களுடைய வாழுங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால் அவர்களுக்குப்போலே காதாசித்கமாகை யன்றிக்கே, மங்களாசாஸந மிவர்க்குநித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாயிற்று.

உ௯௪. மற்றையாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே, இவர்க்குநித்யமாகைக்கு நிதாநமின்னதென்று தர்சிப்பித்தார்கீழ்; இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாகச்செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பயநிவர்த்தகங்களுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது தன் ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற இவர்பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக, மல்லவர்க்கத்தை யநாயாஸேந வழித்ததோள்வலியைக்காட்ட இந்தத்தோள்வலியைநினைத்து மதியாதே யஸுரராக்ஷஸயுத்தத்திலேபுகி லென்னாகக்கடவதென்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுவது;

ஆ.—ஸ்வபோக்த்ருத்வரூபவிப்ரதிபத்தியையும், தேஹாத்மாபிமாந தத
நுபந்திபோக்த்ருத்வ விப்ரதிபத்தியையும் போக்கி, அவர்களைமங்களா
சாஸநத்துக்கர்ஹராக்குகை; அநுகூலரை யநுகூலராக்குகை யாவது-
ஸாதநாந்தரஸங்கஸ்வகதஸ்வீகாரஸ்வப்ரயோஜநகைங்கர்யரூபவிப்ரதிபத்
திகளைப்போக்கி மங்களாசாஸநத்துக் கர்ஹராக்குகை; ஸ்வகதஸ்
வீகாராதி ப்ராதிகூல்யத்தைப்பற்ற இவர்களையும் ஸாக்ஷாத்ப்ரதிகூல
ரோடே யவிபக்தராக்குகிறாரென்று மருளிச்செய்வர். "இலங்கைபா
ழாளாகப் படைப்பொருதானுக்கு" இத்யாதியாலே - ராவணவதாதி
யான திவ்யாபதாநங்களுக்கு வர்த்தமாநதுத்தரகாலத்திலே தத்தத்
ஸமகாலத்திலேபோல வயிறெரிந்து, தத்ததவஸாதநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக
மங்களாசாஸநம்பண்ணுவது; பகவத்ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்துக்
கெல்லை "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று பரஸம்ருத்த்
யேக ஸ்வரூபமான விந்த மங்களாசாஸநமென்பது; ஸதாபச்யந்திபண்
ணுநின்றுகொண்டு உந்நித்ரதாம்ரேக்ஷணராய் அநிமிஷரான வாழ்
வார்களைச் சங்கித்துப்பார்த்து "உறகலுறகல்" என்றுணர்த்தவுண
ர்த்த உறங்குகிறதாமஸரை யுணர்த்துமாபோலே பலகாலம் நியமித்தெ
ழுப்புவதாய், என்வருகிறதோவென்றஞ்சி மங்களாசாஸநம்பண்ணுமிது
வே தேஹயாத்ரையும் காலயாத்ரையுமாய் நடந்துபோரும். இத்தாலும்

திபலமு மிதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப்பார்த்து
"உறகலுறகல்" என்பதாய்க்கொண்டு இதுதானே

ஜீ.—உண்டானவமங்களங்கள் போகைக்குமில்லாதமங்களங்களுண்டாகை
க்கும் தன் கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிறவிவள் "அகலகில்லேனிறையும்"
என்று நம்மைப்பிரியமாட்டாதேயிருக்க, நமக்குவருவதொரு வமங்களங்க
ளுண்டோ என்செய்யப்படுகிறீரென்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்ட,
இச்சேர்த்திதனக்கொருதீங்குவரில் செய்வதென்னென்றஞ்சி, "மங்கையும்
பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப்பரிஹ
ரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்குவராதபடி கல்மதிளிட்டாப்போ
லே யிருக்கிற விவர்களைப்பாரீரென்று இரண்டிடத்திலு மேந்திணவாழ்வார்
களைக்காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு தீங்குவரில் செய்வதென்னென்ற
ஞ்சி, "சுடராழியும்பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்சசந்நியமும் பல்லாண்டு" என்
று மங்களாசாஸநம்பண்ணுவது; அநந்யப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பக
வச்சரணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்
டவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதி
கூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸ
நத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக்கொள்வது; "இலங்கைபாழா
ளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே" இத்யாதியாலே
கீழ்க்கழிந்தகாலத்தி லவன்செய்தவபதாநங்களுக்கு பிற்காலத்திலே
ஸமகாலத்தில்போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம்பண்ணுவது; "சூழ்
ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று பகவத்ப்ராப்திக்கு பலமு மந்த
மங்களாசாஸநமே யென்பது; "స్నేహాదస్థానరక్షావ్యసనిభిరభయం శార్ఙ్గచక్రాసిముఖ్యైః" "ஸ்நேஹாதஸ்த்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்கசக்ராஸிமுக்
யை:" என்கிறபடியே அஸ்த்தாநேரக்ஷாவ்யஸநிகளாகையாலே அநிமி
ஷரா யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானவரைப்பார்த்து குணவித்
தராய் நஞ்சுண்டாரைப்போலே உந்தாமையறியாதிருத்தல் அநுபவத்
திலே யழுந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல்செய்யாதே உணர்ந்துநோக்குங்

ஆ.—பகவத்குணாநுஸந்தாநமு மநுபவமும் யாத்ரையாய்ப்போருமாழ்வார்களிற்காட்டி லிவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி காட்டப்பட்டது.

உருரு. ப்ரதிகூலருமநுகூலராம்படி யுபதேசித்துத்திருத்துகை மற்றையாழ்வார்களுக்குமுண்டேயென்ன, மங்களாசாஸநார்த்தமாக உபதேசித்துத்திருத்துகை வேதாந்த நிர்ணேதாக்களுபயர்க்குமே யுள்ளதொன்றென்கிறார் மேல் (அல்லாதவர்கள்) இத்யாதியால். பரோபதேசம்பண்ணு மல்லாதவாழ்வார்களைப்போலே "திருக்குருகூரதனை யுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மினும்மை யுய்யக்கொண்டு போகுறிலே" என்றுபதேசம் கேட்கிறஸம்ஸாரிகள் தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவும்; "உழந்தினியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ-என் நெஞ்சினாருமங்கேயொழிந்தார்" என்றுபதேசிக்கிற தங்களுடைய நெஞ்சின் தனிமையைத்தவிர்க்கைக்காகவும் பரோபதேசம் பண்ணுகையன்றியே, "ஆளுமாளாராழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்" என்று பூவேந்தினாப்போலே யேந்துகிற திவ்யாயுதங்களும் தலைச்சுமையாகத்தோற்றுகிற வுபதேச்யவஸ்துவின்ஸௌகுமார்யமறிந்து தம்மைப்போலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரில்லாமையாலென்கிற தனிமையைத்தவிர்ப்பித்து, மங்களாசாஸநம் பண்ணுவார் பலருண்டாகவாயிற்று ஸமந்வயாவிரோதஸாதநபலரூபமான வத்யாயசதுஷ்டயாகாரவேதாந்தத்தின் யதார்த்தநிர்ணயகபாஷ்யத்தை யருளிச்செய்த பாஷ்யகாரரும், வேண்டிய வேதங்களோதி வேதாந்த நிர்ணயம்பண்ணின விவ்வாழ்வாரும், அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமறமறையாம லுபதேசிப்பதும்.

யாத்ரையாய் நடக்கும்.

உருரு. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத்தவிர்க்கை யன்றிக்கே, ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமை

ஜீ.—கோளென்று பலகாலும்சொல்லுவதாய்க்கொண்டு, இம்மங்களாசாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

உருரு. இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்காள்தேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிறவுபதேசம் திருப்பல்லாண்டொன்றிலுமன்றேயுள்ளது, மேலிவருபதேசித்தவிடங்களில் அல்லாதாருபதேசத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது பரோபதேசத்தில் வந்தால் மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும்போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடையஅநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை யகன்றுதிரிகையால் வந்ததனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாநதசையில் போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணுகைக் குசாத்துணையில்லாமையால் வந்ததனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின வாழ்வார் ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்தில் அடையவந்யபராய்த்தோற்றுகையாலேஉபயவிபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை; தம் வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளுமாளுகிறிலர்என்று பேசும்படியிருக்கிற நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமைதீர மங்களாசாஸநத்துக்கிவர்களாளாகவேணுமென்று இதுவேப்ரயோஜநமாகவாயிற்று ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் இவ்வாழ்வாரும் உபதேசித்தருளுவரென்கை. ஆகையாலிவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரையநுகூலராக வுபதேசிக்குமிட

ஆ.—ஆக ச்ரோதாக்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முபதேஷ்டாக்களான தங்களுக்கும் ஸஹாயம்வேண்டி யுபதேசிக்கிற மற்றை யாழ்வார்களைப்பற்ற உபதேச்யவஸ்துவின் சீர்மையறிந்து மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹாயம் வேண்டி யுபதேசிக்குமிவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றபடி.

உருசு. ஸத்தாதி ஹேதுவிசேஷத்தாலு மவர்களிலிவர்க்குண்டான தன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறார் மேல், (அல்லாதார்க்குஸத்தா) இத்யாதியால். பகவத்தர்சநாநுபவ கைங்கர்யாபிலாஷிகளான மற்றையாழ்வார்களுக்கு, ''அவர் வீதியொருநாள்'' ''காணவாராய்'' என்று ஜாலகரந்த்ரத்தாலே யொருக்கால் காணவமையும் தரிக்கைக்கென்கிற ஸக்ருத்தர்சநத்தாலே ஸத்தையும், முடிச்சோதி துடக்கமானவநுபவத்தாலும் ஒழிவில் காலம்துடக்கமான கைங்கர்யங்களாலும், ஸத்தாதர்மமான

யைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவரு முபதேசிப்பது.

உருசு. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ

ஜீ.—மெல்லாம் மங்களாசாஸநார்த்தமாகவென்னக்குறையில்லையென்று கருத்து. எம்பெருமானாரென்னாதே பாஷ்யகாரரென்றது ஸ்ரீ பாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்ததாத்பர்ய நிர்ணயம்பண்ணியருளினவரென்னும் வைபவம் தோற்றுகைக்காக.

உருசு. மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத்தர்சநாநுபவகைங்கர்யங்களாலேயாகவன்றோதோற்றுகிறது, அவ்வாகாரமிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமேயாத்ரையாக நடக்குமென்னுமிது கூடும்படியென் என்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதார்க்கு) என்றுதுடங்கி. ஸத்தை, யாவது - தாங்களுளராகை; இது பகவத்தர்சநாநுபவ கைங்கர்யகாமரான மற்றையாழ்வார்களுக்கு, அவனைக்காணுதபோது தரிக்கமாட்டாதே ''காணவாராய்'' என்று கூப்பிடுகையாலே தத்தர்சநத்தாலேயாயிருக்கும்; ''அவராவிதுவாமுன் - அவர்வீதியொருநாள் - அருளாழிப்புட்கடவீர்'' என்று எங்கள்ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகரந்த்ரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவேயொருநாள் போகவமையுமென்று சொல்லென்கையாலே தர்சநமே ஸத்தாஹேதுவென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. (ஸம்ருத்தி) (ஸம்ருத்தி) யாவது - உளராயிருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச்செல்லும் தழைப்பு; அதவர்களுக்கு ''அந்தாமத்தன்பு'' ''முடிச்சோதி'' துடக்கமானவற்றில்போலுண்டான வநுபவத்தாலும் ஒழுவில் காலத்திற்படியே செய்யுங் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும்.—, அன்றிக்கே தர்சநாநுபவங்களிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம்.—, அங்ஙனுமன்றிக்கே (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாத போதுகுலையும்) என்றிவர் தாமேகீழே யருளிச்செய்கையாலும் நாளைவிநியோகம் கொள்ளுகிறோமென்னில் அழுகவும்கூட ஸத்தையில்லை யென்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்த்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், ''கண்டுகளிப்பன்'' என்று தர்சநந்தான் ஸம்ருத்திஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். மயர்வற மதிநலம்பெற்ற வன்றுமுதல் பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு இவற்றுக்கென்வருகிறதோவென்று வயிறெரிந்து

ஆ.—பரைகபோக்யத்வரூபசேஷத்வரூப ஸம்ருத்த்தியு முண்டாம். ஸௌகுமார்யைகதர்சிகளான விவ்வாழ்வார்க்கு "அடியோம்" என்று ஸத்தையும் "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்று ஸம்ருத்த்தியும், "பல்லாண்டு" என்கிற மங்களாசாஸநத்தாலேயுண்டாம்.

௨௫௭. அவர்களுக்கு தத்தர்சநாதிகளால் பிறக்குமவையெல்லாமிவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே பிறக்கிறதிறே, "தானுகந்தவூரெல்லாம்" என்று பரமபதாதிகளைப்பற்றவு மவனுகந்திருக்கும் கோயில் முதலான வுகந்தருளின நிலங்களின் வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக வநுஸந்தித்தால், "உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை" "உண்ணுநாளில்லை யுறக்கமுந்தானில்லை" என்று சரீரஸ்த்திதிஹேதுவான வூணும், தல்லகுதாஹேதுவான வுறக்கமும் மூச்சாடுகையன்றியே, மங்களாசாஸநமே யுபயயாத்ரையுமான விவ்வாழ்வாருடைய மறுவற்ற சரமயாத்ரையே, வெறுமூணுமுறக்கமுமே யாத்ரையாய் மங்களாசாஸநத்தின் சீர்மையறியாதே "பல்லாண்டு" என்று மேலெழப்பாவிக்கும் நமக்கெல்லார்க்கும் அவரருளாலே நிரந்தரயாத்ரையாகவேணும்.

௨௫௮. வேறுதாரகாந்தரமற்று நிரந்தரமங்களாசாஸநமே தாரகமானவிவருடைய சரமாதிகாரம் பரமசரமாதிகாரி ப்ரார்த்தநீயமென்றதாயிற்று. ஆக நித்யமங்களாசாஸநமும், அத்தால் வருமுபயசேஷத்வவ்ரு

கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

௨௫௭. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமு மின்றிக்கே இவருடையயாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

௨௫௮. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம்

ஜீ.—மங்களாசாஸநாபிநிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாசாஸநவிச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகைதானே தழைப்புக்குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்த்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸநத்தாலேயாயிருக்கும். ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச்செல்லத் தட்டில்லையென்றுகருத்து.

௨௫௭. ஆக மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரத நிஷ்ட்டையைதர்சிப்பித்தார்கீழ்; இனிமேலவருடையயாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்று (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும்) என்று முன்பு நிகசர்யையிலுக்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய அவச்யகர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார், (உகந்தருளின நிலங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது அத்யந்தஸுகுமாரனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதஸௌலப்யத்வார்த்தமாகத்தன்னை யமைத்துக்கொண்டு "தானுகந்தவூர்" என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாயபஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரிலென்னாகக்கடவதென்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மந்வயமின்றிக்கே நிரதிசயப்ரேமயுக்தரான விவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தர மங்களாசாஸநயாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்கை.

௨௫௮. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார், (ஆகையால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லா மவச்யகர்த்

ஆ.—த்திியும், அதுவேதேஹயாத்ரையாகையும், அதுக்காள் தேடிப்பி டிக்கையும், அதுவேஸத்தாஸம்ருத்திஹேதுவாகையும், அது தானெல் லைநிலத்திலேயாகையுமான தன்னேற்றமுடையபெரியாழ்வார், மற்றையாழ் வார்களில் வ்யாவ்ருத்தர்; இவருடையவ்ருத்தியே ஸத்ப்ரார்த்தநீயை யாகையாலே நிரதிசயஸௌகுமாரசேஷிவிஷய நித்யமங்களாசாஸநமே தத்ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநஜநித ப்ரேமபரவசசேஷபூதசரமஸ்வரூபா நுகுணமத்தனை; ஸ்வரூபவிருத்தமல்லவென்று ப்ரஸ்துதமானமங்களா சாஸநத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

உருகூ. இப்படி நிகசர்யாநுஸந்தாநத்தில் ப்ரஸ்துதமானமங்க ளாசாஸநத்தைப்பரீக்ஷித்து நிர்ணயித்தருளி, உடனே ப்ரஸ்துதரான ஸஹ வாஸயோக்யரான வநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இனி யநுகூலராவார்) இத்யாதியால். (இனி) என்றது-அர்த் தாந்தரஸூசகம்; ஞாநாதிவர்த்தகராய்க்கொண்டு ஸஹவாஸயோக்ய ரான வநுகூலராவார், தத்த்வத்ரயத்தை விஷயீகரிக்கும் தத்த்வஜ்ஞாநம் அதிலீச்வரதத்த்வைகவிஷயையான பக்திதத்த்வத்வயவிஷயையான நிஸ் ப்ருஹத்வரூப வைராக்யமென்கிற வைஷ்ணவாலங்காரமானவிவை, இவர் களுக்கிவற்றிலொவ்வொன்றிலேயோ நிலைநின்றவதிகாரமென்ன மூன்றி லும் தனித்தனியே நினைக்கும்படி யிட்டுமாறினாப்போலே மூன்றின் ஸமு

ஸ்வரூபாநுகுணம்.

உருகூ. அநுகூலராகிறார் ஞாநபக்திவைராக்யங்களிட்டு மாறி

ஜீ.—தவ்யமாயிருப்பதொன்றாகையால், மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்கு ச்சேருமென்கை. சேஷவஸ்துவாகில் சேஷிக்கதிசயத்தைவிளைத்தே தன் ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, சேஷிக்கதிசயத்தையாசாஸிக்கிறவிது சே ஷபூதனான விவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமிறே.

உருகூ. இப்படி நிகசர்யையிலுக்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூபவிருத்தத்வசங்கையைப் பரிஹரித்தவநந்தரம், அநுகூலஸஹவா ஸமென்றவிடத்திற்சொன்ன வநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய் கிறார், (அநுகூலர்) என்றுதுடங்கி. (அநுகூலராகிறார்) என்றது-ஞாநாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்யராகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வநு கூலராகிறாரென்றபடி; (ஞாநபக்திவைராக்யங்களாவன) தத்த்வயாதாத் ம்யஞாநமும் பகவதேகவிஷயையானபக்தியும் ததுபயகார்யமாய் வரும் பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயவிரக்தியும்; இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங் களிறே; இவற்றையிட்டிறே வைஷ்ணவர்களுக்கேற்றம் சொல்லுவது; ஆகையிறே நாதமுனிகளுடைய திவ்யவைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆள வந்தார் "అచిన్త్యాద్భుతాక్లిష్టజ్ఞానవైరాగ్యరాశయే । అగాధభగవద్భక్తిసిన్ధవే" "அசிந் த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே । அகாதபகவத்பக்திஸிந் த்தவே" என்றருளிச்செய்தது; (இட்டுமாறினாப்போலே) என்றது-ஒரு பதார்த்த மிருந்தபாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தையிட்டு முன்பிருந் தத்தை மாற்றினால் அதுவேயுள்ளதாய் தோற்றுமாபோலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றைமாற்றி னாப்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்தி லுள்ளதென்று தோற்றும்படியிரு க்கை; (வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை) யாவது இவர் கள் வடிவுகண்டபோதே இவற்றோடிவர்களுக்குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கலாம்படியிருக்கை; த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபூர்வகமான

ஆ.—தாயரூபமானவடிவிலே வகைந்துகாணலாம்படி புறவெள்ளமிடவிருக்கும்பரமார்த்தர்; ஞாநாநுரூபமான ப்ராப்த்யலாபத்தாலும் பக்த்யநுரூபமான வநுபவாலாபத்தாலும் வைராக்யாநுரூபமான விரோதிநிவ்ருத்த்யலாபத்தாலும், "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" "அதனிற்பெரியவென்னவா" "பொல்லாவாக்கையின்புணர்வினையறுக்கலறு" என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமார்த்ய திசயமுடையவர் "காணக்கருதுமென்கண்" "பொன்னிப்பேராறுபோல்வரும்கண்ணநீர்" "உருவொடுபேரல்லாற்காணுக்கண்" என்று திருக்கண்களிலும், "எம்பெருமான் தன்னையேற்றி" "அரங்கவோவென்றழைக்கும்" "வாயவனையல்லதுவாழ்த்தாது" என்று திருப்பவளத்திலும், "தாளும்தடக்கையும்கூப்பி" "கையாரத்தொழுவார்தோள்" "தோளவனையல்லாற்றொழா" என்று திருக்கைகளிலும் மற்றுமுள்ள வவயவங்களிலும் ஞாநாதிகள்வகைந்து காணலாயிருக்குமிறே.

உசுO. இவர்களுடன் ஸஹவஸித்தால் வருவதேதென்ன, இந்த ஜ்ஞாநாதிகளில்லாத குறைதீருமென்கிறார் மேல் (ஒருசெய்) இத்யாதியால். உடையவனுகந்து மடைவிடவே விளையுமதான நல்லதொருசெய்யில் அரைவயிறுபடாமல் நிரம்ப நிரந்தரம் நீர்நின்றால், உடையவனுபேக்ஷிக்க வுலருமசல்செய் அருகணைந்தவாசிதோற்ற வறட்சிகெடப் பொசிந்துகாட்டுமாபோலே, ரக்ஷகசேஷியினுபேக்ஷையடியாக ஜ்ஞாநாதிபசையற்ற சுஷ்கஸம்ஸாரிகளுக்கும், அந்தரக்ஷகனுடைய க்ருபாகடாக்ஷத்தாலே பூர்ணஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய ராசிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீமான்களோட்டை தர்சநஸ்பர்சந மாத்ரத்தாலே ஜ்ஞாநாதிபசையில்லாமை யாகிற வுறவுதல்தீர்ந்து அவைபொசிந்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யை

னுப்போலே, வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

உசுO. ஒருசெய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல்செய்பொசிந்து காட்டுமாபோலே, இவையில்லாதார்க்குமிவர்களோட்டை

ஜீ.—பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம்வடிவிலேதொடைகொள்ளலாம்; "ఆహ్లాదశీత నేత్రాంబుః" "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:" "காலுமெழா கண்ணநீருநில்லா" இத்யாதிப்படியே யிருக்கையாலே பக்திவடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்; இதரவிஷயங்களைக் கடைக்கணியாமலிருக்கையாலே வைராக்யம்வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்.—, அன்றிக்கே ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷசாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்திலவற்றை மாற்றினுப்போலே, தங்கள் வடிவிலே யிவைகாணலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தரென்னவுமாம். (பரமார்த்தர்) என்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்பெறாமையாலும் இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியையுடையவர்களென்கை.

உசுO. இவர்களோட்டைஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்குமதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஒருசெய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஒருவயலிலே நிறையநீர்நின்றால் நீரற்றுருவிக்கிடக்கிறவசல்வயல் ததாஸத்தியால் வந்தபொசிவாலே வாட்டமற்றுக்கிடக்குமாபோலே, ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாகிற விவையில்லாமையாலேஸ்வரூபமுருவிக்கிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றால்பரிபூர்ணரானவிவர்களோட்டைஸஹவாஸரூபஸம்பந்தத்தாலே

ஆ.—யுடையராகக் கடவதாயிருக்கு மென்கிறார். இத்தா லநுகூலரோடே ஸஹவஸிக்கவே அவர்களுடையஸ்வபாவம் தன்னடையே தனக்குண்டா மென்றபடி.

உகூக. ஆகிலிவர்களுடன் ஸஹவஸிக்கும் சிலர்க்கு இவை யிப்போ துண்டாகக் காண்கிறோமில்லையென்ன, இப்போது மறைந்திருந்ததாகி லும் சரமகாலத்திலே வெளிப்படுமென்கிறார் மேல், (ஆறுநீர்) இத்யாதி யால். ஆறு வற்றியிருந்ததேயாகிலும் புதுநீர்வரவு இன்றுநாளையென் றணித்தானால், அந்தவண்ணிமைக்கீடாக மணல்சிளைந்துகாட்டுகை முத லான குறித்தவடையாளங்க ளுண்டாமாபோலே, முன்பிவைதோன்ற வின்றியே யிருந்ததாகிலும், பகவத்ப்ராப்திகாலமணித்தானவாறே விச ததம ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாகிற விந்த விலக்ஷண ஸ்வபாவவிசே ஷங்கள் நிர்யத்நமாக நினைவறத்தன்னடையே ப்ராப்திஸூசகமாய்க் கொண்டு சரமபாகமாம்படி விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கிறார். அநு கூலஸஹவாஸ மப்போது பலித்ததில்லையேயாகிலும், ப்ராப்திகாலத்திலே பலியாதொழியாதென்றபடி.

உகூஉ. ப்ராப்திகாலமணித்தாகவணித்தாக க்ஷணந்தோறும் புதுக் கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களைக்கொண்டு, இனி சரீராந்தரமில்லை, இதுவேசரமசரீரம், பேறுதப்பாதென்று சங்கித்துப் போன தனக்கே ஸம்சயமற வறுதியிடலாம்படி விசதமாயிருக்கும்.

ஸம்பந்தத்தாலே வுருவுதல் தீரக்கடவதா யிருக்கும்.

உகூக. ஆறு நீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான வடையாள ங்க ளுண்டாமாபோலே, ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையேவிளையக் கடவதாயிருக்கும்.

உகூஉ. இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்கேயறுதி யிடலாயிருக்கும்.

ஜீ.—இவற்றிலேசிறிதவ்யமுண்டாய் இவை நேராகவில்லாமையா லுண் டான வுருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

உகூக. ஏதத்ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உருவுதல்தீர்ந்து கிடக்கு மளவோவென்னில் இவ்வளவுமன்று, இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்தி க்குமாக விளைந்துமென்கிறார். (ஆறுநீர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- வற்றிக்கிடக்கிறவாறு நீர்வரத் தாஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மண ல்பொசிகைமுதலான வடையாளங்களுண்டாமாபோலே, பகவத்ப்ராப்தி யாஸந்நையானவாறே தத்ஸூசகமான விந்தஜ்ஞாநாதிஸ்வபாவவிசேஷங் கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

உகூஉ. இவை யிப்படிவிளைந்து வரப்புக்கால் ப்ராப்தியணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவற்றைக்கொண்டு) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களைக்கொண்டு, இனி நமக்கொருசரீர பரிக்ரஹமில்லை இது சரமசரீரமென்று தன் மநஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை.

ஆ.—உசுரு. ஆக வநுகூலலக்ஷணமும் தத்ஸஹவாஸபலமு மருளிச்செய்து, ஸஹவாஸநிவ்ருத்தி விஷயமாக நிகசர்யாநுஸந்தாநத்தாலே யெடுத்த ப்ரதிகூலவகையை இன்னதென்றும் இவர்களுக்குத்தேச்யாதிபேத மின்னதென்று மருளிச்செய்கிறார், (இனி ப்ரதிகூலராகிறார்) இத்யாதியால். ஜ்ஞாநாதிநாசகராய்க்கொண்டு ஸஹவாஸயோக்யரல்லாத ப்ரதிகூலராவார், ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகமற்ற தேஹாத்மாபிமானிகளும், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமற்ற ஸ்வதந்த்ரரும், ப்ராப்தசேஷசேஷிவிவேகமற்ற வந்யசேஷபூதரும், ஸித்தஸாத்யோபாயாபாயவிவேகமற்ற வுபாயாந்தரநிஷ்டரும், அநுரூபப்ரயோஜநாப்ரயோஜநவிவேகமற்ற ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

உசுச. ஸ்வரூபத்தைஜடமென்றும் ஸ்வதந்த்ரமென்று மந்யசேஷமென்றும், ப்ராப்யம் ஸ்வயத்நஸாத்யமென்றும் ஸ்வார்த்தமென்றும்

உசுரு. ப்ரதிகூலராகிறார் தேஹாத்மாபிமானிகளும் ஸ்வதந்த்ரரு மந்யசேஷபூதரு முபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

உசுச. இவர்களுக்குத்தேச்யரும்

ஜீ.—உசுரு. ஆக இப்படிஸஹவாஸவிஷயமாக நிகசர்யையில் சொன்ன வநுகூலருடையலக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸபலத்தையு மருளிச்செய்து, ததநந்தரம் ஸஹவாஸநிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூலரின்னாரென்னுமிட மருளிச்செய்கிறார் மேல், (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றுதுடங்கி (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது - ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்யரல்லாராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறாரென்றபடி ; (தேஹாத்மாபிமானிகள்) இத்யாதி. (தேஹாத்மாபிமானிகள்) ஆகிறார் காண்கிற தேஹத்துக்கவ்வருகோராத்மாவுண்டென்றறியாதே தேஹத்திலேயஹம்புத்தியைப்பண்ணி இத்தையேயாத்மாவாக வபிமாநித்திருக்குமவர்கள் ; (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) தேஹாதிரிக்தமான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தை தனக்குரித்தாகவேநினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக்கிசையாதவர்கள் ; (அந்யசேஷபூத) ராகிறார் சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை யப்ராப்தவிஷயங்களிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள் ; (உபாயாந்தரநிஷ்ட) ராகிறார் ப்ராப்தசேஷிவிஷய சேஷத்வத்தையுடையராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்தசரணாகதியென்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்கள் ; (ஸ்வப்ரயோஜநபர) ராகிறார் ப்ராப்தசேஷிசரணகமலங்களை யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்கச்செய்தே, தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாகநினைத்தும், உபேயமானகைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்துமிருக்குமவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள் ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே பகவச்ச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே ததநந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யமபதத்தாலே அநந்யசரணத்வத்தையும், சரமபதத்தாலே அநந்யபோக்யத்வத்தையும் தர்சித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

உசுச. இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை யுபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிபந்தநமான உத்தேச்யாதிபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவர்களுக்கு) என்றுதுடங்கி. (உத்தேச்ய) ராகிறார் ஆதரணீயர்;

ஆ.—வருகிற விப்ரதிபத்தியாலே ப்ரதிகூலகோடிகடிதரான விவர்களுக்கு, ஸ்வாபிமதப்ரதரானவுத்தேச்யரும் ஸ்வாபிமதோபாயங்களும் ஸ்வாபிமதோபேயங்களும் தாமஸாதிகுணாநுகுணமாக பேதித்திருக்குமென்று.

உகூரு. ஸங்க்ரஹித்தத்தை விவரிக்கிறார் மேல், (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்குத்தேச்யர்) இத்யாதியால். ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநகந்தமற்ற தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு ஸ்வாநுரூபமான வுத்தேச்யர் பாலும்சோறுமிட்டு தேஹவர்த்தகரான மரணதர்மிகளான மநுஷ்யர்; தேஹபோகோபாயம் தநதாந்யார்த்தம், அர்த்தஸாத்யமான வுபேயம் ஸ்நாநபோஜநலேபநாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகையாகிற ஐஹிகபோகம்; பரமாத்மவிஷயபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமற்ற ஸ்வதந்த்ரர்க்கு ஸ்வாநுரூபோத்தேச்யர் அல்பாஸ்த்திரமான ஸ்வர்காதிப்ரஹ்மலோகாந்தமான போகப்ரதரான வக்நீந்த்ராதிகள், ததுபாயம் "కామతస్సుకృతంకర్మ ప్రవృత్తముపదిశ్యతే । ప్రవర్తకఞ్చస్వర్గాది ఫలసాధనముచ్యతే" "காமதஸ்ஸுக்ருதம்கர்ம ப்ரவ்ருத்திமுபதிச்யதே । ப்ரவர்த்தகஞ்சஸ்வர்காதி பலஸாதநமுச்யதே" என்கிற பலாபிஸந்த்தியுக்தப்ரவ்ருத்தி கர்மாநுஷ்டாநம், ததுபேயம் அல்பாஸ்த்திரமான ஸ்வர்க்காதிபோகம்; பகவச்சேஷத்வதூஷகரான ததந்ய

உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

உகூரு. தேஹாத்பாபிமானிகளுக்குத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயமர்த்தம், உபேயமைஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்குத்தேச்யர் ஸ்வர்காதிபோகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்காதிபோகம்; அந்யசேஷபூதர்க்குத்தேச்யர் ப்ரஹ்ம

ஜீ.—அவர்களாகிறார் இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமதப்ரதரானவர்கள்; (உபாயங்க) ளாவன-ஸ்வாபிமதபுருஷார்த்தஸாதநங்கள்; (உபேயங்க)ளாவன ஸ்வாபிமதபுருஷார்த்தங்கள்; இவை (பேதித்திருக்கை) யாவது - தத்தத்விப்ரதிபத்த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

உகூரு. அதுதன்னையடைவே யுபபாதிக்கிறார் மேல் (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது தேஹத்தையே தானாகவபிமானித்திருக்கிறவர்களுக் குத்தேச்யர் தாரகபோஷகபோக்யபதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாகவளர்த்துக்கொண்டுபோரும்மநுஷ்யர். அபிமதஸித்திக்குபாயம் ஸுவர்ணாதியானதநம், அபிமதமானவுபேயம் இஹலோகத்திலுண்டான ஸ்த்ர்யந்நபாநாதிவிஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தனுயிருப்பானொராத்மாவுளன் அவன்தான் ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ யுக்தனாயிருக்குமென்கிறமாத்ரத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலேயறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்குத்தேச்யர் அநுஷ்டித்தஸாதநத்துக்கு அநுகுணமாக ஸ்வர்காத்யாமுஷ்மிகபோகங்களைக்கொடுக்கு மக்நீந்த்ராதிகளான தேவதைகள், உபாயம் "జ్యోతిష్టోమేన స్వర్గకామో యజేత" "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோயஜேத" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்திஸஹிதமான யாகாதிகர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஐஹிகபோகாத்விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத்யநுபவம்; ஜகத்து "దైవాధీనమ్" "தைவாதீநம்" என்னுமத்தை சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கையாலே சேஷத்வத்தை யிசைந்துவைத்தே அத்தைப்பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போகவறியாதே ஆபாதப்ரதீதிஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றிநிற்குமந்யசேஷபூதர்க்குத்தேச்யர் ஜகத்

ஆ.—சேஷபூதர்க்கு ஸ்வாநுரூபோத்தேச்யர் ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவச்யத்வமுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், தத்ப்ராப்த்யுபாயம் துஷ்கரமான தத்ஸமாச்ரயணம், தத்பலமானவுபேயம் அந்த ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுடன் ஸாம்ஸாரிகபோகாநுபவம் பண்ணுகையாகிற தத்ஸாயுஜ்யம்; ஸாத்த்யோபாயாந்தரநிஷ்டர்க் குபாஸ்யரான வுத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமியானஸர்வேச்வரன், தத்ப்ராப்த்யுபாயம் பலாபிஸந்த்திரஹிதகர்மயோகம் இந்த்ரியோபரதிபூர்வகஜ்ஞாநயோகம் தது பயஸாத்த்யமான வுவிச்சின்நஸ்ம்ருதிரூபபக்தியோகமென்கிறவிவை. இவர்களுக்குபேயம் “సోఽశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ బ్రహ్మణా విపశ్చితేతి” “ஸோஉச்நுதேஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணாவிபச்சிதேதி” என்கிற

ருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத் ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்குத்தேச்யன் தேவ தாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜந பரர்க்குத்தேச்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பானெவனென்

ஜீ.—ஸர்காதிகர்த்ருதயாபரத்வ புத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் துராராதரானவர்கள் பக்கல்பண்ணும் துஷ்கரஸமாச்ரயணம், உபேயம் அவர்களோடு ஸமாநபோக்யதைகையாகிற ஸாயுஜ்யம், “సాయుజ్యముభయోరత్ర భోక్తవ్యస్యావిశిష్టతా। సార్ష్టితాత్ర భోగ్యస్య తారతమ్యవిహీనతా” “ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யாவிசிஷ்டதா | ஸார்ஷ்டிதாதத்ரபோக்யஸ்ய தாரதம்யவிஹீநதா” என்னக்கடவதிறே; ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹசேஷமென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந வறிந்துவைத்தே அபிமதலாபத்துக்கவன்தன்னையே உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உபாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்குத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதிதேவதை களுக் கந்தர்யாமியான வீச்வரன்; இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம், ஜ்ஞாநயோகபக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹவிஷயத்வ முண்டேயாகிலும் கர்மாநுஷ்டாநம் தளமாகவெழுந்திருந்தவையாகையாலும் கர்மாராத்த்யனானவனே ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹ விசிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே உத்தேச்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். உபாயம் தனித்தனிமோக்ஷஸாதநதயாசாஸ்த்ரஸித்தங்களான கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்கள்; இவைதனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில் ஓரொன்றுக்கு மற்றையவையிரண்டு மங்கமாயிருக்கும், “జ్ఞానభక్త్యన్వితం కర్మ జనకాదిషు దృశ్యతే। కర్మభక్త్యన్వితం జ్ఞానం ప్రాయేణ భరతాదిషు॥ కర్మజ్ఞానాన్వితా భక్తిః ప్రహ్లాదప్రముఖాశ్రయా” “ஜ்ஞாநபக்த்யந்விதம்கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே | கர்மபக்த்யந்விதம்ஜ்ஞாநம் ப்ராயேணபரதாதிஷு || கர்மஜ்ஞாநாந்விதாபக்திः ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரயா” என்னக்கடவதிறே.—, அன்றிக்கே (கர்மஜ்ஞாந பக்திகள்) என்கிறவிடத்தில் வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய் ததங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்றுபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். உபேயம் “సోఽశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ బ్రహ్మణా విపశ్చితా” “ஸோஉச்நுதேஸர்வாந்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” இத்யாதிச்ருதிகளாலும், “నిరస్తాతిశయాహ్లాద సుఖభావైకలక్షణా। భేషజం భగవత్ప్రాప్తిరేకాన్తాత్యన్తికీ మతా” “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக

ஆ.—நிரந்தராநந்த நிர்ப்பரபகவதநுபவம்; பரைகப்ரயோஜநத்வ தூஷக ஸ்வப்ரயோஜநபராரானப்ரபந்நர்க்கு ப்ரபத்தவ்யனுன வுத்தேச்யன் "நெஞ்சினால் நினைப்பானெவனவனாகும்நீள்கடல்வண்ணன்" என்றுச்ரிதருகந்தவடிவுகொண்டு எளியனாய் நிற்கிற வர்ச்சாவதாரமான வெம்பெருமான், இவர்களுக்குபாயமஹங்காரகர்ப்பமான ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், ஏததுபேயம் ஸ்வபோக்த்ருத்வகர்ப்பமான ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்.

௨௯௯. ஆக சத்ருசப்ரதிகூலருடைய வுத்தேச்யாதி விபாகத்தையருளிச்செய்து, இவர்களில் நிக்ரஹாநுக்ரஹயோக்யரின்னாரென்றும்; இவர்கள் கர்மவிநாசஹேது வின்னதென்றுமருளிச்செய்கிறார் மேல் (முதற்சொன்ன) இத்யாதியால். தேஹாத்மாபிமாநி ஸ்வதந்த்ரர் அந்யசேஷபூதர் என்று ஸஹபடநயோக்யராய் முதற்சொன்ன நேரேப்ரதிகூலரான மூவரும், தேஹாதிவிலக்ஷணமாய் பகவத்பரதந்த்ரமாய் ததேகசேஷமாயிருக்கும் ஸ்வரூபமென்றுதெளிந்து ஐஹிகாமுஷ்மிகபோகங்களைக் குறித்து தேவதாந்தரங்களைக் காற்கடைகொண்டிருக்கும் விலக்ஷணர்க்கு "எங்கள்குழுவினிற்புகுதலொட்டோம்" என்று தங்கள் திரள்புகுரவொட்டாமல் தள்ளிக்கதவடைத்து காணில்கண்புதைக்கையாகிற நிக்ரஹத்துக்கு நேரேயிலக்கு; அந்யப்ரயோஜநத்வேந ஸஹபடநயோக்யரான வுபாயாந்தரபரரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரருமாகிற பூர்வோக்தரில் வ்யாவ்ருத்தரான மற்றையிருவரும் முமுக்ஷுக்களாகையாலே

கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்.

௨௯௯. முதல்சொன்னமூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு,

ஜீ.—பாவைகலக்ஷண | பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீமதா" இத்யாதி ச்ருத்யுபப்ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம்; இந்தச்லோகத்தில் "[illegible]" "பகவத்ப்ராப்திః" என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்த்தங்களிலே யருளிச்செய்தது; கர்மாத்யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றைவிட்டு ஸுகரத்வபுத்த்யா ப்ரபத்தியிலேயிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்குத்தேச்யன் "நெஞ்சினால் நினைப்பானெவன்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொருத்ரவ்யத்தை தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள் அத்தையே தனக்குத்திருமேனியாக வபிமானித்து அதிலே யப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸுலபனாயிருக்கிறவர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன்; உபாயம் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்குமவனை யுபாயமாகநினைத்துத்தான்பற்றினபற்று, உபேயம் தனக்குகப்பாகப்பண்ணும் கைங்கர்யம்.

௨௯௯. ஆக உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே அவர்களுக்குண்டான வந்யோந்யவிசேஷத்தைத்தர்சிப்பித்தார்கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு வொட்டற நின்றமூவர்க்கும், பகவத்விஷயத்தையேபற்றிநின்றவிருவர்க்குமுண்டான விசேஷத்தைத்தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (முதற்சொன்ன மூவரும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமு மந்யசேஷத்வமுமாகிற விவற்றுக்கவ்வருகொன்றறியாமையாலே பகவதந்வயகந்த்தரஹிதரான மூவரும், "[illegible]" "க்ஷிபாமி" என்கிற பகவந்நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதேःபரமாய் பகவதநந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தையறிந்து பகவதநுபவகைங்கர்யங்களைப்

ஆ.—தர்சந ஸ்பர்சந ஸம்பாஷணாத்யநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.—, அன்றியே மூவரு மிருவரும் பகவந்நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக் கிலக்கென்று மருளிச் செய்வர்.

௨௬௭. தத்தந்நியநிக்ரஹத்துக் கிலக்கான வம்மூவருடைய வநாதி காலார்ஜித ஸதஸத்கர்மமும் தத்தத்பலஸுகதுஃக்காநுபவ விநாசயம்; அல்பாநுக்ரஹத்துக்கிலக்கான நாலாமதிகாரிக்கு, அஸத்கர்மத்தளவு "ధర్మేణపాపమపనుదతి" "தர்மேணபாபமபநுததி" என்கிறபடியே ப்ராயச்சித்தவிநாசயம்; ப்ராயச்சித்தஸாத்யமல்லாத ஸதஸத்கர்மமிரண்டும் பகவத்ப்ரஸாதவிநாசயமென்று கருத்து. அநுக்ரஹவிசேஷத்துக் கிலக்கான வஞ்சாமதிகாரிக்கு, "నకశ్చిన్నాపరాధ్యతి" "நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்று அபராதபயநிவ்ருத்திஹேதுபூதமான புருஷகாரவிநாசயம். அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் ஸித்தோபாயகார்யமாகிலும் ஆச்ரயணவிரோதி நிவ்ருத்திமாத்ரம் தத்ஸங்கல்பமடியாகப்புருஷகாரகார்ய மென்னலாமிறே.

மற்றையிருவரு மநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

௨௬௭. மூவருடையவும் கர்மமநுபவவிநாசயம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்தவிநாசயம், அஞ்சாமதிகாரிக்கு புருஷகாரவிநாசயம்.

ஜீ.—புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும் நிஷ்டரான விருவரும் "దదామి" "ததாமி" "మోక్షయిష్యామి" "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

௨௬௭. இவர்களுக்கு கர்மவிநாசஹேதுபேதத்தால் வந்தவிசேஷங்களைத்தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது நிக்ரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத்கர்மம், "అవశ్యమనుభోక్తవ్యం కృతంకర్మ శుభాశుభమ్ । నాభుక్తం క్షీయతే కర్మ కల్పకోటిశతైరపి" "அவச்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம்கர்மசுபாசுபம் । நாபுக்தம் க்ஷீயதேகர்ம கல்பகோடிசதைரபி" என்கிறபடியே அவச்யம் தத்பலமுள்ளதநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே அநுபவவிநாசய மென்கிறார்; அநுக்ரஹத்துக்கிலக்காகச்சொன்ன விருவரிலும்வைத்துக்கொண்டு உபாயாந்தரநிஷ்டனான நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்தஸ்தாநீயமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே கர்மம் ப்ராயச்சித்த விநாசயமென்கிறார்; ப்ரபதநநிஷ்டனான அஞ்சாமதிகாரிக்கு ஆச்ரயணவேளையிலே அநாதிகாலக்ருதாபராதபீதனாய் அவற்றையுடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக்குறுப்பாகப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காகவிவனுடைய வபராதத்தையெல்லாம் பொறுத்தங்கீகரித்து இவனுடைய வகிலகர்மங்களையும் தள்ளிப்போகடுகையாலே புருஷகாரவிநாசய மென்கிறார்.

ஆ.—௨௬௮. புருஷகாரஸாபேக்ஷத்வத்தால் வந்த ஸித்தோபாயத்தின் நைரபேக்ஷ்யஹாநியைப்பரிஹரிக்கிறார்மேல்; நிரபேக்ஷமான ஸித்தோபாயம் சரணவரணரூபஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவாயிருப்பானொரு புருஷஸாபேக்ஷமாய், ஸ்வீகரிப்பிக்குமதொரு புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும்; ஸ்வீகர்த்தாவில்லாவிடில் ஸ்வீகாரந்தானில்லை, புருஷகாரமில்லாவிடில் ஸ்வீகாராதிகாரமில்லை. ஸ்வீகாராநந்தரபாவியான வநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷபுருஷகாரரூபோபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமுண்டாகிலிறே தந்நைரபேக்ஷ்யபங்கம்வருவது.

௨௬௯. இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரரடங்க ப்ரதிகூலரென்னில் "நமக்கே நலமாதலில்" என்னு மாழ்வார்களையும் ப்ரதிகூலரென்னவேண்டி வாராதோவென்றுசங்கித்து ப்ரதிகூலவகையைச்சொல்லுகிறது;

௨௬௮. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமா யிருக்கும்; கார்யகாலத்திலுபய நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

௨௬௯. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்;

ஜீ.—௨௬௮. இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யஹாநிவாராதோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரணரூப ஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையு மபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதமானதானிவனுக் கநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை; கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமுண்டாகிலிறே யுபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்றுகருத்து.

௨௬௯. ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான வாழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமானப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷயசங்கையை யநுவதிக்கிறார், (ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும்) என்று துடங்கி. "நமக்கேநலமாதலில்" என்றும் "நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடேநடவாயே" என்றும் "கண்டு நானுன்னையுகக்க" என்று மித்யாதிவசநங்களாலும், மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வமுண்டாகத்தோற்றாநின்றதிறே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படிநினைக்க வேண்டி வாராதோவென்று சங்கைக்கபிப்ராயம்.

ஆ.—௨௭௦. இங்கு ப்ராதிகூல்யஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது சேஷத்வாச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வபோக்த்ருத்வபுத்திரூப தோஷஜந்யமான ஸ்வப்ரயோஜநத்வத்தை.

௨௭௧. ஆகையாலந்தஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்னக்குறையில்லை.

௨௭௨. சேஷத்வவிஷயமான பகவத்விஷயத்தின் விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருமதான ஸ்வப்ரயோஜநத்வம், சேஷபூதனை இவனால் ஸ்வபோக்யத்வாநுஸந்தாநம்பண்ணி வருந்தி த்யஜிக்கத்தேடிலும் துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பதென்று பரிஹரிக்கிறார். ஆக ஸ்வரூபதோஷமடியாகவந்த ப்ராதிகூல்யஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜநத்வம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறக்கவே விட்டுப்போம்; விஷயதோஷமடியாகவந்த ஆநுகூல்யாதிசயஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜநத்வம், விஷயதோஷம்

---

௨௭௦. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது ஆச்ரயதோஷஜந்யமானத்தை.

௨௭௧. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

௨௭௨. விஷயதோஷத்தால் வருமவையெல்லாம்

ஜீ.—௨௭௦. அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (இங்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது ப்ரதிகூலமாகச்சொல்லுகிறவிவ்விடத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது, அநுபவகைங்கர்யங்களுக் காச்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதிதோஷத்தால்வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தையென்கை. இத்தை(ஆச்ரயதோஷஜந்யம்) என்றதுக்குகையாலே ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷஜந்யமென்று கருத்து. இதுதன்னை(விஷயதோஷத்தால்வருமவை)என்கிறவாக்யத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே.

௨௭௧. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலேதோஷமில்லை) என்று. அதாவது ப்ராதிகூல்யஹேதுவாகச்சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநமாச்ரயதோஷஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள்பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷஜந்யமா யிருக்கையாலே, அந்தப்ராதிகூல்ய மிவர்கள்பக்கலிலும் வருமென்கிறதோஷமில்லை யென்கை.—, அன்றிக்கே ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அநுகூலரானவாழ்வார்கள்பக்கலிலு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்றுகையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நினைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப்பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார், (ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோவென்னில்) என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார், (இங்கு) என்றுதுடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலேதோஷமில்லை) என்று. (ஆகையால்) என்கிறவிதுக்கர்த்தம் பூர்வவத்; (தோஷமில்லை) என்றது - ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னத்தில் தோஷமில்லை யென்கை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

௨௭௨. இப்படி யாச்ரயதோஷஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோஷஜந்யமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (விஷயதோஷத்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநுபவவிஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தும்படியான விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தத்தேதுவான ப்ராவண்யம் தத்ஸித்த்யர்த்த

ஆ.—நித்யமாகையாலே தானும் நித்யமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் விடப் படுமதொன்றன்று யிருக்குமென்றபடி.

உஎ௩. இதின் துஸ்த்யஜத்வத்தை யநுஷ்டாநசேஷமாகக் காட்டுகிறார் மேல் ("ஊமையரோடு") இத்யாதியால். ச்ரிய:பதிவிஷயமா யிருபுரியுண்டுவரும் ப்ராவண்யவிசேஷத்தை உபேயகோடியிலே நின்று நான் பட்டதுபட்டவவ்வினையாட்டிகளறியலாமத்தனை யல்லது, முதலடியான வுபாயகோடியிலேநின்று அந்த ப்ராவண்யம் கனக்கண்டறியாதவநெஞ்சிகளான வுங்களுக்கறிவுக்கு விஷயமுமன்று; அம்மிதுநவிஷயப்ராவண்யமாகிறமடுவிலே யாழங்காற்பட்டு சலநமற்றத்ருடமநஸ்கையான வெனக்கு நீங்கள்சொல்லுகிற நிஷேதவசநமெல்லாம், கேட்கைக்கும் சொல்லுகைக்கும் கரணமற்றவூமைக்குக் கேளாதென்றறியாமல் உத்தரம் கேட்க கரணமற்று யதாப்ரதிபாஸமநடத்தும் செவிடர் சொல்லுமுபதேசவார்த்தை யோடொக்குமென்று ஹிதஞ்சொல்லும் தாயாரைப்பார்த்து ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலே பகவத்விஷயப்ராவண்யத்தால் வருமது துஸ்த்யஜமென்னுமது ஸித்தம். "తవామృతస్యన్దిని పాదపఙ్కజే నివేశితాత్మా కథమన్యదిచ్ఛతి| స్థితే ఉరవిన్దే మకరన్దనిర్భరే మధువ్రతో నేక్షురకం హి వీక్షతే" "தவாம்ருதஸ்யந்திநிபாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மாகதமந்யதிச்சதி | ஸ்திதேऽரவிந்தேமகரந்தநிர்ப்பரே மதுவ்ரதோநேக்ஷுரகம்ஹி வீக்ஷதே" என்று மதுவேஜீவநமான வண்டு தாமரைமலர்வாய்ந்த தேனிலேமுழுகி யிராநிற்க முள்ளிப்பூவின் துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பது.

உஎ௩. "ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை" "కథమన్యదిచ్ఛతి"

ஜீ.—மான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விடவரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷயதோஷத்தாலே வருமது) என்று பாடமானபோது ஸ்வப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது.

உஎ௩. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல், ("ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை" "కథమ న్యదిచ్ఛతి" "கதமந்யதிச்சதி") என்று. "மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று துடங்கி. அத்தலையாலே பேறென்றறுதியிட்டாலவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்திபார்த்தாறியிருக்கவேணுங்காண் நீயிங்ஙனே பதறலாகாதுகாணென்ற தாய்மாரைக்குறித்து, இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யமின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக்கோடுகிறதை யறியப்போகாது; அவனவனென்று வாய்புலத்தும்படி ச்ரிய:பதிவிஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவவுடையளாய், இப்படியவனையொழியச்செல்லாமை யுண்டானால் அவனிருந்தவிடத்தேசென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்குக்கால்நடை தாராதபடியிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடேசென்று சேராமைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும்வார்த்தை, கேட்கைக்குப் பரிகாரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப்பரிகாரமில்லாத வூமைகள் வார்த்தைசொன்னப்போலே யிருப்பதொன்றென்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும்; "తవామృతస్యన్దిని" "தவாம்ருதஸ்யந்திநி" என்றுதுடங்கி. வகுத்தசேஷியான தேவருடைய தேனேமலரும் திருவடித்தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தினநெஞ்சு மற்றொருக்ஷுத்ரவிஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே, மதுவே ஜீவநமானவண்டு மதுபரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே அதின்

ஆ.—தேன் பூணைக்கடைக்கணிப்பதும் செய்யாதாப்போலே, தேவர் திருவடிகளில் போக்யதையிலே யழுந்தினநெஞ்சு க்ஷுத்ரபோக்யத்தை யெங்ஙனே தா னாசைப்படுமென்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடியே, பகவத்ப்போக்யதாஸக்திபோல அத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்வாதியும் துஸ்த்யஜமென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

உஎச. ஆக நிகசர்யாநுஸந்தாநத்திலே யெடுத்தவற்றில் மங்களாசாஸநாதித்ரயத்தை விசதீகரித்தருளி, (இவையித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்கடவன்) என்றங்கு நிகமித்த வார்த்தையை விசதீகரித்தருளிகிறார்மேல், (இப்படி யிவை) இத்யாதியால். கீழருளிச்செய்த க்ரமத்திலே நிகசர்யாநுஸந்தாநோபாத்தகுணவிசேஷங்களான விவையித்தனையும், தத்பாதகனான ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே, ஸ்வாதிகாரபூர்த்யர்த்தமாக வர்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ்தவ்யாதிகள் ஏதென்னும் ப்ரச்நத்தின் மேலே மூந்துற விவ்வதிகாரிக்கு வஸ்தவ்யம் ஹிதோபதேசத்தாலே ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடிசிக்ஷிக்கும் ஸதாசார்யஸந்நிதியும், ததலாபத்தி லவன் காட்டிக்கொடுத்த வர்ச்சாவதாரபகவத்ஸந்நிதியும்; இது ஸமவிகல்பமன்று, ஆசார்யவைபவ மிப்ரபந்தத்தாத்பர்யமாகையாலே; கர்மபாகத்திலும் ப்ரஹ்மசாரிக்கு குருகுலவாஸமே முற்படவிதித்தது. இனி

"கதமந்யதிச்சசதி".

உஎச. இப்படி இவையித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்குப்போதைக்கு வஸ்தவ்யமாசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத்ஸந்நிதியும்,

---

ஜீ.—சுவடறிந்ததான் கிட்டுகையரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்கு நனைக்கப்போகாததாயிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற்சென்றுபடியாதமாத்ரமன்றிக்கே, அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறேயென்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்கையாலும், விக்ரஹவைலக்ஷண்யம்கண்டு பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணரானவர்களை மீட்கவரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால் வருமது துஸ்த்யஜமென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

உஎச. ஆக நிகசர்யோக்த மங்களாசாஸநாநுகூலஸஹவாஸ ப்ரதிகூலஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளை விவரித்தார்கீழ்; (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் மேல், (இப்படி) என்றுதுடங்கி. (இப்படி யிவையித்தனையும் ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு) என்றது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துபட்டு வளர்ந்து வரும்போதைக்கென்றபடி; (வஸ்தவ்யமாசார்யஸந்நிதியும் பகவத்ஸந்நிதியும்) அதாவது இவனுக்கு வாஸஸ்தலம் ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே இவற்றுக்குத் பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகந்தவிஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷாதிகளைப்பண்ணிக்கொண்டு போரு மர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்நிதியுமென்கை; இது ஸமுச்சயமுமன்று ஸமவிகல்பமுமன்று, ஆசார்யஸந்நிதியே ப்ரதாநம் ததலாபத்தில் அர்ச்சாவதாரஸந்நிதியென்றபடி; ஆகயிறே ஆசார்யஸந்நிதியை முற்படவருளிச்செய்தது, "మద్భక్తైస్సహసంవాస స్తవసిద్ధ్యా మయాపివా" "மத்பக்தைஸ்ஸஹஸம்வாஸ ஸ்ததஸித்தௌமயாபிவா"

ஆ.—யிவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்ட்டியில் ஸாவ்யக்தமாக வக்தவ்யம் அவ்வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநவைபவமும், தது பயாபாவமாகிற ஸ்வநிகர்ஷமும்; இது ஸமுச்சயமல்ல, ஸ்வநிகர்ஷோக்தியும் அது பாராமலங்கீகரிக்கு மாசார்ய வைபவசேஷமாகையால். அநதிகாரிகள் கேளாமை யநுஸந்திக்குமதான ஜப்தவ்யம் த்வயபூர்வபாவியான குருபரம்பரையும், குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமும்; இந்தஸமுச்சயமும் பிந்நமந்த்ரத்வ ஸித்தவிகல்பமல்ல, ஸஹாநுஸந்தாநநியதிபரமத்தனே; ஸ்வோத்தேச்ய புத்தியாலே குருபரம்பரையும் ஸ்வாசார்யப்ரீத்யர்த்தபுத்தியாலே குருபரம்பராபூர்வக த்வயத்தையு மநுஸந்திக்க வேணுமிறே; தனித்தனியே யநுஸந்தேயமென்னில் குருபரம்பரா பூர்வகமானபோது த்வயமநுஸந்தேயம் அல்லாதபோது அநநுஸந்தேயம் என்கிற பூர்வாசார்யாநுஸந்தாநவசநவிரோதம் பிறக்கும். இவ்வதிகாரிக்கு த்ருடப்ராமாண்யபுத்தி பூர்வகமான பரிக்ராஹ்யம் நாதமுநிகள்முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்வரூபாத்யநுஸந்தாந ப்ரமாண தாத்பர்யவசநமும், தத நுரூபமான நிர்மலாநுஷ்ட்டாநமும்; இந்தஸமுச்சயம் ஸமப்ரதாநம். இவனுக்கு ருசிவாஸனைகளுடன் பரி

வக்தவ்யமாசார்யவைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும், ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும், பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்ட்டாநமும்,

---

ஜீ.—என்றிறே பகவதுக்தியும். இனி (వక్తవ్యం) (வக்தவ்யம்) துடங்கி மேலுடைய ஸமுச்சயம்; (வக்தவ்யமாசார்யவைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால்சொல்லப்படுமது துர்க்கதியே பற்றாசாகத்தன்னை யங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதி வைபவமும், எத்தனையேனும் தயாதிகுணபரிபூர்ணருமேறிட்டுப்பார்க்கவருவருக்கும்படி நின்றவநாத்மகுணபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையென்கை; ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் "நன்மையால்" என்கிறபாட்டுத்துடங்கி. இவை யிரண்டையும் விசதமாகவருளிச்செய்தாரிறே (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாகரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது "రామానుజాంఘ్రి శరణోఽస్మి" "ராமாநுஜாங்க்ரிசரணோஸ்மி" இத்யாதியில்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிரநோக்குகைக்குடலாய் "స్వాచార్యవంశో జ్ఞేయః ఆచార్యాణామసావసావిత్యాభగవత్తః" "ஸ்வாசார்யவம்சோஜ்ஞேயஃ ஆசார்யாணுமஸாவ ஸாவித்யாபகவத்தஃ" என்கிறபடியே ஸ்வாசார்யாதிபரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பராப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத்தஞ்சமாக வுபதேசித்தத்வயமுமென்கை; இத்தால் குருபரம்பராபூர்வகமானத்வயமே இவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமென்றபடி; பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேபப்ரகாரமருளிச்செய்கிறவிடத்தில் "ద్వయమర్థానుసన్ధానేన సహ సదైవం వక్తా" "த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹஸதைவம்வக்தா" என்றிறே பெரியபெருமாளருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமுமநுஷ்ட்டாநமும்) அதாவது தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களுற்றிருக்கைக்குறுப்பாக கண்டகண்ட விடங்களிலே இவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது நாதமுனிகள் முதலாக விவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாசகமான

ஆ.—த்யாஜ்யம் ஸ்வரூபநாசகரான அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும், ஹேயமான தததபிமாநமும்; இதுவும் ஸம்ப்ரதாயம், அஸத்ஸஹவாஸமு மபிமாநமும் ஸதாசார்யாபிமாநவிரோதித்வேநத்யாஜ்யங்களாகையால். இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான கர்த்தவ்யம் நித்யசேஷியான ஸதாசார்ய கைங்கர்யமும், தத்ப்ரீதிவர்த்தகமான பகவத்கைங்கர்யமும்; இந்த ஸமுச்சயம் ப்ரதாநாப்ரதாநபரம், இவ்வதிகாரிக்கு முற்பட்டது ஸஹஜமாய் பிற்பட்டது ஔபாதிகமாகையால்.

உஎரு. ஆக திநசர்யாநுஸந்த்தாநோபாத்த குணவிசேஷ வ்ருத்த்திஹேதுவான வாசார்யப்ரஸாதவ்ருத்த்திக் கவச்யாபேக்ஷிதங்களான வஸ்தவ்யாத்யநுஷ்ட்டாந விசேஷங்களை யருளிச்செய்து, அதில் சரமாநுஷ்ட்டாநமான கைங்கர்யசோதநம்பண்ணுகிறார் மேல், (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதியால். (ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்) என்றுகீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரஸத்வ கர்ப்பகைங்கர்யமறிவது "కామాన్నీ కామరూప్యనుసఞ్చరన్ యేనయేన ధాతా గచ్ఛతి తేనతేనసహాగచ్ఛతి" "காமாந்நீகாமரூப்யநுஸஞ்சரந் யேநயேந தாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி" "సాయుజ్యం ప్రతిపన్నా యే తీవ్రభక్తాస్తపస్వినః। కింకరా మమ తేనిత్యం భవన్తి నిరుపద్రవాః" "ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந꞉ | கிங்கராமமதேநித்யம் பவந்திநிருபத்ரவா꞉" என்றித்யாதி வேதாந்த சாஸ்த்ரமுகத்தாலே; மேற்சொல்லுகிற சரமமான வாசார்யகைங்கர்யமறிவது "దేవమివాచార్యముపాసీత" "தேவமிவாசார்யமுபாஸீத" இத்யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் செய்யவேண்டும்

பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்,
கர்த்தவ்ய மாசார்யகைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும்.
உஎரு. கீழ்ச்சொன்னபகவத்கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுக

ஜீ.—திவ்யவசநங்களும், அந்த வசநாநுரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்ட்டாநங்களுமென்கை, "సువ్యాహృతానిమహతాం సుకృతానితతస్తతః। సఞ్చిన్వన్ ధీర ఆసీత శిలహారీ శిలంయథా" "ஸுவ்யாஹ்ருதாநிமஹதாம் ஸுக்ருதாநிததஸ்தத꞉ | ஸஞ்சிந்வந் தீரஆஸீத சிலஹாரீசிலம்யதா" என்னக்கடவதிறே; (பரித்யாஜ்யமவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்) அதாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநநாசகமென்னும் பயத்தாலே இவனுக்கு ஸ்வாஸநமாக விடப்படுமது வைஷ்ணவலக்ஷண மில்லாதவர்களோடட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்களிவன் நம்முடையவனென் றோரங்வயங்களாலே தந்திரத்தில் பண்ணு மபிமாநமுமென்கை. (கர்த்தவ்யமாசார்யகைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும்) அதாவது இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது மஹோபகாரகனை ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோகபரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக திநசர்யையில்சொன்ன ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம்(ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோருகை) யாவது - இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப்போருகை யென்றதாயிற்று.

உஎரு. இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவதெம் முகத்தாலே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல், (கீழ்ச்சொன்ன) என்றுதுடங்கி. (கீழ்) என்றது - வஸ்தவ்யாதிகளைச்சொன்ன விந்த கணேயிலென்றபடி; (பகவத்கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்

ஆ.—கைங்கர்யங்களை யருளிச்செய்யுமாசார்ய தாத்பர்யவசநத்தாலும்; கேவலசாஸ்த்ரம் கொண்டறியுமத்தைப்பற்ற சாஸ்த்ரதாத்பர்யம் கொண்டறியவேண்டுமிது சீரியதிறே.—, அன்றியே சாஸ்த்ரசப்தம் சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்க ளிரண்டுக்கும் வாசகமாய் கீழுமிங்கும் சொல்லுகிற ஸ்வார்த்தத கைங்கர்யங்களறிவது வேதாந்தசாஸ்த்ர தாத்பர்யசாஸ்த்ரமுகத்தாலே யென்றும், விசேஷித்து இங்குச்சொல்லுகிற வாசார்யகைங்கர்யமறிவது உபயசாஸ்த்ரமுகத்தாலும் தாத்பர்யநிஷ்ட்ட ஸதாசார்யனுடைய சரமோபதேச லப்த்தமான தாத்பர்யஸாரவசநத்தாலுமென்று மருளிச்செய்வர். ஆசார்யவசநம் தநுபயவ்யாவ்ருத்தமாய் சதாசார்யோபதேசலப்த்தமாய்ப் போருவதொருசரமப்ரமாணம்; பரார்த்தகைங்கர்யம் ஸூக்ஷ்மதர்சியான தாத்பர்யசரமவிபக்தியிலல்லது ஸித்த்தியாமையால், இந்தசாஸ்த்ரசப்தமுபயவாசகமென்றேகொள்ளவேணும்.

உஎகூ. இப்படி உபயமுகத்தாலு மறியவேண்டினகைங்கர்யம்தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு இரண்டுவகையாயிருக்குமென்ன;

உஎஎ. அதாவதேதென்ன, ஆசார்யனிஷ்டம் செய்கையும் ததநிஷ்டம் தவிருகையுமென்ன;

உஎஅ. அவனுக்கிஷ்டாநிஷ்டரூபமாவதேதென்ன, மேலெழுந்துவந்தேறியான வர்ணாச்ரமங்களைப்பற்றுகை அவனுக்கநிஷ்டம், நித்யசேஷத்வமே நிரூபகமான வாத்மஸ்வரூபத்தை நோக்கியிருக்கையவனுக்கிஷ்டம்; ஆகையாலே அநிஷ்டம் பாஹ்யமானத்யாஜ்யத்தை யவலம்பித்தும்இஷ்

த்தாலே. ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது, சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யவசநத்தாலும்.

உஎகூ. கைங்கர்யம் தானிரண்டு.

உஎஎ. அதாவது இஷ்டம்செய்கையு மநிஷ்டம்தவிருகையும்.

உஎஅ. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையு மாத்மஸ்வரூ

ஜீ.—தாலே) என்றது - பகவானிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாதகமான ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிசாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணுமென்கை; (ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யவசநத்தாலும்) என்றது - ஆசார்யவிஷயத்தில் சிச்ருஷாப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும் தனக்கிஷ்டாநிஷ்டங்களின்னதென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலுமென்கை.

உஎகூ. இனிமேல் கைங்கர்யவேஷம் தன்னையறிவிக்கைக்காக (கைங்கர்யம் தானிரண்டு) என்கிறார்.

உஎஎ. அதாவதேதென்ன (அதாவதிஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

உஎஅ. இவைதானிரண்டுமெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டாநிஷ்டங்க ளிவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாச்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றி யிருக்குமென்கை; (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களைப்பற்றி யிருக்கை) யாவது - ஸ்வவர்ணாஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களைப் பரார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்ட்டிக்கை யிஷ்டமாய் ஸ்வார்த்தபுத்த்யா வநிஷ்டமாயிருக்கை; பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்ட்டிக்கை யாவது -லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆந்ருசம்ஸ்ய

ஆ.—டம் ஆந்தரமான வுபாதேயத்தையவலம்பித்து மிருக்குமென்கிறார்—, அன்றியேதேஹகதமான வர்ணத்தையும் ததநுகுணாச்ரமத்தையும் பற்றுகையநிஷ்டம், ஸ்வரூபகத சேஷத்வவர்ணத்தையும் ததநுகுணப்ரபந்நாச்ரமத்தையும் பற்றுகையிஷ்டம்; போக்தாவாய்க்கொண்டு சேஷமாயிருக்கும் ஸ்வரூபமென்றிருக்கையநிஷ்டம், போக்யமாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரமாயிருக்கும் ஸ்வரூபமென்றிருக்கை யிஷ்டமென்று, வர்ணாச்ரமங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் இஷ்டாநிஷ்டங்களைவகைந்து மருளிச்செய்வர்.—, அன்றியே தர்சநதூஷணமாக வர்ணாச்ரம விபரீதம் செய்கை யவனுக்கநிஷ்டம், அது

பத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

ஜீ.—த்தாலே யநுஷ்ட்டிக்கை; இவ்வர்த்தத்தை[இனி யிவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ்ட்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக வாத்ருசம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்ட்டிக்கிறார்களத்தனை; இப்படி யநுஷ்ட்டியாதபோது பகவத்விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக் கநபிமதபூதருவன்; ஆகையால் யாதோராளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும் யாதோராளவாலே சிஷ்யபுத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண்டாம் அவ்வளவு மநுஷ்ட்டேய மென்றதாயிற்று; ப்ரவ்ருத்திதர்மம்தானே அபிஸந்த்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்திதர்மமான வோபாதி, இந்த நிவ்ருத்திதர்மமும் ப்ராப்யமாகக்கடவது; இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம் எம்பெருமானுடைய வநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக்கடவது;] என்று நிச்லோகத்திலே யிவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. இனி ஸ்வார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்ட்டிக்கையாவது – ஸ்வவர்ணஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவை யநுஷ்ட்டியாதொழியில் க்ருத்யாகரண ரூபபாபம்வருமென்று நினைத்தநுஷ்ட்டிக்கை.(இஷ்டாநிஷ்டங்களாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியிருக்கை) யாவது - "இச்சைஸ்வரூபம்" என்கிறபடியே விநியோகதசையில் சேஷியுடைய விச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தைவிநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகம் கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யிட்டிருய்த்தல் பாரதந்த்ர்யத்தை யிட்டெதிர்விழிகொடாதொழிதல் செய்கை யநிஷ்டமாயிருக்கை.—, அங்ஙனன்றிக்கே (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு ஸ்வவர்ணஸ்வாச்ரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம் தத்விருத்தங்களைச்செய்கை யநிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம் தத்விருத்தங்களைச்செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே யௌபாதிகமுமா யநித்யமுமான வர்ணாச்ரமங்களிலே யூற்றிருக்கையநிஷ்டம், நிருபாதிகநித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே யூற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச்சொல்லுகையன்றிக்கே அநிஷ்டம் வர்ணாச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும் இஷ்டமாத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றிங்ஙனேவிபஜித்து வர்ணாச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப் பார்க்கில் "శ్రుతిస్స్మృతిర్మమైవాజ్ఞా యస్తాముల్లఙ్ఘ్య వర్తతే । ఆజ్ఞాచ్ఛేదీ మమద్రోహీ మద్భక్తోఽపి న వైష్ణవః" "ச்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யவர்த்ததே| ஆஜ்ஞாச்சேதீமமத்ரோஹீ மத்பக்தோऽபிநவைஷ்ணவ:" என்றும் "అవిప్లవాయ ధర్మాణాం పాలనాయ కులస్య చ । సఙ్గ్రహాయ చ లోకస్య మర్యాదాస్థాపనాయ చ ॥ ప్రియాయ మమ విష్ణోశ్చ దేవదేవస్య శార్ఙ్గిణః । మనీషీ వైదికాచారం మనసాఽపి న లఙ్ఘయేత్ ॥ యథా హి వల్లభో రాజ్ఞో నదీం రాజ్ఞా ప్రవర్తితామ్ । లోకోపయోగినీం రమ్యాం బహుసస్యవివర్ధినీమ్ ॥ లఙ్ఘ

ஆ.—வாராதபடி தத்விபரீதம் செய்யாதொழிகை யவனுக்கிஷ்டம்; ஸ்வரூபவிருத்தங்களைச்செய்கை யவனுக்கநிஷ்டம், ஸ்வரூபாநுரூபமான வற்றைச்செய்கையவனுக்கிஷ்டமென்றும் யோஜிப்பர்கள்.

உஎக. இப்படி யவநுக்கிஷ்டமென்று விசிஷ்டவேஷாநுபந்திகளை விடில் பாபப்ரவ்ருத்திவாராதோவென்ன, மோக்ஷவிரோதியென்று புண்யம் செய்ய வுட்படவஞ்சுகிற விவ்வதிகாரி, நரகஹேதுவாய் ஸாமாந்யருமுட்படச் செய்யாதபாபத்தைச் செய்யானென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறேயென்கிறார்; த்யஜிக்கைக்கடியான ப்ரவ்ருத்திரூபத்வ மிரண்டுக்குமொத்தபின்பு எத்தைப்பண்ணுவானென்றபடி.

உஎக. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணானிறே.

ஜீ.—యః శూలమార్గో హేదనపేక్షో౽శాస్త్ర్యేతి। ఏవం విలజ్ఘ్య యః మర్త్యో మర్యాదాం వేదనిర్మితామ్॥ ప్రియో౽పి న ప్రియో౽సౌ మే మదాజ్ఞావ్యతివర్తనాత్। ఉపాయత్వగ్రహం తత్ర వర్జయేన్మనసా సుధీః" "அவிப்லவாயதர்மாணும் பாலநாயகுலஸ்யச | ஸங்க்ரஹாயசலோகஸ்ய மர்யாதாஸ்த்தாபநாயச|| ப்ரியாயமமவிஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்யசார்ங்கிண:| மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபிநலங்க்கயேத்|| யதாஹிவல்லபோராஜ்ஞோ நதீம்ராஜ்ஞாப்ரவர்த்திதாம்| லோகோபயோகிநீம்ரம்யாம் பஹுஸஸ்யவிவர்த்திநீம்|| லங்க்கயந் சூலமாரோஹேத நபேக்ஷோ௨பிதாம்ப்ரதி| ஏவம்விலங்க்கயந்மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம் || ப்ரியோ௨பிநப்ரியோ௨ஸௌமே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத் || உபாயத்வக்ரஹம்தத்ர வர்ஜயேந்மநஸாஸுதீ:" என்றும் ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமருளிச்செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது.

உஎக. இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதியென்னென்னில் ப்ரதமயோஜனையில் இப்படி வர்ணாச்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்திவிசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோகதசையிலாநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷயவிபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயுமுள்ளவற்றைச் செய்கையிஷ்டம் தத்விருத்தங்களான வக்ருத்யாதிகளைச்செய்கை யநிஷ்டமென்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (புண்யத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. த்விதீயயோஜனையில் இப்படி வர்ணாச்ரமவிருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையும் செய்கையநிஷ்டமென்றிவனுக்குச்சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்றுதுடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீயயோஜனையில் இப்படி வர்ணாச்ரமங்களிலூற்றமறுத்தால் அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புகுராதோவென்ன (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார். (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணானிறே) என்றது-பகவதநுக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷவிரோதியென்னுமத்தாலே புண்யம்செய்கைக்குட்படவஞ்சுகிற விவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச்செய்யாதபாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறேயென்கை.

ஆ.—உஅ௦. இவ்வதிகாரி வத்ஸலனானவனுக்கு மிடமற நியதனாயிருக்கு மென்கிறார் மேல், (இவன்) இத்யாதியால் புண்யபாபமிரண்டும் மோக்ஷ விரோதியென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரி, நாட்டார்ஸுகஹேதுவென்று ப்ர மிக்கும் புண்யத்தை அவர்கள் து:க்கஹேதுவென்று த்யஜிக்கும் பாப மென்று புறக்கணித்திருக்கும்; ஸாம்ஸாரிகபோகமெல்லாம் து:க்கமென் றேதோற்றினால் தத்ஸாதநமெல்லாம் பாபமென்றேதோற்றுமிறே. செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்ளு மாச்ரிதவத்ஸலனான அவன் ஆச்ரிதர் பக்க லொருபாபம் பெற்றானாகில், நங்குணத்துக் கிரைபெற்றோம், இது நம்புண் யமென்று பெரும்பேறுபெற்றானாயிருமாந்திருக்கும். இப்படி யாசைப்பட் டிடம்பார்த்துப் பேகணித்துப்போருகிறவனுக்கு துராசையே சேஷிக்கு மித்தனையல்லது, இத்தலையில் பாபரூபமான போக்யமொருக்காலும் கிடை யாது. இவனிடம் கொடுக்கிலிறே யவனாசை தீரப்பெறுவது.

உஅக. இப்படி ஸர்வஜ்ஞனுக்கு மிடங்கொடாமல் போருகிறவிவ்வதி காரிக்கு, மேலெழுந்தவை த்யஜிக்கையுட்பற்றினபற்றின் கார்யமாமித் தனையல்லது, பாபப்ரவ்ருத்திஹேதுவாகாதென்று ப்ராஸங்கிகத்தைத்

உஅ௦. இவன் புண்யத்தைப்பாபமென்றிருக்கும், அவன் பாபத்தைப்புண்யமென்றிருக்கும், அவனுக்கது கிடையாது, இவனது செய்யான்.

உஅக. கைங்கர்யம்தான் பக்திமூலமல்லாதபோது

ஜீ.—உஅ௦. இவன் புண்யத்துக்கஞ்சும்படியையும் வத்ஸலனான வீச்வர னுக்கு மிடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர் சிப்பிக்கிறார் மேல், (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. அதாவது, "తదా విద్వాన్ పుణ్యపాపే విధూయ । నిరఞ్జనః పరమం సామ్యముపైతి" "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய । நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி" என்கை யாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷவிரோதியென்றிருக்கு மிவ்வதி காரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தைப்பக வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா வநிஷ்டாவஹமாகையாலே, து:க்கஹே துவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும். ஆச்ரிதர் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதிமாத்ரவத்ஸலனான வீச்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொருபாபத்தைப் பண்ணிலும் அத்தைக்குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும். அவனப்படி யிருந்தானேயாகி லும் இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கை யாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு அது ஆசைப்பட்டுப்போ மித்தனையொழிய கிடையாதென்கை. ஆக கீழ் கர்த் தவ்யமாகச்சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலேயென்றும், கைங் கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதானின்னதென்றும், ததுபயமு மின் னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றும் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிகசங்கா பரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

உஅக. ஈத்ருசகைங்கர்யமிவனுக்கு ஏதேனு மொருவழியாலேயா கிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய வவச்யகரணீயத்வத்தை ய ருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைங்கர்யம்தான்) என்றுதுடங்கி (பக்திமூலமாய் வருகை)யாவது சேஷியுடைய முகமலர்த்திக்குறுப்பானவையே செய்து கொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷயப்ரேமமடியாக வருகை. (அல் லாதபோது பீதிமூலமாய்வருகை)யாவது அதன்றிக்கே யொழிந்தால்

ஆ.—தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யாந்வய மிவ்வதிகாரிக்கேதே னுமொருவழியாலேயாகிலு மவச்யம் வேணுமென்கிறார் (கைங்கர்யந்தான்) இத்யாதியால். அநிஷ்டத்யாகரூபமாயு மிஷ்டப்ரவ்ருத்திரூபமாயுமிருக் கிற ப்ரஸித்தகைங்கர்யம்தான் செய்தல்லது தரிக்கமாட்டாத பரமபக்தி மூலமாகச் செய்யாவிடிலும், "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" "அகிஞ்சித்கரஸ் யசேஷத்வாநுபபத்தி:" என்று சேஷவ்ருத்த்யந்வயமில்லாவிடில் சேஷத்வ மழியுமென்னும்பீதிமூலமாகவாகிலும் வருந்திச்செய்யவேணும். பக்தி மூலம்முக்க்யம், பீதிமூல மமுக்க்யம்.

உ௮உ. இப்படி யமுக்க்யமான பீதிமூல கைங்கர்யமுமில்லாதபோது உபாயோபேயாதிகாரத்திலும் தத்ததநிகாராநுரூபங்களான வுபாயோ பேயங்களிலும் தத்ததநுரூபபாரதந்த்ர்ய போக்யத்வாநுகுணமான வ்யவ ஸாய ப்ரீத்யந்வயமின்றிக்கே இழவாளனாயொழியும். அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ரூபமான கைங்கர்யமில்லாதபோது நிவ்ருத்த்யதிகாரோபாயங்களி லந்வய மின்றிக்கேயொழியும்; இஷ்டப்ரவ்ருத்திரூபகைங்கர்யமில்லாதபோதுப்ரவ் ருத்த்யதிகாரோபேயங்களி லந்வயமின்றிக்கே யொழியுமென்று வகைந்தரு ளிச்செய்வர்.—, அன்றியே ஸ்தோத்ராஞ்சலி ப்ரணாமாதி ப்ரவ்ருத்திரூப கைங்கர்யம்கௌணமாக வாகிலுமுண்டாகாதபோது கைங்கர்யம்செய்தே வருமதான வுபேயாதிகாரத்திலும் தந்நிமித்தமான வுபாயத்திலும் தது பயப்ரயோஜநமான வுபேயத்திலும் ஸ்வரூபஸ்த்திதிரூபாந்வயமின்றிக்கே ஸ்வரூபமழிந்தொழியுமென்று மருளிச்செய்வர். இத்தால் கைங்கர்யாநந் வயத்தில் அதிகாராந்வயமேபிடித்துக்குலையும், அதுகுலையாதபடி கைங் கர்யம் நிரந்தரம் செய்யவேணுமென்று கருத்து.

உ௮௩. ஏவம்விதகைங்கர்யத்தில் ஸாதநபுத்திநிகுலையவேணுமெ ன்கிறார் மேல், (கைங்கர்யந்தன்னை) இத்யாதியால். முக்க்யமாகவு மமுக்க்யமாகவும் அதிகர்த்தவ்யமான கைங்கர்யம்தன்னை, அல்பாநல்ப

பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

உ௮உ. அதுவு மில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோ பேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

உ௮௩. கைங்கர்யம்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே

ஜீ.—"அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" "அகிஞ்சித்கரஸ்யசேஷத்வாநுபபத் தி:"என்கிறபடியே சேஷத்வவ்ருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வஹாநிபிறக்கு மென்னும் பீதியடியாகவருகை. இதில் பக்திமூலமானதுவே முக்க்யம், ததலாபத்தில்பீதிமூலந்தானுகிலும் வேணுமென்றபடி.

உ௮உ. அதுதானுமில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார், (அதுவுமில்லாதபோது) என்றுதுடங்கி, அதாவது அமுக்க்யமான பீதிமூலகைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயிருந்துள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமானவுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ரு த்திஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந் வயமற்றுவிடுமென்கை.

உ௮௩. ஆக கீழிரண்டுவாக்யத்தாலும் கைங்கர்யாவச்யகர்த்தவ்யத் வமும் கைங்கர்யாபாவத்தில் வருமநர்த்தவிசேஷங்களும் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதநபுத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல், (கைங் கர்யம் தன்னை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படி யவச்யகரணீயமாகக்

ஆ.—போகமோக்ஷரூபமான தேதேனுமொரு பலத்துக்கு ஸாதநமாக்கி பிசக்காதே எல்லாபலமுமிதுவேயென்று குறிக்கொண்டு போரவேணும்.

உஅச. இதில் ஸாதநத்வப்ரதிபத்திகத்தமற ஸித்தஸாத்ய ப்ரதிபத்தியே பிறக்கவேணுமென்று இத்தை விசதீகரிக்கிறார்மேல், (அதாவது) இத்யாதியால். (ஸாதநமாக்காதேபலமாக்குகை)யாவது—தத்தேக ப்ரயோஜநனானதான் ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி மற்றொரு ப்ரயோஜநத்துக்குக் கையேலாதே, உன்னைக்கைங்கர்யங்கொண்டோமே இதுக்கு கைக்கூலிதரலாகாதோமேலும்கைங்கர்யம் கொள்ளும்படி யென்று பரிபூர்ணனானவன் குறைவாளனாய்க்கையேற்கும்படி கைங்கர்யம் பண்ணுகை.

உஅரு. அதுதன்னை விசதீகரிக்கிறார், (கொடுத்து) இத்யாதியால், அவனுக்குரிய வடியனாயவனாலே ப்ரேரிதனாயவனுக்குக்கைங்கர்யம்செய்து அவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொள்ளாதே "இன்றுவந்து" இத்யாதிப்படியே யவன் தன்னைக் கைங்கர்யம்கொண்டதுக்கு மேன்மேலும் கைங்கர்யம்பண்ணுகையாகிற கைக்கூலி யுடன்பட்டுக்கொடுக்கவேணும்.

பலமாக்கவேணும்,

உஅச. அதாவது-தான் கையேலாதே அவனைக்கையேற்கப் பண்ணுகை,

உஅரு. கொடுத்துக்கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்,

---

ஜீ.—கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணவேணுமென்கை.

உஅச. இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல், (அதாவது) என்றுதுடங்கி. (அதாவது) என்றது - இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவதென்றபடி; (தான் கையேலாதே யவனைக்கையேற்கப்பண்ணுகை) யாவது கைங்கர்யம்பண்ணுகிறதான் அதுக்கு பலமாகவவன் பக்கலிலேயொன்றை யர்த்தியாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகச் செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யம்கொள்ளுகிற வவனை "దాస్యమైశ్వర్యవాదేన జ్ఞాతీనాం..." "தாஸ்ஸர்வாச்சிரஸாதேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதிவைஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன் பூர்த்திபாராதே ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிகைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

உஅரு. இவ்வளவும்போராது, தான்கொடுத்தந்தை அவன்கொண்டத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல், (கொடுத்து) என்றுதுடங்கி, அதாவது "దేహి మే దదామి తే" "தேஹிமேததாமிதே" என்கிறபடியே தானவனுக்கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலே யொரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே "இன்றுவந்தித்தனையு மமுதுசெய்திடப்பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாகக்கொடுத்துப்பின்னுமாளும்செய்வன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளைப்போலே தான் ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படியிருந்துள்ளவற்றை தன்னபிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாநின்றுகொண்டு பின்னையுமடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலிகொடுக்கவேணுமென்கை.

ஆ.—உ௬௬. அநந்யப்ரயோஜநராய் கைங்கர்யம்செய்யிலாயிற்று ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்கிறார் மேல், (ஸ்ரீவிதுரரையும்) இத்யாதியால். க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகளையுபேக்ஷித்து இருந்தவிடம்தேடிவரும்படி அபிமதரான ஸ்ரீவிதுரரையும்; முடிக்குத்தெருத்தேடிவரும்படி பரிவரான ஸ்ரீமாலாகாரரையும், திருக்கைகளாலே ஸ்பர்சித்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற கூனியையும்போலே, அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரிக்கிலிறே ஸ்வப்ரயோஜநாந்வய யோக்யதையற்றஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவதென்கை.

உ௬௭. இதுதன்னை விசதமாக்குகிறார் மேல், (மடிதடவாத) இத்யாதியால். சோற்றையிட்டு மடியைப்பிடித்து முடிச்சராக்கையறுத்துக் கொள்ளுகையாகிற மடிதடவும் சோறன்றியே "విదురాన్నాని బుభుజే శుచీని గుణవన్తి చ" "விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநிகுணவந்திச" என்றநந்யப்ரயோஜநத்வ பக்திபரவசத்வரூப பாவநத்வ போக்யத்வங்கள், அவன் நாவிலும் நெஞ்சிலும் வேர்விழும்படி நல்லதோர்சோறான மடிதடவாதசோறிறே ஸ்ரீவிதுரரிட்டது; பூவில்சாபலத்தாலே முந்துற தன் தலையிலேவைத்து மோந்து சுருள் நாறப்பண்ணிக் கொடுக்கையாகிற சுருள் நாறுகிற பூவன்றியே "ప్రసాదపరమౌ నాథౌ మమ గేహముపాగతౌ । ధన్యోఽహమర్చయిష్యామీత్యాహ మాల్యోప జీవనః" "ப்ரஸாதபரமௌநாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ | தந்யோ஽ஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹமால்யோபஜீவந:" என்றநந்யப்ரயோஜநத்வகுணம் குன்றாதபடி மிக்கசீர்த்தொண்டரிட்டபூவான சுருள் நாறாதபூவிறே ஸ்ரீமாலாகாரரிட்டது; அநேகம் பொன்னேறக்கூட்டியும் சுண்ணாம்புத்

உ௬௬. ஸ்ரீ விதுரரையும் ஸ்ரீ மாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

உ௬௭. மடி தடவாதசோறும் சுருள்நாறாத பூவும் சுண்ணாம்பு

ஜீ.—உ௬௬. இப்படி யநந்யப்ரயோஜநனாய் கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்று ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஸ்ரீவிதுரரையும்) என்றுதுடங்கி.

உ௬௭. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்கரித்தப்ரகாரந் தன்னை யருளிச்செய்கிறார், (மடிதடவாத) என்றுதுடங்கி. (மடிதடவாதசோறாவது) - முந்துறவாதரத்தோடேயிட்டுப்பின்னை யிதுக்குக்காசுதரலாகாதோவென்று மடிச்சீரைசோதிக்கைக்காக மடியைப்பிடித்துத் தடவி உண்டவன் நெஞ்சுளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரிடும் சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவன் நெஞ்சுகக்கும்படி அநந்ய ப்ரயோஜநமானசோறு; இப்படி யிருந்துள்ளசோறிறே "భుక్తవత్సు ద్విజాగ్ర్యేషు నిషణ్ణః పరమాసనే । విదురాన్నాని బుభుజే శుచీని గుణవన్తి చ" "புக்தவத்ஸு த்விஜாக்ர்யேஷு நிஷண்ண:பரமாஸநே | விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநிகுணவந்திச" என்று பாவநத்த்வ போக்யத்த்வ·ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுரனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருள்நாறாதபூ) வாவது - அக்நிஸ்பர்சமுண்டானால் சுருள்நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருள்நாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வபரிமளயுக்தமாக இடும் புஷ்பம்; இப்படி யிருந்துள்ளபூவிறே "ప్రసాదపరమౌ నాథౌ మమ గేహముపాగతౌ । ధన్యోఽహమర్చయిష్యామీత్యాహ మాల్యోపజీవనః" "ப்ரஸாதபரமௌநாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ | தந்யோ஽ஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹமால்யோபஜீவந:" என்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படி அத்யாதரத்துடனாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது. (சுண்ணாம்புபடாத[illegible])-

ஆ.—நிவலேதெறிக்கக்கெடும் சாந்துபோலன்றியே "సుగన్ధమేతద్రాజార్హం రుచిరం రుచిరాననే। ఆవయోర్గాత్రసదృశం దీయతామనులేపనమ్" "ஸுகந்த்தமேதத்ராஜார்ஹம்ருசிரம்ருசிராநநே| ஆவயோர்காத்ரஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்" என்றவனிரக்கும்படி யவன் வடிவழகுக்குத் தோற்றுச்சாற்றுகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்மரணலேசச்சுண்ணும்படாத பூசும்சாந்திறே ஸ்ரீகூனிகொடுத்தது. ஆக வநந்யப்ரயோஜநனுயே கைங்கர்யம் பண்ணவேணும் ப்ரயோஜநாந்தரலேசம் ஸ்பர்சிக்கில் அந்தக்கைங்கர்யமும் ததாச்ரய ஸ்வரூபமும் தூஷிதமாமென்றபடி.

உஅஅ. ஆக ஸதாசார்ய ப்ரஸாதவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகவருளிச்செய்த வஸ்தவ்யாதிசியமசரமமாகவெடுத்த வுபயவிதகைங்கர்யசோதநம்பண்ணி, கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான தசாசதுஷ்டயத்திலும் கைங்கர்யாச்ரய ஸ்வரூபவிரோதம்வாராதபடி பேணி வர்த்திக்கவேணுமென்கிறார் மேல், (கைங்கர்யதசைபோலே) இத்யாதியால். சரமபாவியான கைங்கர்யதசையிலே ஸ்வப்ரயோஜநாந்வயம் ஸ்பர்சியாதபடி பரைகப்ரயோஜநத்வவேஷசேஷத்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கினுப்போலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்பேயுண்டாயதில்வருகைக்கிட்ட படியொழுங்கானதசாவிசேஷங்களிலும் தத்தத்விரோதிவிசேஷங்கள் ஸ்பர்சியாதபடி பேணிக்கொண்டு, கைங்கர்யாச்ரய ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென்றருளிச்செய்து;

படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

உஅஅ. கைங்கர்யதசைபோலே முன்புள்ளதசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணும்.

ஜீ.—ஆயிரம்பொன்னழியக்கூட்டியும் சுண்ணும்புத்திவலேபடக்கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே "సుగన్ధమేతద్రాజార్హం రుచిరం రుచిరాననే। ఆవయోర్గాత్రసదృశం దీయతామనులేపనమ్" ஸுகந்த்தமேதத்ராஜார்ஹம் ருசிரம்ருசிராநநே | ஆவயோர்காத்ரஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்" என்றவனர்த்தித்த வநந்தரம் பூசும்சாந்தாம்படி கூனிகொடுத்தது. ஆக யிப்படி யநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்றுகைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்கை. ஆக இவ்வளவும் வஸ்தவ்யாதிகணையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்யத்தைச்சோதித்து, தாத்ருசகைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராயிற்று.

உஅஅ. இப்படி யநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்த்தையில் கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைங்கர்யதசைபோலே) என்றுதுடங்கி, (முன்புள்ளதசைகளிலும்) என்றது - கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

ஆ.—உஅகூ. அவைவெவைவென்னு மபேக்ஷையிலே ஸமுதாயமாக (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று ;

உகூ0. அவற்றைப் பிரித்தருளிச்செய்யவேணுமென்னு மபேக்ஷையிலே, அதாவது - ஸ்வரூபஜ்ஞாநதசையும் உபாயவரணதசையும் ப்ராப்ய ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்த ப்ராப்யாநுபவ தசையும் என்று நாலுபடியாயிருக்கு மென்கிறார்.

உகூக. அத்தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஜ்ஞாநதசையில்) இத்யாதியால். ப்ரணவார்த்தமான சேஷத்வ ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாகிற ஜ்ஞாநதசையில் ஜ்ஞாநியென்னுமஹங்காரம் மேலிடாதபடி "யானேயென்னை யறியகிலாதே" "அறிவொன்றுமில்லாத" இத்யாதிப்படியே ஸ்வரூபஜ்ஞாந மில்லாமையை முன்னிடும் ; சரமச்லோகார்த்தமான விதரோபாய த்யாகபூர்வக ஸித்தோபாய வரணதசையில் ஜ்ஞாநியென்னுமாகிஞ்சந்யம் நிறமிடும்படி "நோற்ற

உஅகூ. முன்பே நாலுதசையுண்டு.

உகூ0. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

உகூக. ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும். வரணதசையில் அபூர்த்தியைமுன்னிடும், ப்ராப்திதசையில்

ஜீ.—உஅகூ. முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

உகூ0. அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அதாவது) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாநதசை) யாவது ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம்பிறந்து செல்லுகிறதசை; (வரணதசை) யாவது-ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனைத்தனக்குபாயமாக வரிக்கிறதசை ; (ப்ராப்திதசை) யாவது - ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரித நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வவன்திருவடிகளை ப்ராபிக்கிறதசை ; (ப்ராப்யாநுபவதசை) யாவது - ப்ராப்யபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிறதசை. இவ்வநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம் ; ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்வஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது ; ஆகையாலே கைங்கர்யதசை சரமதசையாய் பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக்கிட்ட படியொழுங்காயிருக்கும்.

உகூக. இவ்வோதசைகளில்ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியைத் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (ஜ்ஞாநதசையில்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதசையிலஜ்ஞாநத்தைமுன்னிடுகை) யாவது -ஆசார்யன் மேல்மேல்தனக்கஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களில் தன்னுடையவஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை ; (வரணதசையி லபூர்த்தியை முன்னிடுகை) யாவது - "நோற்றநோன்பிலேன்" "నధర్మనిష్ఠోఽస్మి" "நதர்மநிஷ்டோ஽ஸ்மி" "నత్వర్మనైవకించిదస్యనఞ్చినోమి" "ஸத்கர்மநைவ கிலகிஞ்சநஸஞ்சிநோமி" இத்யாதியிற்படியே பேற்றுக்குஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிறவாகிஞ்சந்யத்தைப்புரஸ்கரிக்கை; (ப்ராப்திதசையிலார்த்தியை முன்னிடுகை) யாவது - பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றிராதே "வானுலகந்தெளிந்தே

ஆ.—நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" "நலந்தானொன்றுமிலேன் நல்லதோ
ரறம்செய்துமிலேன்." என்றித்யாதிப்படியே கிஞ்சித்காரலேசாபாவரூபை
யான வபூர்த்தியைமுன்னிடும்; ஸஹேதுக ஸம்ஸாரஸம்பந்தநிவ்ருத்தி
பூர்விகையான ப்ராப்திதசையில், பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றாறியிரா
தே "என்னாள்யானுன்னை யினிவந்துகூடுவனே" "என்ஞான்றுகூட்டுதியே"
என்றித்யாதிப்படியே விலம்பாஸஹத்வாதிசயாரதிரூபையானவார்த்தி
யைமுன்னிடும்; ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹங்கள் விட்டெரிக்க நித்யவிபூதியிலேநி
த்யமுக்தப்ராப்யமாய்க்கொண்டிருக்கிற பகவதநுபவதசையில் த்ருப்திபிற
வாதே "அடியேன்வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேனே" "அப்பொழு
தைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமே" என்றித்யாதிப்படியே தன்னுடைய
வநுபவாபிநிவேசத்தைமுன்னிடும்.

உகூஉ. இப்படி ஞாநித்வப்ரதிபத்த்யாதி விரோதிஸ்பர்சமறஸ்வ
ஜ்ஞாநபுரஸ்கரத்வாதிகளாலே தசாசதுஷ்கத்தில் ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாம்ப
டிபாகம்பிறக்கும்போது, அஜ்ஞாநாதிநாமகமின்னதென்கிறார் மேல் (அஜ்
ஞாநம்போவது) இத்யாதியால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநவிவனுடைய ஸ்
வரூபாதிஜ்ஞாநாபாவமாகிற வஜ்ஞாநம்மேலிடாமற்போவது, அஜ்ஞா
தஜ்ஞாபநம்பண்ணும் ஜ்ஞாநாதிகனான வாசார்யனுடைய ஸ்வாசார்யவிக
ஸிதநிர்மலஜ்ஞாநத்தாலே; அகிஞ்சித்கரனு யுபாயாதிகாரியான விவனு
டைய கிஞ்சித்காரலேசாபாவமாகிற வபூர்த்திபோவது, உபாயபூதனானவீச்
வரனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற நிரபேக்ஷபூர்த்தியாலே; பக
வத்ப்ராப்திவிலம்பாஸஹத்வத்தால்வருமார்த்திபோவது "அடியேற்காவா

ஆர்த்தியைமுன்னிடும், ப்ராப்யாநுபவதசையி லபிநி
வேசத்தைமுன்னிடும்.

உகூஉ. அஜ்ஞாநம்போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே;
அபூர்த்திபோவது ஈச்வரபூர்த்தியாலே;
ஆர்த்திபோவது அருளாலே;

ஜீ.—யென்றெய்துவது" "தரியேனினி" "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்ன
ங்குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியேவிலம்பாஸஹத்வநிபந்தநமான தன்னு
டைய க்லேசாதிசயத்தைத்தர்சிப்பிக்கை; (ப்ராப்யாநுபவதசையி லபி
நிவேசத்தை முன்னிடுகை) யாவது - பெருவிடாயனுக்குக்கொடுத்த தண்
ணீராராதாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மே
லும் தனக்குவிளைந்துசெல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்
கை. ஆக ஜ்ஞாநதசைமுதலான நாலுதசையிலும் ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வ
லமாக்குகையாவது- இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்றுகருத்து.

உகூஉ. இப்படி யிவனிவற்றைமுன்னிட்டால் இவனுக்கிவைசமிப்ப
தெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்; (அஜ்ஞாநம்போவது) என்
றுதுடங்கி. அதாவது தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தாதிகளில் இவனுக்குள்ள
வஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது அவற்றை யலகலகாகதர்சித்
து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணுகைக்கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்
தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தன
க்கில்லாமையாகிற வபூர்த்திசமிப்பது, இத்தலையிலுள்ளதொன்றையுமபே
க்ஷியாமல் கார்யம்செய்யு முபாயபூதனான ஈச்வரனுடைய ஸஹகாரிநை
ரபேக்ஷ்யமாகிறபூர்த்தியாலே; அவிலம்பேந திருவடிகளைப்ராபிக்கப்பெறு
மையாலுண்டான வார்த்திதீருவது, ஆர்த்திகண்டாலாற்றமாட்டாதே

ஆ,—வென்றிரங்கும்” “அருளாழியம்மானுடைய,” “பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே;” பகவத்ஸ்வரூபாதிகளில் மேன்மேலு மநுபுபூஷைவிளைக் கையாகிற வபிநிவேசம்போவது மேல்மேலுண்டாம் பகவதநுபவத்தாலே.

௨௯௩. அந்தவஜ்ஞாநாதிகாரணமின்னதென்கிறார் மேல் (அஜ்ஞாநத்துக்கடி) இத்யாதியால். ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற வஜ்ஞாநத்துக்கடி அநாத்யஜ்ஞாநக்ருதமான ஸ்வாபராதஸ்மரணம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிறவபூர்த்திக்கடி, ஸ்வகதததங்கீகாரஹேதுவில்லாமையை ஸ்மரிக்கையாகிற ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்திதசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கடி விலம்ப பகவத்ப்ராப்த்யலாபம்; ப்ராப்யாநுபவதசையில் முன்னிடுகிறவபிநிவேசத்துக்கடி ததப்ருத்தக்நிஹேதுவான வவன்வடிவழகு.

௨௯௪. சரமதசாத்வயத்திலுண்டா மார்த்த்யபிநிவேசமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியென்கிற நித்யாநுஸந்தேய ப்ரபந்தத்திலே, [ஸர்பாஸ்யகதமான மண்டூகம்போலவும், என்று தொடங்கி “திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்” என்று தடுத்தும்வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்திதலையெடுத்த] தளவாகவும்; [“செய்யவுடையும் திருமுகமும்செங்கனிவாயும்” என்கிறமுன்புற்றைறயழகை யநுபவித்து, என்று தொடங்கி “ வழுவிலாவடிமை

அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

௨௯௩. அஜ்ஞாநத்துக்கடி யபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி யலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி யழகு.

௨௯௪. ஆர்த்தியுமபிநிவேசமு மிருக்கும்படி

ஜீ,—அப்போதே காரியம்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரதுஃக்கஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடையக்ருபையாலே; அநுபவதசையிலநுக்ஷணம் பிறக்குமபிநிவேசமடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலேயென்கை.

௨௯௩. இவ்வஜ்ஞாநாதிசதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்றுதொடங்கி. அதாவது ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிறவஜ்ஞாநத்துக்குமூலம்-அநாதிகாலக்ருதாக்ருத்யகரணாக்ருத்யாகரணநிரூபமானவபராதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற வபூர்த்திக்குநிதானம்-பேற்றுக்கு ஹேதுவாகநினைக்கலாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்திதசையில் முன்னிடுகிற வார்த்திக்குஹேது ப்ராப்யவஸ்துவை சீக்ரமாகக்கிட்டப்பெறாமையாகிறவலாபம்; ப்ராப்யாநுபவதசையில் முன்னிடுகிற வபிநிவேசத்துக்குக்காரணம் அநுபவித்தவளவால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலுமாசைப்படப்பண்ணுமவன் வடிவழகென்கை.

௨௯௪. ஆர்த்த்யபிநிவேசமிருக்குப்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆர்த்தியு மபிநிவேசமுமிருக்கும்படி யர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று. [“இன்னின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று தொடங்கி “திருவாணைநின்னாணைகண்டாய்” என்றுதடுத்தும்வளைத்தும்பெறவேண்டும்படி பரமபக்திதலையெடுத்தது] என்னுமளவாக வார்த்தியிருக்கும்படியையும்; [“செய்யஉடையும்திருமுகமும் செங்கனிவாயுங்குழலுங்கண்டு” என்கிறபடியே முன்புற்றைபழகையநுபவித்து, என்றுதொடங்கி, தன்னைப் பெற்றப்ரீதியால் வந்தசெவ்வியையநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேச

ஆ.—செய்யவேண்டும்நாம்" என்கிற வபிநிவேசாதிசயத்தாலே நாநா தேஹங்களைப்பரிக்ரஹித்து அசேஷசேஷவ்ருத்திகளிலு மந்வயித்து] என்கிறதளவாகவும்கேட்டவர்களுக்கு ஆர்த்தயபிநிவேசம்பிறக்கும்படிவிவரித்துச்சொன்னோம்; அங்கே கண்டுகொள்வதென்கிறார்.

உகரு. ஆக கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான தசாசதுஷ்கமின்னதென்றும், தத்தத்தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளைமுன்னிடவே தத்தத்தசைகளில்ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்றும்; முன்னிடுமந்தவஜ்ஞாநாதிகளைப்போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவற்றுக்கடியபாராதாதிகளென்றும், தசாசதுஷ்கத்தில்வரும் ஸ்வரூபசோதநம்பண்ணி, இவ்வதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதஸ்வபாவமான விருத்தஸத்குணயோகத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல்(இவன்தனக்கு)இத்யாதியால்.பூர்வதசாவிசேஷங்களாலுஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனுனவிவன்தனக்குஸ்வரூபோஜ்ஜ்வலபரிபாக ஹேதுவான கீழ்ச்சொன்னநாலுதசைபோலே ததுஜ்ஜ்வலிதாகாரமான பரஸ்பரப்ரதியோகியான நாலுகுணமுண்டென்று.

உகசா. அவை யெவையென்னுமபேக்ஷையிலே யதார்த்தஜ்ஞாநமும் தத்வ துபாதேயமானவஜ்ஞாநமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான சக்தியும் ஸ்வரூபவிருத்தவிஷயாசக்தியுமாகிற விவையென்ன;

உகஎ. இவனுக்கிவை யஸாதாரணமாயுள்ளவையோவென்ன, அன்று (இவைதானவனுக்குமுண்டு) என்றும்;

அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

உகரு. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

உகசா. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்.

உகஎ. இதுதா னவனுக்குமுண்டு,

ஜீ.—மிருக்கும்படியையும் அந்தப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகவருளிச்செய்தாரிறே. ஆக கைங்கர்யதசைக்குமுன்னே நாலுதசையுண்டென்றும், அவைதானின்னதென்றும், அவ்வவதசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ்வவதசைகளில்ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப்போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதானங்களும் சொல்லிற்றாயிற்று.

உகரு. இந்த தசாசதுஷ்டயப்ரஸங்கத்திலே இவனுடையகுணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறார்மேல் (இவன்தனக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்குடலாகக் கீழ்ச்சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

உகசா. அவைதா னெவையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமுமஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்) என்றந்தகுணங்கள் தம்மை யருளிச்செயகிறார்.

உகஎ. இவனுடைய குணசதுஷ்டயம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதானவனுக்குமுண்டு) என்று. (அவன்) என்று கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டுவந்த வீச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது.

ஆ.—௨௬௮. எதுவிஷயமாக வுண்டாமென்ன, ஸர்வஜ்ஞனவனுடைய யுகபத்ஸர்வதர்சியான ஜ்ஞாநத்துக்குக்கூட நோக்கவேண்டுமிலக்கு, தோஷதுஷ்டனான இவனுடைய அநந்ததோஷதிரோஹிதமானகுணப்ரதிபாஸம்; ஸர்வஜ்ஞனுடைய வாத்ஸல்யகார்யமான வஜ்ஞாநத்துக்கு முழுவிலக்கு, ப்ரதிபாஸிக்கிற குணலவத்தையும் மறைத்து தானே ப்ரதிபாஸிக்கிற வக்ருத்யகரணாதிதோஷம்; ஸர்வசக்தியானவவனுடைய வகடிதகடநையான சக்திக்குநேரே யிலக்கு, ஸ்வரக்ஷணாந்வயமற்ற இவனுடைய வநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகரத்வமாகிறரக்ஷணம் ; ஸர்வசக்தியினசக்திக்கொன்றானவிலக்கு, ஆச்ரிததோஷபூயஸ்த்தைகண்டும் விடமாட்டாமையாகிற பரித்யாகமென்று அவனுடைய ஜ்ஞாநாதிவிஷயத்தை யருளிச்செய்து,

௨௬௯. இப்படி ஈச்வரன் இல்லாதகுணக்ரஹணம்பண்ணி உள்ள தோஷக்ரஹணம் பண்ணமாட்டாமல் அரியனசெய்து எளியனவிடாமல்

---

௨௬௮. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடையதோஷம், சக்திக்கிலக்கு இவனுடையரக்ஷணம், அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

௨௬௯. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்,

ஜீ.—௨௬௮. இப்படியிருந்துள்ள விருவருடையகுணங்களுக்கு விஷயங்களவையென்ன அவற்றைவிபஜித்தருளிச்செய்கிறார், (அவனுடைய) என்றுதுடங்கி. கீழெடுத்தவடைவிலன்றிக்கே ஈச்வரகுணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச்செய்தது, சேதநகுணவிஷயங்கள் சொல்லிமுடித்தால் அதின்மேலே ப்ராசங்கிகமாக நிஷித்தசாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கைக்காக (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கிவனுடைய குணம், என்றது-"యస్సర్వజ్ఞః" "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" என்றும் "సహస్రాంశుః" "ஸஹஸ்ராம்சு:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனவனுடைய திவ்யஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம், அத்வேஷாபிமுக்யம்துடங்கி இச்சேதநன்பக்கலுண்டான வாத்மகுணமென்கை; (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கிவனுடையதோஷம்) என்றது-"అవిజ్ఞాతా సహస్రాంశుః" "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:" என்றும் "అవిజ్ఞాతా హి భక్తానా మాగస్సు కమలేక్షణః। సదా జగత్సమస్తఞ్చ పశ్యన్నపి హృదిస్థితః" "அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:। ஸதா ஜகத்ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்த்தித:॥" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்குமவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனானவிவன்பண்ணுமக்ருத்யகரணாதிதோஷமென்கை; (சக்திக்கிலக்கிவனுடையரக்ஷணம்) என்றது-"పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే" "பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே" என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியானவவனுடைய வகடிதகடநாஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்குவிஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும்போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமானஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை ; (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது - அப்படி ஸர்வசக்தியானவவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக்கைவிடுகையென்கை.

௨௬௯. இப்படியீச்வரகுணவிஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார், (இவனுடைய) என்றுதுடங்கி.

ஆ.—மேல்விழும்படி அபிமதனான விவனுடைய ஆசார்யகடாக்ஷ விகஸித ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸாதாரணமானவிலக்கு, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகஸதாசார்யனுடையஜ்ஞாநபக்த்யாதிகுணம்; விகஸிதஜ்ஞாநனானவிவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமான வஜ்ஞாநத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான விலக்கு, ஆசார்யன்பக்கலில்லாததோஷப்ரதிபாஸம்; ஸ்வயத்நத்தி லசக்தனான விவனுடைய ஸத்தாப்ரயுக்தப்ராவண்யகார்யசக்திக்குச் சரமமான விலக்கு, ஸுலபனாய் நித்யசேஷியான ஸதாசார்யனுக்குப் பண்ணும் கைங்கர்யம்; கைங்கர்யசக்தியுக்தனான விவனுடைய ஸத்தாப்ரயுக்தாசக்திக்கு முற்படவிலக்கு, ஸ்வவிருத்தாக்ருத்யகரணநிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம், என்றிவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமுஜ்ஜீவிக்கைக்கும் ஸ்வரூபஹாநிவாராமைக்கும் அபேக்ஷிதமான குணவிசேஷங்களை யருளிச் செய்து,

௩௦௦. ஸ்வரூபஹாநி நிவர்த்தகாசக்தி ரூபகுணவிஷயமான நிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம்தான் விசிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவிரோதித்வேந நாலுவகையா யிருக்குமென்ன,

௩௦௧. அவையெவையென்னுமபேக்ஷயிலே நாகஹேதுவான சாஸ்த்ரநிஷித்தம் செய்கையாகிற வக்ருத்யகரணமும்; அக்ருத்யகரணத்தை

அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம், சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம்.

௩௦௦. நிஷித்தம்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

௩௦௧. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாக

ஜீ.—(இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக் காசார்யகுணம்) என்றது - இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான வாசார்யனுடையஸத்குண ஸமூஹமென்கை; (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்காசார்யதோஷம்) என்றது - இவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ளதோஷமென்கை; (சக்திக்கிலக்காசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது - இவன் ப்ரவ்ருத்திசக்திக்கு விஷயம் ஸ்வாசார்யனுக் குகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை; (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம்) என்றது - இவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தவிரோதிகளான சாஸ்த்ரநிஷித்தங்களினுடைய வநுஷ்ட்டாநமென்கை,

௩௦௦. இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச் செய்கிறார் (நிஷித்தம் தானும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தம்தானும் சதுர்விதமாயிருக்கு மென்கை.

௩௦௧. அந்நாலுபடியான வதுதானேதென்னு மபேக்ஷயிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமு மஸஹ்ய

ஆ.—பற்றவு மத்யந்தநிஷித்தமான பகவதபசாரமும், ஸம்ஸாரஹேது வானபாகவதாபசாரமும், தத்ததீயவிஷயியாய் ஸத்தாநாசகமான வஸஹ்யாபசாரமுமாகிற விவையென்றுத்தேசித்து,

௱௦௨. அவைவிலே விவரித்தருளுகிறார், (அக்ருத்யகரணமாவது) இத்யாதியால். சாஸ்த்ரநிஷித்தமான வக்ருத்யத்தைச்செய்கையாகிற வக்ருத்யகரணமாவது - ஸர்வரும் பகவச்சரீரபூதர் சரீரஹிம்ஸை, சரீரபர்யந்தமாய் அநர்த்தஹேதுவாமென்னுமறிவுமச்சமுமற்றுப் பண்ணுகிற தர்ஜநபர்த்ஸநப்ரஹாராதி பரஹிம்ஸை; பகவதேகஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்தமான தத்ததீயாந்யபரஸ்தோத்ரம்; நரகபீருக்களான ஸாமாந்யரும்செய்யாதே சுநோச்சிஷ்டகாகமாம்ஸபக்ஷணஸமமான பரதாரபரிக்ரஹம்; ஸ்மரணமேபிடித்து நரகஹேதுவாய் துர்வ்யஸநஸத்ருசமான பரத்ரவ்யாபஹாரம்; பூதங்கள் நெஞ்சுளுக்கும்படியான பூதாஹிதரூபாஸத்யகதநம்; க்ராமசூகரவ தபக்ஷ்யமேருசித்து சாஸ்த்ரநிஷித்தமாய் சிஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டமான ஜாத்யாதிதுஷ்டங்களைப் பக்ஷிக்கையாகிற வபக்ஷ்யபக்ஷணம் துடக்கமானஅஸேவ்யஸேவாதிகளென்கிறார்; க்ருத்யாகரணத்தை யிங்கெடாமைக்கடி த்யாகநிஷ்டனுன விவனுக்கு நியதஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு நிஷித்தமாகாமையால்.

வதாபசாரமு மஸஹ்யாபசாரமும்.

௱௦௨. அக்ருத்யகரணமாவது பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதாரபரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநமபக்ஷ்யபக்ஷணம் துடக்கமானவை.

ஜீ.—யாபசாரமும்) என்றவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

௱௦௨. இவற்றினுடைய வேஷம்தானேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இத்தையடைவே விவரிக்கிறார்; (அக்ருத்யகரண) மாவது என்றுதுடங்கி. (பரஹிம்ஸை)யாவது - "న హింస్యాత్ సర్వభూతాని" "நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி" என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை; (பரஸ்தோத்ர) மாவது - ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்தவிஷயங்களை ஸ்துதிக்கை; (பரதாரபரிக்ரஹ) மாவது-பிறர்க்கு அநந்யார்ஹமானஸ்த்ரீவிஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை; (பரத்ரவ்யாபஹார) மாவது-பிறருடைமையானவற்றை அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க ப்ரகாசமாகவாத லப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை; (அஸத்யகதந) மாவது - யதாத்ருஷ்டார்த்தவிஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச்சொல்லுகை; (அபக்ஷ்யபக்ஷண) மாவது -ஜாத்யாச்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க்கொண்டு தனக்குப்பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றைப்பக்ஷிக்கை; (துடக்கமானவை) என்றது-
" పరద్రవ్యేష్వభిధ్యానం మనసాఽనిష్టచిన్తనమ్ । వితథాభినివేశశ్చ త్రివిధం కర్మ మానసమ్ ॥
పారుష్యమనృతఞ్చైవ పైశున్యఞ్చాపి సర్వశః । అనిబద్ధప్రలాపశ్చ వాఙ్మయం స్యాచ్చతుర్విధమ్ ॥
అదత్తానాముపాదానం హింసా చైవావిధానతః । పరదారాపహారశ్చ శారీరం త్రివిధం స్మృతమ్ ॥ "
"பரத்ரவ்யேஷ்வபித்த்யாநம் மநஸாநிஷ்டசிந்தநம் । விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம்கர்மமாநஸம் ॥ பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைசுநஞ்சைவஸர்வச: । அநிபத்தப்ரலாபச்ச வாங்மயம்ஸ்யாச்சதுர்விதம் ॥ அதத்தாநாமுபாதாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத: । பரதாராபஹாரச்ச சாரீரம்த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதிகளாலே மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே.

ஆ.—௩௦௩. அக்ருத்ய கரணத்தைப்பற்றவும் அத்யந்த சிக்ஷித்த மானபகவதபசாரமாவது - 'అఙ్గాన్యన్యాదేవతాః' "அங்காந்யந்யாதேவதா:" என்று பகவத்விபூதிபூதரான தேவதாந்தரங்களோடொக்க "తమీశ్వరాణాం పరమంమహేశ్వరమ్" "தமீச்வராணாம்பரமம் மஹேச்வரம்" என்று அநந்யேச்வரனை ஸர்வேச்வரனை ஸமமென்று ப்ரமித்துநினைக்கையும்; "శరీరగ్రహణంవ్యాపిన్ ధర్మత్రాణాయకేవలమ్" "சரீரக்ரஹணம்வ்யாபிந் தர்மத்ராணாயகேவலம்" என்று தர்மத்ராணஹேதுவாக அஜஹத்ஸ்வபாவனாய்க் கொண்டு அவதரித்தராமக்ருஷ்ணாதியான முக்யாவதாரங்களில், கர்ப்பவாஸஜநநசோகமோஹாதி ஸகலஜநமோஹக ஸஜாதீயபாவநாசாதுரியையறியாமல் பாமரமநுஷ்யஸஜாதீயதா புத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகையும்; தர்சநதூஷணம் வரும்படிபண்ணுகிற வர்ணாச்ரமவிபரீதமான தத்ததீயார்ச்சநோபசாரமும்;—, அன்றியேப்ரபந்நாதிகாராநுகுணமாகஸ்வரூபகத வர்ணாச்ரமவிபரீதமான ஸ்வார்த்தஸ்வதந்த்ரபுத்த்யா பண்ணுமுபசாரமும்; தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவமானவர்ச்சாவதாரத்தில் மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸமமான வுபாதாநத்ரவ்ய நிருபணமும்; "కింతేననకృతంపాపం చోరేణాత్మాపహారిణా" "கிம்தேந நக்ருதம்பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸர்வபாபஸாதநஸ்வதந்த்ராபிமாநமாகிற வாத்மாபஹார

---

௩௦௩. பகவதபசாரமாவது தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபுத்தியும், வர்ணாச்ரம விபரீதமானவுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநநிருபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும்

ஜீ.—௩௦௩. அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார், (பகவதபசாரம்) என்றுதுடங்கி. (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கை) யாவது - "యేతుసామాన్యభావేన మన్యన్తేపురుషోత్తమమ్। తేవైపాషణ్డినోజ్ఞేయాః సర్వకర్మబహిష్కృతాః॥ యస్తునారాయణందేవం సామాన్యేనాభిమన్యతే। సయాతినరకంఘోరం యావచ్చన్ద్రదివాకరమ్" 'யேதுஸாமாந்யபாவேந மாந்யந்தே புருஷோத்தமம்।தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருதா:॥ யஸ்துநாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே। ஸயாதிநரகம்கோரம்யாவச்சந்த்ரதிவாகரம் என்று தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனைஸமபுத்திபண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, "అన్తఃప్రవిష్టశ్శాస్తాజనానాంసర్వాత్మా" "తమీశ్వరాణాంపరమంమహేశ్వరం" "నతత్సమశ్చాభ్యధికశ్చదృశ్యతే" "அந்த:ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா" "தமீச்வராணாம்பரமம்மஹேச்வரம்" 'நதத்ஸமச்சாப்யதிகச்சத்ருச்யதே' என்கிறபடியே ஸ்வேதரஸகலநியாமகனாய் ஸமாநாதிக ரஹிதனான வீச்வரனை, "అఙ్గాన్యన్యాదేవతాః" "அங்காந்யந்யாதேவதா:" என்று தச்சரீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளோடு ஸமபுத்திபண்ணுகை; (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதா புத்தி) யாவது - "అజోపిసన్నవ్యయాత్మా భూతానామీశ్వరోపిసన్। ప్రకృతింస్వామధిష్ఠాయ సమ్భవామ్యాత్మమాయయా" "அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபிஸந்। ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா" என்கிறபடியே அஜஹத்ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு துயரில்மலியுமனிசர் பிறவியிற்றோன்றி

ஆ.—மும்; அமுதுபடி சாத்துப்படிமுதலான பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும் துடக்கமான க்ரூரமானவிவை.

௩௦௪. இந்தபகவத்த்ரவ்யத்தைக்கையெழுந்து கூச்சமறத்தானபஹரிக்கையும், தானல்லாதாரைப்போலேயிருந்து அபஹரிக்கும்பாபிஷ்ட்டர்க்குக்கூட்டாய்நின்றுஸஹகரிக்கையும், முகம்மாறப்படுமந்தவபஹர்த்தாக்கள் பக்கலிலே அச்சமற்று யாசித்துப்பரிக்ரஹிக்கையும், அயாசிதமாகவந்ததேன்றால் கூசாமல் பரிக்ரஹிக்கையும்; செய்வார்செய்வதெல்லாமறிந்து தததநுரூபமாகத்தண்டிக்கவல்ல ஜ்ஞாநசக்த்யாதி பரிபூர்ணனான பகவானுக்கு,

துடக்கமானவை.

௩௦௪. பகவத்த்ரவியத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும், அவர்கள்பக்கலிலே யாசிதமாகவு மயாசிதமாகவும்பரிக்ரஹிக்கையும்பகவானுக்

ஜீ.—நிற்கிறநிலையறியாதேஅவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காகவவன்செய்துகாட்டின கர்ப்பவாஸஜநநசோகமோஹாதிகளையிட்டு கர்மவச்யரானமநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாகநினைக்கை; (வர்ணாச்ரமவிபரீதமானவுபசார)மாவது - ததாராதனதசையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்தவர்ணரானவர்கள் ஆராதித்தல் உத்தமாச்ரமிகள் முதலானோர் க்ருஹஸ்த்தவத் தாம்பூலநிவேதனாதிகளைப்பண்ணுதல் துடக்கமானவை;(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதானநிரூபண)மாவது- "தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே ஆச்ரிதர்க்கபிமதமான தேதேனுமொருத்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகவங்கீகரித்து, அதிலேஅப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதரத்தைப்பண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கிறவேதத்தை யறியாதே,மாத்ருயோநிபரீக்ஷகரைப்போலே இதின்னத்ரவ்யமன்றோவென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிரூபிக்கை;(ஆத்மாபஹார,மாவது) "యోఽన్యథాసన్తమాత్మాన మన్యథా ప్రతిపద్యతే । కిం తేన న కృతం పాపం చోరేణాత్మాపహారిణా" "யோऽந்யதாஸந்தமாத்மாநம் மந்யதாப்ரதிபத்யதே । கிந்தேநநக்ருதம்பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேகசேஷபூதமான வாத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி; (பகவத்த்ரவ்யாபஹார)மாவது - அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவாத லப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை; (துடக்கமானவை) என்றது-இன்னமிப்படிக்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில்சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையால் த்வாத்ரிம்ச தபசாராதிகளுமுண்டிறே.

௩௦௪. கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிறசங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கைமுதலானவையும் அவனுக்கநிஷ்டமாயிருக்குமென்கிறார், (பகவத்த்ரவ்யத்தை) என்றுதுடங்கி. (தானபஹரிக்கை, யாவது) நேரே தானே யிதுக்குக்கர்த்தாவாய்ச்செய்கை; (அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கை) யாவது - நாமபஹரிக்கிறோமில்லையிறேயென்றுநினைத்து அபஹர்த்தாக்களுக்கு அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை; (அவர்கள்பக்கல் யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கை) யாவது-நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக்கூட்டன்றேயென்றுநினைத்துத்தானவர்கள்பக்கலிலே சிலவற்றையபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை; (அயாசிதமாகப்பரிக்ரஹி

ஆ.—இவர்களிப்படியகர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்வதேயென்று திருவுள்ளம் புண்படும்படி அநிஷ்டமாயிருக்கு மென்கிறார்.

௧௦௫. பகவதபசாரபரிபாகமான பாகவதாபசாரமாவது - ஆச்ரயாசியான வஹங்காரமடியாகவும் அல்பாஸ்த்திரமாயும் துராசாவர்த்தகமான வர்த்தமடியாகவும் ஸஜ்ஜநஜுகுப்ஸிதவ்ய நரககாரணமான காமமடியாகவும் அஹங்காராதி நிவர்த்தகராய்க்கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிலைநிற்கப்பண்ணும்விரோதம்.

௧௦௬, ௧௦௭. உபயாபசார பராகாஷ்டையான வஸஹ்யாபசாரமாவது - அர்த்தாதிவிவாதமின்றிக்கே நிர்நிபந்தகமாக பகவத்பாகவதோத்கர்ஷம் கேட்கவும்காணவும் ஸஹியாமல் புடைத்துக்கொண்டுபடுகை; பக

கநிஷ்டமாயிருக்கும்.

௧௦௫. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும்விரோதம்.

௧௦௬. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தனமாக பகவத்பாகவதவிஷயமென்றால் அஸஹமானாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்பக்தாபசாரமும்.

௧௦௭. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய்

ஜீ.—க்கை) யாவது-காமபேக்ஷித்திலோமே யென்றுநினைத்து அவர்கள் தருமவற்றைவாங்குகை; (பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது இவையித்தனையு மிவனுடைய வுஜ்ஜீவனபரனாய் க்ருஷிபண்ணிப்போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக் கநபிமதமாயிருக்குமென்கை.

௧௦௫. அநந்தரம் பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார். (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது பரோத்கர்ஷம்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷபுத்திக்குமுதலான வஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தைப்புத்திபண்ணி இவர்களாசைப்பட்டதொன்றாகில் இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென்றிருக்கமாட்டாமல், அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும்விரோதமென்கை.

௧௦௬. அநந்தரமஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார், (அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி. அல்லாதவபசாரங்களிலும்காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே அஸஹ்யாபசாரமென்கிறது. "[illegible]" "பகவதஸஹநீயாகஸிரதஃ" என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது. (நிர்நிபந்தனமாக பகவத்பாகவதவிஷயமென்றா லஸஹமானனா யிருக்கை, யாவது) கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தனமாகவன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத்விஷயமும் பாகவதவிஷயமுமென்றால் காணக்கேட்கப்பொறாதபடியிருக்கை; (ஆசார்யாபசார) மாவது - அவனருளிச் செய்தவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவநுபதேசித்த மந்த்ரததர்த்தங்களை யல்பப்ரயோஜனங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கையும் தொடக்கமானவை; (தத்பக்தாபசார) மாவது-ஆசார்யபக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாதே யவர்கள் திறத்தில்பண்ணு மஸூயையு மவஜ்ஞையும் தொடக்கமானவை.

௧௦௭. இப்படி யக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையுமடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியாயிருக்குமென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார்மேல், இவை என்று

ஆ.—வத்பாகவதாபசாரவிசேஷமான வாசார்யவிஷயத்தில்பண்ணும்க்ருத
விபரீதாசரணாத்யசாரமும், தத்பக்தரானஸப்ரஹ்மசாரிகள்பக்கல்பண்ணும்
ஸமத்வபுத்த்யாத்யபசாரமு மாகிறவிவை ஸ்வரூபநாசகரமாய்க்கொண்டு
ஒன்றுக்கொன்றதிக்ரூரங்களுமாய், பகவதபசாரத்தைப்பற்றவும் நிஷித்தத
ங்களுமாய், ஸர்வவிரோதிநிவர்த்தகோபாயபூத வைமுக்யஹேதுத்வே
நோபாயவிரோதிகளுமாய், ப்ராப்திப்ரதிபந்தகத்வேநோபேய விரோதிக
ளுமாய், ஸ்வரூபநாசகமாயிருக்குமென்கிறார். ஆக அசக்திக்கிலக்கான
பாஹ்யாப்யந்தரவிரோதிகளான நிஷித்தவிசேஷம் விவரிக்கப்பட்டது.

உபாயவிரோதிகளுமாய்

ஜீ.—துடங்கி, (ஒன்றுக்கொன்றுக்ரூரங்களாகை) யாவது-அக்ருத்யகரண
த்தில் பகவதபசாரம்க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாய்,
அதுதன்னிலு மஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை; இதுக்கடிபூர்வங்க
ளில்காட்டி லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை;
அக்ருத்யகரணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியானசீற்றமிறே; அவ்வளவ
ன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்காத்மாவாய் அதின்ஸத்தையே பிடித்துநோக்கிக்
கொண்டுபோரும் தன்திறத்திலபசாரத்தால்வரும்சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றி
றே "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ" "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ" என்கிறபடியே தனக்குயிராக
நினைத்திருக்கும் பாகவதவிஷயங்களில் அஹங்காராதிகளடியாகப் பண்
ணுமபசாரத்தால் வரும்சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தந
மாகத்தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார்பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவஜ்ஞாப
கனாய் உபயாபிமதனான வாசார்யன்பக்கலிலேயாதல் மூவருக்குமபிமதரான
தத்பக்தர்பக்கலிலேயாதல்செய்யுமபசாரத்தால் வரும்சீற்றம்; ஆகையா
லொன்றுக்கொன்றுக்ரூரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்திலே பகவதபசா
ராதிகளும் அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்கத் தனித்தனியிப்படி பிரித்துச்சொல்
லுகிறது இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிசேஷங்களைப்பற்றவிறே. (உபாயவி
ரோதிகளுமா யுபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கை, யாவது) இவ்வாத்மாவினு
டைய வுஜ்ஜீவனத்திலொருப்பட்டு மேல்மேலும்க்ருஷிபண்ணுகைக்குறுப்
பான வெம்பெருமானுடையக்ருபைக்கும், எப்போதுமிவனுக்கு ப்ராப்யமா
யிருந்துள்ள வவனுடையமுகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயிருக்கை; [இர
க்கமுபாயம் இனிமையுபேயமென்னக்கடவதிறே]; ஆகையாலிவ்வக்ருத்ய
கரணாதிகள் நீரிலேநெருப்பெழுமாபோலே அவன்திருவுள்ளத்திலே நிக்ர
ஹத்தைக்கிளப்பி, அவனுடையக்ருபையுமுகப்பு மிவன்பக்கலறும்படிபண்
ணுகையாலே அவற்றையுபாயோபேய விரோதிகளென்னத்தட்டில்லை. (த
னக்குத்தான்தேடும்நன்மை) என்றுதுடங்கி நமச்சப்தார்த்தத்தை விஸ்
தரேணப்ரதிபாதிக்கையாலும், (உகந்தருளினநிலங்களி லாதராதிசயமும்)
என்றுகந்தருளின நிலப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத்கைங்கர்யமும்)
என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதி
பாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயணபதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்;
மங்களாசாஸநப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்யமாசார்ய கைங்கர்யமும் பக
வத்கைங்கர்யமும்) என்றுதுடங்கி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம்நிறம்பெறு
வது) என்னுமளவாகவும் சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும்;
நிஷித்தசாதுர்வித்யப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாகமீளவும் நமச்சப்
தார்த்தத்தைப்பேசுகையாலும், இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தமருளிச்

ஆ.—ஆக இப்ரகரணத்தால் ப்ரபந்நதிநசர்யாநுசந்தாநாநுஷ்டாநவிவரணமும், அநுஸந்தாத்ருகுணவ்ருத்த்யநுகுணாநுஷ்டாநசரமகைங்கர்யசோதநமும், தத்பூர்வதசாவிசேஷோஜ்ஜ்வல ஸ்வரூபதத்குணவிசேஷமும், ததிதரகுணவிஷய நிஷித்தவிசேஷதோஷமும்சொல்லப்பட்டது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் மூன்றாவதான
அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும்.

ஆறுப்ரகரணங்களில் மூன்றாவதான
அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீ.—செய்தாராயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால்கீழுக்தோபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப்பெறும்சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநாபேக்ஷிதங்களையும், ப்ராப்யாந்தரபரித்யாகஹேதுவான ஸ்வரூபநாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநுகூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனேஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும்,உபயரும் முன்னிடுமதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷங்களையும், உபேயதசையிலும் ப்ராப்திதசையிலு மிவன்சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வதோஷநிவ்ருத்தியும் பராநுபவவிரோதியாம்படியையும், தன்னால்வரும் நன்மையவனால்வரும்நன்மைக்கு முள்ளவாசியையும் ஈச்வரனேரக்ஷகன் தான் தனக்கு நாசகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான்நசிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவதவிரோதத்தைவிளைத்தும் இவன் ஸ்வரூபத்தைநசிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசாரக்ரௌர்யத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே பாகவதமாஹாத்ம்யத்தையும், இவன்திநசர்யையும், திநசர்யோக்தங்களுடைய ஸதாசார்யப்ரசாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக் கபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதியையும், தச்சரமோக்தகர்த்தவ்யரூபகைங்கர்யவேஷத்தையும் கைங்கர்யதத்பூர்வதசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷயவிபாகத்தையும், அதில்அசக்திவிஷய நிஷித்தசாதுர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமம்சொல்லப்பட்டது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் மூன்றாவதான
அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆ.—௩௦அ. உக்தநிகசார்யாநுஸந்த்தாகோபதேஷ்டாவனாஸதாசார்ய ஸ்வரூபசோதநம் பண்ணுகிறார்மேல்,(தான் ஹிதோபதேசம்) துடங்கி (ருசியாலேவருகையா ளவாக), சிஷ்யனுக்காசார்யாத்யபசாரம்போலே ஆசார்யனுக்கும் ஸ்வபரஸ்வரூபவிபர்யயஸ்மரணம் க்ரூரநிஷித்த்தமா யிருக்குமென்கிறார், (தான் ஹிதோபதேசம்) இத்யாதியால். ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரனாய்அநந்யப்ரயோஜநனாய் க்ருபாளுவாய் ஆப்ததமனான தான் ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமநியமம் தவறாதபடி ஸச்சிஷ்யஸ்வரூபஹிதமான ஸாரமந்த்ரார்த்தத்தைப்பேணி யுபதேசிக்கும்போது, மந்த்ரார்த்தங்களை ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரனா யுபதேசிக்கிற தன்னையும், ஸம்ஸாரநிர்வேதம்பிறந்துவந்துபதேசம்கேட்கிற சிஷ்யனையும், உபதேசாநுகுணபலத்தையு முள்ளபடி நினையாதே மாறாடிநினைக்கை. உபயஸ்வரூபநாசகரமா யிருக்கையாலே க்ரூரமுமாய், சிஷ்டகர்ஹிதமாகையாலே நிஷித்த்தமுமாயிருக்கும்.—, கீழ்ச்சொன்ன நிஷித்த்தவிஷயங்களைப்பற்றவும் அதிக்ரூரமான நிஷித்த்தமாயிருக்குமென்னவுமாம்; அதில் தான் நசிக்குமளவிறேயுள்ளது, இதிலுபயஸ்வரூபமும்நசிக்குமிறே.

௩௦௧. இத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல், (தன்னைமாறாடி)இத்யாதியால். உபதேஷ்டாவான தன்னை யதாக்ரமத்தை மாறாடிநினைக்கையாவது - தன்னை ஸ்வாசார்யசேஷமென்றுநினையாதே சேஷியானவாசார்ய

௩௦அ. தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது தன்னையும்சிஷ்யனையும் பலத்தையும்மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

௩௦௧. தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்ய

ஜீ.—௩௦அ. அநந்தரம்(தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) என்று துடங்கி (உகப்புமுபகாரஸ்ம்ருதியும்நடக்கவேணும்)என்னுமளவாகஇவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்னவர்த்தவிசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவானவாசார்யவிஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்யநுவர்த்தநப்ரகாரங்களைத்தர்சிப்பிக்கைக்காக,'ஸதாசார்யலக்ஷணம் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம் ததுபயருடையபரிமாற்றம் இவையிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அசக்திவிஷயமான நிஷித்த்தங்கள் சொன்னப்ரஸங்கத்திலே அவையெல்லாத்திலும் க்ரூரநிஷித்த்தம் பரோபதேசசமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென்றருளிச்செய்கிறார், (தான்ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யத்தாலே. அதாவது கீழ்ப்ரபந்தத்தில்சொல்லப்பட்ட வதிகாரிலக்ஷணங்க ளெல்லாத்தாலும் குறைவற்றிருந்துள்ளதான் உஜ்ஜீவிஷுக்களாய்வந்து தன்னையுபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்குஜ்ஜீவனஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை யுபதேசிக்கும்காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும் உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனையும்உபதேசபலத்தையும் விபரீதப்ரதிபத்திபண்ணுகை பூர்வோக்தநிஷித்தங்களில் காட்டில் க்ரூரநிஷித்தமென்கை. அவ்வோநிஷித்த்தங்க ளிவன்தனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே இவனுபதேசம்கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை யவற்றிலும்காட்டில் க்ரூரநிஷித்தமென்கிறது, (இருவருக்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத்தேடுகிறது.

௩௦௧. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடிநினைக்கையாவது எதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அவற்றையுபபாதிக்கிறார்(தன்னைமாறாடிநினைக்கை)யாவது-என்றுதுடங்கி, அதாவது உபதேஷ்டாவான தன்னை

ஆ.—னென்றுநினைக்கை; ச்ரோதாவான சிஷ்யனை யதாப்ரகாரம்மாறுடி நினைக்கையாவது - இவன் நம்மாசார்யனுக்கு சிஷ்யனென்றுநினையாதே ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனான தனக்கு சிஷ்யனாகநினைக்கை; உபதேசபலத்தை யதாப்ரகாரம் மாறுடிநினைக்கையாவது - நம்மாசார்யன் நமக்கு அந்தர்யாமியா யுபதேசிக்கிறவிதுக்கு ப்ரயோஜநம் நம்மாசார்யமங்கலாசாஸநத்துக்கதிகாரியா மிதுவென்றுள்ளபடி நினையாதே, நாமிவனுக்குபதேசிக்கில் சிறிதுத்ருஷ்டம்பெறலாமென்று த்யாஜ்யமான த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தைப்பலமாகநினைக்கையும்உபதேசித்துஜ்ஜீவிப்பிக்கிறான்ஸ்வாசார்யனென்றுநினையாதே நானுபதேசித்து இவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறேனென்று சிஷ்யனுடைய ஸ்வநிமித்தோஜ்ஜீவனத்தைப் பலமாகநினைக்கையும்; இவன் மங்கலாசாஸநயோக்யனாம்படி திருத்தும் நம்மாசார்யன் பகவத்கைங்கர்யம் பண்ணுகிறானென்றுநினையாதே, நாமிவனையங்குற்றைக் குறுப்பாக்கித்திருத்தவே பகவத்கைங்கர்யம் லபித்தோமாவுதோமென்று ஸ்வயத்நலப்ய பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பலமாகநினைக்கையும்; இவனுடன் ஸஹவஸிக்கும்படி நம்மாசார்யன் பண்ணினானென்றுநினையாதே, உபதேசிக்கவே நமக்கிவன் முன்னாய்ப்பின்னாய்த்திரியுமென்று ஸ்வப்ரயோஜந ஸஹவாஸத்தைப் பலமாகநினைக்கையு மாகிறவிவையாயிற்று ஆசார்யனுடைய க்ரூரநிஷித்தமானநினைவின் மாறுட்டமென்கிறார்.

னென்று நினைக்கை, சிஷ்யனை மாறுடி நினைக்கையாவது தனக்குசிஷ்யனென்று நினைக்கை, பலத்தை மாறுடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்டப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய வுஜ்ஜீவனத்தையும், பகவத்கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தையும், பலமாக நினைக்கை.

ஜீ.—யுள்ளபடிநினையாமல் (மாறுடிநினைக்கை) யாவது-உபதேசசமயத்தில் தன்னுடையவாசார்யனையே யிவனுக்குபதேஷ்டாவாகவும் தானங்குத்தைக்குக்காரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க அப்படிசெய்யாதே, ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனாயிருக்கிறதன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை; உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனையுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடிநினைக்கை) யாவது-தன்னோபாதி யிவனையும் தன்னுடையவாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாகப்ரதிபத்திபண்ணி யுபதேசிக்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாதே இவனைத்தனக்குச்சிஷ்யனென்றுநினைக்கை; உபதேசபலத்தை யுள்ளபடிநினையாதே (மாறுடிநினைக்கை, யாவது) பரோபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மாதிருந்தி "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்கலாசாஸநத்துக் காளாகவேணுமென்னு மிதுவேபலமாக வுபதேசியாதே, இவனால்வரு மர்த்தசிச்ருஷாரூபமான த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையாதல் சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற வுஜ்ஜீவனத்தையாதல், திருநந்தவனாதிகளைச் செய்கிறதிலும் காட்டிலோராத்மாவைத்திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்கையாலே இப்படியிருந்துள்ள பகவத்கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்நாள் தன் தனிமைதீரக்கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாகநினைக்கையென்றபடி.

ஆ.—௱௪௰. ஆகிலிவ்வாசார்ய னிவற்றை நினையாதிருக்கை அவர்ஜநீயமான விந்நாலுபலமும் தனக்கும்சிஷ்யனுக்கும் ஸித்திக்கிறபடியென்னென்றாசங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார் (சேஷபூதனை) இத்யாதியால் “𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌦𑍍𑌗𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍” “சரீரமர்த்தம்ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்று ஆத்மாத்மீயமடங்க ஆசார்யசேஷமென்றிருக்கும் ஸத்தாநிபந்தநசேஷமாய் நிலைநின்றசிஷ்யனுடைய மதீயத்வப்ரதிபத்தி கந்தமற்ற தெளிந்தநினைவாலே, பகவத்பாகவத கைங்கர்யார்த்தமான ப்ராப்த த்ருஷ்டபலம் தான் நினையாதிருக்கவே ஸித்திக்கும்; நமக்கெட்டுப்படாமலெதிர்மலைந்து அஸத்கல்பனானவிவனை நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணி வாழும்படியுஜ்ஜீவிப்பித்தானிம்மஹாநுபாவனிறே என்றுகௌரவித்துநினைக்கு மீச்வரன்நினைவாலே சிஷ்யனுடையவுஜ்ஜீவநம் குறைவறஸித்திக்கும்; இவனுக்கு பூர்வாசார்யர்களநுஸந்திக்கும் தாத்பர்யார்த்தங்களைப் பால்பாயவுபதேசித்துத்திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக்குப்ராப்தனாக்கிபகவத்கைங்கர்யமிவன் பண்ணப்பெறுவதேயென்றகவாயிலேநினைக்கும் ஸ்வாசார்யன்நினைவாலே பரமப்ராப்ய பகவத்கைங்கர்யமும் பழுதறஸித்திக்கும்; பகவத்க்ருபைக்குமெட்டுப்படாதே துஷ்டமனாய்ப்போந்தவென்னைக் கடாக்ஷித்து, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணி ‘செயல்நன்றாகத்திருத்தினவிந்தப்பூர்ணவிஷயமேயன்றோ நித்யஸேவ்யம்’ இவன் பாதச்சாயையாய் வர்த்திக்கவேணுமென்னும் சிஷ்யனுடையவுபகாரஸ்ம்ருதியாலே இவனோடுண்டான ஸஹவாஸபலம் தன்னடையேஸித்திக்கும். ஆகவாசார்யன் நினையாதிருக்க பலசதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர ஸ்வாசார்யப்ரதிபத்திவிசேஷங்களாலே ஸித்திக்கையாலே, சேஷித்வா

௱௪௰. நினையாதிருக்க இந்நாலுபலமும் ஸித்திக்கிறபடியென்னென்னில், சேஷபூதனானசிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம்ஸித்திக்கும். ஈச்வரன் நினைவாலே யுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத்

ஜீ.—௱௪௰. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க விந்நாலுபலமும்ஸித்திக்கிறபடிதானென் என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும்வழி யருளிச்செய்கிறார், (நினையாதிருக்க) என்று துடங்கி. (சேஷபூதனை சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம்ஸித்திக்கும்) என்றது - சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றநுஸந்தித்திருக்கையாலே, கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது சேஷத்வம்கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காக தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே அர்த்தசிச்ரூஷைகளாகிற த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்குமென்றபடி; (ஈச்வரன் நினைவாலே யுஜ்ஜீவநம்ஸித்திக்கும்) என்றது - எதிர்சூழல் புக்குத்திரிந்து தன் விசேஷகடாக்ஷங்களாலே யத்வேஷாதிகளையுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தையுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று மக்கரைப்படுத்தவேண்டுகிற வெம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்குமென்றபடி; (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது - இவன் ஹிதோபதேசம்பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி சேதநரைத்திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே இது பகவத்கைங்கர்யமன்றோ வென்றநுஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடையவாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான

ஆ.—பஹாரமும் ஸ்வாசார்யத்ரவ்யாபஹாரமும் க்ஷேத்ரப்ரயோஜநாகாங்க்ஷையும் ஸ்வப்ரபாவஸ்மரணமும் ஸ்வகர்த்ருத்வாரோபணதோஷமும் ஸ்வபூஜாபேக்ஷையுமாகிற தோஷவிஷயப்ரஸங்கம் வாராதென்றதாயிற்று. த்ருஷ்டப்ரயோஜன கைங்கர்யஸஹவாஸங்கள் சிஷ்யனாலும், உஜ்ஜீவநம்தன்னாலும்வரும்பலம், உஜ்ஜீவநம்போல் பகவத்கைங்கர்யமும் தன்னாலேசிஷ்யனுக்கு வரும்பலமென்று பிரித்துச்சொல்லவேண்டியதில்லை, உஜ்ஜீவநம் கைங்கர்யபர்யந்தமா யல்லதிராமையாலே.

ருகக. ஆகில் தன்சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்யமங்கலாசாஸநமாகிற ஸாக்ஷாத்பலமும், தனக்குபரமாப்ததமத்வமாகிறவாசார்யத்வமும்ஸித்தி க்கிறபடியென்னென்னில் என்கிறப்ரச்நத்துக்கு, நம்மாசார்யவிஷயமங்கலாசாஸநத்துக்கு இவனதிகாரியாகவேணு மென்னுமிரக்கமுடைய தன்னினைவாலே, சிஷ்யனுக்கு "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்னும் ப்ராப்யசரமமாய்க்கொண்டு ஸாக்ஷாத்பலமான மங்கலாசாஸநம்ஸித்திக்கும்; நம்மாலும் திருத்தவொண்ணாதவிவனைக்கைவிடாமல் திருத்தவல்லவனிவனன்றோ ஆப்ததமனான வாசார்யனென்றுநினைக்கு மீச்வரன்நினைவாலே தனக்காசார்யத்வம் ஸித்திக்குமென்றுத்தர மருளிச்செய்கிறார். இந்தநியதியென்? சிஷ்யனுக்குண்டாம் ஸாக்ஷாத்பலம் பரமாசார்யேச்வரர்களாலும், தனக்குண்டாமாசார்யத்வம் பரமாசார்யர்களாலும் ஸித்தித்தாலோவென்னில், ஸ்வாசார்யனாலே ஸித்திக்குமென்று நியதியொழியில் குருபரம்பரையாலே சிஷ்யபரம்பரைக்கும் நன்மையுண்டாமென்று நியதிபங்கமும், ஈச்வரனாலே ஸித்திக்குமென்றுநியதியொழியில் பரமாசார்ய சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்வாசார்யஸாஜாத்ய ஸ்வதஸ்ஸித்தாசார்யத்வஸாத்யத்வபுத்த்திரூப தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்கும்; தனக்குத்தேச்யன்ஸ்வாசார்யன் ஆசார்யனுக்குத்தேச்யன் பரமாசார்யன்; ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக ஸ்வாசார்யமங்கலாசாஸநம்பண்ணும், அநிஷ்டநிவ்ருத்யோகார்ஹ ஸித்த்யர்த்தமாக ஸ்வா

கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

ருகக. ஸாக்ஷாத்பலமு மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடியென்

ஜீ.—தனக்குபகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி; (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது-அநாதிகால மஹங்காரமமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயனாய்க்கிடந்த தன்னை நிர்ஹேதுகமாகவங்கீகரித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றிமங்கலாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹாநுபாவனன்றோ வென்கிறவுபகாரஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும்பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையாலவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி.

ருகக. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர ஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலேஸித்திக்கு மென்னுமிடமருளிச்செய்து; உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத்பலமாயுள்ளதும், உபதேஷ்டாவான வாசார்ய பாதந்த்ரனுக்கு உபதேசபாத்ரமானவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரச்நோத்தரரூபேண வருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்றுதுடங்கி. ஸாக்ஷாத்ப்பலமாவது - உபதேசபாத்ரமானவிவன் திருந்தி மங்கலாசாஸநத்துக்காளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கை) யாவது - உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவேபலமாக நினைத்துபதேசிக்கவே, அவ

ஆ.—சார்யார்ஹதமபரமாசார்யமங்கலாசாஸநம் பண்ணும்; பரமாசார்யர்க்கும் ஸ்வாசார்யபரமாசார்யர்களொழிந்த ஸ்வசிஷ்யப்ரசிஷ்யர்களளவில் ஸ்வாசார்யசிஷ்யத்வ ப்ரதிபத்தியொழிய ஆசார்யத்வ ப்ரதிபத்தி நடவாதிறே; சிஷ்யனுக்கும் ஸித்தாசார்யஸ்மரணமொழிய தத்ஸாத்யகத்வஸ்மரணம்கூடாது. ஆகநினைக்கைக்கு ப்ராப்தருமாய் சக்தருமாய் க்ருதஜ்ஞருமான வாசார்யேச்வரர்கள் நினைவாலே சிஷ்யாசார்யர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்பலாசார்யத்வ ஸித்தியுண்டாமென்னும் நியதியேவேணும்.

௩௧௨. இந்நினைவு மாறாட்டத்தில் உபயஸ்வரூபமு மழியுமென்கிறார்மேல், (இப்படியொழிய) இத்யாதியால். தான் முதலானவற்றையுள்ளபடி நினைத்து உபதேசிக்கிறவிந்தப்ரகாரமொழிய கீழ்ச்சொன்னபடியே மாறாடிநினைத்துபதேசிக்கில், ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரரான சிஷ்யாசார்யர்களிருவர்க்கும் ஆசார்யத்வசிஷ்யத்வரூப ஸ்வரூபஸத்பாவஸித்தியில்லை.

௩௧௩. உபதேசிக்கும்போது நியதமாகவேண்டுவ தின்னதென்கிறார் மேல், (ஆசார்யனுக்கு) இத்யாதியால். தத்வார்த்தோபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு தத்ஸார்த்தச்ரோதாவாய் வந்தாச்ரயித்த சிஷ்யன்பக்கல் சரமார்த்தாதிகாரியாய் இவனுஜ்ஜீவித்திடுகவென் றுபதேசிக்கும்க்ருபை

னென்னில், தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

௩௧௨. இப்படியொழியவுபதேசிக்கி லிருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை.

௩௧௩. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்

ஜீ.—னப்படி திருந்திமங்கலாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வ)மாவது- தன்னை யாசார்யபரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிறவிவன் தன்பக்கலுபதேசம் கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கை) யாவது - இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்திபண்ணாதே உள்ளபடி யநுஸந்தித் துபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனான விவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வ முண்டாகை.

௩௧௨. இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷித்தமாக வடியில்சொன்னவிப்ரதிபத்தியாலே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார், (இப்படியொழிய) என்று துடங்கி. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கிலொழிய ஈச்வரனிவனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமையாலே உபதேஷ்டாவுக்காசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை; அப்படி யதாப்ரதிபத்தியாலே இவனுபதேசியாதவளவில் உபதேசசுத்தி யில்லாமையாலே உபதேசபாத்ரமான வவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை யென்கை.

௩௧௩. ஆசார்யனுக்கிரண்டுகுணமவச்யம் வேணுமென்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸந்நனான சிஷ்யன்பக்கல் ஐயோவென்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பான வுபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னைக்கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரண

ஆ.—யும், தனக்குநியந்தாவான வாசார்யன்பக்கல் தத்ப்ரேரிதனாய்க்கொண்டே உபதேசிக்கையாகிற பாரதந்த்ர்யமும் அவச்யம்வேணுமென்கிறார்.

ருகச. இவையிரண்டின் பலத்தை யருளிச்செய்கிறார் உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்றுபதேசிக்கிறக்ருபையாலே தயநீயனான சிஷ்யனுடைய ஸ்வாஸாதாரணரூபம் சரமஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூப பலபர்யந்தமாகஸித்திக்கும்; ஸ்வாசார்யநித்ய பாரதந்த்ர்யத்தாலே ததநீநமான தன்ஸ்வரூபம் உபதேசகர்த்ருத்வம் தன்பக்கல்தட்டாதபடி யபங்குரமாகஸித்திக்கும். உபதேசப்ரேரகத்வேநவும் தத்ஸ்வகதத்வதூஷணபரிஹாரகத்வேநவு முபயமும் நியதமாகவேணுமென்றபடி.

ருகரு. ஏவம்குணவிசிஷ்டனாய்விசிஷ்டபரிக்ருஹீத மந்த்ரோபதேஷ்டாவானவனே முக்யனென்கிறார், (நேரே) இத்யாதியால். பாடேபக்கையின்றியே நேரேபரமாப்தனான ஸதாசார்யனென்பது "[Telugu-script quotation]" "ஸத்யஸ்ஸம்ஸாரதாரணம்" என்று ஸக்ருதுச்சாரணமாத்ரத்தாலே ஸத்யஸ்ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய் உபயரஹஸ்யமும்தன்பக்கலிலே யடங்கும்படி பெரியதாய் ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான குருபரம்பராபூர்வக த்வயமாகிற திருமந்த்ரத்தை, தத்தகநிஷ்டனாய்நினைவில் மாறாட்டமறவுபதேசித்தவனையென்கிறார்.—, ஸர்வஸங்க்ரஹமாய் எம்பெருமானே சிஷ்யனுமா

யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும்வேணும்.

ருகச. க்ருபையாலே சிஷ்யன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

ருகரு. நேரே யாசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான

ஜீ.—பூதனாகவநுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும் அவச்யமுண்டாகவேணுமென்கை.

ருகச. இவற்றால்பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார், (க்ருபையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது அப்படியவன் ஸ்வரூபம் திருத்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போருமிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம்ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியற்றுஸ்வாசார்யகரண பூதனாகத்தன்னையநுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் ததநீநனாய் வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம்ஸித்திக்குமென்கை. ஆகக்கீழ்ச்செய்ததாயற்றது. ஹிதோபதேசசமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்யவிஷயத்திலும் பலவிஷயத்திலுமுண்டாம் விப்ரதிபத்திகள்தானின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள் வந்து ஸித்திக்கும்வழியும், ஸாக்ஷாத்ப்பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திக்கும்வழியும், இப்படி யன்றியே விப்ரதிபத்யாவுபதேசிக்கில்உபயஸ்வரூபம் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனானவனுக் கவச்யாபேக்ஷிதகுணத்வயமும், ததுபயபலமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ருகரு. இப்படி உபதேசாநுகுணநியமங்களைத் தர்சிப்பித்தவநந்தரம் உபதேசிக்குமளவில் இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்பதென்கிறார்; (நேரே) என்றுதுடங்கி. (நேரேயாசார்யனென்பது) என்கிறது ஆசார்யத்வம் குறைவறவின்றியிருக்கச்செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரம்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்று சொல்லுவதென்றபடி; (ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தையுபதேசித்தவனை) என்றது - "[Telugu-script quotation]" "ஐஹலௌகிகமைச்வர்யம்" இத்யாதிப்படியே அகிலபலப்ரதமாயிருந்ததே யாகிலும் அந்ய

ஆ.—யாசார்யனுமாயுபதேசிக்கவேண்டும்படி பெருமையையுடைத்தாய் సంసారార్ణవతారకః" "ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:" என்றுஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய் ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டமுமான ப்ரதமாநுஸந்த்தேயமான திருமந்த்ரத்தை; ததநுஸந்த்தாகதத்பரனு யுபதேசித்தவனே நேரேயாசார்யனென்றும்; த்வயாநுகாரராகாரியாய் குர்வர்த்தப்ரகாசகமானபெருமையையுடையசரமமந்த்ரத்தை சரமாதிகாரியா யுபதேசிக்குமவனையேயப்படிச்சொல்லுகிறதென்று மருளிச்செய்வர்.

ரூகசு. ஒழிந்ததந்மந்த்ரோப தேஷ்டாக்களுக்கும்பூர்ணாசார்யத்வமில்லை யென்கிறார் மேல், (ஸம்ஸாரவர்த்தகம்) இத்யாதியால் ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமஹாமந்த்ரத்துக் கெதிர்த்தட்டாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமானஅவ்யாபகத்வாசிஷ்டபரிக்ருஹீதத்வாபூர்ணார்த்தத்வ விசிஷ்டங்களான பகவந்மந்த்ரங்களையுபதேசிக்கும் மந்த்ராந்தரநிஷ்ட்டரானவர்களுக்கு ஆசார்யத்வப்ரதீதியொழிய பூர்ணாசார்யத்வமில்லை.

பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை.

ரூகசு. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை.

ஜீ.—பலங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கேமோக்ஷபலத்திலேநோக்காயிருக்கையாலே, "సర్వవేదాన్తసారార్థ స్సంసారార్ణవతారకః । గతిరష్టాక్షరో నౄణా మపునర్భవకాఙ్క్షిణామ్" "ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்த ஸ்ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: | கதிரஷ்டாக்ஷரோந்ருணா மபுநர்ப்பவகாங்க்ஷிணாம்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய், அத ஏவ "మన్త్రాణాం పరమో మన్త్రో గుహ్యానాం గుహ్యముత్తమమ్ । పవిత్రం చ పవిత్రాణాం మూలమన్త్రస్సనాతనః" "மந்த்ராணாம்பரமோமந்த்ரோ குஹ்யாநாங்குஹ்யமுத்தமம் | பவித்ரஞ்சபவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந:" என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தானதிருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனையென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்யமசரமபதவிவரணமாய், சரமச்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில் பூர்வோத்தரவாக்ய விவரணமாயிருக்கையாலே, மற்றைரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதமரஹஸ்யமான வித்தோடகங்யமாயிருக்கையாலேஇத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை) என்கிறார்; ஆகையா லிதுரஹஸ்யத்ரயோபதேசத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

ரூகசு. பகவந்மந்த்ரங்களி லேதேனுமொன்றை யுபதேசித்தவர்களுக்குமாசார்யத்வமில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய்ப் பெருமையன்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள ததிதரபகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தியில்லையென்கை.

ஆ.—௱௧௭. பகவந்மந்த்ரங்களில் க்ஷுத்ரத்வஹேது வென்னதென்கிருர்மேல் விலக்ஷணபகவந்மந்த்ரங்களை ததிதரமந்த்ரவத்க்ஷுத்ர மென்கிறதுஇவனபிஸந்திக்கீடாகவவைகொடுக்கும்க்ஷுத்ரபலத்வாராவித்தனை.

௱௧௮. ஆத்மப்ரதிகூலரூபதுஃகாவஹமான வநாத்யவித்யாவசனுய், ஸ்வர்க்கநரகாதிகளிலேசுழன்றுதிரிகையாகிறஸம்ஸாரத்துக்குஅவிச்சேதகரத்வேந மஹாபலப்ரவர்த்தகங்க ளென்கிறது, அவைகொடுக்கும் ஸாம்ஸாரிகதுஃகப்ராய க்ஷுத்ரபலமென்னுமத்தாலே யத்தனை ஸம்ஸாரநிவர்த்தகபகவத்வாசகங்களா மத்தாலல்லதுபகவத்ப்ரதிபாதகத்வாதல்ல.

௱௧௯. இம்மந்த்ரங்களினுடைய ஸம்ஸாரவர்த்தகத்வ க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வமாகிறவிதுதான் ஸ்வாபாவிகமாய் வருகிறதல்ல; உபாதிப்ரயுக்தமாய்வந்ததத்தனை.

௱௨௦. அதெத்தாலேயென்னமந்த்ரஜபம்பண்ணுகிற சேதநருடைய ப்ரக்ருதிவச்யத்வநிபந்த்தநமாக தத்தத்க்ஷுத்ரபலங்களைப்பற்றின ஹீநருசியாலே தத்தத்க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வ மிவற்றுக்கு வருகையாலேயென்கிருர். இப்படிக்ஷுத்ரபலப்ரதமான மந்த்ராந்தரோபதேஷ்டாக்க ளல்லாத மஹாமந்த்ரோபதேஷ்டாவுக்கே யாயிற்று ஆசார்யத்வ பூர்த்தியென்றதாயிற்று. இவ்வாசார்யத்வம்தான் தானேயுபதேசிக்குமிடத்து நிஷ்க்ருஷ்டபகவத்ஸ்வரூபதர்மமாய், பரம்பரையாயுபதேசிக்குமிடத்து விலக்ஷணத்மவிசிஷ்டபகவத் ஸ்வரூபதர்மமுமா மென்றேகொள்ளவேணும்; பாரம்பர்யோபதேசத்திலும் இது நிஷ்க்ருஷ்டபகவத்ஸ்வரூப தர்மமென்னில் குருபரம்பராயாஃஸ்வரூபைக்யதோஷம் ப்ரசங்கிக்கும் இதுததநிஷ்ட்டித குருபரம்பரையின் ஸ்வரூபப்ராதாநகுணமென்னில் ஆத்மதர்மமென்றதாய் ஆசார்யவிஷயத்தில் ஆத்மபுத்திதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்; இது அதிஷ்ட்டாத்ருஸ்வரூபத்துக்கு மதிஷ்ட்டாநஸ்வரூபத்துக்கும் பொதுவென்னில்

௱௧௭. பகவந்மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறதுபலத்வாரா.
௱௧௮. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்க ளென்கிறதும் அத்தாலே.
௱௧௯. இதுதா னௌபாதிகம்.
௱௨௦. சேதநனுடைய

ஜீ.—௱௧௭. க்ஷுத்ரங்களென்பதுக்ஷுத்ர தேவதாமந்த்ரங்களையன்ரே, பகவந்மந்த்ரங்களை யிப்படிச்சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர், (பகவந்மந்த்ரங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது பரதேவதையான பகவத்விஷயமாகையாலேவந்தபெருமையையுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்க ளென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ரவித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிறவழியாலே.

௱௧௮. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்க ளென்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர், (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே. (அத்தாலே) என்றது-கீழ்ச்சொன்ன பந்த்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை.

௱௧௯. ஆனுலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர், (இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்று க்ஷுத்ரபல ப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; (ஔபாதிகம்) என்றது உபாதிப்ரயுக்தமாய் வந்த தித்தனையென்கை.

௱௨௦. அத்தையுபபாதிக்கிருர், (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று. அதாவது பகவந்மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ

ஆ.—ஈசேசிதவ்யோபயஸாதாரணமான வாசார்ய த்வித்வப்ரதிபத்திதோஷம்ப்ரஸங்கிக்கும், இத்தால் ஏகபதார்த்தத்விதியவ்யாவ்ருத்திபக்ஷையாம்; ஆகையால் பரம்பரையிலாசார்யத்வம் லோஹாகலவ்யாப்திவத்விசேஷ ஞதிஷ்டித்துவிபஜிக்க வொண்ணுமல் நிற்கிறபகவத்குணமென்றே கொள்ளவேணும். இப்படி முக்யமாகவதிஷ்டித்து நிற்கிறவாகாரத்தையிட்டு, “గురురేవ పరంబ్రహ్మ” “குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம” இத்யாதி ஸாமாநாதிகரண்ய ஜ்ஞாநம்பிறந்து ஆசார்யனே ஈச்வரனென்கிற வத்த்யவஸாயவிசேஷ ஜ்ஞாநம்பிறக்கத்தட்டில்லை. இப்படி யத்த்யவஸிக்கவே ஆசார்யனை யாத்மபுத்திபண்ணிவிக்கு மத்யதாஜ்ஞாநமும், குருபரம்பரையையில்லைசெய்யும் ஸ்வரூபைக்யப்ரமமும்புகுராது. ஆசார்யவிஷயத்தில் பகவத்ப்ரதிபத்திபண்ணும்சிஷ்யன்; ஸ்வவிஷயத்தில் ஸ்வாசார்யசேஷத்வ ப்ரதிபத்திபண்ணுமாசார்யன்; ஆசார்யவிஷயத்தில் பகவத்ப்ரதிபத்திபண்ணுமை சிஷ்யஜ்ஞாநத்தின்குறை; தன்னை ஸ்வாசார்யசேஷமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுமை யாசார்யஜ்ஞாநத்தின்குறை; இப்படி ப்ரதிபத்தித்வயத்தாலே சேஷியுமாய் சேஷமுமானவ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபவிசேஷத்தை விபரீதப்ரதிபத்தித்வயத்தாலே யொன்றிலேயொதுக்குகை யுபயஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக்கட்டும்; ஸ்வப்ரதிபத்தியாலும் தத்ப்ரதிபத்திநடக்கிலாயிற்று குருபரம்பரைக்யதோஷம் ப்ரஸங்கிப்பது; ஸ்வபரப்ரதிபத்திவிபாகமற ஏகப்ரதிபத்திநடப்பது ஸ்வதந்த்ரசேஷிக்கேயிறே; சிக்ஷிதனுனவிவனிப்படி அஹம்ஃஎன்னமாட்டானே; அப்படியன்றாகில் பழைய “దేవోఽహమ్” “தேவோஹம்” இத்யாதி ப்ரமவிசேஷமாய்த் தலைகட்டுமிறே: அந்தப்ரமமற்று ஸ்வாசார்யபாரதந்த்ரனாய் த்வயைகநிஷ்டனாய் பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே பூர்ணுசார்யனென்றதாயிற்று. இந்தவாசார்யத்வம்தான் ஸ்வாசார்யத்வம் பரமாசார்யத்வமென்றிரண்டு; அதில் ஸ்வாசார்யத்வம் ஸ்வதந்த்ராசார்யத்வம் பரதந்த்ராசார்யத்வமென்றிரண்டு; பரமாசார்யத்வமும் ஸாக்ஷாத்பரமாசார்யத்வம் பரம்பரையா பரமாசார்யத்வமென்றிரண்டு; இதில் ஸ்வாதந்த்ர்யாசார்யனுக்கு ஸ்வாசார்யஸத்பாவயோக்யதையுமில்லை, பரதந்த்ரஸ்வாசார்ய பரமாசார்யர்களுக்கேயாயிற்று ததுபயமுள்ளது. ஆக இப்ரகரணத்தாலே தத்த்வஜ்ஞாநோபதேஷ்டாவான ஸதாசார்யனுடைய ஸ்வரூபாதியதாஸ்மரணஸித்தமான வுபதேசசுத்தியும் உபதேச்ய சுத்திஸித்தமான பரமஹத்த்வமும் சொல்லப்பட்டது.

ருசியாலே வருகையாலே.

ஜீ.—சக்தியுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே இவற்றினுடைய க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதிவச்யனுனசேதநனுடைய க்ஷுத்ரபலருசியாலே வருகையாலேயென்கை. ஐச்வர்யகாமர்க்கு கோபாலமந்த்ராதிகளும் புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும் வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதிகளும் விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சநநாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய் இப்படிநியமேந க்ஷுத்ரபலங்களையேகொடுத்துப்போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக வவ்வோமந்த்ரங்களிவ்வோபலங்களைக் கொடுக்கக்கடவதென்று ஈச்வரன்நியமேந கல்பித்துவைக்கையிறே; அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக கல்பித்ததாகையாலே அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதிகமென்னலாமிறே.

ஆ.—௩௨௧. மேல்(சிஷ்யனென்பது)என்றுதுடங்கி(உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணு மளவாக) ஸச்சிஷ்யஸ்வரூபசோதநம்பண்ணுகிறார்; முதல் சிஷ்யசப்தத்துக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனென்பது) என்றித்யாதியால். உக்தலக்ஷணோபேத ஸதாசார்யஸேவைக்குத்தக்க ஸச்சிஷ்யனென்றுசொல்லலாவது, ஸ்வோத்தேச்யமான வாசார்யகைங்கர்யத்தையும், ஆசார்யோத்தேச்யமாய் வரும்தத்ததீயகைங்கர்யத்தையும்ஒழிந்து ஸ்வோத்தேச்யமாகப்பண்ணும்தத்ததீயசேஷவ்ருத்தமாகிறஸாத்யாந்தரத்தில் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; பலமான பகவத்விஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமான வாசார்யசுச்ரூஷையும்;—, அன்றியே ஸ்வரூபாநுரூபமான பலஸாதநங்களில் ச்ரோதுமிச்சையும்;—, அன்றியே பலமான வாசார்யப்ராப்திஸாதநமான பகவச்சுச்ரூஷையும்;—, அன்றியே ஆசார்யாச்ரயணரூபபலஸாதநபூதரான பாகவதசுச்ரூஷையும்;—அன்றியே ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற ஸாக்ஷாத்ப்பலவிசேஷமாய்க்கொண்டு ஸாதநமான வாசார்யவிக்ரஹசுச்ரூஷையுமென்று பலஸாதநசுச்ரூஷைக்குப் பலபடியாகவருளிச்செய்வர்; இந்த ஆசார்யகைங்கர்யலாபத்தில் வந்து தத்விரோதியான ஸம்ஸாரமடிச்சுட்டுமதிசயித்து வருமார்த்தியும்; ஆசார்யவிக்ரஹாநுபவகைங்கர்யம்

---

௩௨௧. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும், பலஸாதந சுச்ரூஷையும், ஆர்த்தியு மாதரமு மநஸூயையு

ஜீ.—௩௨௧. ஆக(தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது)என்றுதுடங்கி (ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்யஸ்வரூப சோதநம்பண்ணி, அநந்தரமதின்மேல்வந்தப்ராஸங்கிகசங்கைகளையும்பரிஹரித்தார்கீழ்; மேல் சிஷ்யஸ்வரூபசோதநம்பண்ணுகிறார், (சிஷ்யனென்பது) என்றுதுடங்கி. (சிஷ்யனென்பது) என்றது - உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே சிஷ்யனென்று முக்க்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி;(ஸாத்யாந்தரநிவ்ருத்தி) யாவது-ஸ்வரூபவிரோதியான வைச்வர்யகைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில்மறந்து மங்வயமற்றிருக்கை; ,அன்றிக்கே இவ்வாசார்யன் தன்னையொழிய வேறொருப்ராப்யவஸ்து அறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம்; (பலஸாதநசுச்ரூஷை) யாவது "గురుశుశ్రూషయావిద్యా" "குருசுச்ரூஷயாவித்யா" என்கிறபடியே ஆசார்யனைத்தான்பண்ணுகிற சுச்ரூஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம்பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக் குபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞாநமாகிற பலத்தினுடையஸித்திக்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள வாசார்யபரிசர்யை;—, அன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலுமுண்டான ச்ரோதுமிச்சையாகவுமாம்;—,அதவா ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசர்யையென்னவுமாம்; (ஆர்த்தி)யாவது "இருள்தருமாஞாலம்" என்கிறபடியே பிறந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான விவ்விபூதியினின்றும் கடுகப்போகப்பெறுமையாலேயுள்ளக்லேசம்;—, அன்றிக்கே ஆசார்யவிக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம்; (ஆதர) மாவது உத்தரோத்தரமநுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவத்குணாநுபவத்தில் மேன்மேலுமுண்டாகாநிற்கிற விருப்பம்;—, அன்றிக்கே (ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன்சோற்றைக்கண்டாப்போலே) ததநுபவகைங்கர்யங்களிலே மண்டிவிழும்படியான விருப்பமாகவுமாம்; (அநஸூயை) யாவது ஆசார்யன் பகவத்பாகவத வைபவங்களைப்பரக்க வுபபாதியாநின்றால் "ప్రవక్ష్యామ్యనసూయవే" "ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே"என்னும்படி யிதிலஸூயையற்றிருக்கை;—அன்றிக்கே

ஆ.—தந்நிரந்தரஸேவாயோக்ய ப்ராப்யபூமிகளில் கொழுந்துவிடுமாதரமும்; ஸப்ரஹ்மசாரிகள்பக்கல் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந மிகுக்கம்கண்டும் அவர்கள் பண்ணும்கைங்கர்யம்கண்டுமுண்டாமஸூயையு மென்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபஸத்குணஸம்பந்நனே.

௩௨௨. ஈத்ருசனான சிஷ்யனுக்குண்டாகவேண்டுமத்த்யவஸாயவிசேஷத்தையருளிச்செய்கிறார்மேல், (மந்த்ரம்) இத்யாதியால். "మన్తారం త్రాయత ఇతి" "மந்தாரம்த்ராயத இதி" என்றநுஸந்தாத்ருரக்ஷகமான திருமந்த்ரமும், தந்மந்த்ரப்ரதிபாத்யபலப்ரத பரதேவதையும், தத்ப்ரதத்தமான கைங்கர்யமஹாபலமும், விரோதிநிவ்ருத்திப்ராப்த்யநுபவ ப்ரீதிரூபங்களாயும் ஸர்வதேசகாலாவஸ்த்தாப்ரகாரரூபங்களாயும் வருகிற கைங்கர்யபலாநுபந்திகளும், தத்பலப்ரஸித்தஸாதநமும், புத்ரபச்வந்நாதிஸம்பதநுபவமாகிற வைஹிகபோகமாகிற விவையெல்லாம், உக்தலக்ஷணஸம்பந்நனான ஸதாசார்யனேயென்றத்த்யவஸித்திருப்பானொருவனிருக்கக்கடவன்ஸச்சிஷ்யனானவனுடையவனே.

௩௨௨. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமு மைஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே

ஜீ.—ஆசார்யனுடைய வுத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய வுத்கர்ஷத்தையும்கண்டால் அதிலஸூயையற்றிருக்கை யென்னவுமாம்; "అసూయా ప్రసవభూః" "அஸூயாப்ரஸவபூः" என்கிறவிதுக்கு ஹிதம்சொன்னவனுடைய வுத்கர்ஷமேயாயிற்றுப் பொறுததென்றிறே பூர்வர்களருளிச்செய்தது; பகவத்விஷயத்திலுட்பட வஸூயைபண்ணுகின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ; "ఇదం తు తే గుహ్యతమం ప్రవక్ష్యామ్యనసూయవే" "இதம்துதே குஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" என்றுனிறே; ஆகயிப்படியிருந்துள்ள ஸத்குணஸம்பந்நனாயிற்று நேரேசிஷ்யனென்பது.

௩௨௨. இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்திவிசேஷத்தை விதிக்கிறார்மேல், (మన్త్రమ్)(மந்த்ரம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "మన్తారం త్రాయత ఇతి మన్త్రః" "மந்தாரம்த்ராயத இதி மந்த்ரः" என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ருரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்யபரதேவதையும், தத்ப்ரஸாதலப்யமான கைங்கர்யரூபமஹாபலமும், ததநுபந்திகளான வவித்யாதிநிவ்ருத்திபூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிறவிவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ரதாரக்ருஹக்ஷேத்ர பச்வந்நாத்யநுபவரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிறவிவையெல்லாம், நமக்கு நம்முடைய வாசார்யனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவனென்கை. "గురురేవ పరం బ్రహ్మ గురురేవ పరా గతిః । గురురేవ పరా విద్యా గురురేవ పరాయణమ్ ॥ గురురేవ పరః కామో గురురేవ పరం ధనమ్ । యస్మాత్తదుపదేష్టాసౌ తస్మాద్గురుతరో గురుః" "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம குருரேவபராகதிः । குருரேவபரா வித்யா குருரேவபராயணம் ॥ குருரேவபரःகாமோ குருரேவபரம்தநம் । யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத்குருதரோகுருः" என்றும், "ఐహికాముష్మికం సర్వం సచాష్టాక్షరదో గురుః । ఇత్యేవం యేన మన్యన్తే త్యక్తవ్యాస్తే మనీషిభిః" "ஐஹிகாமுஷ்மிகம்ஸர்வம்ஸசாஷ்டாக்ஷரதோகுருः । இத்யேவம்யேநமந்

ஆ.—னென்கிறார். (மந்த்ரமும்-பலமும்) என்று ஸமாநாதிகரிக்கிறது ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதகவிஷயவிஷயிஸம்பந்தத்தைப்பற்ற.

௩௨௩. "మాతాపితా యువతయః" "மாதாபிதாயுவதய:" என்கிற வாசார்யஸமாச்ரயண சரமச்லோகத்திலே(எல்லாமாசார்யனே) என்றநுஸந்தித்திருக்கவேணுமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை உடையவர்க்கு பரமாசார்யரான வாளவந்தார் ஸ்வாநுஸந்த்தாநம்பண்ணிவிடாதே ஸாரஜ்ஞரெல்லாருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி யருளிச்செய்தார்; இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயிக்கவேண்டுவதில்லை யென்றுக்தார்த்தப்ரகாசகப்ரமாணம் காட்டுகிறார். ஆழ்வார் திருவடிகளே ப்ரியபரமும் ஹிதபரமும் அபிமதமும் ஸுககரமும் ஸ்ப்ருஹணீயமுமென்று ஐஹிகபோகமும், அநுக்தவாசகத்தாலே திருவடிகளேபலஸாதந ததநுபந்திகளென்னுமிடமும், ஸ்வகுலஸ்வாமித்வவாசகத்தாலே பரதேவதையென்னுமிடமும், ஸவிசேஷணதத்ப்ராணிவாசகத்தாலே மந்த்ரமென்னுமிடமும், அவதாரணத்தாலே அத்யவஸாயமும் இந்தச்லோகத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகப்ரகாசிக்கிறதிறே. "గురోర్నామ సదా జపేత్" "గురురేవ పరం బ్రహ్మ" "ఉపాయోపేయభావేన తమేవ శరణం వ్రజేత్" "గురురేవ పరం ధనమ్। గురురేవ పరః కామః" "గురుర్మాతా గురుః పితా" "குரோர்நாமஸதாஜபேத்" "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம" "உபாயோபேயபாவேந தமேவசரணம்வ்ரஜேத்" "குருரேவபரம்தநம் - குருரேவபர:காம:" "குருர்மாதாகுரு:பிதா" என்றித்யாதிகளிலுமிவ்வர்த்தம் ஸுப்ரஸித்தமிறே.

௩௨௪. இப்படியருளிச்செய்கைக்குக் காரணமின்னதென்கிறார் மேல் (எல்லாமாசார்யன்) என்கிறவிதுக்கடி அறியாதனவறிவித்த மஹோபகாரஸ்ம்ருதியென்றருளிச்செய்து;

யென்று நினைக்கக்கடவன்.

௩௨௩. "మాతాపితా యువతయః" "மாதாபிதாயுவதய:" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார்.

௩௨௪. இதுக்கடி யுபகாரஸ்ம்ருதி.

ஜீ.—"யத்தே த்யக்தவ்யாஸ்தேமநீஷிபி:" என்றுமிப்படிசாஸ்த்ரங்களில்சொல்லுகையாலே(நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

௩௨௩. இப்படி தாமருளிச்செய்த விவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக இது பரமாசார்யவசநஸித்தமு மென்றருளிச்செய்கிறார், (மாதா) என்றுதுடங்கி. அதாவது "మాతా పితా యువతయస్తనయా విభూతిః సర్వం యదేవ నియమేన మదన్వయానామ్" "மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூதி ஸ்ஸர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம்" என்று ஐஹிகபோகங்களையும் "సర్వమ్" "ஸர்வம்" என்று அநுக்தஸகலஸாதநத்தாலேமந்த்ரதேவதாபலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையு மாழ்வார்திருவடிகளே யென்றருளிச்செய்கையாலே, அந்தச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான வாளவந்தாரு மருளிச்செய்தாரென்கை.

௩௨௪. இப்படி யெல்லாமிவனேயென் றநுஸந்த்திக்கைக்கடி யேதென்னவருளிச்செய்கிறார், (இதுக்கடி வுபகாரஸ்ம்ருதி) என்று. அதாவது இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமுமென் றநுஸந்த்திக்கைக்கு ஹேது, நித்யஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய வநுபவத்துக்கர்ஹனாம்படி பண்ணின உபகாராநுஸந்த்தாநமென்கை.

ஆ.—௩௨௫. ப்ரதமசரமகாரண மின்னதென்கிறார்மேல்; அத்த்யவஸாய ஹேதுவான வுபகாரஸ்ம்ருதிக்குமுதலடி, தன்னை யிவ்வளவாக்கினவாசார் யன்பக்கல் அவன் பகவத்விஷயத்தை ''கையிற்கனியென்னக்காட்டி த்தந்த வுபகாரத்தையநுஸந்திக்கையாகிற க்ருதஜ்ஞதை; இந்தவுபகாரஸ்ம்ரு திக்குமுடிந்தநிலம் ஆசார்யப்ராப்திஹேதுவான ஈச்வரன்பக்கல் இவ்வா சார்யவிஷயத்தை யுபகரித்தமையை யநுஸந்திக்கையாகிற க்ருதஜ்ஞ தையென்கிறார். ப்ரதமோபகாரஸ்ம்ருதி உபகார்யவஸ்துவின் வைலக்ஷண் யத்தைப்பற்றிவரும் சரமோபகாரஸ்ம்ருதி யுபகார்யவஸ்துவின் கௌரவத் தைப்பற்றிவரும்; முந்துறவீச்வரவைலக்ஷண்யம் ஆசார்யைகசேஷமாயிருக் கும், முடிவிலாசார்யகௌரவமும் தது பகாரேச்வரகௌரவமும் ஈச்வரைக சேஷமாயிருக்கும்.

௩௨௬. இவ்வளவாகசிஷ்யனுடையலக்ஷணத்த்யவஸாயவைலக்ஷண் யத்தை யருளிச்செய்து, மேல் (பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம்ஜீவித்த தளவாக) சிஷ்யாசார்யர்களுக்குண்டாம்ஸம்வ்ருத்த்யக்யோக்யவ்யாவ்ருத்திகளை யரு ளிச்செய்கிறார், (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) இத்யாதியால். ஸமீசீநலக்ஷண ஸம்பந்நராய் ப்ரியஹிதபரரான ஸச்சிஷ்யனும் ஸதாசார்யனும் தம்தாம் நிலைகுலைந்து அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் காதாசித்கமாக நடத்தக்கடவர்கள்.

௩௨௫. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருத ஜ்ஞதை; முடிந்தநில மீச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

௩௨௬. சிஷ்யனு மாசார்யனு மந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நட த்தக்கடவர்கள்.

ஜீ.—௩௨௫. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளைத் தர்சிப்பிக்கிறார், (உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு) என்றுதுடங்கி. இச்சேதநன் முந்துறவநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகமுகத்தாலே தன க்ககிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தினவாசார்யன் பண்ணினவுபகாரத்தையாகையாலே (உபகாரஸ்ம்ருதிக்குமுதலடி ஆசா ர்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது; க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதி யும் பர்யாயம்; ஆசார்யகௌரவம் நெஞ்சில்படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்துசேர்த்த வீச்வரன் பண்ணினக்ருஷி பரம்பரையைப் பின்னையநுஸந்திக்கையாலே(முடிந்தநில மீச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதியென்றபடி. இத்தால் பகவத்விஷயத்தையுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணினவுபகாரத்தை யநு ஸந்திக்கவிழிந்தால் அவனுடையவைபவம் நெஞ்சிலேயூற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிறவிஷயத்தைநாம்பெற்றதெம்பெருமானாலேயன்றோவென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டுமென்றதா யிற்று.

௩௨௬. இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக் கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (சிஷ்யனும் ஆசார்யனும்) என்று துடங்கி. (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகை) யாவது - சிஷ்ய னாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், (நடத்தக்கட வர்கள்) என்றது - இதினுடைய வவச்யகரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

ஆ.—௩௨௭. அதில்ப்ரியைகபரனான சிஷ்யன் சேஷியானவாசார்யனுக்கு நிஷ்களங்கஸ்வஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூபப்ரியத்தையே முடியநடத்தக்கடவன்; ஆசார்யனுக்கு ப்ராமாதிகஜ்ஞாநாநிஸ்க்காலித்யம்விக்ரஹாஸ்வாஸ்த்யமுமுண்டானபோது, எங்களாசார்யன் திருவுள்ளத்தில் திருமேனியில் நலக்கத்தைப்போக்கி யருளவேணுமென்று ஹிதைஷியான வீச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தைக்காதாசித்கமாக நடத்தக்கடவன். இனி ஹிதைகபரனானவாசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஹாநிவாராதபடி நியமித்து ஹிதத்தையேமுடிய நடத்தியும், இவனுக்கு தத்ததீயகைங்கர்யோபயோகியாமவை அதிஸங்குசிதமானபோது இவனுக்குசிதகைங்கர்யம் நடக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணுமென்றுஈச்வரனைக்கொண்டுப்ரியத்தைக்காதாசித்கமாகநடத்தியும், இப்படி சிஷ்யனைப்போலன்றியே ப்ரியஹிதங்களை மாறுடிநடத்தக்கடவனென்று.

௩௨௮. இவர்களுக்கு நிலைநின்றவேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல் சேஷபூதனான சிஷ்யன் சேஷியானவாசார்யனுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாநவிபாகமாகிறவுகப்பிலே நிரந்தரம் வேர்விழவூன்றிப்போரும்; ஹிதைஷியான

௩௨௭. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தைநடத்தக்கடவன், ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தைநடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்.

௩௨௮. சிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யனுஜ்

ஜீ.—௩௨௭. இருவருமிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (சிஷ்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யனாசார்யனுக்கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக வாசார்யமுகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப்போரக்கடவன்; மங்கலாசாஸநபரனாகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்திலொருகலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படியேதேனுமொன்றுவந்தகாலத்தில்இத்தைப்போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை; (ஆசார்யன் மாறுடி நடத்துகை) யாவது - ஹிதைகபரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநிவாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்க்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தாலே இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்தநாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணு மென்றர்த்தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

௩௨௮. இப்படி செய்துபோருமிடத்தில் இருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதாநமாயிருக்குமோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (சிஷ்யனுகப்பிலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே சேஷியான வாசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனை யிவன் ஸம்ஸாரா

ஆ.—வாசார்யன் நிர்மலஜ்ஞாநாத்யபிவ்ருத்தியாகிற ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநத்திலே நிரந்தரம் நிச்சலனாய் யூன்றிப்போரும்.

௩௨௯. இப்படி ஆசார்யப்ரியமே நடத்திப்போருகையாலே ப்ரியபரனான சிஷ்யன் ஹிதபரனான வாசார்யனுடைய தன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாபிவ்ருத்தி தர்சநத்தாலே அபிவ்ருத்தமாம் ஹர்ஷத்துக்கு நித்யவிஷயமாகையொழிய, அப்ரியகர தர்சநநிமித்த தோஷத்துக்கு காதாசித்கவிஷயமாகைக்கும் கிஞ்சிதவகாசமில்லை யென்கிறார்.

௩௩௦. காதாசித்கமாகவரும் சிக்ஷகாசார்யநிக்ரஹத்துக்கு சிக்ஷணீயனானவிவன் காதாசித்கமாக பாத்ரமாம்போது, அந்த ஹிதைஷியானவாசார்யநிக்ரஹம் ஸ்வரூபவிருத்தங்களைத் தூரந்து பேணிவர்த்திக்கும்படி பண்ணி ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஹிதரூபமாகையாலே, சிக்ஷகசிக்ஷணீயரானவிருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுகுணமான வுபாதேயம்.

ஜீவநத்திலே யூன்றிப்போரும்.

௩௨௯. ஆகையால் சிஷ்ய னாசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகை யொழிய ரோஷத்துக்கிலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

௩௩௦. நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்போது அதுஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

ஜீ.—துத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப்போருமென்கை. ஆகையால் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்றுகருத்து.

௩௨௯. கீழ்ச்சொன்னவற்றால் பலிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாகநடத்திப்போருகையாலே, சிஷ்யனானவிவன் ஆசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப்போருகையொழிய, அநிஷ்டகரணாதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலேயில்லையென்கை; (ஆகையாலே) என்று உகப்பிலே யூன்றிப்போருமென்று சொன்னதொன்றையு மநுவதிக்கிறதாகவுமாம்,

௩௩௦. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிறவனுக்கு எப்போதுமொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம்போது அந்தநிக்ரஹ மிரண்டுதலைக்கு மெங்ஙனேயாகக்கடவதென்னவருளிச்செய்கிறார், (நிக்ரஹத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக வாசார்யநிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம் தசையில், அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனானவிவனை யபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படிநம்மை நிக்ரஹிப்பதேயென்று இவன்நெஞ்சுளைதல் இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதே என்றாசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கையன்றிக்கே, நிக்ரஹவிஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்யமென்கை.

ஆ.—௩௩௧. இப்படி யுபாதேயமாயிருக்கும் நிக்ரஹமென்னு, தத்காரணமு முபாதேயமாயிருக்குமோவென்ன: ப்ரியபரனான சிஷ்யனுக்கு தச்சித்தகாலுஷ்யகர நிக்ரஹகாரணமான ஸ்வவ்ருத்தி நிக்ருதவர்த்தநம், ஸவாஸநமாக த்யாஜ்யமென்கிறார்.

௩௩௨. இப்படி நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யமென்று, ஹிதரூபநிக்ரஹம் த்யாஜ்யமாகாதென்கிறார் மேல்; ஹிதரூபமான நிக்ரஹம் தான் "கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு" என்று ப்ராப்யகோடிப்ரவிஷ்டமான பகவந்நிக்ரஹம்போலே ப்ரார்த்தநீயமாய்க்கொண்டு ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யாந்தர்கதமாய்க்கொண்டு உபாதேயமாயேயிருக்கும். ஆக ப்ரியபரனான சிஷ்யன் ஹிதபரனானவாசார்யனுடைய ஹர்ஷவர்த்தகனாய்க்கொண்டு நிக்ரஹஹேதுக்களை த்யஜித்தும் ஹிதரூபநிக்ரஹத்துக்கு நாம் போரக்கடவனென்றபடி.

௩௩௩. இப்படி ஹிதபரனானவாசார்யன் ப்ரியபரனான சிஷ்யனுடைய பாரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தை த்யாஜ்யோபாதேயங்களை ப்ரகாசிப்பித்து, த்யாகபரிக்ரஹ நிஷ்டையைப்பிறப்பித்து, தத்தத் ப்ராவண்யத்தை விளைப்பித்து, சிஷ்டாநுஷ்டாந விசேஷங்களைப் பிறப்பித்து ப்ராப்தி

---

௩௩௧. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

௩௩௨. நிக்ரஹம்தான் பகவந்நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்.

௩௩௩. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பேணக்

ஜீ.—௩௩௧. நிக்ரஹமுபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோவென்ன, (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார். அதாவது - நிக்ரஹமுபாதேயமென்று நினைத்து, மேலும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது; யாதொருகாரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமா போலே தன்விஷயத்தில் குளிர்ந்திருக்கிற வாசார்யஹ்ருதயத்தில் நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்தக்காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கை.

௩௩௨. கீழ்ச்சொன்ன வாசார்யநிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக வுபாதேயமாமளவன்றிக்கே இவனுக்குப்ராப்யகோடிகடிதமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (நிக்ரஹம்தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேணப் பண்ணுகிற நிக்ரஹம்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக்குறுப்பாகையாலே "கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு" "செய்யேற்றீவினை" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற பகவந்நிக்ரஹம்போலே புருஷார்த்தகோடியிலே யந்தர்ப்பூதமென்கை. [ஆசார்யனர்த்தகாமங்களிலே நசையற்றவனாகையாலே அவைஹேதுவாகப்பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை; இனியிவனுடைய ஹிதரூபமாகவெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்கதமாகக் கடவது] என்றிதுதன்னைமாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்தாரிறே.

௩௩௩. கீழ் இருவர்க்கும்ப்ராதாந்யக்ருத்யங்களாகச்சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங்களின்வேஷத்தை விசதமாகவருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது உஜ்ஜீவநபரனானவாசார்யன் உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸத்திபண்ணி உகப்பிலேயூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை, ப்ராமாதிகமாகவு மொருபழுது வாராதபடி ஏகா

ஆ.—பர்யந்தமாகப் பேணக்கடவன்; அஹங்காரவிஷய ப்ராவண்யவர்த்தகதேஹத்தைப் பேணக்கடவனல்லன் சேஷபூதனான சிஷ்யன் சேஷியானவாசார்யனுடைய சுபாச்ரயமான தேஹத்தை உசிதகைங்கர்யங்களாலேபரிவுடனவச்யம்கொத்தையறப் பேணக்கடவன். சேஷபூதனான தனக்கு ஸ்வரூபஹாநியாம்படி ஆசார்யன் ஸ்வரூபத்தைப்பேணக்கடவனல்லன். ஆகவாசார்யனுக்கு சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணத்திலொழிய தேஹரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை; சிஷ்யனுக்காசார்யன் தேஹரக்ஷணத்திலொழிய ஸ்வரூபரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லையென்கை.

௩௩௪. இப்படி யாசார்யன் சிஷ்யஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்ய னாசார்யதேஹத்தைப்பேணுகையுமாகிற மிரண்டும், சேஷசேஷிகளாய்க்கொண்டு சிஷ்யாசார்யர்களான விருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுரூபஸ்வரூபமுமாய், இவர்களால்பேணப்படும் சிஷ்யஸ்வரூபமும் ஆசார்யவிக்ரஹமும் பகவத்விக்ரஹமாகையாலே பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.—, அன்றியே சிஷ்யனுடையஸ்வரூபத்தை பகவத்மங்களாசாஸநத்துக்குறுப்பாம்படி பேணுகையும், ஆசார்யவிக்ரஹத்தை பகவத்குணாநுஸந்த்தாநாதி சக்தமாம்படி பேணுகையும், தத்கைங்கர்யமென்றுமருளிச்செய்வர்.

௩௩௫. இப்படி ஸ்வரூபரக்ஷகனான வாசார்யனுக்கு சிஷ்யன்செய்யுமதானஸ்வதேஹரக்ஷணத்தைத்தான்செய்கை, ஸ்வதேஹாபேக்ஷகனான

கடவன்; சிஷ்ய னாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

௩௩௪. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், பகவத்கைங்கர்யமுமா யிருக்கும்.

௩௩௫. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி;

ஜீ.—க்ரசித்தனாய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன். ப்ரியபரனான சிஷ்யன் தன்னுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூபரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற வாசார்யனுடைய திருமேனியை, உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாக்ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவனென்கை.

௩௩௪. இப்படி யிருவரு மிரண்டையும் பேணினால் இரண்டுதலைக்கும் பலிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யனால் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும், சிஷ்யனா லாசார்யனுடையதேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வாஸாதாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், "𑌅𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍" "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே அவனுக்குபோக்யமாகைக்கு யோக்யமாய் வைத்து அநாதிகாலமப்படிவிநியோகப்படப்பெறுமற்கிடந்த விவன்ஸ்வரூபம் தாத்ருசவிநியோகார்ஹமாகத்திருத்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், "நன்கெனுடலங்கைவிடான்" என்கிறபடியே அவனுக்குவிட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற வாசார்யவிக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும் பகவானுக்குமிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத்கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

௩௩௫. இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்கு தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்கு தன்னுடையஸ்வரூபரக்ஷணத்திலு மந்வயமுண்டானால் வருமதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

ஆ.—தன்னுடைய விரக்தஸ்வரூபஹாநி; விக்ரஹரக்ஷகனான சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன்ரக்ஷிக்குமதான ஸ்வாத்ம ஹிதரூபரக்ஷணம் தான்செய்கை, ஸ்வாத்மாபிமாநமற்றதன் பரதந்த்ரஸ்வரூபஹாநி.

௩௩௬. ஆத்மரக்ஷகனான வாசார்யன் சிஷ்யனுடைய வாத்மாவை ரக்ஷிக்குமிடத்து நான் ரக்ஷிக்கிறேனென்கிற வஹங்காரம் தந்நிரபிமாந ரக்ஷணவிரோதி; தேஹரக்ஷகனான சிஷ்யனுக்கு தச்சேஷமான ஸ்வத்ரவ்யம்கொண்டு ஆசார்யதேஹரக்ஷணம்பண்ணுமிடத்து ஸ்வத்ரவ்யங்கொண்டுபண்ணுகிறேனென்கிற மமகாரம் சேஷத்வாநுகுண ரக்ஷண விரோதி.

௩௩௭. ஸ்வாமியானவாசார்யன் தேஹதாரணப்ரதிபத்யா பண்ணும் மஜ்ஜநாப்யவஹாராதியான தன்னுடையதேஹரக்ஷணம், சிஷ்ய னென்னதென்னும் அபிமாநமற்று தன்னதான பரதந்த்ரசிஷ்யனுடைய பரி

சிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

௩௩௬. ஆசார்யனாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம்விரோதி.

௩௩௭. ஆசார்யன் தன்னுடையதேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

ஜீ.—(ஆசார்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி அதாவது தன்னுடையதேஹயாத்ரையில்தானுபேக்ஷகனாயிருக்க, சிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்குஸ்வரூபமென்று தன்னுடையதேஹத்தைப்பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடையதேஹத்தைத்தான் ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்குஆசார்யத்வமாகிறஸ்வரூபத்துக்குஹாநி; தானாசார்யன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன்ஸ்வரூபத்தை யவன்பேணிக்கொண்டுபோரக்கண்டிருக்கையொழிய, தான் தன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிறவிது சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிறஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால் மறந்தும் சிஷ்யனுக்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணமும் ஆசார்யனுக்கு தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாயிற்று.

௩௩௬. இனி ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான வாத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில் அவச்யம்பரிஹரணீயங்களானவிரோதிகளை யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்றுதுடங்கி அதாவது ஹிதபரனானவாசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்மரக்ஷணம்பண்ணுமிடத்தில், நான்ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேனென்கிற வஹங்காரம், ஆசார்யபரதந்த்ரமாகிற தன்னதிகாரவிரோதி; ப்ரியபரனான சிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே யாசார்யதேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோருகிறேனென்கிற மமகாரம், சரீரார்த்தப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்னதிகாரவிரோதியென்கை.

௩௩௭. ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷணதசையில் ப்ரதிபத்திவிசேஷங்களை வகுத்தருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஆசார்யன் தன்னுடையதேஹரக்ஷணம் தன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது- "శరీరమర్థం ప్రాణంచ సద్గురుభ్యో నివేదయేత్" "சரீரமர்த்தம் ப்ராணம்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" என்கிறபடியேசிஷ்யஸர்வஸ்வமும்

ஆ.—சுத்தவஸ்துவைக்கொண்டு கூசாமல்பண்ணக்கடவன்; அவனென்னதென்றபிமானிக்கும் ஹீநவஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவனல்லன். ஆசார்யனுக்கு ஸ்வம்மான சிஷ்யன் தேஹதாரண ப்ரதீத்யா புண்ணுக்குமருந்துபோலப்பண்ணும் ஸ்வதேஹரக்ஷணம், ஸ்வகீய மாசார்யஸ்வமென்னும் ப்ரதிபத்திமுற்றி மதீயத்வ ப்ரதிபத்திகந்தமற்றவாசார்யவஸ்துவான ஸ்வவஸ்துவைக்கொண்டு, அவனுடைமையைப்பாழே யிறைக்கிறேமென்னும் ப்ரதிபத்தியுடன்நிர்வேதித்தேபண்ணக்கடவன்; ஸ்வத்ரவ்யம்கொண்டு ஸ்வதேஹரக்ஷணம் பண்ணுகிறேமென்று ப்ரமிக்கக்கடவனல்லன்.

௩௩௮. அஹங்காரமமகாரகந்தஸ்பர்சம்பொறுதவாசார்யன், ததுபயதூஷிதனாய் நான் என் வஸ்துவைக்கொடுக்கிறேனென்று ப்ரமித்துக்கொடுக்கும் துரபிமாநசிஷ்யனுடைய வஸ்ப்ருச்யமான ஹீநவஸ்துவை மறந்தும்கொள்ளக்கடவனல்லன்; அம்ருதத்தே விஷத்தைக்கலப்பாரைப்போலே, துரபிமாநதூஷிதனானசிஷ்யன், ஸ்வாபிமாநோச்சிஷ்டநீச வஸ்துவை, ஹீநாபிமாநகந்தம்பொறுத ம்ருதுப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு லஜ்ஜாபயமின்றிக்கே கொடுக்கக்கடவனல்லன்.

சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

௩௩௮. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக்கொள்ளக் கடவனல்லன்; சிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக்கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

ஜீ.—அடியிலேஸமர்ப்பிதமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக வவன்காலோசிதமாக இஞ்சித்கரிக்குமிவற்றை அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்றேவாங்கி விநியோகம்கொள்ளக்கடவனென்கை; (சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணமாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது - தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்யசேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக விநியோகம் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விநியோகம் கொள்ளக்கடவனென்கை.

௩௩௮. ஆசார்யதேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால் சிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லா மங்குற்றையுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும் ஆசார்யனும் தாத்ருசவஸ்துவைவாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதாதூஷிதமானவஸ்துவை இருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்லரென்கிறார், (ஆசார்யன் சிஷ்யன்வஸ்துவை) என்றுதுடங்கி, (சிஷ்யன்வஸ்துவைக்கொள்ளக்கடவனல்லன்) என்றது - இவன் மதீயமென்றபிமானித்திருக்கும் வஸ்துவைமறந்து மங்கீகரிக்கக்கடவனல்லனென்கை, (சிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக்கொடுக்கக்கடவனல்லன்) என்றது - ஸ்வகீயமென்றபிமானித்திருக்கும் வஸ்துவை அஹங்காரமமகாரஸ்பர்சமுள்ளவை விஷமென்று வெருவியிருக்கும் ம்ருதுப்ரக்ருதியானவாசார்யனுக்கு விஷத்தையிடுமாபோலே ஸமர்ப்பிக்கக்கடவனல்லனென்கை.

ஆ.—௩௩௯. என்னதென்றபிமானிக்கும் சிஷ்யவஸ்துவை யுபேக்ஷியாதே சபலனாய் கூசாமல் கைக்கொள்ளில் உபயவிபூதிமானைப்பற்றின பூர்ணைச்வர்யமுடையதான், அல்பைச்வர்யமுமற்று மிடியனாம்; நித்யதரித்ரனான சிஷ்யன், ஸ்வகீயமாகச்சிலவற்றை யபிமானித்து ஸ்வாமியானவாசார்யனுக்கு நிர்ப்பயனாய்க்கொடுக்கில், ப்ரஹ்மஸ்வாபஹாரியான கோயில் கள்ளனாம்; ‘‘குருரேவபரம்ப்ரஹ்மா’’விறே.

௩௪௦. தம்தாம்ஸ்வரூபஹாநிகரமான கொள்கொடையுண்டாகில், சேஷசேஷிகளானசிஷ்யாசார்ய நித்யஸம்பந்தம் மீண்டுபொருந்த வொண்ணாதபடிகுலையும்;

௩௪௧. ஆசார்யஸ்வம்மானசிஷ்யன் ஸ்வகீயமென்பதொன்றில்லாத பெருமிடியனாகையாலே, ஸ்வாமியானவாசார்யனுக்கு ஒன்றையும் கொடான்; உபயவிபூத்யைச்வர்யவானான பூர்ணனாகையாலே ஆசார்

---

௩௩௯. கொள்ளில் மிடியனாம், கொடுக்கில் கள்ளனாம்.

௩௪௦. கொள்கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தம்குலையும்.

௩௪௧. இவன் மிடியனாகையாலே கொடான், அவன் பூர்ண

ஜீ.—௩௩௯. அப்படிகொள்ளுதல் கொடுத்தல் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (கொள்ளில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சிஷ்யன் என்னதென்றிருக்கும்வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபரநிர்வாஹகனாய்ப்போருகையாலே நமக்கென்னகுறையுண்டென்றிருக்கும் பூர்ணனானதான், தேஹயாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்திரனாய் விடும், என்னதென்றுபுத்திபண்ணி ஒன்றையாசார்யனுக்குக்கொடுக்கில் ‘‘ஶரீரமர்த²ம்’’ ‘‘சரீரமர்த்தம்’’ இத்யாதிப்படியே அடியிலேஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாயிருக்கிறவதிலே மதீயத்வபுத்திபண்ணுகையாலே ஆசார்யஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

௩௪௦. இவ்வளவேயன்று ஸம்பந்தஹாநியும் வருமென்கிறார், (கொள்கொடை) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், சேஷபூதனானசிஷ்யன் ‘‘ஶரீரமர்த²ம்’’ ‘‘சரீரமர்த்தம்’’ இத்யாதிப்படியே ஸர்வமுமங்குற்றையதென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படிஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியானவாசார்யனங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னதென்று அபிமானித்தவற்றை ஆசார்யன்ஸ்வீகரிக்கையும், இவனென்னதென்று அபிமானித்ததொன்றை யாசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடையுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூபஸம்பந்தம் குலைந்துவிடுமென்கை.

௩௪௧. இப்படி* தாரித்ர்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தம்குலைவதும் கொள்கொடைதானுண்டாகிலிறே, அதுதானவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக வருளிச்செய்கிறார், (இவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யனானவிவன் ஸகலமுமாசார்யஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை, என்றிருக்கும் மிடியனாகையாலே, நாமங்குற்றைக்கொன்றைக் கொடுக்கிறோமென்றுகொடான்; ஆசார்யனானவன் ஈச்வரன் ஸகலபரநிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்

---

* தாரித்ர்ய த்ரவ்யாபஹாரங்கள் என்று பாடாந்தரம்.

ஆ.—யன் இவன் அபிமாநதூஷிதமொன்றையும் கைக்கொள்ளான்; இப்படி கொள்கொடையில்லாமை யுபயஸ்வரூபஸித்தம்.

௩௪௨. இதுக்கு யோக்யதைதானுண்டாகிலிறே ஸம்பந்தம்குலைவது, என்று ஆதானதாநநிவர்த்தக பூர்த்திதாரித்ர்ய பலத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் நிரபேக்ஷனானவ்வாசார்யனுக்கு தந்நைரபேக்ஷ்யஹேதுவான பூர்த்தியாலே, ப்ராக்ருதப்ரயோஜநநிஸ்ப்ருஹத்வமே வேஷமான ஸ்வாஸாதாரணஸ்வரூப மபங்குரமாக ஜீவித்தது; ஸ்வகீயவஸ்துஸத்பாவப்ரதிபத்திலேசமற்றவிந்தசிஷ்யனுக்கு ஸ்வகீயபுத்திராஹித்யஹேதுவான ததீயபுத்த்யா வந்த மிடியாலே, ஸ்வகீயயோக்யதாகந்த்தமற்ற ததீயமான ஸ்வரூபம் நசியாமல் ஜீவித்தது.

௩௪௩. ஆக ஹிதப்ரியபரத்வாதிகளான சிஷ்யாசார்ய ஸாதாரணா ஸாதாரணவ்ருத்தி விசேஷங்களை யருளிச்செய்து, மேல்சிஷ்யஸாதாரணமான ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ஆனால் சிஷ்யனாசார்யனுக்கு) இத்யாதியால், இப்படி நித்யதரித்ரனானால் உபகாரஸ்ம்ருதிமானான சிஷ்யன்மஹோபகாரகனானவாசார்யனுக்கு ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாகப் பண்ணுமுபகார மேதேனு மொன்றுமில்லையோவென்னில்,

௩௪௪. ஸ்வரூபஜ்ஞானான சிஷ்யன் நினைவாலேயில்லை, க்ருதஜ்ஞனானவாசார்யன் நினைவாலேயுண்டு.

னாகையாலே கொள்ளான்.

௩௪௨. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம்ஜீவித்தது.

௩௪௩. ஆனால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப்பண்ணு முபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில்.

௩௪௪. ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு.

ஜீ.—இனி என்னகுறையுண்டென்றிருக்கும் பரிபூர்ணனா யிருக்கையாலே, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையுமங்கீகரியா னென்கை.

௩௪௨. இந்தப் பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவருக்கும் பலித்தவற்றை யருளிச்செய்கிறார், (அவனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யனுக்கு இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக்குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனானவிவனுக்கு ஸ்வகீயத்வபுத்த்யா ஒன்றையும்ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகலமும், ததீயத்வ ப்ரதிபத்திஸித்ததாரித்ர்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

௩௪௩. இனி சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகார மின்னதென்றருளிச்செய்வதாக தத்விஷயப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (ஆனால் சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகார மொன்றுமில்லையோவென்னில்) என்று அதாவது - இப்படிகொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதையில்லையாகிலும் உபகாரஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனானவாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னிலென்கை.

௩௪௪. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யன்நினைவாலே யுண்டு) என்று. அதாவது ஸ்வரூபஜ்ஞானான சிஷ்யன்நினைவால் ஒருக்காலுமொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபலஸந்துஷ்டனானவாசார்யன்நினைவாலே யுண்டென்கை.

ஆ,—௩௪௫. அவன் நினைவாலுண்டாமுபகாரமாவது திருமந்த்ரார்த்தமான ததீயசேஷத்வபர்யந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநம், ததநுரூபமாய் ச்லோகார்த்தமான உபாயவ்யவஸாயம், தத்ஸித்தமாய் த்வயார்த்தமான உபேயப்ரேமமும், இந்தவுபேயநிஷ்டராய் மந்த்ரத்ரயார்த்தாநுஸந்தாதாக்களான ச்ரேஷ்ட்ட நிர்மலஸமாசாரமானவிவை, இவன்செய்யுமுபகாரமாகவாசார்யன் நினைத்திருக்குமவை யென்கிறார்.

௩௪௬. இப்படி ப்ரவ்ருத்திரூபமான வுபகாரமேயல்ல, நிவ்ருத்திரூபமான வுபகாரமுமுண்டென்கிறார் மேல், (ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தம்) இத்யாதியால். தன்னநுஷ்டாநம் கண்டுகக்கும்பரமசேஷியானவாசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக, தத்ப்ரீதியே புருஷார்த்தமான விந்தசிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஹாநிபரிஹாரார்த்தமாக வவச்யம் தவிரவேண்டுவது; ப்ரதாநமான பகவத்ரவ்யத்தை நிர்ப்பயனுயபஹரிக்கையும், பெருமிடறுசெய்து விரும்பியமுது செய்யும் பகவத்போஜநத்தை மிடறுபிடித்துவிலக்குகையும், "గురోరవ జ్ఞామృత్యుః" "குரோரவஜ்ஞாம்ருத்யு:", என்று ஸ்வரூபத்தின் மிடற்றையுருக்கும் ம்ருத்யுவானகுருபரிபவமும், "మన్త్రావజ్ఞా దరిద్రతా" "மந்த்ராவஜ்ஞாதரித்ரதா", என்னும் ஜ்ஞாநாதிஸம்பத்தினடியற்ற மிடியையுண்டாக்குமதான மந்த்ரபரிபவமும், "స్యాదిక నరకం ఘోరమ్" "ஸ்யாதிநரகம்கோரம்", என்று கோரநரகபதநஹேதுவானதேவதாபரிபவமுமாகிற விவையாயிற்றென்றுத்தேசித்து;

௩௪௭. அத்தை விசதீகரிக்கிறார்மேல்; ரக்ஷித்ததகோட்யுக்தத்தைப் பற்றவும் கொடிதானபகவத்த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கை யாவது - தத்பரதந்த்ரனுய்வைத்து தத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளுகையும், தத

---

௩௪௫. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாயப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

௩௪௬. ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத்தவிரவேண்டுவது பகவத்த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும், பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையும், குருமந்த்ரதேவதாபரிபவமும்.

௩௪௭. பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும், பகவத்போஜநத்தைவிலக்குகையாவது

ஜீ,—௩௪௫. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதாவது) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாநவ்யவஸாய ப்ரேமசமாசாரங்க) ளாவன - ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், ததநுரூபங்களான வுபாயாத்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவைமூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யக்அநுஷ்டாநமும். இத்தால் திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாநவ்யவஸாயப்ரேமங்களையும், ததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையும் சொல்லுகிறது.

௩௪௬. ஆசார்யனுக் குகப்பாகவிவன்பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமா யிருக்கையாலே. ப்ரவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்தவநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாகவிவனுக்குத்தவிரவேண்டுவது) என்றுதுடங்கி. (பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

௩௪௭. இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களையடைவே விசதீகரிக்கிறார்மேல், (பகவத்ரவ்யாபஹார)மாவது என்று துடங்கி. (பகவத்த்ரவ்யமென்கிறது) "பிறர் நன்பொருள்" என்னும்படி ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வாத்மத்ரவ்யத்தை; (ஸ்வாதந்த்ர்ய)

ஆ,—நந்யார்ஹசேஷபூதனாய்வைத்து ததந்யசேஷமென்று ப்ரமிக்கையு
மாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமு மென்கிறார்;

"அஹம்" "அஹம்" என்றதைப்பற்றவுமினிதான பகவத்போஜநத்
தைக் கையைப்பிடித்து விலக்குகையாவது-தாத்வர்த்தஸித்தமானவந்த
ஸர்வரக்ஷகனுடைய நிருபாதிக ரக்ஷகத்வத்தை, ஸ்வரக்ஷணாந்வய ரூப
புறங்கையாலடித்து விலக்குகை; ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷகத்வமேயிறே ஜீவநம்;

௱௪௮. ரக்ஷணமேஜீவநமான வந்த ஸர்வரக்ஷகனுடைய ஸர்வவித
ரக்ஷணக்ரமம் அந்யர் ரக்ஷகரல்ல எம்பெருமானேரக்ஷகனென்று ப்ரதி
பாதிக்கிற ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற திவ்யப்ரபந்தத்திலே, [ஈச்வரன்
மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் "பின்னுநின்றடியேனுக்குற்
றாய் வளர்த்து" என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்
டுதான் முகம்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும், என்றுதுடங்கி, இவனெல்லா
ருக்கும் ரக்ஷகன்] என்கிறதளவாக ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொன்னோம், அங்கே

அவனுடையரக்ஷகத்வத்தைவிலக்குகை.

௱௪௮. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்தி
லேசொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்
தின்படி யநுஷ்டியாதொழிகையும், அநதிகாரிகளுக்
குபதேசிக்கையும். மந்த்ரபரிபவமாவது அர்த்தத்தில்

ஜீ.—மாவது - சேஷத்வைக நிருபணீயமானவற்றை தனக்குரித்தாக நினை
த்திருக்கை;(அந்யசேஷத்வ) மாவது-பகவதேகசேஷமானவற்றை ததிதர
சேஷமாக நினைத்திருக்கை; இதுதான் மாதாபித்ராதி தேவதாந்தரபர
யந்தமாயிருக்கும்; இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும்
மத்யமாக்ஷரத்தாலும் கழிக்கப்படுகிறவையிறே, இதுதன்னை "[illegible]
[illegible]" "கிம்தேந நக்ருதம்பாபம் சோரேணாத்மாபஹா
ரிணா" என்று ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே;

(பகவத்போஜநம்) இத்யாதி.—ரக்ஷணத்தை பகவத்போஜந
மென்கிறது ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் அவனுக்கு பசித்தவனுக்
கூண்போலே தாரகமாயிருக்கையாலே; "மண்ணும் விண்ணுமெல்லா
முடனுண்ட" என்கிறவிடத்தில் [ரக்ஷணமவனுக்கு தாரகமாயிருக்கை
யாலே "உண்ட" என்கிறது, இல்லையாகில் காக்குமென்ன வமையும்]
என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது; ஏவம்பூதமானவவனுடைய ரக்ஷ
கத்வத்தை விலக்குகையாவது - "அவ ரக்ஷணே" என்கிறதாதுவாலே
நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச்சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்கவிடமறும்
படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னைரக்ஷிக்கையிலே
ப்ரவ்ருத்தனாகை; இதுதான் பகவதேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமானநமஸ்
ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.

௱௪௮. அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமம்தானென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார், (அவனுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸர்வரக்ஷகனானவவ
னுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்நபரித்ராணமென்கிற ப்ரபந்தத்திலே
விசதமாகச்சொன்னோம் அங்கேகண்டுகொள்வதென்கை. அதிலே அவனை
யொழிந்தாரடங்கலும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்தவநந்த
ரம் [ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டவவஸ்தையிலும் "பின்னுநின்
றடியேனுக் குற்றாய்வளர்த்து" என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்
றுருக்கொண்டு தாய் முகங்காட்டி இன்சொல் சொல்லியும், என்றுதுடங்கி,

ஆ.—கண்டுகொள்வதென்கிறார். "గురురేవపరంబ్రహ్మ" "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம" என்கிற வஜ்ஞாநாந்த்தகாரநிரஸக குருவிஷயத்தில் பண்ணும்பரிபவமாவது - அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட தத்வ ரஹஸ்ய தாத்பர்யார்த்தத்தின்படியே ச்ரேஷ்ட்டஸமாசாரத்தை யநுஷ்ட்டியாதொழிகையும், கேட்டும் நாஸ்திகராய்துர்மாநிகளான வநதிகாரிகளுக்குத் தான் கேட்டதாத்பர்யார்த்தங்களைப் பாழ்ப்பிலேயுகுத்துபதேசிக்கையும்;

ஸதாசார்ய னுபதேசிக்கக்கேட்ட திருமந்த்ரபரிபவமாவது-ஔதார்ய நிபந்தநமான வதின் யதார்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும், துர்மாநித்வ நிபந்தநமான தத்விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்திபண்ணுகையும்;

திருமந்த்ர ப்ரதிபாத்ய தேவதாபரிபவமாவது - "தூமலர்தூவி" "வாயினால்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க" என்கிற அஞ்சலிஸ்துதிமநந ஸாதநமாய்க்கொண்டுவரும் தத்கைங்கர்யோபகரணமான அந்த கரணத்ரயத்தையும், ததிதரரை "நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் நீதியல்லாதன செய்தும்" இப்படி அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும்; "மால்கொண்டசிந்தையராய் சாத்தழும்பெழ நாரணனென்று

விஸ்ம்ருதியும், விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும். தேவதாபரிபவமாவது - கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

ஜீ.—இவனேயெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்] என்கிறதளவாக வவனுடையரக்ஷகத்வக்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே; (குருபரிபவம்) இத்யாதி (கேட்டவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்ட்டியாதொழிகை) யாவது-ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேயரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகாரரூபமான வநுஷ்ட்டாநத்தைப் பண்ணாதொழிகை; (அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கை) யாவது - தனக்குத்தஞ்சமாக வவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை நாஸ்திக்யாதிகளாலே இதுக்கதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்கு க்க்யாதிலாபாதிகளை நச்சியுபதேசிக்கை;

(மந்த்ரபரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதி) யாவது - ஆசார்யன் அந்தமந்த்ரத்துக்கருளிச்செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலு மநுஸந்தித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே ஔதாஸீந்யத்தாலே மறந்துவிடுகை; (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தி) யாவது - ஆசார்யனருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்குமர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரபத்திபண்ணியிருக்கை;

(தேவதாபரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகை) யாவது - "విచిత్రాదేహసంపత్తి రీశ్వరాయ నివేదితుమ్" "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராயநிவேதிதும்" "மாயவன்தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை" என்கிறபடியே பகவத்பரிசர்யார்த்தயாக ஸ்ருஷ்டங்களாய் உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவே" என்கிறபடியே அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூபப்ராப்த மல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே மேட்டில் நீர் பள்ளத்திலே விழுமாபோலேப்ரவணமாம்படிபண்ணுகை; (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகை)யாவது- "மால்கொண்டசிந்தையராய்" "சாத்தழும்பெழ நாரணனென்றழைத்து

ஆ.—அழைத்து மெய்தழும்பத்தொழுது" இப்படி ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய் நிரதிசயபோக்யமுமான விலக்ஷணதத்விஷயத்தில் மீட்கவொண்ணாதபடி ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

௩௪௧. ஆக ஸதாசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக ஸச்சிஷ்யனுடைய கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை யருளிச்செய்து, யாவந்மோக்ஷமிவனுக்கு ஆசார்யவிஷயத்தி லுண்டாகவேண்டுவதான வுபகாரஸ்ம்ருதிவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும்) இத்யாதியால். ஆசார்யனிஷ்டாநிஷ்டமே தனக்கிஷ்டாநிஷ்டமாம்படி பரிபாகம் பிறந்த வித்த சிஷ்யனுக்கு, ஆசார்யஸமாச்ரயணத்திலே உருமாய்த்து போக விரோதிஸ்மரண மநுவர்த்திக்கும் சரீராவஸாநத்தளவும், என்னுடைய துஷ்டமானமநஸ்ஸை விநஷ்டமாக்கினாய், அநந்யப்ரயோஜநமாக வாநுகூல்யவ்ருத்தியைப்பண்ணும் நல்லமநஸ்ஸைத்தந்தாய், என்றாசார்யன் செய்த வுபகாரஸ்ம்ருதி யொழியாமல் நடக்கவேணும். அங்குப்போனால் "నోపజనం స్మరన్నిదం" "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம்" என்று ஸம்ஸாரஸ்ம்ருதிலேசம் கூடாமையால், "தீமனங்கெடுத்தாய்" என்று விரோதிஸ்மரணஹேதுவான வுபகாரஸ்ம்ருதிகூடாது; "பிராணிருந்தமைகாட்டினீர்" என்று ப்ராப்யாநுபவ ஜநிதோபகாரஸ்ம்ருதியன்றிறே யங்குகூடுவது; முமுக்ஷுதசையில் நிவர்த்யவிரோதி ஸ்மரணம் நடக்கும், முக்ததசையில் நிவ்ருத்தஸர்வ விரோதிஸ்மரணம்கூடாது; "மருவித்தொழும் மநமேதந்தாய்" என்கிறமோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சின்ஆநுகூல்யாகாரம் ததீயத்வாகாரேண வங்கும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாயிருக்க, அத்தையும் சரீராவஸாநத்தளவிலே யொதுக்கினது அதின் பக்தஹேதுவான ப்ராதிகூல்யாகாரப்ரதிபோகியான வாநுகூல்யாகாரஸ்மரணம் சரீராவஸாநத்துக்கு மேல் கூடாதென்னுமத்தைப் பற்ற; கேவலததீயத்வாகாரேண வுண்டான வாநுகூல்யாகாரமிறே யங்குப்ரகாசிப்பது.

---

௩௪௨. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும்ஆசார்யவிஷயத்தில் "என்னைத்தீமனம்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றுபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

ஜீ.—மெய்தழும்பத்தொழுதேத்தி" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டிவிழும்படிபண்ணுவியாதொழிகை. ஆக "మన్త్రే తద్దేవతాయాంచ తథా మన్త్రప్రదే గురౌ । త్రిషు భక్తిస్సదా కార్యా" "மந்த்ரே தத்தேவதாயாம்ச ததாமந்த்ரப்ரதேகுரௌ । த்ரிஷுபக்திஸ்ஸதாகார்யா" என்றும், "మన్త్రనాథం గురుం మన్త్రం సమత్వేనానుభావయేత్" "மந்த்ரநாதம்குரும்மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்" என்றும் பூஜ்யமாகச்சொல்லப்படுகிற விம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிபவிக்கையாவதிவை யாயிற்று.

௩௪௨. ஆக விப்படி யாசார்யப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும் தவிரவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; இன்னமு மிவனுக்கபேக்ஷிதமா யிருப்பதொன்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது இவ்வதிகாரிக்குச் சரீரத்தோடிருக்கும் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான வாசார்யன்பக்கல் ... னுடைய தீயமநஸ்ஸைப்போக்கினாய், அநந்யப்ரயோஜநமாக வாநுகூல்யவ்ருத்திகளைப்பண்ணும் மநஸ்ஸைத்தந்தாய், என்று உபகாரஸ்ம்ருதி ... வர்த்திக்கவேணுமென்கை.

ஆ.—௩௫௦. அவன் கெடுத்தமநஸ்ஸின் தீமையைவிவரிக்கிறார் மேல், மநநஸாதநமான மநஸ்ஸுக்கு பகவந்நிவர்த்திதமான தீமையாவது-தனக்குண்டாய்வருகிற சமதமாத்யாத்மகுணத்தையும், தோஷயோக்யதாஸ்பர்சமற்ற பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே இல்லாத தோஷங்களையும், அஹங்காராபசாரங்க ளபிவ்ருத்தமாம்படி நினைக்கை.

௩௫௧. தத்ததீய மித்யாப்ரதீதிதோஷம் நினையாதொழிகிறதும், தனக்குள்ளசமதமாதிகுணங்களையில்லையென்று நினைக்குமாபோலே அவர்களுக்குண்டாயிருக்க இல்லையென்று மறைத்து நினையாதொழிகிறதன்று;

---

௩௫௦. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும், பகவத்பாகவததோஷத்தையும் நினைக்கை.

௩௫௧. தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே

ஜீ.—௩௫௦. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவதேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலேயருளிச்செய்கிறார்மேல், (மநஸ்ஸுக்கு) என்றுதுடங்கி. (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கை) யாவது - சமதமாத்யாத்மகுணங்கள் தனக்குண்டானாலும் "நிறையொன்றுமிலேன்" "நலந்தானொன்றுமிலேன்" என்கிறபடியே நமக்கோராத்மகுணமுமில்லையென்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்கவேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்றுதனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலியநினைக்கை; பகவானுடையதோஷத்தை நினைக்கையாவது - தனக்கு பரதந்த்ரமான இவ்வாத்மவஸ்துவை தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவுமன்றிக்கே நிர்த்தயரைப்போலே யதாகர்மபலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளியறுத்தறுத்துத் தீர்த்துமவன் கைக்கொண்டாலும், நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யுமென்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றாப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரங்களையிட்டு தர்மஸம்ஸ்தாபகம் பண்ணப்பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன்செய்கை முறைமையாயிருந்ததில்லையோ என்றாப்போலவும் நினைக்கை; அல்லது ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே; இனி (பாகவததோஷத்தை நினைக்கை) யாவது- திருமேனியோடே யிருக்கையாலே மேலெழத்தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு ப்ரக்ருதிவச்யர் அஹங்காரக்ரஸ்தரென்றாப்போலே நினைக்கை; ஆகவிது (ஸ்வகுணத்தையும் பகவத்பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை) யாவது.

௩௫௧. ஆனால் தனக்குச்சிலகுணமுண்டாயிருக்க அதுநினைக்கலாகாதென்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும்சிலதோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோஷம்நினையாதொழிகிறது) என்றுதுடங்கி. அதாவது பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழிகிறது தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க வது நினையாதொழிகிறாப்போலே, உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று; முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலேயென்கை. எங்ஙனேயென்னில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராதபடி தானிட்டகட்டளையிலே யங்கீகரிக்கைக்காக "ஒன்றியொன்றியுலகம்படைத்தான்" என்றும், "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுபோருகையாலே, அநாதிகாலமுபேக்ஷகனாய் கைவிட்டிருந்தானென்னவொண்ணாது; நிர்த்

ஆ.—அவர்கள்பக்கல்தோஷ ஸத்பாவ ஸ்பர்சந்தானில்லாமையாலே இல்லையென்றுநினைக்கிறவித்தனை—, அன்றியே அவர்கள்பக்கல்தோஷம்நினையா தொழிகிறது தனக்குதோஷம் போவதற்குமுன்பு அவர்கள்பக்கலுண்டானகுணங்கள் நினையாதாப்போலே, இப்போதுண்டான தோஷங்களை நினையாதொழிகிறானன்று; இல்லாமையாலே நினையாதொழிகிறனென்று மருளிச்செய்வர்கள்.—, அவர்களுக்கு தோஷகுணங்க ளிரண்டுமுண்டாய் அதில் தோஷத்தை நினையாதொழிகிறனென்று மருளிச்செய்வர்கள்.

௩௫௨. இப்படி நிர்த்தோஷரானவர்கள் பக்கலிலே இல்லாததோஷமுண்டென்று ப்ரமித்துநினைக்கில், அவர்கள்பக்கல் தோன்றுகிறதோஷம், நிர்த்தோஷதையில் முக்யரானவர்கள் தோஷமன்று; தோஷதர்சநம் பண்ணுகிற ஸ்வதோஷமத்தனை. "పరస్థానాన్యముఖ్యేషు" "பரம்தூராங்ய முக்க்யேஷு" விறே.

புண்டா யிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே.

௩௫௨, தோஷமுண்டென்று நினைக்கிலது பரதோஷமன்று,
ஸ்வதோஷம்.

ஜீ.—தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாகத் தண்டிக்கிறதும் மன்னின்னப்ரஜையைநாக்கிலேகுறியிட்டஞ்சப்பண்ணும்மாதாவைப்போலேஹிதபரனுய்ச் செய்கையாலே யுஜ்ஜீவநத்துக்குடலாமித்தனை; நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாய்ப்போந்ததேயாகிலும் க்ருபாபரதந்த்ரனு யங்கீகரித்தபின்பு, நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரறச்செய்கைக்குறுப்பா மித்தனையாகையாலே ச்லாக்யமாமித்தனை. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரம் "సతి మే బ్రహ్మచర్యం స్యాత్" "யதிமேப்ரஹ்மசர்யம்ஸ்யாத்" என்கிறபடியே தனக்கிந்தபோகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், "గోప్యః కామాత్" "கோப்ய꞉காமாத்" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத்தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி யுத்தரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி பாகவதர்களும் "குற்றமின்றிக்குணம்பெருக்கி" என்கிறபடியே நிர்த்தோஷராய் நிரவதிககுணராயிருக்கையாலே உள்ளுறவாராய்ந்துபார்த்தால் அவர்கள் பக்கலிலும் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்று மிப்புடைகளிலே பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றித்தாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இவையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியாயிற்று (இல்லாமையாலே) என்றிவரருளிச்

௩௫௨. (தோஷமில்லை) என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார்கீழ்; இனி பரபக்ஷத்தாலே தோஷஸத்பாவத்தை யங்கீகரித்துக்கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (தோஷமுண்டு) என்று துடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அவர்கள்பக்கல் தனக்குத்தோற்றுகிறதோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று; தத்த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை.

ஆ.—௩௫௩. பரதோஷம் ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில் என்று ப்ரச்நம்பண்ணி;

௩௫௪. அவர்கள்பக்கலில்லாத தோஷங்களைக்காண்கிற ஸ்வசித்த தோஷத்தாலும்; அவர்களுக்குண்டானதோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களுடன் தனக்குண்டான பந்தவிசேஷத்தாலுமென் றுத்தரமருளிச்செய்கிறார், த்விசந்த்ரதர்சநமூலம் ஸ்வதோஷமானாற்போலவும், மாத்ருதோஷம் புத்ரனதாமாபோலவும், இங்குதத்தோஷதர்சநம் ஸ்வதோஷமாய் விடுமிறே.

௩௫௫. இவன் த்ருஷ்டிதோஷமற்றபோது சந்த்ரைகத்வமேதோற்றுமாபோலே, தத்தோஷதர்சநமூலமான ஸ்வதோஷமில்லையாகில், ஸ்வநிர்த்தோஷத்வஸூசகையான தத்குணப்ரதிபத்தி, தோஷப்ரதிபத்தி கலசாதபடி முடியநடக்கும்.

௩௫௬. நிர்த்தோஷகுணபூர்ண ததீயர்பக்கல் குணப்ரதிபத்தி நடந்ததில்லையாகில், தத்தோஷக்ரஹண ரூபதோஷஜ்ஞாநமே மஹாபாத

௩௫௩. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்.

௩௫௪. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்.

௩௫௫. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்திநடக்கும்.

௩௫௬. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே

ஜீ.—௩௫௩. அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷயப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று. பரகதமாய்த்தோற்றுகிற வது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனே யென்னிலென்றபடி.

௩௫௪. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது காசாதிதுஷ்டத்ருஷ்டிமானுக்கு சந்த்ரத்வித்வாதிகள் தோற்றுமாபோலே, நிர்த்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம்தோன்றும்படியான துர்வாஸநாதுஷ்டசித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், புத்ராதிகள்தோஷம் பித்ராதிகளதாமாபோலே அவர்களுக்குண்டானதோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான பந்தவிசேஷத்தாலுமென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது; மற்றையது தோஷவத்தையை யங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

௩௫௫. (ஸ்வதோஷத்தாலே) என்னலாவது தோஷம்தானுண்டாலன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோஷமில்லையாகில்) என்று துடங்கி. அதாவது சந்த்ரத்வித்வதர்சநஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாபோலே, தோஷதர்சநஹேதுவான ஸ்வசித்ததோஷமில்லாதபோது, பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

௩௫௬. நடந்ததில்லையாகில் வரும்தோஷமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (நடந்ததில்லையாகில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது; அந்ததோஷஜ்ஞாநம் தானே இவனுக்கு பகவந்நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம். இதடி

ஆ.—காதிதோஷங்களைப்பற்றவும் மஹாதோஷமாம்; அந்தால் வரும தொருதோஷாந்தரமுண்டென்னவேண்டா.

௩௫௭. இந்ததோஷதர்சநத்துக்கு விசேஷிப்பதோரவஸரமில்லை.

௩௫௮. அதெத்தாலேயென்ன "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" இத்யாதிஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும், அந்ததோஷமேபச்சையாக "என்னையாள்வாய்" "எம்மையாளும்பரமர்" என்றங்கீகரித்தடிமை கொள்ளுகிற பகவத்பாகவதகுணாநுஸந்தாநத்துக்கும் மேலுள்ளகால

தோஷமாம்.

௩௫௭. இது தனக்கவஸரமில்லை.

௩௫௮. ஸ்வதோஷத்துக்கும்.பகவத்பாகவதகுணங்களுக்குமே

ஜீ.—யாக வேறொருதோஷமுண்டா மென்னவேண்டாவென்கை. இத்தா லிதவச்யம் பரிஹரணீய மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

௩௫௭. இதுதா னெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இது தனக்கவகாச மிவனுக்குண்டாகிலிறே யென்கிறார் மேல், (இதுதனக்கவஸரமில்லை) என்று. அதாவது பகவத்பாகவததோஷசிந்தநமாகிறவிது தனக்கு அவஸ ரந்தா னிவனுக்குமுதலிலே யில்லையென்கை.

௩௫௮. அதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வதோஷத் துக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது (நீசனேன்நிறையொன்று மிலேன்) "பொய்ந்நின்றஞாநமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்றநீர்மை" "అమర్యాదః క్షుద్రః" "విద్వేషమానమదరాగవిలోభమోహాద్యజ్ఞానభూమిః" "అతిక్రామ న్నాజ్ఞాన్తవ విధినిషేధేషు భవతేప్యభిద్రుహ్యన్నాగ్ధీకృతిభిరపి భక్తాయసతతమ్ । అజానన్ జాన న్వాభవసహనీయాగసిరతః" "శ్రీరఙ్గేశత్వద్గుణానాయమవాస్మద్దోషాణాంబహుః పారదృశ్వా యతోహమ్" "அமர்யாத꞉க்ஷுத்ர꞉" "வித்வேஷமாநமதராகவிலோபமோ ஹாத்யஜ்ஞாநபூமி꞉" "அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாந்தவவிதிநிஷேதேஷு பவதே ப்யபித்ருஹ்யந்வாக்த்திக்ருதிபிரபி பக்தாயஸததம் । அஜாநந்ஜாநந்வாப வதஸஹநீயாகஸிரத꞉" "ஸ்ரீரங்கேசத்வத்குணாநாமிவாஸ்மத்தோஷாணாங் க꞉பாரத்ருச்வாயதோஹம்" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே அநவதிக மானதன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும்; அந்ததோஷத்தைப் பாராம லங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும் "வேதம்வல்லார்களைக்கொ ண்டு" என்றும் "బోధయన్తఃపరస్పరమ్" "போதயந்த꞉பரஸ்பரம்" என் றும் "அவனடியார் சிறுமாமநிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரியநுமா விரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்-உறுமோ" என்றும்சொல்லுகிறபடியே புருஷகாரமுமுசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், "సమస్తకల్యాణ గుణామృతోదధిః" "అసఙ్ఖ్యేయకల్యాణ గుణగణౌఘమహార్ణవ" "యథారత్నానిజలధే రసఙ్ఖ్యేయానిపుత్రక । తథాగుణాహ్యనన్తస్య అసఙ్ఖ్యేయామహాత్మ నః" "నాహంసమర్థోభగవత్ప్రియాణాం వక్తుంగుణాన్ పద్మభువోప్యగమ్యాన్" "ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி꞉" "அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணௌக மஹார்ணவ" "யதாரத்நாநிஜலதேரஸங்க்யேயாநிபுத்ரக । ததாகுணாஹ்ய நந்தஸ்ய அஸங்க்யேயாமஹாத்மந꞉" "நாஹம்ஸமர்த்தோபகவத்ப்ரி யாணாம் வக்தும்குணாந்பத்மபுவோப்யகம்யாந்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருந்துள்ள குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம்போந்து மற்றொன்றுக் கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை (இவற் ...

ஆ,—மெல்லாம்போந்து, தோஷதர்சநத்துக்கு சேஷிக்கும் காலகலைக தேசமுமில்லாமையாலே யென்கிறார்.

௩௱௫௯. இப்படி தத்ததீயரி லில்லாததோஷங்களையன்றோ நினைக்க லாகாது, ஸம்ஸாரிகளுடைய வுள்ளதோஷங்களை நினைக்கலாமேயென்ன; அநாதிகாலமேபிடித்து நாம்பட்டதுபட்டுத் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குண் டாம் தோஷம், அவர்களைத்துறக்க விரகற்ற நம்முடையதோஷமென்றி ருக்கக்கடவ னென்கிறார்.

௩௱௬௦. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன, தத்தோஷம் ஸ்வதோஷ மென்றிருக்கிறவதுக்கும் ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்த ஸம்பந்தஜ்ஞா நம். ஏகசரீரத்தில்பற்றின வேகதேசத்வக்தோஷமவ்வளவுக்கே தோ ஷமாயிராதிறே, "ஜகத்ஸர்வம் சரீரம் தே" "தாநிஸர்வாணிதத்வபு:" என்று ஸர்வமுமவன் சரீரமிறே.

காலம்போருகையாலே.

௩௱௫௯. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்.

௩௱௬௦. அதுககுஹேது பந்தஜ்ஞாநம்.

ஜீ.—போருகையாலே) என்கையாலே ஸ்வகுணஸ்மரணத்துக்கவகாசமில் லையென்னுமிடமு மர்த்தாத்ஸித்தமிறே.

௩௱௫௯. ஆக (மகஸ்ஸ-ஈக்ருந்திமையாவது)என்றுதுடங்கி. இவ்வள வும் பகவத்பாகவததோஷஸ்மரணமாகாதென்னுமிடமும், அவர்களு டைய நைர்தோஷ்யமும், தோஷமுண்டென்றுநினைக்கில்அதுதத்தோஷம ன்றுஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வ தோஷாபாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷப்ரதிபத்திநடக்கி லதுதானேயிவ னுக்குமஹாதோஷமென்றும், ஸ்வதோஷபகவத்பாகவதகுணாநுஸந்தா நத்துக்கே காலம்போருகையாலிதுதனக் கிவனுக்கவஸரமில்லையென்றுமரு ளிச்செய்தாரிழ்; இப்படி தனக்குத்தேசயமான பகவத்பாகவத விஷ யங்களில் தோஷம் நினையாமலும், நினைத்தானாகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென் றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமு மின்னபடியாகவேணு மென்கி றார் மேல், (ஸம்ஸாரிகள்) என்றுதுடங்கி. அதாவதுஸம்ஸாரிகளுக்குண் டான பகவத்வைமுக்யம் அநாத்மந்யாத்மபுத்தி யஸ்வேஸ்வபுத்திமுத லான தோஷம்கண்டால் அந்ததோஷங்களையிட்டவர்களை யிகழ்ந்து இவ ர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே, அவர்களுடையதோஷம் தன்னுடையதோஷமென் றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை.

௩௱௬௦. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதுக் கு ஹேதுபந்தஜ்ஞாநம்) என்று. அதாவது தனக்குசேஷிகளானபகவத் பாகவதர்கள்தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்குஹேது அவர் களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தை தன்னுடையதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கு மீச் வரனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்குமவர்க ளுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கவர்ஜ்ஞாதீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்குவந்ததோஷம்தனக்குவந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டானதோஷம் தன்னுடையதோஷமென்றே நினைக் கக்குறையில்லையிறே.

ஆ.—௩௬௧. தத்தோஷதர்சநமும் தத்ஸ்வகீயத்வபுத்தியும் காதாசித்கமாக வருமத்தனை யென்கிறார் மேல்; திருக்கடல் மல்லையிலே தங்களைப்பெறவேணுமென்று தரையில்கிடக்கிற ஸுசீலஸுலபவிஷயத்தைப்ராக்ருதவஸ்துக்களோடொக்கவாகிலும் ஒருகால் ஸ்மரியாதே வன்னெஞ்சராய்க்கெட விருக்கிறஸம்ஸாரிகளை, க்ஷணகாலமும் நாமும் நம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் ஸ்மரியோமென்று அத்யவஸித்திருக்கையாலே, அந்த ஸம்ஸாரிகள்தோஷந்தா னிவர்களுக்கு முதலிலேதோன்றுது.

௩௬௨. "சொன்னால்விரோதம்" "ஒருநாயகம்" "கொண்டபெண்டிர்" இத்யாதிகளிலே ஸம்ஸாரிகள் குற்றந்தோற்றினதுமை யுண்டேயென்ன, அப்படியங்கங்கவர்கள்தோஷம் தோன்றுவது அஸேவ்யஸேவாதி தோஷநிவர்த்தநார்த்தமாக வென்கிறார்.

௩௬௩. அவர்கள்பண்ணும்தோஷம் நம்மதென்று பொரிபுறந்தடவலாமத்தனையல்லது, தனக்கவர்கள் பண்ணும்குற்றங்களை நினையாதொழியக்கூடாதேயென்ன, அத்தையு மிவ்வதிகாரிநினைக்கக்கடவனல்ல னென்கிறார் மேல், (பிராட்டி) இத்யாதியால். அபிமதாந்தரங்களுடன் பேசிப்

---

௩௬௧. "இறைப்பொழுதுமெண்ணோம்" என்கையாலே அது தான் தோன்றுது.

௩௬௨. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

௩௬௩. பிராட்டி ராக்ஷஸிகள்குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்கு பிறர்செய்த

ஜீ.—௩௬௧. இதுதான்வேண்டுவெது அவர்கள்தோஷம் தானிவனுக்குத்தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத்தோன்றுதென்கிறார் மேல் (இறைப்பொழுதுமெண்ணோம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "கடல் மல்லைத்தலசயநத்துறைவாரை யெண்ணுதேயிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணோமே" என்று பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்துபரிசர்யை பண்ணவிருக்கும் பெருமையையுடையனுய்வைத்து, திருக்கடல்மல்லையிலே வந்து தங்களைப்பெறுகைக்காக தரைக்கிடைக்கிடக்கிற நீர்மையையுடையவனை, இதொரு நீர்மையிருக்கும்படி யென்னென்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநுஸந்தாநம்பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டம்கொண்டு காரியமற்று, கேவலதேஹபோஷணுதி பராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷம்தான் இவ்வதிகாரிக்குத்தோன்றுதென்கை. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே.

௩௬௨. (தோன்றுது) என்னப்போமோ "சொன்னால் விரோதம்" "ஒருநாயகம்" "கொண்டபெண்டிர்" இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்கு முட்பட ஸம்ஸாரிகள்குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோன்றுவது) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்ததோஷங்களினின்றும் அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவென்கை. "சொன்னால்விரோதம்" முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்யஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே; அதெல்லார்க்குமொக்குமென்று கருத்து.

௩௬௩. ஆக விவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் கண்டாலநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத்தோன்றுதென்னுமிடமும், தோன்றுவது இன்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார்கீழ்; இப்படி [illegible]

ஆ.—பாடாற்றுகிறபிராட்டி, தன்னை தர்ஜந பர்த்ஸநாதிகளைப்பண்ணி விடாமல்ரக்ஷித்த க்ரூராக்ஷஸிகள் குற்றம், விரோதியையுமாற்றாமையையு மறுத்துஉடன்கொண்டெழுந்தருளுகிறபெருமாளுக்கும், விரோதிகளுமாற்றாமையும் ரஷிகிறதசையிலே யுதவி யாச்வாஸிப்பித்த திருவடிக்கும், நெஞ்சில்கிடந்ததடைய வருளிச்செய்கிறவளவிலும்மறந்துமறிவியாதாப்போலே, குற்றங்காண்கை ஜ்ஞாநமானதனக்குசிர்விபந்த்தமாகப் பிறர் விசித்ரம் செய்யும் குற்றங்களை "செய்தக்குற்றம் நற்றிறம் பேணாது விற்கும்பெருமான்" என்றும் "எம்பெருமான் தான்திருவுள்ளம் பொறுத்துறைந்து மெய்மந்த்ரித்தே யிருக்கின்றரோ" என்றும் "தன்னைநச்சிடம்கோயில்கொண்ட பகவத்பாகவதவிஷயங்களில்" "தீக்குறளைச்சென்றோதோம்" என்று மறந்து மறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

௩௯௩. அறிவிக்க வுரியவனுமுட்படமறையாகின்று லிவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்கிறார் மேல்; "சூழ்ந்தடியார்" இத்யாதியால் ஸம்ஸாரிகளையடையத் திருத்திக்கொண்போரக்கடவனென்று நித்ய ஸூரிகள்நடுவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி அநேகாவதாரமாய் நாட்டில் பிறந்துகாட்டுகிற சீலரூபசரிதங்களுக்கு மொருவருமெட்டுப்படாமல் தரையைமோதி பரமபதத்திலேசென்று புகிருக்கொள்ள, நித்யஸூரிகளடைய வெதிரேவந்து சுற்றுமுற்றும்சூழ்ந்து ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக தேவர்பின் பொருவரும் திருந்திவரக்கண்டிலோம் இதுக்கடியென்னென்றிரப்புடன் நிர்ப்பந்திக்கப்புக்கால், திருந்தினார்கள் திருந்தினார்களில்லை வருகிறார்கள் வருகிறார்களில்லை. என்றிரண்டும் சொல்லமாட்டாமல், மற்றுமறுமாற்றம் காணாமல் சுற்றுமுற்றும் பாக்கவிழித்து நெகடாறுகிறதசையிலும், சொல்லுவார்போல் திருவதரம் ஸ்புரிப்பது முறுவல்செய்வது அழியைக்கடைக்கணிப்பது ப்ரதிஜ்ஞையின்வெற்றி நிலைகாட்டுவதாய்க்கொண்டுபெருவாழ்வு வாழ்வர், இப்புறப்பூச்சான பாவனையறிந்து திருந்தாமல்போனகுற்றவாள

குற்றங்களை பகவத்பாகவதவிஷயங்களி லறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

௩௯௪, அறிவிக்கவுரியவைனகப்பட வாய்திறவாதே, ஸர்வஜ்ஞ

ஜீ.—நினைத்தும், தன்னிவர்த்தகனும் போருமானவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச்செய்தால் இவனிருக்கவடிக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் மேல், (பிராட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஏகாக்ஷி ஏககர்ணீ முதலான வெழுநூறுராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம்போலே பத்துமாஸம் தர்ஜந பர்த்ஸநம்பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படிச்செய்த குற்றத்தை, பகவத்விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவதவிஷயமான திருவடிக்குமறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப்பிறர்செய்த குற்றங்களை, பகவத்விஷயத்திலாதல் பாகவதவிஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பம் செய்யக்கடவ னல்லனென்கை.

௩௯௫. இதுநிம்புர்ந்யாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை யருளிச்செய்கிறார், (அறிவிக்கவுரியவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தன்னுடைய சீலஸௌலப்யாதிகளைக்காட்டி. ஸம்ஸாரிசேதநரைத் தப்பாமலகப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து, தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்களப்படி யநுகூலராய்த்தோன்றுதொழிந்தாலும், இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள் நாமிவர்களுக்குறுப்பாகப்பெற்றோமிறேயென்று அதுதானேபோக்யமாகவிருப்பர், அதுக்குமேல்அவர்கள் வைமுக்யம்பண்ணினார்களென்று அவர்கள்குற்றத்தை

ஆ.—குண்டோவென்ன, அத்தரங்கர்க்குள்ளது சொல்லவேண்டினவின்றும் குணம் சொல்லத்தேடுவித்ததைல்லது, குற்றம்சொல்ல நாவெழாமல் ப்ரபுத்வம்கொண்டாடி வாய்திறவாதிருப்பதன்றி பிறர் குற்றம்சொல்லில் பிணக்குவரும் செய்யவாவை ஸர்வசக்தித்வத்தாலும் திறக்கமாட்டாமல் போக்கடியற்றிருப்பர் என்று செய்நார் செய்தகுற்றம் அறிவிக்கவரிய ஸ்வாமியானவனுமுட்பட, தான் வாய்திறக்கமாட்டாதே, உபயவிபூதிமானான தன்னை புர்வயஜனாகவர்த்தித்திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞனான, நித்யஸூரிகளுக்கு ஸாமயக்குத்தில விழுப்பிப்பதற்கும் என்று பிஷ்காங்க ஸம்ஸ்ருதத்ரி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே. பிறர்குற்றம் கண்டாலறிவிக்க அரியவனல்லாத அஜ்ஞனானவன் அறிவிக்கக்கடவனல்லனென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ என்றபடி.

ஙசுரு. இப்படி தத்தியவிஷயங்களுக்கு அறிவிக்கவொண்ணாதவளவேயோ, தம்மளவாகாவில் க்ஷமாதிகளுமுண்டாகவேணும் மிவனுக்கென்கிறார்மேல்; அவஜ்ஞரங்களான பாருஷ்யாதியான ஸாவற்றுக்குற்றங்களை நிரக்குறியச்செய்தவர்கள் பக்கல் "ஜ்ஞாநாம்ஶ்ரீஸாமீக்ஷ" "சக்ராகாம் பூஷணம்க்ஷமா" என்று தக்கதுசெய்ய சக்தனாயிருக்கக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கையாகிற பொறையும்; இவர்களாகில் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் கன்றிச்செய்யுமென்னுமென்றிறபாதுஸ்காரஸஹிஷ்ணுதையானக்ருபையும்; அவர்கள் குற்றத்துக்கிலக்கான சரீரத்தைப்பார்த்து உமக்கித்தனையும் வேணுமென்றிறசிரிப்பும்;—, அன்றியே கடலுமுகக்கொள்ளும் கொசுகுபோலே இத்தலையில்குற்றமெல்லாம் முகக்கொண்டு நீர்சொல்லீரோபின்னையென்று குற்றம்செய்தாரானவர் துண்டாம்க்ஷேமசிரிப்பும்; குற்றம்சொல்லச்சொல்லக்கேட்டு இவை சிலதிருமுன்காணிக்கைபெற்றோமென்று மேல்மேலும் பாசம்சொல்லிறவுகப்பும்; ஸாமிநுக்குமுன்பு அறியாதகுற்றங்களையுமறிவித்துபகரிக்கிற இவர்களுக்கு எத்தைக்கொடுப்பதென்னப்பண்ணுமுபகாரஸ்ம்ருதியும், அவர்கள் குற்றம்செய்தபோதெல்லாம் குறையாமல் நடக்கவேணுமென்கிறார். இவை பொன்றிலொன் றதிகமான

விஷயங்களுக்குடைமைக்குமென்று நின்றதிறே.

ஙசுரு. குற்றம்செய்தவர்கள் பக்கல்,

ஜீ.—தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச்செய்யாரென்கிற "சூழ்ந்தடியார்" என்கிறபாட்டிலே சேதனர்செய்தகுற்றங்களை தன் திருவுள்ளத்துக்குகந்தவர்களுடன் அறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுமுட்பட தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச்செய்யாதொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லாநின்றதிறேபெண்கை. இத்தாலையனுட்பட விப்படிமறைப்பானின்றலிவனுக்குப் பின்னைசொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

ஙசுசு. இப்படி உத்தேச்யவிஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும்போராது, குற்றம்செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணுமென்கிறார் மேல், (குற்றம்செய்தவர்கள்பக்கல்) என்றுதுடங்கி. (பொறை) யாவது - அவர்கள் செய்தகுற்றத்துக்கு தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் நெஞ்சிலேகன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற ஸஹாநுஸஹிஷ்ணுத்வம்; (க்ருபை) யாவது - நம்பொறுத்திருக்கோமாகிலு மெம்பெருமானுசிததண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான் ஐயோ விவனி யிதுக்கென் செய்வோமென்கிறபரதுக்கஸஹிஷ்ணுத்வம்; (சிரிப்)பாவது - அத்ருஷ்டவிரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவதொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதிமுகத்தாலே க்யாதிலாபாதி . த்ருஷ்டவிரோதங்களிலே

ஆ.—ஜ்ஞாநபரிபாகவிசேஷங்கள். பட்டர் ஒருநாள்பெருமாள்ஸந்நிதியிலே
தோஷாநுஸந்தாநம்பண்ணாநிற்க, சிலர் செவிபொறுக்க ஒண்ணாத பரு
ஷோக்தி பண்ணக்கேட்டு சாத்தின திருவாழி மோதிரத்தையும் திருப்பரி
யட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப்பார்த்து பருஷித்ததுக்கஞ்
சிக்கொடுத்தேனன்று, நாமறியாததோஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி
சாத்தும்படிசொன்ன வுபகாரத்தைப்பற்றக்கொடுத்தே னத்தனை; இவர்
கள்செய்த வுபகாரத்துக்கு நாமுகந்தத்தைக்கொடுக்கப்பெறாதே, க்ராம
ஸௌகரமுகந்தத்தைக் கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களுகப்பைப் பின்
சென்று இவற்றைக்கொடுத்தே னத்தனை யென்றருளிச்செய்தாரென்று
இவ்விடத்திலே பிள்ளையருளிச்செய்வர். ஆக ஸதாசார்ய விசேஷகடா
க்ஷத்தாலே மநோதோஷமற்ற ஸச்சிஷ்யன், ஸ்வகுணபரதோஷக்ரஹண
ரூபதோஷகந்தமற்றிருக்கு மென்றதாயிற்று. பரமாப்தவிகஸிதஜ்ஞாந
ஸ்ப்புரணரூப சேஷத்வலக்ஷணமான சிஷ்யத்வம் ஸத்தா நிபந்தநமாயு
முபதேசநிபந்தநமாயும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாயிருக்கும்; இதில்
ததேகபாரதந்த்ர்யையான பிராட்டிதுடங்கி மிதுநபாரதந்த்ரரான நித்யஸூ
ரிகளுக்கு நித்யவிகஸிதஜ்ஞாநஸ்ப்புரண சேஷத்வமுண்டாகையாலே
ஸத்தா நிபந்தந சிஷ்யத்வமுண்டு; தத்ததீயபாரதந்த்ரரான முக்தர்க்
கும் தத்ஸங்கல்பபாரதந்த்ரரான பத்தர்க்கும் அநாதிஸங்கல்ப ஸிந்த்
த ததுபாயபாவ காதாசித்க கடாக்ஷாபேக்ஷணங்களாலே விகஸிதாவிக
ஸித ஜ்ஞாநஸ்ப்புரணரூப சேஷத்வமுண்டாகையால் உபதேசத்வ நிபந்த்
தந சிஷ்யத்வமுண்டு; இனி நித்யபத்தர்க்கும் தத்ஸங்கல்போபாதி
நிருத்த்த தத்ஸ்ப்புரணயோக்யதையுண்டு; இனி லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி குரு
பரம்பரைக்கு ஸ்வஸ்வகுருசிஷ்யத்வமே நிலைநின்றவேஷமாய் கடாக்ஷா
பதேசாதிஸித்தமான வாசார்யத்வம் பரமகுருவின் விசேஷாதிஷ்டாந
ப்ரகர்ஷஸ்ப்புரணநிபந்தநமாய் வருமித்தனை; "அகல்விசும்பும் நிலனு
மிருளார் வினைகெடச்செங்கோல் நடாவுதிர்" என்றுபயவிபூதியிலுமுள்ள
வநுபவஹர்ஷபாரவச்யாயதாக்ரஹணரூபமான வஜ்ஞாநத்வய நிராஸக
னான பரமகுருவின் சிஷ்யரல்லாதாரில்லை. இனி நாராயணாசார்யனுடைய
நரரூப சிஷ்யபாவனை ஏககாலீந ப்ராதுர்ப்பாவாந்தர்த்தாநாதி பேத
முடைத்தாகையால் பிந்நகாலீநஜந்மமரணாதிகளையுடைய வ்யதிரிக்த
சிஷ்யாசார்ய ஸ்வரூபைக்ய நிதர்சநமாகாது; ஸர்வசக்தியும் பரவனு

பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பு முகப்பு

ஜீ.—களால்செய்யலாவது; அப்படிசிலவற்றைச்செய்தால் தங்களோபாதி
நாமுமிவற்றிலே சபலராய்இவற்றினுடையஹாநியைப்பற்றநெஞ்சாறல்பட்டு
தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே இவர்களறிவிலித்தனமிருந்தபடி
யென்னென்றுபண்ணும் ஹாஸ்யம்; (உகப்) பாவது - அவர்கள் பண்ணும்
பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தை தனக்குசத்ருவாகவும், அவர்
கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்டபதார்த்தங்கள் தனக்குப்ரதிகூலங்களாகவும்
நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ருவிஷயமாக ஒருவன் பரிபவா
திகளைப்பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல்செய்
தாலுகக்குமாபோலே, அவர்களளவில்பிறக்கும் ப்ரீதி; (உபகாரஸ்ம்
ருதி) யாவது-நம்முடையதோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே
யுணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச்செ
ய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற வுபகாரமென்தானென்றிருக்கும்
க்ருதஜ்ஞதை; (நடக்கவேணும்) என்றது - இவை யித்தனையும் குற்றம்
செய்தவர்விஷயத்திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று

ஆ.—மாத்ரம்கொண்டு தனைக்யம்கொள்ளில் ஸுகதுஃக்கஜந்மமரணாதிபேதம் தத்த்தேதுவான கர்மகர்த்ருபேதம் தத்பலாநுபவபேதம் உபயர்க்குமின்றியே யொழியவேணும்; முக்ததசையில் சிஷ்யத்வபஞ்சகமான “ஸ ஸ்வராட் பவதி” “ஸஸ்ஸ்வராட்ப்பவதி” என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யோக்தி கர்மபாரதந்த்ர்யநிவ்ருத்திபர மத்தனை, அத்தசையில் சிஷ்யத்வமில்லையென்னில் “பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்” இத்யாதிஸித்த்த ததுபகாரஸ்ம்ருதியங்கின்றியே யொழியவேணும்; இப்படி யுபயதசையிலு மழியாதவிந்த சிஷ்யத்வம்தர்ன் கேவல சிஷ்யத்வம் ஆசார்யத்வவிசிஷ்டசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; விசிஷ்டசிஷ்யத்வம் ஸாக்ஷாச்ச்சிஷ்யத்வம் பரம்பரையா சிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; கேவலவிசிஷ்டரூப சிஷ்யத்வம்தான் ஆசார்யஸ்வரூபப்ரதாநசிஷ்யத்வம் விக்ரஹப்ரதாநசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; ஸ்வரூபப்ரதாநசிஷ்யத்வம் தான் மஹத்வப்ரதாந சிஷ்யத்வம் ஸுலபத்வப்ரதாந சிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; விக்ரஹப்ரதாந சிஷ்யத்வம்தான் சரணப்ரதாந சிஷ்யத்வம் தத்ஸம்பந்திப்ரதாநசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; இந்த வுபயப்ரதாநசிஷ்யத்வம்தான் உபாயப்ரதாநசிஷ்யத்வம் உபேயப்ரதாநசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; உபாயப்ரதாநசிஷ்யத்வம் தான் அங்கோபாய ப்ரதாந சிஷ்யத்வம் ஸ்வதந்த்ரோபாயப்ரதாநசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; உபேயப்ரதாநசிஷ்யத்வம்தான் ப்ரதமோபேய ப்ரதாநசிஷ்யத்வம் சரமோபேய ப்ரதாந சிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; ஏவம்விதமானவிதில் பகவத்விஷயத்தில் ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி நடக்கும் சிஷ்யத்வம் ஆழ்வார்களது, ஆசார்யவிஷயத்தில் பகவத்ப்ரதிபத்தி நடக்கும் சிஷ்யத்வம் ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார் முதலான வாசார்யர்களது. ஆக விப்ரகரணத்தால் சிஷ்யனுக்குண்டாம் ஸத்குணாத்யவஸாயவிசேஷமும், சிஷ்யாசார்யர்களுக்குண்டாம் ஸாதாரணாஸாதாரண வ்ருத்திவிசேஷமும், ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக சிஷ்யனுக்குண்டாம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திவிசேஷமும், ஆசார்யோபகாரஸ்ம்ருதிஹேது சிஷ்யசித்ததோஷநிவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

ஆறுப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீ.—தோற்றுகைக்காக. ஆக விப்ரகரணத்தால் ஹிதோபதேசஸமயத்தில்விப்ரதிபத்தி விசேஷங்களும், தத்ராஹிதமாக வுபதேசிக்கவேணுமென்னுமிடமும், உபதேசஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவிநாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேசிக்கி லுபயர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லாமையையும், உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கவச்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வ மின்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனுக்கென்றும் சொல்லுகையாலே ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம் ஸச்ச்சிஷ்யலக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற்றங்களையும், சிஷ்யனுக்காசார்யவிஷயத்தில் “தீமனங்கெடுத்தாய்” இத்யாதிப்படியே யாவச்ச்சரீரபாத முபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னுமத்தையும், மநஸ்ஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதினுபபாதநீயாம்சத்தி னுபபாதநத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்றுமிவனுக்கபேக்ஷிதமான வர்த்தவிசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச்சொல்லிவந்த த்வயநிஷ்ட்டனானவதிகாரிக்கு ததுபதேஷ்டாவான வாசார்யவிஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆறுப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவ ப்ரகரணம்.

ஆ.—௩௩௩. ஏவம்விதநிஷ்டருன ஸம்பந்நனான இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாபிமுக்யம் முதலாக வாசார்யப்ராப்திபர்யந்தமாகப்ராப்யப்ராப்தி பர்யந்தமாகவுண்டான நன்மைகளெல்லாத்துக்கும் அடியானபகவத்ப்ரஸாதத்தின் நிர்ஹேதுகத்வத்தை வெளியிடாநின்று மறைப்பதாகிறார் மேல், (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) தொடங்கி (அபயஹேது வளவாக). இவனுக்கு பாவத்ப்ராப்தி யநுவர்த்திக்கும் பயாபயகாரண மின்னதென்கிறார் முதல்; ஸர்வத்ரகுண க்ரஹணம் பண்ணும்படி நிர்தோஷனான இவ்வதிகாரிக்கு அநாதியே பிடித்து தான் பண்ணிப்போந்த ஸ்வதோஷத்தை யநுஸந்திக்கை, இவற்றையிஸ்ஸாந்த்தெய்துவேப்ராப்யத்தைப் பெறப்போகிறோமென்னும் பய ஹேது; அத்தோஷமேசாக்ஷயாக அங்கீகரிக்கும் பகவத்குணத்தை

ஆறுப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவ ப்ரகரணம்.

௩௩௩. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத்குணாநு ஸந்தாநமபயஹேது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவ ப்ரகரணம்.

ஜீ.—௩௩௩. இனி (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத்கு ணாநுஸந்தாநமபயஹேது) என்று தொடங்கி. (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது; நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது) என்னுமளவாக இவ்வதிகாரிக்கு அநாதி காலார்ஜித கர்மவிநாசகாரணமான அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்த மாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாநஹேதுவான பகவந்நிர்ஹே துக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வ தோஷமென்று நினைக்கைமுதலாக ப்ரவ்ருத்தாப்ரவ்ருத்தப்பயபர்யந்த நிஷேதங்களை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டுவந்தாம், இதில் (ஸ்வதோ ஷத்துக்கும்) இத்யாதிவாக்யத்திலே இவனுக்கவச்யகர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்பாவகுணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக் கொண்டுபோகவந்தகுணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக்குபயுக்தமல்லா மையாலே யத்தைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷபகவத்குணாநு ஸந்தாநங்களை யங்கீகரித்துக்கொண்டு அவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜந மின்னதென்கிறார் மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி ஸ்வ தோஷமாவது - அநாத்மகுணாதிகளும், அதுக்கடியான பராதிகாலமே பிடித்து கட்டேறிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏதநுஸந்தாநமிது இதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரிச்செய்வதென்னென்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குண) மாவது - இத்தோஷத்தைப்பார்த்திகழாமலங்கீக ரித்து இவற்றைப்பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்து க்கொள்ளுகைக்குடலான அவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள்; ஏதநு ஸந்தாநம் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபல த்தைப்பார்த்து இன்னமும்படியாகில் செய்வதென்னென்கிற பயத்தி னுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. "మరస్తస్యానాం అపరాధస్య మహతో నిహీనాచారోఽహం నృపశురశుభస్యాస్పదమపి। దయాసింధో బంధో నిరవధికవాత్సల్యజలధే తవస్మారం స్మారం గుణగణమితీచ్ఛామి గతభీః" "தாந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரசுபஸ்யாஸ்பதமபி। தயாஸிந்தோ

ஆ.—யநுஸந்த்திக்கவே, இனி ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததேயன்றோவென்று நிர்ப்பயனா யிருக்கையாகிற வபயஹேது ;

௩௯௫. நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரன் இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வ தென்னென்றவனை நினைத்து பீதனாயும், ஜ்ஞாநியான நாம் பண்ணின தோஷம் நம்மைச்சேறிக்கப்போகிறதோவென்று தன்னை மறித்து நிர்ப்பய னாயும், இப்படி பயாபயங்களிரண்டும் ஹேதுவிபர்யயம் பிறந்து மாறுடில், அநாதிகாலமேபிடித்து ஸ்வபரஸ்வரூபங்களை விப்ரதிபத்திபண்ணிப்போந்த வந்யதாஜ்ஞாநரூபையான வஜ்ஞதையே மடங்கிவிந்தத்தித்ததாய்விடுமென் கிறார். ஏதத்விபர்யயத்தில் தோஷ நிவர்த்தகாச்ரயசக்த்யசக்த்யஜ்ஞதை வெளிப்பட்டதாய்விடுமென்றபடி.

௩௯௬. இப்படி பகவத்குணாநுஸந்த்தாநமபயஹேதுவாகில் அநந்ய கதியானவென்னை; ஸ்வாமியானவுன் ப்ராப்யமுமாய் போக்யமுமான திரு வடிகிட்டாவகைகளாலே உயிர்க்கொலையாக நலிவதாக, சரணாகதனான பின்பும் ஸ்வதந்த்ரனானநீ விசாரியாநின்றாய், கர்ப்பாதிகளிலே தள்ளி

௩௯௭. பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையேவிசித்திக்கும்.

௩௯௮. ஆனால் "நலிவா னின்னமெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங் கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்"

ஜீ.—பத்ரதாநிவதிகவாந்ஸம்பஜலதே தவஸ்மாரம்ஸ்மாரம் குணகணா மிதிச்சாமிகதபி:" என்னக்கடவதிறே.

௩௯௭. இப்படி யிவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகல தோஷஸகலகுணங்களையும் சேரச்சொல்லி யிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடிக்ருபை) என்றும் (கர்மபலம்போலேக்ருபாபலமு மநுப வித்தேயறவேணும்) என்றும் கர்மத்தையும் க்ருபையையுமே இழவுபேறு களுக்குஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், (பயஹேதுகர்மம், அப யஹேதுகாருண்யம்) என்று நிகமித்தது, இவையெல்லாத்திலு மிவனு க்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்க ளவையாகையாலே ; இவையிரண்டையும்பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையுமிவைபுக்கிடத்தேதானே வந்துவிடுமிறே. இவையன்றிக்கே அவன்படியை நினைத்து பயமும் தன்ப டியைநினைத் தபயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார், (பயாபயங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்னபடி யன் றிக்கே அநாதிகாலம் தனக்கு பரதந்த்ரமான வாத்மவஸ்துவை, கர்மவ்யா ஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப்போந்தவனன்றோ, நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும் ; முன்போலன்றிக்கே நமக்கிப்போதாத்ம குணங்களுண் டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்துபயம் கெடுகையுமாமளவில் ; தாந்தனக்குநாசகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வ ரனே ரக்ஷகனென்று பயம்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வ வேஷமில்லாமை யாலே, அஜ்ஞதையேவிசித்திக்குமென்கை.

௩௯௮. (அஜ்ஞதையேவிசித்திக்கும்) என்றவித்தைதத்தள்ளுகைக் காக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்த்தாநம்பண்ணின வர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார், (ஆனால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படியாகில் தத்வவிதக்ரேஸரானவாழ்வார்கள் "உண்ணிலாவியவை வராற் குமைதீற்றியென்னையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவா னின்னமெண்ணுகின்றாய்" என்னும் "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கிறவையோ

ஆ.—யென்னை ஸம்ஸரிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினாயோவென்று நீஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்தபின்பும் வேர்ப்பறியுண்டு விழத்தளம்புகிற பெருக்காற்றிடிகரையில் வர்த்திக்கும்மரம்போலே, அநாதிக்ருததோஷப்ரவாஹதரளிதனாய் ஸ்திதியற்றுத்தளும்புகிறநான் பீதிபீதனாகாநின்றேனென்று பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்து, இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்று கருக்குழிக்குக்கூப்பிடுகிற பொய்யில்பாடலான வாழ்வார் பாசுரங்களுக்கடியென்னென்னிலென்று ப்ரச்நம்பண்ணி ;

௩௬௯. நிருபாதிகரக்ஷகனோடு தங்களுக்குண்டான நிருபாதிகஸம்பந்தாநுஸந்தாநமென் றுத்தரமருளிச்செய்து ;

௩௭௦. இத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விசைவிக்கிறார்மேல், (ப்ரஜை தெருவில்) இத்யாதியால். பரம்ஸக்ரீடைபண்ணுகிறப்ரஜை தான் க்ரீடிக்கிற தெருவிலே கதாகதம்பண்ணாநின்றிடறிக்கால்நொந்து ஸ்வக்ருஹத்திலே யழுதுகொண்டுவந்து, அந்யபரையாய்க் குனிந்து காரியம்செய்கிற தாய் முதுகிலே அவளிடறுவித்தாளாகநினைத்துக் குத்துமாபோலே, முக்த்தனான பத்தசேதநன் ஸம்ஸாரத்தே ஸம்ஸரித்து து:க்கித்து நொந்தநோவாலே தாயிருக்கும் வண்ணமான பந்தமுடையவனே து:க்கிப்பிக்கிறானென்று குற்றமேறிடலாமிறே யென்று கர்மாத்யுபாதியற்று ஒழிக்கவொழியாதபந்துவுமாய் அறிந்து விலக்கவல்லனுமான வத்ஸல

என்கிறபாசுரங்களுக்கடியென்னென்னில்.

௩௬௯. பந்தாநுஸந்தாநம்.

௩௭௦. ப்ரஜைதெருவிலேயிடறி தாய்முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிகபந்துவாய் சக்தனுமிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தா லப்படிச்சொல்லலாமிறே.

ஜீ.—விஷயங்களைக்காணில் முடியும்படியானவென்னை, உள்ளேநிரந்தரவாஸம்பண்ணுகையாலே ஆந்தரசத்ருக்களாயிருக்கிற விந்த்ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படிபண்ணி, ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான வுன் திருவடிகளைக்கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனானபின்பும் ஸம்ஸாரத்திலேவைத்து நலியவெண்ணாநின்றாயென்றும் ; ''மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொலென் றின்னமாற்றங்கரைவாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்'' என்று மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்று, இப்போதிப்போது போயிற்றென்னும்படி பயஸ்தாநமான வாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே, உன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்சாநின்றேனென்று மருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னிலென்கை.

௩௬௯. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார், (பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று. அதாவது பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலேயென்னலாம்படி நிருபாதிகரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய வநுஸந்தாநமென்கை.

௩௭௦. பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தன்னால் வருமவற்றை அவன்குறையாகச் சொல்லலாமோவென்ன, ஆமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (ப்ரஜை) என்றுதுடங்கி. அதாவது க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலேயோடித்திரிகிறப்ரஜை, அங்கேயிடறிக்கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டகத்திலேவந்து, தனக்கிவ்வேதனைவந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவள் முதுகிலேகுத்துமாபோலே ஒருபாதி ப்ர

ஆ.—வேச்வரன், அநாதிகாலமேபிடித்து ஸம்ஸரித்து துஃக்கித்துநிற்க, கையைப்பிடித்து விலக்காதே உதாஸீநித்தொழிந்தால், நீயேஸம்ஸரிப்பித்தாயென்றிப்படியவர்களுக்குச் சொல்லலாமிறே.

௩௭௧. தன் தோஷத்தை யவன்மேலேயேறிடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை ஸாபாயமான கிணற்றின் கரையினின்றும் அந்யபரதையாலே வாங்காதேமறந்தொழிந்தால், . ஆராயாமலுதாஸீனித்து தாயேகிணற்றிலே தள்ளினளென்று லோகத்திலே சொல்லக்கடவதிறே; அப்படியே அஜ்ஞனை ஸம்ஸாரப்படுகுழியிலே விழாதபடிபண்ணவல்ல ஸர்வசக்தி, உதாஸீனித்துப்பார்த்திருந்தால் அவனேயதிலே தள்ளினானென்று அவன்தலையிலே தோஷமேறிடலாமிறே.

௩௭௨. விலக்கவல்ல ஸர்வசக்தியின் ஸம்ஸாராநுமதியும் அலாபஹேதுவன்றோவென்கிறார் மேல், (இவனுடைய) இத்யாதியால். ரக்ஷ்யபூதனான சேதநன் ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்திவேஷமாய் தல்லாபமாகிறபேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே, ரக்ஷகனானவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் தன்னைப்பெறாமல் ஸம்ஸரித்திழக்கைக்குடலன்று.

---

௩௭௧. ப்ரஜையைக்கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயேதள்ளினாளென்னக்கடவதிறே.

௩௭௨. இவனுடைய வநுமதிபேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே, அவனுடையவநுமதியு மிழவுக்கு ஹேதுவன்று.

ஜீ.—யுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்கவொழியாத பந்தத்தை யுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாஸியறநலிவைத்தவிர்க்கைக்குசக்தனுமாயிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டுவிலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறானென்னலாமிறேயென்கை.

௩௭௧. விலக்காதமாத்ரம்கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ரஜையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது கிணற்றின்கரையிலே ப்ரஜையிருக்கிற படியைக்கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின்கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், கிணற்றிலே ப்ரஜைவிழுந்தவளவில் தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் இப்ரஜைவிழுமோ கிணற்றின்கரையிலிருப்பை யிவளநுமதிபண்ணி யிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது, ஆனபின்பிவளன்றோ தள்ளினாளென்று லோகம்சொல்லக்கடவதிறேயென்கை.

௩௭௨. ஆனால் “𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌨𑍁𑌮𑌤𑌮𑍍” “அப்ரதிஷித்தமநுமதம்” என்கிறந்யாயத்தாலே விலக்காமையாவது அநுமதியாயற்றபின்பு, அவனநுமதியேயாபின்னை யிவனிழவுக்கு ஹேதுவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (அவனுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது ரக்ஷ்யபூதனான விவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்திவேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனானவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும், ஸ்வாஜ்ஞாரூபசாஸ்த்ரமர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேணாங்கீகரிப்போமென்றிவன் ருசிபார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே தத்லாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

ஆ.—௨௭௧. ஆறுலேதாமென்ன, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸம்ஸாராநுமதி யாகிறவிரண்டும், பரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ரக்ஷ்யரக்ஷகரிருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுரூபஸ்வரூபம். பகவதநுமதியைப் பின்செல்லுமநுமதி ததீய வஸ்துஸ்வரூபம், ஸ்வேச்சாசாரியின் ததநுகுணாநுமதி ஸ்வாதீநவஸ்து ஸ்வரூபம்; இவன்ருசியைப்பின்சென்று பண்ணுமநுமதி, வாத்ஸல்யஸ்வரூபமென்று மருளிச்செய்வர்; ஸ்வாதந்த்ர்யோத்ரேகத்தாலே யநுமதி பண்ணி ஸம்ஸரிப்பித்து துக்கிப்பிக்கை, தத்விரோதிகஸ்வாமியின் க்ருபோத்ரேககாரணமிறே; பின்னைப்பேகவியாமல் மன்னின்னவிடுமைகளேயிறே ப்ராப்யஸாக்ஷம்பண்ணுமவரும்.

௨௭௨. இப்படி யுபயாநுமதியும் ஸ்வரூபமாயிற்றால் இழவுபேறுகளுக்கடியேதென்ன, அநாதிகாலமேபிடித்து பகவத்விஷயத்தை யிழந்து திரிகைக்கடி அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதமான ஸ்வகர்மம்; இப்படி யிழந்துதிரிகிற விவனுடைய பகவல்லாபமாகிறபேற்றுக்கடி, அயத்நம் பந்தகிபந்தக ஸௌஹார்தகார்யமான க்ருபையென்று வேதாந்தயோஜனையாலே தாத்பர்யத்தை யறுத்தருளுகிறாரென்றருளிச்செய்வர். சேஷிபக்கல்தோஷமேறிடாமல் இழவை ஸ்வகர்மதோஷமாக வநுஸந்திக்கை, ஸ்வசேஷத்வோசித மென்று மருளிச்செய்வர்.

௨௭௩. இழவுபேறுகளிரண்டுக்கும் ஸ்வதந்த்ரனவன் தானேயென்று கீழ்ச்சொன்னதுக்கெதிர்த்தட்டாகமற்றைப்படியான தாத்பர்யத்தைவெளியிட்டுச்சொல்லில், பேற்றுக்குக்ருஷிபண்ணுகிறவும்மை இழவுக்கடியென்னில்

---

௨௭௧. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.
௨௭௨. இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை.
௨௭௩. மற்றைப்படி சொல்லி லிழவுக்குடலாம்.

ஜீ.—௨௭௧. இவ்வநுமதித்வயம் பின்னையேதாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இரண்டும்) என்றுதுடங்கி. (இருவர்க்கும்ஸ்வரூபம்) என்றது· பாரதந்த்ர்யும் ஸ்வாதந்த்ர்யுமிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரணாகாரமென்றபடி. அதாவது பாரதந்த்ர்யவிஷயனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனானவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யவஸ்துரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநத்துக்கு நிர்வாஹகார்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்யவேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

௨௭௨. ஆனால் இழவுபேறுகளுக்கடி யேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்; (இழவுக்கடி) என்றுதுடங்கி அதாவது பகவத்விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்குஹேது "முன்செய்தமுழுவினை" என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான விவனுடைய கர்மம், இப்படி யிழந்துகிடக்கிறவிவன் அவ்விஷயத்தைப்பெறுகைக்குஹேது "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படி யிருக்கையுமழியப்பெறும் பகவத்க்ருபையென்கை.

௨௭௩. இப்படியன்றிக்கே மாறிச்சொல்லுமளவில் வருமனர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (மற்றைப்படி) என்றுதுடங்கி அதாவது இப்படியன்றிக்கே (பயாபயங்களிரண்டும் மாலுடைய) என்கிறவிடத்திற்போலே இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம் பேற்றுக்கடி சேதநயத்னமென்கிற இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுமைமாற்றிச்சொல்லில் ஈச்வரனை வாங்குகையாலே, அவன் திருவடிகளைப்பெறாமல் இழந்துபோகைக் கூடலாமென்கை.—, அதவா (மற்றைப்படி) இத்யாதிக்கு, இழவுக்கடி சேதநகர்மம்பேற்றுக்கடி ஈச்வரக்ருபை என்றிழவிவனுக்கும் பேறவனுக்குமாகச் சொன்னபடி

ஆ.—இழந்தேவிடுகவென்றவன் சீற, அவனை யிழக்கைக்குறுப்பாய்விடு மென்றருளிச்செய்து.

௩௭௬. இதுக்கு நிதர்சநம்காட்டுகிறார் மேல், (எடுக்க) இத்யாதியால். ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி விநோதார்த்தமாக ஸ்வப்ருத்யனைக் குழியிலே தள்ளி ஸ்வஸ்நேஹத்தாலே யெடுக்கக்குதித்து வாரியெடாநிற்க, தள்ளினநீரே யெடுக்கவந்தீரோவென்ன, நான்செய்ததுகண்டிராமல் குற்றம்காட்டாநின்றாய்நீ யென்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே சீறியெடாமலெறிந்துபோகைக்குறுப்பாய்விடுமிறே; அப்படி யிழவுக்கடியுமவனேயென்னில் ஸ்வதந்த்ரனானவவன் கைவிடுகைக் குடலாமென்றதாயிற்று. உபயமுமவனாலே என்னுமது யதார்த்தமாகிலும் அதிலொன்றை ஸ்வக்ருதமென்றல்லது பரக்ருதமென்று சேஷபூதன் நினைக்கப்பெறானென்றபடி.

௩௭௭. இழவுக்குமடி யவனென்றால் அவன்சீறுமென்றறிந்தபடியென்னென்ன, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், (சீற்றமுளன்) இத்யாதியால். பரதந்த்ரனானவென்னை ஸ்வதந்த்ரனான நீரே இந்நாள்வரை ஸம்ஸாரப்படுகுழியிலே தள்ளினீரென்று அடியேனுள்ளபடி விண்ணப்பம்செய்யில், எடுக்கமுயல்கிறநம்மை யிப்படிசொல்லுவதேயென்று தேவரீர்க்குச் சீற்றமுண்டாமென்ன வவ்வாய்மாறுவதற்கு முன்னே "ஆகிலும்செப்புவன்"

---

௩௭௮. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினாயென்கை யெடாமைக்குறுப்பிறே.

௩௭௯. சீற்றமுளவென்ன வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத்

ஜீ.—யன்றிக்கே, இழவுபேறுகளிரண்டுக்குமடி ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமென்று அநாதிகாலமிழந்ததுக்குமடி யவனுகச்சொல்லில் அவன் கைவாங்குகையாலே, ஒருகாலமு மவனைப்பெறுமே யிழந்துபோகைக்குடலாய்விடு மென்னவுமாம்.

௩௭௮. இப்படிச்சொல்லுமளவில் ஈச்வரன்கைவாங்குமென்னுமத்தை லௌகிகந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறார், (எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆழ்ந்தகிணற்றில் தன்கர்மாநுகுணமாக வநவதாநத்தாலே விழுந்தவனை, அருகுநின்றானொரு க்ருபாவானானவனெடுப்பதாக யத்நிக்கிறவளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவனுஸந்நனென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, அவன்தன்னைத்தள்ளினானாகநினைத்து இக்கிணற்றிலே யென்னைத்தள்ளினாயும் நீயன்றோவென்றால், நான் செய்யாதகாரியத்தை யிவன் சொல்லுவதேயென்று சீற்றமெழுந்திருந்து யெடாமல் கைவாங்குகைக்குறுப்பாமாபோலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிறதன்னை எடுக்க நினைக்கிற க்ருபாவானான வீச்வரனை இத்தனைகாலமுமென்னை ஸம்ஸாரத்திலேதள்ளி விட்டுவைத்தாயும் நீயேயன்றால், சீறிக்கைவாங்கி பட்டது படுகிறானென்றிருந்துவிடுகைக் குறுப்பாமிறேயென்கை.

௩௭௯. அப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்கு சீற்றத்துக்குடலென்னுமிது லௌகிகந்யாயம்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வதர்சிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக்கநந்தரத்திலே தாமேயருளிச்செய்தாரிறேயென்கிறார், (சீற்றமுளன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "இன்னம் மக்கள்தோற்றக் குழிதோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்று ஈச்வரன் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானாகச் சொன்னவிதுகர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கிறவாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில்நின்று மெடுக்கைக்கு ஸங்கல்பிபண்ணி

ஆ'—என்று தேவரீர் சீறிலும் தேவரேஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யென்னைக் கர்ப்பஜந்மாதியிலே யுழலப்பண்ணினீ ரென்னுமிவ்வர்த்தத்தை விண்ணப்பம் செய்தே விடுவனென்று சீறுமென்றறிந்ததாமே கூசாமலருளிச்செய்தாரிறே.

௩௭௮. ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிக்கு சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் அஞ்சாமலித்தைச்சொல்லும்படி யென்னென்னில் என்றுசங்கித்து; "அடையவருளாயெனக்குன்றனருளே" என்றச்சீற்றத்தை யடக்கி யாளுமவனுடைய வின்னருளும்; "ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" இத்யாதியாலே அவன் சீறுமென்றறியிருக்கவொட்டாமல் கூப்பிடுவிக்கிற கரையற்ற ஸம்ஸாரார்த்தியும்; "வேம்பின்புழுவேம்பன்றி யுண்ணாதடியேன் நான் பின்னும் உன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்று அவன்சீற்றத்தள்ளிலும் புறம்போக்கடியற்று மேல்விழும்படியான வநந்யகதித்வமும்; சீற்றமுண்டென்றறியாதிருக்கவும் பயங்கெட்டுவாய்விட்டுச் சொல்லப்பண்ணும்.

தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

௩௭௮. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளு மார்த்தியு மநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

ஜீ.—போரு மவன்திருவுள்ளம் சீறுகைக்குடலென்று நினைத்து கீழ்விண்ணப்பம் செய்தவார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்கு சீற்றமுண்டென்ன முதல்வார்த்தைக்கநந்தரத்திலே, இழவுக்கடி யவனுகச்சொல்லுகை நிக்ரஹஜநகமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை முன்பப்படி யருளிச்செய்ததாமே யருளிச்செய்தாரென்கை.

௩௭௮. "சீற்றமுளன்" என்றபின்பும் "ஆகிலும்செப்புவன்" என்று முன்புசொன்னது தன்னையேசொல்லுகைக்கு ஹேதுவை ப்ரச்நோத்தரரூபேண ப்ரகாசிப்பிக்கிறார், (சீற்றம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்னவித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பேசொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்னில், அவன் சீற்றத்தைத்தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாத பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும்; உன் சீற்றம் கண்டஞ்சி வாய்மூடவொட்டாதபடி கரையிழந்துசெல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும்; சீறியெடுத்தெறியிலும் வேறுபுகலில்லாமையாகிற வநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படிபண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே "அடையவருளாயே" "நினக்குத்தன்னருளே" "துணியேனினிநின்னருளல்லதெனக்கு" "தொண்டரானவர்க்கின்னருள் செய்வாய்" என்று பலவிடங்களிலு மவனருளையும், "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர்மனம்போலாற்றத்துளங்கா நிற்பன்" "பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளம்தள்ளும்" "இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்புபோ லுருகாநிற்குமென்னுள்ளம்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே யுள்ளம்துளங்கா நிற்பன்" என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய வார்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச்செய்தாரிறே.

ஆ.—௩௭௯. "சீற்றமுள" என்று சீறினாலும் "பின்னும்சேவடியன்றி நயவேன்" என்று காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி தொண்டரானவர்க்கின்னருள்செய்யும் பரமக்ருபாளுவைப் பெறப்பெற்றாலஞ்சாமலுள்ளதெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கிறார்.

௩௮௦. சீறினாலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாயிருக்குமிருப்புக்கு ப்ரமாணம்காட்டுகிறார் மேல், "సతం నిపతితం భూమౌ శరణ్యశ్శరణాగతమ్। వధార్హమపి కాకుత్స్థః కృపయా పర్యపాలయత్" "ஸதம்நிபதிதம்பூமௌ சரண்யச்சரணாகதம்। வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த்த: க்ருபயாபர்யபாலயத்" என்றுபோக்கிடம் கெட்டுவந்து விழுந்தகாகத்தை, அறுத்தறுத்துத்தீர்க்கவேண்டுமபராதமுண்டாயிருக்க, பிறந்துபடைத்த பேரையுடையரான பெருமாள் அபராதத்துக்கொரு கண்ணழிவுசெய்து க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளினாரிறே; "அரிசினத்தால்" இத்யாதி. வருந்திப்பெற்றுபோற்றி வளர்க்குமீன்றதாய் தீம்புகண்டுகிளர்ந்த சினத்தாலே காலாலேயுதைத்துத்தள்ளத்தள்ள வேறுபோக்கடியற்றுப் பின்னையும் சீறியுதைக்கிற தாய்முகத்திலிரக்கத்தையே பார்த்தழாநின்று அவள் காலைத்தழுவிக்கொள்ளும் குழவிபோல,

---

௩௭௯. சீறினாலும்। காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றாலெல்லாம் சொல்லலாமிறே.

௩௮௦ "కృపయా పర్యపాలయత్" "க்ருபயாபர்யபாலயத்"

ஜீ.—௩௭௯. இப்படி யநந்யகதித்வாதிகளுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம்பிறக்கும்படி சிலவற்றைச்சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (சீறினாலும்) என்றுதுடங்கி; அதாவது சீறினகாலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப்பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானாயிருப்பானொருவனைப்பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம்சொல்லலாமிறேயென்கை.

௩௮௦. சீறினதசையிலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலா யிருக்கும்படிக்குப்ரமாணம்காட்டுகிறார், ("కృపయా పర్యపాలయత్" "க்ருபயாபர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்")என்று, அதாவது "సతం నిపతితం భూమౌ శరణ్యశ్శరణాగతమ్। వధార్హమపి కాకుత్స్థః కృపయా పర్యపాలయత్" "ஸதம்நிபதிதம்பூமௌ சரண்யச்சரணாகதம்। வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த்த: க்ருபயாபர்யபாலயத்"என்றபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காய் புறம்புபுகலற்றவாறேவந்து திருவடிகளிலே விழுந்தகாகத்தை, க்ருபையாலே ரக்ஷித்தாராகையாலும்; "அரிசினத்தாலீன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே" என்று பெறுகைக்குவருந்தி வரங்கிடந்து பெற்றதாயானவள் இதுசெய்ததீங்கைக்கண்டு எறிந்துபோகடவேண்டும்சீற்றத்தை யுடையளாய்க்கொண்டு கிட்டவரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறுபோக்கடியற்று சீறியெடுத்தெறிகிற வளுடைய முகத்திரக்கத்தையே நினைத்து, அழுதுகாலைத்தழுவிக்கொள்ளும் குழவிபோல, என்னபராதத்தைக்கண்டருகுவாராதபடி தேவர்தள்ளிவிடப்பார்க்கிலும், திருவடிகளல்லது வேறுபோக்கடியற்றிருந்தேனென்று ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாளருளிச்செய்கையாலும், (சீறினாலும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி

ஆ.—அடியேன் செய்ததீமைகண்டு வத்ஸலரானதேவர் மலங்கத்தள்ளிலும் சீறித்தள்ளுகிறதேவர் திருவடிகளல்லது வேறுபோக்கடிகேட்டிருக்கேனல்லேனென்றாரிறே. இத்தால் அநுகூலப்ரதிகூலவிபாகமற சீற்றம்கண்டு மேல்விழும்படியான க்ருபாளுத்வமவனுக்குண்டானபின் சொல்லவொண்ணாததேதென்றபடி.

ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

“அரிசினத்தால்.”

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீ.—யாழ்வாரருளிச்செய்த விவர்த்தத்தை, “నిరాసకస్యాపి న తావదుత్సహే మహేశహాతుం తవపాదపఙ్కజమ్ । రుషానిరస్తోఽపి శిశుస్తనన్ధయో నజాతుమాతుశ్చరణౌ జిహాసతి” “நிராஸகஸ்யாபிநதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாதபங்கஜம் । ருஷாநிரஸ்தோऽபி சிசுஸ்தநந்தயோ நஜாதுமாது ச்சரணௌஜிஹாஸதி” என்றாளவந்தாரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக இவ்வளவும் (பயாபயங்களிரண்டும் மாறுடிலஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்கிறதின் மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்ருதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

சதுர்த்த ப்ரகரணம்.

ஆ.—௩௮௧. அசேதநமான கர்மமிழுப்பிக்கமாட்டாது, பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யமே யிழவுக்கடி ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிக்ருபையே பேற்றுக்கடியென்னுமிடத்தை யுபாயேநவருளிச்செய்து, அந்தக்ருபை யாத்ருச்சிகாதிஸாபேக்ஷமாயும் தந்நிரபேக்ஷமாயும் பேற்றுக்குடலாமென்று இருகூறுசெய்து, அதில் நிர்ஹேதுக ப்ரதீதிவிஷயமான முற்பட்டஸாபேக்ஷ க்ருபையின் கார்யவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (த்ரிபாத்விபூதியில்) இத்யாதியால். "త్రిపాదస్యామృతం దివి" "த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" என்று லீலாவிபூதியில் மும்மடங்கான த்ரிபாத்விபூதியான நித்யவிபூதியிலே, அபரிச்சிந்நாநந்தபூர்ண ஸ்வரூபாதிபரிபூர்ணாநுபவம் நிரந்தரம் நடவாநிற்கச்செய்தே, அந்தபரிபூர்ணாநுபவமடையக்கிழாறுபோயுண்டதுருக்காட்டாதே, ஸந்நிஹிதபுத்ரன் இராநிற்க தேசாந்தரகதரான முக்தபுத்ரர்கள் பக்கலிலே, வத்ஸலனானபிதாவினுடைய புத்ரஸ்மரணக்ரஸ்தஹ்ருதயம், ஸந்நிஹிதர்பக்கல் பற்றற்று, நிரந்தர விவிதஸ்ம்ருதிரூபேண குடிகிடக்குமாபோலே, தூரஸ்த்தராயஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே

---

௩௮௧. த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க, அதுண்ட துருக்காட்டாதே, தேசாந்த்ரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே,

---

ஜீ.—௩௮௧. இனி (பகவத்குணாநுஸந்த்தாநமபயஹேது) என்று கீழருளிச்செய்தத்தை விசதீகரிக்கைக்காக, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப்பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார், (த்ரிபாத்விபூதியிலே) என்றுதுடங்கி. "త్రిపాదస్యామృతం దివి" "த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி" என்கையாலே நித்யவிபூதியை த்ரிபாத்விபூதி யென்னக்கடவதிறே; இதினுடைய த்ரிபாத்த்வம் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலாயிருக்கும், எங்ஙனேயென்னில் "పాదోఽస్య విశ్వా భూతాని త్రిపాదస్యామృతం దివి" "பாதோஸ்யவிச்வாபூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" என்றிந்தவிபூதியில் எல்லாபூதங்களு மிவனுக்கு காலத்தொன்றென்னும்படி யல்பமாயிருக்கும்; பரமாகாசத்திலிவனுடைய நித்யமானவிபூதி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்காயிருக்கும்; [இந்தவிபூதித்வயவிஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச்சப்தமும், அல்பமஹத்த்வங்களுக் குபலக்ஷண மித்தனையொழிய பரிச்சேதபரமன்று; லீலாவிபூதியிலண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறேயிருப்பது] என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச்செய்கையாலே இவ்விபூதியில் கார்யரூபப்ரதேசத்தைப்பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதிமும்மடங்காயிருக்கு மென்னவுமாம்;—, அன்றிக்கே ["దివి" இத்யப்ராக்ருதஸ்த்தாநமுச்யதே, த்ரிபாத்த்வஞ்ச அப்ராக்ருதைர்ப்போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாநவிசேஷைர்வா, பூஷணாஸ்த்ராதிரூபேண ஜகதந்தர்கதவஸ்த்வபிமாநிபிர்நித்யை: பகவதநுபவமாத்ரபரைச்ச நித்யஸித்தைர்

ஆ.—வத்ஸலனான தன்னுடைய ஸ்நேஹாக்ருஷ்டமான திருவுள்ளம், ஸங்கிஹித நித்யமுக்தர்பக்கல் பற்றற்று ஸவாஸநமாகக் குடிபோய், "స ఏకాకీ న రమేత" "ஸஏகாகீநரமேத" என்று அநந்தகோடி நித்யஸம்ஸாரிகளுடனிருந்தும்

ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம்குடிபோய், இவர்களைப்பிரிந்தா லாற்றமாட்டாதே, இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து,

ஜீ.—முக்தைச்சாத்ம பிர்வாஸம்ப்பவதி] என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டருளிச்செய்தபடியே அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள போக்யவிசேஷங்கள் போகோபகரணவிசேஷங்கள் போகஸ்த்தாநவிசேஷங்களாகிறமூன்றம்சங்களோடே யிருக்கையாலேயாதல், அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தில்படியே பூஷணாஸ்த்ராதிரூபத்தாலே ஜகதந்தர்க்கத வஸ்த்வபிமானிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமா யிப்படி மூன்றம்சமாயிருக்கு மாத்மாக்களையுடைத்தாகையாலேயாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக விப்படி லீலாவிபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிசயஸுகாவஹையான நித்யவிபூதியிலே, (பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து வேறொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றையும், யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவம் அவிச்சின்னமாய்ச்செல்லாநிற்கவென்கை; (அதுண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது - அப்போதைப்போது வடிவிலே யிட்டுமாறினைப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணுமந்தவநுபவமொன்றும் வடிவில்தோற்றாதே யென்கை; (தேசாந்தரகதனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது - அநேகபுத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமேபோனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியா நிற்கச்செய்தேயும், இவர்களோபாதி யவனும்கூடியிருந்து வாழுகைக்கிட்டுப்பிறந்து வைத்து இத்தை யொழிந்துகிடக்கிறானேயென்று, தேசாந்தரகதனான வந்தபுத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயம்கிடக்குமாபோலே, நித்யமுக்தரும் தானும் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே, இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநனித்தை யிழந்துகிடப்பதேயென்று தேசாந்தரஸ்த்தரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் சோரகப்போயென்கை; (இவர்களைப்பிரிந்தா லாற்றமாட்டாதே) அதாவது - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, நித்யவிபூதியிலே யிஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரைப்பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடேஜீவித்தவன் அவர்களையிழந்து தனியனைப்போலே "స ఏకాకీ న రమేత" "ஸஏகாகீநரமேத" என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை; ஸம்ஹ்ருதராய்க்கிடக்குமளவிலும் இவர்களைச்சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாகநினையாதே, கரணகளேபரஸஹிதரா யவர்கள் வர்த்திக்கிறகாலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டே கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதுரராய் அசிதவிசேஷிதராய்க்கிடக்க தான்நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பை இவர்களைப்பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப்பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்; (இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்குக்கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து) அதாவது - அந்தராத்மதையாலு மவதாரார்ச்சாவ

ஆ.—இந்த ஸம்ஸாரிகளைப்பிரிந்து தனிப்பட்டு, ஆற்றல்மிக்க அடக்கமற்று ஆற்றமாட்டாதே கரணசூந்யரா யொடுங்கின ஸம்ஸாரிகளோடே புரையறக்கலந்து பரிமாறுகைக் குபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை தன் க்ருபையாலே கொடுத்து; ஸ்வாச்ரயணோபகரணமான வந்தகரண களேபரங்களைக்கொண்டு, மோக்ஷோபாயாதிகளிலே தகையற வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்தியென்கிற சக்தி விசேஷங்களையும் ஹிதைஷியாய்க்கொடுத்து, தச்சக்தி விசேஷயுக்தரான விவர்களுடைய நம்மைக்காணவேண்டா கண்காண ரக்ஷிக்கிறோமென்று யாம் ஸாபிலாஷராய் நிற்கில், எங்களை ரக்ஷித்தாயாகில் உனக்குள்ளாராணையென்று ஆணையிட்டு புறங்கையாலேயடித்து, "అహంమే" "அஹம்மே" என்று விலக்குவர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி "న సందృశే తిష్ఠతి రూపమస్య" "நஸம்த்ருசே திஷ்டட்டதி ரூபமஸ்ய" "கட்கிலீ" என்கிறபடியே இவர்களுடைய புறக்கணிக்கும் கண்ணுக்குத்தான் விஷயமாய்த் தோற்றுதபடி, அணைப்புண்கிறதன்னையு மணைக்கிறதாயையு மறியாதே உறங்குகிற ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, வத்ஸலையான தாய் முன்னேயணைக்கில் முலைநெருக்குப்பட்டு நோகுமென்று முதுகிலே மெள்ளவணைத்துக் கொண்டொருபடுக்கையிலே கிடக்குமாபோலே, ஸ்வபரஸ்வரூபத்தையறியாதே அநாதிமாயயாஸுப்தனுன முக்த்யபத்தசேதநனைத்தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ரக்ஷணஹேதுவாக த்யஜிக்கமாட்டாதே, "య ఆత్మని తిష్ఠన్" "ய ஆத்மநி திஷ்டன்" என்று ஸ்வரூபத்தை யுள்ளும் புறம்புமணைத்துக்கொண்டு,

---

அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காண நிற்கி லாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி, உறங்குகிறப்ரஜையை தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு

ஜீ.—தாரங்களாலும் இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்குறுப்பாக "విచిత్రా దేహసంపత్తిః" "விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரணகளேபரங்களை தயமானமனுவாய்க்கொடுத்தென்கை; (அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து) அதாவது - அந்தகரணகளேபரங்களைக் கொண்டு மவற்றையறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச்செய்து தவிரவேண்டு மவற்றைத்தவிர்த்து, இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்திவிசேஷங்களையும் கொடுத்தென்கை, (கண்காண நிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி) அதாவது - இத்தனையும்செய்து ஸ்வாமித்வப்ராப்தி தோற்ற விவர்கள்கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், "త్వం మే" "த்வம்மே" என்றால் ஸஹியாமல் "అహం మే" "அஹம்மே" என்றும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள்கண்முகப்பில் நீ யொருக்காலும் நிற்கக்கடவையல்லையென்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பர்களென்று நினைத்து, "న చక్షుషా పశ్యతి కశ్చనైనమ్" "நசக்ஷுஷாபச்யதிகச்சநைநம்" "கட்கிலீ" என்கிறபடியே யிவர்கள் கண்ணுக்கொருக்காலமும் விஷயமாகாதபடியென்கை; (உறங்குகிற ப்ரஜையைத்தாய்முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே தானறிந்தஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வக வாயிலேயணைத்து) அதாவது - தன்னையும் தாயையு மறியாதே கிடந்துறங்குகிற ப்ரஜையை

ஆ.—அநுபவமாகிற வாழ்ச்சியில் ஆக்ரோசமாகிற துடர்ச்சி வ்யவஹார வெற்றிக்கு நன்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "భర్తా౽భి(ప్రియమాణో౽పి భర్తి" "பர்த்தாஸக் ப்ரியமாணோபிபர்த்தி" என்கிறபடியே இவன் ஸத்தை குலையாதபடி க்ஷணார்த்தமும்விடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு, தார்யமானவிவன் ஸத்தையழியாதபடிநோக்கி, ஸதஸத்கர்மபலமான ஸ்வர்க்கநரகாதி ப்ரவேசாவஸ்தைகளிலு மிவர்களைவிடமாட்டாம லுடன்கேடனாய், தன் வாத்ஸல்யவிஷயமான இவர்கள் ஆத்மப்ரதிகூலனுக்கு ஹேதுவான வஸத்கர்மங்களிலே ஸ்வதந்த்தசக்திகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கும்போது பேகணிப்பர்களென்று வாத்ஸல்யத்தாலே மீட்கமாட்டாதே ருசியைப்பின்சென்று அஸத்கர்மாநுமதி தானத்தைப்பண்ணி "ఉదాసీనవదాసీనః" "உதாஸீநவதாஸீந:" என்று ஹிதப்ரவர்த்தகனாய்க்கொண்டு உதாஸீனனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் கியமகாதியோக்யதை யுண்டாயிருக்க உபேக்ஷித்திருக்கு முதாஸீநரைப்போலே தோற்றவிருந்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான ருசியிலே மூட்டுகைக்காக ஸ்வரூப விருத்தாஸத்கர்ம ருசியினின்று மிவர்களை ஸவாஸநமாக

கிடக்குமாபோலே, தானறிந்தஸம்பந்தமே ஹேதுவாகவிடமாட்டாதே, பகவாயிலேயணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் துடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே, ஸத்தையைநோக்கி யுடன்கேடனாய், இவர்களஸத்கர்மங்களிலே

ஜீ—வத்ஸலையானவள் தானறிந்தரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலேயணைத்துக்கொண்டுகிடக்குமாபோலே, அநாதிமாயயாஸுப்தராய் ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களிலொன்றையு மறியாமல்கிடக்கிற விச்சேதநரை, சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தமே ஹேதுவாகவிட க்ஷமனன்றிக்கே, "య ఆత్మని తిష్ఠన్" "யஆத்மநி திஷ்டந்" என்கிறபடியே அந்தராத்மத்வேந விவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டென்கை; (ஆட்சியில் துடர்ச்சிநன்றென்று விடாதே ஸத்தையைநோக்கி) அதாவது ஒருவனுடைமையை வேறொருவனபஹரித்தாளாநிற்க உடையவனப்யவைத்துடைமையையிழந்தவன் தன்னதென்னுமிடம்தோற்றப்பலநாளும் துடர்ந்துபோந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகாநிற்குமிறே, அப்படியே "అనుభవవిభవాత్" "அநுபவவிபவாத்" என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடம்தோற்ற ஒருதலைப்பற்றிக்கொண்டு போருகிற துடர்ச்சி ப்ரபலமென்றுநினைத்து, அந்தராத்மதயாவஸ்திதனான தான் இவர்களையொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்யபூதரான விவர்கள் ஸத்தையழியாமல் நோக்கியென்கை; (உடன்கேடனாய்) அதாவது - இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்கநரகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தையிலுமிவர்களுக்குத்துணையாய்ப்போருகை; (உடன்கேடன்) என்பது - இவன்கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே. (இவர்களஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதி தானத்தைப்பண்ணி யுதாஸீநரைப்போலேயிருந்து மீட்கைக்கிடம்பார்த்து) அதாவது- "ఆదావీశ్వరదత్తయైవపురుషః స్వాతన్త్ర్యశక్త్యా స్వయం తత్తజ్జ్ఞానచికీర్షణప్రయతనాన్యుత్పాదయన్వర్తతే" "ஆதாவீச்வரதத்தயைவபுருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்யசக்த்யாஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞாநசிகீர்ஷணப்ரயதநாந்யுத்பாதயந்வர்த்ததே" என்கிறபடியே அடியிலே தான்கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்யசக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்குயோக்யரான விச்சேதநர், துர்வாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே

ஆ.— மீட்கைக்கு அபிஸந்தி விராமமாகிற விடம்பார்த்து, திரு
முன்னிலவிக்கிற விளக்கைத் திருடுகைக்குத் தூண்டுகைவணங்கி திரு
வடிகளில் திருவாபரணங்களை யபஹரிக்கை முதலான நன்மையென்று
பேரிடலாவதொருதீமையு மவர்கள்பக்கல் ஸர்வஜ்ஞனும் காணாதே,
ஸர்ப்பதஷ்டனை புத்ரனைக்கூர்ந்த சஸ்த்ரங்கொண்டு நெற்றியைக்
கொத்திப்பார்த்து, ரக்தப்பசைகாணாமல், பின்னையு மொதுங்கினப்ராண
னுண்டோ வென்னும் நசையாலே சுக்கிட்டூதியும் மருந்துவார்த்தும்
மந்த்ரிப்பித்து மொருவகையாலும் ப்ராணப்பசை காணாதொழிந்தால்,
இனி யஸாத்யமிழந்தோமென்றுபரிதபித்துக்கண்ணும் கண்ணீருமாய்த்
தலையிலேகைவைத்து மீளும்பிதாவைப்போலே, சப்தாதிவிஷய ஸர்ப்பத
ஷ்டனாய் அஹங்காராதிவிஷம் தலைமண்டையிட்டு மோஹித்து சைதந்ய
மூச்சற்று அஸத்கல்பனாய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய முக்க்யகரண
மாகிற நெற்றியைக் கூர்ந்த சாஸ்த்ரசஸ்த்ரமுகத்தாலே உபதேசமாகிற
கொத்தைக்கொத்தி மீளுமோவென்றுபார்த்தும், தாத்பர்யோபதேசமா
கிற சுக்கிட்டூதியும், அவதாரரூபமாகிற பசுமருந்துவார்த்தும், ததீயாகார

ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, யநுமதி தான
த்தைப்பண்ணி யுதாஸீநரைப்போலேயிருந்து, மீட்கை
க்கிடம்பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு

ஜீ.— ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும், அந்தர்யாமியான தான் நினைத்தால்
மீட்கலாயிருக்கச்செய்தேயும், அப்படிசெய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூபசாஸ்
த்ரவிதியோகமறுமென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருமெ
ன்னுமத்தைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதானத்தைப்பண்ணி
யும், உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்களென்பட்டால் நல்ல
தென்றிருக்கு முதாஸீநரைப்போலே யிருந்தும், அதில் நின்று மவர்க
ளை மீட்கைக்குறுப்பாகச் சொல்லிக்கொள்ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற
வவகாசம்பார்த்தென்கை; (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும்
காணாதே) அதாவது - இப்படி யிடம்பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர
மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டா
தல், இவர்களையஸத்கர்மத்தி னின்றும் மீட்கைக்கவகாசமா யிருப்பதொரு
நன்மை காணாதவளவன்றிக்கே, அவ்வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே நன்
மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானுட்படக்காணப்
பெறாதேயென்கை; (நன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமை) யாவது-
பரஹிம்ஸை செய்துகொண்டு திரியாநிற்கச்செய்தே, பகவத்பாகவத
விரோதிகளாயிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை; விஷயப்ரவ
ணனாய் பகவத்தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலம் கோயில்களிலே புக்குப்
புறப்படுகை; வயல்தின்னபசுவைத்துடர்ந்தவாறே அதொருகோயிலை
வளையவருமாகி லத்தையடிக்கையிலுண்டான வாக்ரஹத்தாலே தானும்
வளையவருகை; நிந்தார்த்தமாக திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலா
னவை. (நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணா
தொழிந்தா லப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடேமீளுவது) அதாவது -ஸர்ப்
பதஷ்டராய் ம்ருதகல்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு
ப்ராணஸ்திதி பரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா
லொருப்ரகாரமும் ரக்தஸ்பர்சைகாணாதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி
கைபுகுகிறனென்றிராதே இழவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போ
லே, நன்மைகாணாதவளவில்விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு

ஆ.—ஸ்பர்சத்தாலே மந்த்ரிப்பித்தும், ஒருவகையாலும் நெஞ்சில்பசைந்து காட்டும் சேஷத்வஜ்ஞாநோதயமாகிற ப்ராணப்பசைகாணுதொழிந்தால், இனி நமக்குப்ராப்யமல்ல வஸ்துவிழந்தோமென்றநுதபித்து "సంజాతబాష్పః" "ஸஞ்சாதபாஷ்ப:" என்றுருவழிந்துருகின திருவுள்ள வெள்ளமான கண்ண நீரோடே, அவதாரம் க்ஷிப்ரயோஜநமாய், வந்தவழியே தன் வீட்டேறமீளுவது; மடங்கியுமாத்மவஸ்து சபலனை தனக்கேறப்புறப்பூச்கான சிறிதுவிடம்பெற்றவளவிலே, இவ னவ்வூரிவ்வூரென்று பலவூரையு மெண்ணு நிற்க திருக்கோட்டியூர் திருக்கோளூரென்றாப்போலே இவன் சிலசொல்ல, "దేశోఽయం సర్వకామధుక్" "தேசோ௨யம்ஸர்வகாமதுக்" என்று ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கு மேகஸாதநமான தன்னேற்றமுடைய வென்னூரைவாயாரச்சொன்னாயென்றும்; அவரிவரென்று பலரையும் சொல்லாநிற்க, "திருப்பேர்நகரான்" "பேராயிரமுடையான்" என்றாப்போலே யிவன் சிலசொல்ல, "ధ్రువాసో అస్య కీరయో జనాసః" "த்ருவாஸோ அஸ்யகீரயோஜநாஸ:" என்று ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் வீறுடைய நம்பேரை யெல்லாரும் கேழ்க்கச்சொன்னாயென்றும்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை இருவர் வழிபறிக்கவேணுமென்று முன்னும் பின்னும் சென்று ஒருவரையொருவர் கண்டால் சந்தித்ததென்றவரைப் பறியாமல் போக, "పశ్యన్త్వపి చ శ్రుణ్వన్తి దాసస్తేఽహం మహామునే" "பச்யந்த்வபிசச்ருண்வந்தி தாஸஸ்தே

தீமையும் காணாதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால், அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடேமீளுவது; தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாயென் பேரைச்சொன்னாயென்னடியாரைநோக்கினாயவர்கள்

ஜீ.—தீமைதானுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒருப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள்பக்கல் பசைகாணுவிட்டால் இவ்விஷயம் நமக்குப்ராபிக்கப்படுமதல்ல இத்தையிழந்தோமென்றழுது கண்ணநீரோடே மீளுவதென்கை;—, அன்றிக்கே(நன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமை)என்கிறது "శ్యేనేనాభిచరన్యజేత" "ச்யேநேநாபிசரந்யஜேத" என்றாஸ்திக்யஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸை யாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மைகாணுதவளன்றிக்கே, சாஸ்த்ரமர்யாதையாலே மேல்தானுகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான வதுதானுமுட்பட விவர்கள் பக்கல் காணப்பெறாதே யென்னவுமாம்; அப்போதைக்கு (நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியால் ஜ்ஞாதஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாதஸுக்ருதந்தானுண்டோ வென்றாராய்ந்து அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகாரயோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படிசொல்லுகிறது; (தனக்கேற விடம்பெற்றவளவில்) அதாவது-இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கவகாசம்பார்த்துத்திரியும் தனக்கேறவவகாசம்பெற்ற வளவிலென்கை;(என்னூரைச்சொன்னாய்) இத்யாதி என்றாப்போலே (சிலவற்றையேயிட்டு) அதாவது - அவ்வூரிவ்வூரென்றிவன் பலவூர்களையும் சொல்லாநிற்க, கோயில் திருமலைமுதலாகத்தானுகந்தவூர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னாலம்மாத்ரமே பற்றாசாக என்னுடையவூரைச் சொன்னாயென்றும்;

ஆ.—ஷாம்மஹாமுநே" என்று தர்சநீயரான நம்மடியாரைக்கண்டு பறியாமல் நோக்கினுயென்றும்; தன் தோட்டம் கழனிக்குப் பாய்கிற மடையிலே வழிநடந்து விடாய்த்தாரொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஸ்ரீபாதத்தை நனைத்தல் கொப்பிளித்தல்செய்ய, "తదీయారాధనంపరమ్" "పూజనీయావిశేషతః" "ததீயாராதநம்பரம்" "பூஜநீயாவிசேஷத:" என்று நம்மைப்பற்றவும் பூஜ்யரான நம்மடியார் வழியில்விடாயை நாமறியத்தீர்த்தா யென்றும்; தனக்காகவிரிவுண்டாகக்கட்டின இறப்புவாரத்தே ஒருநாளொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரொதுங்கிப்போக, "ప్రవేశయిత్వాస్వగృహమ్" "ப்ரவேசயித்வாஸ்வக்ருஹம்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகரவேண்டுமவர் வரக் கண்ணழியாமலொதுங்க நிழலைப்பண்ணிக்கொடுத்தாயென்றும்; இது முதலாகவவனறியாதன சிலவற்றை அவன் தலையிலேயேறிட்டு, அவனகப்பட்டு நிற்கும்படி மடிமாங்காயிட்டு, நம்முடையவனென்று பிடித்து, பொன்னில் அதினுப்த்தத்தனை பொன்வாணியன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக்காட்டின பொன்னை ஒன்றிரண்டுரையிலே நெடும்பொன்க்ரஸிக்கு முரைகல்லிலே உடையவனறியாதபடி மிஞ்சவுரைத்து, ஸூக்ஷ்மகநககண க்ராஹகத்வமுள்ள த்ரவத்ரவ்ய விசேஷமான மெழுகாலே உரைகல்லிலொன்றும் சேஷியாதபடி துவட்டியெடுத்துருக்கி, கால்பொன்னுயிற்று கழஞ்சுபொன்னுயிற்றென்று மல்பமல்பமாகச் சிலதிரட்டுமாபோலே, ஆத்மனுப்த்தத்தனை ஸர்வேச்வரனும் அநாதியேபிடித்து அநாதியாய் வருகிறஜந்மபரம்பரைகள்தோறும் என்னடியாரை நோக்கினுயென்கிற யாத்ருச்சிகம்,

---

விடாயைத்தீர்த்தா யவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தா யென்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலேயெடுத்து கால்கழஞ் சென்று திரட்டுமாபோலே, ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும்,

---

ஜீ.—அவரிவரென்றாப்போலே சொல்லாநிற்க, ஒருவன்பேரைச் சொல்லுகிறதாகதிருநாமங்களிலே யொன்றைச்சொன்னால் அவ்வளவைக்கொண்டு என் பேரைச்சொன்னுயென்றும்; சிலபாகவதர்காட்டிலேவழிபோகாநிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்து கையிலுள்ள தபஹரிப்பதாக வழிபறிக்காரருத்யோகிக்கிறவளவிலே, ஸ்வகார்யத்திலே போகிறுனொருசேவகன் அவர்கள்பின்னே தோன்ற, அவனை தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறானாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப்பறியாதொழிய, அதுபற்றாசாக அந்தசேவகனையென்னடியாரை நோக்கினுயென்றும்; ஒருவன் கர்மகாலத்திலே தன் வயல்நீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தில் நின்று வயலிலேவர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட்டிறையாநிற்க, மருபூமியிலே நெடுந்தூரம்நடந்து இத்தனை ஜலம்பெறில் நம்ப்ராணன் தரிக்குமென்னும்படி யிளைத்துவருகிறார்கள் சிலபாகவதர் அவனறியாமலந்நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி யிளைப்பாறிப்போனால் அதடியாக யென்னடியார் விடாயைத்தீர்த்தாயென்றும்; ஒருவன் தனக்கு சூதுசதுரங்கம்போருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணைகட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதரா யங்கேயொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சிலபாகவதரங்கேயொதுங்கியிருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத்தாலே யென்னடியார்க்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாயென்றும்; இப்புடைகளிலே சிலவற்றையவர்களறியாதிருக்கத்தானே யாரோபித்தென்கை; (மடிமாங்காயிடுகை) யாவது -

ஆ.—என்பேரைச்சொன்னுயென்கிற ப்ராஸங்கிகம், விடாய்தீர்க்கையொதுங்க நிழல் கொடுக்கையாகிற வாநுஷங்கிகமென்கிற செய்தவனறியாமல் தானறிந்ததேயாய்ப்பார்க்கில் பசையற்ற ஸுக்ருதவிசேஷங்களை சாஸ்த்ராதிகளாலன்றிக்கே தானேகல்பித்து, கல்பிக்கிற தானேகல்ப்யங்களானவவற்றை அல்பமநேகமாம்படி யொன்றுபத்தாக்கி மேல்மேலன நடத்திக்கொண்டுபோரும்; ஸ்ப்ருஹணீயமான வாத்மவஸ்துவை தர்மஸாதநமாம் சரீரமாகிற வுரைகல்லிலேபற்றி ஸம்ஸரிக்கையாகிற யுரையுரைத்து, க்ருபார்த்ரசித்தமாகிற மெழுகாலே யாத்ருச்ச்சிக ஸுக்ருதமாகிற பொற்கள் பற்றையெடுத்து, தன் த்ருஷ்ணுவிசேஷத்தாலே யுருக்கி, ஒவ்வொரு ஸுக்ருதலவமாகத்தானே தானேபெருக்கி, அதுபற்ருசாக விவனைப்பெற்று வாழுமயலுமிறே ஆக ஸ்வாதந்த்ர்ய வெழுச்சியையடக்கி யாளவல்லக்ருபாகுணம் பூர்ணநுபவத்தைப்போலி வழிக்கும் பரதுஃக்கத்தை ஸ்மரிப்பித்து: அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம் செய்வித்து அவர்களைக் கைக்கொள்ளுகைக்குப் பற்ருசாக சிலவற்றைத் தானேகல்பிக்கும்படி பண்ணி அவனைப்படாதது படுத்துமென்றபடி. சேதநனறியாததொன்றையிடுக்கி அங்கீகரிக்குமளவுகொண்டு இத்தையிழுக்கியெடுத்தது நிர்ஹேதுகமென்றருளிச்செய்வர்.

௩௮௨. இந்த யாத்ருச்ச்சிக ஸுக்ருதம் பலஹேதுவாகக்கண்டவிடமுண்டோவென்ன, லலிதாசரிதாதிகளிலே யாத்ருச்ச்சிகஸுக்ருதம்

யாத்ருச்ச்சிகம் ப்ராஸங்கிகமாநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு, தானே யவற்றை யொன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டுபோரும்.

௩௮௨. லலிதாசரிதாதிகளிலே

ஜீ.—மாங்காயிடாமல் வெறுமனே வழிபோகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு மாங்காய் களவுகண்டாயென்கை; இது வலிய வாரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; பொன்வாணியன், இத்யாதி, ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது - பொன்வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டினபொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து ஒன்றும்சேராதபடி மெழுகாலே யொத்தியெடுத்து, நாள்வட்டத்துடனே கால்பொன்னுயிற்று கழஞ்சுபொன்னுயிற்று என்றுதிரட்டுமாபோலே, ஒருஜந்மமிரண்டு ஜந்மத்தளவன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், விடாயைத்தீர்த்தாயொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாக்கும் யாத்ருச்ச்சிகம், ஊரைச்சொன்னுய் பேரைச்சொன்னுய் என்றாப்போலேவரும்ப்ராஸங்கிகம், அடியாரைநோக்கினுய் யென்றாப்போலே யுண்டாமாநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்கள், சாஸ்த்ரவிஹிதமும் சேதநவிதிதமுமன்றியிருக்கத்தானேகல்பித்தும்; கல்பிதமானவைதன்னை யொன்றையநேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை.

௩௮௨. இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருதமடியாக ஈச்வரனங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுண்டோவென்ன, (லலிதாசரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக்காணலாம்) என்கிருர். அதாவது - விதர்ப்பராஜஸுதையாய் காசீராஜமஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முன்னூறு ஸ்த்ரீகளில்காட்டில் ஆபிரூப்ய மதிவச்யபர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸ்ஸு ஸர்வகுணஸம்பத்தி இவையுடையளாய், அஹோராத்ர விபாகமற

ஆ.—பலிக்குமென்னுமிவ்வர்த்தம்அதிவிசதமாம்படி சுருக்கமொழிய விஸ்தரேணக் காணலாமென்கிறார்; காசிராஜனுடைய சாருவர்மாவினுடைய மஹிஷியான லலிதையை, நாயகனுக்கத்யந்தாபிமதையுமாய் அபிரூபையுமாய் தீபாரோபணகைங்கர்ய நிரதையுமாய்ப் போருகிறவிதுக்குக் காரணமென்னென்று ஸபத்நிகள்கேட்க, தேவி யாற்றங்கரையிலே எம்பெருமான் கோயிலிலே ஸௌவீரராஜபுரோஹிதனான மைத்ரேயனேற்றின திருவிளக்கை அங்கேவர்த்திக்கிற பெண்ணெலியான தான் கவ்வாநிற்க,

இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக்காணலாம்.

ஜீ.—பகவத்ஸந்நிதியிலே அநேகம் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப்போருகிறபடியைக்கண்டு, உனக்கிவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபணகைங்கர்யப்ராவண்யத்துக்கும் காரணமென்னென்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே "తదేషా కథయామ్యేత ద్వృత్తం మమశోభనాః" "ததேஷா கதயாம்யேதத்யத்வ்ருத்தம் மமசோபநா:" என்றுதுடங்கி. "సౌవీరరాజస్యపురా మైత్రేయోఽభూత్పురోహితః । తేనచాయతనంవిష్ణోః కారితందేవికాతటే ॥ అహన్యహనిశుశ్రూషాం పుష్పధూపాంబులేపనైః । దీపదానాదిభిశ్చైవ చక్రేతత్రవసన్ ద్విజః" "ஸௌவீரராஜஸ்யபுரா மைத்ரேயோऽபூத்புரோஹித: । தேநசாயதநம்விஷ்ணோ: காரிதம்தேவிகாதடே ॥ அஹந்யஹநிசுச்ரூஷாம் புஷ்பதூபாம்புலேபநை: । தீபதாநாதிபிச்சைவ சக்ரேதத்ரவஸந் த்விஜ:" என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான் கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; "కార్తికేదీపితోదీప ఉపాత్తస్తేనచైకదా । ఆసీన్నిర్వాణభూయిష్ఠో దేవస్యపురతోనిశి ॥ దేవతాయతనేచాసం తత్రాహమపిమూషికా । ప్రదీపవర్తిగ్రహణే కృతబుద్ధిర్వరాననాః ॥ గృహీతాచమయావర్తిః పృషదంశోరరావచ । నష్టాచాహంతతస్తస్య మార్జాలస్యభయాతురా ॥ వక్త్రప్రాన్తేననశ్యన్త్యా సదీపః ప్రేరితోమయా । జజ్వాలపూర్వవద్దీప్త్యా తస్మిన్నాయతనేపునః" "கார்த்திகேதீபிதோதீப உபாத்தஸ்தேநசைகதா । ஆஸீந்நிர்வாணபூயிஷ்டோ தேவஸ்யபுரதோநிசி ॥ தேவதாயதநேசாஸம் தத்ராஹமபிமூஷிகா । ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர்வராநநா: ॥ க்ருஹீதாசமயாவர்த்தீ ப்ருஷதம்சோரராவச । நஷ்டாசாஹம்ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்யபயாதுரா ॥ வக்த்ரப்ராந்தேநநச்யந்த்யா ஸதீப:ப்ரேரிதோமயா । ஜஜ்வாலபூர்வவத்தீப்த்யா தஸ்மிந்நாயதநேபுந:" என்று கார்த்திகைமாஸத்திலே அவனந்தவெம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின திருவிளக்கவியத் தேடுகிறவளவிலே, அக்கோயிலிலே ஒருபெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற தான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக்கவ்விக்கொண்டு போவதாகநினைத்துச் சென்று கவ்வினவளவிலே, ஒருபூனைகத்தின குரலைக்கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையாநிற்க, அப்போதுபயத்தாலே நடுங்குகிற தன் மூஞ்சியாலே யத்திரிதூண்டப்பட்டு முன்புபோலே யத்திருவிளக்கு பளபளத்தெரிந்தபடியையும், "మృతాచాహంతతోజాతా వైదర్భిరాజకన్యకా । జాతిస్మరాకాన్తిమతీ భవతీనాంపరాఙ్గుణైః" "ம்ருதாசாஹம்ததோஜாதா வைதர்ப்பிராஜகந்யகா । ஜாதிஸ்மராகாந்திமதீ பவதீநாம்பராகுணை:" என்றநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்கு புத்ரியாய் ஜாதிஸ்ம்ருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும், "ఏవంపరిభావోదీపస్య కార్తికేమాసిశోభనాః । దత్తస్యవిష్ణ్వాయతనే యస్యేయంవ్యుష్టిరుత్తమా ॥ అసఙ్కల్పితమప్యస్య ప్రేరణంయత్కృతంమయా । విష్ణ్వాయతనదీపస్య తస్యైతద్భుజ్యతేఫలమ్ ॥

ஆ'—ஒருபூனைவந்து என்கழுத்தைக் கவ்வி ஏங்கிச்சாகிறவென்கடுங்குகிற மூஞ்சி அத்திரியைவாங்கி அவிக்கிறவிளக்கு பளபளத்தெரிய, அதின் பலமாகவித்தன்மைகளெல்லா முண்டாயிற்றென்று அவர்களுக்குலலிதைசொன்னனென்கிற லலிதாசரிதத்திலும், "దేవతాయతనేచాసం తత్రాహమపిమూషికా। ప్రదీపవర్తిహరణే కృతబుద్ధిర్వరాననాః" "தேவதாயதநேசாஸம் தத்ராஹமபிமூஷிகா । ப்ரதீபவர்த்திஹரணே க்ருதபுத்திர்வராநநா:" என்றித்யாதியால் இவ்வர்த்தம் விஸ்தரேணக்காணலாமிறே. ஆதி சப்தத்துக்கு ஸுவ்ரதோபாக்யானத்தையு மருளிச்செய்வர், தத்த்வவித்தானவொரு ப்ராஹ்மணன் புத்ரியானஸுவ்ரதை மாதாபித்ருவியோகத்தாலே ப்ரலாபிக்க, ஒருப்ராஹ்மண வேஷத்தைக்கொண்டு தர்மராஜன் நீசோகிக்கவேண்டா இதுனக்கு பூர்வார்ஜிதபலம்காண், நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுநந்தரியென்பாளொருவேச்யை, உன்னுடன் ஸம்ஸர்க்கித்துக்கொண்டிருக்கிற

ஜ்ஞ.—తతో జాతిస్మృతిర్జన్మ మానుష్యం శోభనం వపుః। వశ్యః పతిర్మే సర్వాసాం కింపునర్దీపదాయినామ్" "ஏஷப்ரபாவோதீபஸ்ய கார்த்திகேமாஸிசோபந:। தத்தஸ்யவிஷ்ணவாயதநேயஸ்யேயம்வ்யுஷ்டிருத்தமா ॥ அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரோணம்யத்க்ருதம்மயா । விஷ்ணவாயதநதீபஸ்ய தஸ்யைதத்புஜ்யதேபலம் ॥ ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம்சோபநம்வபு: । வச்ய:பதிர்மேஸர்வாஸாம் கிம்புநர்தீபதாயிநாம்" என்றந்த வஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக தனக்கிவ்வேற்றங்களெல்லா முண்டானபடியையும் சொன்னளென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேணசொல்லப்பட்டதிறே. இனி ஆதிசப்தத்தாலே தத்த்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை, அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீனையாய் அது தோற்றுதபடி பரமதயாளுவான பிதா வர்த்தித்துக்கொண்டுபோர வளர்ந்து, இனியொருவர்கையிலே ப்ரதாநம்பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே, அந்த பிதாவும் மரிக்கையாலே யதிவசோகார்த்தையாய், "యేనసంవర్ధితా బాలా యేనాస్మి పరిరక్షితా। తేనపిత్రా వియుక్తాహం నజీవేయంకథఞ్చన ॥ నద్యాగాన్ పతిష్యామి సమిద్ధే వా హుతాశనే। పర్వతాద్వా పతిష్యామి పితృహీనా నిరాశ్రయా" "யேநஸம்வர்த்திதாபாலா யேநாஸ்மிபரிரக்ஷிதா। தேநபித்ராவியுக்தாஹம் நஜீவேயம்கதஞ்சந ॥ நத்யாம்வாநிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவாஹுதாசநே । பர்வதாத்வாபதிஷ்யாமி பித்ருஹீநாநிராச்ரயா" என்று தேஹத்யாகோத்யுக்தையான வளவிலே "ఆగత్య కరుణావిష్టో యమస్సర్వహితేరతః। స్థవిరోబ్రాహ్మణోభూత్వా ప్రోవాచేదంవచస్తథా" "ஆகத்யகருணாவிஷ்டோ யமஸ்ஸர்வஹிதேரத:। ஸ்தவிரோப்ராஹ்மணோபூத்வா ப்ரோவாசேதம்வசஸ்ததா" என்கிறபடியே ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன், க்ருபாவிஷ்டனாயொரு வ்ருத்தப்ராஹ்மணவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, "అలంబాలేవిశాలాక్షి రోదనేనాతివిహ్వలే। నభూయఃప్రాప్యతే తాత స్తస్మాన్నార్హసి శోచితుమ్" "அலம்பாலேவிசாலாக்ஷி ரோதநேநாதிவிஹ்வலே। நபூய:ப்ராப்யதேதாதஸ்தஸ்மாந்நார்ஹதி சோசிதும்" இத்யாதியாலே யிவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி "తస్మాత్త్వం దుఃఖముత్సృజ్య శ్రోతుమర్హసి సువ్రతే। పితృభ్యాం విప్రయోగోయం యేనాభూత్కర్మణాతవ" "தஸ்மாத்த்வம் து:க்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதுமர்ஹஸிஸுவ்ரதே। பித்ருப்ப்யாம்விப்ரயோகோயம் யேநாபூத்கர்மணாதவ" என்று ஆகையாலுன்னுடைய து:க்கத்தைவிட்டு இந்தமாதாபித்ருவியோகம் உன்னுடையயாதொருகர்மத்தாலே யுண்டாயிற்று அத்

ஆ.—ப்ராஹ்மணபுத்ரனை மற்றொருவன் ஹிம்ஸிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள்புத்ரனைக்கொல்லுவித்த நீ இனியொருஜந்மத்தில்தாயையும் தகப்பனையுமிழந்து தபிப்பாயென்று சபிக்க, அத்தாலே காணுனக்கிந்தசோகம் வந்ததென்ன, அந்தபாபியான நானுத்தமஜந்மத்திலேபிறக்கைக்குக் காரணமென்னென்ன, உன் வாசல் திண்ணையிலே யொதுங்கினவொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனைப் பாடிகாப்பார் கள்ளனென்று கட்டாநிற்க, நீ வந்துஅந்தக் கட்டுவிடுவித்து அவரை யுன் அகத்திலேகொண்டுபுக்கு ஆச்வாஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிதுனக் குண்டாயிற்றதென்றுசொல்லி யவன் போக, "వేశ్యాపాపసమాచారా పరద్రవ్యాపహారిణీ । విష్ణుభక్తం సమాశ్రిత్య విముక్తాకర్మబన్ధనైః"

ஜீ.—ளைதச்சொல்லக்கேளென்று தான்சொல்லி, "పురాత్వంసున్దరీనామ వేశ్యాపరమసున్దరీ। నృత్తగీతాదినిపుణా వీణావేణువిచక్షణా" "புராத்வம்ஸுந்தரீநாம வேச்யாபரமஸுந்தரீ। ந்ருத்தகீதாதிநிபுணா வீணாவேணுவிசக்ஷணா" என்று துடங்கி நீ பூர்வஜந்மத்தில் ஸுந்தரியென்பாளொருவேச்யை, உன்னாலேவசீக்ருதனா யுன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன் நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே ஒரு சூத்ரன்வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள் எங்கள்புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொருஜந்மத்தில் மாதாபிதாக்களை யிழந்து மறுகிப்பரிதபிப்பாயென்று சபித்தபடியாலேகாணுனக்கிந்த சோகம்வந்ததென்ன, ஆனா லிந்தபாபியான நானுத்தமஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்று கேட்க "శృణుతస్యమహాప్రాజ్ఞే నిమిత్తంగదతోమమ। యేనత్వంబ్రాహ్మణస్యాస్య కులేజాతామహాత్మనః" "ச்ருணுதஸ்யமஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தங்கததோமம। யேநத்வம்ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலேஜாதாமஹாத்மநः" என்றுதுடங்கி ஜ்ஞாநாதிகளொன்றிலும்பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்த்யாநபரனாய் க்ராமைகராத்ரயாபத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒரு ராத்ரி யுன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே வொதுங்கினவளவிலே, தலாரிக்காரரவனைக்கள்ளனென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டைவிடுவித்து அந்தபாகவதனை உன் க்ருஹத்திலேகொண்டுபுக்காச்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே இதுனக்குண்டாயிற்றென்று இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்க்யாநமும்; இன்னமுமொருஸ்த்ரீ யமபடராலே யத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷதோறக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராநிற்க, அச்வத்ததீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸுபண்ணியிருந்த மாதலி அத்தைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி தானொருநாள் செய்ததபःபலத்தை யவளுக்குக்கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்த்துபூதராய் யாம்யமார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய் யாதநாசரீரமும்போய் விலக்ஷணசரீரமாய் இவளையும்கொண்டு அவர்கள் யமஸந்நிதியிலே சென்றவளவில் "పితేవ ధర్మరాజోఽభూత్తస్యాస్తత్ప్రియదర్శనః। సాన్త్వయన్స మహాతేజా వ్యాజహారచతాంప్రతి" "பிதேவதர்மராஜோऽபூத்தஸ்யாஸ்தத்ப்ரியதர்சநः। ஸாந்த்வயந்ஸமஹாதேஜா வ்யாஜஹாரசதாம்ப்ரதி" என்று பித்ருவத்ப்ரஸந்நவதநனாய் இவளைக்குறித்து இன்சொல்லுச்சொல்லி யமன் "భద్రేత్వయాసుష్ఠుకృతం నకిఞ్చిదిహవిద్యతే। ఇతోద్వాదశజన్మాన్తే త్వాంకశ్చిత్స్నిగ్ధఆవిశత్ ॥ విష్ణుభక్తోనివాసార్థం రాత్ర్యాంతుతవవేశ్మని। తత్సన్నిధానప్రభవ స్తవసాధుసమాగమః ॥ సాహివైబ్రహ్మవిదుషీ శ్రీమద్రఙ్గముపాశ్రితా। తత్రతీర్థోత్తమం శ్రీమచ్ఛ్వేతంనామసంశ్రితా ॥ ధర్మజ్ఞాధర్మపరమా యస్యాస్తేసఙ్గమోఽభవత్" "பத்ரேத்வயா ஸுஷ்ட்டுக்ருதம் நகிஞ்சிதிஹவித்யதே। இதோத்வாதசஜந்மாந்தே த்வாம்

ஆ.—"வேச்யாபாபஸமாசாரா பரத்ரவ்யாபஹாரிணீ। விஷ்ணுபக்தம்ஸமாச்வாஸ்ய விமுக்தாகர்மபந்தநை:" என்றந்த வஜ்ஞாதஸுக்ருதமே ஹேதுவாக முக்தையானுளென்றதிறே ஸௌவ்ரதோபாக்க்யாநத்திலே. உபயாக்க்யாநத்திலும் ஸாதநபுத்த்தியாலந்தபலப்ராப்தியொக்கும்.

௩௮௩. இத்தை நிர்ஹேதுகமென்பார் மந்தாதிகாரிக ளென்கிறார், (அஜ்ஞர்) இத்யாதியால். ஸ்வயத்நகந்த்தாஸஹஸ்வபாரதந்த்ர்யத்திலஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள், இந்தயாத்ருச்சிகாதிகளை வாளாதருகையாகிற நிர்ஹேதுக மென்றிருப்பர்கள்.—, அன்றியே (வாளார்) என்று பாடமாய் வாள் வலியாகிற ஸ்வசக்தியாலே இத்தைப்பெற்றேமென் றிருப்பர்கள் என்றும் யோஜிப்பர்கள்.

---

௩௮௩. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளாதந்தா னென்றிருப்பர்கள்.

ஜீ.—கச்சித்ஸித்தஆவிசத்॥ விஷ்ணுபக்தோநிவாஸார்த்தம் ராத்ர்யாம்துதவவேச்மநி। தத்ஸந்நிதாநப்ரபவ ஸ்தவஸாதுஸமாகம:॥ ஸாஹிவைப்ரஹ்மவிதுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா। தத்ரதீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா॥ தர்மஜ்ஞாதர்மபரமா யஸ்யாஸ்தேஸங்கமோஉபவத்" என்று மாதலியினுடைய வங்கீகாரமுனக்கு வருகைக்குறுப்பாக நீ யறியச்செய்ததொரு நன்மையில்லை; இஜ்ஜந்மத்துக்கு பன்னிரண்டாம்ஜந்மத்திலே யொருராத்ரி யுன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப்போகைக்காக ஒருபாகவதன்வந்துன்னைக்கிட்டி யிருந்துபோனான், தத்ஸந்நிதாநத்தாலே யுண்டானதுகா ணுனக்கிந்தஸாதுஸமாகமமென்று முன்பே யுண்டானதோ ரஜ்ஞாதஸுக்ருதத்தை இவள்பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னானென்கிற காருடபுராணத்திலே கோயில் மாஹாத்ம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச்சொல்லுகிறது. (சுருக்கமொழியக்காணலாம்) என்றது-விஸ்தரேணக்காணலா மென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களடியான பகவத்கடாக்ஷமே இவர்களுக்கிவ்வேபலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைப்பற்றாசாகக்கொண்டு ஈச்வரனங்கீகரிக்குமென்னுமிதுக் கிவை யுதாஹரணமாகலாமிறே.

௩௮௩. ஆக ஸர்வேச்வரன் தந்நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரிசேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே யுத்யுக்தனாய், கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுகுணமாக விவர்களபக்கலிலே சிலஸுக்ருதவிசேஷம் கண்டங்கீகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்றுபார்த்து, ததபாவத்தில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமும் வைஷம்யநைர்க்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைத் தானேகல்பித்து, அவைதன்னை ஜந்மபரம்பரைகள்தோறு மொன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருத மங்கீகாரஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசியறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்துவைத்தே ஏததநுஸந்த்தாநே வித்த்தாராகாமலிருப்பர்க ளென்கிறார் மேல், (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞ)ராகிறார் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைபவமறியாதவர்கள், (வாளாதந்தானென் றிருப்பர்கள்) என்றது-இப்படி யுபகரித்தருளுவதேயென்று தலைசீத்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் வெறுமனேயுபகரித்தா னென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்த்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

ஆ.—கூஅச. இனி ஜ்ஞாநாதிக ரீடுபட்டிருக்கும் ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகத் வத்தை யருளிச்செய்கிறார்; பாதந்த்ரவிசேஷண ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ர விசேஷ்யைகசரண்ய மென்னும் ஜ்ஞாநவான்கள், ("இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்") இத்யாதி. தானங்கீகரிக்கநினைத்தவின்று அவஸ்துவானவென்னை வஸ்துவாக்கி, நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலானதன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் கீழானவெனக்கும் த்யாஜ்யமான நெஞ்சிலே சமித்துவைத்தான், தலையோடேமுடிந்தேனே, கண்டேனென்று வந்தேனே, எந்நன்மைசெய்தேனாகத்தீமைசெய்யு மென்னெஞ்சில் பெறாப்பேறுபெற்று விளங்குகிறது; உதிரக்கையனாய் பாஹ்ம்ஸார்த்தமாகத்திரியா நிற்கச்செய்தே மத்த்யே நினைவறவந்துஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொள்ளுகிறஸ்வாமீ; நான் கனாக்கண்டறியாத தத்வார்த்தங்களை யறிவித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியே சேஷியான நீ பண்ணினவுபகாரம் சேஷபூதனான வென்னா லறியலாயிருந்ததோ; அஸத்தானவென்னை ஸத்தாக்கி ஸத்தையை நிலைநிட்டாயே; க்ரூரமநஸ்ஸை நினைவறக்கெடுத்

கூஅச. ஜ்ஞாநவான்கள் "இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான் எந்நன்றிசெய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "நடுவேவந்துய்யக்கொள்கின்றநாதன்" "அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீ செய்தன வடியேனறியேனே" "பொருளல்லாதவென்னைப்

ஜீ.—கூஅச. இதின் வாசியறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஜ்ஞாநவான்கள்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநவான்க) ளாகிறார் - நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைபவத்தை யுள்ளபடியறியுமவர்கள், ("இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்") இத்யாதி. அநாதிகால மவஸ்துவாய்க்கிடந்தவென்னை இன்றுவஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக் கிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலேவைத்தான், பெரியவுடையாரைப்போலே தலையோடேமுடிந்தேனே, திருவடியைப்போலே "த்ருஷ்டா ஸீதா" "த்ருஷ்டாஸீதா" என்றுவந்தேனே; அன்றிக்கே தன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனாம்படி விஹிதகர்மங்களை யநுஷ்டித்தேனோ; என்ன நன்மைசெய்தேனாக வென்னெஞ்சிலேபுகுந்துபெறாப்பேறுபெற்றானாய் விளங்குகிறது; விஷயப்ரவணனாய்ப போகாநிற்க நடுவேவந்துஜ்ஜீவிப்பியா நின்றஸ்வாமி; எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகத்தைப்பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனான வென்பக்கல் பண்ணினவுபகாரம், உபகரித்த நீ யறியிலறியுமித்தனை யென்னால் சொல்லித்தலைக்கட்டப்போமோ; "அஸந்நேவ" "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே யஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தவென்னை "ஸந்தமேநம்" "ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே ஸத்தாவானாயொரு வஸ்துவாம்படிபண்ணி அந்தஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய்; அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையுமுகந்துக்ஷுத்ரவிஷயங்களையு முகக்கும்பொல்லாதநெஞ்சைப்போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க்கொண் டுன்னையே யநுபவிக்கும் மநஸ்ஸைத்தந்தாய்; என்றவன் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின வுபகாரவிஷயங்களை யநுஸந்தித்து தலைசீய்த்திடபடா நிற்பர்களென்கை.—, அன்றிக்கே (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளார்தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தந்நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களையுஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷி

ஆ.—தாய். அநந்யப்ரயோஜநர் ஸுக்ருதஸ்ஸை நினைவறத்தந்தாயென்று தலையிலொரு ஹேதுகந்தமற தானே நிர்தலம்பகந்தமே ஹேதுவாக வங்கிகரித்தானென்று தலைசியத்திடப்பெடாநிற்பர்கள். இது ஜ்ஞாநாதிகர் நினைத்திருக்கும் ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகமென்கிறார்.

௩௮௫. அஜ்ஞர் பேற்றுக்கடி. யஜ்ஞாதமானவசேதநன், ஜ்ஞாநவான்கள் பேற்றுக்கடி விஜ்ஞாதமான பரமசேதநமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இதுக்கிதிஹாஸமருளிச்செய்கிறார் மேல். (பாஷ்யகாரர்) இத்யாதியால். வேதாந்ததாத்பர்ய மிரண்டும் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் நல்லடிக்காலமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்காலத்திலே, இவ்வர்த்தம் வெளிப்படுகிற நன்னாளானவொருநாள் அங்காதுஞ்சேராமேயாநின்று வுபய விபூத்யைச்வர்யமுடையபெருமாள் பெரும் அளியுடன் திருவாசலிலேபுறப்பட்டருளும் தன்னையும் புறப்பாடழகு ஸேவிக்கவேணுமென்று வழிபார்த்து, பெருமாளுக்குத்தக்க பெரிய திருமண்டபத்துக்குக்கிழாக, உடையவரை ஸேவித்துக்கொண்டொருமிடருன முதலிகளெல்லாரும் ஒருவர் கீழிலேயொருவரொதுங்கித்திரள பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரெழுந்திருந்து இத்திரளை ஸேவிக்கப்பெற்றோம் இதொரு ஸுக்ருதமிருந்தபடியென்னென்ன, மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ப்ரபாகரபூர்வதேவரைக்கல்பித்தாப்போலே இவரொரு ஸுக்ருததேவரைக் கல்பிப்பதேயென்று இங்ஙனே ஸஹேதுக நிர்ஹேதுக விஷயமாக

பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்” என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்” “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” யென்றீடுபடா நிற்பர்கள்.

௩௮௫. பாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தன்னையும்பார்த்து, பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே

ஜீ.—பண்ணிக்கொண்டுவரும் ப்ரகாரத்தையறியாத மநுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத்திரிவார் தங்களுக்குவந்தவொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருதபலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு ஸகலமுமவனருளாலேவந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள், அவன் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின வுபகாரவிசேஷங்களை யநுஸந்தித்து ஈடுபடும்படியையருளிச்செய்கிறாரென்று மேலில் வாக்யத்துக்குஸங்கதி.

௩௮௫. இந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரஸ்த்தாபகமானதோரைதிஹ்யத்தைஸ்மரிப்பிக்கிறார், (பாஷ்யகாரர்காலத்திலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸகலவேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்துசெல்லுகிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளும் தன்னையும்பார்த்து பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இது நெடுங்கால மாய்வாசலிலே யவர்கள் புறப்பாடுப்பார்த்திருந்தோமோயென்று தெரியாது, இன்று வகுத்தசேஷியானபெருமாள் புறப்பாடுபார்த்து வந்திருக்கவென்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்ன, தத்ப்ரஸங்கத்திலே நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக் கடியென்னென்று விசாரிக்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிக

ஆ.—இவ்வர்த்தம் ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதமானவளவிலே, ஸாத்யமாய் அசேதநமாய் புறப்பூச்சான ஸுக்ருதத்தையன்றுகாணுமவர் சொல்லு கிறது, ஸித்தமாய் பரமசேதநமாய் வைரம்பற்றின அநந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியமான வடிவுபட்ட ஸாக்ஷாத்ஸுக்ருதத்தைக்காணுமவர் சொல்லுகிறதென்று உடையவரருளிச்செய்த நிர்ஹேதுகஸ்தாபகமான தாத்பர்யவார்த்தையை, அநதிகாரிகள்செவிபடாதபடி ஸ்மரிப்பதென்கிறார்.

௩௮௬. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நிர்ஹேதுககடாக்ஷம் பண்ணவல்ல பரமசேதநனாகையாலே ஸர்வாங்கீகார ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக, சேதநரால் அஜ்ஞாதமான யாத்ருச்சிகாதி துச்ச நன்மைகளையே சேதநாங்கீகாரப் பற்றாசாகக்கொண்டு இடம்பெற்றவிடங்களிலே கடாக்ஷியாநிற்கும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கவேண்டுகை யாலே யென்று. ஆகையாலுமிங்ஙனம் யோஜிப்பர்கள்.—, ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகத்வோக்தி ஸித்ததாத்பர்யத்தை ப்ராதிநிக நிர்ஹேதுகத்வ ஸூசிகவேதாந்த யோஜனையாலே மறைத்தருளுகிறாரென்று மருளிச் செய்வர்.

௩௮௭. இந்த யாத்ருச்சிகாதிகள்தானிவனுக்குண்டாகிறதென்று அவனடியாக வுண்டாயிற்ற தித்தனையென்கிறார் மேல்; இந்த யாத்ருச்சிகா

இவ்வர்த்தப்ரஸ்துதமாக, பின்புபிறந்தவார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

௩௮௬. ஆகையாலஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக் கொண்டு கடாக்ஷியா நிற்கும்.

௩௮௭. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே

ஜீ.—ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்ன பிறந்ததாய் அவ்வளவிலேகிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் நமக்குபகவத்விஷயம்போலே ஸுக்ருததேவரென்று மொருவருண்டோ வாச்ரயணியரென்ன, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறது நினைக்கிறவிஷயம்தன்னைக்காணென்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படிப்பின்பு பிறந்தவார்த்தைகளை யிவ்விடத்திலே நினைப்பிக்கிறதென்றபடி. இக்கதைதான் "தருதுயரம்தடாயேல்" என்கிறபாட்டில் வ்யாக்யானத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்களருளிச் செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தாலஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாயிற்றுகிறு மது பலஹேதுவன்று; அத்தை வ்யாஜமாக்கி யங்கீகரிக்குமீச்வரனே பலஹேதுவென்றதாயிற்று.

௩௮௬. கீழுக்தமான வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (ஆகையால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்னப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்திப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமல் விளையுமவையான சில ஸுக்ருதவிசேஷங்களையே, இவனையங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணாநிற்குமென்கை.

௩௮௭. இப்படி யஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக் கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில், அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவையுங்கூட) என்றுதுடங்கி. அதாவதிந்தயாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க்கிடந்த இவன் தன்னை, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்தவனுண்டாக்கிற் றென்கை. இத்தால் கடாக்ஷஹேதுவாகச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு

ஆ.— திகள் மூற்பட காலக்ரமேண விளையும்படியிறே யிவற்றுக்கும் யோக்யதையற்ற வெறுவியனான விவன்றன்னை அநாதியேபிடித்து விசித்ரசக்தியுக்தன் விரகிட்டு ஸ்ருஷ்டித்தது.

௩௮௮. யாத்ருச்சிகாதிகளும் விளையும்படி சேதநனுக்கு ஈச்வரனெறக்கோலி ரக்ஷிக்கிற ரக்ஷகஸ்வபாவமாகிற விதுதன்னை நிருபித்தால், தச்சரீரபூதனான விவனுக்கு புத்திபூர்வகமாகவும் இவனுக்கொன்றும் செய்யவேண்டாதபடியாயிருக்கும்.

௩௮௯. சேதநேச்வரர்க ளிருவரையுமொழிய விவை தன்னடையே யுண்டாமோவென்ன உண்டாக்கவற்றவனுடைய சக்திசாதுரியென்கிறார், (பழையதாக) இத்யாதியால். உதிரி முளைக்கும் யோக்யதையறும்படி தரிசுகிடவாதே பழையதாக வுழுவது; உழவு நிஷ்பலமாகாதபடி நடுவது, நட்டநாற்று சாவிபோகாதே ஸபலமாம்படி விளைவதுமாய்க்கொண்டு இப்படி யநாதியேபிடித்து அவிச்சிந்நமான கர்ஷணாதிகளை யுடைத்தாய்ப்போரும் ஸுக்ஷேத்ரத்தின் கர்ஷணாதிவ்யாபாரமின்றியே யிருக்கச்செய்தே, ஸர்வாங்குர ஸாதாரணமான ஜலமொன்றையுமே ஸஹகாரியாகக்கொண்டு, பரிபாகமாயுதிர்ந்து தன்னடையே முளைத்துவிளைந்து யத்நாந்தரமற பலபர்யந்தமாமாபோலே, அநாதிகாலமேபிடித்து ப்ரவாஹரூபேண ஸ்ருஷ்ட்யாதிபூதனாய்ப் போருகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு இந்த யாத்ருச்சிகாதிகள் அநாதிபகவத்ஸங்கல்ப சக்திவைசித்ரிமாத்ர

இவன்தன்னை முதலிலே யவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

௩௮௮. அதுதன்னை நிரூபித்தா லிவன்தனக்கு ஒன்றும்செய்ய வேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

௩௮௯. பழையதாகவுழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமா போலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியா

ஜீ.—மவனுடைய க்ருஷிபலமென்கை. ச-சப்தத்தாலே துல்யந்யாயஜ்ஞாதஸுக்ருதபலங்களுக்குமடியவன் க்ருஷியென்கிறது.—, அன்றிக்கே வக்ஷ்யமாண நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதந கர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில் ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹகார்யமிறே.

௩௮௮. தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (அதுதன்னை) என்றுதுடங்கி. அதாவது அசித்விசேஷிதமாய்க்கிடக்கிறதசையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகியான கரணகளேபரங்களை பரமதயையாலே அவன்தந்த படியை யநுஸந்தித்தால், தததீநஸத்தாதிகனான விவன்தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்சத்தில் அவன்செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய தானொருப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

௩௮௯. ஈச்வரஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்குவிளையு மங்கீகாரப்பற்றாசைகள் யாத்ருச்சிகாதிகள் மாத்ரமேயன்று, இன்னம் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல்; கீழ்ச்சொன்னவிவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாத லருளிச்செய்கிறார் மேல், (பழையதாக) என்றுதுடங்கி. அதாவது புதியதாகத் தரிசுதிருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக வுழுவது நடுவதுவிளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே, கர்ஷகனதுக் கென்றொருக்ருஷியும்பண்ணாதிருக்க, உதிரியானது

ஆ—த்தைப்பற்ருசாகக்கொண்டு, மற்ருருஹேத்வந்தரமறத்தன்னடை யே ஸ்வாங்கிகாரபலபர்யந்தமாக விளையும்படியாயிற்று பக்த்யுத்பாதகனை பத்தியுழவன் பழம்புனமான யாத்ருச்ச்சிகாதிகள் விளையுமநாதி ஸம்ஸாரத்தை ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தவடைவு தவிராதே நியதமாய் வரும் கட்டளையென்கிருர். ஆக யாத்ருச்ச்சிகாதிகளும் தத்ஸங்கல்ப ஸித்தமாய் வருமென்றதாயிற்று.

௩௯௦. அநாதி பகவத்ஸங்கல்ப சக்திகார்யமாய் தன்னடையேவிளையுமவைதானவையென்னில், என்று ப்ரச்நைபண்ணி;

௩௯௧. உத்தரமருளிச்செய்கிருர்; ([illegible]) (பூர்வக்ருத) இத்யாதியால். அநாதியேபிடித்துப்பண்ணுவ தநுபவிப்பதாய்ப் போருகிற கர்மபரம்பரையில், பூர்வகாலக்ருத புண்யபாபபலமான ஸுகது꞉க்கங்களை நெடுங்காலமநுபவித்து, உத்தரகாலக்ருத புண்யபாபபலமான ஸுகது꞉க்கங்களை அநந்தரகாலத்தில் தத்புண்யவாஸனைகொண்டு அநுபவிக்க ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை பூர்வக்ருதகர்மபல மநுபவித்த தென்னும்படி மற்ருென்றுபற்றுகைகொழிந்த மத்த்யமதசையிலே, குடமிட்டு நீக்க நீங்கும் குழப்பாசிபோலே, கர்மபலாநுபவம் க்ஷணம்மேலெழ நீங்கப்பெற்றபோது, புண்யபாபங்களை யநுபவிக்கிறநாம் ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ ஆர்தானென்றும், கெடும்படி நின்ருேமோ ஈடேறும்படி நின்ருேமோ நின்றநிலையேதானென்றும்; நினைத்ததுசெய்யும் ஸ்வதந்த்ரரல்லாத நமக்கு நம்மால் நன்மையொன்றற்றபின்பு மேலுள்ளகால மீடேறுகைக்குப் போக்கடியிற்று; பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தகட்டளை.

௩௯௦. அவைதானவையென்ருல்.

௩௯௧. பூர்வக்ருத புண்யாபுண்யபலங்களை சிரகாலம்புஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனையென்னும்படி கையொழிந்ததசையிலே, நாமார் நாம்நின்ற நிலையேது நமக்கினிமேல் போக்கடியே

ஜீ.—முளைத்து விளைந்துதலைக்கட்டுமோபோலே, மேல் சொல்லப்படுகிற நிருபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்னயாத்ருச்ச்சிகாதிகளாதல், இதுக்கென்ன வொருக்ருஷிசெய்யவேண்டாதே இச்சேதநர்பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று, பக்திக்கு கர்ஷகனை வீச்வரன் ப்ரவாஹருபேண நடக்கிறஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்துமென்றபடி.

௩௯௦. (இவை) என்று கீழருளிச்செய்தவற்றை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிருர், (அவைதானவையென்ருல்) என்று.

௩௯௧. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிருர், ([illegible]) (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே. அதாவது முன்புசெய்யப்பட்ட புண்யபாபருபகர்மத்வயத்தினுடையவும் பலங்களை ஸ்வர்க்கநரகாதிகளிலே நெடுங்காலமநுபவித்து, மேலுள்ளகாலத்தில் பூர்வகர்மவாஸனைகொண்டு புண்யபாபருபகர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்குமத்தனையென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி அச்சகர்மவாய் கர்மபலாநுபவத்தில் கையொழிந்து நின்றதசையிலே, நாண்கிற தேஹமோதேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்ருேமோ பிழைக்கும்படி நின்ருேமோ நாம் நின்ற நிலையேதென்

ஆ.—யின்னதென்றறியலா மதுதானேதென்றும், அச்சபாபர்க்கு தாதாத்விகமாகப் பிறப்பன சில ஸ்வரூபஸ்த்திதிபாவி பலஸாதகங்களைப் பற்றி வரும் ஜ்ஞாநஸம்சய கார்ய நிரூபணவிசேஷங்கள் அநாதி ஸ்ருஷ்டிபலமாகவுண்டு; இந்த நிரூபணவிசேஷங்களாதல் முன்புசொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் பகவத்ஸங்கல்பசக்தியடியாகத் தன்னடையே விளையுமவையென்கிறார்.

௧௬௨. இந்த முக்க்யாமுக்க்ய நிர்ஹேதுகாங்கீகார விசேஷங்கள் சாஸ்த்ரதாத்பர்ய வசநஸித்தமென்கிறார் மேல்; "యథాహి మోక్షకాఙ్క్షాన్తే పర్వాస్తు నిశ్చయః। ప్రవృత్తిమోక్షణోద్యోగా స్తదాస్త నకపాసతే" "யதாஹிமோக்ஷ

தென்று பிறப்பனசில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு; அவையாதல் முன்புசொன்னவையாதல்.

௧௬௨. "యథాహి మోక్షకాఙ్క్షాన్తే" "யதாஹி யோஷகா:பாந்தே"

ஜீ.—றும், இப்படி நின்றநமக்கினிமே லீடேறுகைக்கிடான போக்கடியேதென்று தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல் பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாதலென்கை.

௧௬௨. இந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரக்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார். ("యథాహి") ("யதாஹி") என்று துடங்கி. பகவச்சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது, அதிலேயொன்றிறே யஹிர்புத்த்யஸம்ஹிதை "పఞ్చరాత్రస్య కృత్స్నస్య వక్తా నారాయణః స్వయమ్" "பஞ்சராத்ரஸ்யக்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தாநாராயண:ஸ்வயம்" என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தாபகவானாயிருக்கச்செய்தே தத்தத்ஸம்ஹிதைகள்தோறு மவாந்தரவக்தாக்களு முண்டிறே, அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஜ்ஞிகனானருத்ரன் வக்தாவாயிருக்கையாலே இத்தை அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதையென்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே "நுண்ணுணர்வில் நீலார்கண்டத்தம்மானும்" என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹ்மவித்தமனான ஸ்ரீ நாரதபகவான்சென் றநுவர்த்தித்து ஸ்வஸம்சயங்களெல்லாம்கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதிநாலாமத்த்யாயத்தி லிவன்பண்ணின ப்ரச்நத்துக்குத்தரமாக ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஹேதுக்களாக நிக்ரஹசக்தி யநுக்ரஹசக்தியென்று ஸர்வேச்வரனுக்கிரண்டுசக்தி யுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதில் "తిరోధానకరీ శక్తి స్సా నిగ్రహసమాహ్వయా। పుమాంసంజీవసంజ్ఞం సా తిరోభావయతి స్స్వయమ్" "திரோதாநகரீசக்தி ஸ்ஸாநிக்ரஹஸமாஹ்வயா। புமாம்ஸம்ஜீவஸம்ஜ்ஞம்ஸா திரோபாவயதிஸ்ஸ்வயம்" என்றுதுடங்கி நிக்ரஹாத்மிகையானசக்தியிலே திரோஹிதஸ்வஸ்வரூபாதிகனாய் ஜீவாத்மாஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தர மநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாராந்முக்தனாம்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, "ఏవం సంసృతిచక్రస్థే భ్రామ్యమాణే స్వకర్మభిః। జీవే దుఃఖాకులే విష్ణోః కృపా కాప్యుపజాయతే ॥ సమీక్షితస్తు దాసోఽయం కరుణావర్షరూపయా। కర్మసామ్యం భజత్యేవ జీవో విష్ణుసమీక్షయా ॥ శక్తిభావస్స వై జీవ ముత్తారయతి సంస్మృతేః। కర్మాణి సమమేతత్ర క్షీణం భావముపాగతే" "ஏவம்ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்த்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:। ஜீவே து:க்காகுலேவிஷ்ணோ: க்ருபாகாப்யுபஜாயதே ॥ ஸமீக்ஷிதஸ்துதாஸோऽயம் கருணாவர்ஷரூபயா। கர்மஸாம்யம்பஜத்யேவ

ஆ.—காஃபாந்த்தே பரிபர்ஹமுபேயுஷி । நிவ்ருத்தமோஷணோத்யோகா ஸ்ததாஸந்தஉபாஸதே” என்று தொடங்கி. யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதஸா பல்யத்தை இதர வக்த்ருகமல்லாத பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே முக்தகண்ட்ட மாகச் சொல்லிற்று.

என்றுதுடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை பகவச்சசாஸ் த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

ஜீ.—ஜீவோவிஷ்ணுஸமீக்ஷயா ॥ சக்திபாவஸ்ஸவைஜீவ முத்தாரயதிஸம் ஸ்ருதேஃ । கர்மாணிசஸமேதத்ர தூஷ்ணீம்ப்பாவமுபாகதே” என்று ஸம்ஸாரசக்ரஸ்த்தனாய் துஃக்காகுலனான ஜீவன்விஷயமாகஸர்வேச்வரனுக்கொருக்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்தக்ருபையடியாக வுண்டான வவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க்கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்ப்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றுமுத்தரிப்பிக்குமென்னுமிடத்தையும், கீழ்கர்மஸாம்யமென்றதின்கருத்தையும்ஸங்க்ரஹணச்சொல்லி, “యథా హి మోషకాః పాన్థే పరిబర్హముపేయుషి । నివృత్తమోషణోద్యోగా స్తదాసక్తా ఉపాసతే ॥ అనుగ్రహాత్మికాయాస్తు శక్తేః పాతక్షణే తథా । ఉదాసాతే సమీభూయ కర్మణీ తే శుభాశుభే ॥ తత్పాతానన్తరం జన్తుర్యుక్తో మోక్షసమీక్షయా । ప్రవర్తమానవైరాగ్యో విశేషేఽభినివేశవాన్ ॥ ఆగమాననుసఞ్చిన్త్య గురూనప్యుపసర్ప్య చ । లబ్ధసత్తః ప్రకారైస్తైః ప్రబుద్ధో బోధపాలనః” “யதாஹிமோஷகாஃபாந்த்தே பரிபர்ஹமுபேயுஷி । நிவ்ருத்தமோஷணோத்யோகா ஸ்ததாஸக்தஉபாஸதே ॥ அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தேஃபாதக்ஷணேததா । உதாஸாதேஸமீபூய கர்மணீதேசுபாசுபே ॥ தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோமோக்ஷஸமீக்ஷயா । ப்ரவர்த்தமாநவைராக்யோ விசேஷேஉபிநிவேசவான் ॥ ஆகமாநநுஸஞ்சிந்த்ய குரூநப்யுபஸர்ப்யச । லப்த்தஸத்தஃப்ரகாரைஸ்தைஃ ப்ரபுத்த்தோபோதபாலநஃ” இத்யாத்யத்த்யாயசேஷத்தாலே வழிபோகிறவன் ஸம்ப்பாரத்தைவைத்து மறையநின்றவளவிலே அவனுடையஸம்ப்பாரத்தை யபஹரிப்பதாக வுத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்ப்பாரத்தை யவன் வந்து கைப்பற்றினவளவில் யாதொருபடி நிவ்ருத்தமோஷணோத்யோகராக நின்றுகொண்டெப்போது முதாஸீநராயிருந்து விடுவர்கள், அப்படியே பகவதநுக்ரஹசக்தி யிவன்பக்கலிலே வந்தக்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவை தன் வழியேயிழுப்பதாகாநின்ற புண்யபாபகர்மங்களிரண்டும், இவனைவந்து மேலிடாம லுதாஸீநித்திருந்து விடும்; அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையானசக்தி தன்பக்கல்வந்த வநந்தரமிச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய் ப்ரவ்ருத்தமான வைராக்யனாய் விவேகாபிநிவேசியாய் சாஸ்த்ரப்ரவணனாய் ஸதாசார்ய ஸம்ச்ரயணம்பண்ணி லப்த்தஸத்தாகனாய் லப்த்தஜ்ஞாநனாய் அந்தஜ்ஞாநத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாயபரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணனாய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே. ஆகையாலே, “యథా హి మోషకాః పాన్థే” “யதாஹிமோஷகாஃபாந்த்தே” என்றுதுடங்கி இந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தினுடையக்ரமத்தை ஆப்த ப்ரமாணமான பகவச்ச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

ஆ.—௩௧௩. "வெறிதேயருள்செய்வர்" நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிப் பரென்று ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகமாகிற விந்ததாத்பர்யார்த்தந்தை யருளக்கண்டு அநுபவித்ததாமே வெளியிட்டருளிச்செய்தார். யாத்ருச்சிக நிர்ஹேதுகம் சாஸ்த்ரோபதேசிவசநஸித்தம், ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகம் தாத்பர்யதர்சி வசநஸித்தம்.

௩௧௪. "செய்வார்கட்கு" க்ருபைபண்ணும்படி யத்நிக்குமவர்களுக்கு; என்றவனருளுகிற வருளுக்குஹேது புத்திபூர்வக ஸுக்ருதமென்று நின்றதே, இத்தை நிர்ஹேதுகமென்னும்படி யென்னென்னிலென்று சங்கித்து;

பரிஹரிக்கிறார் மேல், (அப்போது) இத்யாதியால். ஸுக்ருதமடியாக வருள்செய்வரென்னும்போது நிர்ஹேதுகத்வ வாசகமான "வெறிதே" என்னும் ப்ரதிஜ்ஞை குறையுமாகையாலே சேராது, ஸ்வவசநவிரோதம்வரும்; ஆகையால் "செய்வார்கட்கு" என்றவிடத்துக்கு தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக்கு என்று பொருளாகவேணும்.

௩௧௫. இப்படி நிர்ஹேதுகமாகவே யிவனை யங்கீகரிக்குமிடத்து ஆபிமுக்யத்துக்கு ஹேதுபோலத்தோற்றுகிற ஸுக்ருதம் தத்தேதுவாகாதென்கிறார்மேல், (𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌮𑍍)(பகவதாபிமுக்யம்)இத்யாதியால்.

---

௩௧௩. "வெறிதேயருள்செய்வர்" என்றிவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

௩௧௪. "செய்வார்கட்கு" என்றருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்று நின்றதே யென்னில். அப்போது "வெறிதே" என்கிறவிடமும்சேராது.

௩௧௫. பகவதாபிமுக்யம்

ஜீ.—௩௧௩. இப்படிசாஸ்த்ரம்சொன்னவளவன்றிக்கே நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரேபாத்ரபூதராய், ஆப்ததமாக்ரேஸரரான வாழ்வாரிவ்வர்த்தத்தைத்தெளியவருளிச்செய்தாரென்கிறார் மேல், ("வெறிதே") என்றுதுடங்கி. ("வெறிதேயருள்செய்வர்") என்றது - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவரென்றபடி; (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது - இந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யயமற ஸகலருமறியும்படி ப்ரகாசமாகவருளிச்செய்தாரென்கை.

௩௧௪. அந்த திவ்யஸூக்திக் கநந்தரோக்தியிலபிப்ராயமறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார், ("செய்வார்கட்கு") என்று துடங்கி. அதாவது அருள்செய்வரென்ற வநந்தர மார்க்குத்தானென்னுமபேக்ஷையிலே "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுகைக்குறுப்பாகத்திருவுள்ளமுகக்கும்படி சிலவற்றைச்செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருதமென்று நின்றதேயென்னில்,

இப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுகவாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகாதேயென்கை; ஆகையாலே "செய்வார்கட்கு" என்றது - தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக்கென்றபடி.

௩௧௫. ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத்க்ருபைகாரணம், அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்றுநினைத்துச் சொல்லுவார்வசநத்தை யநுவதித்துக்கொண்டுபரிஹரிக்கிறார், (𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌮𑍍)(பகவதாபிமுக்யம்)

ஆ.—பகவத்வைமுக்க்ய நிவ்ருத்திபலமானக்ருபாபூர்ண தத்விஷயாபிமுக்யம் "యదృచ్ఛాసుకృతం తథా" "யத்ருச்ச்சாஸுக்ருதம்ததா" என்கிறயாத்ருச்சிக ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே, "విష్ణోఃప్రసాదాత్" "விஷ்ணோ꞉ப்ரஸாதாத்" என்கிற பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறதித்தனை. இந்த ச்லோகத்தில் "విష్ణోఃప్రసాదాదద్వేష మాభిముఖ్యమ్" "விஷ்ணோ꞉ப்ரஸாதாதத்வேஷ மாபிமுக்க்யம்" என்று தத்ப்ரஸாதபலமானவத்வேஷகார்யமாகவிறே ஆபிமுக்க்யத்தைச்சொல்லுகிறது ; ஆகில் ஆபிமுக்க்ய பூர்வபாவியான வத்வேஷம் "యదృచ్ఛాసుకృతం తథా" "யத்ருச்ச்சாஸுக்ருதம்ததா" என்கிற ஸுக்ருதத்தாலே பிறந்ததாலோவென்னில் ஸ்வோஜ்ஜீவநமூலமான பகவதத்வேஷமாகிற விம்மஹாபலவிசேஷத்துக்கு துச்ச்சமாமிந்த யாத்ருச்ச்சிகஸுக்ருதத்தை அநுரூபஸாதநமாக்கப் போராமையாலே யொண்ணாது. மஹாரத்நலாபத்துக்கு பலகறையைஸாதநமாக்க வொண்ணாதிறே. இந்த யாத்ருச்ச்சிகஸுக்ருதத்தை, "యదృచ్ఛాసుకృతం తథా । విష్ణోఃప్రసాదాత్" "யத்ருச்ச்சாஸுக்ருதம்ததா । விஷ்ணோ꞉ப்ரஸாதாத்" என்று பகவத்ப்ரஸாதஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே தத்கார்யமான வத்வேஷாதிகளுக்கு மிதுபரம்பரையா காரணமாகாதோவென்னில், ஸூர்யோதய ப்ரகாசகாரணமான வ்யுஷ꞉காலத்துக்கு தத்கிரணகார்யகமலவிகாஸகரணத்வமில்லாதாப்போலே, விஷ்ணுப்ரஸாதோதய காரணமான யத்ருச்ச்சாஸுக்ருதத்துக்கு, தத்ப்ரஸாதகார்யாத்வேஷாதி கரணத்வமில்லையிறே ; பரம்பராகாரணத்வ கல்பனையில் கல்பநாகௌரவதோஷமும், முக்க்யகாரணத்தின் ஸ்வகார்யோத்பாதக சக்த்யபர்யாப்தி ப்ரஸங்கமும் வரும் ; பரம்பராகாரணத்வம் கொள்ளுமிடத்திலும் "ఈశ్వరస్య చ సౌహార్దమ్" "ஈச்வரஸ்யசஸௌஹார்தம்" என்று ப்ரஸாதகாரணமான ஸுக்ருதகாரணமாய் பரம்பராகாரணசரமமான பகவத்ஸௌஹார்தத்துக்கே ப்ரஸாதகார்யாத்வேஷாதிகாரணத்வ ஸீமாபூமித்வம் வந்தன்றியில்லாது, தத்ஸௌஹார்தத்தின் பரம்பராகார்யமானவத்வேஷாதிகள் தத்ப்ரஸாதோதய வ்யஞ்சகத்வமாத்ரமுள்ள தத்கல்பித ஸுக்ருதத்தின் ஸாக்ஷாத்கார்யமென்னப்பெறாது.

ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னிலிந்த பலவிசேஷத்துக்கத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

ஜீ.—என்று துடங்கி. அதாவது அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப்போந்த விச்சேதநனுக்கு, பகவத்விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்க்யம் இவனுடைய ஸுக்ருதநிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவலபகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது ; தத்பூர்வபாவியான வத்வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகிலாத்மகுணாதியா யாத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமாயிருந்துள்ள பகவ தத்வேஷமாகிற விப்பலவிசேஷத்துக்கு, அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்ச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணாதென்கை. ஆகையா லத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

ஆ.—௩௬௬. சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் நாமுமறியுமதானவொன்றை யன்றோ ஸுக்ருதமென்றுபேரிட்டுச்சொல்லலாவது, "మోక్షకామో యదృచ్ఛా సుకృతం కుర్యాత్" "மோக்ஷகாமோயத்ருச்சா ஸுக்ருதம்குர்யாத்" என்று மோக்ஷஸாதநமாக சாஸ்த்ரம்விதியாதே, இன்னஸுக்ருதம்பண்ணினே மென்று நாமுமறியாதே, அநாதியுமாய் அதிதுச்சங்களுமானவிவற்றை ஸுஷ்ட்டுவாகக்ருதமாம் ஸுக்ருதமென்று வ்யுத்பத்திபண்ணுதநாம் வ்யுத்பந்நப்பேரிடும்படி யென்னென்னில், தத்ஜ்ஞரல்லாதநாமிதுக்குஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோமன்று; ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேச்வரந்தானே தனக்கு ஸர்வாங்கிகார ப்ரஸங்கம் வாராமைக்குச்சிலவற்றைக்கல்பித்து, அவற்றுக்கு ஸுக்ருதமென்றொரு பேரிட்டானென்று ஸூக்ஷ்மதர்சிகளுபதேசிக்கக்கேட்டு புத்திபண்ணியிருக்கையா யிருக்குமென்கிறார்.

௩௬௭. இந்த நிர்ஹேதுக விரோதபரிஹார ப்ரகாரங்களை துரவகாஹத்வபயத்தைப்பற்ற விஸ்தரித்துச்சொல்லுகிறிலோ மென்கிறார், (இவ்வர்த்தவிஷயமாக) இத்யாதியால். ஸஹேதுக நிர்ஹேதுகாங்கீகாரமாகிற விவ்வர்த்தவிஷயமாகவன்றியே முக்ய நிர்ஹேதுகாங்கீகாரமாகிற விவ்வர்த்த விஷயமாக, பகவத்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவிக்குமேககண்டரான வாழ்வார்களுடைய அநுபவப்ரவாஹ ரூபமாய் பகவதங்கீகார ப்ரகாசகமான மறுப்பெருக்கின பாசுரங்களில் "எண்டானு

---

௩௬௬. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமு மறியாதே யிருக்கிறவித்தை, ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கை யாயிருக்கும்.

௩௬௭. இவ்வர்த்தவிஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பர

ஜீ.—௩௬௬. சாஸ்த்ரவிஹிதமாய் சேதநாவிதிதமுமான விந்தயாத்ருச்சிகாதிக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டாரின்றோரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரரூபேண வருளிச்செய்கிறார், (శాస్త్రము) (சாஸ்த்ரமும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "ఇదం కుర్యాత్" "இதம்குர்யாத்" என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வேணநுஷ்ட்டிதமுமான தொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே இத்தைச்செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமுமறியாதே யிருக்கிறவிந்த யாத்ருச்சிகாதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடியெங்ஙனே யென்னில், இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனை வீச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டுவைத்தானென்று தத்த்வதர்சிகளான வாசார்யர்க ளருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்கை. ஆகக்கீழ் "வெறிதேயருள்செய்வர்" என்று மயர்வறமதிநலம் பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற விவ்வர்த்தத்தை விசதமாக வருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து அதின்மேல் வந்த சங்காபரிஹாரம் பண்ணியருளினாராயிற்று.

௩௬௭. இனி யிவ்வர்த்தவிஷயமாக வாழ்வார்கள் பாசுரங்களி லந்யோந்ய விருத்தம்போலத்தோற்று மவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்தஸ்த்தாபகமாக மற்றும் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாணதர்க்கங்களும், இவ்விடத்திலே தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது வின்னதென்கிறார், (இவ்வர்த்தவிஷயமாக) என்றுதுடங்கி. அதாவது-நிர்ஹேதுகவிஷயீகார

ஆ.—மின்றியே" "எண்ணிலும்வரும்" "வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து" "நோற்றநோன்பிலேன்" "நோற்றேன்பல்பிறவி" "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" "இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன்" "உனதருளேபார்ப்பன்" "நின்னருளென்பாலதே" "வணங்கினால்செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமும் செறிந்திடும்" "போதரேயென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த" "உன்னையன்றேயழைக்கின்றேன்" "திருக்கமலபாதம்வந்து" "சென்றதாமென் சிந்தனையே" "யானெத்தவத்தால் காண்பன்கொலென்று" "யானெத்தவஞ்செய்தேன்" என்றேவமாதிகளாலே ஸஹேதுக நிர்ஹேதுகாங்கீகாரோபயப்ரகாசகாகாரேண மேலெழப்பார்த்தால் பரஸ்பரவிருத்தம்போலே மந்தமதிகளுக்குத்தோற்றும்; எண்ணிலும் வருகைக்கு பரிகணநாப்ரபாவம்; செய்வார்கட்கு நியமிதசப்தார்த்தத்வம்; நோற்றேனுக்கு தத்தர்சநார்த்தஸ்க்காலித்யம்; இன்றுவந்துக்கு தத்தர்சஜநித விச்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வம்; நான் வேண்டிநிற்பனுக்கு தத்வைலக்ஷண்யப்ரேரிதத்வம்; அடியிணைவணங்கினாலுக்கு தத்ப்ரணதி ப்ரசம்ஸை; அன்றேயழைக்கின்றேனுக்கு க்ரூரவிஷய ஸ்மரணக்ரோசம்; சென்றதாமுக்கு தத்விக்ரஹாநுபவாபிநிவேசம்; தவஞ்செய்தேனுக்கு ப்ரஸங்கபாஷாஸ்துதி லாபஹர்ஷப்ரகர்ஷம் என்ற விருத்தமானவற்றில் வரும் விருத்தப்ரதீதிக்கு அநுரூபமாகச்சொல்லும் விரோதபரிஹாரமும், இப்படி யாழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்குச்சொல்லும் பரிஹாரமொழிய நிர்ஹேதுக விஷயமாக மற்றுமுண்டான விரோதபரிஹாரரூபங்களான ப்ரமாண

ஸ்பர விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிறபரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும்

ஜீ.—மாகிற விவர்த்தவிஷயமாக இவ்விஷயீகாரத்துக்கிலக்காய் "மயர்வற மதிநலம்பெற்ற" வாழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகாரப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில் "வெறிதேயருள்செய்வர்" "எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்றும் "திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்ன" "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும் "நல்லதோரறம் செய்துமிலேன்" என்றும் "நோற்றேன் பல்பிறவி" என்றும் "யானெத்தவத்தால் காண்மின்கொலின்று" என்றும் "யானேதவம்செய்தேன்" என்று மித்யாதிகளாலே பகவதங்கீகார ஹேதுக்களொன்றும் தங்கள் பக்கலில்லையென்பதும் உண்டானப்போலச் சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பர விருத்தம்போலே ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களான, "மாதவன்" "மலை" என்கிற வைய்யாவ்ருத்த்யுக்திமாத்ர மாகையா லவற்றையாரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே யங்கீகாரஹேது; அவைஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; "நோற்றேன்பல்பிறவி" என்றது-இவனுக்குப்பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாக வாயிற்று நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேகஜந்மமுன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனென்றபடியன்று; "யானேதவம் செய்தேன்" என்றது- இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கேசொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப்போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்றிப்பேறுபெற்ற தம்மைச்லாகித்தமாத்ரமென்று இப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசநவிரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள் (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன-

ஆ.—ந்யாயங்களாகிற வக்தவ்யங்களும், துரவகாஹத்வஹேதுவான ப்ரபந்த்த விஸ்தரபயத்தாலே விவரித்துச்சொல்லுகிறிலோமென்கிறார். இந்த நிர்ஹேதுகாங்கீகாரமென்கிற விதில் ஹேதுவினபாவம் தத்க்ருபையொழிந்த ஹேத்வந்தராபாவத்தைக் காட்டுமித்தனையல்லது அத்யந்தாபாவத்தைக் காட்டுகிற தன்று, கடாபாவம் கபாலாபாவத்தை யொழிந்தவத்யந்தாபாவத்தைக்காட்டாதிறே; இந்த வங்கீகாரஹேதுவாயற்ற பகவத்க்ருபை தன்னோடொக்கவநாதியான ஸம்ஸாரபந்தவிநாசகையாகக் கூடாதென்னவேண்டா, அநாதியான விஷெளஷதங்களுக்குப்போலவு முபய ஸம்யோகத்தில்வரும் நாச்யநாசகஸம்பந்த மிவற்றுக்கும் கடிக்கையால்; ஸ்வநிரோதகமான வெளஷதசக்திபோகவே அக்நியின் தாஹகத்வசக்தி தோன்றுமாபோலவும், ஜலாதி ஸஹகாரியைப்பெறவே பீஜத்தின் ஸ்வகதஸ்ஸித்தாங்குர சக்திதோன்றுமாபோலவும் பகவல்லீலாரஸேச்சையாகிற ப்ரதிபந்த்தகமற்று போகரஸேச்சையாகிற ஸஹகாரியைப்பெறவே க்ருபையின் ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வசக்தி காலாந்தரத்தி லுதிக்கத்தட்டில்லை; தேஜஸ்திமிரம்போல ஸஹாவஸ்தாநம் கடியாதபாத்யபாதகஸம்பந்தம் க்ருபாஸம்ஸாரங்களுக் கில்லாமையால், ப்ரதிபந்த்தகமற்று ஸஹகாரியைப்பெற்றபோது ஸம்ஸாரத்தின் கதிபயசேதந பந்த்தகத்வத்தைக் குலைக்கிறதித்தனையல்லது ஸம்ஸார ஸ்வரூபநாசகையாகிறதன்று. ஸம்ஸாரநிவர்த்தகையான விந்த பகவத்க்ருபாங்கீகாரமொழிந்த யாத்ருச்சிகாதி நிமித்தாங்கீகாரம் நிர்ஹேதுகம்போலத் தோற்று மத்தனை, சேதநஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் பாராமல் ஸ்வகதக்ருபையே ஹேதுவாக ஸங்கல்பித்தகாலங்களிலே யங்கீகரிக்கை ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகம்; என்றேவமாதியான நிர்ஹேதுகவிஷயமாக வருமவை (மற்று முண்டான வ்யக்தவ்யம்) என்றருளிச்செய்வர்.

௩௱௬௮—சங்கை. இப்படி நிர்ஹேதுகமாக வங்கீகரிக்கவேண்டும் ஸம்பந்த்தமுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனையநுஸந்த்தித்தால் பிறக்குமதிகாரி க்ருத்

விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

௩௱௬௯. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலும்கூட வுஜ்ஜீவி

ஜீ.—மற்று மிந்நிர்ஹேதுக ஸ்த்தாபநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான "ఏవంసంసృతిచక్రస్థే భ్రామ్యమాణేస్వకర్మభిః। జీవేదుఃఖాకులేవిష్ణోః కృపాకాప్యుపజాయతే॥ నిర్హేతుకకటాక్షేణ మదీయేనమహామతే । ఆచార్యవిషయీకారాత్ప్రాప్నువన్తిపరాంగతిమ్ ॥ నాసౌపురుషకారేణ నచాప్యన్యేనహేతునా । కేవలంస్వేచ్ఛయైవాహం ప్రేక్షేకఞ్చిత్కదాచన" "ஏவம்ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்த்தே ப்ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி꞉ । ஜீவே து꞉க்காகுலேவிஷ்ணோ꞉ க்ருபாகாப்யுபஜாயதே ॥ நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே । ஆசார்யவிஷயீகாராத்ப்ராப்நுவந்திபராங்கதிம் ॥ நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேநஹேதுநா । கேவலம்ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷேகஞ்சித்கதாசந" இத்யாதிப்ரமாணங்களும், ஏததநுக்ராஹக தர்க்கங்களும்; (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது - இவையெல்லாம் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்த்தப்பரப்புவருமென்றஞ்சி சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

௩௱௬௯. ஆகக்கீழ் (பகவத்குணநுஸந்த்தாந மபயஹேது) என்னப்ரதிஜ்ஞைக் குபபாதமாக (த்ரிபாத்விபூதியிலே) என்றுதுடங்கி. இவ்வளவும் ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையேபிடித்து க்ருஷிபண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை

ஆ.—யத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஆகையால்) இத்யாதியால். அங்கீகாரஹேதுவா யிருப்பதித்தனையி லொன்றுமில்லாமையாலே, ஸ்வசரீரபூதனான விச்சேதநன் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்க்கொண்டு விமுகனான குணலேசமற்ற ஸம்ஸாரதசையிலுங்கூட தன் திருவடிகளைச்சேர்ந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி அத்வேஷாதிகள் யாத்ருச்சிகாதிகள் விளைய முன்னமே ஸங்கல்பித்து க்ருஷிபண்ணின சீரியானவீச்வரனை நிருபாதிக ரக்ஷகனென்றிவ்வதிகாரி யநுஸந்தித்தால், ஜ்ஞாநதசைதுடங்கி யெப்போதும் தன்

க்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால், எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்குமித்தனை.

௩௯௯. "எதிர்சூழல்புக்கு"

௪௦௦. ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே வ்யாப்தியும்.

௪௦௧. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்பது.

ஜீ.—நிகமிக்கிறார், (ஆகையால்) என்றுதுடங்கி, அதாவது ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளையிதுவாகையால் இப்படியிச்சேதநன் தன்பக்கல் விமுகனான வவஸ்தையிலுமுட்பட விவனுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போந்த குணாதிகனானவவனை யநுஸந்தித்தால், ஏவம்பூதனானவ னிவ்வவஸ்தாபந்நராக்கின நம்மை கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்குமித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

௩௯௯. (விமுகனான தசையிலும்கூட வுஜ்ஜீவிக்க க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால்) என்றுதாம் கீழருளிச்செய்த வர்த்தத்திலாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய வநுஸந்தாநவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், ("எதிர்சூழல்புக்கு") என்று. "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது - எனக்குத்தப்ப வொண்ணாதபடி பார்த்தவிடமெங்கும் தானே யாம்படியான வ்யாப்தியிலே யுள்புக்கென்றபடி; "எதிர்சூழல்" என்கிறது - அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாயிற்றாகிலும், இப்போதிவ ரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார்; அநேகயோஜனைகளுண்டாயிறே யிருப்பது.

௪௦௦. அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார், (ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே) என்று. அதாவது-ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணுமென்றபிநிவேசத்தாலே அவ்வூரைச்சேர வளையுமாபோலே யாயிற்று ஓராத்மாவை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகலசேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்துநிற்கும்படி; ஆகையாலே வ்யாப்தியும்ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்பதென்கிறார் (வ்யாப்தியும்) என்றது - ஸர்வஸத்தாஹேதுவான வதுவுமுட்பட வென்றபடி.

௪௦௧. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையை ஸித்தவத்கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே) என்று. மூந்நீர் ஞாலத்தில் முதல்பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலு மவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர் தாமே யநு

ஆ.—னுடைமை தானே கைக்கொள்ளுகிறானென்று நிர்ப்பரனாய் மார்விலே கைவைத்திருக்குமத்தனை யென்கிறார்.

௨0௨. நிர்ப்பரனாயிராதே ஸ்வரக்ஷணத்திலே முயன்று விலக்கடி தேடிலும் அவன் க்ருபையை யிவனால்தவிரப்போகா தென்கிறார் மேல், (కర్మఫలమ్) (கர்மபலம்) இத்யாதியால். அநாத்யவித்யா ஸஞ்சிதமான புண்யபாபகர்மபலமான ஸுகதுக்கங்களை யநுபவித்தேயறவேண்டினாப் போலே, அநாத்யநந்த பகவத்க்ருபாஸஞ்சிதமான ஜ்ஞாநாதிமோக்ஷாந்தமான அநந்தஸ்த்திர ஸுகபலமும் தன்னால் தவிர்த்துக்கொள்ளப்போகாது; அநுபவித்தேயறவேணும்.

௨0௩. அசக்தனானவனையன்றியே ஸர்வசக்தனானவனாலும் தலையெடுத்தக்ருபையைத் தகையவொண்ணாதென்கிறார், (க்ருபைபெருகப்புக்கால்) இத்யாதியால். அநாதிகாலமேபிடித்து பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தையான க்ருபை, ஸ்வாதந்த்ர்யவணையை யுடைத்து கடலுடைத்தாப்போலே தகையறப்பெறப் பெருகப்புக்கால்; ஸ்வாதந்த்ர்யமான ஸ்வதஸ்வதந்த்ரனுடைய நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான ஸ்வதஃபரதந்த்ரனுடைய வாகந்துக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் அடக்கியும் விலக்கியும் தகையவொண்ணாதபடி உபயஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற விருகரையும்,

௨0௨. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமுமநுபவித்தே யறவேணும்.

௨0௩. க்ருபைபெருகப்புக்கா லிருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும்

ஜீ.—ஸந்நித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தி லாதிசப்தத்தாலே குணசேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

௨0௨. இப்படியிவன் விமுகனானதசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே இவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்கவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே; தாத்ருச க்ருபாபல மிவனுக்கு அவச்யாநுபாவ்ய மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழ்(நிர்ப்பரனாயிருக்குமித்தனை) என்றவற்றை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் மேல், (கர்மபலம்போலே) என்றுதுடங்கி அதாவது-தான்செய்த புண்யபாபரூபகர்மபலம், "అవశ్యమనుభోక్తవ్యమ్" "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே யநுபவித்தே யறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸாரஹேதுவான கர்மத்தைத்தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோகபாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான வவனுடைய க்ருபாபலம் இவனுக்கிச்சையில்லையே யாகிலு மவச்யமநுபவித்தே விடவேணுமென்கை.

௨0௩. ஏவம்பூத க்ருபையநாதியாக்கச் செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்பலபோக்தாவான வீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றோ கிடந்துபோந்தது, இன்னமு மப்படியானாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (க்ருபைபெருகப்புக்கால்) என்றுதுடங்கி அதாவது க்ருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவீச்வரன் தானிட்டகட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே துர்க்கதியேபற்றாசாக விவனையவன்தானே மேல்விழுந்தங்கீகரிக்கைக் குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாச்ரயமான வீச்வரனுடைய "శ్రుతిస్స్మృతిర్మమైవాజ్ఞా యస్తాముల్లఙ్ఘ్య వర్తతే" "ச்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா

ஆ.—கட்டுக்குலைந்து கரைந்தழிய விஷயத்திலாவன்றியே, தன் பெருமையேபார்த்தளவறப்பெருகும், "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்று அக்கரைப்படுத்தி யல்லது நில்லாதபடி கரையடைந்த க்ருபாங்கீகாரமே ப்ரபலமென்று தலைக்கட்டுகிறார்.

௪௦௪. இந்த க்ருபாவிஷயமான வதிகாரியினுடைய பயாபய ஹேது வின்னதென்று ப்ரஸ்துதார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (பயஹேது இத்யாதியால். அவன் க்ருபையே தஞ்சமென்று நிர்ப்பயனாயிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, இன்னமும் ஸம்ஸரிக்கில் செய்வதென்னென்கிற பயத்துக்கு ஹேது, அநாதிகாலமே பிடித்து ஸம்ஸரிக்கைக் கடியான ஸ்வக்ருத ஸதஸத்கர்ம ஸ்மரணம் இனி ஸம்ஸாரமடியற்றது சரீராவஸாநத்தில் பேறு தப்பாதென்று நிர்ப்பயனாகையாகிற வபயஹேது, நிர்ஹேதுகமாக ஸம்ஸாரத்தையறுத்துக் கடுக நல்பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கு மபங்குர பகவத்காருண்யஸ்மரணம்.

௪௦௫. இந்த கர்ம காருண்யங்களால் வரும் பயாபயங்களிரண்டும் தத்தத்ஸ்மரணாவலம்பங்களாய்க்கொண்டு மாறிமாறி யர்ச்சிராதிகதி ப்ரா

தகையவொண்ணாதபடி யிருகரையு மழியப்பெருகும்.

௪௦௪. பயஹேதுகர்மம்; அபயஹேதுகாருண்யம்.

௪௦௫. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி

ஜீ.—யஸ்தாமுல்லங்க்யவர்த்ததே" என்கிறபடியே யீச்வராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக்கடியானஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே யுபயஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான விரண்டுதலையு முடைந்தழியும்படி யொருமட்டில் நில்லாமை மேல்மேலும் பெருகா நிற்குமென்கை.

௪௦௪. ப்ரகரணாந்தியில் பயாபயஹேதுக்களாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்மகாருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவற்றையுபபாதித்துக்கொண்டு வந்தார்கீழ்; அது தன்னை நிகமித்தருளுகிறார் மேல், (பயஹேது என்றுதுடங்கி. அதாவது ஈச்வரனே வுபாயமென்றிருக்கிற விவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென்னென்கிற பயத்துக்குஹேது அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மஸ்மரணம்; "சூழ் பிறப்பும் மருங்கேவரப்பெறுமே" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத்தில் பகவத்ப்ராப்திக்குக் கண்ணழிவில்லையென்று நிர்ப்பயனாயிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப்பாராம லங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குறுப்பான வவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரணமென்கை. (స్వదోషానుసన్ధానమ్) (భగవద్గుణానుసన్ధానమ్) (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) (பகவத்குணாநுஸந்தாநம்) என்று துடங்கினத்தை நிகமிக்கிறவிடமாகையாலே (కర్మ) (కారుణ్యమ్) (கர்மம்)(காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரணபர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

௪௦௫. இப்பயாபயங்களிரண்டு மிவனுக்கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பயாபயங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது பகவத்க்ருபாவிஷயமாயும், 'ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே யநாதிகாலம் ஸம்ஸரணஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை யநுஸந்திப்பது, அத்தைப்பாராதே அங்கீகரித்த பகவத்காருண்யத்தை யநுஸந்திப்ப

ஆ.—ப்தியளவும், முமுக்ஷுத்வ லக்ஷணனான விரக்தி விச்வாஸங்கள் முற்றும்படி விடாமல் நடக்கும்.

௪0௪. பகவத்க்ருபைக நிவர்த்யமான ஸம்ஸாரப்ராபல்ய ஜ்ஞாநம், இத்தால் மயக்குண்டின்னும் ஸம்ஸரிக்கில் செய்வதென்னென்னும் பயஹேது; நிர்ஹேதுகாங்கீகாரத்தாலே ப்ரபலஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாக நிவர்த்திப்பிக்கவல்ல ஸம்ஸார நிவர்த்தக பகவத்க்ருபாப்ராபல்யஜ்ஞாநம், இனி நாம் மேல்விழினும் ஸம்ஸாரம் நம்மைக்கிட்டமாட்டாதென்னும் நிச்சலமான வபயஹேதுவென்று ப்ரகரணாதியில் ப்ரஸ்துதார்த்தத்தோடே சேர்த்து நிகமிக்கிறார். இப்ரகரணத்தில் அஜ்ஞாதஸுக்ருத நிமித்தாங்கீகாரத்தையும், ததநபேக்ஷமான நிர்ஹேதுகாங்கீகாரத்தையுமருளிச்செய்து, இரண்டுமபிமதமாயல்ல, ஸ்வபுத்திக்ருதஸுக்ருதத்தைப்பற்றவே யவனங்கீகரிக்குமென்னும் ப்ரதிபத்தியை திரஸ்கரிக்கைக்காக அபுத்திக்ருத ஸுக்ருதாங்கீகாரத்தையும், இதுதன்னை திரஸ்கரிக்கைக்காகமுக்ய நிர்ஹேதுகாங்கீகாரத்தையும் க்ரமேண வெளியிடுகைக்காக வித்தனை. இதில் "வெறிதேயருள்செய்வர்" "నిర్హేతుకకటాక్షేణ మదీయేన మహామతే" "நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே" என்றாழ்வார்களுக்குமாசார்யர்களுக்கு மபிமதமாய் தந்திருபாதிக ரக்ஷகத்வதூஷகமாகாதநிர்ஹேதுகாங்கீகாரமேயிறே யிவர்களுக்கபிமதம். பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யம் ஸம்ஸாரம், பகவத்க்ருபாகார்யம் மோக்ஷமென்று பூர்வாசார்யர்கள்

ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

௪0௪. நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம் பயஹேது,

ஜீ.—தாய்க்கொண்டிறே இவ்வதிகாரியிருப்பது; அதில்கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண்யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமா யிரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை.

௪0௫. இப்படி யுபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென், தத்குணவிச்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனாயிருக்கவொண்ணாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார், (నివర్త్యజ్ఞానమ్) (நிவர்த்யஜ்ஞாநம்) என்று துடங்கி. அதாவது அவனுடையகாருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமதான வவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்த விஷயஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலேயின்னமும் ஸம்ஸாரம்மேலிட்டால்செய்வதென்னென்கிறபயஹேது; "సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸர்வேச்வர னிவற்றைத்தள்ளிப் போகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான வவனுடைய காருண்யவிஷயஜ்ஞாநம் தத்பயராஹித்யஹேதுவென்கை. நிவர்த்தகபலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்றுகருத்து. ஆக விப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபயஹேதுக்களும், தநுபயவிபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதும், தத்ஸிபந்தந சங்காபரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக்குஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷிபண்ணும்படியும், அஜ்ஞாதஸுக்ருதபகவதங்கீகாரஹேதுத்வமும், அந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர்படியும், ஏதத்வைபவாபிஜ்ஞர்படியும், இவ்வர்த்த மபியுக்தவசந ஸித்தமென்னுமதும், அஜ்ஞாதஸுக்ருதவ்யாஜேந வவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகாரஹேதுவாக்குமஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷிபலத்வமும், தந்நிரூபணபலிதமும், அங்கீகாரப்பற்றாசாமவைகாதாசித்கமாகஸ்வயமேவ

ஆ.—ரஹஸ்யமாகவநுஸந்த்திக்கு ரூபய நிர்ஹேதுகத்வத்தை ஸஹேதுகத்வோக்தியாலே மறைப்பது வெளியிடுவதா யருளிச்செய்கிறாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். ஆக விப்ரகரணத்தால் ஸ்வபராநுஸந்த்தாந கார்யங்களில் பராநுஸந்த்தாந கார்யவிபர்யய ஸ்மாரகாநுஸந்த்தாநம், பரலாபாலாப முக்க்யகாரண நிர்ப்பயோக்திப்ரேரகதத்க்ருபாஜ்ஞத்வம், க்ருபாவச பரிகல்பித யாத்ருச்சிகாதிரூபநிமித்த ஸஹேதுகநிர்ஹேதுகாங்கிகாரங்களின் தூர்பலப்ரபலத்வஸூசக நிருபணவிசேஷமும், அதில்ஹேதுகாங்கிகாரஹேதுவான துர்நிவார ப்ரபல க்ருபாநுஸந்த்தாநபலமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவம் முற்றிற்று.

நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவம் முற்றிற்று.

ஜீ.—விளைக்கைக்கடியும், அவற்றின்த்வைவித்த்யமும், ஏவம்பூதவிஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்த்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம்பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப்பேசினபடியும், ஏததநபிஜ்ஞ வசநபரிஹாரமும், ஆபிமுக்க்யவதத்வேஷதத்க்ருபாஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளின் ஸுக்ருதநாமமீச்வரக்ருதமென்னுமதும், ஏததர்த்த விஷயாபியுக்தவசந பரஸ்பரவிரோத பரிஹாராத்யநுக்தி ஹேதுவும், கீழ்பரக்க வுபபாதித்துவந்த விதின்பலிதமும், ததாப்திஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்த்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவச்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈத்ருசக்ருபா ப்ரவாஹ துர்நிவாரகத்வமும், ப்ரகரணுதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏததுபயஹேதுபூதஜ்ஞாநவிசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே இவ்வதிகாரிக் கத்வேஷாதிமோக்ஷ பர்யந்தாகிலலாபஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபாப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால் த்வயோபதேஷ்ட்ரு பூதாசார்யோபஸத்யாதிகளுக்கும், ததுபதிஷ்டத்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவம் முற்றிற்று.

ஆ.—௪௦௭. இப்படி நிர்ஹேதுகாங்கீகார விஷயபூதனான சரமாதிகாரிக்கு சரமப்ராப்ய ப்ராபகமின்னதென்று தலைக்கட்டுகிறார் மேல்; அதில் முந்துறபயாவஹமோக்ஷ மநுவர்த்திக்கும் பயாபயம் பரதந்த்ரசேஷியைப்பற்றியிருப்பார்க்குண்டாகாதென்கிறார், (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதியால். பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனை, அநிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வகமான விஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் சரமோபாயமாகப் பற்றினாலிறே, ஸம்ஸார தந்நிவர்த்தநாநுஸந்தாநகார்ய பயாபயாகமகரூபமான விந்த சித்தவிகாரப்ரஸங்கம்தானுள்ளது; மோக்ஷைகஹேதுவாய் ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனான சரமசேஷியை சரமோபாயமாகப்பற்றினால், பயாபயம் கலசாத நிர்ப்பயத்வமே யுள்ளதென்றபடி.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஆறுவதான சரமபர்வநிஷ்டா ப்ரகரணம்.

௪௦௭. ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே யிப்ரஸங்கம்தானுள்ளது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஆறுவதான சரமபர்வநிஷ்டா ப்ரகரணம்.

ஜீ.—௪௦௭. இப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமேபிடித்திவ்வளவாக ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷ ஸித்திக்கு நிரபேக்ஷஸாதநமென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும், காருண்ய நிபந்தநமாகமுக்தனாக்கவும் வல்லநிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே, அவனை யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வகர்மாநுஸந்தாநத்தாலும் தத்காருண்யாநுஸந்தானத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்திமாறிமாறி நடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார்கீழ்; இனிமேல் “సాక్షా న్నారాయణో దేవః కృత్వా మర్త్యమయీం తనుమ్” “ஸாக்ஷாந்நாராயணோதேவः க்ருத்வாமர்த்யமயீம்தநும்” என்றும் “திருமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி” என்றும் சொல்லுகையாலே அந்தஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப்பயராய்க்கொண் டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக் கநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத்தஞ்சமாக வநுஸந்தித்து முபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தசேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். அதிலிப்படி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமலெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனா யிருக்கலாவதொரு வழியில்லையோவென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வதந்த்ரனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவீச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்குபாயமாகப்பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்திபயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ரஸங்கம்தானுள்ளதென்கை. பரதந்த்ர ஸ்வரூபனாய் மோக்ஷைகஹேதுவான வாசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினால் இப்ரஸங்கமில்லை; ஸதத நிர்ப்பயனாயிருக்கலாமென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்றொருமுழுச்சொல்லித்தனை.

ஆ.—௪௰௮. பரதந்த்ரசேஷியை யுபாயமாகப் பற்றவேணுமென்னுமிவ்வர்த்தத்தை, தந்நிஷ்டவசநங்கொண்டே நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்கிறார்மேல், (உண்டபோது) இத்யாதியால். ஓவாதவூணாக பகவத்விக்ரஹாநுபவம் பண்ணுகையாகிற வுண்டபோது "உண்டுகளித்தேர்க் கும்பரென்குறை" "இனியாவர் நிகராகல்வானத்தே" "மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே" என்றித்யாதி பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷகர்விதமானதொருவார்த்தையும்; "உண்ணுநாளில்லை" என்னும்படி பாஹ்யஸம்ச்லேஷாலாபத்தால், தத்விக்ரஹாநுபவம் பண்ணப்பெறாமையாகிற வுண்ணாதபோது "மதியெல்லாமுள்கலங்கிமயங்குமால்" "சாயலொடுமணிமாமைதளர்ந்தேன் நான்" என்றித்யாதி சோகப்ரகர்ஷ கத்கதமாய்த்துவண்டபோதொருவார்த்தையும் பரம்பரையாக மாறிச்சொல்லுவார்

௪௰௮. உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார்பத்துப்பேருண்டிறே.

ஜீ.—௪௰௮. ப்ரமாணுத்ப்ரமேய நிச்சயம்பண்ணவேணுமிறே, இவ்வர்த்தமென்கொண்டு நிச்சயிக்கக்கடவோமென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (உண்டபோது) என்றுதுடங்கி. மயர்வறமதிநலம்பெற்று பகவதநுபவைக தாரகராயிருக்கு மாழ்வார்களுக்கு, உண்டபோதுமுண்ணுதபோதுமாவன - பகவதநுபவ தத்அலாபகாலங்கள்; அதில் பகவதநுபவம் பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி "பயிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மை யாளும்பரமர்" "நாளும்பிறப்பிடைதோறெம்மையாளுடைநாதர்" "வருமையுமிம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்" "சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சங்மசந்மாந்திரம் காப்பர்" "நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பர்" "எம்பல் பிறப்பிடைதோறெந்தொழுகுலம் தாங்கள்" "அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரியவே-செந்தாமரைக்கட்டிருக்குறளன். நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோபாவியேனுக்கு" என்றும் "ஆறெண்ணும் நெஞ்சுடையா ரவரெம்மை யாள்வாரே" "ஞாநத்தினொளியுருவை நினைவாரென்நாயகரே" "நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே" "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே" "கண்ணாரக்கண்டுருகிக் கையாரத்தொழுவாரைக் கருதுங்கால் உண்ணாதுவெங்கூற்ற மோவாதபாவங்கள் சேராவே" என்றும் "ஈட்டம்கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே" "தொண்டரடிப்பொடி யாடநாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னாவதே" "இன்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்திவாழ்த்துமென்நெஞ்சமே" என்று மித்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலும் காட்டில் ததீயரேநமக்குசேஷிகளு முபாயோபேயபூதருமென்றத்யாதரத்தைப் பண்ணிப்பேசுவது; பகவதநுபவாலாபக்லிஷ்டரானபோது அப்படி பரமசேஷிகளும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதருமாயிருந்தாலும் அவர்கள்பக்கல் நெஞ்சுசெல்லாமல் பகவத்விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து "காணவாராய்" "காணுமாறருளாய்" "வரிகொள்வெஞ்சிலை வளைவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்" "வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த வெம்மடிகளும் வாராஞல்" "வாஸுதேவாவுன்வரவு பார்த்து - வார்மணல்குன்றில் புலரநின்றேன்" என்றித்யாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராய் அலற்றுவதாடுவது "வெஞ்சிறைப்புள்" "உங்களோடெங்களிடையில்லை" இத்யாதிகளாலே வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே,

ஆ.—ஒருவரிருவரன்றிக்கேபத்துப்பேருண்டிறே; "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசரண்" "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே" "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளும்" "நின்றீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல்செய்து" என்றித்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ர பகவத்விஷயமே யுபாயோபேயமென்றறுதியிட்டு, ப்ரதமபர்வாபிலாஷிகளான வந்தவாழ்வார்களுடைய சோகஹர்ஷகலப்பனுன பாசுரம்கொண்டன்று அந்தபகவத்விஷயமே யுபாயோபேயமென்றிருக்கும் ஸதாசார்யன்திருவடிகளே ததுபயமுமென்னு மிச்சரமார்த்தம், ஸம்சயவிபர்யயமற வறுதியிடுவது.

௪௦௯. ப்ரதமபர்வத்திலே நின்று சிரிப்பதழுவதாய்க்கொண்டு இளநெஞ்சானவவர்களை, ஹர்ஷைகஹேதுவான வாசார்யவிஷயத்தையே முற்படப்பற்றி ஸுகித்திருக்கமாட்டாதே, சோகஹர்ஷ மிரண்டுக்கும் ஹேதுவான ஸ்வதந்த்ரவிஷயத்தையே முற்படப்பற்றி சோகிப்பது ஹர்ஷிப்பதாய், இவர்கள் படுகிறபாடென்னென்றுசிரித்து "மேவினேனவன்பொன்னடி" என்று விச்லேஷகந்தமற ஆழ்வார்திருவடிகளுடன் நிரந்தரஸம்ச்லேஷம்பண்ணி "நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தி வீறுடித்திருக்கும் ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே; சரமநிஷ்டராய்ப்போருமவ்வாழ்வாருடைய" "மேவினேனவன்பொன்னடி - தேவுமற்றறியேன்"

அவர்கள்பாசுரங்கொண்டன் றிவ்வர்த்தமறுதியிடுவது.
௪௦௯. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே ;

ஜீ.—(உண்டபோதொருவார்த்தையும்உண்ணாதபோதொருவார்த்தையுஞ் சொல்லுவார்) என்கிறார். ஆழ்வார்களெல்லாரு மேகப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்டரா யிருக்கையாலே (பத்துப்பேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரம்கொண்டன் றிவ்வர்த்தமறுதியிடுவது) என்றது - மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்தில் காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத்தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலேமண்டி ததநுபவஹ்ருஷ்டரானபோ தொன்றைச்சொல்லுவது, ததலாபக்லிஷ்டரானபோ தொன்றைச்சொல்லுவதா யொருபடிப்பட ரல்லாதவர்கள் பாசுரம்கொண்டன்று ஆசார்யனேயுபாயமென் றிவ்வர்த்த நிச்சயம்பண்ணுவதென்கை.

௪௦௯. பின்னை யார்பாசுரம்கொண் டறுதியிடுவதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அவர்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது- "மேவினேனவன்பொன்னடி - தேவுமற்றறியேன்" என்று ஸ்வாசார்யரான வாழ்வார்திருவடிகளை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப்பற்றி அவிதிதாந்யதேவதராய் "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்று தத்ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்ப்பரராய் "அடியேன் சதிர்த்தேன்" என்றுறுவதறிந்து பற்றினசதுரராயிருக்கையாலே, சரமபர்வத்தி லேற்றமறிந்து பேசா நிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலேமண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய் உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிறவாழ்வார்கள்பதின்மரையும், அடியிலேயோராசார்யன் திருவடிகளைப்பற்றி யகவாதஸுகிகளா யிருக்கப்பெறாதே ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத்விஷயத்திலே முந்துறமுன்னமிழிந்து ததநுபவதசையி லொன்றைச்சொல்லுவது ததலாபதசையி லொன்றைச்சொல்லுவதா யிவர்கள் படுகிறபாடென்னென்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே ; சரமபர்வநிஷ்டராய் ஸதைகரூபவசநரான விவருடையபாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக்கொண்டு இவ்வர்த்த

ஆ·—என்று ஆழ்வார் திருவடிகளை யுபாயோபேயமென்று ப்ரதிபாதிக்கிற திருமுகப்பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புகொண்டே, சரமசேஷியே யுபாயோபேயமென்னும் சரமார்த்தம், ததபிலாஷிகளான நாம் நிஸ்ஸம்சயமாகவறுதியிட்டு நிஸ்சலசித்தராகக்கடவோமென்கிறார். ஸ்வாமியினுடைய பாதுகையைச்சிரஸாவஹித்து, நான் தரித்தவித்தோடொக்குமோ நீதரித்தரத்நாபிஷேகமென்று ஸ்வாமியைப்பார்த்துச் சிரித்தானென்றால் ஸ்வாமித்ரோஹம்வாராதாப்போலே, ஆசார்யப்ரேமப்ரகர்ஷத்தாலே ஆசார்யனைப்பற்று மித்தோடொக்குமோ தத்விஷயத்தைப்பற்று மிதுவென்னும் சிரிப்பு ஆசார்ய ப்ரீதிவர்த்தகமாய்க்கொண்டு அடிக்கழஞ்சுபெறுமத்தனையல்லது, ஆசார்யாபசாரமாய்த்தலைக்கட்டாதிறே; ஆகையாலாசார்யைகநிஷ்டரான விவர்சிரிப்பு தத்ப்ரேமாதிசயத்துக்குப் போக்குவிடாய், திருவுள்ளத்தில் கொழுந்துபட்டுப் படரும் தத்பக்திவல்லி பூத்தபூவாயே யிவர்க்கு முக்க்யாபரணமுமா யிருக்குமிறே.

சகO. இப்படி யாசார்யதத்ஸத்ருசருகக்கும்படி சிரித்திருக்குமிவர் சொன்ன "நம்பிக்காளுரியேனாய்" என்கிற வாசார்யைகசேஷமான ஸ்வரூபத்துக்கும், "நம்பிக்காள்புக்க காதலடிமைப்பயனன்றே" என்றாசார்ய கைங்கர்யரூபமான ஸ்வரூபாநுரூப ப்ராப்யத்துக்கும், "மேவினேனவன் பொன்னடி" என்னும்படி விபரீதமாகாதே சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே

அவர்பாசுரங்கொண் டிவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்.

சகO. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும்

ஜீ.—த்தை ஸம்சயவிபர்யயகந்தமற நிச்சயிக்கக்கடவோமென்கை,—, அதவா (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு பகவதநுபவம் பண்ணினபோது "உண்டுகளித்தேற்கும்ப ரென்குறை" "யாவர் நிகரகல்வானத்தே" "மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை" என்றிப்படி பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷகர்விதமான தொருவார்த்தையும், ததநுபவம்பெறாதபோது "மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமால்" "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" "காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும்துவர்ந்து" "தீயோடுடன் சேர்மெழுகாயுலகிற்றிரிவேனோ" என்றிப்படி சோகவேகஜநிதமான தொருவார்த்தையும் சொல்லுவாரொருவ ரிருவரன்றிக்கே பத்துப்பேருண்டிறே; ததீயரேசேஷிகளு முபாயோபேயபூதரு மென்றறிந்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத்விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி யுண்டபோதொருவார்த்தை சொல்லுகிறவர்களுக்கு திகொண்டன்று; ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயமென்கிற விப்பரமார்த்த நிர்ணயம்பண்ணுமது அவர்திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கையாலே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ஹர்ஷசோகபரவசராய்ப்பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பாரொருவருண்டிறே; அப்படி யிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம்பண்ணக்கடவோ மென்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

சகO. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான வர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடிநிஷ்கர்ஷித்து அநந்தரம்ப்ராப்யத்தை ததநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்துப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே; வ்யுத்பத்திதசையிலுபேயம்முற்பட்டு உபாயம்பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாநதசையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும்ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே

ஆ.—ததுபயமத்யஸ்த்தமான ப்ராபகம். ஸ்வரூபம்சரமசேஷிக்குசேஷம் தத்கைங்கர்யமே சரமப்ராப்யமென்று சரமஜ்ஞாநவ்யவஸாயம்பிறந்தால், சரம விஷயமே சரமோபாயமாகாவிடில் சேராச்சேர்த்தியாய் விடுமென்கிறார். ப்ரதமசேஷித்வாதிகள் சரமபர்யந்தமாய் நிலைத்தபின்பு, ப்ரதமசரமங்களிரண்டையும் ப்ராதாந்யேநப்பற்றி நிற்கைசேராதிறே. ப்ரதமநமஸ்ஸிலே ப்ரதமத்ருதியாக்ஷர சதுர்த்திநமஸ்ஸுக்களாலே சரமஸ்வரூப ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சரமாதிகாரிக் கநுஸந்தேயங்களென் றருளிச்செய்வர்.

௪௧௧. ததுபயவிபரீத ப்ராபகாந்தர பரிக்ரஹம் சரமநிஷ்டர்க் கநபிமதமென்கிறார் மேல்; எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென் றிருக்கும் வடுகநம்பி, உடையவர்க்கு பவித்ரமான கூரத்தாழ்வானையும் தண்டமான முதலியாண்டானையும், எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம் பெரியபெருமாள் திருவடிகளேசரணம் என்றிரண்டையு மநுஸந்திக்கை

சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.

௪௧௧. வடுகநம்பி யாழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

ஜீ.—உபாயாந்தரத்தைப்பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே) என்கிறார். இனிஸ்வரூபம்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதமென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வமேவடிவாய், அதினுடைய யாதாத்ம்யம் தச்ச்சேஷத்வமும் புறவிதமென்னும்படி ததீயசேஷத்வமேவடிவாயிறே யிருப்பது; ஏவம்பூதஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால், தத்கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியாயிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்யவேஷமிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாக வேண்டியிறேயிருப்பது; இனி யந்தத்ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு முதலடியிலே தன்னை யங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாநப்ரதாநத்தைப்பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கே சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்தபாகவதருடைய வுகப்புமாய் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய வெல்லைநிலமுமாயிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில்பண்ணும் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்; இப்படி ஸ்வரூபப்ராப்யங்களாயற்றால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக்குச்சேர்ந்த வுபாயமென்கையால் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பீத்யா நிர்ப்பயத்வத்தைப்பற்ற விதில் போந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம்ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

௪௧௧. இவ்வர்த்தவிஷயமாக வோரைதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (வடுகநம்பி) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆழ்வார்திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளிலேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் வடுகநம்பி, எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாரும் போலே யவிநாபூதராய் "రామానుజస్యచరణౌ శరణంప్రపద్యే" "రామానుజార్యవశగః పరివర్తిషీయ" "ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே" "ராமாநுஜார்யவசகஃ பரிவர்த்திஷீய" என் றுபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளு மத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும் தாத்ருசரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பி லடிக்கொதிப்பால்வந்த வார்த்தியின் மிகுதியாலேகலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள்

ஆ.—யாலே ஒருகரையில் நிலைபெற்ற விருகரையரென்பர். ஆகையால் ப்ராபக வைபரீத்யம் சரமநிஷ்டர்க் கநிஷ்டமென்றபடி.

சகஉ. ஆகில் பகவத்பாகவதாசார்ய விஷயகைங்கர்ய த்ரயமும் ப்ராப்யமாயிருக்க, ஆசார்யகைங்கர்யமே ப்ராப்யமானபடியென்னென்ன. ஸ்வரூபஜ்ஞாநபரிபாக நிபந்தநமாக பர்வக்ரமமாய் வருகையாலேயென்கிறார் மேல், (ப்ராப்யத்துக்கு) இத்யாதியால். ப்ராதமிக பகவச்ச்சேஷத்வாநுகுணமான ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமாம்சம் ப்ரதமசேஷியான பகவத்கைங்கர்யம்; மாத்யமிகசேஷத்வாநுகுணமான ப்ராப்யத்துக்கு மத்யமாம்சம் மத்யஸ்த்தசேஷிகளான பாகவதகைங்கர்யம்; சரமசேஷத்வாநுகுணமான ப்ராப்யத்துக்கு சரமாம்சம் சரமசேஷியான வாசார்யகைங்கர்யமென்று மேல் (சரமபர்வம் வரக்கடவது) என்கிறதுக்கும் சேரும்படி இங்கு மாருடி யக்வயித்தருளிச்செய்வர். பகவத்கைங்கர்யம் பாகவதகைங்கர்யத்திலே மூட்டும், அந்த பாகவதகைங்கர்யம் ஆசார்யகைங்கர்யத்திலே நிலைப்பிக்கும், ஆகையா லாசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வம். பகவத்கைங்கர்யத்திலே பாகவதகைங்கர்யமில்லை, ஸாமாந்யமான பாகவதகைங்கர்யத்தில் விசேஷமானவாசார்யகைங்கர்யமில்லை, ததுபயபாவமுள்ள வாசார்ய கைங்கர்யத்தில் ததுபயகைங்கர்யமுண்டு. பகவத்கைங்கர்யத்தை விடில் ஆசார்யபாகவதர்கள் கைவிடுவார்கள், பாகவதகைங்கர்யத்தை விடில் பகவதாசார்யர்கள் கைவிடுவார்கள், ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை விடில் பகவத்பாகவதர்கள் கைவிடுவார்கள். ஆசார்யபாகவத ப்ரீதிவர்த்தகம் பகவத்கைங்கர்யம், பகவதாசார்ய ப்ரீதிவர்த்தகம் பாகவதகைங்கர்யம், பகவத்பாகவத ப்ரீதிவர்த்தகமாசார்யகைங்கர்யம். பகவத்கைங்கர்யமொருபுரி, பாகவதகைங்கர்யமிருபுரி, ஆசார்யகைங்கர்யம் முப்புரியுண்டது. இனி பகவச்ச்சேஷத்வப்ரதாநர் பகவத்கைங்கர்யம் நிருபாதிகம்

சகஉ. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வ மாசார்யகைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம்;

ஜீ.—பக்கலிலும்சென்று பல்காட்டுவது தத்வைலக்ஷண்யம்கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப் போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு, எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்க வேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவர்க ளிருகரையரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி.

சகஉ. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபத்தை யொருவழியா லிசைந்து, பகவத்கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே யென்பாருடைய சங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதமம் ப்ராப்யவேஷத்தை யோடவைத்துக்காட்டுகிறார், (ப்ராப்யத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (ப்ராப்ய) மாவது-சேஷத்வைக நிரூபணீயமான வாத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமானகைங்கர்யம்; பர்வசப்தமம்சவாசி; இங்கு ப்ரதமபர்வமாகச்சொல்லுகிற வாசார்யகைங்கர்யமாவது - "திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கி" என்கிறபடியே முதலடியிலேதன்னை யங்கீகரித்து பகவத்விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தினவாசார்யனுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத்கைங்கர்யமாவது - "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்" என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப்படுத்தும் பகவானுக்குகப்பாகப்பண்ணும்பாகவதகைங்கர்யம்; சரமபர்வமாகச்சொல்லுகிறபாகவத

ஆ.—பாகவதாசார்யகைங்கர்ய மௌபாதிகமென் றிருப்பர்கள், ஆசார்ய சேஷத்வ ப்ரதாநர் ஆசார்யகைங்கர்யம் நிருபாதிகம் பகவத்ப்பாகவத கைங்கர்ய மௌபாதிகமென் றிருப்பர்கள். ப்ரதமசேஷத்வப்ரதாநர்க்கு பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஸத்தாநிபந்தநத்வ புத்தியும் ததீயாசார்ய கைங்கர்யங்களில் ததீயத்வோபதேசிகத்வ நிபந்தநபுத்தியும் நடக்கும்; சரமசேஷத்வ ப்ரதாநர்க்கு ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் ஸத்தாநிபந்தந புத்தியும் பகவத்ப்பாகவத கைங்கர்யங்களில் ஸ்வசேஷிப்ரீதி நிபந்தநபுத்தியும் நடக்கும். பகவச்சேஷத்வ ப்ரதாநர்க்கெல்லே பாகவதகைங்கர்யம், ஆசார்யசேஷத்வ ப்ரதாநர்க்கெல்லே பகவத் ப்பாகவத கைங்கர்யம்; ஆக கைங்கர்யத்ரயமு மவர்ஜநீயம். ப்ரதமசேஷத்வ ப்ரதாநர்க்கு சரமாந்வயம் பாகல்காயிட்டுண்டு பால்வார்த்துண்பாரைப்போலே; சரமசேஷத்வ ப்ரதாநர்க்கு ப்ரதமாந்வயம் பாலும் பழமுமாகவுண்டு ஹரீதகி ஸேவிப்பாரைப்போலே யென்றருளிச்செய்வர். ஆக ப்ரதமமத்யம சரமரூப பர்வக்ரமமாக வருளிச்செய்கிறவிது ஜ்ஞாநபரிபாகாநுகுணமாக தத்கைங்கர்யம் ரஸித்துவருமென்றும், ஒன்றிலொன்றுஸாரமாய் ருசிக்குமென்றும், ஸ்வப்ராதாந்யமான வம்சபேதமொழிய ஸ்வப்ராப்யாகாரபேதமான வம்சபேதமில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றியிறே பர்வத்தைமாறடி யருளிச்செய்கைக்கடி க்ருதஸாபேக்ஷதையைப்பற்ற வென்றருளிச்செய்வர்.—, அன்றியே சரமசேஷத்வ ப்ரதாநர்க்கு ஸத்தாநிபந்தந ப்ரதமபர்வம் ஸதாசார்யகைங்கர்யம், மத்யமபர்வம் தத்ப்ரதபகவத்கைங்கர்யம், சரமபர்வம் ததுபயப்ராபக பாகவதகைங்கர்ய மென்றிங்ஙனே யதாந்வயமாகவும் யோஜிப்பர்கள்; இது (சரமபர்வம் வரக்கடவது) என்கிற மேலுக்குச் சேராது.

சகங. இந்த வாசார்யகைங்கர்யம் பரமபுருஷார்த்த சரமமாய் வருமென்கிறார்; “పరంజ్యోతిరుపసంపద్య స్వేనరూపేణాభినిష్పద్యతే” “பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே” என்று பகவத்ஸாம்யாபத்தியை வேதாந்தசாஸ்த்ரம் பரமபுருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, பகவத்

சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம்.

சகங. ஸ்வரூபப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க,

ஜீ.—கைங்கர்யமாவது- ஆசார்யபரனென்றுகக்குமவர்களாய்ஆசார்யவைபவஜ்ஞாபகரா யாசார்யகைங்கர்யத்தி னேற்றமறியு மவர்களானபாகவதர்களெல்லார்க்கு முகப்பாகப்பண்ணு மாசார்யகைங்கர்யம். ஆக வாசார்யப்ரீதிவிஷயமான பகவத்கைங்கர்யத்தை யாசார்யகைங்கர்யமென்றும், பகவத்ப்ரீதிவிஷயமான பாகவதகைங்கர்யத்தை பகவத்கைங்கர்யமென்றும், பாகவதப்ரீதிவிஷயமான வாசார்யகைங்கர்யத்தை பாகவதகைங்கர்யமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆகையாலாசார்யகைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்றுசொன்னவிதில் குறையில்லையென்று கருத்து.

சகங. இப்படி யாசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வம் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இதுவருகிறவழிதா னென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வரூபப்ராப்தியை) என்றுதுடங்கி. அதாவது- “పరంజ్యోతిరుపసంపద్య స్వేనరూపేణాభినిష్పద్యతే” “பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே” என்று பரப்ராப்தி பூர்விகையா யநாதிகர்ம நிபந்தநாசித்ஸம்பந்தத்தாலே மலாவகுண்ட்டித மணிப்ரபை

ஆ.—ப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு "ஸோஉச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" "ஏகதா⁴ ப⁴வதி" "ஸோஉச்நுதேஸர்வாந்காமாந்" "ஏகதாபவதி" இத்யாதிஸித்த பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாய் வருகிறாப்போலே, ப்ராப்திபலகைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்திநுடைய தத்ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரீதிவர்த்தக வ்ருத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு மத்யமபர்வமானபாகவத கைங்கர்யமும், தத்ப்ரீத்யதிசயஜநக தத்தத் விசேஷவ்ருத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்யகைங்கர்யமும், ராகப்ராப்தமாகத்தன்னடையே வரக்கடவதென்கிறார்.

௪௧௪. சரம கைங்கர்யாதிகாரத்தினருமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்; இந்த சரமபர்வமான வாசார்யகைங்கர்யம் தான், ஏதத்ருசிப்ரதிபந்தக ப்ராபல்யத்தாலே மிகவும்துர்லபம்.

௪௧௫. இதின் துர்லபத்வத்தை விவரிக்கிறார் மேல்; உபதேசாதிகளால் மீட்கவொண்ணாதபடி க்ஷுத்ரவிஷய ப்ரவணனானவனுக்கு விடில் முடிவனென்னும்படியான வவ்விஷயத்தை, தோஷதுஷ்டமப்ராப்தமென்றுவிட்டு விலக்ஷணமாய் ப்ராப்தமான பூர்ண பகவத்விஷயத்திலேவருந்தி வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, தன்னிலேகதேசத்திலே சுழியாறுபடுத்து மபரிமிதபோக்யதம ஸ்வரூபாதியையுடைய ப்ரதமபர்வமான பகவத்விஷயதத்கைங்கர்யங்களிலாழங்கால் படுகையைவிட்டு, ததிஷ்டதமமான

ப்ராப்திபலமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

௪௧௪. இதுதான் துர்லபம்.

௪௧௫. விஷயப்ரவணனுக் கத்தைவிட்டு பகவத்விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, ப்ரதமபர்வத்தை

ஜீ.—போலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்திநுடைய வாவிர்ப்பாவரூபையான ப்ராப்தியே வேதாந்தசாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, இப்படி யாவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவாத்மா, சேஷத்வைக நிரூபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூபப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, சேஷியான பகவானுக்கு ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்தபகவத்கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவதகைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதரெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரகனான வாசார்யவிஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்திநுடைய விசேஷவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை.

௪௧௪. இந்த சரமபர்வலாபத்தி னருமையைத்தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

௪௧௫. இது தன்னை விவரிக்கிறார் மேல், (விஷயப்ரவணனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது க்ஷுத்ரவிஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி யவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான" பகவத்விஷய ப்ரவணனாய் தத்கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதம

ஆ.—சரமபர்வமாகிற வாசார்யவிஷயத்தக்கைங்கர்யங்களிலே, தத்ப்ரீத்யநிசபத்தைப்பின்சென்று பிற்காலியாமல் வருகைக்குள்ளவருமை.

௬௧௯. வாழ்க்கைப்பட்டசிறுபெண் தாய்தமப்பனையும் பிறந்தகத்தையும்விட்டு புரிந்து கடைக்கணிசிப்பது கண்ணநீர் மல்குவதாய்க்கொண்டு பர்த்தாவின்பின் புக்ககத்துக்குப் போகிறவருமையுண்டிறே யிதிலும்; அவ்வருமையை விவரிக்கிறார் மேல்; அந்த க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயத்வ துர்க்கந்த்தபூயிஷ்ட்டத்வாதி தோஷதர்சநத்தாலேயருவறுத்து அவற்றினின்றும் மெள்ள மீளலாம்; நிரவதிகதேஜோமயத்வ நிரவதிக ஸுகந்த்தத்வாதி திவ்யகுணபூர்ணமாய் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத்விஷயத்தில் சிலதோஷம்கண்டதாய் விடவொண்ணாது. "సఙ్ఖ్యాతుం నైవశక్యన్తే గుణాదోషాశ్చశార్ఙ్గిణః । అనన్తత్వాత్ప్రథమోరాశి రభావాదేవపశ్చిమః" "ஸங்க்யாதும்நைவசக்யந்தே குணதோஷாச்சசார்ங்கிண꞉ । ஆநந்த்யாத்ப்ரதமோராசி ரபாவாதேவபச்சிம꞉" என்று தோஷஸத்பாவாபாவஸித்தத நிர்தோஷத்தாலே தோஷதர்சநம்பண்ண யோக்யதையு மற்றவிஷயமிறேயிது.

௬௨௦. "கடியன்கொடியன்" இத்யாதியால் சொல்லுகிறவாற்றாமையில் தோற்றும் சிலதோஷமுண்டானாலும் "என் நெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்னும்படி மேல்விழப்பண்ணும் குணம்போலே மேல் விழப்பண்ணும் குண முபாதேயமாயிருக்கும்.

விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ளவருமை.

௬௧௯. அங்கு தோஷதர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கதுசெய்யவொண்ணாது.

௬௨௦. தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்.

ஜீ.—பர்வமானவற்றை விட்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள வருமையென்றபடி.

௬௧௯. அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அங்கு) என்று துடங்கி. அதாவது க்ஷுத்ர விஷயங்களில் தேஹதோஷாதிகளுமல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷங்களுமுண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே யருவறுத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமாய் நித்யமாயபரிச்சேத்யமானவிவ்விஷயத்தில் தோஷகந்த்தமில்லாமையாலே, தோஷதர்சநம்பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. "సఙ్ఖ్యాతుం నైవశక్యన్తే గుణాదోషాశ్చశార్ఙ్గిణః । అనన్తత్వాత్ప్రథమోరాశి రభావాదేవపశ్చిమః" "ஸங்க்யாதும்நைவசக்யந்தே குணதோஷாச்சசார்ங்கிண꞉ । ஆநந்த்யாத்ப்ரதமோராசி ரபாவாதேவபச்சிம꞉" என்னக்கடவதிறே.

௬௨௦. க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்றுமிங்குச் சொல்லலாவதில்லையே யாகிலும், ஸ்வவிஷயபக்தி பரவசர்க்கு ஸம்ச்லேஷ ஸுகத்தை யுருவகடத்தாதேவிச்லேஷித்து துக்கத்தைவிளைக்கையாலே "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படிதோற்றுவன சிலதோஷமுண்டே, அது தான் மீளுகைக்குடலாமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார், (தோஷமுண்டானால்) என்று துடங்கி. அதாவது அப்படி யாற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோஷமுண்டானாலும், "கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" என்று அவை தன்னை விரும்பி மேல் விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது; விஷயத்தை விரும்பி மேல் விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமென்கை.

ஆ.—௪௧௮. குணமுபாதேயமாமத்தனையல்லது, தோஷமுபாதேயமாமோவென்ன ; குணமுபாதேயமாய் தோஷமநுபாதேயமாய் லோகஸ்வபாவம்போலன்றியே, இந்த பகவத்விஷயத்திலே குணதோஷவிபாகமற விரண்டு முபாதேயமாம்படி லோகஸ்வபாவ விபரீதமாய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பதென்கிறார்.

௪௧௯. ஆச்ரயணவைலக்ஷண்யம் தோஷகுணவிபாகமறுக்குமென்கிறார் மேல் ; விலக்ஷணபகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க் குபாதேயமாகைக் கீடான ப்ராப்தாபிமதசேஷியைப்பற்றி நிற்கையாகிறஹேது, தத்தோஷம் போலத்தோற்றுகிற வற்றுக்குமுண்டிறே ; அபிமதவிலக்ஷண விஷயதோஷ மபிமதமாமித்தனையிறே.

௪௨௦. பிறர் தோஷம்சொல்லக்கேட்கவும் பொறாத விஷயஸ்வபாவத்தை யறியும் விசேஷவசநார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் மேல், (நிர்க்க்ருணன்) இத்யாதியால். "எனதவளவண்ணர்தகவுகளே" என்றிங்ஙனே யிருந்தின சுத்தஸ்வபாவருடைய க்ருபைகள், இங்ஙனொத்த க்ருபாளுக்க ளுண்டாகவே பெண்பிறந்தார்க்கினி வாழலாமிறே என்று பெண்பிள்ளை யாற்றாமைகண்டு திருத்தாயார் நிர்க்க்ருணனென்றுசொல்லி வாய்

---

௪௧௮. லோகவிபரீதமாயிறே யிருப்பது.

௪௧௯. குண முபாதேயமாகைக்கீடானஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

௪௨௦. நிர்க்க்ருணனென்ன வாய் மூடுவதற்குமுன்னே க்க்ருணவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே.

ஜீ.—௪௧௮. லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்றோ யிருப்பது, தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (லோகவிபரீதம்) என்று துடங்கி. அதாவது தோஷம் விடுகைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக்குடலாயிருக்கும் லோக ப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிறே யிவ்விஷயத்திலிருப்பதென்கை.

௪௧௯. எல்லாஞ் செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாகக்கூடுமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (குணமுபாதேயமாகைக்கு என்றுதுடங்கி. அதாவது பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்குபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்தசேஷித்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை, இத்தாலவன் பக்கலுள்ளதென்னுமத்தாலே குணமுபாதேயமாகிறவோபாதி அவன் பக்கலுள்ளதென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறையில்லை யென்றதாயிற்று. இப்படி யாகையால் தோஷமுண்டானாலுமது மீளுகைக்குடலாகாதென்று கருத்து.

௪௨௦. விச்லேஷதசையில் தோற்றும் நைர்க்க்ருண்யாதி தோஷத்தை யங்கீகரித்து, அது தான் குணவதுபாதேயமா யிருக்கும்படியை யருளிச் செய்தார் கீழ் ; அந்த நைர்க்க்ருண்யாதி தோஷம் தான் முதலிலே யிவ்விஷயத்திலில்லை யென்னுமிடத்தை அபியுக்த வசநங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், அதில் முதலிலே ஆழ்வாருடைய வசநத்தைத் தர்சிப்பிக்கிறார், ([illegible]) (நிர்க்க்ருணன்) என்று துடங்கி. அதாவது "எனதவளவண்ணர் தகவுகளே" என்று எங்ஙனேயிருந்தின சுத்தஸ்வபாவரானவும்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே யிப்படி ருஜுக்களுமாய் பரதுஃக்காஸ

ஆ.—மூடுவதற்கு முன்னே, "தகவுடையவனே யென்னும்" என்றவள் வாயைப்புதைத்தாப்போலே நித்யக்ருபையை நிரூபகமாகவுடையவனென்று க்க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியே நிர்தோஷஸகலகுண ஸம்பூர்ணமாயிறே விஷயமிருப்பது.

௪௨௧. குணஹாநி சொல்லப்புக அத்தைத்தள்ளி யிப்படி குணம்சொல்லப்பண்ணிற்று "தகவுடையவன் க்ருபையாலே யென்று" "பின்னும்மிக விரும்பும்" என்று ஸ்நேஹமும் "பிரானென்னும்" என்றுபகாரஸ்ம்ருதியு முடனே நடந்ததிறே. தோஷச்ரவணவேளையிலே குணக்ரஹணம் பண்ணுவித்தமைக்கு நெஞ்சாறல் படவேண்டின விஷயமிறே.

௪௨௨. "ఖ్యాతః ప్రాజ్ఞః కృతజ్ఞశ్చ సానుక్రోశశ్చ రాఘవః । సద్వృత్తో నిరనుక్రోశః శఙ్కే మద్భాగ్య సంక్షయాత్" "க்க்யாதஃப்ராஜ்ஞஃக்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவஃ | ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசஃ சங்கேமத்பாக்ய ஸம்க்ஷயாத்" என்று நாச்சியார் "నిరనుక్రోశశ్శఙ్కే" "நிரநுக்ரோசச்சங்கே" என்று பெருமாளை நிர்க்க்ருணராகச்சங்கித்து நெஞ்சுநிறைந்தது வாய்கொள்ளாமல்சொல்லுமாற்றாமை கரைபுரண்ட வவஸ்த்தையிலும், "మద్భాగ్యసంక్షయాత్" "மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்" இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யென்பாக்யஹாநியென்று சங்காகாரணத்தை குணைகஸ்மரணம்பண்ணாத ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லித்தலைக்கட்டுவது.—"న మన్త్రిణాం న చ మాతురస్యా దోషో న రాజ్ఞో న చ రాఘవస్య । మత్పాపమేవాత్ర నిమిత్తమాసీ ద్వనప్రవేశే రఘునన్దనస్య" "நமந்த்ராயாநச மாதுரஸ்யா தோஷோநராஜ்ஞோ நசராகவஸ்ய | மத்பாபமேவாத்ரநிமித்தமாஸீத்வநப்ரவேசேரகுநந்தநஸ்ய" என்று நம்மைக்கைவிட்டுப்போன

---

௪௨௧. இப்படி சொல்லும்படிபண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

௪௨௨. நிர்க்க்ருணனாக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்த்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

ஜீ.—ஹிம்ஷணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழகியதாகக் குடிக்கிடக்கலாயிருந்ததென்று பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக்குதவாததுகொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்க்ருணனென்னவாய்மூடுவதற்கு முன்னே அவள் வாயைப்பொதைத்தாப்போலே "தகவுடையவனே" என்று கெடுவாய் ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நம் குற்றம்காணென்று க்க்ருணாவத்தையைச் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி.

௪௨௧. இவ்வுக்திதான் தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணினமாத்ரமோ ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே அதின் ஸஹ்ருதயத்வத்தை மூதலிக்கிறார், (இப்படி) என்று துடங்கி. அதாவது குணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று "மிக விரும்பும்" என்று ஸ்நேஹமும், "பிரான்" என்றுபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை.

௪௨௨. அநந்தரம் பிராட்டியுடைய வசநத்தைத் தர்சிப்பிக்கிறார், (நிர்க்க்ருணனாக) என்று துடங்கி. அதாவது பிரிவாற்றாமையிலே பெருக்க நலங்கின ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாள் தன்னாற்றாமைக்குதவ வந்து முகம் காட்டப்பெறாத வின்னாப்போலே, "ఖ్యాతః ప్రాజ్ఞః కృతజ్ఞశ్చ సానుక్రోశశ్చ రాఘవః । సద్వృత్తో నిరనుక్రోశః శఙ్కే" "க்க்யாதஃப்ராஜ்ஞஃக்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவஃ | ஸத்வ்ருத்தோநிரநுக்ரோசஃசங்கே" என்று பெருமாளை

ஆ.—நைர்க்ருண்யதோஷம் பெருமானுக்குண்டென்று சங்கித்துச்சொல்
லும் தத்விச்லேஷ கலுஷசித்தராகிற அவஸ்தையிலும், அகமகாரண
தோஷத்தை "[illegible]" "மத்பாபமேவ" என்று ஸ்வகதமாகவிறே ஸ்ரீபர
தாழ்வான் சொல்லுவதென்று மருளிச்செய்வர்.

௪௨௩. ஆக தோஷமுண்டென்று வாய்கூப்புவதற்கு முன்னே
தத்பரிஹாரமாக குணமுண்டென்றே சொல்லித்தரிக்க வேண்டும்படியாய்,
தோஷமுண்டென்று சங்கிக்கைதான் ஸ்வதோஷமாம்படியாய், தோஷ
முண்டேயாகிலும் மதுதானுபாதேயமாம்படி யிருக்கும் விஷயமாகையாலே,
தோஷங்கண்டு மீளலாம் விஷயமல்லவென்று பின்னேசேர்த்தி, ப்ரதம
பர்வ விரோதியை யறுக்கும் தத்குணம்போலன்று சரம பர்வ விரோதியா
ன தத்தோஷமென்கிறார் மேல், ([illegible]) (குணதோஷம்) இத்யாதி
யால். அந்த பகவத்விஷயத்தின் ஸ்வரூப குணமும் ரூப ஸௌந்தர்ய

௪௨௩. குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்
தையும்

ஜீ.—நிர்க்ருணனுகச்சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், "[illegible]
[illegible]" "மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்" என்றிப்படி சங்கிக்கைக்கடியென்
னுடைய பாக்யஹாநியென்கையாலே சங்காகாரணத்தை ஸ்வகதமாக
விறே சொல்லிற்றென்கை.

௪௨௩. (ப்ரதம பர்வத்தை விட்டு) என்கிற விடத்தில் அர்த்தாதுக்
தமான பகவத் ஸம்ச்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) என்கிற விடத்தி
ல் அர்த்தாதுக்தமான பகவத்விச்லேஷமுமாகிற விவை யிரண்டும் செய்யும
த்தை யருளிச்செய்கிறார், (குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. கு
ணமாவது ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை யாச்ரிதற்கு முற்றூட்டாக வநுபவிக்கக்
கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் கலவி; தோஷமாவது அவ்வநுபவாலாபத்
தாலே யவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத்துடிக்க தான் முகம் காட்டாதி
ருக்கை யாகிறபிரிவு; (இவை யிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் பு
ருஷார்த்தகாஷ்டையையும் குலைக்கையாவது) ஒரொன்றே யிரண்டையும்
குலைக்கை; இதில் குணமிரண்டையும் குலைக்கையாவது—"மால் பால் ம
னஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும் "மனைப்பால் பிறந்
தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோ
ள்" என்றும் தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ரவிஷய வைராக்
யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்
கையும், பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே யூன்றின வாழ்
வாரை அந்தத்ததீயருடைய ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்
ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே ததீய தாஸ்ய ரஸத்தை மறந்து அவனை ய
நுபவிக்கையி லாசை கரைபுரண்ட வநந்தரம் திருவாய்மொழியிலே தாமு
ம் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப் பட்டுக்கூப்பிடும்படி பண்
ணினுப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழிய புறம்
பொன்றுக்காளாகாதபடி பண்ணும் "* த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியானவன்
பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீயசேஷத்வ
த்தில் நிலையைக் குலைக்கையும். தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவ
து—அநுபவாலாபக்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன் பக்கலிலே மனஸ்
ஸாய் "உண்டறியாளுறக்கம் பேணாள்" "பந்தொடு கழல் மருவாள் பைங்
கிளியும் பாலூட்டாள் பாவை பேணாள்" என்கிறபடியே முன்பநுபவித்துப்
போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்

ஆ.—தோஷமுமாகிறவிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, குணம் அல்பாஸ்த்திரமானக்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களைக்கவ்விநிற்கிற நிலையைக்குலைத்து தன் பக்கலிலே வர வசீகரிக்கும்; அழகாகிற தோஷம் பகவத்கைங்கர்ய புருஷார்த்த காஷ்ட்டையான வாசார்ய கைங்கர்யத்தைப் பற்றிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்து தன் பக்கலிலே சுழித்தழுத்தும்.

சஉச. ஸௌந்தர்யத்தின் சரம புருஷார்த்த பஞ்சகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் மேல்; "[Grantha]" "சத்ருக்க்நோ நித்யசத்ருக்க்ந:" என்று பரதாநுவ்ருத்தி விரோதியான ராமஸௌந்தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்க்நாழ்வானென்னும்படி சரமகைங்கர்யநித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கிறார். "[Grantha]" "ஏவம் ரூபபகவத்தோஷம்" சரமத்தில் வரவொட்டாமல் சுழியாறு

புருஷார்த்தகாஷ்ட்டையையும் குலைக்கும்.

சஉச. நித்யசத்ருவாயிறே யிருப்பது.

ஜீ—தாமையை விளைக்கையும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய—செந்தாமரைக்கட்டிருக்குறளன்நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்—உறுமோபாவியேனுக்கு" என்றும் "தனிமாத்தெய்வத்தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றி யவனடியார் நனிமாக்கலவி யின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்று மிப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம்வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே யமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அந்தத்ததீயருடனே கூடி யிருந்தாலும் அவர்கள் பக்கல்நெஞ்சற்று, அவனை யநுபவிக்கையிலாசையாலே "காணவாராய்" "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள்" இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்ட்டையில் நெஞ்சு பற்றுதபடி பண்ணுகையும்.

சஉச. இதில் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்ற விது தன் பக்கலிலே யகப்பட்டாரைப் புறம்பொரு விஷயமறியாதபடிபண்ணு மிவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூப்பிட்டுக்கொண்ட வித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலைக்குமென்னு மதுவே யிவ்விடத்திலபேக்ஷிதம்; ஆனபின்பு க்ஷுத்ரபுருஷார்த்த பஞ்சகத்வம் ப்ராஸங்கிகமாகையாலே, அத்தைவிட்டு ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்தபஞ்சகத்வத்தை மூதலிக்கிறார். (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று. அதாவது, "[Grantha]" "சத்ருக்க்நோ நித்யசத்ருக்க்ந:" என்று பெருமாளுக்கு அபிமதவிஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தமக்குத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனையல்லதறியாதே யருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராமஸௌந்தர்யமாகிற நித்ய சத்ருவை ஜயித்திருக்குமென்கையாலே, ததீயகைங்கர்ய நிஷ்ட்டனுக்கு நித்யசத்ருவாயிறே பகவத்ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையாலிப்படிவிலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலைக்குமென்னக்குறையில்லை யென்று கருத்து.—அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று துடங்கி. குணமாவது—(இங்கது செய்யவொண்ணாது) என்கிற விடத்தில் சொன்ன "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான ஸௌந்தர்யசீலாதிகள்; தோஷமாவது—குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்) என்கிற விடத்தில் சொன்ன "கடியன் கொடியன்" இத்

ஆ.—படுத்தி தன் பக்கலிலே சுழலப்பண்ணுமதாகையாலே சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் துர்லபம்; அதமுக்குண்ணும லவ்வளவும் வரப்பெறில் அலப்ப்ய லாபம், இது ப்ரதம பர்வாசுவயபல சரம ப்ராப்யமென்று கீழே ஸம்பந்தம்.

சஉரு. மேலிக்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார்; (இப்படி ப்ராப்யம்) இத்யாதியால். சரம பர்வ மாசார்ய கைங்கர்யமென்றிப்படி ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்தை தாத்பர்ய சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலே ஸம்சயமற வறுதியிட்டால் இந்த சரமப்ராப்யத்துக்கு சரமமாய்க் கொண்டு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே தத்ப்ராபகம்.

சஉசா. ப்ராப்ய ப்ராபக மிரண்டு மேகவிஷயத்தில் கொள்ளாதபோது; சரம ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டுக்கும் ப்ராப்யமே ப்ராபகமான வைக்ய

சஉரு. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதி யிட்டால், அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

சஉசா. அல்லாதபோது ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கைக்யமில்லை.

ஜீ.—யாதிகள். (இரண்டும் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்ட்டையையும் குலைக்கும்) என்றது—ஒரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. குணமிரண்டையும் செய்கையாவது "மனைப்பால் பிறந்தார்பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஆழங்கால் படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்ட்டையான ததீயசேஷத்வ நிலையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையும் குலைக்கையாவது—குணம்போலே யுபாதேயமாய் "*அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே யூணுறக்கம் பந்துகழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், "சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கே திரிய—நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல்—உறுமோ" என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலைக்கையுமென்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனைக்கு (நித்யசத்ரு) என்கிறது ஸௌந்தர்யாதிகுணவிசிஷ்டவஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே குணம் புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், பூர்வயோஜனைகளில் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷயஸ்வபாவமிதுவாகையாலே சரம பர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யமாகிற விதுதான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழோடே யந்வயம்.

சஉரு. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறேப்ராபகம்) என்றவிதில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான வாசார்யகைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார்கீழ்; இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபகநிர்ணயம் பண்ணுகிறார் மேல், (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படி யாசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதி யிட்டால் இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக வேணுமிறே யேதத்ப்ராபகமென்கை. இத்தாலாசார்யகைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாக வேணுமென்றபடி.

சஉசா. இப்படி யல்லாதபோதுவரும் ஹாநியையருளிச்செய்கிறார்,(அல்லாதபோது)என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படியிப்ராப்யத்துக்கு

ஆ.—மில்லை; ப்ராப்ய மொன்றும் ப்ராபக மொன்றுமாய் விடும்; புல்லைக் காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப் போலே பல ஸாதநங்களிரண்டுக்கும் பேதமில்லாமை சரம பர்வத்துக்கு மொக்குமிறே. இவ்வர்த்தத்தைப் "பேறொன்று மற்றில்லை" என்கிற பாட்டிலே அமுதனரு மருளிச்செய்தார், "[illegible]" "உபாயோபேயபாவேந" என்றித்யாதி சாஸ்த்ர வசநமுமுண்டு.

சஉஎ. கீழே (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றீச்வரனை யுபாய மென்று சொல்லிவைத்து, ஆசார்யனே யுபாயமென்று கொள்ளுகைக்கடி தத்ஸௌலபத்வ ஸௌஹ்ருதத்வங்களைப் பற்ற வென்கிறார் மேல், (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) இத்யாதியால். நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான வீச்வரனை ஸௌலபோ பாயமாகப் பற்றுகை, ஸ்வதந்த்ரனா யிருப்பானொருவன் கையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளுமோபாதி, அவன் திமிறி யுதறுகைக்குடலாய்விடும்; ஸ்வாசார்ய பரதந்த்ரனுமாய் க்ருபாபரதந்த்ரனுமான ஸ்வாசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றுகை, க்ருபாளுவான ஸௌலபனுடைய காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு தன் கார்யம் கொள்ளுமோபாதி, இளநெஞ்சனாய்நின்றபோதே யபேக்ஷிதம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்குடலாய்விடும். —, அன்றியே ஈச்வரனென்று ப்ரபத்திவிஷயமாகச் சொன்னவர்ச்சாவதார

சஉஎ. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக்காரியம் கொள்ளுமோபாதி;

ஜீ.—ஸத்ருசமாம்படி யாசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக்கொள்ளும்போது ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னிலைக்யமில்லையென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம் சரமபர்வத்துக்கு மொக்குமிறே; ஆகையிறே பிள்ளையமுதனர் "பேறொன்றுமற்றில்லை நின் சரணன்றி யப்பேறளித்தற்கா றொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டு மேகவிஷயமேயாக வருளிச்செய்தது.

சஉஎ. இப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமேபிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகலசாஸ்த்ரஸித்தனான வீச்வரனே பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகமுகேநோபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப்போந்தது; இப்போ தீச்வரனைவிட் டாசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ரவிரோதமும் ஸ்வோக்திவிரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈச்வரனையுபாயமாகப் பற்றுமதில்காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினால் வருமேற்றந்தா னேதோவென்கி றசங்கையின்மேலே யருளிச்செய்கிறார், (ஈச்வரனைப்பற்றுகை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஈச்வரனைப்பற்றுகை அவன் கையைப்பிடித்துக் காரியம்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை அவன்காலைப்பிடித்துக் காரியம்கொள்ளுமோபாதியென்கை. இங்ஙனருளிச்செய்தது ஈச்வரவிஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான வநந்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப்பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்யஸித்தியி லமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக; அதெங்ஙனேயென்னில் சரணத்வோக்தியாலே ததநந்யத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (ஈச்வரனைப்பற்றுகை யவன்கையைப்பிடித்துக்காரியம்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே மஹாப்ரபுவாயிருப்பானொருவனை வசீகரித்துக்காரியம்கொள்ளுவானொருவன் அவன் கையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியம்கொள்ளப்பார்க்குமளவில் நீர்மையாலே

ஆ.—விக்ரஹமாய் அது கையினுடைய ஸ்த்தாநத்திலேயாய், இந்த வாசார்யவிஷயம் திருவடிகளுடைய ஸ்த்தாநத்திலேயாய் இரண்டுக்கு மவயவிபகவத்ஸ்வரூபமாய், அதில் கரஸ்த்தாநீயமான ஸாலபவிஷயத்தைப் பற்றுமதில் காட்டில் சரணஸ்த்தாநீயமான ஸாபபகவத்விஷயத்தைப் பற்றுமதே ஸூசகமாப் ஸூத்ருடமுமாயிருக்கு மென்றுமருளிச்செய்வர்.

௪௨௮. இப்படி யாச்ரயண ஸாலபனுமளவேயல்ல ஆசார்யனுபயர்க்கு முபகாரகனு யிருக்குமென்கிறுர் மேல், (ஆசார்யன்) இத்யாதியால். இப்படி யாச்ரயணஸாலபனுன வாசார்யந்தான் சேஷசேஷி ஸாபேக்ஷரான சேஷி சேஷபூதரிருவர்க்கும் மஹோபகாரகன்.

௪௨௯. அதெங்ஙனே யென்ன ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களிலொருவஸ்துவு மெட்டுப்படாமல் இழவாளனு யிடம்பார்த்துத் திரிகிற வீச்வரனுக்கு,

---

ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி.

௪௨௮. ஆசார்ய னிருவர்க்கு முபகாரகன்.

௪௨௯. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்;

ஜீ,—நெஞ்சிளகிக்காரியம் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யுதறிவிடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடி யென்றறுதியிட வொண்ணுதாபோலே, ஆச்ரிதனுனவிவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடையக்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக்காரியம்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முறுகிச்செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப்பற்றுகை யவன்காலைப்பிடித்துக்காரியம்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே அப்படி ப்ரபுவானவன் தன்னையே காலைப்பிடித்துவேண்டிக்கொண்டு காரியம்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனுய் காரியம்செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல்காரியம் ஸித்திக்குமாபோலே, ஆச்ரிதனுனவிவனுடையவபேக்ஷித மறுதியாகப்பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

௪௨௮. ஆக ப்ராப்யநிர்ணயத்தைப்பண்ணி (இதுக்குஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாயமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படி யன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதம்காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வமீச்வரனோடந்வயத்தாலே யாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததநந்யத்வ நிபந்தநமென்னுமத்தையும், ஈச்வரனைப்பற்றுமதி லிவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச்செய்தார்கீழ்; இனிமேல் பலஹேதுக்களாலு மாசார்யவைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறுர் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப்பற்றுமவர்களுக்கு ருசிவிச்வாஸங்கள் விளைக்கைக்குறுப்பாக; அதில்ப்ரதமத்திலே யீச்வரசேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனுனமையை யருளிச்செய்கிறுர், (ஆசார்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படியுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவாசார்யன், சேஷிசேஷபூதரான வீச்வரசேதநரிருவர்க்கு மபிமதவஸ்துக்களைக்கொடுத்த வுபகாரகனென்கை.

௪௨௯. இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யிவையென்றருளிச்செய்கிறுர், (ஈச்வரனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்தவிடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டுப்படாமையாலே இழவாளனுயிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷ

ஆ.—ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போல ஸ்ப்ருஹணீயமாய்சரீரதயா சேஷமான வாத்ம வஸ்துவை "*வன்சேற்றள்ளல் பொய்க்நிலத்தே கண்டெடுத்துக் கழுவி அவன் திருக்கையிலே யுபகரித்தான்; அநாத்யவித்யையினாலே திரோஹிதஸ்வப்ரகாசனாய் ஸ்வாபாவிக சேஷத்வ முருவழிந்து அஸத்கல்பனான சேதநனுக்கு, ப்ராப்த நிரதிசய போக்ய சேஷியை *கையிற்கனி யென்ன யுபகரித்தான். வஸ்து கெடுத்துத் தேடி யுழலுகிற வஸ்துமானுக்கு, அவ்வஸ்துவைக் கொடுத்துபகரித்தான், கண் கெட்டமிடியனுக்கு கண்ணைக்கொடுத்து மஹாநிதியைக்காட்டி யுபகரித்தான், சேஷிக்கு சரீரத்தை யுபகரித்தான். சேஷ பூதனுக்கு ப்ராணனை யுபகரித்தான். ஸாபேக்ஷனுக்கு நிரபேக்ஷவஸ்துவை யுபகரித்தான். நிரபேக்ஷனுக்கு ஸாபேக்ஷவஸ்துவை யுபகரித்தான். ஆக சேஷ சேஷிகளிருவர்க்கும் ஆசார்யோபகார ஸ்ம்ருதி பண்ணிக்கொண்டு அவன் சொல்லுற்றுச் செய்யும் பரதந்த்ரர்.

௪௩௦. இவ்வேற்றத்தைக் கண்ட ஸ்வதந்த்ரனான வீச்வரன் தானும் பரதந்த்ரசேஷித்வமாகிற வாசார்யசேஷித்வத்தை நாக்கு நீருற வாசைப்பட்டுப் பேகணித்திருக்கும்; நாமுமிப்படி யுபகரிக்கும்படியான குருத்வம் பெற்று வாழப் பெறுவதுகாணென்றிருமாந்திருக்குமாபோலே.

௪௩௧. இப்படி யாசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, மறுவற்ற பரதந்த்ரசேஷி நிறையான குருபரம்பரையிலே ஸ்வதந்த்ரசேஷித்வ மிறுமாப்பை மறைத்துக்கொண்டு மெள்ள வொரு தலையிலே யந்வயித்ததும்; ஆசார்யக்ருத்யத்தை நாச்சியார் விழித்து விழித்து பாவித்

சேதநனுக்கு சேஷியையுபகரித்தான்.

௪௩௦. ஈச்வரன் தானு மாசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கும்.

௪௩௧. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே யந்வயித்ததும்

ஜீ.—மான வாத்மவஸ்துவை அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படிக் கைப்படுத்தினான்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தசேதநனுக்கு, பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து விசேஷியானவவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தா லாசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்களிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம்சொல்லப்பட்டது.

௪௩௦. இன்னமு மொருப்ரகாரத்தாலே யாசார்யவைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (ஈச்வரன்தானும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இதுக்கிட்டுப்பிறவாதவீச்வரன் தானு மிவ்வாசார்யத்வத்தி னேற்றத்தைப்பற்ற விதிலேமிகவும் ச்ரத்த்தைபண்ணி யிருக்குமென்கை.

௪௩௧. அதெங்கேகண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே யத்தைமூதலிக்கிறார், (ஆகையிறே) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலே யிறே, "సదాచార్యవంశో జ్ఞేయః । ఆచార్యాణామసావసావిత్యా భగవత్తః" "ஸதாசார்யவம்சோஜ்ஞேயः। ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யா பகவத்தः" என்னும்படி குருபரம்பரையிலே த்வயோபதேஷ்ட்ருத்வேநாந்வயித்ததும், ஆசார்யக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக்குறித்து தத்வவிவேகாதி சரமோபாய பர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான

ஆ.—தேறிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீகீதோபநிஷதாசார்யனாய் சரம ச்லோகைகஸாரவதியான ஸ்ரீகீதையையும், வஸிஷ்டசிஷ்யனாய் சரமச்லோகோக்தசரணாகதிப்ரபாவபரமான வபயப்ரதாநத்தையும், அநதிகாரிகளும் கேட்கும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்ததுமென்கிறார்.

௩௩௨. இப்படி ஈச்வரனு மாசைப்படும்படியான தன்னேற்றமுடைய மஹோபகாரகனான வாசார்யனுக்கு, அவனுபகரித்த வுபயவிபூதிக்கும் விபூதிமானுக்கும் ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் மிடியனான விவனால் பண்ணலாவது - நித்யவிபூதித்வயமும் லீலாவிபூதித்வயமுமாகிற விபூதிசதுஷ்டயமும், உபய விபூதிமானான வீச்வரத்வித்வமுமாகிற வகடிதமுண்டாகிலென்கிறார் மேல், "యోదద్యాద్భగవద్జ్ఞానమ్ కుర్యాద్ధర్మోపసేవనమ్ । కృత్స్నాంవాపృథివీందద్యాన్నతత్తుల్యంకథంచన" "யோதத்யாத் பகவத்ஜ்ஞாநம் குர்யாத்தர்மோபஸேவநம் | க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் நதத்துல்யம் கதஞ்சந" விறே.

௩௩௩. இப்படி ப்ரத்யுபகாரமற்ற மஹோபகாரகனான வாசார்யனுபகரிக்கும் ஸ்வதந்த்ரனான வீச்வரனோடு சேதநனுக்குண்டான சேஷ சேஷிஸம்பந்தம், அநாதிஸம்ஸாரஸம்பந்தத்துக்கும் மத்யேவரும் ஸம்ஸார

ஸ்ரீகீதையு மபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

௩௩௨. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதிசதுஷ்டயமு மீச்வரத்வயமு முண்டாகில்.

௩௩௩. ஈச்வரஸம்பந்தம் பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும்

ஜீ.—ஸ்ரீகீதையருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்நிமித்தமாக "సకృదేవ ప్రపన్నాయ తవాస్మీతిచయాచతే। అభయంసర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతంమమ" "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிசயாசதே | அபயம்ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம்மம" என்றபயப்ரதாந மருளிச்செய்ததுமென்கை. இத்தாலீச்வரனு மாசைப்படும்படியன்றோ வாசார்யத்வத்தின்பெருமையென்றாசார்யவைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

௩௩௨. இன்னமு மொருவழியாலே யாசார்யவைபவத்தைத் தர்சிப்பிக்கிறார், (ஆசார்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபயவிபூதியையும் விபூதிமானான வீச்வரனையும் தானிட்டவழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின வுபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே யின்னமு மிரண்டுவிபூதியும் விபூதிமானா யிருப்பானொரீச்வரனும் வேறேயுண்டாகிலென்கை. "యోదద్యాద్భగవద్జ్ఞానం కుర్యాద్ధర్మోపసేవనమ్ । కృత్స్నాంవాపృథివీందద్యాన్నతత్తుల్యంకథంచన" "யோதத்யாத்பகவத்ஜ்ஞாநம் குர்யாத்தர்மோபஸேவநம் | க்ருத்ஸ்நாம்வாப்ருதிவீம்தத்யாந் நதத்துல்யம்கதஞ்சந" என்றாரிறே. இத்தாலாசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

௩௩௩. இன்னமு மொருமுகத்தாலே யாசார்யவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ஈச்வரஸம்பந்தம்) என்றுதுடங்கி. இவ்விடத்தில் (ஈச்வரஸம்பந்தம்) என்கிறது - (ஈச்வரனைப்பற்றுகை) என்றுகீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரய ரூபஸம்பந்தத்தை; அது (பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாகை) யாவது - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவும் வல்லநிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனோடுண்டான

ஆ.—மோக்ஷத்துக்கும் மத்த்யஸ்த்தமாய்க் கொண்டு பொதுவா யநியதமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுபகரித்த மஹோபகாரகனான ஸதாசார்யனோடு ஸச்சிஷ்யனுக்குண்டான மிந்த ஸம்பந்த்தம் விளம்பமற்ற ஸம்ஸார மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யபங்குரமா யஹிதம் கலசாதிருக்கும்.

௪௩௪. இப்படி யுபயஸாதாரண ஸ்வதந்த்ரபந்த்துவான பகவானை அபத்தேகலபிக்கை ததபிமதனான வாசார்யனாலே யுண்டாம்;

௪௩௫. அஸாதாரணபந்த்துவான வாசார்யனைலபிக்கை மஹோபகாரகனான பகவானாலேயுண்டாம்.

௪௩௬. ஆகி லுபயரு முபகாரகராமிடத்தில் ஸமரோவென்ன, ஈச்வரனே மஹோபகாரகனென்கிறார் மேல், (உபகார்யவஸ்து) இத்யாதியால். ஆசார்யனு மீச்வரனு முபகரித்தவஸ்துக்களைச்சேரத்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்யவஸ்துவான பகவத்விஷயத்தைப்பற்ற பகவதுபகார்ய

பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்யஸம்பந்த்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

௪௩௪. பகவல்லாபமாசார்யனாலே.

௪௩௫. ஆசார்யலாபம் பகவானாலே.

௪௩௬. உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே

ஜீ.—ஸம்பந்த்தமாகையாலே, உபயஸாதாரணமாயிருக்கை; (ஆசார்யஸம்பந்த்த) மாகிறது - (ஆசார்யனைப்பற்றுகை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரயண ரூபஸம்பந்த்தம், அது (மோக்ஷத்துக்குஹேது வாகை) யாவது கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும் விடும் ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும் நிரந்சயக்ருபாவானோட்டை ஸம்பந்த்தமாகையாலே, ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸாரவிமோசநைகஹேதுவா யிருக்கை. இத்தால் மோக்ஷைகஹேதுத்வசிபந்த்தநமானவைபவம் சொல்லப்பட்டது.

௪௩௪. உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடையவாதிக்யத்தை யருளிச்செய்தார்கீழ், உபகாரகத்வத்தி லீச்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கைக்காக வடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார்மேல், (பகவல்லாபம்) என்று துடங்கி. அதாவது நிருபாதிகசேஷியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும் பகவானைலபிக்கை தத்ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநத்துக் காளாகவேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து, தத்வ்யாமோஹவிஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனாலேயென்கை.

௪௩௫. ஏவம்பூதனானவாசார்யன் தன்னைலபிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யலாபம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது பகவல்லாபஹேதுவாய் பரமப்ராப்யபூதனான வாசார்யனைலபிக்கை, "ఈశ్వరస్యచ సౌహార్దమ్" "ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்தம்" இத்யாதிப்படியே நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்தாய் விசேஷகடாக்ஷப்பற்றுசைகளையும் தானேகற்பித்துக்கொண்டு விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, அத்வேஷத்தைப்பிறப்பித் தாபிமுக்க்யத்தையுண்டாக்கி ஸாத்விகஸம்பாஷணத்திலேமூட்டி ஸதாசார்ய ப்ராப்தியைப்பண்ணிவிக்கும் நிர்ஹேதுகக்ருபாவானான பகவானாலேயென்கை.

௪௩௬. ஆனாலிருவரு முபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபகார்யவஸ்து) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபயரு முபகரித்தவஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்யவஸ்துவான

ஆ.—வஸ்துவான வாசார்யகௌரவத்தாலே, ஈச்வரனையுபகரித்த வாசார்யனைப்பற்ற மிகவும் மஹோபகாரகன் ஆசார்யனை யுபகரித்த வீச்வரனே யென்கிறார். "ఈశ్వరస్య చ సౌహార్దం" "ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்" இத்யாதிகளில் ஆசார்யப்ராப்திஹேதுவாகவிறே யவனுபகரிப்பது.

௪௯௭. இப்படி மஹோபகாரகனான வீச்வரனையுபகரிக்குமாசார்யன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான சேஷபூதசிஷ்யத்வஸம்பந்தம், தேவதாந்தர மந்த்ராந்தராதி தோஷகந்தஸ்பர்சத்தாலே கலங்கிக்குலையாதே ஸத்தையுடன் கிடக்கப்பெற்றால், ஸ்வரூபாலங்காரமான தத்வஜ்ஞாநம் அநந்யபக்தி அநந்யவைராக்யங்களில்லாவிடிலும், தத்ஸம்பந்தத்தாலேமெள்ள வுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான வாசார்யஸம்பந்தம் நிஷித்தாநுஷ்டாநாந்வயலேசத்தாலே யவன்கைவிடும்படி குலைந்தர்த்தமே விளைந்தால், ஆத்மாலங்காரமான வந்த ஜ்ஞாநாதிகள் அகடிதகடநமாக வுண்டானப்போலே தோற்றித்தாகிலும், அவத்யகரங்களாமத்தனை யல்லது அவற்றால் வரும் ஸ்வபரப்ரயோஜநமில்லை.

ஆசார்யனில்காட்டில் மிகவுமுபகாரகனீச்வரன்.

௪௯௭. ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாதேகிடந்தால் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவையுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை.

ஜீ.—பந்தமோக்ஷோபயஹேதுவாய் ப்ரதமபர்வமுமா யிருக்கிறபகவத்விஷயத்தில் காட்டில் பகவதுபகார்யவஸ்துவான மோக்ஷைகஹேதுவாய் சரமபர்வமுமா யிருக்கிற வாசார்யவிஷயத்திலுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்தவாசார்யனில் காட்டில் ஆசார்யனையுபகரித்த வீச்வரன் மஹோபகாரகனென்கை.

௪௯௭. "నమోఽచిన్త్యాద్భుతాక్లిష్ట జ్ఞానవైరాగ్యరాశయే । నాథాయ మునయేఽగాధ భగవద్భక్తిసిన్ధవే" "நமோசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே। நாதாயமுநயேऽகாதபகவத்பக்திஸிந்தவே" என்கிறபடியே ஆசார்யன் தனக்கேற்றம் ஜ்ஞாநவைராக்யபக்திகளாலேயிறே; அந்தஜ்ஞாநவைராக்யபக்திகளுண்டானவ னிந்த வாசார்யஸம்பந்தத்தை நெகிழுகின்றானாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது- கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமா யுபகாரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் இவனென்னுடையவனென் றபிமானித்திருக்கும்படி அவன்திருவடிகளில் தனக்குண்டானஸம்பந்தம், ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அதைநோக்கிக்கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாந மப்ராப்தவிஷய வைராக்யம் ப்ராப்தவிஷயபக்தியாகிற வாத்மகுணங்களில்லை யாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண வுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான வந்த வாசார்யஸம்பந்தம் ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிகளானவவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாயிற்றாகிலும் பகவதங்கீகார ஹேதுவாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

ஆ.—௩௬௮. என்போல வென்னில் "పతివ్రతానిమిత్తం హి వలయాదివిభూషణమ్" "பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஹி வலயாதிவிபூஷணம்" என்று பதிவ்ரதைக்கு பதி ஸம்பந்தஸூசகமாய் ப்ரதமாலங்காரமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால் வலயாதிவிபூஷணங்களெல்லா முண்டானபோது பண்ணிக்கூச்சமறப் பூணலாம், அவை பூணாதிருந்தால் வரும் குறையில்லை, அபிரூபைக்குத் தாலியளவே போரும்; அத்தாலி யொன்றும் போனால் அலங்காரமான வலயாதிவிபூஷணம் தானே விதவாலங்காரமாய் பாதிவ்ரத்யத்துக்கவத்யத்தை விளைக்கும். அப்படி யாசார்ய ஸம்பந்தமற்ற ஜ்ஞாநாதிகளும் சிஷ்யனுக்கவத்யமாய்த் தலைக்கட்டு மத்தனை.

௩௬௯. இந்த ஸம்பந்தம்குலையில் பரமபந்துதானே விடப்பார்க்குமென்கிறார்மேல் (தாமரை) இத்யாதியால். "నారాయణో௨పి వికృతిం యాతి గురోః ప్రచ్యుతస్య దుర్బుద్ధేః। కమలం జలాదపేతం శోషయతి రవిర్న తోషయతి" "நாராயணோ௨பி விக்ருதிம்யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: । கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்நதோஷயதி" என்றும் ஜலத்தில்பிறந்து ஜலமேதாரகமாய் ஜலத்தைவிடாதே செவ்வி பெற்றுப்போரும் தாமரையைத்தானேயலர்த்தக்கடவபாந்தவமுள்ள வாதித்யன், தாரகமானவன் நீரை அங்யர்பிரிக்கப்

---

௩௬௮. தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தைவிளைக்கும்.

௩௬௯. தாமரையை யலர்த்தக்கடவ வாதித்யந்தானே, நீரைப்பிரிந்தா லத்தை யுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூப விகா

ஜீ.—௩௬௮. ப்ரயோஜநமில்லாமையே யன்று அவத்யகரமுமென்கிறார், (தாலிகிடந்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்தஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல்கிடந்தால், பூஷணங்களில்லையே யாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப்பூண்டு கொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனைபூஷணமுண்டேயென்று நினைத்து தாலியை வாங்கிப்பொகட்டால், விதவாலங்கார கல்பமாகையாலே பூண்டபூஷணங்களெல்லா மவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை. இத்தா லாத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாநவைராக்யபக்திக ளில்லையேயாகிலும் ஆசார்யஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல்கிடந்தால் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யவைகளைக்ரமேணவுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஆசார்யஸம்பந்த மித்தனையும் குலைந்தால் ஆத்மகுணங்களான ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திகளெல்லா முண்டானாலும், அவை ச்லாக்யதாஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

௩௬௯. ஆசார்யஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸகனீச்வரனன்றோ, அது குலைந்ததாகிலும் இத்தனை யாத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணானோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (தாமரையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலேபிறந்து ஜலைகதாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு "செங்கமலமந்தரம்சேர் வெங்கதிரோற்கல்லாலலராவால்" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய்ப் போருமாதித்யந்தானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தைவிச்லேஷித்தால் அந்தத்தாமரையை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாபோலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம்குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநவிகாஸமுகேந "உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்" என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரந்தானே, ஸ்வஸத்தாதாரகமான வாசார்ய

ஆ.—பிரிந்தால் அப்பசையற வுலர்த்துமாபோலே "సహివిద్యాతస్తం జనయతి" "ஸஹிவித்யாதஸ்தஞ்ஜநயதி" என்றுசார்யன் திருவடிகளிலே பிறந்து அதுவேதாரகமாய் அவனபிமாநத்திலே விடாமலொதுங்கிச் செந்தலிக்கும் ஸ்வரூபத்தை மேல்விழுந்து தானே நோக்கி "உள்ள வுலகளவும் யானுமுளனாவன்" என்னும்படி தத்ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணும் பரமபந்துவான வீச்வரந்தானே தேவதாந்தராத்யந்யஸ்பர்சத்தாலே ஸத்தாதாரகமான வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்து பஹிஷ்க்ருதனானால், தானுலர்த்தத்தக்க வந்த ஸ்வரூபத்தை சேஷத்வ ரூபஜ்ஞாநப்பசையற கண்ணற்று சீறி நோக்கி யுபயோக யோக்யமல்லாதபடி வாடப்பண்ணும். இந்த வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகில் பழையபகவத்ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறோமென்னவொண்ணாது.

௪௪0. ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமாய்க் கொண்டு ப்ரதாநமான விந்த வாசார்யஸம்பந்தத்தை யொழியில், இதடியாக வுண்டாய் நிலை நிற்கும் ஸ்வரூபோஜ்ஜீவக பகவத்ஸம்பந்தம் யாவதாத்மபாவி துர்லபம்; தத்ஸம்பந்தம் குலைந்துகிடந்தவளவிலும் ஏதத்ஸம்பந்தம் ஸுலபமாம்; இது குலைந்தால் பின்னை யொருக்காலும் ஸுலபமாகமாட்டா தென்றபடி.

௪௪௧. ஆனாலிந்த பகவத்ஸம்பந்த ஸ்தாபகமான வாசார்யஸம்பந்தமும், இத்தாலே ஸ்தாபிதமான பகவத்ஸம்பந்தமும், இவன் ஸ்வரூப முஜ்ஜீவிக்கைக்கமையாதோ, ப்ரதம ரஹஸ்யமத்யமபத ப்ரதி

ஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரந்தானே, ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தா லத்தைவாடப்பண்ணும்.

௪௪0. இத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

௪௪௧. இரண்டுமமையாதோ, நடுவில்

ஜீ.—ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன்குலைத்துக் கொண்ட காலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக் கடவவந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே நாளுக்கு நாளும் நஷ்டப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை. "నారాయణో௨పి వికృతిం యాతి గురోః ప్రచ్యుతస్య దుర్బుద్ధేః । కమలం జలాదపేతం శోషయతి రవిర్న తోషయతి" "நாராயணோபிவிக்ருதிம் யாதிகுரோः ப்ரச்யுதஸ்யதுர்புத்தேः । கமலம்ஜலாதபேதம் சோஷயதிரவிர்நதோஷயதி" என்னக்கடவதிறே.

௪௪0. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென் இவ்வாசார்யஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்கவொழியாது" என்கிறபகவத்ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இத்தையொழிய) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநாதிஸித்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆசார்யனுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக்கடவதா யிருக்குமது, இவ்வாசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாகவந்ததானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத்ஸம்பந்த மிவனுக்குக் கிடையாதென்கை. ஆகையா லிதுபோயிற்றாகிலும் அதுநமக் குஜ்ஜீவநத்துக்குடலென்றிருக்க விரகில்லையென்றுகருத்து.

௪௪௧. இப்படி யாசார்யஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் லபியாமையாலே ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தவநந்தரம், பாகவதவிஷயஸம்பந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுக் கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்

ஆ.—பரமபாகவத ஸமுதாயஸம்பந்தமாகிற நடுவில் பெருங்குடி பகவத்ப்ராப்திக்காகவோ ஆசார்யப்ராப்திக்காகவோ யிதேதுக்காகவென்று ப்ரச்நம்பண்ணி.

௪௪௨. மேலுத்தர மருளிச்செய்கிறார், (கொடி) இத்யாதியால். வளரிளம்கொடியை ஆச்ரயமான கொள் கொம்பிலே படரும்படி சேர்க்கும்போது, தரைப்படாமல் அதிலேசேர்க்கும் சிலசுள்ளிக்கால் அவச்யம் வேண்டினாப்போலே, கோல்தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்ற வபிமுகனான விச்சேதநனுடைய வாச்ரயமான வாசார்ய சரணாந்வயத்துக்குமிந்த ததீயஸம்பந்தமவச்யம்வேணும். பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஆசார்யஸம்பந்தமும் ததீயஸம்பந்தமு மிரண்டும்வேணும்; ஆசார்யஸமாச்ரயணத்

பெருங்குடியென்னென்னில்.

௪௪௨. கொடியைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால்வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு மிது வேணும்.

ஜீ.—நத்தையநுவதிக்கிறார், (இரண்டுமமையாதோ நடுவில் பெருங்குடியென்னென்னில்) என்று. அதாவது ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத்ஸம்பந்தஸ்தாபகமான வாசார்யஸம்பந்தமும் தத்ஸ்தாபிதமான பகவத்ஸம்பந்தமுமாகிற வுபயமும் போராதோ, ப்ராப்யமத்யமபர்வோக்தநயா நடுவில் பெருங்குடிபோலேயிருக்கிற பாகவதர்களோடு "𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍈𑌃𑌸𑌮𑍍𑌭𑌾𑌷𑌣𑌮𑍍" "ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்" என்கிறஸம்பந்தமெத்தைப்பற்ற வேண்டுவதென்கிறதாகிலென்கை.

௪௪௨. இப்ப்ரச்நத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார், (கொடியை) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபக்நாபேக்ஷமாய் வளருவதொருகொடியை அதின் பரிணாமத்துக்கெல்லா மிடம்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொருபக்நத்திலே சேர்க்கும்போது முதலிலே யது தன்னோடே சேர்க்கப்போகாமையாலே, தரைப்படாமல்முந்துறத்தா னிதுக்காச்ரயமாய்க்கொண்டணுகிநின்று தன்னோட்டை யந்வயமுகேந கொள்கொம்பிலே கொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக்காலபேக்ஷிதமாமாபோலே, கோல்தேடியோடும் கொழுந்துபோலே அபிமுகனான விச்சேதநன் ஆச்ரிதாதஃபதியாமலுத்தரிப்பிக்கும் மஹதாச்ரயமான வாசார்யன் திருவடிகளி லந்வயிக்கும்போது, முதலிலே ததந்வயம்ஸித்திக்கை யரிதாகையாலே முந்துறத்தாங்களாஸந்நராய் நின்று தங்களோடே யிணைக்கிவித்து அவ்வழியாலே யாசார்யவிஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்த மவச்யாபேக்ஷிதமென்கை. இப்படி யாசார்யாந்வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில் (ஆசார்யலாபம் பகவானாலே) என்பானென்னென்னில் அதுக்குக்குறையில்லை, பாகவதாந்வயம்தனக் கடியவனாகையாலே ஆபிமுக்யபர்யந்தமாகத்தானே க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுவந்து பின்னைபாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவந்தா னாசார்யவிஷயத்திலேசேர்ப்பது, இதித்தனையு மிவரருளிச்செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலேஸித்தம்; எங்ஙனேயென்னில் சேதநனைக்கொடியினுடைய ஸ்தானேயாகவும் ஆசார்யனைக் கொள் கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும் பாகவதர்களைச்சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தாநேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனாயிருப்பானொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தையிட்டு முளைவித்துக்கொழுந்திசிரிக்குமளவும்வளர்த்துக்கொண்டுபோந்ததொருகொடியை

ஆ.—துக்கு ததீயஸம்பந்தமொன்றுமே விசேஷிக்கவேணும். தத்ஸம்பந்தம் ததீயஸம்பாஷணாதி ஸம்பந்தத்திலே மூட்டுமித்தனை, ஆசார்யஸம்பந்தத்துக்கு முக்யஹேதுவாயற்றது ததீயஸம்பந்தமேயிறே; கையைப்பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஆசார்யன் திருவடிகளிலே சேர்க்குமவர்கள் ததீயரிறே; இந்தத்ததீயஸம்பந்தமெப்போதுமுண்டு.

௪௪௩. நம:பததாத்பர்யமான இந்தத்ததீயர் முன்னாகப்பற்றும் ஸதாசார்யாபிமானமே ஸத்தோஜ்ஜீவனஹேதுவென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாய் ஸதாசார்யசிரகால ஸேவாலப்யமாய் இப்ரபந்ததாத்பர்யமானப்ரமேயஸாரத்தை வெளியிட்டருளுகிறார் மேலில் சூர்ணையால்; இந்த வசநபூஷணத்தில் நாயகரத்னமிந்தச்சூர்ணை; கீழும்மேலுமிந்தரத்னத்தின் செப்பும்மூடியுமென்று உருத்தோரும் பிள்ளையருளிச்செய்வர். "𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍" "ஈச்வரோஹம்" என்றீச்வரனோடே யெதிர்மலையும்படியான ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமானமாகிற ஸ்வாபிமானத்தாலே, ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேச்வரனுடைய "𑌤𑍍𑌵𑌂𑌮𑍇" "த்வம்மே" என்கிற மதீயத்வாபிமான ஸித்தமான ஸ்வதஸ்ஸித்தசேஷத்வத்தை "𑌅𑌹𑌂𑌮𑍇" "அஹம்மே" என்றெதிர்மலைந்து மன்றூடிக்குலைத்துக்கொண்டு அஸத்ஸமனாகதிகே

---

௪௪௩. ஸ்வாபிமானத்தாலே யீச்வராபிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு, ஆசார்யாபிமானமொழிய கதி

ஜீ.—இதுக் கினியோருபக்கம் வேணுமென்று தானே யுபக்கமும் தேடி அதிலேசென்றேறுகைக்குச் சுள்ளிக்காலும்காட்டி அவ்வழியாலே யுபக்கத்திலே சேர்க்குமாபோலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக விச்சேதநனை முதலிலேஸ்ருஷ்டித்து, "𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌂" "ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்தம்" இத்யாதிப்படியே க்ரமேணபிமுக்யபர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோராசார்யனையுமின்னானென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி அவனோடேசேரும் பாகவதர்களோடே முதலங்வயிப்பித்து அவ்வழியாலேயாசார்யவிஷயத்திலே யந்வயிப்பிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே; கொள்கொம்பிலே யேறவிட்டகர்ஷகனுக்கே அந்தக்கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாபோலே, ஆசார்யவிஷயத்தி லீச்வரன்சேர்த்த சேதநனாலுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதேயென்னுமிடமும் பலிதம்; இனி யசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யன் தானும் பரஸம்ருத்த்யேகபரனாகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

௪௪௩. இனி (ஸ்வாபிமானத்தாலே) என்றுதுடங்கி (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக. இப்படி ததீயர்முன்னாக பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய வபிமானமே யுஜ்ஜீவனத்துக்குநிதோபாயமென்று இப்ரபந்ததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார்; பெருவிலையனானவாபரணத்துக்கு நாயகக்கல்போலேயாயிற்று வசநபூஷணத்துக் கிப்ரதேசம் நாயகரத்நமா யிருக்கும்படி; இத்தனையு மருளிச்செய்கையைப்பற்ற வதிஷ்ட்டிக்கை யிட்டுக்கொண்டுவந்தது கீழடங்கலும், மேலடங்கலு மிதில் நிஷ்ட்டையை ஸ்த்தாபிக்கிறது; இதில் ப்ரதமத்தில் இவ்வர்த்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக் காப்தோபதேச லப்தமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாபிமானத்தாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநாதிகாலம் நானேயெனக்கு நிர்

ஆ.—டனுக்கு, உக்தலக்ஷணோபேதனான ஸதாசார்யன் தன் க்ருபையாலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி நம்முடையவனென்றிருக்கா லபிமானிக்கு மபிமானமொழிய உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வேறுகதியில்லையென்று, நம்மாழ்வாரவதாரமான நம்பிள்ளை திருவடிகளே நெடுநாள்பழுக்க ஸேவித்து அவருடைய விசேஷகடாக்ஷபாத்ரபூதராய் அவர் ஸகலதாத்பர்யங்களையு மருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராய் ததேகபரதந்த்ரரான பிள்ளை, அடியேனுக்கு தஞ்சகமேதென்று ஏகாந்தமாகக் கேட்டபோதெல்லாம் பலகால மிப்பரமரஹஸ்யமான பாசுரத்தைத் தேன்பொழியவருளிச்செய்ய செவியும் நெஞ்சும் நிறையக்கேட்டு, இதுவேதஞ்சமென்றறுதியிட்டு நிர்ப்பரனாய் நிஸ்ஸம்சயனாயிருக்கையாயிருக்குமென்று, ஸதாசார்யாபிமானமே தஞ்சமென்றிந்தச் சரமப்ரபந்தத்த தாத்பர்யத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆக ஸதாசார்யனே சரமப்ராப்யனென்றும் ததபிமானமே சரமோபாயமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௪௪௪. முமுக்ஷுக்களுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயமாக சாஸ்த்ரம்சொல்லுகிறபக்தி ப்ரபத்திகளை விடவேண்டுவதென்னென்ன, ஸ்வபாராநு ஸந்தாநநிமித்த பயத்வயமடியாகத் தன்னடையே நழுவி நிற்கையாலே யென்கிறார் மேல், (𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂) (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம்) இத்யாதியால். ஸ்வயத்ந ஸாத்த்யமாய்க்கொண்டு ஸ்வபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்குமென்னும் ஸ்வரூபஹாநி நிமித்தபயத்தாலே ஸ்வயத்நஸாத்த்ய பக்த்யுபாயம், உறங்குகிறவன் கையிலெலிமிச்சம்பழம் போலே தன்னடையேநழுவுற்று ;

யில்லையென்று பிள்ளைபலகால மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

௪௪௪. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே பக்திநழுவிற்று

ஜீ.—வாஹகனென்றிருக்கும் தன்னுடைய துரபிமானத்தாலே, இவன்நமக்குசேஷம் இவன்காரியம் நமக்கேபரமென்று தன்னை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான வீச்வராபிமானத்தை யழித்துக்கொண்ட விவனுக்கு, துர்க்கதியே பற்றாசாக வங்கிகரித்து தன்னுடைய வுஜ்ஜீவனத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போரும் பரமதயாளுவான வாசார்யன், இவன் நம்முடையவனென் றபிமானித்திருக்குமந்த வபிமானமொழிய, வேறுஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரவிதக்ரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேகபரதந்த்ரராய் ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையு மவரருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய வாசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை யாயிருக்குமென்றபடி. ஆகையாலாசார்யாபிமானமே இவ்வாத்மாவுக்குஜ்ஜீவநோபாயமென்று கருத்து.

௪௪௪. இப்படி (ஆசார்யாபிமானமொழியகதியில்லை) என்பானேன், சாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்களுண்டே யென்கிற சங்கையிலே இதொழிந்தவையெல்லா மிவனுக்குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை யடைவே யருளிச்செய்கிறார் மேல் ; அதில் ப்ரதமத்திலே பக்தியுபாயமன்றியே நின்றபடியை யருளிச்செய்கிறார், (𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯) (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய் ஸ்வயத்நஸாத்த்யையானபக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்குமென்னும் பயத்தாலே இவனுக்குபாயமன்றியிலே நழுவிநின்றதென்கை.

ஆ—௪௪௫. பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாய்ஸ்வேச்சாகாரியான பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யம் மீளவும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்ன மஹாபயத்தாலே, தத்விஷய மஹாவிச்வாஸமாகிற ப்ரபத்யுபாயம், நடுங்கினவன் நெஞ்சில் தைர்யம்போலே நிலைவற நழுவுற்று. ஆக ஸ்வரூபஹாநி நிமித்தபயத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப விரோத்யுபாயமும், பரஸ்வரூபாநு ஸந்தானபயத்தாலே ஸ்வரூபப்ராப்தோபாயமும், சரமஸ்வரூபஜ்ஞ முமுக்ஷுவின்னெஞ்சில் தொங்குற்றில்லையென்றபடி.

௪௪௬. இப்படி யுபயோபாயத்துக்கு மளவன்றியே ஆசார்யோபாய வரணம் பண்ணுமவனுக்கு, நித்யஸ்வாமியான வாசார்யனை அவன் ஸ்வம்மானதானே தனக் குபாயமாகவேணுமென்று ஸ்வரூபவிருத்தமாகப்பற்றும் பற்று, ஸ்வபலித்வாபிமானரூபமான வஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, ஸ்வவிநாசத்தைப்பாராமல் தன்னையழியமாறி துஷ்ப்ரதிக்ரஹமானகாலன் கொண்டு, சாவாமல் பிழைத்தால் ப்ரதிக்ரஹித்தவந்தப் பொன்கொண்டு அருளாழிமோதிரமிட்டு வாழுமோபாதி, பகவத்விஷயத்தில்போல் தததவதார விசேஷமான வாசார்யவிஷயத்திலும், ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் நிஷ்ப்ரயோஜநமுமாய்த் தலைக்கட்டும்.

௪௪௭. ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று சரமோபாய ஸ்வரூபசோதநம்பண்ணி நிச்சயித்தருளினார்.

---

௪௪௫. பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திநழுவிற்று.
௪௪௬. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடு மோபாதி.
௪௪௭. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

ஜீ.—௪௪௫. அநந்தரம் ப்ரதிபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை யருளிச்செய்கிறார், ([illegible]) (பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே; அதாவது ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுரூபையாய் மஹாவிச்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷோபய நிர்வாஹகனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக வைத்தசிந்தைதவாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக்குபாய மன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை.

௪௪௬. அநந்தர மாசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகீயஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யனையும்) என்று துடங்கி. அதாவது ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம் ஸ்வபலித்வகர்த்ருத்வ ரூபமாய் ஸ்வரூபநாசகமாயிருக்கிற வஹங்காரத்தை யுள்ளேயுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வவிநாசகரமான காலனை பரிக்ரஹித்து அந்தப்பொன்னாலே அங்குளீயகதாரணம்பண்ணின லவத்யகரமோபாதி தன்னுடையஸ்வரூபத்துக் கவத்யகரமா யிருக்குமென்கை. ஆகையாலிதுவு முபாயமன்றியே நின்றதென்றுகருத்து.

௪௪௭. பாரிசேஷ்யாத் கீழ்த்தாமருளிச்செய்ததே யுபாயமென்று தலைக்கட்டுகிறார், (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று. அதாவது—மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்த்யாதிக ளொன்று முபாயமன்றியிலே நின்றபின்பு, நிரதிசய க்ருபாவானாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக்கொண்டு போருமாசார்யன் இவன் முடையவனென் றிருக்குமந்தவபிமானமே இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று நம்முத்தரிப்பிக்குமென்கை. ஆக(ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான்

ஆ.—சசஅ. இப்படி ஸதாசார்யாபிமானத்திலேயொதுங்கி நீர்த்தவடிய ரான இவ்வதிகாரிக்கு ஆசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டு மத்த்யவஸாய விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைப்பட்டபொருள்) இத்யாதி யால். "సులభంస్వగురుంత్యక్త్వా దుర్లభంయ ఉపాసతే । లబ్ధంత్యక్త్వాధనంమూఢో గుప్తమన్వేషతిక్షితౌ" "ஸுலபம்ஸ்வகுரும்த்யக்த்வா துர்லபம்ய உபாஸதே । லப்த்தம்த்யக்த்வாதநம்மூடோ குப்தமந்வேஷதிக்ஷிதௌ" என்று கைப்பட்ட பொருளாய்க்கொண்டு அத்யந்தஸுலபமாய் சீரியனான ஸ்வாசார்யனை அத்த்யவஸாயமாந்த்யத்தாலே பாக்யமற்றுவிட்டு, புதைத்தபொருளாய் எட்டுப்படாமல் துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ஸ்வோத்தேச்யமாகத் தேடி வருந்திக்கணிசிக்கக்கடவ னல்லன்.

சசகூ. "చక్షుర్గమ్యంగురుంత్యక్త్వా శాస్త్రగమ్యంతుయస్స్మరేత్ । కరస్థముదకంత్యక్త్వా ఘనస్థంసోఽభివాఞ్ఛతి" "சக்ஷுர்கம்யம்குரும்த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்துயஸ்ஸ்மரேத் । கரஸ்த்தமுதகந்த்யக்த்வா க்கநஸ்த்தம்ஸோऽபிவாஞ்சதி" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகாட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டு பெருவிடாய் பிறந்த போது, தெளிந்து குளிர்ந்து மணத்துவற்றாக்கரத்தின் நிறைந்த கரஸ்த்த ஸரஸ திவ்யோதகமாகிற ஸுலபஸகலதாபஹர ஸதாசார்யனை அத்யந்த

சசஅ. கைப்பட்டபொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்தபொருளைக் கணிசிக்கக்கடவனல்லன்.

சசகூ. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்த்தமானவுதகத்தை யுபேக்ஷித்து, ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும்

ஜீ.—பற்றினபோதிறே) என்று துடங்கி யுபபாதித்துக்கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடிசோதித்து நிர்ணயித்தருளினாராயிற்று.

சசஅ. அநந்தரமிவ்வுபாய நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்யா கர்த்தவ்ய விசேஷங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார்; அதில் ப்ரதமத்திலே ஸுலபமான வாசார்யவிஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்லனென்னுமிடத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார். (கைப்பட்ட) இத்யாதியால். அதாவது - கையிலே யிருக்கிறதநம்போலே அதிஸுலபனாயிருக்கிற வாசார்யனைக் குறையநினைத்து அநாதாரத்தாலேகைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்ததநம்போலே யெட்டுப்படாமையாலே "அரும்பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப்பற்ற விச்சிக்கக்கடவ னல்லனென்கை. "సులభంస్వగురుంత్యక్త్వా దుర్లభంయఉపాసతే । లబ్ధంత్యక్త్వాధనంమూఢో గుప్తమన్వేషతిక్షితౌ" "ஸுலபம்ஸ்வகுரும்த்யக்த்வா துர்லபம்ய உபாஸதே । லப்த்தம்த்யக்த்வா தநம்மூடோ குப்தமந்வேஷதிக்ஷிதௌ" என்றும் "பற்றிகுருவை" என்று துடங்கி "தன்கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த வப்பொருள்தேடித் திரிவானொத்து" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

சசகூ. இன்னமும் த்ருஷ்டாந்தமுகத்தாலேஸுலபமான வாசார்ய விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்லனென்கிறார்மேல், (விடாய்பிறந்தபோது) என்று துடங்கி. அதாவது பிபாஸைவிஞ்சினபோது சடக்கெனப் பாநம்பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க் கொண்டு தன் கையிலிருக்கிறஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்து; தரையிலே யுகுத்து ஆகாசஸ்த்தமாய்க்கொண் டெட்டாதபடியாயும், பூமிஸ்த்தமாயிருக்க தூரஸ்த்தமாயும், ஆஸந்நமாயிருக்கச்செய்தே

ஆ.—ஸௌலப்யமே பற்றாசாக வுபேக்ஷித்து, அதிதூரமாய்க்கொண்டு எட்டாத ஜீமூதஜலமான பரத்வத்தையும் ஸ்ரீடத்தேயாயும் தூரமான ஸாகரஸலிலமான வ்யூஹத்தையும், ஸந்நிஹிதமாயும் காலாந்தரத்திலற்ற ஸரித்ஸலிலமான விபவத்தையும், ஸமீபஸ்த்தமாயும் துஸ்ஸாத்யமான கூபபயஸ்ஸான வந்தர்யாமித்வத்தையும், சென்றள்ளி ஸேவிக்கவேண்டி விடாயர்க்குக் கைம்மேலுதவாத வாபீபயஸ்ஸான வர்ச்சாவதாரத்தையும், தாஹதாபம்கெடுக்குமென்று வாஞ்சித்து நாக்குவற்றக்கடவனல்லன்.

௪௫௦. "ఏతత్సామగాయన్నాస్తే" "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்றநுபவத்துக்குப்போக்குவிட்டு நித்யமுக்தர்பாடுகிறஸாமகாநமாகிறவைகுந்தச்செல்வனார் சேவடிமேல்பாட்டுக் கேட்குமிடமான பரமபதமும் "அரவணைமேற்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே-முறையோ" என்றார்த்தர்கூப்பிடுகிற கூப்பீடுகேட்குமிடமான க்ஷீராப்த்தியும், "నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్" "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" என்றார்த்தநாதம்கேட்டு அடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து அரைகுலையத்

ஸரித் ஸலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்ச்சிக்கக்கடவனல்லன்.

௪௫௦. பாட்டுக்கேட்குமிடமும் கூப்பீடுகேட்குமிடமும் குதித்தவிடமும் வளைத்தவிடமு மூட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்

ஜீ.—பெருகும்காலமொழிய வற்றினகாலமின்றிக்கேயும், எப்போதுமுண்டானாலு மவ்வளவும் சென்றுபஜீவிக்கவேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலேயுண்டாயும் கநித்ராதிகள்கொண்டு கல்லிப்பெற வேண்டியிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப்போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷைபிறந்த தசையிலப்போதே தனக்குதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற வாசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப்யமேபற்றாசாக உபேக்ஷித்து பரமாகாசவர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்த்தியளவும் செல்லவல்லவர்களுக்கன்றி யுதவாதவ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாகவந்தும் தாத்காலிகர்க்கொழிய பாச்சாத்யர்க்குதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதியுண்டாயும் ஸம்பாஷணாதிகளாலிவனோடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதாரத்தையும், இருந்தவிடம் தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதிக்ரமேண யத்நித்துதர்சிக்கவேண்டு மந்தர்யாமித்வத்தையுமாசைப்படக்கடவனல்லனென்கை. "చక్షుర్గమ్యం గురుం త్యక్త్వా శాస్త్రగమ్యం తు యః స్మరేత్ । హస్తస్థముదకం త్యక్త్వా ఘనస్థం సోఽభివాంఛతి" "சக்ஷுர்கம்யம்குரும்த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்துய:ஸ்மரேத் । ஹஸ்தஸ்த்தமுதகம்த்யக்த்வா க்கநஸ்த்தம் ஸோऽபிவாஞ்ச்சதி" என்றும் "எட்டவிருந்த குருவையிறையன்றென்றுவிட்டு" என்றுதுடங்கி, "அம்புயத்தைப்பார்த்திருப்பாரொத்து," என்று சொல்லக்கடவதிறே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

௪௫௦. இப்படி ஸுலபமானவாசார்யவிஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குண்டாயிருக்க இத்தையுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்ச்சிக்கக்கடவனல்லனேயாகிலும், ப்ராப்யத்வேந வவையிவனுக்கு வாஞ்ச்சநீயங்களன்றோவென்ன, அவையெல்லாமாசார்யனேயென்றிருக்கக்கடவனென்கிறார், (பாட்டுக்கேட்குமிடமும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "ఏతత్సామగాయన్నాస్తే" "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப்பண்ணும் ஸாமகாநம்கேட்கும் ஸ்த்தலமானபரமபதமும், அஸுரராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களார்த்தநாதம்

ஆ.—தலைகுலையக்குதிக்குமிடமான வவதாரஸ்த்தலங்களும், "கண்டகண்கள்மற்றொன்றினைக்காணுவே" என்று பரத்வாதிகளில் கண்ணோடவொட்டாமல் தன் படியாலேவளைக்குமிடமான வர்ச்சாஸ்த்தலங்களும், தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித் தித்தித்தென்னூனி லுயிரினுணர்வினில் நின்றவொன்றை" என்று நிரதிசயபோக்யமான நித்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் பரமயோகித்த்யேயமாய்க்கொண்டு தன் நிரதிசயபோக்யதையை ஓவாதவூணாக வூட்டுமிடமான ஹ்ருதயகமலமாகிற வந்தர்யாமி ஸ்த்தலமுமென்கிற பகவதபிமதஸ்த்தலமெல்லாம், அநந்யகதியான தனக்கு வகுத்தவிடமானவாசார்யனுடைய விமலசரமவிக்ரஹமேயென்று நிஸ்சலனாயத்யவஸித்து நிர்ப்பயனாயிருக்கக்கடவன்.—, அன்றியேபாட்டுக்கேட்குமிடமான பரத்வாதிப்ரகாரமெல்லா மவனுக்கும் தனக்கும் வகுத்தவிடமாய் ப்ராப்யமான வாசார்யனேயென்றிருக்கக் கடவனென்னுமருளிச்செய்வர். ஆக வாசார்யனே யுபாயோபேயமென்றத்யவஸித்து அவனபிமானத்திலேயொதுங்கின சரமாதிகாரியினுடைய அத்யவஸாயவிசேஷம் முக்தகண்டமாகச்சொல்லப்பட்டது. "యేనైవగురుణాయస్య న్యాసవిద్యాప్రదీయతే । తస్యవైకుణ్ఠదుగ్ధాబ్ధి ద్వారకాస్సర్వ ఏవసః" "யேநைவகுருணாயஸ்ய ந்யாஸவித்யாப்ரதீயதே। தஸ்யவைகுண்ட்டதுக்த்தாப்த்தி த்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவஸ:" என்னக்கடவதிறே. "அந்தாமத்தன்புசெய்து" "மனக்கடலில் வாழவல்ல" "வில்லாளன் நெஞ்சத்துளன்" "ஒருவனடியேனுள்ளானே" "திருவேங்கடமேயெனதுடலே" என்று பரமபதாதிகளெல்லாமாக வவன் விரும்பினமையுண்டிறே.

தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

ஜீ.—கேட்கச் செவிகொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹஸ்த்தலமும், அவர்க ளார்த த்வநிகேட்டு துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து "నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాంపురీమ్" "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணையினின்று மிவ்வருகேவரக்குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதாரஸ்த்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர்வளைக்குமாபோலே இட்டவடிபேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதாரஸ்த்தலங்களும், "ఏషామన్తీవరశ్యామో హృదయేసుప్రతిష్ఠితః" "ஏஷாமிந்தீவரச்யாமோ ஹ்ருதயேஸுப்ரதிஷ்ட்டித:" என்றும் "ஒண்சங்கதை வாளாழியானொருவனடியே னுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதயகமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத்தன்னழகைப்புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வஸ்த்தலமாகிற விந்தப்ராப்யஸ்த்தலங்களெல்லாம், தனக்குவகுத்தஸ்த்தலமாய் ப்ராப்யமாயிருக்கு மாசார்யவிஷயமே யென்றத்யவஸித்திருக்கக்கடவனென்கை.—, (வளைத்தவிட) மாவது - பிறரறியாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமிஸ்த்தலம்; (ஊட்டுமிட) மாவது - சக்ஷுர்விஷயமாயிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரைப்புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதாரஸ்த்தலமென்று சொல்லவுமாம். "ఏనైవగురుణాయస్య న్యాసవిద్యాప్రదీయతే ! తస్యవైకుణ్ఠదుగ్ధాబ్ధి ద్వారకాస్సర్వ ఏవసః" "யேனைவகுருணாயஸ்ய ந்யாஸவித்யாப்ரதீயதே । தஸ்யவைகுண்ட்டதுக்த்தாப்த்தி த்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவஸ:" என்றும் "வில்லார்மணிகொழிக்கும்" என்றுதுடங்கி. "அருளாலேவைத்தவவர்" என்றும்சொல்லக்கடவதிறே.—, அன்றிக்கே (பாட்டுக்கேட்குமிடம்)இத்யாதிக்கு ரக்ஷகமாகவவற்றையாசைப்படக்கடவ

ஆ.—௨௫௧. இப்படி சரமாதிகாரியானவிவனுக்குஸ்வரூபநாசகரான ப்ரதிகூலர், விபரீதஜ்ஞாநிகளாய் ஸ்வரூபத்தையழியமாறின ஸ்வதந்த்ரரும்; அந்யதாஜ்ஞாநிகளாய் ஸ்வபாவத்தையழியமாறின ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதாந்தரபரதந்த்ரரும்.

இவனுக்கு ஸ்வரூபவர்த்தகரான வநுகூலர்ஸ்வரூபத்தை யதாவாக வுணர்த்தும் சரமாதிகாரிகளான ஸதாசார்யபரதந்த்ரர்; அநுபயரான வுபேக்ஷணீயர் ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமற்ற கேவலேச்வரபாரதந்த்ரர், இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலஸ்பர்ச மக்நிஸ்பர்சம், உபேக்ஷணீய ஸ்பர்சம் ப்ரதிகூல வாயுஸ்பர்சம், அநுகூல ஸ்பர்சம் அநுகூலவாயு ஸ்பர்சவேதிஸ்பர்சம்; ப்ரதிகூலர் ஸம்ப்பாஷணாத்யயோக்யர், அநுபயர் ஸஹவாஸாயோக்யர், அநுகூலர் ஸதாநுபவயோக்யர்.

௨௫௧. இவனுக்குப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும், அநுகூல ராசார்யபரதந்த்ரர், உபேக்ஷணீய ரீச்வர பரதந்த்ரர்.

ஜீ.—னல்லனென்கிற வளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக்கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்கிறதென்று கீழோடேசேர யோஜிக்கவுமாம்.

௨௫௧. ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூபவர்த்தகத்வ தது பய ரஹிதத்வங்களாலே ப்ரதிகூலராயு மநுகூலராயு மநுபயராயு மிருக்குமவர்களைத் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (இவனுக்குப்ரதிகூலர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படியாசார்யாபிமான நிஷ்டனாய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலு முள்ளப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே யொருமடைப்படுத்தி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகிலாத்மநாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்துவைத்தே பகவத் வ்யதிரிக்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரராயிருக்கு மவர்களும்.

ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்குமநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடியுணர்ந்து தச்சரமவாதி நிஷ்டரான ஸதாசார்யபரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூபநாசகரும் ஸ்வரூபவர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத வுபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதமபர்வமான வாசார்யபாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றிநிற்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையும் சொன்னவிது ப்ரபத்திப்ரகரணத்தில்சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வநிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலரானவர்க ளிவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால் கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக்குறுப்பாக வநுகூலப்ரதிகூலதர்சநம் பண்ணிவித்தாப்போலே, யாசார்யாபிமான நிஷ்டனான விவனுக்கும் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தததிகமான வுபேக்ஷணீயவிஷயமும் இவனுக்கொன்றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

ஆ.—௪௫௨. (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநம்) (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநம்) இத்யாதி. சேஷத்வ ஜ்ஞாநமும் தததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும், இவனல்லாதார்க்குபேய ப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமைக்கு ததங்கமாயிருக்கும்; இந்த சரமாதிகாரிக்கு முதலிலே யுபேயாதிகாரமாகையாலே அவையிரண்டு மாசார்யாபிமதமாய்க்கொண்டுபேயமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநாநுஷ்டான ப்ரச்யுதி ஒழிந்தார்க்கு அதிகார ப்ரச்யுதிஹேதுவாய் இவனுக்கு போக ப்ரச்யுதிஹேதுவாம்; ஒழிந்தார்க்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமுஜ்ஜீவநம் இவனுக்குஜ்ஜீவநம்.

௪௫௩. (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஜீவநியான லிவ்வதிகாரிக்கு அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், சரமாதிகாரியான தன்னையும் தன்னைக்கண்டபிறரையும் மறுமுட்டுப்பொருதபடி நசிப்பிக்கையாலே ஸவாஸநமாக பரித்யாஜ்யம்.

௪௫௪. உபயரும் நசிக்கிறதெத்தாலேயென்ன, இதரதோஷம்தட்டாத தான் நசிக்கிறது, பகவத்பாகவதாசார்யாபசாரமாகிற க்ரூரநிஷித்தமான

---

௪௫௨. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் அல்லாதார்க் குபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்குபேயாங்கமா யிருக்கும்.

௪௫௩. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

௪௫௪. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும்

ஜீ.—௪௫௨. இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்யநுஷ்டாநங்களைப் பலபடியாலு மருளிச்செய்தார்கீழ்; இந்தப் ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாயநிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களுக்கு முண்டானவிநியோக விசேஷத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது தத்வஜ்ஞாநமும் தததநுரூபமான வநுஷ்டானமும், ஆசார்யாபிமான நிஷ்டனை யிவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு உபாயமதிகாரி ஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவு முபாயாதிகாரம் நழுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே யுபாயசேஷமாயிருக்கும்; ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகமாகையாலும் உபாயாதிகாரசேஷமாக வேண்டுவதொன் றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்க ளிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற யுபேயத்துக்குச் சேஷமாயிருக்குமென்கை. (இவனுக்குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமானபோது ஆசார்யனுக்கபிமதமாய்க்கொண்டு இவைதானிவனுக்குபேயமா யிருக்குமென்றபடி.

௪௫௩. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்க ளிரண்டு மாசார்யப்ரீதிஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டுவர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கவச்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டானம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஏவம்பூதனை விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநம் கண்டவருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை.

௪௫௪. உபயவிநாசமுமித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தான்நசிக்கிறது) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யாபி

ஆ.—மூன்றபசாரங்களிலும் பயம்கெட்டந்வயிக்கையாலே. அபசாரத்திலே அந்வயித்து நசிக்கிறதானே யன்றியே பிறர்நசிக்கிறது, தனக்குப்ராமாதிகமாய்வந்த வக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டான ப்ரதீதியைக் கண்டு ஜ்ஞாநாதிகனை தன்னை யநாதரித்தும் ஜ்ஞாநியானவிவனிதிலே கைவைத்தா னினிநமக்கென்னென்று தன்னுடையப்ராமாதிக ப்ரதீதி நிஷித்தாநுஷ்டானத்தை மந்தாக்நியான தான்மதியாமலங்கீகரித்தும் அபசாரத்ரய நிஷித்தாநுஷ்டானம் நிக்ருஷ்டஸ்வவிநாசகம்; அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டானம் விசிஷ்டஸ்வபரவிநாசகம் "తేషాం తేజో విశేషేణ ప్రత్యవాయోనవిద్యతే" "தேஷாம்தேஜோவிசேஷேண ப்ரத்யவாயோ நவித்யதே" என்று ப்ராமாதிக நிஷித்தாந்வயத்தில் இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரத்யவாய மில்லையென்று சொல்லிற்றே யாகிலும், பராநர்த்தபரிஹாரார்த்தமாகப்ராமாதிக நிஷித்தஸ்பர்சமும் பரிஹரித்தேவர்த்திக்கவேணும். (அவனுக்கதுகிடையாது) என்னும்படியிறே யிவனுடைய நிலை.

௪௫. (విహిత భోగమ్) (விஹிதபோகம்) இத்யாதி. சாஸ்த்ரநிஷித்தமுமன்றியே தத்விஹிதமான ஸ்வதாரபோகம், சாஸ்த்ரநிஷித்தமான

மந்வயிக்கையாலே; பிறர்நசிக்கிறது தன்னையநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டானத்தையங்கீகரித்தும்.

௪௫. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிரு

ஜீ.—மானத்திலேயொதுங்கி பகவத்பாகவதாசார்ய விஷயங்கள்மூன்றுக்குமபிமதவிஷயமாயிருக்கிற தான்நசிக்கிறது அம்மூவர்க்கும் அது அநிஷ்டமாகையாலும் (அபசார)மாவது-அநிஷ்டகரணமாகையாலும் அதிக்ரூரமான வபசாரத்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது சரமபர்வபர்யந்தமாகவந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனை தன்னைநிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்து, தத்வவித்தான விவனிப்படிச் செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப்பட்டன்றோ, நமக்குப்பின்னையென்னென்று தன்னுடையவநுஷ்டாநத்தைத் தாங்களங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவதவைபவ மறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டானத்தை யங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள் அநாதரித்தவர்கள் நசிப்பானென், தோஷம்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோவென்னில், ராஜபுத்ரனுக்குதோஷமுண்டானால் ராஜா தான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனையநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம்பண்ணி தண்டிக்குமாபோலே, ஸ்வாமிமதனான விவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரந்தானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப்பொறாமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையால் அநாதரிக்கலாகாது. "అపిచేత్సుదురాచారో భజతే మామనన్యభాక్ । సాధురేవస మన్తవ్యస్సమ్యగ్వ్యవసితోహిసః" "அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதேமாமநந்யபாக்। ஸாதுரேவஸமந்தவ்ய ஸ்ஸம்யக்வ்யவஸிதோஹிஸ:" என்றுபாஸகவிஷயமாக வருளிச்செய்தபடி கண்டால் எல்லைநிலத்தில் வந்துநின்ற விவ்வதிகாரி விஷயத்தி லவனிருக்கும்படி சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையா லிப்படி தானும் பிறரும்நசிக்கும்படியிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்றதாயிற்று.

௪௫. இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேதுவாகைக்கடி சாஸ்த்ரநிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கேசாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதாரபோகத்துக்குக் குறையில்லையேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்,

ஆ.—பரஸ்த்ரீபோகம்போலே விசிஷ்டவிஷயமான சாஸ்த்ரவிருத்தமுமன்று, ஸ்த்தூலதர்சியான லோகவிருத்தமுமன்று, க்கோரதுஃக்கானுபவம்பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி மேலெழப்பார்த்தவளவிலவிருத்தம்போலே யிருக்கச்செய்தே, அநந்யபோகத்வரூப ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய், "..." "..." "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதிஃ" "பக்த்யாத்வநந்யயாசக்யஃ" என்றித்யாதியாலே நிரந்தரஸ்நேஹ பூர்வாநுத்யாநரூபையான வக்யஸ்பர்சாஸஹாநந்யபக்தியை விதிக்கிறவேதாந்தத்துக்கு, தத்விச்சேதகரத்வ ததநந்யபங்ககரத்வாதியாலே அதிவிருத்தமுமாய்; தனியிடம்காணாத வெம்பார்போலிகளான விஹிதபோகவிரக்தரான விசிஷ்டச்ரேஷ்டர்களாலே நினைக்கி லருவருத்துத் தலைநடுக்கி புடைவைபொடுக்கும்படி யதிகர்ஹிதமுமாய், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமான ப்ராப்யத்துக்கு அர்த்யபேக்ஷா நிரோதகமாய்க்கொண்டு ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி யநேகாநர்த்தகரமா யிருக்கையாலே நிஷித்தபோகா விசேஷமாக பரித்யாஜ்ய மிவ்வதிகாரிக்கு.

சூர்ணை. (...) (போக்யதாபுத்தி) இத்யாதி. விஹிதபோகத்தில் ப்ராந்திபரிகல்பித போக்யதாபுத்தி ஹேயதாதர்சநத்தாலே

த்தமுமன்று, நரக ஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்ட கர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

சூர்ணை. போக்யதா புத்தி குலைந்து தர்ம புத்த்யா ப்ரவர்த்தித்

ஜீ.—(...)(விஹிதபோகம்)என்றுதுடங்கி. அதாவது விசிஷ்டவேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்தாலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில்போகம், தாத்ருசசாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதாரபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று, செம்பினு லியன்றபாவையைத் தழுவுகைமுதலான கோரதுக்கானுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச் செய்தே, அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாய் "..." "சாந்தோதாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்" இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும் உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகாதென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமாய், தோஷதர்சநத்தாலு மப்ராப்ததர்சநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதானரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்திப்ரியனான வாசார்யனுக்கு அநபிமதமாகையால் ஆசார்யமுககமலவிகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாய், இப்படி யநேகாநர்த்தாவஹமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்குப்பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

சூர்ணை. போக்யதாபுத்தியைவிட்டு தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (போக்யதாபுத்திகுலைந்து) என்றுதுடங்கி. அதாவது விஹித விஷயப்ரவ்ருத்தியில் காமுகதயாவரும் போக்யதாபுத்தியைவிட்டு, உபாஸகரான

ஆ.—குலைந்து"ప్రజయాపితృభ్యః" "ப்ரஜயாபித்ருப்ய:" என்று பைத்ருகருண விமோசக புத்ரோத்பாதநரூப தர்மபுத்த்யா விஹிதபோகத்தை ஔஷதவத் ப்ரவர்த்தித்தாலும், பகவதேகபோகசேஷமான ஸ்வரூப முருமாயும்படி குலைந்தேவிடும்.

சஙள. இவ்வதிகாரிக்கு தத்வ்யதிரிக்தக்ஷேத்ராதி க்ஷேத்ரவிஷயங்களடங்க த்ருஷ்டிவிஷமாகவே தோற்றவேணுமென்கிறார் மேல்; "క్షేత్రాణిమిత్రాణిధనానినాథ పుత్రాశ్చదారాఃపశవోగృహాణి। త్వత్పాదపద్మప్రవణాత్మవృత్తేర్భవన్తిసర్వే ప్రతికూలరూపాః" "க்ஷேத்ராணிமித்ராணி தநாநிநாத புத்ராச்ச தாரா:பசவோக்ருஹாணி। த்வத்பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர்ப்பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா:" என்கிறச்லோகத்தில் நல்லபுதல்வர் மனையாள் முதலானவை எரிதீயில் சுடும்படியான விரக்திபரிபாகாவஸ்த்தை பிறக்கவேணு மிவ்வதிகாரிக்கு.

தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

சஙள. "క్షేత్రాణిమిత్రాణి" "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிறச்லோகத்தி லவஸ்த்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

ஜீ.—மஹர்ஷிகள் துடக்கமானசிஷ்டர் பைத்ருகருணமோசகபிரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்நானதிவஸத்தி லங்கீகரியாவிடில் ப்ப்ரூணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத்தைப்பற்றவும் தர்மபுத்தியாபிரவர்த்திக்குமாபோலே இவனுமப்படி தர்மபுத்தியா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மநிஷ்டனானவிவனுக் கந்யதர்மாந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால்போக்கியதாபுத்தியாப்ரவர்த்திக்கி லநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி தர்மபுத்தியாப்ரவர்த்திக்கி லநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாயிற்று. ஆகையாலேதேனுமொருபடி யந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநிதப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணுமென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

சஙள. இப்படி ஸ்வரூபஹாநிவருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவுபோராது, ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணசித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்றுமவஸ்த்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கென்கிறார் மேல், ("క్షేత్రాణి")("க்ஷேத்ராணி") என்றுதுடங்கி. அதாவது "క్షేత్రాణిమిత్రాణిధనానినాథ పుత్రాశ్చదారాఃపశవోగృహాణి। త్వత్పాదపద్మప్రవణాత్మవృత్తేః భవన్తిసర్వేప్రతికూలరూపాః" "க்ஷேத்ராணிமித்ராணிதநாநிநாத புத்ராச்சதாரா:பசவோக்ருஹாணி। த்வத்பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தே: பவந்திஸர்வேப்ரதிகூலரூபா:" என்று பேராளரான பெருமானைக்குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்தச்லோகத்தில்சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ரதநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களு மக்நிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான வவஸ்த்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதிபிறவாமைக்கென்கை. இந்தச்லோகார்த்தத்தை "நல்லபுதல்வர்" இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தாரிறே.

ஆ.—சருஅ. மேல் ஸர்வோபாயாதிகார ஸாதாரணங்களான வவச்யாபேக்ஷிதங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ప్రాప్యభూమి) (ப்ராப்யபூமி) இத்யாதியால். "ஒளிக்கொண்டசோதியுமாயுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றித்யாதிப்படியே முக்தப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தைப்பெற்றல்லது தரிப்பரிதான நிரதிசய ப்ராவண்யமும், "கொடுவுலகம்காட்டேலே" என்று முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யபூமியான ஸம்ஸாரதர்சநத்தில் வெருவி இத்தை விடுவதெப்போதோவென்று ஜிஹாஸையும்; இந்த ஹாதுமிச்சை இச்சாநைரந்தர்யத்தைக் காட்டுகிறது; "உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்" என்று சுபாச்ரய பகவத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் ஸத்தை மாளும்படி மலைச்சுமையான வாத்மதாரணத்தில் யோக்யதையறுகையும், பகவத்விஷயத்திலாசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களென்கிற ப்ரதமசரமவிபக்தமான வுபாயசதுஷ்டயத்துக்கும், தத்ததிகார ஸித்த்யர்த்தமாகவேணும்.—, அன்றியே பக்திப்ரபத்தி ததீயாபிமா

சருஅ. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்திலாத்மதாரணாயோக்யதை

ஜீ.—சருஅ. இனிமேல் ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை யறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய வுபாயசதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்யபூமியில்) என்றுதுடங்கி. (ப்ராப்யபூமி) யாவது - தனக்குவகுத்தசேஷியான விஷயமெழுந்தருளியிருக்கிறதேசம்; (தத்ப்ராவண்ய)மாவது - அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாதவதிமாத்ரமானவாசை; (த்யாஜ்யபூமி) யாவது - அவ்விஷயத்தை யகன்றிருக்கைக் குடலானதேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸை) யாவது - இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னுமிச்சை; (அநுபவாலாபத்திலாத்ம தாரணாயோக்யதை) யாவது - வகுத்தசேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜநமில்லாவிடில் தேஹம்தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்யனன்றிக்கே யிருக்கை; (உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது - இவை யித்தனையு முபாயசதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாகவேணுமென்றபடி; (உபாயசதுஷ்டய) மாவது - (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே) என்றுதுடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்திப்ரபத்திகளும், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களும்;—, பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகதபரகதஸ்வீகாரங்களும் ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம்; இதிலும் முற்பட்டயோசனைக்கௌசித்யமுண்டு; கீழே நான்குபாயத்தையும்சேரவிவர்தாமேயருளிச்செய்ததுக்குச்சேருகையாலே. இதில் பக்திப்ரபத்திநிஷ்டரிருவர்க்கும் "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்கிற ப்ராப்யபூமியானபரமபதத்தில் ப்ராவண்யமும்; "వరం హుతవహజ్వాలాపఞ్జరాంతర్వ్యవస్థితిః। న శౌరిచిన్తావిముఖ జనసంవాసవైశసమ్" "வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்சராந்தர்வ்யவஸ்திதிః। நசௌரிசிந்தாவிமுக ஜநஸம்வாஸவைசஸம்" "கொடுவுலகம் காட்டேல்" என்னும்படி ப்ராப்யவஸ்துவையிழந்து ப்ராக்ருதமத்யேயிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும்; "உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்" என்கிறபடியே பகவதநுபவாலாபத்திலாத்மதாரணாயோக்யதையு மவச்யமுண்டாகவேணும்.—, ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரநிஷ்டரான விருவர்க்கும் (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே

ஆ.—நாசார்யாபிமானமாகிற வுபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணுமென் றருசெய்வர். சரமநிரீக்ஷண சுபாச்ரய தத்ப்ரதான தத்ஸம்பந்த்தி நிஷ்ட்டாரூபமான சரமோபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணுமென்று சரமபாகத்திலுபதேசிப்பர்கள். இச்சரமாதிகாரிக்கு ப்ராப்யபூமி தேசிகனிருந்ததேசம், அநுபவவிஷயம் தேசிகதர்சநீயவிக்ரஹம் ; இவனுக்கு ஏததநுகுணப்ராவண்யாதிகள் வேணும்.

சருக. சரமவிஷய ஸ்வகத பரகதோபாயத்வய ப்ரகாசகப்ரமாணங்களைக்காட்டி யருளிச்செய்கிறார் மேல், (''பழுதாகாது'') இத்யாதியால். அமோகமா யத்விதீயமா யிருப்பதோருபாயத்தை யறிவிக்கவறிந்தேன், ஆச்ரிதரக்ஷண ஸ்மரணயோக்யஸ்த்தலத்தை நிரூபகமாக வுடையவனுடைய ப்ராப்தமான திருவடிகளை ப்ரயோஜநாந்தரத்தால் நழுவாதபடி

யும், உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

சருக. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை பூர்

ஜீ.—ஆசார்யனெழுந்தருளி யிருந்ததேசம் ராப்யபூமியாய், அவனைப்பிரிந்திருக்கிறவிடம் த்யாஜ்யபூமியாய், அவனுடையவிக்ரஹாதிகளே அநுபவவிஷயமுமாகையாலே, ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யாதிகள்மூன்று மிவனுக் கநுகுணமாக வவச்யமுண்டாகவேணுமென்று அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக்கடவது.—, அன்றிக்கே "மதுரகவிசொன்னசொல் நம்புவார் பதிவைகுந்தம்" என்று தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தை யப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தானம் ததீயவைபவமேநடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வநிஷ்ட்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத்விஷயத்தில் பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்பதவ்விபூதியிலே யாகையாலும் ப்ராப்யபூமி பரமபதம் ; இருள்தருமாஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யபூமி; (அநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதை)யாவது-ஸ்வாசார்யவிஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத்விஷயத்திலுமுண்டான வநுபவம் பெறுதவளவில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமையென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

சருக. உக்தோபாயசதுஷ்டயத்திலும் பகவத்விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்திப்ரபத்திகளாகிற வுபாயத்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவிநின்றப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வநந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று) என்றும் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த வாசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகார ரூபோபாயத்வயத்துக்கும் ப்ரமாணதர்சநம் பண்ணிவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், (''பழுதாகாது'') என்றுதுடங்கி. ''பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான்பாதம் வழுவாவகைநினைந்துவைகல்—தொழுவாரைக்—கண்டிறைஞ்சிவாழ்வார் கலந்துவினைகெடுத்து விண்டிறந்துவீற்றிருப்பார் மிக்கு'' அதாவது அமோகமாயிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாதப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக்கண்டு தங்களுக்குத்தாரகராக வாச்ரயித்துஜ் ஜீவிக்குமவர்கள் ஆத்மாவோடவிநாபூதமான பாபத்தைப்போக்கி ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்தில் திருவாசல்திறந்து அங்கே ஸம்ருத்த்தமான ஜ்ஞாநாதிகளையுடையராய் ததீய

ஆ,—யுபாயமென்று ஸ்மரித்து நிரந்தர மநுகூலவ்ருத்திபண்ணும் ஜ்ஞாநாதிகரை உத்தாரகராகக்கொண்டு அவர்களைச்சரணம்புகுந் துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள் ஸ்வரூபத்தில் பிரிக்கப்போகாதபடிபற்றின வஸித்யாதிதோஷங்களைப் போக்கிக்கொண்டு பரமபதத்திருவாசலைத்திறந்து விகஸிதஜ்ஞாநாநுரூப கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம்பெற்று வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பரென்கிற "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" என்கிறபாட்டை முற்படவருளிச்செய்த ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற பூர்வோபாயத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணமாக அர்த்தஸஹிதமாக வநுஸந்திப்பது.

சஉ0. ("நல்லவென்தோழி") இத்யாதி. உற்றதுசொல்லும் நட்டுணையாய் இனக்குறிருறவானதோழீ அநந்தசாயியான வழகைக்காட்டி நம்மைப்படவடித்து எட்டாதிருக்குமவர் நம்மைமறப்பிக்கு முபயவிபூத்யைச்வர்யச்செருக்கர் எல்லாரையும் கும்பிடுகொள்ளும் முதலியார் ஆகவெல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நமக்கெட்டப்படாதபெரியவர், அதிக்ஷுத்ரராயெண்ணவும் பற்றாமல் முடியும் திண்ணியோம் நாம், அவரைச்சிறுக்கப்பண்ணவோ, ஸ்வதந்த்ரரானவர் செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய பரதந்த்ரரான நாம் செய்வதொன்றுண்டோ, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வந்தவதரித்த வாசியாலே ஸர்வவ்யாபகவஸ்துவை அந்தஃகரணத்திலே யடக்கியாளும்

வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது.

சஉ0. "நல்ல வென்தோழி" "மாருயதானவனே" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ச்லோகத்

ஜீ.—கைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பரென்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" என்கிறபாட்டை ஆசார்யவிஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பதென்கை. இத்தால் ஸ்வகதஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததேயாகிலும், பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. "గురుణాయో౽భిమన్యేత గురుంవాయో౽భిమన్యతే । తావుభౌ పరమాం సిద్ధిం నియమాదుపగచ్ఛతః" "குருணாயோபிமந்யேத குரும்வாயோபிமந்யதே । தாவுபௌபரமாம்ஸித்திம் நியமாதுபகச்சதஃ" என்று பரகதஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகதஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

சஉ0. இனிமேல் பரகதஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார், ("நல்லவென்தோழி") என்று துடங்கி. அதாவது தோழியானவள் தனக்குபேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது அவன் "నత్యజేయమ్" "நத்யஜேயம்" என்னவார்த்தையையும் பெரியாழ்வார்வயிற்றில் பிறப்பையுமாயிற்று; இப்போதவன் வார்த்தை தனக்குப்பலியாதமாத்ரத்தைக்கொண்டு இதுதன்னிலு மதிசங்கை பண்ணுநின்றாள், இனி யிவளெங்ஙனேஜீவித்துத் தலைக்கட்டப்போகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க; அவளைப்பார்த்து என்னிலுமென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்த்தையான வென்னுடையதோழி அநந்தசாயியாய் அத ஏவ ஸர்வஸ்மாத்பரராயிருக்கிறவர் அதுக்குமேலே ஸ்ரீயஃபதிகளா யொருவர்க்கு மெட்டவொண்ணாத பெருமையை யுடையராயிருப்பாரொருவர்; தேவயோநியில்பிறந்து சிறிதணைய நிற்கையுமன்றிக்கே, அவ ருமமக்கும் பர்வதபரமாணுக்களோட்டை வாசிபோரும்படி க்ஷுத்ரரான

ஆ.—பெரியாழ்வார் "𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑍋𑌭𑌵" "ஆசார்யதேவோபவ" என்று நங்கள் தேவராய், பேசிற்றேபேசுமேககண்டரான தங்களெல்லார்க்கும் தேவரான வெம்பெருமானைச் சாண்கருமுகமாலையையிடுதல் ஒருபண்ணை நனைக்குதல் ஓரஞ்சலிபண்ணுதல் செய்கையாகிற வல்லதோர்வண்ணத்தாலே, நம்கால்கடையிலே கழுத்தும் கப்படமுமாய்வந்து விழும்படி வரப்பண்ணினுராகி லவர்செய்தபடி கண்டிருக்ககடவோம் நாம் மேல்விழக்கடவோம்ல்லோமென்று "நல்லவென்தோழி" என்கிற பிஞ்சில் பழுத்த பாட்டையும். ("மாறுய") இத்யாதி. எதிரிட்ட துஷ்ப்ரக்ருதியை கூர்த்துவளைத்த திருவுகிராலே வரபலத்தாலே பூண்கட்டினமார்வை, பர்வதம் விரிந்தாப்போலே யிரண்டுகூறுகவநாயாஸேந கிழித்தமிடுக்கையுடைய வழகியசிங்கரை, அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு த்யவத்தையுச்சரித்து நிர்ப்பரராய் உபேயாந்தர்ப்பூதரா யிருப்பாருடைய வத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற தபஸ்ஸென்றுசொல்லுகிற "மாறுயதானவனை" என்கிற வுரைகழுத்தினபாட்டையும். ப்ரணவஸஹிதமான வேதம்போலே ஆத்யந்தங்களிலே ஆசார்யஸ்துதி ஸஹிதமாம் வேதாந்ததாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில், ஸ்வாபாவிகமான தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமாதிசய ஸீமாபூமியாய் ஸுசீலராய் பஹுமந்தவ்யரான நாதமுனிகளைப்பார்த்து அடியேனுடைய துர்வ்ருத்தத்தைப்பாராமல் ப்ரஸந்நரா யருளவேணுமென்று ஆசார்யாபிமாநமே தஞ்சமாக முடிந்த

தையும், "𑌪𑌶𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌃" பசுர்மநுஷ்ய:" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்த்திப்பது.

ஜீ.—மநுஷ்யர் நாமானபின்பு நம்மால்செய்யலாவதுண்டோ, அவரொருவார்த்தை முன்பேசொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மாலவரை வளைக்கப்போமோ, அதுகிடக்கிடும், நமக்குப்பேற்றுக்குவழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடையராய் ஸர்வவ்யாபகவஸ்துவை தன் திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக்கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வாரை "𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑍋𑌭𑌵" "ஆசார்யதேவோபவ" என்கிறபடியே நமக்குத்தேவரான தமக்குத்தேவராயிருக்கிறவவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம் கிழியையறுத்து வரப்பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தைச்சேர்த்து வைத்தழைக்கவுமாம், திருக்குழல்பணியைச்சமைத்து வைத்தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம், அன்றிக்கேநாம் தம்மைமுன்னிட்டாப்போலே தமக்குபுருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டுவரப்பண்ணவுமாம், நல்லதொருப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக்கண்டிருக்கக்கடவோம், நாம்மேல் விழக்கடவோமல்லோம், என்றுண்டாளருளிச்செய்த "நல்லவென்தோழி" என்கிறபாட்டையும். ஈச்வரனென்றுபாராதே தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரியதிருவுகிராலே வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிறமார்வை பொன்மலைபிளந்தாப்போலே இரண்டுகூறும்படி யநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, "அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனை - பல்லாண்டுபாடுதும்" என்று அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு மங்கலாசாஸநம்பண்ணி யிருப்பாரை ஜயிக்குமே வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற வவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபராராய் அவர்களபிமானத்திலே யொதுங்கியிருப்பாருடைய ஸுக்ருதமென்று திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "மாறுயதானவனை" என்கிற

ஆ.—"అకృత్రిమ" "அக்ருத்ரிம"என்கிற சரமச்லோகத்தையும். ஜ்ஞாநம்பிறக்கைக்கு யோக்யதையற்ற பசு ம்ருக பக்ஷ்யாதிகளும் ஒருவைஷ்ணவாபிமானத்தாலே பெறுதற்கரிய பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்கிற "పశుర్మనుష్యః పక్షీవా యేచవైష్ణవసంశ్రయాః । తేనైవతేప్రయాస్యన్తి తద్విష్ణోఃపరమంపదమ్" "பசுர்மநுஷ்ய:பக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவஸம்ச்ரயா: | தேநைவதேப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்" என்கிற பௌராணிகச்லோகத்தையும், ஸதாசார்ய விஷய பரகதஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு முக்க்யதம ப்ரமாணமாக வர்த்தத்துட னநுஸந்த்திப்பது.

சசுக. இந்த ஸதாசார்ய ஸ்வீகார ரூபோபாயம் தான் மஹாவிச்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயாந்தரங்களுக்கு விச்சேதபரிஹாரகத்வேந தத்வர்த்தகமான வங்கமுமாய், "సాధ్యభక్తిస్తుసా హన్త్రీ ప్రారబ్ధస్యాపిభూయసీ" "ஸாத்த்யபக்திஸ்துஸாஹந்த்ரீ ப்ராரப்த்தஸ்யாபி

சசுக. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்த

ஜீ.—பாட்டையும். "అకృత్రిమ" "அக்ருத்ரிம" என்றுதுடங்கி ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய வதிசயத்துக்கெல்லைநிலமாயிருப்பாராய் அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக்கடியான வாத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுடையராய் வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குபிதாமஹராயிருக்கிற நாதமுநிகளைப்பார்த்து, அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப்பாராதே ப்ரஸந்நராயருளவேணுமென்று பரமாசார்யரானவாளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்நில் சரமமானச்லோகத்தையும் ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம் ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மனுஷ்யராகவுமாம் யாவர்சிலர் பகவத்ஸம்பந்த்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொருததீயனோடே ஸம்பந்த்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்களென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாமில்லையாகவுமாம் ததீயாபிமாநமே யுத்தாரகமென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லுகிற "పశుర్మనుష్యఃపక్షీవా యేచవైష్ణవసంశ్రయాః । తేనైవతేప్రయాస్యన్తితద్విష్ణోః పరమమ్పదమ్" "பசுர்மநுஷ்ய:பக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவஸம்ச்ரயா: | தேனைவதேப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்" என்கிற பௌராணிகச்லோகத்தையும், ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்தப் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்த்திப்பதென்றபடி.

சசுக. கீழ்ச்சொன்னப்ரபத்தி நிஷ்ட்டனை வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அதுபாராம லீச்வரன் காரியம்செய்கைக்குடலாகக்கொண்ட வுபாயசேஷமாயிருந்த வாசார்யாபிமாநத்தை, இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச்சொல்லுவானென், அன்றிக்கே யுபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஆசார்யாபிமானந்தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிது "తమేవచార్యమ్పురుషమ్ప్రపద్యే" "తమేవశరణంగచ్ఛ" "தமேவசாத்யம் புருஷம்ப்ரபத்யே" "தமேவசரணம்கச்ச" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே விரோதிபாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவ்ருத்த்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமான பக்திக்கங்கமுமாய், தத்யாகபூர்வகமாக "మామేకంశరణంవ్రజ" "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ"என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவோபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமா

ஆ.—பூயஸீ” என்று அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான விஷ்டப்ராப்திகரணத்தில் ஸ்வதந்த்ரோபாயமா யிருக்குமாபோலே, ஸ்வேதரோபாயாந்தரங்களுக்கும் உபதேஷ்ட்ருத்வப்ரவர்த்தகத்வாதிகளாலே யங்கமுமாய் “ దేవమివాచార్యముపాసీత ” “தேவமிவாசார்யமுபாஸீத” என்றித்யாதி ஸித்தஸ்வதந்த்ரோபாயஸித்தமுமாயிருக்குமென்கிறார். பக்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாயிருக்க அதுக்குமேலே ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாய் வந்தாப்போலே, ப்ரபத்திக்குமேலே சரமப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாய் வந்தது. பக்திக்கந்தர்யாமி விஷயம், ப்ரபத்திக்கர்ச்சாவதாரம் விஷயம், சரமப்ரபத்திக்கு பகவதவதாரவிசேஷமான ஸதாசார்யன் விஷயம், “ సాక్షాద్దేవో జగన్నాథః కృత్వామర్త్యమయీం తనుమ్ ” “ஸாக்ஷாத்தேவோஜகந்நாதஃ க்ருத்வாமர்த்யமயீம்தநூம்” “பிதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவதவதாரவிசேஷமான ஸதாசார்யனை விஷயீகரித்த விதுவும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமேயிறே. நம்பிமூத்தபிரானுடைய ஸ்வரூபம் சேஷாம்சமாயிருக்க, தசாவதாராந்தர்ப்பூதமாய்க்கொண்டு பகவதவதாரமானாப்போலே, ஆசார்யனும் ஸ்வாசார்யசேஷ

ரங்களுக் கங்கமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்கும்.

ஜீ.— யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகாரமாத்யத்தைப்பார்த்து ஈச்வரநுபேக்ஷியாமல் கார்யம்செய்கைக்குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமானப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தையுமுண்டாக்கிநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே யதுக்கங்கமுமாய், அத்தையொழிய தன்னையேயுபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளுக்குத்தானே யுபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்குமென்கை.—, அன்றிக்கே “ అనాచార్యోపలబ్ధాహి విద్యేయంనశ్యతిధ్రువమ్ ” “அநாசார்யோபலப்த்தாஹி வித்யேயம் நச்யதித்ருவம்” என்றும் “శాస్త్రాదిషుసుదృష్టాపి సాఙ్గాసహఫలోదయా । న ప్రసిధ్యతివై విద్యా వినాసదుపదేశతః ” “சாஸ்த்ராதிஷு—ஸு—த்ருஷ்டாபி ஸாங்காஸஹபலோதயா। நப்ரஸித்த்யதிவைவித்யா விநாஸதுபதேசதஃ” என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொருவித்யையை யவலம்பிக்குமதுக்காசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, “ తేనైవతేప్రయాస్యన్తి ” “தேநைவதேப்ரயாஸ்யந்தி” என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்; அதாவது - ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்திவிவ்ருத்த்திவிரோதிபரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு ததங்கமுமாய், “ అనన్యసాధ్యే స్వాభీష్టే మహావిశ్వాసపూర్వకమ్ । తదేకోపాయతాయాచ్ఞా ప్రపత్తిశ్శరణాగతిః ” “அநந்யஸாத்த்யேஸ்வாபீஷ்டேமஹாவிச்வாஸபூர்வகம்। ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திச்சரணாகதிஃ” என்கிறபடியே அந்யோபாயங்களையொழிந்து தன்னையே வுபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலே, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான் ஏதேனுமோருபாயத்துக்குமாசார்யோபதேச மவச்யாபேக்ஷிதமாகையால் அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக் கங்கமாயிருந்ததேயாகிலும், “బాలమూకజడాన్ధాశ్చ పఙ్గవోబధిరాస్తథా। సదాచార్యేణసన్దృష్టాః ప్రాప్నువన్తిపరాఙ్గతిమ్” “పక్షిర్న్నామ్యఃపక్షీవా” “பாலமூகஜடாந்த்தாச்ச பங்கவோபதிராஸ்ததா। ஸதாசார்யேணஸந்த்ருஷ்டாஃப்ராப்நு

ஆ.—பூதனுயிருக்கச்செய்தே விசேஷாதிஷ்ட்டாநத்வேந பரத்வாதிசரம பகவதவதாரமென் றருளிச்செய்வர்.

௪௬௨. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான விந்த சரமோபாயத்துக்கதிகாரி வ்ய தத்வ்யதிரிக்தனானவனென்கிறார் மேல், (பக்தியிலசக்தனுக்கு) இத்யாதியால். "ఉభయపరికర్మితస్వాన్తస్య" "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" என்று கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதாய் ஸ்வயத்நஸாத்த்யத்வேந ஸ்வாதந்த்ர்யகர்ப்பமான பக்த்யுபாயத்தில், விசிஷ்டவேஷாநுஸந்த்தாநஸித்த்ததுஷ்கரத்வ ப்ரதிபத்தியாலும், நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுஸந்த்தாந ஸித்த்தபகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய விரோதித்வ ப்ரதிபத்தியாலும் அசக்தனானவனுக்கு ஸுகரமுமாய், பாதந்த்ரஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே யதிகாரம்; அத்த்யவஸாயஜ்ஞாநரூபப்ரபத்யுபாயத்தில் விசிஷ்டவேஷதோஷமஹாவிச்வாஸமாந்த்யத்தாலும், நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ ப்ரதிஸம்பந்த்த்யநுஸந்த்தாநஸித்த்தநிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் அசக்தனானவனுக்கு, ஸ்வாசார்யபாதந்த்ரஸதாசார்யாபிமாந விசேஷரூபமான விந்த சரமோபாயத்திலே நிலைநின்றவதிகாரம். ஆயாஸ

---

௪௬௨. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி, ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கிது.

ஜீ.—வந்தி பராங்கதிம்" "பசுர்மநுஷ்யஃபக்ஷீவா" இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமேவோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமாயிருக்கு மென்கை.

௪௬௨. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான விவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென்றருளிச்செய்கிறார், (பக்தியிலசக்தனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது "ఉభయపరికర్మితస్వాన్తస్య" "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரஸித்த்த கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய் ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கும் பக்த்யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வபுத்த்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வபுத்த்தியாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்லவென்று கைவாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்திஸாத்த்யதயா ஸுகரமுமாய் பகவத்பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்த்யவஸாயஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்யுபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸமுண்டாகை யரிதாகையாலும், பந்த்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான வீச்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்லவென்று தேங்கினவனுக்கும், பச்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விச்வாஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவுமாயிருக்கும் பாதந்த்ரஸ்வரூபனான ஸதாசார்யனுடைய வபிமாநரூபமான விந்தசரமோபாயமென்கை. பக்தியிலசக்தனுக்கு துஷ்கரத்வஸ்வரூப விரோதித்வங்களிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதித்வமே ப்ரதாநஹேது; ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கும் விச்வாஸமாந்த்ய பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யபயரூபஹேதுத்வய முண்டேயாகிலும் பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யமே ப்ரதாநஹேது, (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று, பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திநழுவிற்று) என்றிறே யிவர் தாம் கீழரு

ஆ.—பஹுபலத்வரூபதுஷ்கரத்வ நிமித்தையான அசக்தியேயன்று பக்த்யதிகாரத்தினின்றும் ப்ரபத்யதிகாரத்திலே மூட்டுமது, ஸ்வரூபவிருத்த்தாந்வயத்தில் அஸத்தாரூபையான அசக்தியத்தனை; இனி ஸ்வரூபாவிருத்த்தாந்வயாசக்தி யன்று. ப்ரதமத்தி னின்றும் சரமத்திலேமூட்டுமது ஸ்வாதந்த்ர்ய பயஜநிதையான அசக்தியத்தனை; பக்திக்குப்போலே ப்ரபத்தியிலசக்தி ஸ்வரூபவிரோதி நிமித்தையென்ன வொண்ணாதிறே.

௪௬௩. இவ்வாசார்யாபிமாநம்தான் ஸ்வதந்த்ரோபாயமாமளவேயன்றியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் முதலாகவுண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்குமதொன்றென்று நிகமித்தருளுகிறார்மேல், (இது) இத்யாதியால். ஸதாசார்யாபிமாநரூபசரமோபாயமானவிது ததபிமாநாந்வயகாலத்தில், அநாதிகாலமேபிடித்து ஸ்வாபிமாநத்தாலே சருகெழுந்த சேஷத்வரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை உபயசேஷத்வஜ்ஞாநத்தின் விமலப்ரகாசரூபேண பல்லவிதமாக்கும்; தேசிகப்ரதமநிரீக்ஷணம்ருதவர்ஷத்தாலே சரமமளவாகத்தழைத்த பின்பு பாரதந்த்ர்யாநுரூபோபாயாத்த்யவஸாய ஜ்ஞாநாகாரேண புஷ்பிதமாக்கும்; ஸதாசார்ய நிரந்தரோபதேசமாகிறவம்ருதம் மடைவிடமுகுளித்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநபுஷ்பம், பலோந்முகமாய்க்கொண்டு அலர்ந்தவநந்தரம் அந்தப்பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாந பரிபாகமான ததேகபோக்யதா

௪௬௫. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும், பின்பு

ஜீ.—ளிச்செய்தது. இத்தாலந்யோபாயாசக்ததயாநந்யகதியானவனே ப்ரபத்யதிகாரியாமோபாதி இவ்வுபாயாதிகாரியும் அந்யோபாயாசக்ததயாநந்யகதியானவனென்றதாயிற்று.—, அன்றிக்கே இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியிலசக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்தயோஜனையில் பேதமில்லை. பக்தியிலசக்தனைக்குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே, ப்ரபத்தியிலசக்தனைக்குறித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லையென்றுகருத்து.

௪௬௫. இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கும் பலபரம்பரையை யருளிச்செய்து இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார், (இது) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படி கீழ்ச்சொன்ன வாசார்யாபிமாநமாகிறவிது, ப்ரதமத்திலே யிச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வத்தை சரமபர்வபர்யந்தமாகவுணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிறவழலிலேமண்டி சருகெழுந்துகிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும்படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமானபின்பு மத்த்யமபதோக்தாநந்யசரணத்வத்தை சரமபர்யந்தமாக வுணர்த்தி பலஸூசகமானவுபாயாத்த்யவஸாயயோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தைப் புஷ்பிதமாம்படி யாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமானவநந்தரம் சரமபதோக்தாநந்யபோகத்வத்தையும் சரமபர்வபர்யந்தமாகவுணர்த்தி, நித்யகைங்கர்யயோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தைப்பலபர்யந்தமாம்படி யாக்குமென்றபடி. ப்ரதமரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹசேஷத்வாத்யாகாரத்ரயமு மாத்மாவுக்கு

ஆ.—ஜ்ஞாந ஸித்தசரமாநுபவகைங்கர்யமாகிற ஸாஸபலபர்யந்தமாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்கும். ஆக இவ்வாசார்யாபிமாநம் ப்ரணவார்த்தமான சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தை முந்துறபல்லவிப்பித்து, மத்யமபதார்த்தமான வுபாயாத்யவஸாயஜ்ஞாநத்தைப் புஷ்பிப்பித்து, சரமபதார்த்தமான சரமகைங்கர்ய பர்யந்தமாகப்பலிப்பிக்குமென்றதாயிற்று. ஆகப்ரதமத்திலே ப்ரஸ்துதமான புருஷகாரபூர்வக ப்ரதமோபாயம் சரமோபாயமாய் பழுக்குமென்று ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வித்வவிரோதமறத்தலைக்கட்டி யருளுகிறாரென்று பிள்ளை யருளிச்செய்வர். ஆக இப்ப்ரகரணத்தாலே ஸாரவசநநிச்சித பரதந்த்ரசேஷியைப்பற்றுமதே ஸ்வாநுரூபோபாயமென்றும், துர்லபதத்கைங்கர்யமே சரமப்ராப்யமென்றும், உபயோபகாரகத்வ பரஸ்ப்ருஹணீயத்வஸ்வரூபோத்தாரக ஸம்பந்தாபிமாநித்வமுள்ள சரமசேஷியே பகவத்ப்ரகாரவிசேஷமெல்லாமென்றத்யவஸித்திருக்கு மிவ்வதிகாரியின் விரக்திரக்திவிஷயவிசேஷமின்னதென்றும், ப்ரமாணப்ரஸித்த்த ப்ரகாரத்வயவிபக்தமான ஸ்வதந்த்ரசரமோபாயம் ஸ்வேதராசக்தாதிகாரமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதி பரிபாகபூரகமாய்க்கொண்டு பலபர்யந்தமாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்குமென்றும் சொல்லப் பட்டது.

சரமரஹஸ்யமான விப்ரபந்தத்தில் ப்ரதம ப்ரக்ரணத்தாலே புருஷகாரஸ்வரூப ஸ்வபாவக்ருத்யபலங்களையும், இரண்டாம் ப்ரகரணத்

புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஜீ.—ஸ்வரூபமாய் அதுதான் சரமபர்வபர்யந்தமாயிறேயிருப்பது; இவை தாஞுசார்யோபதேசாதிகளாலேலப்ப்யங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடியிவன் நம்முடையவனென்கிற வாசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாநமிவற்றையுண்டாக்குமென்கிறது; ஆக இப்படியிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்தநிஷ்டையை யிவ்வாசார்யாபிமாநமிவனுக்குண்டாக்கிவுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படிசொல்லிற்றாயிற்று—, அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன்ஸ்வரூபத்தைப் பர்வக்ரமேண வுஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியைப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார், (இது) இத்யாதியால். அதாவது-ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிது ப்ரதமம் பகவத்விஷயத்திலே யந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வயராஹித்யத்தாலே "வாடினேன்" என்னும்படி யுருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தைப்பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு பாகவதவிஷயத்திலே யூன்றிவித்து பலாந்வயயோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்தவித்தைப் புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம் "நின்றுதன்புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்திலே நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமாயிருந்தவற்றைப் பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக இப்ப்ரகரணத்தா லாசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினார்க்கு பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறிநடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்

ஆ.—தாலே புருஷகாரபூர்வக ப்ரபத்யுபாயத்தின் அநியதிநியதாதிகாரி ஸ்வபாவங்களையும், மூன்றாம் ப்ரகரணத்தாலே ப்ரபத்யங்க த்யாக விஷயோபாயாந்தர தோஷங்களையும், நாலாம்ப்ரகரணத்தாலே உபாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹஸித்தோபாய ததபேக்ஷிதவைபவ விரோதிகுணவ்ருத்தி விசேஷதத்காரணகார்ய க்ரௌர்யதத்ப்ரயுக்த ததீயவைபவ விசேஷங்களையும் அஞ்சாம்ப்ரகரணத்தாலே ப்ரபந்நதிநசர்யா ஸங்க்ஷேபஸத்தாநுஷ்டாந சோதகதச்சரமாநுஷ்டாநபூர்வதசாகுணசதுஷ்டய சோதநத்சரம குணவிஷய நிஷித்தப்ரகாரவிவரணங்களையும், ஆறாம்ப்ரகரணத்தாலே உக்தகுணவர்த்தக ஸதாசார்யஸ்வரூபலக்ஷணங்களையும், ஏழாம்ப்ரகரணத்தாலே ஸச்சிஷ்யஸ்வரூப ஸ்வபாவவ்ருத்தி லக்ஷணங்களையும், எட்டாம் ப்ரகரணத்தாலே தத்குணஸம்பத்திஹேதுவான ஸர்வரக்ஷக நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ நிரூபணத்தையும், சரமப்ரகரணத்தாலே தத்கடாக்ஷாநுகுண ஸ்வரூபாநுரூப சரமோபாயோபேய நிர்ணயவிசேஷங்களையு மருளிச்செய்தார். ஆகபுருஷகாரம், தத்பூர்வோபாயம், ததங்கவிஷயோபாயாந்தர தோஷம், தத்ஸங்காஸஹஸித்தோபாயநிஷ்டாவைபவம், தத்திநசர்யாக்ரமம், தத்வர்த்தகஸதாசார்யலக்ஷணம், ததநுரூபசிஷ்யலக்ஷணம், தத்குணஸம்பத்யஹேதுகத்வநிரூபணமும், தத்ஸ்வரூபாநுகுண

ஜீ.—வர்த்த நிர்ணயகப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்த்தாபநத்துக்கீடான வுபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்யநிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்யநிர்ணயம் பண்ணினவிதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ளவேணும் ப்ராபகமென்னுமதும் அல்லாதபோது வருதூஷணமும், ஈச்வரவிஷயத்தி லிவனுக்குள்ள சரணவத்பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஈச்வரனைப்பற்றுமதில் இவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வரசேதநர்க ளிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனென்றும், ஈச்வரனுமாசைப்படும் பதத்தையுடையவனென்றும், இவன் பண்ணுமுபகாரத்துக்கு ஸத்ருசப்ரத்யுபகார மில்லையென்றும், இவனோட்டைஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கேஹேதுவா யிருக்குமென்றும், ஈச்வரனையுபகரித்தவிவனிலும் இவனையுபகரித்த வீச்வரனே மஹோபகாரகனென்றும், இவ்வாசார்யவைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலு மாசார்யஸம்பந்தத்தைநெகிழில் அந்தப்ரயோஜநமு மவத்யகரமும், மீச்வரநிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்யஸம்பந்தவிச்சேதத்தில் பகவத்ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பாகவதஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாநமொழிய வுஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்த்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாநநிஷ்டனானவன் ஸுலபமானவிவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாக விச்சிக்கக்கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதிப்ராப்யஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபயரின்னாரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதிவாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்த்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமதுவும், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகதஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், ததிகாரி நிர்ணயமும்,

ஆ.—ப்ராப்யப்ராபக நிர்ணயமென்கிறவசநார்த்த ரத்நகசிதமாய் ஸாரஜ்ஞ ச்ரவணஹ்ருதயரஸஜ்ஞபூஷணமாம் வசநபூஷணத்தை, பிள்ளை லோகாசார்யர், அநந்யகதிகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி வெளியிட்டருளினார்.

సారజ్ఞశ్రుతిహృత్తాలుధార్యంవచనభూషణమ్ ।
యదీయరసనాకార్యం లోకాచార్యంతమాశ్రయే ॥

ஸாரஜ்ஞச்ருதிஹ்ருத்தாலுதார்யம்வசநபூஷணம்।
யதீயரஸநாகார்யம் லோகாசார்யம்தமாச்ரயே ॥

ஜநந்யாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்.

முற்றிற்று.

ஜீ.—இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக்குண்டாக்கும் பலபரம்பரையும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரகமென்னுமிடம்சொல்லப்பட்டது.

ஆகவித்தால் வாக்யத்வயோக்தோபாயோபேயசரமாவதியை
யருளிச்செய்தாராயிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

முற்றிற்று.

SREE GAUDIYA MATH
MADRAS